

Cei șapte ani de acasă!

Studiu de specialitate

Editor: Marius Dumitrescu

Esențial Proiect Educațional

**PITEȘTI,
2018**

S.C. ESENȚIAL PROIECT EDUCAȚIONAL S.R.L.

PITEȘTI, județul ARGEȘ

Tel: 0784. 408. 000; 0732. 254. 721

E-mail: esentialproiect@gmail.com

Carte în format electronic

Cei șapte ani de acasă!

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-041-9

ISBN Vol. II 978-606-987-043-3

Editor: Marius Dumitrescu

Echipa de organizare:

Aida Muscalu

Lucia Botorcu

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul materialului publicat!

Martie, 2018

Importanța celor șapte ani de acasă

P.Î.P.Belecciu Aurica
Șc.Gimnazială Nr.2 Sîrbi
Vlăsinesti,Botoșani

De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți la formarea personalității și comportamentul copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, aduceți-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistați până acestea vor deveni o obișnuință.

Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Ține minte aceste sfaturi:

Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una-două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): „Nu mai fi atât de grosolan”, spune-i: „Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze”. Sau, dacă zbiară prin casa, nu-i spune: „Încetează cu țipetele în casă”, ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepți de la el: „Te rog, nu mai ridică vocea în casă”.

Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: „Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia asta verde”, tu corectează-l spunând: „Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul”.

Fii înțelegătoare și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, darămite ei...

Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

Cei 7 ani de acasă, reprezintă o oglindă a educației, pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este

considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

- www.didactic.ro
- www.copii.ro
- Ciofu Carmen - Interacțiunea părinți -copii,Editura Medicală Amaltea,1998

COPILUL ȘI FAMILIA

Prof. înv. preșcolar Nadia Ciornodolea
Liceul „Radu Petrescu”-Prundu Bârgăului

Dintotdeauna, vârsta frumoasă a copilăriei a constituit subiectul numeroaselor studii care au încercat să descifreze acest minunat univers cu toate minunile și provocările sale. Deși, cu toții am parcurs minunata etapă a jocului cu păpușa sau mingea, fiecare dintre noi a perceput copilăria în funcție de mediul în care s-a dezvoltat, în funcție de educația oferită de părinți sau tutorii legali. Cei trei factori ai dezvoltării ființei umane: ereditatea, mediul și educația se întrepătrund și interferează pentru a desăvârși viitorul individ care va fi parte activă a societății sale contemporane.

Numeroși pedagogi, psihologi și alți specialiști în educație timpurie reliefează importanța fiecărui factor în parte și influența acestora în construcția viitoarei personalități umane. Fără a minimaliza nici unul dintre aceștia, putem afirma că mediul este, cu precădere, factorul care are cea mai mare influență asupra individului, indiferent dacă acesta este formal sau informal.

Sintagma „*Cei șapte ani de acasă*” este elocventă pentru acest fapt, de aici rezultând și importanța educației timpurii, ca fiind parte de fundament a viitorului cetățean.

Deși școala oferă numeroase instrumente pentru educație și educare, rolul decisiv în formarea personalității îi revine familiei. La vârsta preșcolară și antepreșcolară, copilul este ca o „coală albă de hârtie” sau „un diamant neșlefuit”. Capacitatea sa de asimilare este foarte mare iar principalele deprinderi de comportament, igienă, securitate individuală se achiziționează în această perioadă. Copilul este în căutarea unui model, a unei pârghii după care să își formeze personalitatea iar cele mai apropiate și accesibile modele sunt membrii familiei. „*Copiii sunt oglinda părinților*” - este un adevăr care nu trebuie demonstrat științific. Genomul uman, prin natura sa chimică și biologică întărește acest lucru. Din momentul procreării, copilului i se dă o „zestre” care va fi „imbunătățită” mai târziu prin influența factorilor externi. Părintele este primul model al copilului. Acesta este pentru copil modelul ancestral care îl va însoți pe toată durata existenței sale. De aceea, înainte de a pretinde unele comportamente de la cel mic, părintele trebuie să se autoevalueze și să stabilească foarte clar limitele în care dorește să-și regăsească copilul. Un părinte foarte autoritar va crește un copil anxios, nesigur și emotiv. Un părinte permisiv va crește un copil rebel, fără reguli și cu o atitudine libertină. Arta de a fi părinte va avea un rol decisiv în acest sens. Măestria de a fi prieten, părinte, frate, coleg, toate într-o singură entitate este secretul reușitei parentale. Dar, pentru că întotdeauna există un dar, de multe ori se întâmplă ca datorită unor conjuncturi, această combinație să nu fie de ajuns și mulți părinți să se întrebe: „Unde am greșit?”, „Am făcut tot ce trebuie să facă un părinte bun...”, „I-am oferit totul...”. Aici este marea dilemă: dacă oferi totul, nu aștepta să primești aceeași cantitate înapoi... Copiii nu au nevoie de foarte multe lucruri. Contrar așteptărilor, o jucărie construită dintr-o cutie de carton împreună cu părintele va surclasa cu succes o jucărie cumpărată la rezezeală dintr-un mall. Lucrând cu părintele, copilul învață să valorizeze munca și rezultatul acesteia.

Prin atitudinea sa, părintele îi conferă copilului stabilitate emoțională, siguranță și dorința de cunoaștere. Dacă părintele îi dă sarcini copilului, îl responsabilizează, dacă îi apreciază munca, îl încurajează iar atunci când copilul greșește părintele este cel care trebuie să îi explice unde a greșit și cum poate repara greșeala. Prin consecvență și hotărâre, părintele este cel care „desface” sau „frânge” aripi. Așadar, familia este cartea de vizită a fiecăruia dintre noi, este locul de unde ne cresc rădăcinile și locul de unde se formează bazele personalității noastre definitive.

” CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !”

GRĂDINIȚA CU P.P ”PRICHINDEII VESELI” HUEDIN PROF. ÎNV. PRIMAR ȘI PREȘCOLAR : GAL OLGA TUNDE

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

Perioada cea mai intensivă în dezvoltarea copilului este aceasta. Ceea ce urmează este doar ”retuș” și ”corectură”. Părinții tineri, care primesc în cadou acest dar minunat numit copil, se schimbă. Se alcătuieste triumphiul emoțional, unde pe primul loc se află copilul după aceea ei însuși.

Dacă cei doi părinți se înțeleg bine și se respectă reciproc, își respectă fiecare partea lui de muncă, adică sunt pe aceeași undă, copilul vede un model bun pe care vrea să-l urmeze.

Copilul este oglinda familiei. Părinții degeaba își învață copilul să vorbească frumos, dacă ei vorbesc urât în familie, în fața copilului. Părinții care din anumite motive nu pot fi în preajma copilului iubit, încearcă să-l recompenseze pentru timpul pierdut cu cadouri scumpe, bani. Cu trecerea timpului ei nu-și dau seama că copilul a devenit materialist, nu-i de ajuns ce a primit, mai mult și mai mult vrea și își dă seama că nu poate primi orice de pe lumea asta; atunci începe cu un păhărel de alcool și nu se mai oprește la un pahar, are nevoie și de droguri, ca să se simtă bine. Și vine întrebarea din partea părinților: ”Oare unde am greșit?”- răspunsul fiind: ”chiar la început!!!”

Bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii. În nici un fel copilul nu poate fi abuzat fizic, emoțional sau verbal, de astfel ei trebuie învățați să-și exprime emoțiile și sentimentele, pentru că numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile, renunțând la agresivitate. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ȘCOALA ȘI FAMILIA FACTORII PRIMORDIALI ÎN VIAȚA COPILULUI

Profesor Galan Claudia Elena
Școala Gimnazială „V.I.Popa”Bârlad

Motto:

„ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” (Din Child’s Appeal)

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență

și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale. În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

BIBLIOGRAFIE

1. Gabriela Kelemen, „Pedagogia învățământului primar și preșcolar” Editura Universității „Aurel Vlaicu” Arad, 2010
2. www.didactic.ro
3. www.scribd.ro

Clipe de viață...

**Sonea Mădălina, clasa a-IVaB, Școala Gimnazială, V.I.Popa”Bârlad
Prof.coord. Galan Claudia Elena**

Clipe de viață...ce cuvinte...magice, dar pline de înțelepciune.

Primii pași...primele cuvinte...primele dureri, toate, dar toate însoțite de un singur om :MAMA.

O privesc acum , cum stă pe fotoliu și își odihnește trupul muncit, alergat de dimineață până seara. O privesc cum se gândește undeva, departe , în propriile sale amintiri. În colțul gurii îi apare un surâs,care uneori se lărgeste ușor, ca apoi să devină din ce în ce mai mic.

Ochii ei privesc în colțul camerei, dar imaginile călătoare care-i trec prin ei sunt pline de căldură, de fericire , de nevoia de-a revedea clipele plăcute sau.... Neplăcute.

Îți trece mâna prin părul ce începe să se albească de firele albe ca niște ghiociei. Surâde.....Ceva frumos i-a trecut prin minte.

Intru în cameră , ma așez lângă ea și-mi pun capul în poala ei. O întreb :

-La ce visezi , așa tăcută ?

Mă privește și-mi răspunde cu blândețe:

- la anii copilăriei tale. Îmi amintesc de primii pași și de bucuria de a merge până în brațele mele.Am revăzut cu ochii minții,prima zi de școală și frica din ochii tăi când ne-am despărțit.Am retrăit bucuria de a te vedea premiată la sfârșitul fiecărui an școlar.....și multe, multe alte întâmplări.

-O, Mamă ! Draga mea ! Ce de lucruri minunate ai reușit să-mi dai până acum !Da ,eram speriată în prima zi de școală,dar când am văzut că mă așteptai în poarta școlii m-am simțit o învingătoare.Da ! am luat premii,dar toate erau pentru tine.erau răsplata pentru nopțile nedormite când îmi era rău, pentru clipele fericite pe care le petreceam împreună.

-O,draga mea copilă.....e datoria mea...

-Iar eu te iubesc și te respect cel mia mult pe lumea asta și totul,dar totul va fi pentru tine, Măicuța mea ?

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF.ÎNV.PRIMAR GALBIN VIORICA SILVIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VISEU DE JOS
JUD.MARAMURES**

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunostințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament

- limbaj corect transmis (fara greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR GANEA ALINA IOANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 “POMPILIU DAN” ZĂRNEȘTI

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. "Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

În calitate de cadru didactic și mamă a unei fete de trei ani, consider că “temelia” bunei creșteri se pune în familie. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. În jurul vârstei de un an se dezvoltă limbajul și este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

După vârsta de 3 ani copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune ”bună ziua”, “te rog”, “mulțumesc”, “la revedere”. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, învață să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună “mulțumesc”, “te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

În cartea “Cei șapte ani de acasă”, Michiela Poenaru scrie despre codul bunelor maniere pentru copii. Este important să știm cum să ne comportăm acasă, la școală, pe stradă, în mijloacele de transport în comun, în vizită, în magazine, la teatru, la spectacole și în excursii. De asemenea, sunt prezentate reguli de comportament la masă, la restaurant și în anumite situații speciale: la spital, la biserică și la petreceri.

În concluzie, educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. “Cuvintele frumoase pot fi scurte și ușor de spus, dar ecoul lor este fără de sfârșit.”(Maica Tereza)

Bibliografie: Michiela Poenaru

- “Cei șapte ani de acasă”, Editura Coresi, București, 2012

www.adevarul.ro - “Ce înseamnă cei șapte ani de acasă?”, 27 aprilie 2015

**PROIECT EDUCAȚIONAL
ACTIVITATE APLICATIVĂ “DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”**

Profesor: Ganea Alina Ioana

Data : 8 martie 2018

Clasa : a VII-a A

Activitate aplicativă : „Din suflet, pentru mama!”

Obiective propuse :

- să cunoască semnificația zilei de 8 martie;
- să-și formeze abilități practice prin diverse felicitări și planșe pentru mămici;
- să-și dezvolte imaginația și creativitatea.

Data/perioada desfășurării : 8 martie (3 ore)

Elevi care au participat la activitate: clasa a V-a B, a VII –a A

Desfășurarea activității :

Elevii au realizat felicitări, postere, au pictat planșe urmând ca felicitările să fie dăruite mămicilor, de ziua acestora. Elevii au recitat poezii și au cântat cântece dedicate mamelor, atât în limba română, cât și în limba engleză și au urmărit o Prezentare Power Point realizată de doamna profesoară. Aceștia au fost încântați de acest proiect, dorindu-și să mai ia parte și la altele.

Rezultate :

- felicitări pentru mămici;
- poze cu ei și flori pentru mămici;
- postere;
- diplome atât pentru elevi, cât și pentru mămici.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ! (Încă e valabilă expresia!)

Prof. GARCEA FLORIN CATALIN
Scoala Gimnaziala Lihulesti

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. inv. primar ELENA DORELA GAVRILĂ
Școala Gimnazială Nr. 28, Galați

Caracterul omului se formează în FAMILIE. ȘCOALA și alte medii educaționale pot ulterior să confirme existența acestui ansamblu al însușirilor fundamentale psiho-morale ale unei persoane, care se manifestă în modul de comportare, în ideile și în acțiunile sale și să consolideze normele de conduită care au temelia bine înrădăcinată în familie.

Este adevărat ca nu prea mai există perioada *celor 7 ani de acasă*, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede.

Metodologia de înscriere la Clasa pregătitoare prevede posibilitatea de a fi înscriși în sistem copiii care împlinesc 6 ani. Părintii ai căror copii împlinesc această vârstă în perioada 1 septembrie — 31 decembrie 2018, inclusiv, pot să-și înscrie copiii în învățământul primar, dacă dezvoltarea lor psihosomatică este corespunzătoare. În cazul în care rezultatul evaluării arată că dezvoltarea psihosomatică nu poate asigura parcurgerea cu succes a clasei pregătitoare, copiii vor fi înscriși în grupa mare din învățământul preșcolar.

Când vorbim despre *cei 7 ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Educația primită în această perioadă depinde de câțiva factori: de specificul de dezvoltare a copilului, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, de relația afectivă dintre copil și părinți.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

Potrivit specialiștilor, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Dacă în primul an satisfacem nevoile primordiale ale copilului, foarte important pentru părinți este să încerce să controleze aceste crize acum. Este necesar să fixăm limite, deoarece copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Chiar dacă acum copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Specialiștii atrag atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung.

Regulile de politețe sunt învățate, la început prin imitație, de pe la 3 - 4 ani. Sunt lucruri care se învață implicit. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, în parc, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Spre exemplu, dacă își va vedea tatăl că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe doamna întâlnită în fața casei, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit, au concluzionat psihologii.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți și este inefficient să îi atragem atenția că nu a mulțumit la magazin, dacă în familie nu aude niciodată cuvinte de mulțumire.

Copiilor începe să le placă rutina, între 5 și 6 ani. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile.

Un copil trebuie să aibă dezvoltate, până la 6 - 7 ani, în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient și capacitatea de relaționare socială.

Politețea și buna purtare a copilului reprezintă oglinda familiei.

Când spunem că un copil are *cei 7 ani de acasă* ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună: „Mulțumesc!”, „Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui *cei 7 ani de acasă*.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. Iubirea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul înconjurat cu dragoste de către părinți, bunici, se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi deschide calea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și a bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând.

Părinții mei, cadre didactice, au avut un crez comun: să graveze în inimile copiilor calități care vor dăinui în timp: CINSTEA, BUNĂTATEA, HĂRNICIA, ONOAREA. Copiilor de-acasă, un băiat și două fete ce au devenit învățătoare le transmiteau că „Educația înseamnă valoare, armonie, frumusețe, strălucire și o tainică bogăție ascunsă în sufletul copilului, iar noi dascălii trebuie să o aducem la suprafață, să însuflețim tot ce este inert și cu ajutorul ei să producem înălțarea sufletească a omului.”

În concluzie, ceea ce copiii simt și învață la o vârstă fragedă, poate fi definitiv pentru ei, ca o amprentă așezată peste prezent și viitor.

Un truditör al educației, prof. înv. primar Elena Dorela Gavrilă

Bibliografie: Jean Piaget, Bärbel Inhelder, „Psihologia copilului”, Ed. Cartier, 2011

Norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului

Educatoare:Gavrilă Ionica Grădinița cu Program Normal „VIOLETA”-, jud. Galați

„În familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter” Regis Loisel

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor, așadar primii educatori și formatori în viața copilului sunt proprii lui părinți. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se comporte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei. Dezvoltarea psihocomportamentală, intelectuală și socială a copilului se află în mâinile adultului, care are o sarcină esențială, dar și o extraordinară responsabilitate. Adultul (părinte, educator) are menirea de a-i construi, consolida, îmbogăți psihismul și, ulterior, de a-l seconda pe copil în eforturile lui de a lua în stăpânire lumea înconjurătoare.

Copilăria este o etapă necesară în evoluția omului, o etapă relativ autonomă care trebuie trăită și simțită ca atare, o etapă distinctă, care-și are caracteristicile, proprietățile și valorile ei formative specifice.

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulilele de comportament sau de interdicție pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său. Iată legea celor 5 reguli pentru reușita educației.

1. Regulile trebuie să fie clare

Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu.

2. Regulile trebuie să fie concrete

Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. E mai bine să spuneți copilului să își strângă jucăriile din sufragerie decât să îi spuneți să facă ordine în sufragerie.

3. Regulile trebuie să fie constante

Nu e ușor să păstrezi regulile constante însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constantă în principii. Dacă tolerați un anumit comportament într-o zi iar în ziua următoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. Constanta regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate.

4. Regulile trebuie să fie coerente

Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niște reguli de viață și comportament. Copilul învață de la proprii săi părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții ...

5. Regulile trebuie să fie consecvente

Copiii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niște consecințe logice - altfel ele vor fi mereu forțate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvolta simțul responsabilității.

Asta înseamnă o educație responsabilă și asta duce la creșterea unui adult responsabil.

„Cei șapte ani de acasă”

PROF. GAVRILAȘ VIORELA OANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 169
SECTOR 6, BUCUREȘTI

În situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – “nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând ca nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

În prezent părinții sunt din ce în ce mai ocupați și, astfel, deși, teoretic, pentru fiecare părinte copilul său reprezintă prioritatea numărul unu, în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Răutățile și lipsa de educație a unui copil se văd mult mai devreme de vârsta maturității. Unii dintre părinții sunt total străini față de nevoile reale ale copiilor. Din dorința de a le asigura acestora tot ce lor le-a lipsit, părinții îi condamnă la o viață înconjurată de lucruri scumpe și strălucitoare, dar fără adevărate valori.

Nu este ușor să oferi educație unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică. Amprenta acestor educații trebuie să se vadă în evoluția ulterioară a copilului și a personalității lui. Nu este indicată o educație cu bățul Sfântului Neculai. Părinții recurg, câteodată, la chestiunea asta, pentru că, în interiorul familiei, părintele percepe educația într-un fel, iar copiii, în alt fel. Educația nu trebuie făcută cu bățul, ci cu multă răbdare și cu multă introspecție a persoanei copilului, să vezi care sunt nevoile lui, de ce se plânge, iar adultul să fie receptiv la toate acestea. Orice familie are palierele ei de evoluție, fie economică sau socială. În funcție de asta apar și rezultatele educației copilului.

Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând. Cred că esențial este să fim simpli cu copiii noștri, să îi învățăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine și rău, frumos și urât. Trebuie să învățăm să dăm și să primim mai tarziu. Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente, precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinti, de a fi permanent conștienți ca cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

În cei șapte ani de acasă copilul poate învăța: deprinderi de autoservire, de ordine și igienă; deprinderi de curățenie și exprimarea propriilor nevoi, deprinderi de exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire – este momentul consultării unui specialist, a unui logoped); modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este

pedepsit pentru diverse fapte, etc); consecvența în realizarea unei sarcini; concentrarea atenției; perseverența în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Nu orice cunoștință sau sfat primit devine pentru copil convingătoare și îndem la comportare pozitivă. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea psihică a copilului. Un loc important în educarea copilului o au jocurile și jucăriile. Adulții trebuie să vegheze ca jucăriile să fie întreținute în condiții bune de către copii să nu admită stricarea lor. Ruperea sau murdărirea lor sunt atitudini care pot obișnui copilul cu dezordinea și lipsa de igienă. În jocurile colective nu trebuie admise certurile, purtarea nedisciplinată și expresiile urâte între copii. Important este să se favorizeze jocurile în care copilul poate avea un rol civilizat.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții, cum ar fi: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Părinții nu trebuie să se lamenteze și să prezinte în culori negre greutățile vieții. Dacă un copil îl aude pe unul din părinți cântând, prin imitare va încerca și el să fredoneze. Pentru formarea „celor șapte ani de acasă” exemplele (bune) sunt mai folositoare decât discursurile sterpe.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. Gavrilescu Sorina
Colegiul UCECOM „Spiru Haret”, Bucuresti

Victor Hugo: „Fiecare copil pe care îl instruim este un om pe care îl câștigăm.”

Educația începe în familie și, pentru a avea un copil-exemplu, părintele trebuie să fie un bun exemplu pentru el.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani, se dezvoltă și se pregătește pentru viață. Ea are o funcție educativă, fiind prima instituție de educație, iar părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața copilului. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, sinceritatea și cinstea. Toate acestea reprezintă, de fapt, ilustrarea expresiei... „cei șapte ani de-acasă”.

Un părinte își pune întotdeauna întrebarea ce ar trebui să învețe copilul său în primii ani de viață: limba engleză, să cânte la pian, să scrie, să citească sau să calculeze? Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească sau să calculeze. În primii săi ani de viață, el trebuie să știe că, dacă este politicos și are un comportament frumos cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu el. În această perioadă este bine ca fiecare copil să învețe ce înseamnă bunul simț, rușinea, respectul și iubirea. Toate acestea vor sta la baza personalității lui viitoare, vor fi o carte de vizită cu care se va prezenta, mai târziu, în societate.

Din păcate, regulile bune-cuviințe sunt din ce în ce mai străine copilului modern, deoarece, în ziua de astăzi, grosolănia și aroganța sunt ridicate la grad de valori, tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu inteligența și răsfățul cu dragostea. Această atitudine nu reflectă 100% comportamentul unei generații, o generație aflată într-un mare pericol, dar marea majoritate a tinerilor de astăzi a rămas corigentă la „disciplina bunei conviețuiri cu cei din jur”, fiindcă nu se preocupă să trăiască decent, frumos și demn printre oameni. Aceste lucruri se pot învăța pe parcursul întregii vieți, deoarece procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să înveți ceva! Totuși, ceea ce stă la baza unei bune conviețuiri cu cei din jur este „sămânța” sădită de către părinți în cei șapte ani de-acasă. De aceea este important ca noi toți - părinți, bunici, profesori - să nu uităm că este necesar să le reamintim tinerilor ce înseamnă să zâmbească, să fie punctuali, să-și îngrijească trupul, să împartă, să-și stăpânească furia, să-și aprecieze prietenii, să poarte o conversație plăcută, să fie toleranți...

Dacă fiecare dintre noi ar înceta să caute vinovați pentru comportamentul tinerilor de astăzi, ci ar lua atitudine, renunțând la intoleranță, atunci am contribui cu toții la modelarea unor caractere, la formarea unor OAMENI.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE- ACASĂ”

Școala Gimnazială “Alexandru Vechiu“
Comuna Zăvoaia, jud. Brăila
Prof. înv. primar – GĂZDARU MIORIȚA

Educația copilului este un demers ce presupune un schimb de experiență, de valori și de competență între toți adulții care îl susțin în procesul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat atât asupra dezvoltării personalității cât și asupra dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și al societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să

sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una dintre perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

“Cei șapte ani de acasă”

GRADINITA CU PROGRAM NORMAL „LICURICI” OVIDIU PROF. INV. PRESCOLAR: GEANE GEORGIANA- ELENA

În viața copilului cea mai intensă perioadă de progresare este cea de la naștere până la perioada preșcolară. După aceasta perioadă doar rectificăm.

Când tinerii părinți primesc copilul lor, ca un cadou, se transformă. Se dezvoltă triumful emoțional, atenția părinților este îndreptată mai întâi spre copil și apoi către pereche. În cazul în care există dragoste, apreciere și respect reciproc, pe scurt părinții sunt pe un plan, copilul vede acest model între cei doi părinți și încearcă să imite acest lucru. În acest caz vom primi un școlar echilibrat emoțional. El se va adapta în timp scurt și se va simți bine în comunitate.

Din păcate democrația a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare.

Se spune că copilul este oglinda familiei. Încercarea părintelui de a-și învăța copilul să vorbească frumos, este în zadar, când el însuși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Încărcarea emoțională al unei astfel de moment este atât de mare încât suprimă înțelegere emoție.

Ce este cald, obișnuit zi de zi nu se inscripționează eventual se lipește. Dar evenimentele cu bubuitură rămân.

În lumea canalelor de știri, cu foame de senzație auzim doar povești rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii și dezastre.

Ce înțelege din acestea un copilul în vârstă de șase ani?

Nu trebuie să ne fie milă de toată lumea. Trebuie să ajutăm acolo unde putem, în comunitatea în care trăim acolo trebuie să-l prindem pe cel care cade în împejurimea noastră, să-l salutăm pe vecin, să nu așteptăm să ne salute el, acolo trebuie să culegem murdăria de pe stradă, dacă colegul meu l-a aruncat, nu ignorant, spunând că el l-a aruncat.

În familiile care trăiesc în dragoste, înțelegere, în familie unde ginerele sau nora este primit cu respect, cu dragoste, binevoientă, acolo cu respectul față de vârstnici nu este nici o problemă.

Copilul este receptiv față de bunici înțelege că ei sunt părinții părinților.

Ei sunt importanți, nu pentru că au cumpărat mașină sau casă, ci pentru că sunt oamenii care au crescut, au educat și nu în ultimul rând iubesc părinții lui, pe ei se pot baza, oricând aduc un sacrificiu.

În cazul contrar în sufletul copilului se produce o catastrofă, se simte înșelat, se simte mituit cu cadouri, dar în mintea lui el nu v-a înțelege cum își permite bătrâna această urâtă, s-o vorbească prin spate pe mama, tatăl meu, acest gest nu este adorabil și atunci bunici pot să ceară pupici de la nepoți, nu vor primi și nici nu vor realiza din ce motiv.

Mai târziu numai atunci vor conta când vor da cadouri, iar părintele nici nu își dă seama că copilul a devenit materialist. Atunci nu se va opri la băuturi ușoare, va avea nevoie de alcool și de droguri.

În acel moment vine întrebarea:” Unde a-m greșit?” Iar răspunsul:” La început.”

BIBLIOGRAFIE

- Tomsa, Gheorghe; Oprescu, Nicolae, 2007, Bazele teoretice ale psihopedagogiei preșcolare.
Schiopu, Ursula, 1997,
Psihologia varstelor. Ciclurile vieții, E.D.P., București.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GECZI LILIANA, GPP ORSOLYA, ORADEA, JUD. BIHOR

Fiecare părinte dorește din tot sufletul tot ce este mai bun în lume pentru copilul său. Toți își doresc un copil cuminte, sănătos, bine educat. Astfel niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Toți ar vrea ca copilul lor să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Pentru a obține aceste rezultate visate în domeniul comportării copiilor, nu trebuie să uităm, că educația începe din prima zi de viață, în mediul familiei, și ea nu poate fi înlocuită cu ceea ce se realizează în procesul de învățământ. Acesta din urmă vine doar să completeze, să aprofundeze achizițiile fundamentale pe care copiii trebuie să și le însușească în primul rând de la părinții lor în cei șapte ani de acasă. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Din păcate copiii sunt incluși încă de la vârste mult prea fragede, unii chiar mai devreme de la un an din viață, în diverse forme educaționale. Acești părinți tind să lase aproape toată educația copiilor lor pe mâna unor instituții, mai mult sau mai puțin potrivite.

Pe de altă parte și acei părinți care iau educația primară în propriile mâini, se ocupă de formarea comportamentului copilului, sunt atât de nepregătiți pentru „meseria de părinte”, încât fac niște greșeli în educarea iubiților copii, care duc la rezultate mult sub așteptările lor. Mulți părinți trăiesc cu ideea că copilul este prea mic pentru unele lucruri, și faptul că este prea mic, este o scuză pentru multe, multe probleme legate de comportament. Este încă prea mic să salute, prea mic să asculte un adult sau un coleg...ș.a.m.d. Realitatea este însă că trebuie să pretindem de la fiecare copil atât, cât este el capabil să realizeze, fără să îi diminuăm propriile puteri. În cei șapte ani de acasă se dezvoltă comportamentul corect în public, comportamentul cu alți oameni, copii. Se învață salutul, manierele la masă, în public, la grădiniță, la școală, recunoașterea greșelilor, să ne cerem scuze și să recunoaștem, dacă am greșit. Se dezvoltă tactul și toleranța față de ceilalți, politetea, asertivitatea și bunăvoința. În această perioadă copilul învață să accepte normele sociale, astfel va fi capabil mai târziu să se adapteze la acestea, să se integreze ușor în societate: mai întâi la grădiniță, apoi la școală și în viață.

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. Primar Georgescu Adriana
Liceul Sanitar Antim Ivireanu, Rm. Vâlcea

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: **fizic, intelectual, moral, estetic.**

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Dezvoltarea intelectuală. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

Când sunt în școala primară, familia vine în sprijinul ei, susținând "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozității copilului de a citi, prin cumpărarea unor cărți care să pună bazele unei mici biblioteci. Copilul obține rezultatele la școală în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Educația morală a copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.). Mijloacele mass-media și în mod special televiziunea, exercită o influență puternică asupra educației estetice. Nu se poate vorbi despre o influență strict pozitivă sau strict negativă; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire a cunoștințelor, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginația inocentă a copiilor într-un sens negativ. Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în fața televizorului cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele aceasta este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzica, teatru etc.), părinții trebuie să respecte opțiunea copilului.

BIBLIOGRAFIE

1. Norman, Goodman (1992) Introducere în sociologie, București, Editura Lider.
2. Victor, Țarcovnicu (1975). Pedagogie generală, București, Editura Facla.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. învățământ primar și preșcolar- Georgescu Carmen
Școala Gimnazială Hoghiz

Educația primilor șapte ani din viața unui copil este începută de familie. Cum contribuim noi, părinții, la educația timpurie a copilului nostru? Acasă, copilul are nevoie de un anumit climat familial, în care dragostea ocupă primul loc. Relațiile de afecțiune dintre membrii familiei și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Părinții sunt modele pentru copil. Important este ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului; să fie, în același timp, înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care au parte cei mici în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolarității este importantă, fiindcă în această perioadă copiii se dezvoltă rapid, iar procesul de dezvoltare nu trebuie neglijat în această etapă. Acțiunile părinților și ale societății în copilăria timpurie influențează puternic și pe durată progresul individual al copilului. Acordând copilului atenția cuvenită, asigurându-i creșterea și educația potrivită, creăm condiții pentru dezvoltarea unei personalități echilibrate și armonioase.

Înafara părinților, educatorii sunt alți agenți educaționali care contribuie la creșterea și dezvoltarea lui. Instituțiile de educație sprijină și contribuie la dezvoltarea relațiilor intra și extrafamiliale. Un parteneriat activ cu părinții copiilor ar contribui la continuarea acasă a ceea ce se realizează la creșă/grădiniță și mai apoi la școală.

Grădinița este mediul ideal de conducere indirectă a dezvoltării personalității copiilor prin oferirea ocaziilor de explorare și relaționare prin joc și, astfel, de dezvoltare a personalității ca parte componentă a educației timpurii.

Educația celor șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. De la 3 la 5 ani e momentul pentru a-l învăța bunele maniere, un proces de durată, ce se va contura zi de zi, cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă fiind întâmplările curente din spațiul familial. Între 5 și 7 ani copilul devine tot mai independent. E necesar să i se dezvolte copilului capacitatea de a comunica cu cei din jur – copii și adulți; copilul trebuie încurajat să se exprime. Până la 6-7 ani un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat, care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Atitudinea educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. La toate acestea trebuie adăugată multă dragoste necondiționată atât din partea părinților cât și din partea educatorilor în clădirea temeliei educației copiilor noștri.

Bibliografie:

<http://www.icos-edu.ro/>

ABC – UL COMPORTĂRII CIVILIZATE – UN OPȚIONAL TRANSCURRICULAR

Prof. înv. primar Georgescu Constantin

Iscușința cadrelor didactice de a transpune reforma din planul conceptual în cel operațional reprezintă o problemă importantă a învățământului românesc de azi.

Un segment important de *curriculum la decizia școlii* (respectiv acea parte elaborată chiar în școală) reprezintă OPȚIONALUL. Lăsând la o parte relativa contradicție între termeni (*opțional, dar obligatoriu* ca număr de ore), aceasta reprezintă o obiectivare a flexibilizării ofertei de învățare promovată de politica educațională la ora actuală.

Referitor la *Planul – cadru* de învățământ din țara noastră, se poate spune că au fost introduse discipline opționale la toate nivelele de școlarizare. Din punct de vedere formal, tendința acesta de modernizare a învățământului este relativ bine reprezentată. Școlii îi revine sarcina de a asigura un raport optim între disciplinele obligatorii și cele opționale. Premisele succesului în această direcție sunt reprezentate de experiența învățătorului, de cunoașterea condițiilor concrete din școală raportate la particularitățile de vârstă ale copiilor, dar mai ales de disponibilitatea dascălului de a fi creativ.

Un proverb românesc spune: “Prețul omului stă în iscușința duhului său și în cinstea puterii sale”. Am constatat, în ultima vreme, un interes scăzut din partea tinerilor pentru regulile de politețe, pentru acele forme de exprimare ale buneii cuviințe. Acest lucru ar putea fi un motiv în plus pentru ca un opțional cu tema “ABC – ul comportării civilizate” să fie un lucru pertinent pe care școala ar trebui să-l facă atât în idea de a cultiva frumosul nativ în sufletul fiecărui copil, acel “simbol al binelui moral”, cum spune Kant în “Critica rațiunii pure”, cât și ca o replica data exagerărilor unor instanțe care posedă o anumită structură și intenționalitate și au influențe în educația informală a elevilor.

Numeroase “coduri de maniere elegante” s-au alcătuit de-a lungul timpului, devenind apoi colecții de gesture formale, multe dintre ele fiind condamnate de trecerea vremii și de schimbarea relațiilor interumane, la un formalism desuet și inutil.

Cu toate acestea, politețea e necesară în fiecare clipă a vieții și trebuie să vină, în primul rând, din interiorul ființei noastre. Acolo există acel sâmbure al unei politeți adevărate, căruia poporul nostrum îi spune “buna cuviință” ori “bun simț” și care însumă, de fapt, respect față de omul de lângă tine, față de oameni în general, adevăratul temei al demnității umane. “De ce să vedem în politețe doar tact social, doar știința relațiilor, doar talentul de-a debita mai mult sau mai puțin ipocrit tot felul de complimente? Politețea nu este numai o pantonimă grațioasă. Ea este expresia unei anumite delicateți sufletești, un fel de a mișca, de a vorbi, de a comunica al unui om care trăiește într-o umanitate superioară. Un mod de a reacționa împotriva grosolonei, împotriva gândirii trivale” (Ecatarina Oproiu – “Cartea fetelor”).

Creativitatea oricărui învățător se poate manifesta din plin elaborând acest curriculum la decizia școlii, opționalul, fiind astfel motivate să conceapă nu numai strategiile didactice proprii, cât și obiectivele și conținuturile avute în vedere pentru realizarea unui curs original, care, pe de o parte, îl reprezintă iar pe de altă parte, se pliază caracteristicilor elevilor săi.

Un opțional cu tema “ABC – ul comportării civilizate” ar putea avea, așadar, oricare dintre următoarele competențe generale:

- I. Însușirea sensului și semnificației unor norme și concept ce aparțin valorilor umane;
- II. Adaptarea unui comportament civic în cadrul societății;
- III. Practicarea unor norme de conduit pentru formarea și dezvoltarea personalității;
- IV. Formarea și dezvoltarea unor atitudini responsabile în relațiile interumane;
- V. Formarea și dezvoltarea unor comportamente adecvate exigențelor actuale și viitoare ale societății care să vizeze integrarea și adaptarea socială.

Numeroase competențe specific pot detalia aceste competențe generale, iar ca activități de învățare se pot folosi foarte multe exerciții de rezolvare a unor situații problem, reale sau imaginare, jocuri de rol, dramatizări, simulări, studii de caz, activități care solicit foarte mult imaginația copiilor, creativitatea, le dezvoltă gustul esthetic și numeroase aptitudini. Unitățile de conținut pe care le poate cuprinde un astfel de opțional pot asigura copiilor cunoștințe din diverse domenii.

“Manierele pe care le neglijăm ca pe niște lucruri mărunte fac adesea ca oamenii să te judece în bine sau rău. O cât de ușoară străduință de a avea maniere plăcute și civilizate te-ar scuti de aprecierile lor nefavorabile”. Această apreciere a lui La Bruyere arată importanța deosebită a actelor de politețe și nu o dată viața a demonstrate că o educație bună și sănătoasă precum și un comportament adecvat în relațiile interumane asigură jumătate de succes.

Bibliografie

- Nicolae Armes, “ABC-ul *comportării civilizației*”, Ed. Ceres, București, 1990;
- Constanța Cuciinic, “*Cum să fiu politicos?*” Editura Aramis, București, 2000;

Importanta familiei in conturarea „ celor sapte ani de-acasa”

Prof. inv. primar: Geogescu Gianina, Scoala gimnaziala nr.46

Familia are o istorie care se confundă cu dezvoltarea civilizației umane, fiind unicul *grup social* în care legăturile de dragoste și de sange capătă o importanță primordială, prin interacțiunile multiple și determinante între toți membrii ei. În acest *amalgam de relații*, valori și sentimente, copilul primește forța și imboldul principal al dezvoltării sale.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Ea este într-un anume fel, un culoar de trecere în care ei trebuie să învețe înainte de toate, să genereze propria autonomie și să devină cetățeni capabili să contribuie la binele colectiv.

Viața în familie este *prima școală a emoțiilor*, în care învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*” (majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei).

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

„Părinții, dacă doresc să aibă copii buni, înțelepți și sănătoși, trebuie ca ei să fie mai întâi buni. Căci copiii sunt de fapt „copii” ale părinților lor. Ce văd și ce aud în casă de la părinți aceea fac. Buna funcționare a familiei ca sistem, este condiționată de modul în care reușesc să relaționeze și să comunice toate aceste subsisteme. Funcționalitatea sistemului familial este consecința modului în care interrelaționează subsistemele. Mai precis este vorba de modul în care reușesc membrii unei familii să-și îndeplinească rolurile maritale și parentale, să soluționeze diverse probleme. De cele mai multe ori se ajunge la situația denumită familie problemă, atunci când apar curențe de structură, dar și probleme de funcționare a elementelor integrate. Uneori aceste curențe structurale și funcționale pot pune în pericol coeziunea și existența viitoare a familiei, cum este de ex. cazul familiilor, în care unul, sau ambii părinți sunt plecați la muncă în străinătate, al familiilor în care părinții consumă alcool, al familiilor în care violența domestică este prezentă, al familiilor în care niciun părinte nu mai are un loc de muncă, etc.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.”

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism.

Bullying-ul și cei șapte ani de acasă

profesor GEORGESCU IULIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANTON PANN”, BRĂILA

Este bullying-ul o consecință a absenței celor 7 ani de acasă?

Mai există această etapă în educația copiilor sau a devenit un mit?

Cât de importantă este educația oferită de familie?

Sunt câteva întrebări care necesită căutarea unor răspunsuri atât în psihologie, cât și în pedagogie, răspunsuri de care cadrele didactice au nevoie atunci când se confruntă cu situații conflictuale în mediul școlar. Astfel, școala trebuie să rezolve nu numai aspecte legate de învățare, dar și de comportament, aspecte devenite, din păcate, o obișnuință.

Familia este nucleul societății, cu funcții biologice, psihologice, sociale, economice, culturale, educative. De aici și diversitatea relațiilor ce se stabilesc în interiorul său, ca grup social. Ne interesează, cu precădere, funcția educativă a familiei. Cei 7 ani de acasă sunt un rezultat al acțiunii educative a familiei. Vorbind despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Un copil are cei 7 ani de acasă atunci când este bine-crescut, când știe să salute, să spună „Mulțumesc!”, „Te rog”, arătând respect față de cei de vârsta lui și față de adulți. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Potrivit psihologilor, atât familia, cât și școala, și societatea fac trei greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului: neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală, punerea accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile și, nu în ultimul rând, denaturarea conceptului de “cei 7 ani de acasă”. Părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “Dacă pierzi, ești un ratat!” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine!”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copii, deoarece adulții au încetat să le mai spună acest lucru. Toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil de orice moment, să treacă peste probleme.

În altă ordine de idei, familia este cea care trebuie să asigure nevoile psihologice de bază ale copilului: bagajul genetic, educația, mediul favorabil. Copilul are nevoie de un mediu securizant, simte nevoia de a fi conectat cu familia, de a fi conectat la social, simte că trebuie să aparțină și că trebuie să fie susținut în a face lucruri. Când aceste nevoi minime nu sunt îndeplinite apar astfel de comportamente de tip bullying.

Conform Wikipedia, bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă. Se creează astfel o stare de conflict, care nu poate fi depășită decât dacă se conștientizează existența fenomenului și se acționează la unison. Așadar, bullying-ul este o acțiune care, efectuată în mod repetat, produce traume. Instrumentele acestui fenomen sunt cuvintele, acțiunile sau excluderea socială.

Pe lângă familie, un alt factor major în determinarea acestui tip de comportament, așa cum am subliniat anterior, este școala, în sensul că la nivel de programă școlară nu avem conținuturi și atitudini pedagogice care să îi ajute pe copii să dezvolte relații de cooperare, de empatie. Școala românească are ca valoare principală competitivitatea și ierarhia și în mică măsură încurajează toleranța între copii și, astfel, comportamentele de bullying apar cu foarte mare ușurință. În sistemul educațional autohton, balanța cognitiv - emoțional este înclinată net în favoarea inteligenței cognitive, dovadă fiind aflulul de materii care promovează științele reale și neglijarea materiilor care încurajează dezvoltarea creativității și a spiritului artistic în rândul copiilor. Muzica, desenul, chiar și educația civică, dirigenția, religia etc. ar trebui să devină materii la fel de importante ca matematica, informatica, chimia sau fizica. Ghidând

întreagă educație către științe exacte riscăm să-i dezvoltăm dizarmonios pe copii, să nu știe să-și gestioneze emoțiile și, până la urmă, să nu știe să opereze în societatea reală, noțiunile din matematică, chimie sau alte materii asemănătoare. Totul se transformă într-un cerc vicios din care unui copil îi va fi foarte greu să iasă. Dincolo de bagajul de cunoștințe pe care vrem să le însușească, țelul unei societăți sănătoase este să formeze copii fericiți, care să se bucure de viață, de cele învățate, de familie, de prieteni.

Formula corectă este îmbinarea armonioasă dintre inteligența cognitivă și cea emoțională având la bază colaborarea familie-școală.

Bibliografie:

Cucoș, Constantin, Pedagogie, ediția a II-a,. Editura Polirom, Iași, 2002

<http://radioconstanta.ro/2017/10/26/despre-bullying-si-cei-sapte-ani-de-acasa/>

<http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Bullying>

Cei șapte ani de acasă!

Școala Gimnazială Nicolae Bălcescu, Arad
Prof. Camelia Georgescu

MOTTO *Scopul educației este să transforme oglinzile în ferestre-* Sydney J. Harris

Expresia *cei șapte ani de acasă* este utilizată pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context, însă psihologii afirmă că educația din primii ani de acasă, de care micuții au parte în familie, definește în mod clar viitorul adult.

Bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini sunt asimilate într-un interval de timp care este numit *culmea achizițiilor*. Aceasta este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Așadar, PRIMA ȘCOALĂ a copilului este FAMILIA. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții *se descoperă* ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. (*Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist-Mihail Levine*)

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cu siguranță, cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună: ***O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul.***

Familia și rolul ei în viața copilului

Prof. Georgescu Otilia – Colegiul Tehnic P.Tc. „Gheorghe Airinei” București

Familia reprezintă cel mai puternic factor de socializare în dezvoltarea copiilor, mai ales în perioada copilăriei mici. Încă din primii ani ai dezvoltării copilului, familia s-a dovedit esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului și este o sursă primară de dragoste și afecțiune. Aceasta trebuie să împlinească aproape toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului, nevoi care condiționează fundamental calitatea achizițiilor psihocomportamentale ulterioare. În cadrul familiei, copiii câștigă și dezvoltă aproape toate achizițiile importante de ordin psihomotor, cognitiv și afectiv, motiv pentru care evaluarea contribuției sau influenței familiei în dezvoltarea copilului față de alți factori, cei genetici și sociali, este dificil de realizat. Astfel, familia este cea dintâi școală în care copiii învață să se comporte în viață și în societate.

Educația de acasă, de la vârsta cea mai fragedă până la educația primită în grădiniță sau școală, reprezintă doza de energie în formarea pozitivă sau negativă a copilului. Acesta absoarbe atitudinile comportamentale ale părinților, bunicilor sau a altor persoane cu care intră în contact, dezvoltând o poziție care are la bază influența acestora. Formarea lui depinde de ceea ce părinții îi oferă, atitudinea lui împrumută din atitudinile părinților și se completează cu ale celorlalte persoane pe care le întâlnește sau fac parte din aria lui de dezvoltare. Începând cu primele priviri întrebătoare și culminând cu limbajul verbal, copilul caută să gestioneze diverse situații în funcție de experiența pe care o trăiește împreună cu părinții, dar mai ales de feedbackul primit de la aceștia în situații similare. Atitudinea lui este una controlată și se va forma așa, nereușind încă să discearnă între ceea ce este corect și incorect. Dacă până acum am făcut aprecieri asupra laturii morale a copilului, în continuare vom vedea și latura intelectuală a acestuia, latură ce își are începutul în familie. Copilul absoarbe informații din mediul în care trăiește și începe să dezvolte primele calități cognitive, descoperindu-și și mediul în care trăiește, dar și rolul pe care îl are într-o lume atât de mare. El devine încetul cu încetul conștient de sine, de calitatea sa de persoană unică și irepetabilă, care are drepturi și obligații în societatea care așteaptă să-l integreze cât mai bine prin școală. Primele povești citite de părinți, primele glume ale bunicilor sau istorisirea unor întâmplări din copilăria lor, formează personalitatea copilului prin experiența unor trăiri fictive sau reale. Contactul cu familia, mediu în care se simte ocrotit, reprezintă primul cui al scării pe care trebuie să o urce pentru a ajunge la micile vise insuflăte de bunici sau de părinți. Aceștia îi transmit principalele noțiuni privind comportamentul în societate, bunele maniere atunci când se află într-un grup, dar mai ales îi transmit primele informații care sunt fundamentale în sedimentarea unor noțiuni ce ajută la formarea culturii generale.

În concluzie, rolul familiei în dezvoltarea personală a copilului până a trece la educația organizată este edificator pentru dezvoltarea ulterioară a acestuia. Un copil care se bucură de atenția celor dragi se va dezvolta mult mai ușor decât un copil cărui nu i se acordă sprijin, acesta dezvoltând un comportament educat încă de acasă, având norme de bază pentru a putea așterne alte norme necesare pentru viață, ce pot fi dobândite în școală.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. inv. primar: Ghelase Mioara
Școala Gimnazială Stăncuța, jud. Brăila

Expresia “Cei șapte ani de acasă”, definește bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată una din perioadele intense de dezvoltare psihică, deoarece copilul dispune de o capacitate mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce context.

Consider că această expresie datează din străbuni și că i se acordă mult prea multă importanță. Cred că termenul este “expirat” dacă se poate spune așa, deoarece se considera că până la 7 ani copilul stătea acasă, de cele mai multe ori cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea din sânul familiei. În prezent acest lucru nu mai este valabil, deoarece de la 3 ani copilul merge la grădiniță și de la 6 ani merge la școală.

În cei 7 ani de acasă părinții “predau” lecții grele de educație ,care pregăteau acel prag de desprindere de acasă la școală. Astfel se consumau multe energii, timp, nervi și frustrări, părinții ținând mult la această educație.

Astăzi “cei șapte ani de acasă” simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu în care trebuie să se încadreze copiii noștri. Este adevărat și părinții s-au adaptat mulți dintre ei, de voie sau de nevoie au renunțat la aceste standarde, dar a rămas așa, un fel de deziderat sau un termen de comparație.

Adevărul este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție. Așa se explică de ce unii copii la șapte ani au un comportament demn de admirat, alții mai puțin...

Acceptând realitatea că nu prea mai există “cei șapte ani de acasă”, deoarece copiii sunt incluși în anumite forme educaționale, rămâne ideea de bază a acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. În acest mediu copilul desprinde principalele reguli de bună purtare, de multe ori realizându-se prin imitare, decât în mod conștient. Vârsta primei copilării este deosebită în conturarea unui comportament social corect. Școala și celelalte medii educaționale pot ulterior să confirme și să consolideze normele deja însușite din familie.

Referitor la educația primită în familie se pot contura unele “elemente cheie” ce țin de eticheta unui copil “bine crescut”.

Prima normă de conduită în familie este salutul, urmată de comportamentul în public. Astfel un copil “bine crescut” știe să răspundă la întrebări, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește etc.

Comportamentul și atitudinea față de prieteni dovedesc manierele pe care la dețin. Astfel în cadrul jocurilor se poate observa că acei copii “bine crescuți” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocului.

Un alt lucru de o deosebită importanță o prezintă înțelegerea normelor sociale. Astfel prin imitație și suficientă practică copilul poate deprinde cu ajutorul părinților ceea ce “se face” și “ceea ce nu se face”, “ceea ce ”e bine” și ceea ce “nu e bine” în societate. Bunele maniere implică cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise: să ne așteptăm rândul la medic , la magazine, să spunem “te rog”, “mulțumesc”, “cu plăcere”, să nu facem zgomot, să nu încălcăm drepturile, celorlalți, să respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celorlalți de lângă noi.

O bună creștere presupune și însușirea manierelor la masă: folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celor care servesc masa.

Recunoașterea greșelilor și sinceritatea regretului sunt un semn de respect și demnitate și nu un semn de slăbiciune, așa cum s-ar crede. Astfel expresiile “îmi pare rău și “te rog” pot deveni expresii “magice” dacă le aud frecvent din gura părinților.

De o deosebită importanță pentru copil o prezintă tactul și toleranța. Este bine știut faptul că un copil “bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică pe noi. Cu timpul va putea face diferența între râsul sănătos, nestăvilat și spiritual de glumă care jignște, care rănește.

Din convorbirile cu părinții am notat ce spun ei despre “cei șapte ani de acasă” despre însușirea unor reguli de bun simț, de igienă și respect pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți până merg la școală și pe care trebuie să le repete până se fac mari:

- Să ascuți când cineva vorbește;
- Să nu vorbești cu gura plină;
- Să te speli pe mâini după ce ai fost la toaletă
- Să nu fii agresiv;
- Să spui adevărul;
- Să-i respecti pe cei din jur;
- Să îți asumi responsabilitatea pentru ceea ce faci;
- Să nu scuipi pe stradă;
- Să nu vorbești urât;
- Să nu stric/ distrugi ceea ce nu este al tău;
- Să spui “mulțumesc” și “te rog”;
- Să te speli pe dinți seara și dimineața.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- Perseverenta în realizarea unei sarcini;
- Alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva;
- Spiritul de competitive;
- Altruismul;
- Cooperarea;
- Atitudinea pozitivă față de diverse sarcini.

Există însă și unele însușiri care pot influența dezvoltarea de mai târziu. Viața a dovedit că un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit foarte des se va adapta foarte greu în grupul din care face parte, va avea tendința de a încălca normele și nu va fi încrezător în forțele proprii.

Cu siguranță toate aceste sfaturi și norme de conduit sunt repetate, prelucrate atât la grădiniță, cât și la școală, începând cu clasa pregătitoare.

Bineînțeles că la toate “ingredientele” comportării civilizate prezentate mai sus se adaugă exemplul personal al părinților.

Nu este de ajuns ca părinții să-și controleze limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe), precum și a dorințelor și nevoilor. Părinții trebuie să fie atenți la modul în care vorbesc, se poartă, ori reacționează la cei din jur. Astfel vor trebui să-și impună anumite restricții, conduit și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața familiei, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cei mici supraveghează, analizează, interiorizează ceea ce fac adulții, iar mai târziu vor exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat și acceptat ori nu în societate.

Bibliografie:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ FAMILIE VS ȘCOALĂ O GARANȚIE A SUCCESULUI

George Santayana
Prof. Gheonea Nicoleta , Colegiul Economic Mangalia

“ Un copil educat doar la școală este un copil needucat”

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care copiii o primesc de la părinți, în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea acestuia ca adult. Educația unui copil nu se referă numai la a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectuală cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunea cu ceilalți.

Succesul sau insuccesul unui elev depinde de relația familiei cu școala. Atunci când acești trei factori (elev-familie-școală) concluzionează, rezultatul este imediat și de durată. Atunci când familia, școala, elevii dar și ceilalți membri ai comunității se consideră parteneri și se implică în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate suport care începe să dea rezultate.

Implicarea din partea părinților poate fi de mai multe feluri:

- Părintele este mereu interesat de situația școlară a elevului;
- Părintele este direct interesat de progresul elevului;
- Părintele se implică activ în activități extrașcolare;
- Părintele acționează ca voluntar la clasă;
- Părintele participă la luarea unor decizii care privesc școala, în cadrul unui grup de lucru sau în cadrul unui comitet;

- Părintele este membru al Consiliului Părinților sau al Consiliului de Administrație;

Din parteneriatul familie-școală au de câștigat toți partenerii implicați. Elevii vor simți dragostea, controlul, dar și apropierea părinților de ei, nu numai prin atenția și bunăvoința care li se oferă acasă, ci și prin interesul pe care aceștia îl au față de activitățile desfășurate la școală; copiii vor fi mai siguri pe ei, sentimentul de siguranță fiind necesar pentru echilibrul interior și dezvoltarea armonioasă a personalității; mândria de a-și vedea părinții alături de ei, în momentele cheie din viața lor. În ceea ce privește familia, părinții au șansa de a fi implicați activ și efectiv în activitățile desfășurate de copiii lor; părinții vor avea șansa de a-și cunoaște mai bine copiii, de a-i înțelege, vor avea posibilitatea de a le observa comportamentul în colectivitate. În ceea ce privește avantajele școlii, acestea s-ar putea referi la: cunoașterea mai bună a părinților și elevilor, prin apropierea și colaborarea cu ei; cunoscând situația și posibilitățile financiare ale școlii, părinții pot contribui financiar la realizarea unor activități; prin participarea activă la viața școlii, părinții vor conștientiza mai bine, rolul instructiv-educativ al școlii

Într-o clasă, părinții elevilor de foarte puține ori formează un grup omogen, nedisponând toți de aceleași mijloace pentru a se implica în activitățile școlii. Din acest motiv, cooperarea lor cu școala trebuie să ia forme diverse, pentru a răspunde nevoilor și disponibilităților lor: o parte din părinți își alocă timp și energie pentru participarea la activități; alții nu sunt disponibili, dar participă doar la activitățile și evenimentele speciale; alți părinți au suficient timp liber, energie și cunoștințe pentru a aduce o contribuție importantă la activitățile școlare. O altă categorie de părinți pot susține expunerii pe teme legate de locul de muncă, tradiții, anumite experiențe de viață specifice, sau modul cum își petrec timpul liber.

Implicarea părinților, indiferent de statutul economic, etnic, social al acestora, în educația elevilor conduce la îmbunătățirea performanțelor școlare, reducerea ratei abandonului școlar și a delincvenței, dar creează și o legătură mai strânsă, între aceștia și elevi.

Familia are un puternic impact asupra educației tinerilor, copiii care sunt ascultați de părinți, sprijiniți, îndrumați, obțin rezultate școlare impresionante.

Implicarea părinților în educația copiilor lor și asistarea acestora în îndeplinirea sarcinilor școlare contribuie la diminuarea efectelor sărăciei și absenței educației formale. Existența unui mediu familial suportiv, cu așteptări înalte în ceea ce privește succesul școlar al copilului, se corelează sistematic cu performanțe ridicate la învățătură.

Importanta celor “sapte ani de acasa”

Prof.Gheorghe Alina

Scoala Gimnaziala Comuna Florica,Jud.Buzau

Mihai Eminescu in “Opera politica II” facea urmatoarea afirmatie”A astepta sa culegi altceva dintr-un pamant decat ceea ce ai semanat in el ar fi o copilarie”.

Aceasta afirmatie se pliaza perfect pe cunoscuta sintagma a “celor sapte ani de acasa” ce aduce in discutie vrand-nevrand ,notiunea de educatie.

Cand spunem educatie,gandul ne duce inevitabil la scoala,care trebuie sa faca educatia copilului informala cat si formala,dar scoala are mult mai putine sanse daca”pamantul”pe care -l modeleaza nu este”lucrat” in familie.Existenta celor”sapte ani de acasa”precum si lipsa lor marcheaza destinul fiecarui om.

Copilul care traieste intr-o familie unita,armonioasa invata inca din primii ani caldura ocrotitoare a familiei,ce inseamna toleranta,respectul,cinstea,corectitudinea,modestia si echilibrul.Aici se invata ce inseamna respectul reciproc ,ce inseamna un adult echilibrat.

“Copilaria este inima tuturor varstelor”spunea Lucian Blaga,adica cel care a avut o colilarie fericita a dobandit o temelie sufleteasca solid ape care se vor aseza toate cele ce vor veni adata cu celelalte varste.

Tot in primii ani ai copilarie se dobandeste si o educatie morala,atunci se invata sa nu ramana indiferenti la suferintele semenilor,sa ajute dezinteresat. Atunci se descopera ca nu valorile material sunt pe primul loc ,ci cele spiritual,se afla ca viata are urcusuri si coborasuri,de aceea parintii sunt obligati sa-I obisnuiasca pe cei mici sa si piarda.Tot de la acestia invata ca cel mai de bun pret al omului este sinceritatea,deoarece ea este cea care duce la o relatie sanatoasa cu cei din jur.Multumirea sufleteasca a copilului se dobandeste doar intr-o familie unita,este uimitor cat de usor poate fi facut fericit un copil.Lucrurile marunte precum mese in familie,concediul cu parintii,plimbarea de duminica,vizitele la bunici cimenteaza legaturile dintre parinti si copii.

In ultimii ani ,traind intr-o lume mercantile interesata doar de castigul material,spiritual unei familii unite e pe cale de disparitie.Din dorinta de a castiga cati mai multi bani sotul sau sotia,prinsi in vartejulvietii cotidiene,se neglijeza reciproc,nu au timp sa se mai ocupe de copii iluzionandu-se ca daca le asigura un trai indestulator e sauficient,dar se inseala si elocvente in acest sens sunt vorbele batranei din “Moara cu noroc” de I.Slavici”nu banii,ci linistea colibeii tale te face fericit”.

In concluzie cei”sapte ani de acasa” isi pun amprenta pe formarea unui adult echilibrat.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Gheorghe Doina Carmen
G.P.N. Gura Șuții, jud. Dâmbovița

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună ”mulțumesc”, ”te rog”, ”iartă-mă”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Uneori, lucrurile decurg „de la sine”, dar există factori care țin de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Imediat după ce se naște copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat ca mama să identifice acea nevoie și să o satisfacă. Nevoia de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, experții subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice.

Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză și să-i explice, calm, că nu va primi aceea jucărie sau aceea bomboană pentru care face criza. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat, etc.) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Dacă sunt îndrumați, copiii pot și trebuie să-și însușească, în cei șapte ani, deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curatenie, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bunele maniere, limbajul corect transmis, modul de relaționare cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător, consecvență și perseverență în realizarea unor sarcini, concentrarea atenției, spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, etc.

Unele din ultimele însușiri prezentate și dobândite de copil în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții.

Altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o eticheta, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

Cei șapte ani de acasă – norme de comportare în familie și la grădiniță

Prof.înv.preșcolar ELENA GHEORGHE
GPP "Căluțul de Mare" Constanța

Sintagma "cei șapte ani de-acasă" se referă la educația pe care o primește copilul de la părinți, la un copil bine-crescut, mai precis la dobândirea unor bune deprinderi:

- deprinderi igienico-sanitare (de autoservire);
- deprinderi de comportare civilizată și de politețe;
- deprinderi de ordine și curățenie.

Vorbim de cei șapte ani de acasă deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Formarea oricărei deprinderi necesită din partea părinților și a educatoarelor răbdare și, mai ales, un echilibru între severitate, toleranță și timp.

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere, prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung.

Pentru formarea deprinderilor igienico-sanitare (de autoservire) este necesară parcurgerea mai multor etape de care părinții și ceilalți factori educativi trebuie să țină seama.

Prima etapă constă în familiarizarea copilului cu obiectele necesare și cu denumirea lor (săpun, prosop, spălător). Acum se formează o imagine globală asupra acțiunii și a obiectelor.

În a doua etapă, se explică, se demonstrează operațiile în ordinea lor firească, se demonstrează fiecare mișcare în parte, iar copiii o imită.

Cea de-a treia etapă o constituie formarea și consolidarea propriu-zisă a deprinderii. Copiii le este cerut să execute operațiile în succesiunea lor, dar sub supravegherea adultului.

În cea de-a patra etapă, deprinderile se automatizează; aceasta este posibil după vârsta de 5-6 ani. În această etapă, copilul execută operațiile corect, cu minimum de energie.

Etapa a cincea a formării oricărei deprinderi o constituie perfecționarea ei. Este de fapt, faza formării stereotipului dinamic, adică automatizarea acțiunii.

Deprinderile de ordine și curățenie sunt deosebit de importante. Ele se reflectă în activitatea fiecărei persoane prin felul în care își organizează munca, programul zilnic, chiar și în gândire. Dacă formarea deprinderilor de ordine și curățenie n-a început la o vârstă foarte fragedă (când copilul poate fi îndrumat, ce, cât, cum să asimileze) mai târziu, în adolescență, el adoptă unele norme de comportare prin auto-educație, dar mai greu, cu lacune. De aceea, este deosebit de important să se înceapă cu formarea deprinderilor de ordine și curățenie concomitent cu celelalte deprinderi.

Considerarea deprinderilor de comportare civilizată și de politețe sunt aspecte de bază în procesul instructiv-educativ. Preșcolarii, mai târziu școlarii, participă la diferite activități în mod organizat; ei trebuie să acționeze conform sarcinilor primite din partea educatoarei, a învățătoarei și să respecte disciplina. În vederea realizării acestei capacități se pot desfășura cu copiii jocuri care dezvoltă răbdarea, stăpânirea de sine, perseverența. Dacă deprinderea de a fi disciplinat nu s-a format la vârsta preșcolară, mai târziu va fi mai greu, copilul va fi permanent neadaptat, nu va răspunde cu ușurință cerințelor impuse de diferite activități, va fi refractar la orice sarcină sau negativist la orice sfat venit din afară.

Cauza unui asemenea comportament ar putea fi:

- lipsa concurenței de cerințe între factorii de educație din familie și grădiniță. Dacă între aceștia nu va exista o unitate de cerințe și de exigență, copilul nu va da dovadă de comportament disciplinat.
- lipsa concordanței de cerințe dintre membrii aceleiași familii. Oricât i-ar cere mama copilului să fie disciplinat, dacă tatăl și bunica nu îi cer același lucru, socotind că e mic și că are timp să învețe, deprinderea nu se formează.

Pentru formarea deprinderilor de comportare civilizată, este necesar ca toți membrii familiei să arate concordanță de păreri și atitudine. Nu i se poate cere copilului să se comporte civilizată, să respecte liniștea cuiva, dacă ceilalți nu o respectă. Exemplul personal (părinte, membru de familie, prietenii acestora) este hotărâtor!

”Politețea este cheia de aur care deschide toate ușile”și, de aceea, este important ca această deprindere să se formeze de la cea mai fragedă vârstă – vârsta antepreșcolară și preșcolară.

Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se dezvoltă în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Pe întreaga perioadă se vor manifesta unitate de vederi în cerințe, perseverență, răbdare, înțelegere, dar și exigență. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare. Aceasta este ”cartea de vizită a familiei”.

Cei 7 ani de acasă

GHEORGHE ELISABETA LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BRAILA

Dintr-un anumit punct de vedere, cei 7 ani de-acasă nu prea mai există, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. În mediul familial copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Trăim într-o societate în care mediul conversational este tot mai sarac, cu toate auzim cuvântul "comunicare" peste tot. Eu nu sunt psiholog, dar cred că secretul unui copil educat constă în comunicare, în calitatea timpului petrecut cu copilul tău.

Copilul trebuie inclus în cât mai multe aspecte ale vieții de familie, dar să nu uităm că totuși, el nu este un adult în miniatură. Un copil are interese proprii și atenția lui este foarte redusă.

Stilul de comunicare în cadrul familiei poate influența felul în care sunt gestionate conflictele, dar și gradul de încredere pe care copiii îl pot dezvolta în propria lor capacitate de a lua decizii. Comunicarea este un proces complex, care implică mai mult decât un simplu schimb de informații și este formată din: cuvinte; tonul vocii; gesturi; poziție; mimica.

Comunicarea nonverbală este un limbaj extrem de prețios pentru părinți (atât pentru transmiterea mesajului, cât și pentru înțelegerea lui), punând accentua ceea ce se spune prin cuvinte, ceea ce este cu adevărat important din ceea ce se spune prin cuvinte (mesajul real) sau punând arată în mod clar că ceea ce se spune prin cuvinte este fals.

Cei șapte ani de acasă **Profesor învățământ preșcolar Gheorghe Gabriela**

Grădinița cu P.N. Valea Dulce, **structură a Școlii Gimnaziale, Comuna Podenii Noi, jud.Prahova**

”Copiii nu sunt singurii care cresc.Și părinții cresc.Tot așa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre.Nu le pot spune copiilor mei să ajungă la stele.Tot ce pot face este ca eu să mă-ntind spre ele.”(Joice Maynard)

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Atașamentul copilului față de familie, și în special față de mama sa, este indiscutabil.Dar, în același timp, oricât ar părea de ciudat, dragostea și atașamentul, comportamentul și manifestările față de mamă trebuie formate.Aici, acasă, în sânul familiei începe educația”puiului de om”.Aici copilul se naște și iubește, iubește binele și frumosul, aici cunoaște primele emoții, aici începe educația. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Astfel, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Această satisfacere a nevoilor ceui mic, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.Copilul are nevoie de explorare și părinții sunt cei mai buni primi dascăli.În brațele lor copilul ia cele dintâi cunoștințe, în brațele lor copilul începe a judeca binele din rău, în brațele lor copilul își petrece pruncia.Faptele și cuvintele părinților sunt inițieri în drumul pe care va merge copilul, viitorul adult de mâine.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.Copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot, cu lux de amănunte!

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei, chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani! Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”) va învăța copilul să ajute, activitățile acestea vor fi pentru ei, lucruri firești, normale, nu o corvoadă.

Când vorbim despre „cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.Ne gândim la un copil bine crescut,un copil care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”. Dar educația primită în acești șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le

transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu fie percepute ca disciplină de fier. Părinții sunt modele pentru copil, acesta învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit, copilul va copia comportamentul adulților din universul său.

La început copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dar chiar dacă copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Cei „șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria de a avea niște copii buni, iubitori și apreciați de cei din jur. Numai în urma unui bun exemplu putem spune cu mândrie: „Iată, eu și copilul meu!”

Ar trebui ca fiecare părinte să aibă timp pentru propriul copil, dar zilele și săptămânile trec cu repeziciune și mulți părinți uită că, printre multiplele lor ocupații, copilul ar trebui să reprezinte ceva cu totul aparte. Copilul iubește binele tot așa cum iubește dulciurile și jucăriile frumoase, deci să-l ajutăm. Numai că de multe ori uităm să-i dăruim bucuriile, lucrurile bune. Un proverb spune: „O vorbă bună, rostită la timp potrivit, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează timpul.”

Și, oricâte expectative și pretenții am avea de la copii, să nu uităm nici o clipă că și ei, la rândul lor, au dorințe și așteptări. Iar gândurile lor sunt oglinzile reale și ideale în care se poate regăsi familia...Nu trebuie decât privite.

Importanța celor 7 ani de acasă

Gherghina, Gheorghe -Liceul „Preda Buzescu”-Berbești

Motto: „Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă” H.H.STERN[1]

Mediul în care copilul se naște, trăiește și se formează pentru viață este familia. Acesta are rolul principal în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei.

Modul în care se relaționează în familie, climatul afectiv și modul socio- cultural al acesteia sunt importante în integrarea socială și în constituirea comportamentului viitorului adult.

Pentru a se dezvolta copilul are nevoie de un mediu de viață bun.

Copiii sunt cei care imită comportamentul părinților. Ei sunt cei care le imită izbucnirile emoționale - dacă râzi mult, vor face la fel și se vor amuza cu astfel de lucruri. Dacă ești furios și îți e rău vor copia și aceste comportamente. Copiii mai copiază și frazeologia, accentele, mimica feței și gesturile. Părinții vorbăreți vor avea copii vorbăreți, care vor deveni adulți cu o exprimare corectă, fluentă. Copiii îți împrumută atitudinile. Dacă prețuiești învățătura și ei vor face la fel.

Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil se dezvoltă armonios sub toate aspectele. Pentru fiecare părinte capitolul „educație copii” este foarte important. Este cunoscut faptul că foarte importantă în reușita educației unui copil este consecvența și coerența dintre vorbe și fapte. Copiii nu fac neapărat ce le spunem să facă, ci fac ceea ce văd că facem noi. Puterea propriului nostru exemplu bun sau rău îi urmărește toată viața.

Puterea mediului familial de învățare a fost temeinic cercetată de-a lungul timpului de un număr impresionant de specialiști în domeniul educației. Aceștia au descoperit că cele mai importante lucruri făcute de părinții ai căror copii se descurcă foarte bine la grădiniță durează și în ciclul primar și mai departe. Acești copii au parte de:

- ❖ Reguli pentru folosirea tabletei, privitul la televizor, calculator;
- ❖ Timp de joacă împreună cu prietenii acasă și în parc;
- ❖ Ieșiri în oraș, precum cele la cumpărături, împreună cu părinții;
- ❖ Vizite la casele rudelor sau apropiaților;
- ❖ Servirea mesei împreună cu toată familia;
- ❖ Timp de citit;
- ❖ Ocazii să picteze, să deseneze acasă;
- ❖ Responsabilități în casă, treburi potrivite vârstei lor.

Părinții sunt cei care trebuie să organizeze, să dirijeze și să orienteze viața copilului lor.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială, obișnuindu-l să utilizeze factorii naturali (apa, soarele) pentru buna funcționare a organismului.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de către părinți în această direcție. Familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice, etc). Ea se preocupă de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor, dezvoltându-le spiritul de observație, memoria și vederea.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Familia contribuie și la educația estetică a copilului, părinții

fiind cei care realizează contactul cu frumusețile naturii(culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului, etc), cu viața socială(tradiții, obiceiuri străvechi, etc).

Putem spune că școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității integrale și armonioase a copilului. Până la înscrierea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să-o completeze pe a celuilalt.

Bibliografie

[1] H., H., Stern, Educația părinților în lume, Editura Didactică și Pedagogică

[2] <https://www.didactic.ro/resurse-educationale/invatamant-primar>

[3] Dr. Tessa Livingstone, Copilul vremurilor noastre, Editura Didactica Publishing House

[4] Nicolae, Adriana Florea, Surlea, Cosmina Florentina, Școala și consilierea părinților, Ed. Arves.

Cei 7 ani de acasă

GHEORGHE IONEL DANIEL LICEUL TEORETIC PANAIT CERNA BRAILA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne deranjează atitudinea sau comportamentul unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Dar ce pot învăța copiii în cei șapte ani ? Ar putea învăța: deprinderi de autoservire; ordine; igiena; curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bune maniere și comportament; limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire); modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc); consecvența în realizarea unei sarcini ; concentrare a atenției; perseverența în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Psihanalistul W. Stekel afirmă că "educația unui copil începe în prima zi de viață". Aceasta este o regulă pe care mulți părinți nu o înțeleg, răsfățând sau neglijând copilul și considerând că educația lui începe în momentul când începe să vorbească și adultul se poate face înțeles. PĂRINȚII sunt primii și cei mai importanți educatori din viața copilului. Deprinderile de comportament, atitudinea față de ei înșiși, față de ceilalți, față de prieteni, față de muncă, formate în acești ani vor sta la baza personalității lui viitoare. Această perioadă este extrem de importantă deoarece studiile arată că în acești ani se formează personalitatea pe tot restul vieții.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

Cei șapte ani de acasă

Înv. Gheorghe Maria Agota
Școala Primară "Ion Creangă" Sat Malcoci jud. Tulcea

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă plăcută, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Unii specialiști spun că, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci pahare pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat un pahar de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să cerem copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „prin cei șapte ani de acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Din păcate societatea noastră duce lipsă de acești "cei șapte ani de acasă" iar urmările sunt negative deoarece ei reprezintă baza educației noastre.

"Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață." ("Părinți străluciți, profesori fascinanți" Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

-Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

-Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Ca concluzie vă spun că părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini pozitive față de societate.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ.

GHEORGHITĂ MARIANA GRĂDINIȚA NR.6 „RAZĂ DE SOARE,, BRĂILA

Se spune că ne naștem egali, dar prin educație ne diferențiem. Până la șapte ani copilul dobândește ce -l învață și educă părinții, pentru că învățăturile dobândite în această perioadă sunt rădăcina omului care se va dezvolta în perioada următoare.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și de educație oferite în primii șapte ani de viață sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai a-l învăța să scrie, să citească, să fie cel mai bun din școală. Educația se referă la toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, până și iubirea pentru oameni, părinți sau colegi, se educă.

Bunele maniere îl ajută pe copil să-și dezvolte simțul respectului de sine și încrederea în propria persoană, dar au și un rol important în integrarea copilului în societate. Politețea este "ceva" care se învață. Și se învață ușor. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acei oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Salutul este primul semn al politeții.

Copilul învață mult prin observație și imitație, iar părinții sunt primele modele din viața sa. Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul repetă faptele părinților (care-i vor servi de model), ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul și numai un miracol îl poate schimba.,

Cei șapte ani de acasă sunt pentru mulți o piatră de temelie, cu cât este mai solidă cu atât copilul va fi mai bine integrat în societate, și se va dezvolta foarte frumos pentru viitor. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației, iar dacă lipsește baza, este grav.

Cei șapte ani de acasă sunt mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășește pe un drum în viață, cu cunoștințele și educația ce a primit-o în cei șapte ani, nu ce învață la școală.

Completarea curențelor educative ai primilor ani de viață este posibilă, dar se face mai greu atunci când copilul a intrat la școală. El trebuie să facă față atunci multor schimbări apărute în viața sa, de aceea este foarte important ca părinții să mențină o permanentă colaborare cu cadrele didactice, pentru a-și ajuta copilul să-și contureze un comportament adecvat, bazat pe încredere și respect, pe bune maniere, pe reguli de conduită civilizată în societate.

Cine nu are cei șapte ani de „acasă,, nu-i poate cumpăra oricâți bani ar avea.

Bibliografie:

1. Poenaru Michiela, Cei șapte ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, 2013
2. Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Gheorghită Mariana
Școala Gimnazială Vânători-Structura Mircești

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mân- cam tot ce vedeam pe jos, dar pentru asta era părintele în spatele nostru să ne explice că nu e sănătos și frumos. În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, o ajutăm să traverseze strada, deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre etc. Acești ani i-am primit la vremea noastră și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Prin urmare părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așa- dar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Factorul principal care determină imaginea după care se dezvoltă copilul este reprezentat de imaginea pe care părintele o reflectă. Totul începe în anii fragezi ai copi- lăriei. Majoritatea părinților nu se pot abține să-i spună copilului un NU categoric când comportamentul lui încalcă drepturile celorlalți. Cuvintele ca rău, leneș, obraznic, urât, prost, ridicol, neîndemânatic și înapoiat micșorează simțămintele de valoare personală ale copilului. Atacul constant ce-l umilește, ca și lipsa de respect manifestată nonverbal sau neglijarea emoțională, toate acestea îl fac pe copil să nutrească simțăminte de rușine și ne- mulțumire de sine.

Originea lipsei de respect față de sine se află în perioada copilăriei. Părinții nu o- feră sprijinul necesar dezvoltării unor sentimente ale prețuirii de sine în anii fragezi. Când are doar câteva luni, bebelusul poate distinge între critică și laudă. El simte că este impor- tant atunci când i se acordă atenție, dar vede că are o valoare mai mică atunci când este tratat cu asprime. El se identifică cu părerea părinților despre el. Conștientizarea iubirii și respectului lor pune bazele propriului respect de sine. Dragostea nu este cel mai mare dar pe care părinții îl pot oferi copilului, respectul de sine este acel dar. Copilul nu este în stare să experimenteze dragostea sau să răspundă cu dragoste decât după ce învață să se res- pecte.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a edu- cației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul lormai târziu. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satis- face trebuințele copilului. Părinții care seamănă un mod de comunicare deosebit vor avea un copil deosebit.

În concluzie, educația este cea mai scumpă haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani petrecuți mai mult în familie.

Cei 7 ani de acasă

prof. învă. primar, Gheorghită Cezarina
Școala Gimnazială „Mihail Andrei” Buhuși

„Educația este împlânzirea unei flăcări, nu umplerea unui vas”- Socrate

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi. Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Expresia „**ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă**” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei

elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **OM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Un proverb spune : „**O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul**”.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
- P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
- Danion, Vasile, *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012
- Coroi, V., Florescu M., Ursache M., *7 ani de acasă*, Editura Medicală, București, 1968

EDUCATIA INTERCULTURALA SI DEZVOLTAREA COMPETENTELOR IN LIMBILE MODERNE

Prof. Gheorghita-Schipor Laura-Maria

Educația interculturală vizează dezvoltarea unei educații pentru toți în spiritul recunoașterii diferențelor ce există în interiorul aceleiași societăți și se referă mai puțin (sau deloc) la realizarea unei educații pentru culturi diferite, ceea ce ar presupune staticism și o izolare a grupurilor culturale. Educația interculturală privilegiază interacțiunea și dialogul, curajul de a ieși din sine și dorința de proiecție în celălalt. O educație concepută în perspectiva interculturală va resemnifica relațiile dintre școală și alte spații educative; ea va deborda zidurile școlii, prelungindu-se și insinuându-se în activitățile informale, în viața de zi cu zi. Cum multiculturalul nu se regăsește doar în perimetrul școlii (adesea acesta este dincolo sau după școală), trebuie să ne pregătim în prealabil pentru a-l întâmpina și valoriza.

Formele de realizare a educației interculturale rămân cele generale, în care se face orice tip de educație: lecțiile obișnuite, activitățile nonformale din școală sau influențele informale exercitate înafara perimetrului școlar. Când privește metodologia didactică, se vor prelua și adapta procedeele activizante cunoscute, care se vor combina în modalități cât mai inteligente pentru a favoriza și forma comportamente interculturale. Va fi promovată o pedagogie activă și participativă, metode active care să solicite interesul și creativitatea elevilor, care să facă apel la toate capacitățile lor și care să le permită să se exprime și să colaboreze. La aceasta pot concura mai multe tipuri de activități (Rey, 1999, p. 188): realizarea de proiecte, cercetări, anchete prin interviuri, jurnale de clasă, recitări de poezii, povestiri, interpretări de roluri, manifestări teatrale cu sau fără marionete, dezbateri de idei plecând de la studii de caz, discuții asupra unor probleme cu impact asupra vieții școlii, posibilitatea de a negocia și ajunge la decizii consensuale, exerciții de reflecție critică și constructivă. Utilizarea nu doar a documentelor pedagogice ci și a unor "documente autentice", ca foile de jurnal, fotografii, diapozitive, emisiuni T.V., filme video, ce vor permite acumularea unor informații diverse și reale asupra obiectelor, culturilor și limbilor pe care le studiază elevii.

Un rol deosebit în sporirea sensibilității față de alteritate îl joacă mass media. Instanțele mediatice electronice (îndeosebi televiziunea și Internetul) presupun mai multe calități, printre care ubicuitatea (prezența peste tot) și imediatitatea (prezentarea faptelor în direct). Lumea este prezentă aici, îndepărtatul este apropiat, devin participant activ la un spectacol în care sunt integrat ca actor. Culturile se amestecă unele cu altele, trecerile de la un spațiu cultural la altul se fac instantaneu, difuziunea modelelor culturale este pe deplin garantată. Străinul nu-mi mai este străin, evenimentele petrecute aiurea mă marchează, devin mai sensibil la alteritate. Mass media prezintă o organizare a capitalului cultural al omenirii într-o modalitate osmotică, interculturală. Actualitatea mediatică vine cu un imens potențial intercultural. Canalele specializate (în știri, documentare științifice) penetrează conștiințele, realizând o integrare cognitivă care, dincolo de funcțiile discutabile, uniformizatoare au și avantajul de a crea premisele unei înțelegeri în planul savoir-ului la care se raportează fiecare.

Un cadru prielnic de realizare a educației interculturale îl constituie sportul. Sportul nu este numai o practică fizică, este și una culturală. Fiecare disciplină sportivă îngăduie mai multe grade de universalitate. Fotbalul în Europa sau base-ball-ul în SUA au în subsidiar și funcții interculturale. Sportul vehiculează modele, vedete care întrec spațiul limitat al unei țări. Marii sportivi nu mai au cetățenie unică, au devenit "mondiali". Sportul poate uni, dar și dezbină. El oferă oportunități pentru cunoaștere și comunicare între oameni de origini diverse, dar constituie și prilej de distanțare și reliefare a orgoliilor personale, comunitare, naționale. Dacă nu este semnat cum trebuie, sportul, practicanții și admiratorii lui își întăresc apartenențele, spiritul de castă, de adversitate, de opacitate față de "dușmani", "străini" etc.

La nivelul practicilor școlare se va recurge la mai multe formule: necesitatea de a apela la o pedagogie activă și participativă, învățarea cooperativă ce antrenează mai mult pe copiii cu posibilități materiale modeste pentru a promova o egalitate a șanselor educaționale, gestiunea democratică a învățământului la nivelul clasei sau școlii, educația pentru comunicare.

Gama de activități în școală se va lărgi, prin îmbinarea diferitelor forme de organizare cu noi mijloace de învățământ și împrumutarea unor practici sau strategii specifice manifestărilor culturale de nivel comunitar sau global. Iată posibilele tipuri de activități ce se pot contura (Rey, 1999, pp. 189-193):

- invitarea în școală sau în mediul educativ a unor persoane avizate din exterior; aceste contacte vor fi cu atât mai benefice și mai instructive dacă invitații reprezintă puncte de vedere diferite, medii sociale și culturi diferite;

- utilizarea bibliotecilor, a centrelor de documentare audio-vizuale prezente în școală sau în comunitate sau chiar a unor bibliobuze, circulând dintr-o localitate în alta. Aceste centre vor trebui să dispună de lucrări care să răspundă obiectivelor educației interculturale: lucrări prezentând drepturile omului și libertăți fundamentale accesibile diferitelor grupe de vârstă, documentații asupra condițiilor unei dezvoltări durabile și asupra mediului înconjurător, expuneri ale unor evenimente istorice sau contemporane, invitând la reflecție asupra problemelor supraînarmării, rasismului și excluderii minorităților etnice, naționale sau religioase, documente capabile de a combate teoriile care vin să se opună înțelegerii internaționale și interculturale, documente în diferite limbi (există din ce în ce mai multe cărți bilingve pentru copii), documente și jocuri cu referiri la diferite culturi, mai ales (dar nu exclusiv) cele care sunt reprezentate în comunitate.

- utilizarea noilor tehnologii ale comunicării (teleînvațarea, televiziunea educativă, cărțile - casetă), care permit accesul la educația continuă a unor noi categorii sociale și constituie o cale de tranziție spre o altă formă de educație;

- utilizarea de reviste care pot să suplینească materialul pedagogic, frecventă în țările în curs de dezvoltare;

- participarea la evenimentele culturale și sărbătorile locale, la diversele activități care sunt propuse, vizitarea de muzee și expoziții;

- antrenarea în activitățile muzicale și corale. Cântecul constituie un mijloc de participare și de dezvoltare a unei culturi a păcii;

- studiul aportului reciproc al culturilor, care se poate realiza și în afara unor evenimente culturale specifice. Ca și muzica, arhitectura, artele plastice și motivele lor decorative, operele literare, științele oferă ocazii remarcabile de a ilustra legăturile existente între est și vest, între nord și sud;

- organizarea de întâlniri între persoane de culturi diferite, ca ocazii de stabilire a unor noi relații de prietenie;

- reacția la evenimentele politice locale și internaționale. Dramele (războaie, foamete sau catastrofe ecologice) sau injustițiile (acte rasiste, respingerea cererii de război etc.) care se petrec zi de zi în întreaga lume și cu care tinerii sunt confrunțați, mai ales, prin televiziune, nu îi lasă indiferenți.

- înfrățirile, care oferă o ocazie concretă a schimbului și solidarității. Ele se pot realiza între clase ale aceleași școli, pentru a iniția contacte pozitive între grupuri, ca și între clase din alte regiuni lingvistice sau chiar din alte țări;

- corespondența școlară, care poate fi realizată deja de către toți copiii prin schimburi de desene, de casete audio sau video. Noile tehnologii facilitează diferite forme de schimb;

- colaborarea cu asociațiile locale sau internaționale, mai ales cu diverse asociații nonguvernamentale ale căror obiective sunt în relație cu înțelegerea internațională și educația interculturală, cu drepturile omului și emanciparea grupurilor minoritare, pacea, dezvoltarea și protecția mediului;

- vizitele, cursurile, zilele sau săptămânile de studiu centrate pe un aspect anume (mediul înconjurător, arhitectura, artizanat, limbi);

- participarea la activitățile propuse de unele organisme;

- celebrarea Zilei drepturilor copilului pe 20 noiembrie, data aniversară a "Declarației drepturilor copilului" (1959) și a "Convenției privitoare la drepturile copilului" (1989) adoptată de ONU, ca și celebrarea Zilei drepturilor omului pe 10 decembrie, dată aniversară a "Declarației universale a drepturilor omului" (1948) proclamată de ONU.

Bibliografie:

1. Cucos, C. *Educație interculturală*, Editura Erola, Iasi, 2001;
2. Gheorghita-Schipor, L, *Lucrare metodico-stiintifica in vederea obtinerii gradului didactic I*, Craiova, 2016

Visul învățătoarei

Prof.Înv.Gheorghiu Aurora
Școala Gimnazială nr.22 “Dimitrie Cantemir” Galați

Fiecare “poveste de viață” începe prin fixarea rădăcinilor în “plămădeala”- asigurată de cele mai dragi ființe nouă, “părinții”, cei care doresc cu înverșunare să obțină prin noi, copiii lor, un rezultat mai bun și mai puternic decât propriile personalități.

Urmează “temelia” pe care începem cu fiecare an de viață să construim. Temelia nu este altceva decât personalitatea părinților, realizările pe care le-au dobândit dumnealor până în momentul apariției noastre.

Într-o zi de toamnă târzie am apărut eu...un copil normal, cu o copilărie liniștită, mândră de “darul” primit de a avea părinți minunați: oameni simpli, cu aspirații modeste, atinse doar prin muncă cinstită.

Gustul de a citi, a asculta, a vorbi și a scrie a venit din modul deosebit în care am trăit. Poveștile care mă adormeau adesea, spuse alternativ când de mama, când de tata erau însoțite de imagini și mai ales de argumentări clare. Chiar dacă somnul mă doborâ din cauza tonului corect ales pentru fiecare secvență a acțiunii relatate, a doua zi se desprindeau concluziile și învățătura.

De aici dragostea de carte și respectul pentru cei ce scriu. Nu-mi amintesc să mi se fi refuzat cumpărarea unei cărți, cu toate că veniturile familiei erau mici.

Mai mult chiar...la 5 ani am primit o vioară adevărată, de fapt o “prietenă” bună în perioada copilăriei. În felul acesta am legat încă o prietenie trainică.

“Pașii” au început să fie din ce în ce mai siguri și mai hotărâți. Susținerea lor era asigurată de ambii părinți în egală măsură.

La vârsta de 8 ani știam să răspund la întrebarea “Ce vrei să te faci când vei fi mare?”. Statornicia a fost argumentată în prima compunere scrisă de mine (fără ajutor) în clasa a III-a.

Îmi doream să ajung învățătoare, nu doar pentru ca îmi plăceau poveștile (cărțile în general) și muzica, ci pentru că în grupul meu de joacă aveam întotdeauna copii mulți, mulți. Acceptam jocurile alese chiar și de cei mai mici copii, mediam cu succes conflictele minore ce apăreau inevitabil și găseam cele mai bune strategii pentru activitățile ce nu le propuneam.

Deși îmi iubeam părinții enorm nu i-am consultat niciodată în hotărârea pe care o luasem doar cu mine. Crescusem... problemele familiei erau multe, interveniseră modificări grave în starea de sănătate a mamei și nimic nu-mi permitea să le împovărez existența. Toată atenția părinților era îndreptată spre ei înșiși.

Anii frumoși au trecut repede până la vârsta de 14 ani și greu după această vârstă. Nu apucasem să împărtășesc “secretul meu” cu mama care în perfectă liniște a dispărut din familia mea.

Acum povara deciziilor apasă pe umerii tatălui și el ajuns firav, vulnerabil, neputincios în fața destinului.

Puterea, forța și energia de care aveam nevoie venea din zestrea acumulată în perioada în care am fost un tot unitar.

Am ajuns ce mi-am dorit, mutilată sufletește de lipsa unuia dintre părinți. Am descompus bucuria în bulgări mici pe care i-am împărțit frățește între cei doi părinți.

Mie mi-am păstrat mulțumirea de a-mi fi împlinit un vis, clădit într-un cămin extraordinar și a-mi încuraja copiii pe care-i modelez să împărtășească fiecare vis și să împartă fiecare bucurie cu cei dragi.

În volumul “Atelier literar” am găsit poezia “Învățătoarea” scrisă de Aurel Storin. Ea este rezumatul existenței mele:

“Un tătuc cum sunt destui
Se ruga de fata lui:
-Nu-mi șopti vreo întrebare
Despre lume, fata mea;
tu ești mică, lumea-i mare,
nu te potrivești cu ea.

Sunt, fetița mea, pe lume

Prea puține lucruri bune.

Ce? Tresari? Nu-ți fie frică
Fată dragă, fată mică.
Mergi mai bine la culcare
Și-ai să vezi că-n somnul tău
n-o domni atâta rău,
cât domnește-n lumea mare.

Strâmbi gurița de mânie?
Ce știi tu, să-ți pese ție?
Du-te, du-te la culcare.

Lumea ta va fi crăiasă
Tu vei fi cât ea de mare
Ea, ca tine de frumoasă.
Și-o să creșteți împreună
Tu mai mare, ea mai bună.

Când visezi , fetița mea,
lumea-i pe măsura ta...

Ea, de colo: "Tată,tată,
când am să mă fac mai mare
vreau să fiu învățătoare!"

Tatăl a privit spre fată
dureros de buimăcit.
A privit și i-a vorbit:
-Fata tatiî, fata mea
tu nu vezi? Viața noastră
și așa-i destul de grea.
N-avem bani de pus deoparte
nu ne-ajunge pentru carte.

Ce pot eu, un biet cizmar
Cerului să-i cer în dar ?
Dacă mi-a dat brațe numa
Ca să tâlpuiesc pingele,
Mulțumescu-i pentru ele.
Nu mai cer nimic de-acuma.
Eu, fetița mea, îți zic,
Nu-s boier și n-am nimic.

Fata stă, ascultă, tace
Totuși, visul nu-i dă pace.
Se frământă, strigă tare:
-Vreau să fiu învățătoare!

-Vreau și eu, fără-ndoială
Însă n-avem bani de școală.
-Vreau să fiu învățătoare!
-Poate ți-ar plăcea și ție
Vezi, o altă meserie.

Visul obsedează, doare:
-Vreau să fiu învățătoare!

Anii au plutit sub cer
Fără ca măcar să-l miște,
Triști și liniștiți ca niște
Nevăzuți corăbieri.
Tare-a dus-o greu cizmarul
Nu i-a fost deloc ușor
Și-a luat pâinea de la gură
Pentru fată, uneori.
Fata...
Ce-i cu fata oare?
A ajuns învățătoare. “

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Profesor învățământ primar, Gheorghiu Mariana
Șc. Gim. "Ioan Luca" Farcașa, jud. Neamț**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

În primii 6 ani de viață, copilul trece prin mari transformări fizice și psihice, de la sugar cu mișcări haotice la un copil activ în mod inteligent. Specific acestei perioade este mintea "absorbantă" ce le permite copiilor adaptarea la mediul în care trăiesc. Copiii absorb mediul în mod necondiționat, fără prejudecăți și fără a deosebi între bine și rău, absorb imagini, ritualuri și comportamente, atitudini, limbaj, gusturi și valori. De aceea, în acești ani, este nevoie ca noi să acordăm o atenție deosebită informației pe care vrem să o transmitem și modului în care o facem. Acest lucru poartă denumirea de modelare și fie că o facem conștient sau nu, copiii observă și absorb informația exact așa cum este transmisă. Mama deține un rol educativ foarte important pentru dezvoltarea copilului, pentru integrarea lui socială. Când unui copil îi lipsesc afecțiunea, atingerile, atenția unei mame, deși cineva continuă să îl hrănească normal, acel copil nu va crește adecvat. Relația aceasta este decisivă pentru dezvoltarea normală, sănătoasă a viitorului adult și este de neînlocuit.

Dragostea oferită de către mamă reprezintă prima formă de afectivitate pe care copilul o sesizează. Din această relație copilul va învăța primele reguli și obligații; va învăța cum să se raporteze la celelalte persoane din viața lui; cum să socializeze și să se integreze în comunitate.

Mama este cea care îi va oferi copilului sentimentul de siguranță, de stabilitate, de model, ceea ce îi va influența întreaga personalitate și îl va transforma fie într-un adult sănătos pe toate planurile, care are încredere și stimă de sine, fie va deveni o persoană nesigură și temătoare. De asemenea, mama va avea și responsabilitatea de a nu îl răsfăța pe copil, astfel încât acesta să refuze prezența altor persoane sau copii, va ști cum să îl echilibreze, cum să îi ofere dragoste atunci când copilul are nevoie, dar să se și impună și să se facă auzită și ascultată. Ținând cont de toate acestea, este nevoie ca mama să fie, la rândul ei o persoană sigură de ea, care se cunoaște, care are o siguranță familială, financiară, socială, pentru că numai așa va fi capabilă să își îndeplinească rolul în adevăratul sens al cuvântului.

Deși bagajul genetic joacă un rol important în dezvoltarea copilului, din ce în ce mai multe studii relevă importanța determinantă a experiențelor timpurii. Astfel, **sub influența mediului, genele pot fi activate sau dezactivate, remodelând schema de dezvoltare atât în sens pozitiv, cât și în sens negativ.** Un număr semnificativ de cercetări au stabilit ca există șapte aspecte ale mediului familial timpuriu care susțin dezvoltarea cognitivă și psihosocială a copiilor și ajută la pregătirea sa pentru școală și viață:

1. Încurajarea explorării mediului.
2. Mediarea de către un adult a învățării abilităților cognitive și sociale de baza.
3. Lăudarea și întărirea pozitivă a progreselor în dezvoltare.
4. Îndrumarea în exersarea și extinderea abilităților.
5. Evitarea dezaprobării sau a folosirii unor tehnici greșite de disciplinare.
6. Comunicarea bogată și reactivă.
7. Ghidarea și limitarea comportamentului printr-o disciplinare corectă

Atât părinții, cât și educatorii au nevoie de a fi susținuți și încurajați pentru a fi implicați în mod activ în viețile copiilor.

BIBLIOGRAFIE: 1 "Dezvoltarea Umana", Diane E. Papalya, Sally Wendros Olds și Ruth Duskin Feldman, Editura TREI, 2010

Cei șapte ani de acasă

Profesor logoped Gherasim Sorina Elena Școala Gimnazială Specială "Maria Montessori" Bacău

Unul dintre cele mai importante, dar și ignorate din nefericire, subiecte, este educația copiilor. Tema educației nu are o priză deosebită, mulți preferând să meargă cu valul schimbărilor culturale (televizor, tabletă, telefon etc), care modifică pe termen mediu nu doar valorile părinților, ci și sufletele copiilor.

De la vârste fragede, în copil apar tendințe spre răutate, care, la început, sunt inconștiente. Dacă nu sunt ținute sub observație, aceste porniri ar putea ajunge gradual, obișnuințe. Astfel, de exemplu, capriciile, zelul, mânia, lenea, neascultarea, încăpățânarea, invidia, avariția își pot face apariția foarte devreme în viața copilului. Unii copii încep să folosească șiretenia la o vârstă fragedă și chiar mint. De altfel, la cinci ani se pot vedea în copil primele trăsături ale caracterului său. Acestea se dezvoltă și, împreună cu ele, așa cum intră în firea copilului anumite virtuți, intră și anumite defecte. Părinților le trebuie atenție și răbdare pentru a încerca să împiedice să ajungă obișnuințe și, în același timp, să ajute la dezvoltarea calităților în suflet și în inimă. Ori, actualmente, tendința este de a iubi, ocroti și a face fericiți copiii, oferindu-le o atenție excesivă și un confort prin care părinții se străduiesc să-i scutească de orice suferință. Treptat însă, copilul va începe să resimtă toate începe lucruri ca fiind mai puțin plăcute, chiar sufocante, uitând că avem nevoie să creștem copiii rezilienți psihic, altfel nu vor putea ajunge să trăiască ca niște adulți fericiți. Centrarea părinților asupra copilului este benefică doar în măsura în care acțiunile lor îl ajută pe copil să se dezvolte pe termen lung, iar nu neapărat să fie fericit pe moment. Astfel, cei mici trebuie făcuți să vadă că faptele lor reprobabile nu îi înfurie pe cât îi îndurerează pe părinți. Iar aceștia din urmă ar trebui să-și amintească faptul că, indiferent de cât de superficiale și lipsite de importanță ar putea părea faptele rele individuale ale copiilor, dacă acestea nu sunt corectate, pot deveni ușor practică cotidiană, iar în ani, obișnuință cu efecte negative asupra caracterului lor. Atitudinea adulților față de copiii trebuie să țină cont de faptul că fiecare persoană se naște pentru a avea o viață a sa proprie, pentru a-și realiza un destin propriu, aceasta fiind cea mai importantă lecție și darul cel mai de preț, după darul vieții, pe care i-l putem oferi unui copil. Și, mai este necesar de înțeles că noi, oamenii, nu putem controla decât ceea ce facem noi înșine, nu alții, și cu cât mai puțin totul. Să acceptăm că există Dumnezeu și că, deși El are toată puterea asupra întregului univers, ne permite ca fiecare dintre noi, să ne controlăm propriile acțiuni și să ne asumăm răspunderea pentru ceea ce facem.

De asemenea, o disciplină înțeleaptă pe de parte, și o atmosferă îngăduitoare de dragoste reciprocă între toți membrii familiei, pe de altă parte, sunt elemente extrem de importante în educația copiilor. Și nu este mai puțin important ca părinții să nu se lase supărați de copiii lor. Supărarea este un semn al slăbirii iubirii. La baza acesteia se află mânia și egoismul. În starea de supărare, omul nu se gândește la aproapele său, nu empatizează cu el, ci se gândește numai la sine. În cele mai multe dintre cazuri, părinții se supără pe copii lor pentru că aceștia îi deranjează în vreun fel, îi îndepărtează de la o activitate necesară sau interesantă, le cer să se jertfească în vreun fel. Iar supărarea din partea părinților, pentru că este un păcat împotriva iubirii, acționează, în același timp, foarte dăunător asupra sufletului copiilor.

Dacă părinții răsădesc în copii altoiul cel bun al viețuirii bisericești, dacă se preocupă de creșterea lor în solul bun al familiei creștine și al modului ortodox de viață, dacă au grijă să smulgă din rădăcini buruienile care ar putea sufoca tot ceea ce este bun în ei și-i udă cu apa vie a Cuvântului lui Dumnezeu, atunci ar trebui să-și îndeplinească obligația față de Dumnezeu și Biserică, spre propria mângâiere și fericire.

Importanța celor 7 ani de acasă

Prof. Gherban Cuciureanu Ciprian Marius
Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Primăvara” Reșița

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cumiți”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabili

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Pauzele

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambiante familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Importanta celor 7 ani de acasă

Prof. Gherban Cuciureanu Sinziana Rozana Maria Centru Școlar de Educație Incluzivă „Primăvara” Reșița

Expresia care face referire la cei 7 ani de acasă este deja cunoscută tuturor. Descopera de ce este importanta pentru micutul tau.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfîntenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vîrstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vîrstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Obişnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strîrnești curiozitatea cu privire la ce se întîmplă dacă pune mîna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mîna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci bubă și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sînge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mîna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vîrstă fragedă.

Învățã-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amîndoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigani” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromii sunt o etnie rea și că trebuie să se poate cu ei în mod corespunzător.

Explicã-i despre bunele maniere în public

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rîndul său.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ghercă Eduard
Școala Gimnazială Răchiteni
Comuna Răchiteni, Județul Iași

Lumea este astăzi într-o continuă mișcare. Multe dintre trăsăturile oamenilor, care au fost valori înainte, astăzi nu mai sunt apreciate. Se aplică din ce în ce mai des regula celui care „strigă mai tare”. Au putere cei care nu au nimic de spus, de arătat.

Oamenii cu bun simț, oamenii educați, oamenii cu cei șapte ani de-acasă se deosebesc ușor de restul lumii. Sunt parcă din ce în ce mai rari, însă nu este o cauză pierdută. Omul educat știe să asculte cu atenție, acționează cu finețe, nu bruschează pe nimeni, nici verbal, nici fizic, intervine când îi este permis, alege cuvintele cu grijă, cu respect pentru cel din fața sa, este ca și cum și-ar da sieși un sfat bun. El nu este părtinitor, el este corect, este cinstit.

Îl recunoști pe omul cu cei șapte ani de acasă: e mereu cu gândul bun pe buze pregătit să-l ofere, te salută înainte ca tu să deschizi gura, oferă locul cu bucurie oricui, așa cum oferă orice altceva cu mare drag, tace când simte că nu este loc pentru cuvântul lui, așteaptă doar momentul cel mai potrivit, arată respect oricui și oricând fără părtinire, ajută cu deschidere pe cel care îi cere ajutor sau pe cel care simte că are nevoie de el, este curat trup și suflet, ține întotdeauna ce și cât să spună, nu duce vorba, nu aduce vorba, onestitatea este cuvântul de ordine în fiecare clipă.

Poate părea demodată această atitudine, pentru că despre atitudine este vorba, dar cât încă mai există, noi ca națiune, ca popor avem o șansă. Este greu să explici copiilor cum am fost noi educați, trebuie doar să trăim alături de ei, arătând prin cuvânt și faptă o atitudine corectă, decentă, cu bun simț și respect.

Părinții consideră că educarea copilului lor este dificilă pe motivul că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Educația este un proces continuu, care se desfășoară continuu și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Lipsurilor educative ale primilor ani se pot completa, dar se va face mai anevoios la vârsta școlară, un moment în care copilul trebuie să facă față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material, hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte, copilul are nevoie de stabilitate în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter - egoism, vehemență, lipsă de respect - trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul - a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun”).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Ghercă Lidia

Școala Gimnazială Răchiteni

Structura Izvoarele, Comuna Răchiteni, Județul Iași

Cei șapte ani de acasă este o sintagmă strâns legată de educația copilului încă din primii ani de viață, este de fapt educația începută acasă de către părinți sau tutorii legali ai acestora, continuată începând cu vârsta de 3 ani în grădiniță și chiar în școală, după noile reglementări.

Este un timp când se formează copilului deprinderi esențiale pentru a putea trăi frumos, pentru a comunica, pentru a se descurca. Este un proces continuu care are loc pas cu pas în etapele de dezvoltare din viața copilului. Unele lucruri trebuie învățate de mic: formule de politețe și salut.

Unde sunt tinerii de altădată, care aveau respect pentru persoanele în vârstă atât pe stradă, cât și în mijloacele de transport. Cedau locul imediat, ajutau la urcare și la coborâre. A-ți cere scuze era un mod clar de respect pentru cel de lângă tine.

Micile gesturi fac diferențe între oameni. Cel educat nu va arunca nimic pe jos, va saluta totdeauna cu zâmbetul pe buze cu o atitudine pozitivă, la fel cum va răspunde la salut privind în ochi pe cel din fața lui.

Punctualitatea este o dovadă de bună creștere, de educație prin care ne arătăm respectul față de cei din jur. Sunt multe evenimente, momente în care să fii punctual este foarte important, nu poți face pe cineva să te aștepte și nici nu poți intra prea târziu pentru că poți provoca un deranj prea mare. Uneori a-ți cere scuze poate da roade, alte ori e prea puțin.

Omul educat este decent în ținută și comportament. Nu poți merge oricum la o întâlnire sau la un eveniment. Este foarte important să avem vestimentația adaptată la aceste situații, cât și la momentul zilei sau al locului în care are loc. Eleganța vine din simplitate, nu trebuie exagerat în a pune cât mai multe, cât mai colorat, cât mai strident.

Așa cum salutăm când plecăm de acasă pe cei dragi ai noștri, așa trebuie să salutăm respectuos și pe cei pe care îi întâlnim. Nu răspundem cu dispreț părinților, profesorilor, persoanelor străine, așa cum nu ridicăm nici tonul la aceștia. Purtarea decentă și vorba bună deschid multe uși.

Oriunde am fi păstrăm liniștea și suntem cât se poate de atenți la cei din jur. Nu întrerupem pe cel care vorbește, păstrăm ordinea, nu facem glume de prost gust, nu râdem de persoanele în vârstă sau de persoanele cu dizabilități. Acestora trebuie să le acordăm o atenție deosebită, este cea mai înaltă formă de respect și bunăvoință. Ei nu trebuie să se simtă niciodată izolați sau umiliți.

De asemenea omul educat, omul cu șapte ani de acasă trebuie să respecte pe cel care îi oferă și i-a oferit educație. Formele simple: „Doamnă”, „Domnule”, „Mulțumesc”, „Vă rog”, „Mă scuzați”, sunt dovada grăitoare a bunei creșteri. Vorba dulce, mult aduce!

Educația și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie.

Am putea spune cu certitudine că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este de asemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Părinții sunt pentru copil modele. Nu are rost să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Profesor Gherghe Florin (limba și literatura română);
Școala Gimnazială Puiеști, județul Buzău**

”Cei șapte ani de acasă” reprezintă una dintre cele mai utilizate expresii din limba română și face referire la educația pe care fiecare individ o primește de la familie în primii săi ani de viață. Acest bagaj de cunoștințe este foarte important pentru orice copil și reprezintă o condiție esențială pentru adaptarea lui în societate. Un copil care cunoaște bunele maniere și care le aplică în viața de zi cu zi se va descurca, în mod cert, mult mai bine în relațiile cu cei din jurul său decât un altul mai puțin manierat. Atunci când afirmăm despre un copil că ”are cei șapte ani de acasă” ne gândim la faptul că acel copil știe să salute, știe să mulțumească și să spună ”Te rog!” ori de câte ori aceste lucruri sunt necesare.

Formarea unui comportament corespunzător la un copil de vârstă fragedă depinde în cea mai mare măsură de relația dintre părinți și copil, dar și de acele valori morale ale familiei care sunt transmise încetul cu încetul către cel mic. Nici bunicii nu pot fi omiși, întrucât există numeroase situații în care aceștia petrec cel puțin la fel de mult timp ca părinții alături de copil. Educarea copilului trebuie realizată cu afecțiune, fără a-i cere acestuia lucruri care îi pot depăși puterea de înțelegere avută la o anumită vârstă.

Este foarte important de știut că bunele maniere se întipăresc cel mai bine prin puterea exemplului. Primele reguli de bună purtare se pot învăța prin joacă, atunci când cel mic are doi – trei anișori, vârstă la care începe să înțeleagă și să facă anumite conexiuni între ceea ce se petrece în jurul său.

Există anumite aspecte care trebuie avute în vedere în relațiile dintre părinți/bunici și copiii aflați la vârste fragede. În primul rând, secretul unei relații foarte bune între părinți și copii se bazează pe o comunicare permanentă; cel mic va fi încurajat să își exprime propriile păreri, pentru că doar astfel viitorului adult îi vor fi asigurate bazele artei conversației. Totodată, psihologii recomandă impunerea anumitor limite în comportamentul copilului. Cel mic trebuie să înțeleagă faptul că anumite lucruri sunt permise, în timp ce altele nu sunt posibile.

Pentru ca un copil să se dezvolte armonios, părinții îl vor lăsa să se bucure de copilărie. Există în zilele noastre o tendință de a-i implica pe cei mici în fel de fel de activități, aglomerându-le programul și așa destul de solicitant pentru vârsta lor. Activitățile în care sunt angrenați copiii sunt utile pentru că aceștia interacționează atât cu adulți, cât și cu alți copii de vârsta lor, însă -pe de altă parte- pot facilita o stare de oboseală care va face ca respectivul copil să nu mai fie atât de receptiv la spusele celor din jur. Concluzionând, se recomandă limitarea acestor activități suplimentare în așa fel încât unui copil să îi rămână suficient timp la dispoziție pentru joacă.

Chiar dacă programul adulților este în general solicitant, părinții sau bunicii trebuie să încerce să petreacă mare parte din timpul liber alături de copii. Cei șapte ani de acasă vor evidenția astfel timpul de calitate petrecut cu cei mici. Atunci când un copil comite o greșeală, el nu trebuie tratat cu agresivitate, ci se recomandă să i se explice unde a greșit și totodată trebuie lăudat atunci când, într-o situație similară, el va avea un comportament corect, demonstrând că a învățat din cele întâmplate anterior.

Părinții vor avea grijă să îl învețe pe copil să spună mereu adevărul; din acest punct de vedere, adulții nu trebuie să uite niciodată că reprezintă exemplele cele mai bune pentru copiii lor.

Atunci când cele prezentate mai sus se întâmplă, copiii vor asimila mai ușor obiceiurile care să stea la baza unui individ ”bine-crescut”. Ei vor stăpâni salutul și nu se vor rușina atunci când se vor afla în situația de a saluta o persoană mai puțin cunoscută. În timpul jocurilor specifice vârstei lor, cei mici își vor respecta partenerii de joacă și nu vor fi tentați să trișeze pentru a-și crea un avantaj. În diferitele situații de comunicare orală, copiii vor putea să susțină conversația și vor ști că este firesc să asculte cu atenție spusele interlocutorului și că nu este indicat să îl întrerupi pe celălalt. Pentru că mâncarea este una dintre nevoile primare ale omului, un copil (la fel ca orice adult) se va afla în ipostaza de a servi masa de câteva ori pe zi; copilul va utiliza corect tacâmurile, nu va vorbi cu gura plină și va arăta respect față de orice alți comensali.

În concluzie, educația oferită unui copil în primii săi ani de viață se va reflecta în comportamentul lui pe parcursul întregii vieți. Viitorul adult va deveni oglinda familiei din sânul căreia provine, iar o bună parte din succesul evoluției sale pe neprevăzutul drum al vieții depinde de bunele maniere dobândite în timpul ”celor șapte ani de acasă”.

Bibliografie:

1. Nancy Van Pelt – Secretele părintelui deplin, Ed. Viață și Sănătate, București, 2002;
2. Turcu Filimon și Turcu Aurelia – Dicționar explicativ de psihologie școlară, București, Editura Eficient, 2000 .

SOCIALIZAREA COPIILOR DIN DIVERSE MEDII FAMILIALE

Prof.înv.primar Gherghescu Jenica
Prof. înv. primar Galan Claudia

Rolul familiei în formarea personalității copilului și pregătirea lui pentru viață este hotărâtor, ei îi revin cele mai relevante funcții: de formare a personalității copilului; de asigurare a condițiilor favorabile pentru securitatea și dezvoltarea psihofizică a copilului; de creare a mediului relațional și climatului psihologic favorabil pentru satisfacerea trebuinței de respect de sine a copilului și a condițiilor oportune pentru autocunoaștere; de oferire a unor modele relaționale și comportamentale .

Pentru prima dată, copilul se percepe pe sine însuși și lumea înconjurătoare în familie, tot aici se formează și atitudinea lui față de mediu. Iar unul din obiectivele principale înaintate de societate este formarea unui copil apt de a se adapta, integra și manifesta ca cetățean activ și prosper. Astfel, familia deține locul principal în socializarea primară a copilului. Individul devine capabil să facă față vieții sociale prin familiarizarea lui cu elementele sociale de bază: norme, valori, credințe, reguli de comportare etc. Agenți ai socializării primare sunt părinții, membrii familiei, rudele, alte persoane, care au rolul de a media pentru individ realitatea obiectivă.

Parteneriatul eficient dintre școală și familie este o condiție ce asigură succesul în procesul de socializare și presupune o comunicare efectivă, o unitate de cerințe și acțiuni în interesul copilului. Cadrele didactice trebuie să cunoască mediul familial al copilului și natura influențelor educaționale exercitate de părinți și să țină cont de experiența de viață și învățare acumulată de către copil în familie. Părinții la rândul lor, trebuie să cunoască demersurile de implicare în activitatea educațională , atât ca parteneri în procesele de instruire și de formare, cât și ca participanți în programele de educație a părinților. În acest context, o particularitate a mediului familial în care se educă copilul și influențează socializarea este atitudinea părintelui. Modelele atitudinale și comportamentale pe care copilul le vede în mediul familial pot fi pozitive, dar și negative precum: un tată incoerent, slab, supraocupat, violent, despot sau o mamă instabilă, superficială etc. Este de subliniat marea sensibilitate pe care o au copiii față de atitudinile, stările de spirit și opiniile părinților . Este foarte important ca în mediul familial al copilului să existe un climat echilibrat, să se comunice deschis, să se realizeze împreună activități. Dacă se fac anumite promisiuni și angajamente trebuie să le respecte toți membrii. Stabilirea unor relații eficiente dintre părinte și copil se manifestă prin ascultare activă, încurajare și sprijin îndreptat asupra celorlalți, exprimare a gândurilor, emoțiilor și acceptarea diferențelor de opinii, prin compasiune, respect, toleranță, încredere și purtare de grijă . Nivelul educațional redus al părinților este unul din factorii de insucces în socializarea copiilor. Din aceste motive se înscrie necesitatea unei pregătiri pedagogice și psihologice a părinților. Se consideră necesară în acest context, precizarea că părintele, influențează copilul și este necesară conștientizarea rolului de aplicare a practicilor pozitive în socializarea de succes a copiilor. Lipsa dorinței părintelui de a realiza o schimbare în educația copilului duce frecvent la reținere în dezvoltare, izolare, lipsă de comunicare, frică, anxietate etc. Prezența unor probleme de socializare a copiilor reprezintă o provocare, atât pentru familie, cât și pentru cadrele didactice din instituțiile școlare. Astfel, ne-am propus să realizăm un studiu în care să cercetăm particularitățile socializării copiilor pentru stabilirea nivelului de socializare a copiilor din diferite medii familiale în condițiile instituției școlare. Această cunoaștere ne-a permis stabilirea stării sociale și economice a familiei, tipului de familie, tipului de relații existente în familie natura relațiilor dintre copii și părinți, cine și cum se ocupă de educația copilului, îi orientează viața și activitatea cum influențează condițiile social-economice asupra părinților și a modului de educație. Cercetarea a fost realizată pe un eșantion de 30 de copii de vârstă(6-8 ani) din instituția noastră Școala Gimnazială, V.I.Popa.” A fost aplicat un instrumentariu de evaluare complex, ce a cuprins analiza proiectării procesului educațional, metoda observării, interviului, chestionarul de determinare a mediului familial și nivelul de socializare a copiilor .Prelucrarea datelor acumulate a permis evidențierea anumitor particularități ale mediilor familiale, pe care le-am divizat convențional în patru tipuri.

Mediul social familiar de tipul I. În aceste familii predomină pacea, armonia și relațiile bune între toți membrii ei, constituind un colectiv prietenos. Sentimentele umane, sinceritatea, iubirea, căldura sunt valori ce îi învață pe copii să trăiască printre oameni în comunitate. Confruntându-se cu situații concrete, aceștia au posibilitate să cunoască, să analizeze, să compare și să ia atitudini. Membrii familiei sunt

receptivi la nevoile și interesele copiilor, rudelor și a cunoscuților. Părinții comunică cu copilul despre evenimentele familiare, lămuresc acțiunile proprii, răspund la întrebări aducând argumentări.

Mediul social familiar de tipul II. În aceste familii predomină relații dure, serioase (de afaceri). Părinții sunt siguri că, preșcolarii trebuie învățați cum să se comporte, să îndeplinească întocmai sarcinile expuse de maturi, să i se spună despre faptele necugetate, să fie pedepsit. Părinții nu intră în sensul celor expuse de copil, nu ascultă nemulțumirile copilului, nu caută să găsească, să înțeleagă nemulțumirea copilului sau motivul de ce a procedat într-un fel necugetat. În familie grija față de cei apropiați este lipsită de căldură și conținut emoțional. Relațiile se realizează pentru că așa trebuie și nu vine în inimă.

Mediul social familiar de tipul III. În aceste familii predomină o relație de prietenie, funcția educativă este apreciată ca o datorie importantă, iar copilul este considerat obiectul cel mai serios și este în atenția fiecărui membru al familiei. Toată viața este orientată spre satisfacerea intereselor copilului, iar situațiile de comunicare sunt însoțite de grijă față de copil și tendința de a satisface nevoile lui. Părinții acordă atenție, grijă sau tutelare copilului și în activități comune. Din timp aceștia selectează cele mai ușoare sarcini, pentru copil iar acestea poate nici să nu le ducă la bun sfârșit și nici să nu aibă rezultate.

Mediul social familiar de tipul IV. Acestea sunt familii cu o cultură joasă de comunicare. Relațiile dintre părinți și copiii sunt complicate. Copiii se implică în activități după dispoziție, nu cooperează cu maturul, poate să lase lucrul baltă și peste un timp să revină sau nici să nu audă propunere maturului. Chiar dacă realizează sarcini, nu anunță că a finisat, nu poate să trăiască bucuria lucrului îndeplinit, iar aprecierea o primește liniștit. Între părinte și copil nu sunt relații de încredere. Așadar, familia și mediul familial, prin oferirea multiplelor situații de comunicare socială și afectivă, are o importanță enormă în formarea comportamentelor de socializare a copilului școlar. Pentru o socializare de succes a preșcolarilor, părinții trebuie să dețină un anumit volum de cunoștințe, deprinderi și atitudini cu caracter social fiind, totodată, model în comunicare, interrelaționare și respectare a normelor și valorilor. Părinții pot fi implicați în activitatea școlii prin: informarea asupra politicilor educaționale; cunoașterea scopului și obiectivelor programului educativ la care participă copilul său; implicarea în abordarea deciziilor; devenind participanți activi în derularea acțiunilor, în identificare tematică a acțiunilor, valorificarea informațiilor pe care ei le-ar oferi copiilor lor. Prin activitățile de informare, părinții vor lua cunoștință de: *obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lor pentru activitățile copilului; metodele de colaborare cu școala.* În acest scop este necesar un dialog permanent între educatori și părinți, cadrele didactice trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională. Principalul în cadrul acestor activități este ca părintele să afle cum poate să descopere capacitățile propriului copil, să dezvolte acele trăsături de caracter, care să-l facă să trăiască viața din plin bucurându-se de realizările și succesele obținute. În vederea îmbunătățirii relațiilor dintre cadrele didactice și părinți se propun un grup de modalități cum ar fi: *ședințele de părinți* – oferă posibilitatea de a interacționa, de a discuta și a se pune de acord asupra programului educațional, asupra progreselor copiilor; *consultații individuale* – oferă posibilitatea informării individuale asupra unor probleme de comportament ale copilului, a analizei cauzelor care au generat aceste manifestări, a inițierii unor măsuri educative a căror eficiență este dată de consecvența aplicării acestora; *lectoratele* – pe teme propuse de educator sau sugerate de părinți oferă posibilitatea unei mai bune informări asupra problemelor ce vizează evoluția cognitivă și psihoemoțională a copiilor.

Modalitățile de socializare care facilitează comunicarea și dezvoltarea copilului sunt: *vizitele, plimbările, excursiile* – permit părinților de a se implica în organizarea acestor activități și trăirea alături de ei a emoțiilor pozitive.

Expoziția de lucrări a copiilor asigură accesul părinților la traiectoria evoluției deprinderilor artistico-plastice, practice, cognitive. *Serbările* dedicate unor evenimente reprezintă o modalitate eficientă prin intermediul căreia părinții pot să împărtășească cu copiii, emoțiile unor manifestări de puternică încărcătură afectivă. *Examinarea revistelor, planșelor, albumelor, vizionarea emisiunilor TV, vizionarea unor spectacole de teatru de păpuși* împreună cu copilul, organizarea unor ieșiri comune în locuri publice, de agrement etc. – toate aceste activități facilitează relațiile de cooperare dintre părinte și copil.

Referințe bibliografice:

1. Brich A. *Psihologia dezvoltării*. București: Editura Tehnică, 2000.
2. Crețu T. *Psihologia vârștelor*. București, Editura Universitara, 1994.
3. Gordon M. *Univers enciclopedic*. București, 2003.
4. Rudica T. *Familia în fața conduitelor*. București: Editura Didactica și pedagogică, 1981.
5. Telleri F. *Pedagogia familiei*. București: EDPRA, 2003.

“Cei șapte ani de acasă”

Ghesoiu Adriana-Alina Gradinița cu program prelungit Nr.35 Brașov

“Copii nu sunt singurii care cresc,și părinții cresc.Tot așa cum noi ne privim copii, să vedem ce fac cu viețile lor ,tot așa ne privesc și ei pe noi ,să vadă ce facem noi cu ale noastre.Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele .Tot ce pot face este ca eu sa tind spre ele., (Joyce Maynard)

Educația timpurie a copiilor reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social organizate de care beneficiază copilul în primii ani de viață cu rol de a proteja ,crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacitate și achiziții fizice ,psihice ,culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie .Ceea ce învață copilul în această perioadă reprezintă mai mult de jumătate din ceea ce va învăța tot restul vieții.Perioda copilăriei mai este numită de uni autori “vârsta micului faur “

Copilăria constituie un prim stadiu din ciclurile mari ale vieții care se caracterizează printr-un intens ritm de dezvoltare biologică ,psihică și socială

Copilăria este vârsta achizițiilor fundamentale ,a căror calitate va influența în mare măsură nivelul de adaptare și de integrare a copilului în fazele următoare ale evoluției sale;este perioada în care acesta învață că în jurul său există o lume interesantă și dorește să o cunoască .

Copiii sunt asemeni unor semințe de flori ,care ne sunt încredințate spre creștere și îngrijire.

După cum bine știm ,florile sunt delicate și au nevoie de îngijiri speciale și de un mediu adecvat pentru a se dezvolta ,a înflori și a ne răsplăti cu parfumul lor plăcut mirositor.

Mediul în cazul nostru este familia ,care are un rol deosebit în creșterea și dezvoltarea florilor care ne-au fost încredințate spre creștere.De când încolțesc pe această lume au nevoie de atenție și îngrijiri speciale .

“Mama” și “Tata “ sunt primele cuvinte pe care copilul le rostește ,de aceea părinții sunt de o importanță vitală pentru copii.Viața noastră din cadrul familiei dar și din afara ei este ca și o oglindă pentru copiii noștri.În fiecare zi se privesc în ea și se întrebă cam cu ce le-ar sta bine îmbracați .

Modul în care noi ne comportăm în societate ,modul în care ne adresăm celor din jurul nostru, atitudinea pe care o adoptăm în timpul mesei sunt exemple deosebit de importante pentru copiii noștri .

“Mulțumesc ,te rog ,sărut mâna,îmi pare rău ,te iert,te rog iarta-mă “ ,sunt cuvinte care nu ar trebui să lipsească din vocabularul copiilor noștri încă de la vârstele mici.

Poate că atunci când sunt mai micuți nu înțeleg pe deplin semnificația acestor cuvinte ,dar noi ca și părinți suntem datori să-i învățăm și să le explicăm pe înțelesul lor importanța acestor cuvinte.

Un copil manierat este mai bine văzut decât unul needucat ,două flori cu deosebirea că prima este însoțită și de o mireasmă deosebită .Suntem răspunzători de ceea ce ajung copii noștri în viață .

Dostoievski era de parere că : “copilului poți să-i spui tot;copiilor nu trebuie să le ascunzi nimic sub pretextul că sunt încă prea mici și e prea devreme pentru ca ei să știe ceva.

Ce idee tristă și nefericită !Și ce bine își dau seama copii că părinții lor îi cred prea mici și prea neștiutori ,când ei în realitate ,înțeleg totul .Adultul nu știe că ,până și în chestiunea cea mai dificilă ,copilul îi poate da un sfat util “

“Spun ,Bună dimineața !când mă trezesc

După ce mănânc ,spun ,Mulțumesc!

Ciocănesc cand veau să intru într-o încăpere

Și atunci când plec ,spun ,La revedere !

Spui ,La revedere !”

Cum numărăm anii de acasă...

prof învăț primar Ghiban Ioana
Școala Gimnazială Nr 29 Mihai Viteazul, Constanța

Toți dascălii își doresc elevi cu *cei șapte ani de acasă*. Eu visez la elevi cu măcar șase ani de acasă. Însă ne confruntăm cu situația în care în clasa pregătitoare sunt înscriși copii care nu au împlinit încă șase ani. Evident: acest lucru este posibil pentru că acel copil a trecut printr-o comisie de specialiști care au admis faptul că este apt pentru școlaritate.

Nici nu contest acest lucru! Nu vârsta celor mici o dezbat, ci anii petrecuți în familie, timpul petrecut în mod activ alături de membrii familie, fie ea restrânsă sau lărgită.

Până la urmă *cei șapte ani de acasă* reprezintă experiențele dobândite de cei mici în prezența, în interacțiune cu familia. Și atunci descoperim o nouă fațetă a celor șapte ani de acasă – ei reprezintă timpul necesar întregii familiei, nu numai copilului, să intre în școlaritate. Deopotrivă – părinți și copii – au nevoie de creștere și dezvoltare a microsistemului familial care să permită implicarea lor într-o nouă activitate.

Mai în glumă, mai în serios, obișnuiesc să spun că *îmi doresc elevi sănătoși și părinți cuminți*. Asta înseamnă pentru mine cei șapte ani de acasă. Elevi sănătoși emoțional și relațional și părinți care să valorizeze nevoia de independență a copiilor lor.

Nu, nu este nevoie să știe să scrie și să citească când vin la școală. E de dorit însă să prețuiască *povestea de noapte bună*, să asocieze lectura cu emoțiile pozitive, cu timpul de calitate petrecut alături de cei dragi.

Nu este nevoie să știe să socotească, cum de altfel nu trebuie să aibă cunoștințe din niciun alt domeniu științific. E de dorit însă să iubească natura, să fie dornic și răbdător să o observe, să fi petrecut suficient timp în natură pentru a asocia noțiunile pe care le va primi ulterior cu propriile sale experiențe.

Nici să exceleze la pian, balet, pictură nu e obligatoriu. E suficient să aibă abilitatea de a-și exprima liber și constructiv emoțiile, de a respecta artele și artiștii.

Și nu, chiar nu trebuie să vină la școală cu scopul vădit de a fi cel mai bun. Părerea mea este că trebuie să vină la școală pentru a cunoaște alți oameni (copii sau adulți) cu care să împărtășească noi experiențe de învățare afectivă, relațională, intelectuală.

În aceste întâlniri copilul va aduce cu el familia; fizic – la activitățile desfășurate în cadrul parteneriatului școală – familie, dar și în afara acestui cadru prin comportament fizic și verbal, prin tipare de reacție la anumiți stimuli, prin opinii, prin dorință și nivel de implicare, etc.

Și atunci revin prin a spune că *cei șapte ani de acasă* nu îi numărăm neapărat pe calendar, ci în experiențe trăite alături de membrii familiei – părinți, bunici, frați/surori .

Redimensionez importanța acestei perspective adăugând un alt aspect al acesteia, și anume faptul că prin acțiune – la început prin copierea modelului familial, mai apoi prin reacție personală – comportamentele dezirabile sunt validate, cele indezirabile sunt infirmate de suficient de multe ori , astfel încât la intrarea în școlaritatea mică elevul poate decela binele de rău, frumosul de urât, poate să evalueze și să se autoevalueze corect; este pregătit să analizeze și să interiorizeze noi norme.

Da! Așa obișnuiesc eu să număr anii de acasă! Și tot așa obișnuiesc să număr și anii de școlaritate! E lesne de înțeles că la fel număr și vechimea mea în învățământ!

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ preșcolar: Ghica Mariana Parascheva

Grădinița cu program normal Mănești

Filozoful John Locke susținea ca ființa umană se naște "tabula rasa", fără nicio capacitate de înțelegere și cunoaștere. El afirma că oamenii au puține limite biologice impuse, iar comportamentul și calitățile lor sunt rezultatul învățării din cadrul procesului de socializare. Fără a diminua importanța eredității, trebuie precizat că în viața noastră și, mai ales în primii ani de viață, contactul cu ceilalți membri ai societății este vital.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Calitatea educației primite în familie – acei „șapte ani de acasă” – depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el. Până la trei ani copilul învață „ce este bine” și „ce este rău”, dar aceasta o face în mare parte prin imitație (reproduce comportamente ale adultului). De foarte multe ori la această vârstă pot apărea manifestări de încăpățănare și protest, adultul prin tactul lui poate influența conduita copilului. Mai târziu, în perioada preșcolară (3-6 ani), evoluția ființei umane, prin multiplicarea relațiilor ei cu adulții, necesită modelarea personalității. La această vârstă copilul este mai impulsiv, capabil de emoții și sentimente, deseori își manifestă dorința în contradicție cu posibilitățile sale și cu cerințele adulților. Nu trebuie uitat că acum copiii își pot însuși noțiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, credință, încrederea în sine, etc. În familie învățăm să fim umani. În socializarea realizată la nivelul familiei, imitația are un rol important, mai ales în primii ani de viață, când este dominantă.

Rolul familiei în educația copilului

Prof. Ghiman Renata

“La cei șapte ani de acasă contează cum sunt anii și cum e casa.” Dorel Schor

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă .

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă ca permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața , cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului , educația primită de acesta până la șapte ani , fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară , fiind , în primul rând , cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului , principalul obiectiv al familiei trebuie să fie , păstrarea sănătății , creșterea normală și călirea organismului . Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase , înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn , activitate, joc , plimbare , masa . Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost , hrană și haine , familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani ” în care se pun bazele viitoarei sale cunoștințe , ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg , ca persoană cu statut social.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului , furnizându-i primele repere de orientare în lume , primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate , primele sfaturi , norme și reguli de conduită . Creșterea și educarea copilului ,ceea ce înseamnă “bun ” pentru el , se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta ,de la o perioadă la alta .

Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului , să cunoască ca educația dată propriului copil este diferită de cele precedente , ca societatea viitoare va fi diferită de celelalte , iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinti gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca : sârguința , cinstea , politețea , sociabilitatea ,inițiativa creatoare , dispoziția de colaborare . Toate acestea cer calm , înțelegere , răbdare ,dragoste față de copil . Nu frica , nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune . Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduit bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

Dragostea de “bine ”, de adevăr , are nevoie mai ales de acțiune , de descoperire a virtuților de către copil . Greșesc acei părinți , care îi interzic copiilor de a apuca , de a desface jucăriile , de a le pipăi , a le privi și chiar de a le izbi . Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate , încurajate , înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot in familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa , precum și cea de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur .

Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ghiocel Nicoleta
Școala Gimnazială Valea-Mare, jud.Olt

„Suprema pedagogie este în casa părintească” Dostoievski

„N-are cei șapte ani de acasă!” spunea o bătrânică despre un copil care tocmai o stropise cu noroi și apoi izbucnise în râs...

„N-are cei șapte ani de acasă!” a zis cu tristețe un copil despre colegul său, care l-a înjurat...

„N-are cei șapte ani de acasă!” gândea un bătrânel când un copil își lipea guma de mestecat de scaunul din tramvai...

Dar, cât de importanți sunt cei șapte ani de-acasă și cine e responsabil ca această perioadă să nu aibă un rezultat neplăcut?

Trăind în comunitate, oamenii trebuie să cunoască adevăratele valori ale societății, să respecte norme și principii. Familia trebuie să stabilească valorile și normele ce trebuie respectate și urmate de copil, pentru a deveni un adult de calitate, parte a unei societăți civilizate.

Pentru unii valoare, pentru alții ”instituție”, familia este în centrul societății noastre și evoluează odată cu timpul.

Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că în viața de familie au loc evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului, respectiv a copilului.

Dacă procesul instructiv începe în prima zi de școală, procesul educativ începe în prima secundă de viață, iar cea care se ocupă de „șlefuirea” viitorului adult este familia.

Educația primită din familie se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, cognitivă, psihologică, etc. Familia devine locul unde se pun, secundă de secundă, bazele pentru clădirea unui individ sănătos atât fizic, cât și psihic și moral.

Se discută despre „cei 7 ani de acasă” ca despre rezultatul acțiunii unilaterale a familiei într-o perioadă foarte importantă în formarea copilului, anume în perioada preșcolară.

Cei 7 ani de acasă se constituie într-o reflexie a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația copilului se bazează pe reguli care formează ansamblul educațional.

Indiferent dacă este vorba despre viața de acasă, sau despre educația primită de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Ar fi ideal ca fiecare părinte să aibă o serie de reguli și pe care să le aplice când e vorba despre educația copilului său. El trebuie să dea dovadă de consecvență și seriozitate.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de anumiți factori: capacitatea părinților de a-și manifesta afecțiunea față de copil, bagajul genetic al copilului, principiile și valorile pe care se bazează familia respectivă.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Un copil care se simte iubit va aprecia mai mult valorile societății, va respecta și va primi respect.

Este foarte important modelul familiei, trăirile acesteia, întrucât copilul va considera că ceea ce vede în jurul său reprezintă normalitatea. Un copil care vede nefericire în jurul său nu percepe fericirea ca fiind un ideal de atins, considerând normale neglijența, abuzurile fizice sau verbale.

Intr-o eră în care totul se derulează cu viteză, iar părinții sunt din ce în ce mai ocupați și acordă tot mai puțin timp copiilor, implicit educației acestora, copilul ajunge să primească „educație” prin tv, internet etc „culegând” din aceste medii comportamentele, „țipătoare”, care par convenabile pe moment.

Părinții trebuie să fie primele modele ale copiilor. Tot ei trebuie să își învețe copiii cuvintele magice: „Mulțumesc!”, „Te rog!”, „Aș putea?”, dar și să planteze în sufletul lor onestitatea, curajul, altruismul, respectul.

Pentru un real succes în educarea copilului, școala vine în completarea educației acestuia încă din primii ani, în grădiniță și continuă desăvârșirea acesteia pe parcursul întregii școlarizări.

Familia are datoria de a comunica cu dascălii, de a participa activ la instruirea și educarea copiilor, ajutând la consolidarea unei societăți „curate” din punct de vedere moral .

În concluzie, rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. [...] Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.”(*Viața de familie*, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009, p. 9.)

Un poet popular, Vasile Militaru(1886-1954)își sfătuia contemporanii:

„ Pe copil să-l ții în frâie,
De vrei om la toți să placă.
Nu-l lăsa orice să-ngâne,
Nu-l lăsa orice să facă.
Nu-l lăsa după plăcerea-I unde vrea el să se ducă...
Din același lemn se scoate
Si icoană si măciucă...”

Bibliografie:

Viața de familie, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009, p. 9.)

Pedagogie, Cucuș C., Ed. Polirom, 2015

COLABORAREA GRADINIȚĂ-FAMILIE ÎN EDUCAREA COMPORTAMENTULUI ALIMENTAR LA PREȘCOLAR

Prof. înv. preșcolar Eleonora Ghiorghioni
Prof. înv. preșcolar Huțan Emilia
Grădinița Dumbrava minunată Hunedoara

Prevalența supragreutății și obezității, la copii și adolescenți, este în continuă creștere, în ciuda eforturilor susținute desfășurate de cercetători, educatori, nutriționiști, specialiști în politici publice de sănătate. Rata de creștere a obezității la copii și adolescenți este atât de accentuată, încât astăzi Organizația Mondială a Sănătății vorbește de o obezitate epidemică, cu consecințe grave, atât pentru sănătatea fizică cât și cea psihică. Comportamentele alimentare nesănătoase, cum sunt consumul zilnic de hrană de tip fast-food, dulciuri, sucuri carbogazoase, gustări bogate în grăsimi de origine animală, reprezintă, din ce în ce mai mult, un stil de viață. În ciuda unor evidențe, care atestă efectul benefic asupra sănătății al consumului de fructe și legume, majoritatea copiilor consumă aceste produse mult sub cantitatea recomandată de specialiștii în nutriție. Viața sedentară a multor copii, numărul crescut de ore petrecute în fața computerului, consolei de jocuri sau a televizorului, sunt factori de risc pentru supragreutate și obezitate. Schimbările de mediu induse de urbanizare, rețele extensive și confortabile de transport, mecanizarea și automatizarea muncii, accesul larg la alimente procesate termic, globalizarea produselor fast-food, prețuri accesibile și marketing agresiv pentru comercializarea lor, au contribuit la crearea unui mediu favorabil evoluției spre obezitate. Copilul obez tinde să devină un adult obez, iar adultul obez are o speranță de viață mai scurtă decât cel normo-ponderal, suferă de mai multe boli cronice, în special diabet și boli cardiovasculare, are o calitate a vieții mai precară.

1. Comportamentul alimentar la preșcolari

1.1 Micul dejun

Micul dejun, servit regulat, este o componentă importantă a alimentației sănătoase, care, la rândul ei, este un factor fundamental în stilul de viață sănătos. Micul dejun contribuie la cantitatea și calitatea de nutriție necesar desfășurării optime a activității. Dincolo de aceste aspecte, există studii care evidențiază o relație semnificativă între luarea micului dejun și performanța școlară. În ciuda acestor beneficii, se constată că renunțarea la masa de dimineață este din ce în ce mai frecventă în rândul copiilor și adolescenților. Omiterea acestei mese influențează negativ nu doar sănătatea, dar și funcțiile cognitive ale copilului (atenție, memorie, decizie) reducând capacitatea de a folosi oportunitățile de învățare oferite de mediul educațional.

Prin specificul programului grădiniței, atât copiii grupelor cu program prelungit, cât și cei din grupele cu program normal servesc micul dejun, la grădiniță. Din acest punct de vedere, problema nu o reprezintă constanța servirii micului dejun, ci calitatea acestuia, la copiii ce frecventează programul normal. În anul școlar trecut, când am preluat grupa mică, am observat o serie de comportamente alimentare nesănătoase: din cei 29 de copii, cam o treime aveau la pachet dulciuri, de genul croissantului cu ciocolată, a napolitanelor, a ciocolatei, însoțite, uneori, de un fruct. Explicația oferită de părinți, făcea referire la faptul că acești copii serveau micul dejun acasă, prin urmare, la pachet aveau doar o gustare dulce. Pe de altă parte, aproape 70% dintre copii aveau, în sticla din ghiozdănel, lichide dulci, carbogazoase. Mai rău, în fiecare zi, cel puțin un copil avea în sticluță Cola sau Pepsi. Consumul de băuturi răcoritoare carbogazoase a crescut substanțial la nivel mondial în ultimii ani, acestea fiind o sursă importantă de zahăr adăugat. Băuturile carbogazoase sunt considerate „bombe calorice goale”, de substanțe nutritive valoroase pentru organism, sau „calorii lichide”, deoarece, prin conținutul mare de zahăr, aportul caloric este foarte crescut. Aportul nutritiv nu numai că nu există, dar consumul de astfel de băuturi poate inhiba aportul ulterior de alimente nutritive. Consumul crescut de sucuri și de dulciuri este în general asociat cu o sănătate orală deficitară în adolescență și cu un risc crescut pentru creșterea în greutate.

1.2. Consumul de fructe și legume

Recomandările curente, privind alimentația copiilor și adolescenților, atrag atenția asupra necesității fundamentării acesteia, pe consumul de fructe și legume, semințe integrale, produse lactate cu conținut

scăzut de grăsime, pește și carne slabă. Se subliniază de asemenea importanța reducerii consumului de grăsimi saturate, zahăr și sare.

Un consum redus de fructe și legume determină creșterea riscului pentru boli cardio-vasculare și unele forme de cancer. A fost demonstrat că creșterea consumului de fructe și legume este un factor important de optimizare a sănătății și de reducerii a riscului pentru bolile mai sus menționate.

În ce-i privește pe copiii grupei mele, urmare a observării comportamentelor alimentare, a discuțiilor cu copiii și cu părinții acestora, am constatat că mai puțin de o treime dintre copii consumau zilnic, cel puțin un fruct; proporția copiilor care consumau, zilnic, cel puțin o legumă netratată termic, era chiar mai mică. Dar, ceea ce era îngrijorător, erau copii, în grupă, care nu consumau deloc fructe și legume.

2. Practici alimentare în familie

Comportamentul alimentar sănătos presupune **învățarea și practicarea** în familie a unor obișnuințe pozitive. Aceste comportamente se referă la:

- frecvența micului dejun și a cinei împreună cu membrii familiei;
- numărul de mese, pe zi;
- frecvența servirii gustării și a prânzului în timpul vizionării programelor TV sau a jocului la computer;
- frecventarea restaurantelor fast-food;
- reguli privind servirea mesei în familie.

Urmare discuțiilor purtate cu părinții, dar și a informațiilor primite de la copii, am constatat că, în majoritatea familiilor, singura masă a zilei, servită împreună cu toți membrii familiei, este cina și, în câteva cazuri, un prânz târziu, după ora 16, la sosirea părinților de la serviciu. În general, copiii se află în grija bunicilor și servesc prânzul singuri, sub supravegherea acestora sau împreună cu aceștia. Cât privește numărul de mese, pe zi, calitatea acestora și prezența sau absența unor reguli acestea sunt aspecte care au legătură cu programul părinților, dar și cu normele și valorile, dar și cu statusul socio-economic al familiilor. Pentru un număr mare de familii consumul de alimente sănătoase, (de genul pâinii și pastelor făinoase integrale), este prea costisitor. Cât despre frecventarea restaurantelor fast-food, această practică este relativ frecventă și este percepută ca o ieșire plăcută, din rutină. Asocierea zilnică a gustărilor și/sau prânzului cu urmărirea programelor TV sau cu activitatea la computer este destul de frecventă, nu doar în rândul copiilor, ci și printre părinții acestora.

În esență, în rândul familiilor și, implicit, al copiilor, se practică frecvent comportamente de risc privind alimentația. Pe cale de consecință, sunt recomandabile intervenții de modificare a comportamentelor alimentare nesănătoase, mai întâi la adulții din familiile copiilor, pentru ca rezultatele să se reflecte în stilul de viață al copiilor.

3. Măsuri de remediere a comportamentelor alimentare nesănătoase

Un plan de intervenție presupune promovarea și implementarea unor strategii de reducere și prevenție a comportamentelor alimentare defectuoase, atât la nivelul grupei de copii, cât și în rândul părinților.

Ca membru al Centrului de Resurse pentru Educație și Dezvoltare, în proiectarea activității de consiliere parentală, am inclus și întâlniri de grup, între părinți și psiholog, în cadrul cărora au fost dezbătute subiecte legate de calitatea vieții copilului, prin asigurarea unei alimentații sănătoase. Cât privește proiectarea activității didactice și a celei de consiliere parentală, am elaborat proiecte tematice și proiecte educaționale, ce abordează obiceiurile alimentare sănătoase. Redăm, în continuare, graficul activităților, din proiectul *Alimentație pentru o viață sănătoasă*:

C. EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE-

C.1 Părinți

Nr. Crt.	OBIECTIVE OPERAȚIONALE	CONȚINUTURI	FORMA DE REALIZARE	RESP.
1.	Să cunoască consecințele unei alimentații nesănătoase, compuse din dulciuri, chipsuri, mezeluri, pâine albă, produse fastfood, lichide dulci, carbogazoase etc., asupra sănătății copilului.	<p>Cunoștințe, atitudini și practici parentale privind nutriția</p> <ul style="list-style-type: none"> ♣ Ce obiceiuri alimentare are copilul? ♣ De câte ori mănâncă, pe zi, mănâncă copilul? ♣ Cum obișnuiește să servească masa? ♣ Ce tipuri de lichide bea? <p>Cunoștințe, atitudini și practici alimentare în familie</p> <ul style="list-style-type: none"> ♣ Care este frecvența meselor în familie? ♣ Dacă, și cât de des, copilul servește masa, în fața televizorului sau al computerului? ♣ De câte ori, într-o săptămână, copilul mănâncă alimente nesănătoase: dulciuri, chipsuri, cartofi prăjiți, pâine albă, produse fastfood? ♣ De câte ori, într-o săptămână, are copilul, în sticlă, la grădiniță, lichide dulci, carbogazoase? Dar apă? ♣ diferitele categorii de alimente și nutrienții; ♣ consecințe, pe termen mediu și lung, asupra calității vieții copilului; ♣ sănătate orală deficitară în adolescență, risc crescut pentru creșterea în greutate. 	<p>Ședință cu părinții-aplicare chestionar de nevoi</p> <p>Acțiune prin CRED-întâlnire cu medicul Prezentare material tematic</p> <p>Postare materiale tematice pe blogul CRED</p>	
2.	Să cunoască legătura de cauzalitate dintre efectele produse, în timp, de o alimentație nesănătoasă, asupra organismului copilului și, implicit, asupra evoluției sale cognitive și psihoemoționale.			Educ. Medic Psiholog
3.	Să asimileze cunoștințe, atitudini și practici parentale privind rolul alimentației sănătoase și al exercițiului fizic, în dezvoltare copilului.	<ul style="list-style-type: none"> ♣ De câte ori, într-o săptămână, copilul mănâncă alimente sănătoase: fructe, legume, lapte, pește, pâine integrală? ♣ De câte ori, într-o săptămână, are copilul, în sticlă, la grădiniță, apă? ♣ cantitatea și calitatea de nutrienți, necesare desfășurării optime a activității; ♣ influența asupra funcțiilor cognitive ale copilului (atenție, memorie); ♣ influența asupra scăderii 	<p>Acțiuni prin CRED:</p> <ul style="list-style-type: none"> • întâlniri • studii de caz • jocuri <p>interactive Prezentare material tematic- psiholog, educatoare</p>	Educ. Medic Psiholog
4.	Să adopte, în familie, comportamente alimentare corecte: mese regulate și frecvente în familie,		Acțiune prin CRED-	

interdicția servirii mesei în fața televizorului sau a computerului.	riscului obezității și a bolilor asociate; ♠ obiceiuri alimentare sănătoase, asociate cu exercițiul fizic, asigură calitatea vieții copilului.	întâlnire cu un prof. de ed. Fizică Rezultatele testului de evaluare a motricității	
--	---	--	--

C.2- COPII PROIECTARE DIDACTICĂ

Nr. Crt.	OBIECTIVE OPERAȚIONALE	CONȚINUTURI	FORMA DE REALIZARE	RESP.
1.	Să înțeleagă necesitatea consumului de fructe și legume, lapte, pește, în detrimentul dulciurilor, chipsurilor, mezelurilor, cartofilor prăjiți; Să înțeleagă necesitatea consumului, zilnic, de pâine integrală, în detrimentul pâinii albe, și al apei, în detrimentul lichidelor dulci, carbogazoase	☀ Ce înseamnă „viață sănătoasă”? ☀ Ce putem face pentru a fi sănătoși? ☀ Ce sunt vitaminele? ☀ Din ce alimente luăm vitamine? ☀ Cum putem grupa alimentele? ☀ Care sunt alimentele sănătoase? ☀ Care sunt alimentele nesănătoase? ☀ Cât de importantă este apa, pentru viața omului, a viețuitoarelor, în general?	„La grădiniță și acasă, Numai hrană sănătoasă!” <i>Piramida alimentelor</i> -act. demonstrativă <i>Pregătim salată de legume</i> - activitate comună <i>copii-părinți, bunici</i>	Educ. Părinții
			<i>Rețete de la mămici, tătici, bunici, Pentru mari și pentru mici.</i> ”- concurs pe echipe mixte <i>copii-părinți, bunici</i>	Educ. Părinții
2.	Să respecte practicile alimentare corecte, în familie: numărul și frecvența meselor luate în familie, interdicția servirii mesei în fața televizorului computerului	☀ Unde mâncăm, când suntem acasă? ☀ Care sunt mesele principale ale unei zile? Când se așează, la masă, toți membrii familiei? ☀ De ce ar trebui să stea, la masă, toți membrii familiei? ☀ De ce n-ar trebui să mâncăm în fața televizorului sau a computerului?	Adevărat-fals! - concurs interactiv copii-părinți, bunici Un meniu hazliu! - concurs de creație literară Confecționarea unor imagini, jucării, personaje, din legume și fructe! - activitate comună copii-părinți, bunici	Educ. Părinții

BIBLIOGRAFIE

Comportamente de sănătate la copiii și adolescenții din România: comportament alimentar și activitate fizică, (Studiu HBSC/WHO, 2010), - Cluj- Napoca, 2010

„Cei șapte ani de acasă“ din perspectiva profesorului

Prof. Ghirasim Réka Eszter
Școala Gimnazială numărul 10, Satu Mare

Expresia „cei șapte ani de acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie comportamentul unei persoane într-un anumit context, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, definește în cea mai mare parte viitorul adultului.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor copilului. Dacă în dezvoltarea copilului nevoile nu sunt satisfăcute apar frustrările, o bună comunicare între copil și părinți constituie baza unei bune relații ulterioare.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe dacă el aude frecvent certuri între părinți. Abia după vârsta de cinci ani înțeleg copiii regulile. Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile.

Care sunt, de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelie caracterului sau.

Bunătatea: una din primele lecții pe care trebuie să învețe fiecare copil. Trebuie învățați să se poarte frumos cu ceilalți copii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci să poarte grijă.

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este... un pic mai prejos decât ei? Altfel, sunt roși de invidie.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, pe scurt, să fie altruist și empatic.

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine-ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim.

O gândire optimistă : iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și copilul în timp.

În concluzie “educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani”.

Educația începe cu „cei șapte ani de-acasă”

Prof. Daniela-Aurora GHIȚĂ
Școala Gimnazială Nr.1 Ghidigeni, jud. Galați

Conform *Dicționarului Explicativ al Limbii Române*, „**educația** este ansamblu de metode și de măsuri aplicate sistematic (și în cadru organizat) cu scopul formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice etc. ale copiilor, ale tineretului sau ale oamenilor ori ale colectivităților umane”¹.

„Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.”

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „*Didactica magna*”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul ”nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Pentru pedagogul englez din secolul al XVII-lea, John Locke, educația se prezintă sub forma unei relații interpersonale de supraveghere și intervenție ce se stabilește între „preceptor” (educator) și copil (viitorul „gentleman”).

În concluzie, prin educație se dorește dezvoltarea conștientă a potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectiva societății.”²

În momentul în care o femeie este anunțată că este purtătoarea unui copil este sfătuită să-i vorbească, să asculte muzică, să citească, lucruri de care trebuie să țină cont și să le sporească în perioada sarcinii. Oare de ce? Se spune că acestea influențează în mod pozitiv sarcina și fătul. Deci, încă din pântecul mamei copilul este supus educației și ea se dezvoltă o dată cu apariția copilului pe lume și pe tot parcursul vieții.

Auzim de multe ori, în jurul nostru, în diverse contexte, „îi lipsesc cei șapte ani de-acasă”, „uite-l, n-are cei șapte ani de-acasă” și tot mai rar „bravo, are cei șapte ani de-acasă”. Ce vrea să zică cel ce folosește o astfel de sintagmă? Simplu. Până ajunge la școală copilul are parte de educație în mediul familial, iar aceasta este temelia educației viitoare. Copilul se educă în primele luni și chiar primii ani de viață prin imitație, preia de la cei din jurul lui comportamente, atitudini, gesturi, limbaj prin copiere. El nu știe, nu poate să distingă ce este bine de ce este rău, frumos de urât, moral de imoral. El consideră că, dacă mama, sau tata sau fratele vorbește, face sau se comportă astfel înseamnă că este bine și așa trebuie să procedeze și el și acționează ca atare.

Iată de ce cei șapte ani sunt absolut vitali în formarea viitorului „gentleman”. Iată de ce raportăm un copil și un om la cei șapte ani de-acasă.

Indiferent pe cine am întreba, copil sau chiar adult, „cine este răspunzător de educație într-o familie?”, răspunsul este „mama”. Deci asupra mamei este o presiune foarte mare și ea trebuie să gestioneze în principal educația copilului, deși răspunzători sunt ambii părinți. Dar ce te faci când mama îl învață bunele maniere: „vă rog frumos”, „mulțumesc”, „dumneavoastră”, „domnule”, „bună ziua”, „sărut-mâna”, „la revedere”, „pofțiți” etc. iar tata nu sancționează copilul când nu le folosește sau, din contră, îl ia în râs când le folosește? Ce se întâmplă cu un copil care, în mediul familial, vede tot mai des, acte de violență, agresare fizică, verbală, psihică, care aude un limbaj vulgar? Va fi, cel mai probabil, un copil, un tânăr și, poate, un om lipsit de cei șapte ani de-acasă.

În concluzie primii șapte ani din viața unui copil sunt deosebit de importanți iar dezvoltarea lor frumoasă și armonioasă ține de ambii părinți. Aceștia trebuie să fie uniți, să aibă o singură vorbă, să acționeze și să se comporte ca unul.

Nu uitați: a da viață și a crește un copil nu este o joacă, este cel mai dificil lucru și presupune o deosebită responsabilitate! De voi, dragi părinți, depinde viitorul vostru, în primul rând, viitorul copiilor voștri și nu în ultimul rând, viitorul tuturor!

¹ *Dicționarului Explicativ al Limbii Române*, Ediția a II-a, Editura Univers enciclopedic, București, 1996, p.331

² <https://ro.wikipedia.org/wiki/Educație>

Bunele maniere, un bun atât de necesar

**Prof. Ghiță Daniela,
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr. 1, Ploiești**

Perioada copilăriei, are nevoie de anumite cunoștințe necesare pe tot parcursul vieții. Formele de manifestare a politeții, pot să difere de la o țară la alta, dar și de la o epocă la alta, în funcție de mediul social și de împrejurări. Blandețea, toleranța, bunătatea sunt indispensabile unui copil, unui adult bine crescut. Din nefericire, se face confuzia între a deține bunuri materiale, cu a deține bune maniere, o concepție total greșită, politețea, cultura, nu vor putea fi niciodată înlocuite de altceva.

După cum știm deja, nu există două tipuri de maniere, unele pentru societate, altele pentru acasă, este suficient să fim politicoși față de familie, așa cum suntem față de străini, pentru a avea o viață liniștită, împlinită. Este foarte important pentru evoluția unui copil, ca acesta să se nască, să crească, într-un mediu educativ benefic dezvoltării lui, în care accentual să se pune pe politețe, pe toleranță, respect reciproc. Din nefericire, trăim alte vremuri, în care accentul nu se mai pune pe educație, pe maniere, ci pe tupeu, pe nesimțire, cel educat fiind considerat cel care deține „puterea financiară”. Trăim în medii diferite, avem așteptări diferite, suntem educați diferit, avem dorințe, scopuri, așteptări diferite unii față de ceilalți, ceea ce face ca și nivelul de educație să fie unul diferit.

Pentru ca un copil să fie manierat, educat, cu ”cei șapte ani de casă”, este necesar să dețină maniere legate de: igienă, modul în care se îmbracă, comportamentul la masă, la școală, pe stradă, în vizită, la restaurant, în mijloacele de transport, la muzee, teatre, etc. Toate acestea, reprezintă un ideal, însă nu este imposibil de atins, ca majoritatea copiilor, în momentul intrării în ciclul primar, să posede aceste maniere.

Mediul în care se însușesc și se dezvoltă aceste deprinderi, inițial aparțin mediului familial, răspunderea aparținând părinților și bunicilor sau în unele cazuri, bonelor, atunci când părinții au job-uri solicitante, iar bunicii nu pot oferi sprijin.

”O educație autentică, este cea care te pregătește spre a merge pe un drum singur, întreaga educație se constituie într-o valoare prin ea însăși, intrucât ajută la dezvoltarea valorii vieții și formează o formă de fericire umană”. (Bogdan Sachodolski) Copilul educat, va deveni omul educat, care are un alt start în ceea ce privește existența sa, cu alte șanse de a se perfecționa în lume. Cel mai bun exemplu pentru copii, îl reprezintă familia, părinții, exemplul viu pentru aceștia, familia reprezintă un mediu favorabil și oportun pentru educarea copiilor, ea este înzestrată cu mijloace eficiente de cunoaștere și control. Educația nu se oprește o dată cu intrarea copilului la școală, dimpotrivă, mediul școlar nu face decât să dezvolte și mai tare abilitățile acestuia și dorința sa de perfecționare pe viitor.

BIBLIOGRAFIE:

- Gabriel Albu; Educația, Profesorul și vremurile, Editura Paralela 45, 2009
- Constanti Cucoș; Educația. Reîntemeieri, dinamici, prefigurări, Polirom, 2017
- Aurelia Marinescu; Codul bunelor maniere, Humanitas, 1999
- Miomir Tomic; Manualul bunelor maniere pentru copii, Litera
- Gabriel Albu; O abordare umanistă a educației, Editura Paralela 45, 2017

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ”

Prof. inv. Primar Ghita Lavinia Mihaela

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni

sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinți, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Rolul familiei in educatia copilului

Prof.inv.primar Ghita Raluca
Scoala Gimnaziala nr.169

Pentru o adaptare cat mai usoara si fireasca in societate, educatia pe care o primeste copilul in familie in primii sapte ani, este esentiala. Familia este responsabila in a forma comportamentul corespunzator si valorile morale atat de necesare dezvoltarii ulterioare a copilului. Familiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Parintii reprezinta astfel, adevarate modele pentru copii lor. Parintii educati, cu bune maniere, afectuosi, calmi si rabdatori vor avea copii asemanatori. Acestia se vor adapta cu mare usurinta la cerintele scolii in clasa pregatitoare si vor avea o baza solida pe care se pot cladi viitoare percepte morale sanatoase.

In ultimul timp, parintii considera educatia propriilor copii ca fiind una destul de anevoioasa, in sensul ca acestia din urma tind sa „nu-i mai asculte”. Timpul petrecut la serviciu- din ce in ce mai mult-, stresul la care sunt supusi zilnic, oboseala cronica, toate contribuie la o petrecere a timpului mai putin calitativa a parintilor cu copiii lor. Astfel parintele prefera sa recurga la pedepse. Copiii, neintelegand motivul pedepsei deoarece nu li s-a explicat, vor deveni mai inversunati, daca nu chir vor raspunde parintelui. Acesta, la randul lui, devine frustrat, nervos si va mari probabil pedeps intrandu-se astfel intr-un cerc vicios. Firesc ar fi, ca parintele sa explice pe intelesul copilului sarcina dt si motivul, iar acesta va coopera. Cu multa rabdare si echilibru din partea parintilor, copiii vor deveni oglinda fidela a acestora. Cuvantul „pedeapsa” de altfel ar trebui interzis in opinia mea. Eventualele sarcini ar trebui „negociate”. In acest fel, copilul va stii ca exista doua cai de urmat: una a indeplinirii acestora, urmate de aprecierea si laudele parintilor, alta a neindeplinirii lor, urmate de respectivele urmari de care copilul este pe deplin constient.

Din nefericire, conditiile sociale au dus la alegerea de catre parinti de a se baza din ce in ce mai mult. pe alte institutii de invatamant, cum ar fi cresele si gradinitile. Indiferent de afectiunea sau intelegerea pe care o poate oferi o educatoare, invatatoare sau bona, nimic nu poate inlocui petrecerea chiar si unui sfert de ora cu parintii. Unui copil ii trebuie satisfacuta nevoia de confort afectiv. El trebuie indrumat, incurajat si iubit permanent, pentru a i se cultiva increderea in fortele proprii, stima de sine si curajul de alua propriile decizii ca viitor adult. Familia poate indruma copilul atat direct prin actiuni dirijate, dar si indirect prin modelul pe care ei insisi il ofera zi de zi. Parintii ar trebui sa cunoasca etapele de dezvoltare fizica si emotionala a copilului pentru a preintampina eventualele neconcordanțe in a solicita lucruri peste masura fortelor lui.

Activitatile pe care copilul le desfasoara in familie contribuie la formarea viitorului adult, atat in ceea ce priveste deprinderile de mentinere a sanatatii, igienei, convituirii sociale si independentei sale.

Cucoș C, „Teoria și metodologia evaluării”, Iași, 2008.

Golu, M., “ Fundamentele psihologiei”, Editura Fundației România de Mâine, București

MESERIA DE PĂRINTE

GHIULAI SIMONA –MIHAIELA

• Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă

Părinții buni au grijă să satisfacă, în măsura posibilităților lor economice, dorințele copiilor lor. Fac petreceri pentru aniversări, le cumpără pantofi, haine, produse electronice, organizează excursii.

Părinții inteligenți dau copiilor ceva incomparabil mai valoros. Ceva ce nu se poate cumpăra cu toți banii din lume: ființa lor, povestea vieții lor, experiențele lor, lacrimile lor, timpul lor.

Părinții care le fac în permanență daruri copiilor lor sunt păstrați în amintire doar pentru un moment. Părinții care se preocupă să le dăruiască copiilor exemple și povestiri din viața lor rămân de neuitat.

• Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea

Astăzi, părinții buni cresc copii zbuciumați, înstrăinați, autoritari și angoasați, pentru că societatea s-a transformat într-o fabrică de stres. Părinții care nu-și învață copiii să aibă o viziune critică asupra publicității, a emisiunilor de televiziune și a discriminării sociale îi transformă într-o pradă ușoară pentru sistemul acaparator. Pentru acest sistem, copilul vostru nu este o ființă umană, ci un consumator. Pregătiți copilul pentru „a fi”, căci lumea îl va pregăti pentru „a avea”.

Ajutați-vă copiii să nu fie sclavii problemelor lor. Alimentați amfiteatrul gândurilor și teritoriul emoțiilor cu curaj și îndrăzneală. Nu le acceptați timiditatea și nesiguranța. Dacă problemele se pot rezolva, vor fi rezolvate, iar dacă nu, trebuie să ne acceptăm limitele.

• Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească

Vechile corecții și binecunoscutele predici nu mai funcționează. Când deschideți gura să repetați același lucru, declanșați un resort din subconștient care deschide anumite arhive ale memoriei, ce conțin critici mai vechi. 99% din criticile și corecțiile părinților sunt inutile în influențarea personalității tinerilor.

A-ți surprinde copilul înseamnă a spune lucruri la care ei nu se așteaptă. De exemplu: copilul a ridicat glasul la voi. Se așteaptă să țipați și să-l pedepsiți. Dar puteți începe prin a tăcea și a vă relaxa, apoi puteți spune: „Nu mă așteptam să mă superi în felul acesta. În ciuda durerii pe care mi-ai provocat-o, eu te iubesc și te respect mult”. Apoi copilul trebuie lăsat să se gândească.

Părinții buni spun: „Greșești”; părinții inteligenți spun: „Ce părere ai despre comportamentul tău?” „Gândește înainte să reacționezi”

• Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri

Părinții buni educă inteligența copiilor lor, părinții inteligenți le educă sensibilitatea. Stimulați-i pe copii să aibă obiective, să caute succesul în studiu, în muncă, în relațiile sociale, dar nu vă opriți aici. Ajutați-i să nu le fie teamă de insuccese. Nu există podium fără înfrângeri. Mulți nu strălucesc în munca lor pentru că au renunțat în fața primelor obstacole, pentru că nu au avut răbdare să suporte un „nu”, pentru că nu au avut îndrăzneala de a înfrunța unele critici, nici umilința de a-și recunoaște greșeala.

Perseverența este la fel de importantă ca și capacitățile intelectuale. Pentru părinții inteligenți, a avea succes nu înseamnă a avea o viață fără greșeli. De aceea sunt în stare să spună copiilor lor: „Am greșit”, „Scuză-mă”, „Am nevoie de tine”. Părinții care nu-și cer scuze nu-și vor învăța copiii cum să abordeze aroganța.

• Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni

A sta de vorbă înseamnă a vorbi despre lumea care ne înconjoară, a dialoga înseamnă a vorbi despre lumea în care suntem: a relata experiențe, a împărtăși ceea ce se află ascuns în inima fiecăruia, a pătrunde dincolo de cortina comportamentelor. Peste 50% din părinți n-au avut curajul de a dialoga cu copiii lor despre temerile, pierderile și frustrările personale.

Nu trebuie să deveniți o jucărie în mâna copilului, ci un prieten foarte bun. Adevărata autoritate și respectul solid se nasc din dialog. Dialogul este o perlă ascunsă în inimă. Ea este scumpă, pentru că aurul și argintul n-o pot cumpăra.

• Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare

Captați-vă copiii prin inteligența voastră, nu prin autoritate, bani sau putere. Știți care este termometrul care indică dacă sunteți agteabil? Imaginea pe care o au despre voi copiii și prietenii acestora. Dacă le face plăcere să fie în preajma voastră, ați trecut testul.

Odată, una dintre fiicele mele a fost criticată pentru că era o persoană simplă. Se simțea tristă și respănsă. După ce am auzit povestea ei, mi-am pus imaginația la treabă și i-am spus următoarea pildă: unii preferă un soare frumos pictat într-un tablou, alții preferă un soare real, chiar dacă este acoperit cu nori. Am întrebat-o: ce soare preferi? A ales soarele real Atunci, am adăugat, chiar dacă unii oameni nu cred în soarele tău, el strălucește. Tu ai lumina proprie. Într-o zi norii se vor risipi și oamenii te vor vedea. Să nu-ți fie teamă că îți pierzi lumina.

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE.

• Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată

Părinții inteligenți sunt semănători de idei și nu controlează viața copiilor lor. Ei seamănă și așteaptă ca semințele să germineze. Pe timpul așteptării poate să apară mâhnire, dar, dacă semințele sunt bune, vor încolți.

Nimeni nu-și ia diplomă în misiunea de a educa. Înainte, părinții erau autoritari; astăzi sunt copiii. Învățați să spuneți „nu” fără teamă. Dacă ei nu aud „nu” de la d-voastră, nu vor fi pregătiți să audă „nu” de la viață. Părinții nu trebuie să cedeze în fața șantajelor și presiunii copiilor. În caz contrar, emoția copiilor va deveni un balansoar: astăzi sunt docili, mâine explozivi. Trebuie stabilite clar ce aspecte pot fi negociabile. De exemplu, a merge la culcare noaptea târziu în cursul săptămânii și a se trezi devreme pentru a învăța este inacceptabil și prin urmare ne-negociabil.

Trăim vremuri grele. Părinții din toată lumea se simt pierduți. Cucerirea planetei sufletului copilului este mai complexă decât cucerirea planetei.

CELE 7 PĂCATE CAPITALE ALE EDUCAȚIEI

1. A corecta în public
2. A exprima autoritatea cu agresivitate
3. A fi excesiv de critic: a obstrucționa copilăria celui educat
4. A pedepsi la furie și a pune limite, fără a da explicații
5. A fi nerăbdător și a renunța să nu mai faci educație
6. A nu te ține de cuvânt
7. A distruge speranța și visele

„Părinți străluciți, profesori fascinanți”- Augusto Cury

Cei șapte ani de acasă!

GIDRO KATALIN SCOALA GIMNAZIALA „FRÁTER GYÖRGY” REMETEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde

contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

SFATUL PSIHOLOGULUI

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Gîlia Gina
Școala Gimnazială „Carol I” Plopeni-Prahova

Cu toții știm, încă din copilărie, faptul că numărul șapte este prezent în majoritatea basmelor românești. Totuși, consider că nu este o simplă coincidență cu numărul anilor de care un copil are nevoie pentru a-și clădi calitățile morale, deoarece o persoană bine crescută va face față tuturor provocărilor vieții, la fel cum un prinț face față provocărilor zmeilor.

În formarea viitorului adult, cel mai important rol îl au părinții. Aceștia ar trebui să fie atenți la tot ceea ce le înconjoară copilul, de la sursele media până la colectivul în care intră. Prima sarcină a familiei este să își învețe copilul importanța respectului și a iubirii, a ceea ce înseamnă să fii tolerant și a momentului în care trebuie să se impună.

Urmând lucrurile mai sus enumerate, copilul va avea parte de relații bune atât la locul de muncă pe care îl va alege, cât și în viața de zi cu zi. Va ști să aprecieze lucrurile cu adevărat importante în viață, nu numai pe cele materiale care nu aduc fericirea pe o perioadă nelimitată de timp.

La maturitate, când va realiza importanța ampretei pe care familia și-a lăsat-o asupra lui, noul adult, odată vechiul copil, va ști că sarcina lui este să aplice același stil de educație autentică în familia pe care și-o va întemeia cândva.

Pe de altă parte, copiii care nu au avut parte de toate lecțiile necesare nu se vor descurca suficient de bine în momentele de cumpănă, nu se vor integra corect în societate, unele decizii fiind poate luate greșit. De aceea trebuie să sesizăm astfel de persoane, să le ajutăm să se integreze și să înțeleagă unde greșesc, chiar dacă uneori credem că e prea târziu.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu; ce va aduce următorul?”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Profesor invatamant primar si prescolar

Gina Gherghescu

Gradinita Steaua, Bucuresti

Familia , in orice societate , joaca rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului , deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere . Parintii sunt primii educatori din viata copilului , educatia primita de acesta pana la sapte ani , fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara , fiind , in primul rand , cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului , principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie , pastrarea sanatatii , cresterea normala si calirea organismului . Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase , inseamna asigurarea unui program zilnic care trebuie sa respecte orele de somn , activitate, joc , plimbare , masa . Dar copilul nu are nevoie numai de adapost , hrana si haine , familia si caminul reprezinta pentru copil si “scoala primilor ani ” in care se pun bazele viitoarei sale constiinte , ale tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg , ca persoana cu statut social . Parintii reprezinta primii mentori reali in viata copilului , furnizandu-i primele repere de orientare in lume , primele informatii si invataturi despre lucrurile si fenomenele din natura si din societate , primele sfaturi , norme si reguli de conduita . Cresterea si educarea copilului , ceea ce inseamna “bun ” pentru el , se afla intr -o dinamica permanenta de la o cultura la alta , de la o perioada la alta . Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului , sa cunoasca ca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente , ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte , iar copilul trebuie pregatit corespunzator . Incepand cu primii ani de viata , copilul preia de la parinti gesturi , atitudini , limbajul ,exemple de comportament pozitive ca : sarguinta , cinstea , politetea , sociabilitatea , initiative creatoare , dispozitia de colaborare . Toate acestea cer calm , intelegere , rabdare , dragoste fata de copil . Nu frica , nu teama trebuie sa-l determine pe copil sa faca fapte bune . Pentru a descoperi binele trebuie sa existe un cod de conduita bazat pe egala respectare atat de copil cat si de parinti . Dragostea de “bine ”, de adevar , are nevoie mai ales de actiune , de descoperire a virtutilor de catre copil . Gresesc acei parinti , care ii interzic copiilor de a apuca , de a desface jucariile , de a le pipai , a le privi si chiar de a le izbi . Activismul precum si curiozitatea acuta de a cerceta tot ce-l inconjoara trebuie stimulate , incurajate , intelegand copilul ca pe o fiinta autonoma . Cultivarea dragostei fata de frumos se realizeaza tot in familie prin pregatirea bunului gust al copilului fata de tinuta si locuinta sa , precum si cea de frumusetea tuturor lucrurilor din jur . Orice experienta de viata , orice relatie afectiva vor fi resimtite in functie de bazele oferite de familie . Familia reprezinta pentru copil , structura socio-afectiva de baza , principala structura protectoare absolut necesara existentei lui .

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece, **“Iubirea este bucuria de a face altora bucurie”** (Sfântul Ioan Gură de Aur).

ÎNSEMNĂTATEA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.Gingărașu Leonard-Școala Gimnazială Traian,Brăila

„Indiferent dacă cresc,ei rămân copiii noștri,și unul din cele mai importante lucruri pe care le putem dărui este dragostea noastră necondiționată.O iubire care nu depinde de nimic decat de faptul că sunt copiii noștri” Rosaleen Dickson

Expresie „**celor 7 ani de acasă**” definește însă tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamnte și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.Perioada aceasta este considerată ”culmea achizițiilor” ,considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihica, deoarece copilul are capacitatea foarte mare de acumulare de informații,de memorare și de însușire a deverselor comportamente,atitudini,limbaj,etc.

De multe ori,în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamnetul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect,nu este politicos-”nu are cei șapte ani de acasa”

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu”

(Isaia 8, 18).

L'éducation des enfants

Giugliulan Iulia-Nicoleta

« L'éducation est l'arme la plus puissante que l'on puisse utiliser pour changer le monde. » Nelson Mandela

L'éducation des enfants est un processus continu, qui commence dès les premiers jours de vie. Chaque étape de la vie d'enfant influence son développement affectif, moteur et intellectuel. Les psychologues expliquent que les premières années de vie sont très importantes et que le comportement des parents auprès de leurs enfants influence sur la personnalité des enfants. Le constat semble évident et des centaines d'études semblent le confirmer.

La responsabilité revient donc aux parents et elle n'est pas si facile à réaliser. L'éducation représente une des tâches les plus difficiles du monde, mais aussi l'une des plus belles, qu'on ne peut pas apprendre des livres. Les cours, les diplômes ne nous assurent pas d'être de bons parents. Le métier de parent s'apprend jour après jour. Et chaque enfant nous demande une autre façon d'enseigner. Un vrai équilibre entre amour et autorité, complicité et autonomie. Mais l'éducation de nos enfants mérite tous les efforts nécessaires parce que l'éducation représente la clé d'une bonne adaptation en société autant pour l'enfant que pour le futur adulte. Et un enfant bien éduqué s'adaptera toujours mieux dans la société qu'un autre qui ne connaît point les règles de bonnes manières.

Le métier de parent est une activité à plein temps, qui sollicite beaucoup d'énergie et de temps, mais qui va toute la peine. À la base de l'éducation est, sans doute, l'amour. Mais cela ne signifie pas dire toujours oui à son enfant à tout ce qu'il demande ou à tout ce qu'il veut. Savoir dire non à son enfant quand il le faut, constitue une bonne façon de lui apprendre qu'il ne peut pas tout recevoir ou tout avoir quand il le désire. L'amour se traduit par le temps passé avec lui : jeux, écoutes, promenades, discussions etc. Être un bon parent signifie aussi savoir être ferme avec son enfant. Être un bon parent présuppose savoir alterner les moments de bonté avec ceux d'autorité.

On dit que les enfants sont les meilleurs imitateurs. Et pour les petits, les exemples à imiter sont, évidemment, les parents. Si les parents parlent toujours avec « merci », « s'il te plait », « excusez-moi », les enfants parleront de la même manière sans qu'on leur apprenne spécialement des leçons de bonnes manières. Ainsi, en utilisant ces « expressions magiques », les enfants apprendront que la reconnaissance de leurs erreurs et la sincérité de l'expression du regret ne sont pas un signe de faiblesse, mais de respect et de dignité. Un enfant « bien élevé » apprend de ses parents que rire de la faiblesse, du défaut physique de quelqu'un nous disqualifie premièrement nous-mêmes. Et il fera la différence entre le rire sain et l'esprit de blague et le rire qui offense, qui ouvre des blessures. Et il évitera toujours le dernier. Alors, comme les enfants sont comme une sorte de miroir des parents, essayons d'offrir de bons exemples pour pouvoir avoir de beaux reflets.

Évidemment que tous les ingrédients sont le résultat d'années d'expériences, avec des tentatives, des échecs et des réussites. Et évidemment qu'il existe parfois des déviations du type de comportement que nous désirons transmettre à notre enfant et aussi des jours quand tout nous semble en vain et quand toutes nos leçons nous laisse l'impression qu'elles sont passées sans laisser des traces significatives. Mais la solution est la persévérance et le plus important, l'exemple personnel. Et à la base de tout cela, est évidemment, l'amour.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv. primar: GIURCA IOANA

Școala Gimnazială "Petru Dumitriu" Orșova, Mehedinți

Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți, formarea comportamentului și a personalității copilului până la împlinirea vârstei de șapte ani. Se consideră că un copil are cei șapte ani de acasă atunci când este politicos, știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, să se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Expresia „cei șapte ani de acasă“ descrie în general conduita unei persoane într-un anumit context, dar educația pe care un copil o primește în familie definește în mare măsură viitorul adult.

Cei șapte ani de acasă se referă în primul rând la nivelul de educație și socializare al copilului și, bineînțeles, la ceea ce înseamnă primii pași spre această educație pe care bineînțeles că trebuie să ți-i dirijeze părinții, iar tu, în calitate de copil, începi achizițiile. Nu este ușor să oferi educație unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul acesta de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică. Amprenta acestor educații trebuie să se vadă în evoluția ulterioară a copilului și a personalității lui. suntem de părere că educația trebuie făcută cu multă răbdare și cu multă introspecție a persoanei copilului, să vezi care sunt nevoile lui, de ce se plânge, iar tu să fii receptiv la toate astea. Orice familie are palierele ei de evoluție, fie economică sau socială. În funcție de asta apar și rezultatele educației copilului.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

**Profesor învățământ primar, Giurea Valerica Mioara
Școala Primară Fălcoeni, Liceul "Ștefan Diaconescu" Potcoava, județul Olt**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambiante familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Familia este cea care ne ofera o pozitie în societate

Autor: prof.Glavaschi Romica
Școala Gimnazială nr.7, Galați

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicoș, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia este cea care ne ofera o pozitie în societate. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină.

Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Familia – prima școală a vieții

**Prof. Gligore Loredana,
Școala Gimnazială Cerăt**

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Familia a fost dintotdeauna „prima școală a copilărie”. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta formează copiilor primele noțiuni și reprezentări despre mediul înconjurător. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83).

O caracteristică specială a „primei copilării” este tendința de a imita, deoarece copiii învață „pe bază de modele”. (Mitrofan, I, 1998, p. 27).

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Urmările educației primite în familie rămân toată viața. Niciodată nu se uită cei „șapte – azi șase ani de acasă”, copilul păstrând profilul moral-spiritual de-a lungul întregii vieți școlare și, apoi, adulte.

Familia ocupă un loc aparte în sistemul educațional, deoarece acțiunea ei cuprinde toate laturile formării personalității. Ea reprezintă unul din mediile de socializare și educare din cele mai complete datorită posibilităților ce le are de a-l introduce pe copil în cele mai variabile situații și de a acționa asupra lui prin cele mai complexe și firești mijloace.

Influențele educative pe care familia le exercite asupra copiilor se pot manifesta fie direct – prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect – prin modelele de conduită oferită de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun.

Pentru copiii, familia reprezintă mediul socio-educativ în care se realizează socializarea primară. Conținutul socializării primare se structurează în jurul unei dimensiuni cognitive, unei dimensiuni afective și a unei comportamentale (Stănciulescu, 1996).

• **Dimensiunea cognitivă** presupune însușirea limbajului precum și un prim mod de a înțelege lumea înconjurătoare;

• **Dimensiunea afectivă** se referă la identificarea afectivă a copilului cu persoanele apropiate lui (părinți, rude, „altul semnificativ”). Această identificare emoțională are două consecințe majore: copilul adoptă imaginea acestui „altul semnificativ” cu privire la persoana sa, ajunge astfel la o anumită imagine despre sine și dobândește astfel primul „eu social”, prima identitate socială, iar pe de altă parte percepe lumea „filtrată” de părinți, ca fiind unica lume posibilă.

• **Dimensiunea comportamentală** se referă la modul în care părintele va interacționa cu copilul. Aceasta presupune că interacțiunile vor fi frecvente în prima copilărie. Ulterior părintele va găsi un echilibru între momentele de interacțiune și cele în care acesta e singur, îl va mângâia, îl va lua în brațe, îl

va privi, îl va lua în brațe, îl va privi și îi va zâmbi în mod adecvat. Părintele va ști să îi dea copilului sentimentul că este oricând disponibil pentru el.

În concluzie putem spune că familia este piatra de temelie a edificiului numit OM și dacă vorbim de anumite trăsături pe care trebuie să le dețină părintele. Acesta va facilita dezvoltarea copilului, nepedepsindu-l pentru greșeli, dar arătându-i că a greșit, jucându-se cu el, stimulându-l potrivit vârstei. Este bine ca părintele să inițieze activități care stimulează achizițiile copilului și care au un scop, în tot ceea ce face cu copilul.

BIBLIOGRAFIE

1. Baran – Pescaru, A., *Familia azi. O perspectivă sociopedagogică*, Editura Aramis, București, 2004
2. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
3. Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

IMPORTANȚA CELOR CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.preșc. GLODEAN IULIA
Școala Gimnazială Valea Vișeuului
Grădinița cu PN Bistra, Maramureș

Așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...oameni. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire.

Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do.

Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine.

Învăță **respectul** dacă este respectat .

Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit.

Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire.

Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere.

Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător.

Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**.

Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Inv.prof.primar. Glodian Mircea
Scoala Gimnaziala Nr.2, Maramures

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/scoală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu”.

Titlu studiu: Importanța primilor șapte ani

Autor: Godza Judit

Prof înv. primar la Liceul Reformat „Wesselényi” Zaláu

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. Mediul familiei iubitoare este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare și nu printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. **Normele de conduită se învață din familie!**

Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Pentru copii puterea exemplului este foarte importantă la vârsta de 3-7 ani. Pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit, spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învața că așa este normal, sau dacă va vedea că părinții o salută și o respectă pe vecina de alături, va învața și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Cei din familie încearcă să îi sfătuiască și să îi educe cum știu ei mai bine pe copii, ca pe viitor să poată intra în viață cu minim de lecții despre viață în general. Cum să respecte bunicii, cum să respecte familia și pe cei mai în vârstă, sau mai departe la școală respectul față de profesori, colegi și cercul de prieteni, toate acestea se învață în primii 7 ani prețioși din viață. “Respectă ca să fii respectat” este una dintre bunele vorbe din bătrâni, spuse de părinții noștri. Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate dacă știi să respecti pe cei din jurul tău, chiar și pe cei de aceeași vârstă cu tine. Până în clasa primară se stă mai mult cu părinții, bunicii cu familia și cei apropiați în general. Acești ani trebuiesc exploatați cu atenție și multă răbdare ca societatea să nu aibă de suferit peste 20 de ani. Viata de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

Acești 7 ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde cum va fi integrat în societate, cum va fi agreat de cei din jur și bineînțeles își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul fiecăruia dintre noi - odată cu trecerea timpului, când devenim mai înțelepți, o să dăm și noi aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la bază cei 7 ani de acasă, să poată merge în viață deschis și cu un viitor sigur. Acum, după cum am văzut în viață, sunt multe persoane care pur și simplu nu pot fi respectate, pentru că nu știu să se comporte în lume și care probabil nu au cei 7 ani de acasă, care să-i confere un echilibru și respect față de cei din jur. Mulți datorită

comportamentului ciudat față de semenii lor, se autoizolează de cei din jur și tind să dispară treptat din viața socială, de multe ori alcoolul fiind singurul prieten de suferință.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002

Importanța celor șapte ani de acasă

Autor: prof. Cornelia Gogescu
Școala „Iulian Rusu” Mărcești, jud. Dâmbovița

Educația și manifestările comportamentale constituie suportul conduitei individului în cadrul mediului familial sau în societatea căreia-i aparține, iar contactul cu „ceilalți” determină „punerea în fapt” a celor „șapte ani de acasă” – incluzând combinația componentelor de formare și educație din primii ani petrecuți acasă și la grădiniță.

Printre elementele de bază ale manifestării copilului în orice mediu și situație regăsim exemplul (nu întotdeauna cel mai bun, din păcate!) personal al părinților – ca efect al „copierii” și însușirii automate sau prin îndrumare. Treptat, copiii își însușesc regulile de bază pentru diferite contexte sociale de manifestare, iar punctul de plecare este, în primul rând, după cum am amintit anterior, exemplul personal al membrilor familiei. Imediat după anii '90, au apărut sub marca diferitelor edituri din țară și străinătate cărți, broșuri având drept conținut „cei șapte ani de acasă”, „codul bunelor maniere”, „cum ne comportăm atunci când...”; întrebarea firească pe care ne-o punem mulți dintre noi este *de ce anterior acestei perioade nu existau* astfel de *ghiduri*? Copiii sau oricine altcineva nu avea nevoie să cunoască *modul* în care trebuie să se comporte civilizată în orice context social? Probabil că exemplul familiei, al învățătorului/profesorului etc. era suficient în a-i oferi viitorului adult un *model* demn de urmat. Considerăm că nu este greu de înțeles **de ce** copilul de astăzi se manifestă deseori ca și când nu ar avea „cei șapte ani de acasă” – „modelele” pe care le are încă din primii ani de viață în față vin în primul rând din spațiul virtual, din mass-media, întrucât membrii familiei sunt uneori „prea ocupați” sau de cele mai multe ori, din păcate, sunt absenți, plecați în străinătate, considerând că celor mici le este suficient sprijinul bunicilor (în cazul fericit!) și cel financiar trimis lunar. Copilul nu este încă „format” **să-și selecteze modelul** și se ajunge, iată, în situația de a copia, de cele mai multe ori, modele negative, ducând la manifestări antisociale, violente, de batjocură, de ură sau de nepăsare.

Cei șapte ani de acasă s-au transformat (lucru foarte grav), practic, în șase, deseori în 2/3 – în funcție de programul de lucru al părinților și, deci, de înscrierea copiilor de la vârste foarte mici la creșe sau alte instituții. Mulți copii nu mai au parte de sprijinul emoțional atât de necesar al părinților, nu mai petrec mult timp cu aceștia, refugiindu-se în „prietenui laptop” sau tableta primită pentru „a sta cuminiți” ore în șir... Jocurile copilăriei – cu care eram obișnuiți și pe care le practicăm zilnic – implicau, prin regulile de desfășurare, elemente de bună conduită, expresii, cuvinte care determinau educarea morală a copiilor și manifestarea lor socială pozitivă – astăzi înlocuită de cea negativă – după cum observăm zilnic pe holurile și în curtea școlii ori în mass-media.

Cei șapte ani de acasă își pun amprenta asupra întregii personalități a copilului, iar manifestările sociale ale sale reflectă mediul din care provine, educația pe care a primit-o, limbajul și comportamentele persoanelor cu care a fost obișnuit să intre în contact. De aceea, ca educatori, este extrem de important să comunicăm permanent, eficient, cu toți copiii – în scopul prelungirii și completării celor șapte ani în care i s-au format primele deprinderi de a se comporta civilizată.

Numeroși copii se confruntă cu situația de a fi muștruluiți permanent de părinți, dezaprobați și, cel mai grav, ignorați de aceștia. Soluția poate veni din partea noastră și a întregii școli – printr-o comunicare afectivă cu acești copii care nu primesc dragostea și atenția atât de necesară din partea părinților.

Cheia adaptării copilului în societate o reprezintă **educația, bunele maniere, regulile morale**, însă educația primită de copil în primii șapte ani de viață depinde de relația afectivă copil - părinți și de valorile morale pe care familia le transmite copilului. Este ideal ca educarea copilului să se desfășoare într-o atmosferă deschisă, de iubire, de încredere, de comunicare, de acceptare, de respectare a numeroase reguli, de îndeplinire și conștientizare a drepturilor, dar și a îndatoririlor.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Gogoșeanu Rodica

ȘCOALA GIMNAZIALĂ FĂRCAȘELE, LOC. FĂRCAȘELE, OLT

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în

educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Jocuri de Educație moral-civică pentru Activitățile Liber Alese (ALA)

Autor: Prof. Goina Florentina-Loredana

CENTRUL BIBLIOTECĂ

GRUPA MARE

SCOPUL:

- Educarea aspectelor moral-civice în grădinița de copii.

OBIECTIVE:

- Să evidențieze faptele bune- rele din imaginile de pe cubul de carton;
- Să exemplifice soluții pentru a rezolva faptele rele;
- Să dramatizeze rolurile personajelor prezente în imaginile cu fapte bune.

REGULI:

- Copiii aruncă cubul din carton și vor evidenția faptele bune sau rele din imaginea expusă;
- Preșcolarii vor încerca să soluționeze problemele din imaginile ce evidențiază fapte rele;
- Ei vor juca rolurile personajelor prezente în imaginile cu fapte bune de pe cubul de carton.

METODE: Cubul, Dramatizarea, Instructajul, Explicația, Conversația.

MIJLOACE: Cubul de carton care evidențiază fapte bune (ex: Copiii fac curățenie în cameră) și fapte rele (ex: Copiii rup florile din grădină).

REFERAT

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. Gojeiu Mircea Cornel

Școala Gimnazială Cîmpeni

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Cei șapte ani de acasă – trecut prezent și viitor

PROF. ÎNV.PRIMAR : GOLĂȘIE LELICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ OHABA

Ce înseamnă această expresie: „A avea cei șapte ani de acasă?” Cei șapte ani de acasă înseamnă socializarea inițială care are loc în familie, reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, înseamnă însușirea sau dobândirea unei temelii pe care se va clădi viitoarea personalitate a copilului .

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e responsabilitatea părinților.

Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere. Familiarizat încă din copilărie, viitorul tânăr va afișa o atitudine relaxată, o prezență firească, o eleganță în gesturi și o gândire optimistă. Sunt cheia către succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Părinții de astăzi, mereu ocupați, obosiți, stresați sau nefericiți, nu au timp uneori pentru aceste lucruri simple, la prima vedere. Ei dau vina pe școală, fără să se gândească la faptul că stau prea puțin timp de vorbă cu ei, că uneori nu le sunt modele bune sau nu le oferă atenția de care au nevoie pentru a crește normal. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Tot mai rar auzim expresia „Ce copil politicoș! Se vede că are cei șapte ani de acasă !” În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea. Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți. Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni. Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei șapte ani de-acasă”. De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând)următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc. . Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.Golu Daniela

Liceul Tehnologic Baia de Fier,Jud.Gorj

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie.Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date.Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Este necesar ca orice copil să beneficieze de o educație sănătoasă și frumoasă în sânul propriei familii, locul unde aceștia se nasc și unde iau contact cu lumea înconjurătoare, unde se simt în siguranță și deslușesc tainele acestei minunate lumi.

Sunt părinte și cadru didactic și pot spune cu certitudine că familia își pune uneori accentul definitiv asupra comportamentului micului elev. Spun acest lucru, deoarece observ că acei copii născuți în familii dezorganizate, sărace și needucate pleacă din start cu un deficit din acest punct de vedere, se integrează mai greu, participă la activități cu sfială, nu știu dacă au voie și când să intervină, ca de altfel nu sunt siguri pe ei, deoarece observă singuri diferențele dintre ei și ceilalți. Aceștia au nevoie de mai multă atenție din partea cadrului didactic și de foarte multe ori nouă ne revine sarcina de a-i canaliza pe drumul cel drept, cu răbdare arătându-le cum să se comporte și ce să spună și să facă în diferite situații.

Familia are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum și ce să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească, mama și tata fiind reale exemple pentru aceștia. După cum știm copilul copiază comportamentul celor apropiați, el nu știe ce este bine și ce este rău, tocmai de aceea ar trebui să facem ceea ce cerem de la ei, pentru că altfel intervine întrebarea firească: „EU DE CE?” dacă mama și tata nu fac așa.

Cei șapte ani de-acasă consider că sunt cei mai importanți, educația timpurie lasându-și amprenta asupra comportamentului copilului, obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia . Stabilitatea familiei, echilibrul și buna înțelegere crează copiilor modele pozitive de urmat, întrucât fiecare dintre noi reprezentăm modele pentru copiii noștri. Astfel că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem copiilor învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

„Aș dori să exemplific valoarea celor șapte ani de acasă prin câteva versuri scise de fiul nostru ,pentru noi :

Părinților mei

Știu ,câteodată-i greu,dar tata,mereu-i acolo

Tatăl meu ,eroul meu

Ochii mei,un zid imens,

Clădit din bunătate

Cu sentimente,intens

De când eram mic,tu m-ai iubit

M-ai protejat ca un soldat

Tatăl meu, m-a încurajat

A luptat și mi-am dorit

Fără îndoială,cel mai bun tătic

Pe care să-l dea viața

Și poate i-am lipsit,

Mai mereu afară,mai puțin în țară
Pare un dur,
Doar vrea să pară
Mi-a lipsit și mi-a lipsit
Însă mama ne-a unit
Dragă tată ,fiul tău,fără cazier
Dar cu un țel de oțel
Ce nu ruginește în timp,
Nu se mânjește cu prostii
Se pare că mi-ai dăruit ,un dar ereditar
O tărie ,să trec,peste orice coșmar
Loialitate și curaj
Onoare,personaj
Dragoste pentru Craiova
Mama,o eternă Terra Nova
Sfaturi din suflet,crezând cu tărie în ele
Căci voi ai să mă vezi,cât mai departe de rele
Libertatea,am dobândit-o ,cu timpul
Mi-ai dat puțin câte puțin
Până am devenit tipul
Care sunt azi,
Nou în peisaj
Nebun, dar pot să spun în fața oricui:
O să-mi amintesc cu drag
Mereu de copilărie
Curcubeul meu ,sunteți voi
Pactul către fericire !

În concluzie,cei șapte ani de viață țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți.
Respectul față de părinți, de bunici, de cei apropiați se transmite mai departe către profesori, prieteni și colegi deopotrivă.

Importanța celor șapte ani de acasă

Educatoare, Gomoescu Raluca Loredana GPN Brătilești, Localitatea Brăești, Județul Buzău

Motto: „Ca să fii om întreg, atâtea sunt necesare...” (Geo Bogza)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării din punct de vedere fizic, moral estetic și intelectuale. Factorii care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, țin strict de climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte și să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.). Dorința permanentă de a fi luat în brațe reprezintă o nevoie a copilului. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și limbajul, este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială.

Tot în această perioadă, se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Tot acum, copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Spre exemplu, dacă își va vedea tatăl că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Chiar dacă copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice. Este necesar să fixăm reguli, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți și reprezintă punctul de plecare în educația copilului și integrarea acestuia cu succes în societate.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. CONSILIEREA PĂRINȚILOR PERSPECTIVE EUROPENE material suport pentru cadrele didactice, Ștef, 2016
3. URSULA ȘCHIOPU, EMIL VERZA, *PSIHOLOGIA VÂRSTELOR*, EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, R.A., BUCUREȘTI, 1997
4. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

„ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ,,

**Prof. Gongone Aura
Scoala Gimnaziala Vitanesti
Jud. Teleorman**

Educatia unui copil nu se limiteaza doar la a-l invata sa scrie, sa citeasca si sa calculeze. El trebuie sa invete si cum sa se comporte cu ceilalti, iar asta e raspunderea ta. Obisnuieste-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia catre succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fiti voi, parintii, un bun model pentru el. Incepe sa il inveti lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici.

Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Asadar, cum il inveti bunele maniere?

Ce faci si ce nu faci

A-l invata bunele maniere este un proces zilnic, care va dura in timp si vei avea multe ocazii sa il indrumi in directia corecta. Tine minte aceste sfaturi:

Chiar daca a gresit de cateva ori, nu te grabi sa tragi concluzia ca este prost crescut sau ca tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil sa aiba nevoie doar de una doua lectii de bune maniere pentru ca problema sa se rezolve.

Explica-i clar si invata-l ce anume trebuie sa faca sau nu. In loc sa ii spui un scurt (si pentru el greu de inteles): "Nu mai fi atat de grosolan", spune-i: "Nu este politicos sa ragai la masa, dar, daca o faci, se cuvine sa iti ceri scuze". Sau, daca zbiara prin casa, nu-i spune: "Inceteaza cu tipetele in casa", ci fii mai blanda, ca sa inteleaga in fond ce astepti de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea in casa".

Daca cel mic isi exprima sentimentele folosind expresii sau atitudini mai putin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci incearca sa reformulezi. De exemplu, cand el zice: "Iahh, imi vine sa vars cand vad chestia asta verde", tu corectezi-l spunand: "Frumos ar fi fost sa spui ca nu iti place deloc spanacul".

Fii intelegatoare si accepta-i greselile. Aminteste-ti ca nu este inca suficient de matur pentru a sti bine cum trebuie sa se comporte in anumite situatii. Si noi, adultii, gresim adeseori, daramite ei...

Educatia se face doar acasa, cu discretie, in familie. Nu ii tine prelegeri si nu il critica in public, nu il umili si nu il jigni fata de straini, chiar daca greseala a fost destul de mare. A-i face lui o scena de fata cu altii dovedeste ca nici tu nu ai prea fost atenta la lectiile de bune maniere.

Fii consecventa. L-ai invatat de la doi ani sa spuna "te rog" si "multumesc"? La 6 ani este evident ca ar trebui sa le foloseasca.

Oricum, procesul de educatie nu se opreste la o anumita varsta. Nu e niciodata prea tarziu ca sa invete ceva

Pana la 3 ani

Chiar daca cel mic este nazuros, obraznic sau suparacios, nu trebuie sa confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapa fireasca a dezvoltarii sale. Pana la varsta de 3 ani nu te astepta sa cunoasca si sa respecte mai mult de una - doua reguli de politete. Desigur, nu este prea devreme sa il inveti sa utilizeze formule ca "te rog", "multumesc", "buna ziua" si "la revedere". Incurajeaza-l sa le foloseasca nu doar cu strainii, ci si in familie. Astfel, nu uita ca, dupa ce ii oferi paharul cu apa pe care ti l-a cerut, sa ii amintesti: "Acum, spune multumesc". Fii un bun exemplu pentru el - comporta-te calm si manierat, fara tipete si expresii deplasate si adreseaza-te politicos atat lui, cat si celorlalti din casa. Astfel, devii tu insati un exemplu. Pe de alta parte, nu uita sa il felicitii si sa il lauzi ori de cate ori micutul se dovedeste bine crescut.

Intre 3 si 5 ani

Cu putina creativitate, il poti ajuta pe micutul tau de 3 sau 4 ani sa inteleaga de ce unele lucruri trebuie facute intr-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventeaza jocuri in care el sa fie actorul principal. Propune-i sa fie gazda si tu musafir.

Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prăjiturile sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Gândește-te la situațiile cu care te confrunți tu zi de zi și vei găsi pentru el numeroase roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, sofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admira.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur. Folosește-te și de povești, de carticele cu imagini, de muzica sau casete video cu desene animate.

Intre 5 și 7 ani

O dată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolti mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment. De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversări, etc. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemplele din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă, dar fără să faci pe profesoara. Nu îl amenința, folosind expresii ca: "Să nu te prind că faci vreodată ca Andrei, că îți rup urechile". Când greșeste, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Intre 8 și 10 ani

Este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului tău. Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categorică. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, nu mai are voie o lună să vadă nici un film, etc.). De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare (în vizită, la o aniversare, etc.) s-a comportat ireprosabil, merita o recompensă, cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stânjenit dacă i se face morală în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bîrzea, Cezar, „Arta și știința educației”, E.D.P., București, 1995;
2. Crețu, Carmen, „Psihopedagogia succesului”, Polirom, Iași, 1997;
3. Iucu, Romiță B., „Managementul clasei de elevi”, Polirom, Iași, 2000;

Cei șapte ani de acasa Cea mai buna mamă

Gorbai Maria Melinda Liceul tehnologic Petru Maior , Reghin

Fiecare om are, în viață, o persoană a cărei importanță și valoare este incontestabilă și de neuitat și, cu siguranță, unicul cuvânt care se rezumă spre acea persoană este simplu spus: **MAMA**.

Câteodată e bine să ne oprim din tumultul zilei, să ne întoarcem spre noi și spre cei dragi. Dar oare cine ne e mai aproape, mai iubitoare și mai protectoare cu noi dacă nu mama. Mama este mereu lângă tine.

E îngerul păzitor al fiecăruia. O găsești în adierea frunzelor pe lângă care treci, în mirosul mâncărilor pe care ți le amintești din copilărie. Ea e în florile pe care alegi să le dăruiești, ea e în toate zâmbetele tale de zi cu zi. O găsești în mâna care te atinge pe frunte când ai febră, în liniștea din zilele ploioase când te simți melancolic, ea e în culorile curcubeului și în căldura pe care o simți în diminețile de Crăciun.

Ea e locul de unde ai plecat, primul tău „acasă”, primii tăi pași în viață. Mama aduce fără să ceri până și luna de pe cer. Dacă plângi, plânge și ea, dacă râzi, râde și ea. Ea e alături de tine, orice drum ai alege. Mama ceartă și sărută în același timp. Mama e cea mai frumoasă, cea mai bună, cea mai deșteaptă, cea mai cea din lume. Ea e prima ta iubire, primul tău prieten, chiar primul om cu care te-ai certat. Însă nimic și nimeni nu vă poate despărți. Nici timpul, nici distanța, nici chiar moartea...Și îmi doresc și pentru toți ceilalți copii, care au mamele încă lângă ei, să le aprecieze la adevărata lor valoare, să le dedice măcar un sfert din timpul lor, pentru că niciodată nu e prea târziu să înveți de la mama să fii om, pentru că e singurul mulțumesc făcut indirect, de care ele au nevoie și prin care primesc putere...

Mama știe și simte totul. Pentru că mama e unică, pentru că mama e acolo (indiferent că e cu sufletul sau cu trupul), e acolo lângă tine, cu o vorbă bună, e prietena ta cea mai bună, îți e profesorul vieții, îți e tot... Și îți dai seama de acest lucru poate greu... Pentru că o apreciezi ca mamă, îi dai respectul cuvenit, însă când familia intră în impas, când toți prietenii și alte rude se retrag din jurul tău, din toată puterea ei, mama știe să își adune tot ce e mai bun din ea, să îți coloreze gândurile și apăsările, chiar dacă înăuntrul sufletului ei probabil se zbat furtuni de gânduri și probleme.

Unii oameni vin și pleacă din viața noastră. Nu și o mamă. Ea e acolo, indiferent că e sau nu aproape de noi fizic. Pentru că purtăm cu noi lecțiile de viață, dragostea și protecția pe care ni le-a oferit. Sa fiu mama este cu adevarat cel mai frumos lucru ce mi s-a întâmplat in viata asta!!

Nr. înregistrare .....

GOSPODIN MARIOARA

PROIECT EDUCAȚIONAL

A. Denumirea proiectului

a. **Titlul:** „GRĂDINA CU FLORI”

b. **Domeniul:** cultural

c. **Tipul de proiect:** la nivelul clasei

B. Aplicantul:

a. GOSPODIN MARIOARA - profesor învățământ primar, clasa pregătitoare E, Școala Gimnazială Nr. 30 „Gheorghe Țițeica”

C. Context

Argument:

Competența citit-scrisului este una dintre achizițiile de bază din prima etapă a ciclului primar. La clasa pregătitoare programa școlară prevede formarea competențelor de comunicare orală și scrisă prin însușirea literelor de tipar și legarea acestora în silabe, cuvinte, propoziții. Această achiziție este una dintre cele mai grele activități specifice omului.

De aceea, proiectul vine în sprijinul copiilor pentru a-i responsabiliza, stimulându-le dorința de cunoaștere, de competiție, dar și satisfacția primirii unor aprecieri pentru efortul depus.

Exercițiul citit-scrisului, folosind litere mari și mici de tipar, îi ajută pe elevi să-și formeze mai ușor această competență.

D. Descrierea proiectului:

1. Competențe generale

-Receptarea unei varietăți de mesaje scrise, în contexte de comunicare cunoscute

-Redactarea de mesaje în diverse situații de comunicare

2. Competențe specifice:

-încurajarea și promovarea citit-scrisului în rândul elevilor

-citirea în ritm propriu a unor cuvinte și propoziții care conțin cuvinte cu structură fonetică simplă, scrise cu litere de tipar (scris mare)

-punerea în corespondență a imaginilor cu mesajele orale/ scrise indicate

-citirea individuală și din proprie inițiativă a unor povești, povestiri etc

-organizarea în clasă a unui colț/ panou, destinat transmiterii unor mesaje și informații (prin desene, cuvinte/ enunțuri simple și simboluri) referitoare la subiectul proiectului

-implicarea părinților în activitatea educativă a proiectului

2. Grup-țintă:

-elevii clasei pregătitoare E, Școala Gimnazială Nr. 30 „Gheorghe Țițeica”

3. **Durata:** Semestrul al II-lea, an școlar 2017-2018

4. Calendarul activităților:

-**februarie** – prezentarea proiectului și a regulamentului atât elevilor, cât și părinților

- prezentarea listei de lecturi suplimentare specifice vârstei

-**martie-mai** – concurs „GRĂDINA CU FLORI”: de câte ori elevii vor citi acasă între 10 – 15 cuvinte / propoziții / zi, părinții vor semna pe o floare primită model, certificând prin aceasta activitatea elevului;

-**unie** - împreună cu părinții se vor număra florile aduse și expuse de fiecare copil la panou sau într-un plic mare cu numele elevului. Câștigători vor fi desemnați copiii cu numărul cel mai mare de flori, în ordine descrescătoare.

– spectacol prezentat de elevii clasei, o adaptare a unei povești; festivitate de premieră în cadrul proiectului

5. Metode și tehnici de realizare:

- lectura
- expoziția
- concursul
- serbare școlară / spectacol
- premiera

6. Resurse umane:

- elevii clasei pregătitoare E
- părinții elevilor
- învățătorul clasei

7. Rezultate:

- expoziție „Grădina cu flori”
- concursul / diplome premii
- premiera / diplome, medalii, cupe

E. Evaluare:

- concurs „Grădina cu flori”
- Cd cu rezultatele proiectului
- fotografii cu premiera din cadrul concursului pe site-ul școlii
- apariția/promovarea în revista școlii

F. Sustenabilitatea proiectului:

- exersarea actului citirii
- atragerea elevilor către lectură
- legăturile stabilite între participanți
- posibilitatea de continuare a proiectului

G. Anexe:

- Regulamentul concursului
- Modele flori, diplomă

Concurs „GRĂDINA CU FLORI” Regulament

Concursul se va desfășura în perioada **februarie - iunie**.

Elevilor și părinților li se aduce la cunoștință desfășurarea proiectului la începutul lunii **februarie**.

Părinții elevilor vor fi implicați în acest concurs. Astfel, pentru fiecare pagină citită, elevii vor primi o floare (conform modelului) pe care se va scrie numele copilului, iar părintele se va semna pe fiecare, certificând astfel activitatea din ziua respectivă. Florile care nu au numele elevului și nu sunt semnate de unul dintre părinți, nu vor fi luate în calcul.

Florile se vor strânge în plic (pentru fiecare elev se distribuie un plic mare cu numele său) **până la 1 iunie**. Într-o activitate comună, părinți-elevi-cadru didactic, se vor număra florile fiecărui școlar.

Pe tablă va fi scris numele fiecărui copil, iar în dreptul numelui se va trece și numărul de flori.

Vor fi declarați câștigătorii în funcție de numărul de flori strâns. Se va face **premiera** elevilor în fața părinților, la **sfârșitul anului școlar**.

Astfel, pentru :

- **Locul I** – un număr de **cel puțin 100 flori**, elevii primesc cupe, medalii și diplome
- **Locul al II-lea** – un număr cuprins **între 80 și 99 flori**, elevii primesc medalii și diplome
- **Locul al III-lea** – un număr cuprins **între 60 și 79 flori**, elevii primesc diplome
- **Mențiune** - un număr cuprins **între 20 și 59 flori**, elevii primesc diplome
- Premiul de **încurajare** - tuturor celorlalți copii

Les sept premières années à la maison

Auteur: prof. Dana GOSTA
Școala Gimnazială Nr. 9 Reșița, C-S

« L'éducation consiste à comprendre l'enfant tel qu'il est, sans lui imposer l'image de ce que nous pensons qu'il devrait être. » - Jiddu Krishnamurti

L'éducation d'un enfant ne se limite pas à lui apprendre à lire, écrire et calculer. Il doit apprendre à se comporter avec les autres, et c'est la responsabilité des parents. Il faut habituer l'enfant avec les bonnes manières, qui représentent la clé de son succès social.

Un enfant bien éduqué fera mieux dans les relations sociales et se sentira plus à l'aise en présence des autres que celui qui n'a pas les sept premières années à la maison. Ses parents doivent être un bon modèle pour qu'il s'habitue aux bonnes manières. Il commence à apprendre les choses simples dès le plus jeune âge: saluer, dire «s'il vous plaît» et «merci». Mais une bonne éducation ne doit pas s'arrêter à cette étape.

Il devra savoir ce qui est propre et non à la table, lors d'une visite, lors d'une fête et même lors d'une discussion avec un ami proche. Les bonnes manières façonnent leur comportement dans la société et leur enseignent ce que le respect signifie. Et les enfants respectueux seront traités avec respect. Alors, comment apprendre les bonnes manières?

Tout d'abord, enseigner les bonnes manières est un processus quotidien qui durera dans le temps et les parents auront de nombreuses occasions de le guider dans la bonne direction. Il est nécessaire tout le temps de se rappeler quelques conseils:

Ne pas se précipiter pour conclure qu'il est mal cultivé ou que nous, les parents, nous avons oublié quelque chose de très important. Cela peut prendre deux bonnes manières pour résoudre le problème : lui expliquer clairement et lui enseigner ce qu'il doit faire ou non.

Si le petit exprime ses sentiments en utilisant des expressions ou des attitudes moins polies, essayons de reformuler.

Soyons compréhensifs et acceptons les erreurs. Rappelons-nous qu'il n'est pas encore assez sage pour savoir comment se comporter dans certaines situations. Et nous, les adultes, nous nous faisons des fautes souvent ...

L'éducation se fait seulement à la maison, discrètement, dans la famille. Il ne faut pas le critiquer publiquement, l'humilier ou l'offenser contre des étrangers, même si l'erreur était assez grave. Le mettre face à face avec d'autres prouve que nous n'avons pas été trop prudents relativement aux leçons de bonnes manières.

Cependant, le processus d'éducation ne s'arrête pas à un certain âge. Il n'est jamais trop tard pour apprendre quoi que ce soit!

Même si le petit est méchant ou impoli, il ne faut pas confondre son comportement avec le manque de manières - c'est une étape naturelle de son développement. À l'âge de 3 ans, nous ne nous attendons pas à connaître et à observer plus d'une ou deux règles de politesse. Bien sûr, il n'est pas trop tôt pour apprendre à utiliser des formules telles que «s'il vous plaît», «merci», «bonne journée» et «au revoir». Encourageons-le à les utiliser non seulement avec des étrangers, mais aussi dans la famille.

Avec un peu de créativité, nous pouvons aider notre tout-petit pendant trois ou quatre ans à comprendre pourquoi certaines choses doivent être faites d'une certaine manière. Jouer est le moyen le plus facile. Inventons des jeux où il est l'acteur principal.

Pensons aux situations que nous affrontons chaque jour et nous lui trouverons de nombreux rôles: il peut être vendeur ou acheteur dans une boutique, il peut être employeur ou employé, chauffeur ou ami d'une personne importante qu'il admire.

Il s'amusera et nous atteindrons notre objectif: avec chaque rôle que nous jouons, le petit deviendra de plus en plus conscient de la façon dont ses actions et ses mots affectent les sentiments des autres.

Une fois qu'ils vont à la maternelle, ils deviennent de plus en plus indépendants. Parce que nous ne serons pas avec lui tout le temps, nous devons développer notre capacité à communiquer avec les collègues, enfants et adultes.

A partir dès maintenant, il participera plus activement aux réunions de famille, aux visites, aux anniversaires, etc. Nous pouvons commencer à superviser les interventions dans les discussions et expliquer qu'il est poli de laisser l'autre finir ce qu'il a à dire. Utilisons des exemples de la vie quotidienne, de la maternelle, de la rue, mais sans faire l'enseignant.

Entre 8 et 10 ans c'est l'âge auquel les «7 années à la maison» doivent être définitivement fixées dans le comportement de notre enfant. La méthode que nous pouvons utiliser est la méthode classique, c'est-à-dire une répétition. Jusqu'à présent, parfois avec le manque de bon sens, il est maintenant temps d'être plus catégorique. Dans certains cas, nous pouvons même recourir à de petites punitions.

Au cas où dans une certaine circonstance (lors d'une visite, d'un anniversaire etc.) il se comportait irréprochablement, il méritait une récompense. À cet âge, il se sent très embarrassé s'il est critiqué publiquement et il essaiera d'agir à l'inverse. Continuons à cultiver le respect des autres.

En guise de conclusion, l'éducation de l'enfant offerte par ses parents est très importante, l'enfant doit être éduqué et aimé en même temps par ses deux parents, chacun ayant son rôle, mais, comme disait la célèbre Agatha Christie :

« L'amour d'une mère pour son enfant ne connaît ni loi, ni pitié, ni limite. Il pourrait anéantir impitoyablement tout ce qui se trouve en travers de son chemin. »

PROIECT EDUCATIONAL NATIONAL „CEI SAPTE ANI DE ACASA,,

**Prof.inv.primar GOSTE MIRELA
SCOALA GIMNAZIALA SOCOND**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele pregătitoare sunt fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri! Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea

în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ. Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. învățământ primar : Goțea Andreea

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Este necesar formarea bunelor maniere în sânul familiei deoarece copilul se va manifesta în mod natural, corespunzător și firesc în societate, astfel acesta va fi perceput, tolerat și apreciat ca un om dezvoltat corect, educat și manierat.

Pe parcursul existenței sale atât pe parcursul copilului în școală, dar și numai, acesta va trebui să demonstreze însușirea acestor norme de conduită, dar și l-a rândul său le va insufla și copilului său în același mod cum i-a fost prezentată și acestuia.

Este foarte important ca întreaga societate să pună accent pe aceste valori care trebuiesc insuflă de către părinți, în sânul familiei, încă de la vârste fragede, astfel încât această societate să permită în continuare aprecierea valorilor morale, și nu să fie acceptate persoane a le căroră moralitate, purtare în societate și educație este îndoielnică. Avem nevoie de promovarea valorilor morale, a patriotismului și al educației pentru a avea o societate foarte dezvoltată formată din persoane cu cel puțin un nivel minimal de moralitate care să ne permită evoluția și pregătirea temeinică a fiecărui cetățean.

Să nu uităm ca copiii de astăzi vor fi cetățenii din viitor, care vor trebui să ne asigure o dezvoltare cât mai armonioasă și benefică a societății în care trăim, astfel valorile pe care le formăm și promovom vor conduce la percepția lor vizavii ne noi, adulții de astăzi.

Așadar, educația celor 7 ani de acasă stă la baza dezvoltării țării noastre, la dezvoltarea copiilor de care în viitor vom depinde.

Rolul educației în familie

Liceul "Ștefan cel Mare" Codăești Prof. Grădinaru Corina

"Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor." (A.S.Makarenko)

Educația primită de copii în familie este de o importanță majoră. A avea "cei 7 ani de acasă" reprezintă un cumul de cunoștințe despre natură, societate, propria personalitate, norme comportamentale. Se cunoaște faptul că dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic intră în atribuțiile familiei. Nu este suficient doar ca familia să-i asigure copilului hrana și îmbrăcămintea, să se preocupe de sănătatea lui și să-i creeze condiții cât mai bune de trai. Aceasta are rol de asemenea în dezvoltarea proceselor intelectuale, a spiritului de observație, a memoriei și a gândirii. Educația morală este o altă atribuție a familiei. Prin modelele pe care le oferă, familia trebuie să-i cultive copilului deprinderi de comportament precum respectul, politețea, ordinea, echilibrul, demnitatea, responsabilitatea, bunătatea, înțelegerea.

În familie, copilul învață ce înseamnă să fie apreciat, să se mândrească cu realizările sale, să iubească și să fie iubit, să devină un om deosebit. Atmosfera caldă și de înțelegere în familie creează climatul necesar pentru o dezvoltare armonioasă a copilului. Defectele, exagerările părinților se reflectă în comportamentul și personalitatea copilului. Grija excesivă a părinților creează viitori adulți lipsiți de inițiativă, grav adaptabili vieții sociale. Autoritatea, severitatea permanentă a părinților formează copii lipsiți de afecțiune. Lipsa de interes față de copil și problemele acestuia, dezorganizarea familiei, plecarea unui părinte în străinătate are, de cele mai multe ori, consecințe negative. Copiii suferă și devin copii problemă din punct de vedere social.

Un mediu sănătos în familie va oferi o educație bună, formând o persoană pe deplin integrată în societate, pe care o va îmbogăți cu valori și concepții noi.

Prin prisma educației primită în familie, copilul interacționează cu ceilalți, apreciază ce este bun, își stabilește o serie de valori în viață, valori ce vor urma să fie transmise generațiilor următoare.

Familia reprezintă astfel un factor principal de informare și de dezvoltare, de implementare a practicilor educative, a construcțiilor cognitive.

Bibliografie

1. Ionescu, M., Negreanu, E., *Educația în familie. Repere și practici anuale*, Editura cartea Universitară, București, 2006
2. Tarcovnicu, V., *Pedagogie generală*, Editura facla, București, 1975.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Gradinaru Simona
Școala Gimnazială „Gh.Nicolau,, Români

Cuvântul *educație* derivă din substantivul „educatio” care înseamnă creștere, hrănire, cultivare. Așadar, educația are sarcina de a pregăti omul ca element activ al vieții sociale. Termenul *educație* cunoaște diferite definiții, cum ar fi aceea de „artă de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele”, conform lui Platon sau, în opinia lui Immanuel Kant, educația este cea care contribuie la valorificarea naturii umane în folosul societății. Oricare ar fi definiția educației, putem concluziona că prin aceasta se dorește dezvoltarea conștientă a potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectiva societății.

În ceea ce privește educația parentală, în familie educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul, nu în ceea ce i se spune. Copilul trăiește faptele părinților (care îi vor servi drept model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Doar în cazuri de retard grav, un copil nu va percepe niciun mesaj ascuns. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât în rare cazuri, le percepe întotdeauna inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date.

Regulile cele mai simple se învață și se respectă în familie, se reflectă în comportamentul din grup (școală, prieteni, stradă) și reintră în circuitul de comunicare intrafamilială care stă la baza relațiilor intime și de muncă – dacă au fost inițiate prin conversație și supravegheate de adult.

Este într-adevăr foarte greu să crești un copil, mai greu cu cât dorești să faci cât mai bine acest lucru. Cu cât citești mai mult și te informezi mai mult cu atât ai îndoieli mai multe, îți pui tot mai multe întrebări legate de ceea ce faci, îți analizezi comportamentul ca părinte, dar altfel nu se poate, părinții care merg înainte considerând că ei știu cel mai bine, că nu există semn de îndoială în comportamentul lor au cele mai multe ocazii să greșească.

Din păcate, cei mai mulți părinți își cresc copiii într-un mod autoritar, considerând "ascultarea" calitatea pe care trebuie să o cultive în primul rând copilului lor. Văd asta în jurul meu destul de des, pentru că sunt mama și sunt mereu printre părinți și copii. O vecină chiar mi-a spus într-o zi "nu sunt severă cu baiatul, dar vreau să mă asculte", am observat că nu-i prea dădea frâu liber, nu prea avea copilul ocazia să ia decizii singur, greșelile îi erau mereu puse în evidență, uneori era chiar numit "drăgăstos" prostuțul mamei, bleguțul mamei" etc. Nu părea mare problema că înjura la orice confruntare, că venea plângând la mama când pierdea ceva sau se lovea, sau dacă deranja pe alții. Important era să asculte atunci când voia mama să fie ascultată.

În această lumină recunosc că am un copil "obraznic". Mă contrazice când nu-i convine ceva, nu-i o tragedie dacă se murdărește sau își rupe hainele, își spune părerea în ceea ce-l privește - cu ce se îmbracă, ce mănâncă, cum își petrece timpul liber, etc. și nu prea mă ascultă când am eu chef neapărat să fiu ascultată. Mă întrebă "de ce trebuie să fac asta? pentru că așa vrei tu? dar dacă eu nu vreau?" mie mi se pare corect să discutăm, să negociem, să cădem la o înțelegere, pentru că acum sunt mici (fiul meu are 7 ani) și le putem impune ceea ce noi credem sau dorim, însă ajung la pubertate, sau la adolescență și atunci lipsa dialogului și a capacității de "negociere" duce la fapte precum - fuga de acasă, alăturarea în diverse grupuri infracționale, consumul de droguri - ca semn al revoltei față de autoritate și a lipsei de empatie între părinți și copii.

Bibliografie

Carter, N., 1996, See how we grow: a report on the status of parent education in the US, Philadelphia: Pew Charitable Trusts.

Golding, K., (2000). Parent management training as an intervention to promote adequate parenting. Clinical child psychology and psychiatry, 5, pp. 357-371.

UNICEF, 2009, Educația parentală contează. Uniți pentru copii: Buletin informativ trimestrial al UNICEF România, nr.5, pp. 3-5.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Grăjdan Camelia Cătălina

Școala Gimnazială Duiliu Zamfirescu/ Comuna Dumbrăveni/ Județul Vrancea

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”, spunea Larry Fields. Nimic mai adevărat.

În formarea individului, un rol important îl are educația, o educație făcută în primii ani de viață, când copiii asimilează mult mai ușor informațiile. Decisiv este mediul familial în care trăiește copilul, pentru că familia este baza educației, chiar dacă la școală învață multe materii care îl dezvoltă: matematica, istoria, chimia, geografia și limbile străine.

Formarea personalității și a comportamentului elevului este făcută în primii ani de viață până copilul este școlarizat. Expresia „a avea cei șapte ani de acasă” se referă direct la educația pe care elevul o primește în sânul familiei. Comportamentul pozitiv al părinților, relația afectivă dintre părinți și copii, mentalitatea de creștere a acestora reprezintă baza unei educații eficiente a copiilor.

Onestitatea, hărnicia, punctualitatea se învață într-un mediu familial liniștit, cu principii sănătoase care va da societății un copil educat care se ghidează după reguli morale ce-l vor ajuta în dezvoltarea sa socială, morală și psihică. Mai mult, un rol important îl are afecțiunea părinților și iubirea arătată de aceștia copilului. El va crește frumos între părinți care se respectă și se iubesc, simțindu-se, astfel, protejat. Mai târziu, când va crește, va urma exemplul părinților, pentru că aceștia i-au semănat semințele încrederii, a iubirii, a aprecierii, a bunelor maniere și a unui comportament pozitiv.

Părinții sunt modele pentru copii. Degeaba, un părinte îi spune copilului să nu mai fie violent cu prietenii sau colegii de școală, dacă acesta își bruschează partenerul de viață, lucru făcut în fața copilului căruia i se pare un gest normal. Un mediu sănătos de viață, va da un copil sănătos psihic.

Educația copiilor nu se face prin predici sau povești, ci prin exemplul părinților, pentru că părinții sunt întotdeauna un model pentru cei mici.

CEI 7 ANI DE ACASĂ – PREMISA REUȘITEI ÎN VIAȚĂ?

Prof. Aurelia Grama
Colegiul Economic Rm. Vâlcea

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă o expresie de tradiție în societatea românească. Dar ce însemna ea și ce mai reprezintă în societatea contemporană?

Odinioară, a avea „cei 7 ani de acasă” era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală pentru a reuși mai târziu în viață.

Când vorbim despre „cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Oare astăzi mai este de actualitate, sintagma „cei 7 ani de acasă”? Copilul de astăzi, copilul modern, este diferit de copilul de ieri, cel cu cheia de gât?

Răspunsul la aceste întrebări este delicat și complex pentru că trebuie să ținem seama de complexitatea transformărilor ce au avut loc în ultimele decenii. Probabil lumea interioară a copilului nu s-a schimbat, ea este la fel de bogată, de tensionată, de plină de întrebări și dorințe. Dacă ne gândim la exterior, aici, s-au petrecut transformări esențiale care au constrâns interiorul să se adapteze acestora. Rapiditatea cu care s-au produs aceste schimbări a expus interiorul unei avalanșe de stimuli. De aici și creșterea unor simptome precum tulburările de atenție și concentrare ale copiilor. Este vorba de o creștere a stimulilor vizuali(media și/sau virtual) cu impact considerabil asupra psihicului copilului, care poate acționa ca liant între lumea exterioară și lumea interioară sau ca un intrus care produce confuzie și derută.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul „agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i „pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor „prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim

copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I, Mitrofan N, Familia de la A la Z, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănciulescu, E., Sociologia educației în familie, vol.I, Editura Polirom, Iași, 2008

Mama și tata – primul model al copilului

**Prof. înv. primar: Grapini Viorica Maria
Școala Gimnazială „Enea Grapini” - Șanț
Jud. Bistrița-Năsăud**

Părinții știu tot. Ei au răspunsul la orice întrebare, sunt cei care îi dezvăluie celui mic toate tainele "universului" care îl inconjoară. De aceea trebuie să fie pregătiți de fiecare dată să facă față tirului de întrebări care le sunt adresate.

Părinții știu tot. Ei au răspunsul la orice întrebare, sunt cei care îi dezvăluie celui mic toate tainele "universului" care îl inconjoară. De aceea trebuie să fie pregătiți de fiecare dată să facă față tirului de întrebări care le sunt adresate. Personalitatea celor mici se formează în primii doi-trei ani de viață, iar procesul de "modelare" continuă este generat de atitudinea părinților. Este esențial ca mama și tata să ofere micuțului câte ceva din dragostea, mândria și bucuria lor pentru orice mică realizare a lui, precum și clipe prețioase petrecute împreună. Este foarte important să primească răspunsuri la întrebări și să găsească la părinții săi disponibilitatea de a se juca cu el și de a-l lăsa să exploreze în jur, bineînțeles în siguranță, fără să-și pună sănătatea în pericol. Un "pilon" important în formarea personalității copilului este cititul poveștilor. Timpul petrecut alături de năzdrăvanul casei este foarte prețios. Astfel, apar atitudini noi, se dezvoltă inteligența și se consolidează relația copil-părinte.

Intr-un fel, copiii își dau seama că nu au experiență și că sunt dependenți de părinți. De aceea, ei își urmăresc în permanență părinții și, în mod instinctiv, își modelează personalitatea după cea a părinților. Așa își formează tăria de caracter, siguranța și, încă din copilărie, învață cum trebuie să procedeze în diverse situații, prin identificarea cu părinții. În general, personalitatea mamei va fi copiată de fiica ei. Pentru un băiat, mama este într-un fel prima iubire, din admirație pentru cea care i-a dat viață. Pentru majoritatea băieților, mama este modelul femeii de mai târziu.

Nu de puține ori, cel mic se așază lângă mama sau tatăl său și foarte serios îi pune o întrebare, două, trei. Și, bineînțeles, el așteaptă răspunsuri. Și nu orice fel de răspuns, ci pe cel care să-l mulțumească. "De ce fugе umbra o dată cu mine? De ce rațele nu poartă pantofi? De ce cerul e albastru? Unde se duc oamenii când mor?" Sunt întrebări care nu mai conțin, la care încercăm să dăm răspunsuri cât mai logice și, de fiecare dată, ne confruntăm cu un nou "de ce?". Cunoașterea este o atitudine specifică oricărui copil. Pe la 2-3 ani, cel mic începe să fie interesat de tot mai multe lucruri. Pe măsură ce crește, întrebările lui sunt mai multe și mai complicate. De fiecare dată ar trebui să observăm cum copilul ne privește cu interes, fascinat de răspunsul primit. Totuși, părinții trebuie să știe că este foarte greu de oprit curiozitatea copilului.

Psihologul Jean Piaget a realizat o serie de studii și a ajuns la concluzia că la această vârstă copiii se află în stadiul preoperațional, când încep să folosească gândirea simbolică și încearcă să afle cât mai multe lucruri. Ei pot întreba "de ce miaună pisica" sau "de ce latră câțelul", chiar dacă li s-a spus de foarte multe ori că acesta este limbajul celor două animale. Copiii învață de obicei prin imitarea celor din jur. Orice micuț este tentat să își imite părinții, frații, prietenii și chiar face acest lucru. De mic va observa diferite obiecte, lucruri și vietăți. Le va asocia și deosebi, prin comparare. La un moment dat va dori să știe cât mai multe lucruri despre ele. Așa începe etapa "de ce?". Primele persoane spre care se va îndrepta vor fi, firește, părinții săi, persoane în preajma cărora se simte relaxat.

Dacă nu veți răspunde copilului, cu certitudine nu veți reuși să îi satisfaceți nevoia de cunoaștere, situație în care există două extreme: fie nu va mai pune întrebări, limitându-și aria lui de cunoaștere, fie își va pierde încrederea în părinți, punând întrebările la care dorește răspuns altor persoane.

Cei șapte ani de acasă!

**Educator: GRECU- BĂIAȘ GINA – MARIA
LICEUL TEORETIC „EFTIMIE MURGU,,
BOZOVICI**

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Ce sunt cei 7 ani de acasă ? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne

ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu):

BIBLIOGRAFIE

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei șapte ani de acasă
Codul bunelor maniere pentru copii
Prof.GRECU ROXANA-DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GENERAL NICOLAE ȘOVA" PODURI

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei, de aceea este important să îi învățăm pe cei mici, încă de la cele mai fragede vârste, reguli de comportament.

Capacitatea prin care reușești transmiterea copilului tău bunele maniere reprezintă până la urmă și o carte de vizită a modului în care îl educi ca părinte, dintre care amintim:

1. **Salutul**- un părinte ar trebui să își învețe copilul că este deosebit de important să salute orice persoană cunoscută pe care o întâlnește. De asemenea, băieții trebuie să știe că ei sunt cei care acordă salutul fetelor, la fel cum și bărbații salută primii femeile.

2. **Punctualitatea** - o altă regulă importantă pe care cei mici ar trebui să o deprindă este și punctualitatea, deoarece prin acest mod ne respectăm pe noi, dar și pe ceilalți. Pregătirea pentru școală de exemplu ar trebui să se desfășoare într-un interval de timp suficient încât să ajungem înainte de începerea orelor cu circa 5-10 minute. Când vine vorba de vizite, lucrurile se schimbă puțin. Nu este politicos să mergem în vizită înainte de ora fixată, nici măcar cu 5 minute.

3. **La masă** - nu de puține ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puși la masă. De aceea este indicat să le explicăm câteva reguli de bună creștere atunci când mâncăm în familie sau la altcineva. În primul rând orice joacă trebuie să înceteze atunci când mâncăm. De asemenea, coatele nu se așază pe masă, ci eventual doar antebrațele pe marginea mesei. Folosirea tacâmurilor este obligatorie. De asemenea, din felia de pâine nu mușcăm, ci rupem cu amândouă mâinile bucați potrivite. La masă nu vorbim cu gura plină. 4. **Pe stradă** - o primă regulă foarte importantă este să traversăm numai pe culoarea verde a semaforului și numai prin locurile marcate corespunzător. De asemenea, pe stradă copiii trebuie să învețe că nu au voie să arunce gunoaie pe trotuar, ci numai în coșurile special amenajate. La fel ca un adult, nici copilul nu ar trebui să mănânce pe stradă, însă dacă situația o impune atunci este permis.

5. **Mijloacele de transport în comun** - și în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politețe și de bună creștere atunci când oferă locul său unui bătrân sau unei persoane infirme. O altă regulă de bună creștere spune să nu aruncăm nimic pe jos și să ținem asupra noastră gunoiul până când coborâm din mijlocul de transport în comun pentru a-l arunca la cel mai apropiat coș de gunoi. De asemenea, într-un autobuz sau tramvai este politicos să nu vorbim tare.

6. **La școală** - în aceeași manieră politicoasă ar trebui să se comporte un copil și atunci când se află la școală. Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere ar trebui să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală.

7. **"Vă rog" și "mulțumesc"** - dacă dorim să avem cu adevărat niște copii educați, trebuie să ne asigurăm de fiecare dată că cei mici spun "vă rog" și "mulțumesc".

Odată ce deprind încă de la vârste fragede aceste formule de politețe, există mari șanse să se comporte în aceeași manieră și atunci când vor deveni adulți. Totodată la rândul lor vor contribui la transmiterea acestor comportamente însușite și generațiilor viitoare.

Bibliografie:

Michiela Poenaru, *Cei șapte ani de acasă*”, editura Coresi, ediție electronică, 2012.

Parteneriatul școală – familie

Grigoraș Ionica

Colegiul Tehnic „Dumitru Mangeron”, Bacău

Succesul școlar este asigurat atunci când, în actul educațional, se produce, în mod real, o eficientă colaborare școală – familie. Doar în acest mod elevii beneficiază de un suport adecvat, pentru: eliminarea absenteismului; îmbunătățirea abilităților sociale; integrarea bună în mediul școlar; rezultate mai bune la învățătură; implicare în activitățile școlii; creșterea stimei de sine; relaționarea pozitivă într-un mediu cultural diversificat; adoptarea unui comportament social lipsit de violență sau de discriminare; participarea activă la viața comunității.

Parteneriatul școală – familie conduce la asigurarea succesului școlar, la o bună orientare în carieră, la finalizarea studiilor pentru orientarea în carieră, dar și la cunoașterea de sine a tânărului, pentru dezvoltarea personală și pentru a deveni un cetățean conștient de responsabilitățile sale sociale. Implicarea familiei în viața școlii este doar un segment important pentru reușita elevilor, aceștia asociindu-i-se și o serie de alți factori, cum ar fi: biserica, bibliotecile, muzeele, cabinetele de psihologie și de consiliere; unitățile sanitare; agenții economici; instituțiile de protecție a copilului. De asemenea, există o serie de reglementări legislative care asigură respectarea drepturilor copilului, aplicate ferm de instituțiile statului român și de cele corespunzând Uniunii Europene. Se vorbește, în bibliografia de specialitate, despre următoarele tipuri de programe de implicare a părinților: parenting; voluntariat; participarea la decizii; comunicare; parteneriate și învățarea acasă.

În activitatea curentă a școlii, cadrele didactice se lovesc de anumite bariere legate de slaba implicare a familiilor defavorizate din punct de vedere material și cultural, precum și a celor care nu prețuiesc corespunzător rolul școlii în devenirea copiilor, ca să nu mai vorbim de cazurile extreme în care copiii rămân fără părinți, prin deces, prin divorț sau prin plecarea la lucru în străinătate. În asemenea cazuri, eforturile cadrelor didactice trebuie să fie cu mult mai mari, în sensul că trebuie să-și direcționeze demersurile pedagogice în sensul identificării unor strategii de comunicare și de consiliere, nu numai a elevului, ci și a părinților, acolo unde este nevoie, pentru întărirea rolului de părinte, pentru remedierea unor situații conflictuale, pentru colaborarea cu consilierii școlari, cu primăriile, cu instituțiile de asistență socială, astfel încât să nu se ajungă la eșec școlar sau la situații dramatice, cu tot felul de consecințe pe care elevul și familia nu le conștientizează la timp. De multe ori, părinții delegă responsabilitatea creșterii copiilor altor persoane, considerându-se incapabili de acțiune, fie din cauza lipsei banilor pentru rechizite, pentru transport, pentru îmbrăcăminte, fie din cauza lipsei de timp, fie din cauza neîncrederii în propria capacitate de a-i educa pe copii.

Atunci când școala face eforturi de asigurare a participării active a părinților în viața școlară, e necesar să facă anumiți pași. În primul rând, e vorba de o bună cunoaștere a condițiilor de viață ale familiei, lucru realizabil prin vizite la domiciliu, prin discuții directe, prin chestionare și prin cunoașterea comunității în care familia este sau nu integrată. De exemplu, familia poate fi îndreptată să solicite ajutorul comunității pentru rezolvarea unor probleme cum ar fi: loc de muncă, locuință, ajutor social, consiliere psihologică, ajutor legat de sănătate etc. În același timp, cadrele didactice sunt datoare să se perfecționeze, mai cu seamă în ceea ce privește comunicarea cu părinții elevilor, pentru a folosi un limbaj adecvat nivelului intelectual al acestora, precum și tipurilor diferite de atitudine pe care părinții le pot adopta în relația cu școala. Cu alte cuvinte, școala va trebui să valorifice aspectele pozitive, punctele tari ale familiei, astfel încât colaborarea să fie cât mai eficientă pentru un parcurs școlar normal al copilului.

O relație autentică între părinți și școală se realizează atunci când familia devine un partener activ, venind cu idei de îmbunătățire și nu, de exemplu, cu nemulțumiri legate de notele copilului care, cred ei, ar împiedica accesul cu medie mare la nivelul următor de studii.

Parteneriatul școală – familie se bazează pe următoarele standarde: cunoașterea intereselor părinților privind dezvoltarea copilului, cunoașterea contextului socio-cultural al familiei; informarea permanentă a părinților privind progresele și problemele copilului în dezvoltare; colaborarea cu părinții în luarea de decizii privind dezvoltarea copilului; stimularea participării părinților la activitățile programului educațional.

La nivelul cerințelor de bază, cadrele didactice ar dori ca, în comportamentul elevilor, la școală, să se poată vedea „cei șapte ani de-acasă”, concretizați în faptul că elevul:

- respectă regulamentul școlar;
- știe să salute;
- știe să asculte când altcineva vorbește;
- are instrumentele necesare: caiet, stilou etc.;
- nu este agresiv;
- nu face acte de bravadă;
- nu manifestă egoism;
- nu folosește telefonul în timpul lecțiilor;
- se străduiește să fie activ la ore;
- încearcă să-și facă temele;
- are haine curate;
- este decent;
- menține curățenia în clasă.

Colaborarea familie-școală reprezintă, așadar, o punere împreună a resurselor, pentru găsirea celor mai bune soluții pentru a-l ajuta pe copil să aibă succesul școlar așteptat.

Bibliografie

„Strategii de consiliere educațională a părinților”, coord. Gabriel Stan, Editura Casei Corpului Didactic Bacău, 2014, 76 p.

CEI 7 ANI DE ACASĂ
Prof. înv. preșcolar Grigore Alina-Gabriela
GRĂDINIȚA P.N. Licurici Ovidiu, JUD. CONSTANȚA

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitori prin formarea lui ca adult.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Lumea copilăriei este o lume minunată, o lume a inocenței, a purității, a dragostei, a frumuseții și credinței, a dorinței de cunoaștere. Copilul este precum un copacel-nou, cei care am fost odată copii, trebuie să-l îngrijim, căci este firav, plapand, nestiutor, dornic de soare, insetat de ploaie și cu dorința de a da rod bogat, iar pentru toate acestea are nevoie de ocrotire.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruiu îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Marinescu, Silvia; Dinescu, Rodica- *Invitație la educație*, Editura Carminis, Pitești, 2003

Bodo, Victor; Bodo, Sorina- *Ghid practic de educație a copilului*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

Educatore, GRIGORE ANA TAMARA

SCOALA GIMNAZIALA NR. 1 ZANESTI, JUD. NEAMT

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului, alături de gradinita, până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil, educatoare și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia/ gradinita și pe care le transmit copilului. Dragostea cu care părinți și gradinita își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie să îl incurajăm să se exprime, să- l lasăm să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții și educatorii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți sau glasulascutit al doamnei educatoare. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la gradinita dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Deci părinții și educatoarele trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi părinții să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

Să nu uităm niciodată că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar: Grigore Daniela-Florentina
Liceul Teoretic Pogoanele, Buzău

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

TRĂIRILE AFECTIVE ALE COPILULUI ÎN CEI ȘAPTE ANI

Prof.înv.preșcolar Grigore Gabriela

G.P.N.Homești, com.Grebănu, jud.Buzău

Prin trăiri afective înțelegem starea sufletească provocată copilului de obiectele sau persoanele din jur. Se poate afirma că aceste trăiri încep la o vârstă foarte fragedă și depind ca intensitate, de persoana care ia parte la aceste trăiri, în cazul nostru copilul cu structura lui psihică cât și de obiectul sau persoana care produce starea sufletească.

Bucuria este o trăire afectivă care apare atunci când copilul vede în obiectul sau persoana cu care vine în contact, satisfacerea unor trebuințe biologice în măsura în care acestea se încadrează în niște obișnuințe formate. Bucuria copilului apare și ca urmare a încetării unei stări de privațiune.

Este de dorit să facem bucurii copilului? Desigur, nu numai pentru a trăi și noi alături de el satisfacția, dar și pentru că sentimentul de bucurie este benefic pentru dezvoltarea psihică și afectivă a copilului.

Tristețea este o stare inversă bucuriei, provocată de situații care reprezintă pentru copil insuccese: o pierdere, o piedică în calea satisfacerii unor trebuințe, dezaprobarea, cearta etc. Nu e de dorit, ca părinte fiind, să produci copilului aceasta stare de spirit iar când e provocată de un factor din afara familiei, se va analiza situația, se va îndepărta cauza, spre a pune capăt tristeții. Nu trebuie să creăm sau să tratăm cu indiferență tristețea copilului nostru, care ar avea urmări negative în formarea caracterului său. Un copil trist va da, peste ani, un om retras, posac, necomunicativ, nesociabil, cu rezultate minime pentru el și societate.

Frica apare atunci când ceva neprevăzut intră brusc în viața copilului și acesta prezintă dificultăți în adaptarea imediată. Frica se manifestă prin accelerarea respirației, a pulsului, tremur, transpirație, uneori schimonosirea figurii și țipete, chiar plâns. Când apar asemenea trăiri e bine ca părinții să facă tot posibilul spre a le îndepărta, prin cuvinte de încurajare, asigurând copilul de ocrotirea lor. Există părinți care cred că prin frică, provocată uneori de administrarea unei bătăi sau pedepse, pot educa copilul. Greșesc! Toți marii cercetători ai psihologiei copilului resping acest mijloc de educare, ca fiind nedemn pentru cel care îl practică. Copilul trebuie câștigat sufletește și el te va urma atunci cu dragoste, știind că tu îl iubești și-i dorești binele.

Mania este tot o stare afectivă, provocată de nedreptate, de un conflict, de o împiedicare a activității etc. Ea duce adesea la scene nedorite, la insulte, injurii și chiar loviri sau distrugerea jucăriilor. Trăirea unei asemenea stări e periculoasă pentru copil. Părinții trebuie să evite ca ea să se instaleze în sufletul copilului. Uneori poate apărea chiar ura, dar aceasta, la vârsta de care ne ocupăm, e rar întâlnită.

Curiozitatea este, altfel spus, setea de a afla, pe care o manifestă toți copiii, este o trăire afectivă importantă pentru educație. Curiozitatea copilului poate fi „exploatăată” de educatori, ca fiind cheia cunoașterii, deci a învățării, a dorinței de a ști. Părinților le revine sarcina, la vârsta de care ne ocupăm, să dea satisfacție curiozității copilului în diverse ocazii, explicând, pe înțelesul lui, ceea ce dorește să știe. Este perioada lui „De ce?” foarte des întâlnită la copiii de până la șapte ani.

Acolo unde părinții pot ține piept asaltului pe care-l dau unii copii prin întrebări, ei vor da explicații cu răbdare, cât mai pe înțelesul lor și cât mai aproape de adevărul științific. Dacă părinții nu pot face aceasta, vor spune copilului să aibă răbdare până va merge la școală și acolo va afla răspunsul. Important este ca părinții, fiind primii educatori ai copilului, să fie disponibili la toate aceste trăiri psihice ale copilului, să le interpreteze just, să le rezolve în favoarea unei bune educații. E de dorit ca părintele să cunoască situația care a produs trăirea psihică și în cazul când aceasta e nefastă copilului, s-o evite. Pe măsură ce copilul crește, el începe să înțeleagă mersul lucrurilor prin dobândirea de cunoștințe și experiență, în felul acesta se formează o conduită a copilului în diferite situații. Părinții sunt dator să urmărească comportamentul copilului și să intervină în situațiile în care acesta greșește.

Unele din trăirile afective arătate mai sus pot avea drept cauze tulburări organice sau chiar o boală. O răceală poate da copilului tristețe. De asemenea o digestie proastă poate provoca nervozitate, oboseală etc.

Copiii se nasc însă cu un anumit temperament. Unii veseli, gălăgioși, exuberanți, alții dimpotrivă, calmi, reținuți, chiar timizi. Părinții trebuie să observe ce temperament are copilul lor și să nu-i ceară acestuia trăiri care nu se potrivesc firii sale. Unui copil cu temperament calm, melancolic, nu i se va cere să se manifeste exuberant, zgomotos. Și invers, un copil cu temperament tumultuos nu va fi obligat să stea liniștit, nemișcat, retras. Părinții vor veghea însă ca totul să fie în limitele unei educații corecte.

Părinții, îndrumătorii copilului, în timpul primilor șapte ani, trebuie să-l învețe încă de mic să-și domolească trăirile afective cu sens negativ ca: frica, tristețea, mania, adesea întâlnite la copii și observate mai ușor în timpul jocului, când are loc o comportare necivilizată ca: stricarea unei jucării, lovirea unui partener etc. Părinții vor interveni în asemenea cazuri explicându-le de ce nu e bine să se procedeze așa.

Bibliografie:

Emilia Ioan, Cei șapte ani de-acasă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007

Cei șapte ani de acasă

Școala Gimnazială Mircea Vodă, județul Brăila

Profesor: Gropeneanu Andreea-Daniela

Expresia „**cei șapte ani de acasă**” este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă,

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățatură și asumarea regulilor de comportament. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la trei ani, la cinci sau la șapte ani. La doi ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Între cinci și șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunicii. Părinții sunt modele pentru cei mici. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea părinții joacă un rol destul de important în educația copiilor.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ...O SINTAGMĂ ÎNCĂ DE ACTUALITATE!

Autor: GROSARU MARIA DELIA
Școala Gimnazială “Constantin Ioan Motaș”
Loc. Mediaș, jud. Sibiu

“*Cei șapte ani de-acasă*”...o sintagmă care cântărește mult...o sintagmă care în urmă cu ani buni era sinonimă cu a avea bune maniere, a saluta, a spune “te rog”, “mulțumesc”...Un copil care are cei șapte ani de-acasă nu dă dovadă de obrăznicie, nu iese din vorba părinților, nu face tărăboi pentru că nu primește atunci când vrea ceea ce vrea, nu se delimitează în mod tranșant de valorile familiei care îl educă. Un copil care are cei șapte ani de-acasă este o mândrie pentru părinți, bunici, pentru dascăli, un motiv de laudă în fața cunoscuților. Un astfel de copil este o bucurie pentru cei care, din clipa în care pășește timid în această lume, încearcă să îl ocrotească, să îi traseze un drum drept în viață pentru a nu se confrunta cu nori cenușii, cu furtuni care l-ar putea arunca într-un tărâm al căderii în întuneric.

La început, copilul este un ghemotoc cu zâmbet cald care întinde spre părinții săi mânuțele pentru a găsi căldură sufletească, înțelegere, zâmbete, încurajări... În copil are nevoie de multă ocrotire...Ocrotirea unui copil nu presupune doar să îi asiguri hrană, îmbrăcăminte, o casă, un telefon, un laptop...A ocroti un copil înseamnă a fi totul pentru el, a fi stâlpul care să îi asigure stabilitate, înseamnă să ai curajul să îi dai libertatea de care are nevoie când aripile îi cresc și simte nevoia să zboare pentru a-și atinge propriile țeluri.

Orice părinte își dorește tot ce este mai bun pentru copilul său. Cum poate face acest lucru? Crescând un copil educat, manierat, cu principii și valori morale după care să se ghideze întreaga viață. Un copil care învață de la părinții săi că nu este rușine să saluți, că nu este sfârșitul lumii dacă greșești și îți ceri scuze, că e normal să mulțumești atunci când primești ceva, că și alții au dreptul să își spună părerea și, deci ar trebui să îi ascultăm fără a-i întrerupe...este un copil care are cei șapte ani de-acasă.

Copilul petrece primii șapte ani din viața sa în cea mai mare parte a timpului cu familia care are datoria morală de a-l pregăti să fie o participantă valoroasă a comunității din care face parte, a lumii în care trăiește. Tot mai des ne confruntăm cu situația următoare: copiii le este rușine să se comporte între colegii de școală, prietenii de joacă așa cum au fost educați de către părinți. De ce? Pentru că se lovesc de atitudinea plină de revoltă, sarcastică a celor care au crescut în familii care au uitat că bunul-simț, cinstea, omenia, respectul, bunătatea au stat la baza oricărei societăți. Există copii și chiar și adulți care au tendința de a se delimita clar de orice valoare, principiu care îi leagă, în opinia lor de trecut și spun: “Nu ești la modă!”

A avea cei șapte ani de-acasă nu este și nu va fi niciodată demodat pentru că cei șapte ani, primii din viața oricărui om, sunt temelia întregii sale existențe. Cifra “*șapte*” este plină de semnificații, având o simbolică aparte. În lucrarea “*Dicționar de simboluri*”, Jean Chevalier și Alain Gheerbrant afirmă, referindu-se la această cifră: „Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”

Șapte sunt **zilele săptămânii**: șase pentru muncă, iar a șaptea este pentru odihnă, după cum a rânduit Dumnezeu. Modelarea copilului se desfășoară într-un ciclu continuu care se repetă mereu așa cum se repetă și zilele săptămânii. Așa cum cea de-a șaptea zi a săptămânii este pentru odihnă, tot așa, după cei șapte ani de-acasă, când intră în lume, odată cu pășirea în viața de școlar, copilul, dar și familia se bucură de aprecierea roadelor celor șapte ani de-acasă.

Șapte sunt și **culorile curcubeului**. În aceste culori familia poate picta primii șapte ani din viața copilului: sunt culori calde, luminoase, altele mai închise, așa cum sunt și zilele oricui. Copilul va învăța, în această perioadă binecuvântată în care este purtat pe cărări necunoscute, îndrumat, susținut de părinți, că orice ți-ar ieși în cale, lumina va răzbate din interior, din frumusețea sufletească așa cum și curcubeul apare pe cer după ploaie și înlătură norii cenușii.

Cei șapte ani de-acasă sunt ca o melodie aparte care răsună precum cele șapte note ale **gamei Do** în ființa celor care știu să dea glas principiilor, valorilor, indiferent de “zgomotele” care încearcă să întrerupă, să acopere aceste vibrații aparte. Ascultând această melodie a “celor șapte ani de-acasă”, copilul învață că nu este rușine să îți fie **dor** de părinți, de casa părintească, învață **respectul** dacă este respectat, Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit, își iubește **familia** pentru că este locul în care se „scaldă” în iubire, înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au

nevoie de ajutor și înțelegere. Învață că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, ci sunt o formă de a-ți exterioriza trăirile. Mai învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**.

Cei șapte ani de-acasă poate că nu mai sunt “ la modă” pentru unii, dar cu siguranță sunt perioada cea mai frumoasă din viața unui copil sau, mai bine spus, din viața unui om. De ce? Pentru că este perioada în care îți simți familia aproape, simți că înveți lucruri de care ai nevoie ca să te descurci în viață, dar mai ales pentru că este perioada în care se clădește întreaga ta existență ca **OM**, nu un om oarecare, ci un OM cu principii, valori, un Om care oricând, oriunde poate străluci în culorile luminoase ale curcubeului prin frumusețea ființei sale!

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. preșcolar Groza Nicoleta

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect

Printre principalele trăsături care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul:** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public:** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii:** Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale:** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă:** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor:** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță:** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI 7 ANI DE ACASA **Educatia incepe in familie**

Prof inv prescolar: Grozea Georgiana – Delia
Gradinita Steaua
Bucuresti, sector 1

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

DELINCVENȚA JUVENILĂ ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. psihopedagog, Grozescu Maria Alina
Școala gimnazială nr. 7 Târgu Ocna – școală specială de reeducare

Din experiența mea de profesor psihopedagog la Școala gimnazială nr. 7 Tg. Ocna – școală specială de reeducare am observat că disfuncțiile apărute la nivelul sistemului familial au un impact major asupra comportamentului deviant devenit ulterior delincvent al tinerilor privați de libertate.

Apartenența familială la o „subcultură deviantă” care încurajează actele antisociale, lipsa modelelor de conduită își pun amprenta asupra dezvoltării psihice și morale ale tinerilor, deoarece atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul ar trebui să o primească de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului înainte de a merge la școală.

Principalele achiziții care în mod tradițional definesc un copil „bine crescut” sunt:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazii de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, sunt expresii pe care pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Astfel, educația primită din familie, regulile morale insuflate de aceștia reprezintă cheia către adaptarea copilului în societate.

Orice perturbare în interiorul structurii familiale are ca efecte importante asupra copilului, atât la nivelul adaptării sale în societate cât și asupra structurii sale de personalitate.

Ca urmare a lipsei de interes a părinților referitor la tulburările emoționale ale copilului, acesta riscă să manifeste comportamente antisociale devenind astfel victimă posibilă a unui anturaj nefast care îl împinge spre criminalitate.

Din păcate, majoritatea tinerilor internați în centrul de reeducare provin din clase sociale defavorizate, din familii dezorganizate cu mari curențe educaționale în care părinții sunt incapabili să le ofere modele educative corespunzătoare tocmai datorită comportamentului lor vicios și violent.

Tocmai de aceea unitatea noastră școlară în colaborare cu conducerea Centrului de Reeducare Tg. Ocna a pornit o campanie de prevenire a delincvenței juvenile la nivel județean. Demersul nostru își propune sensibilizarea tuturor factorilor responsabili (familie – școală – comunitate) referitor la conștientizarea rolului fiecărei părți în educarea tinerelor generații.

Cei șapte ani de acasă

Inst. Grozia Iuliana Școala Gimnazială "Ion Borcea" - Agiea

Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru ne spună "caca".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol "nu fă ce face popa, fă ce zice popa". Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Obișnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. "Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine" sau "dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge" sună mult mai bine decât "Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!" Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învățâ-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul "dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii" nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Explică-i despre bunele maniere în public

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar Gruia Mara Mihaela, Școala Gimnazială Coronini

„Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare,

ci de cei șapte ani de acasă.”-Valeria Mahok

Construcția celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ și cine suntem fiecare dintre noi.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârte în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Câteva dintre cele mai importante reguli în educația și creșterea copilului până la 7 ani.

- 1. Învăță-l să se poarte frumos!:** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.
- 2. Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!
- 3. Comunică cât mai mult cu el!** – comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii.
- 4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile!**- începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
- 5. Lasă-l să se bucure de copilărie!** – permite-i copilului să socializeze, să se distreze, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
- 6. Nu abuza în niciun fel de copil!** – (fizic, emoțional, verbal) evită educația cu „palma la fund” și concentrează-te pe disciplina pozitivă.
- 7. Învăță-l să-și exprime emoții și sentimente!** – numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
- 8. Învăță-l să spună mereu adevărul!** – și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți.
- 9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** – Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
- 10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** – Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu-i pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești!

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

Prof. Gugeanu Laura Daniela
Gr. Cu P.P. Dumbrava Minunată, Reșița

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Primii ani din viață influențează comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului: copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem, acest lucru constituind baza unei bune relații ulterioare între cei doi. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil.

În jurul vârstei de un an apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”.

Tot acum, este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că astfel i se dezvoltă limbajul. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, consider că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm».

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

"Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament"- psiholog Oana-Maria Udrea.

Cei șapte ani de-acasă

Profesor Gulin Ioana
Școala Gimnazială Brănești, Timiș

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebeluşul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Insa va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți ca cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
  - ordine
  - igiena
  - curățenie și exprimarea propriilor nevoi
  - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
  - bune maniere și comportament
  - limbaj corect transmis
  - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător
  - consecvența în realizarea unei sarcini
  - concentrare a atenției
  - perseverența în realizarea unei sarcini
  - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție
  - altruismul
  - cooperarea
  - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Bibliografie:

*Cei șapte ani de-acasă- Copilul.ro

*Codul bunelor maniere, Mihaela Gîgă, editura coresii, București , 2001

CEI 7 ANI DE ACASĂ

GURAN ROMINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă frumos cu cei de vârsta lui, dar și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Până la 6-7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologii.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

- 1. Învăță-l să se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
  - 2. Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!
  - 3. Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
  - 4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
  - 5. Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
  - 6. Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal; evită educația cu „palma la fund,, și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
  - 7. Învăță-l să își exprime emoțiile și sentimentele;** numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
  - 8. Învăță-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
  - 9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
  - 10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări.
- „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse

aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Gurău Silvia
Școala Gimnazială Ulmu
Localitatea Ulmu, Județul Brăila

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Când spunem despre cei șapte ani de acasă ne referim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului de când se naște și până merge la școala primară.

Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii "normele de conduită se învață din familie". Școala nu poate decât să confirme și să consolideze normele desprinse în familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca fiul sau fiica să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Fiecare părinte ar vrea ca fiul sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport sau la teatru.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din păcate unii părinți spun: "Lasă-l e prea mic, nu înțelege, ce știe le mititelul!", "Când va merge la școală, se va cuminti" pentru a "scuza" purtarea urâtă a copilului. Aceste "scuze" trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani din viață ai copilului. Ei au o foarte mare influență asupra copiilor, le transmit propriile valori care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instuirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei șapte ani de acasă. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unuia care îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

prof. înv. primar Gut Mirela
C. N. "O. Goga" Marghita

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Guta Dumitra Madalina – G.P.N SAPATA

De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” Antoine de Saint-Exupery

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigentelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obisnuiește-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fii voi, părinții, un bun model pentru el. Incepe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "multumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Asadar, cum îl înveți bunele maniere?

Ce faci și ce nu faci

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Tine minte aceste sfaturi:

Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Explica-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", spune-i: "Nu este politicos să râzi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zbiara prin casă, nu-i spune: "Încetează cu tipetele în casă", ci fii mai blând, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: "Te rog, nu mai ridică vocea în casă".

Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o rețea scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vars când vad chestia asta verde", tu corectează-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

Fii înțelegătoare și acceptă-i greșelile. Aminteste-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, dăruim-le ei...

Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critici în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

Fii consecventă. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "multumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva! Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-o noastră.

Un copil privat de joc va avea deficiențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte

adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

Cei șapte ani de acasă!

GYÖRFY ERIKA LICEUL TEORETIC „DR.BOROS FORTUNÁT” ZETEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de

comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Modele

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Recompensa si pedeapsa.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Educația la preșcolari

Educatoare: Habineac Erzsebet

Ostad Elahi dă următorul sfat: „...Educați-vă copilul încă înainte de a se naște...asta presupune ca părinții să fie educați”. Întrucât a educa este definit ca „formarea spiritului cuiva, a-i dezvolta aptitudinile intelectuale, fizice și simțul său moral”, astfel că „a fi educat” presupune că ne-am dezvoltat deja noi înșine aceste facultăți, înainte de a le inocula unui copil.

Politețea este „ceva” care se învață. Și se învață ușor. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri.

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii.

Salutul este primul semn al politeții. Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb. Cheia disciplinei inteligente este simplă: Învățați copilul cum să-și controleze propriul comportament, astfel încât să nu fie necesar să îl mai disciplinați și dumneavoastră. Nu uitați să stabiliți reguli și limite, care trebuie să fie respectate!

Iată câteva reguli pe care trebuie să știe un preșcolar.

1. Asteapta-ti randul pentru a vorbi!
2. Fara porecle si jigniri!
3. Fii politicos!
4. Spune, "Te rog" si "multumesc"cat mai des!
5. Fa curat dupa tine!
6. Fii fair-play!
7. Primeste complimentele politicos!
8. Fii tolerant!

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Hădărean Diana , Liceul Vocațional Pedagogic, Beiuș, jud. Bihor

Replica "cei șapte ani de acasă", este bine cunoscută, dar nu mai este aplicată în prezent. Opiniile sunt împărțite în ceea ce privește comportamentul și educația elevilor, a copiilor în general.

Ca și profesor și părinte consider că educația ține foarte mult de părinte, de primii ani din viață, de cei șapte ani petrecuți în sânul familiei.

Perioada importantă pentru educație și formarea caracterului în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă.

Cei șapte ani de acasă, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesorii” din viața copilului.

Ei sunt cei care pun bazele în educația, formarea și dezvoltarea acestuia.

Când copilul ajunge la grădiniță și apoi la școală, ei vor avea în continuare un rol foarte important în educația lui, de implicarea lor în acest proces depinzând reușita școlară a copilului și reușita în viață.

În perioada frecventării grădiniței, părinții se pot implica în educația propriului copil, exprimându-și dorința de a participa la diferite activități alături de acesta, cunoscându-i prietenii și preocupările, fiind atenți la nevoile copilului și păstrând un contact permanent cu educatoarea lui, lucrând suplimentar cu el, antrenându-l în diferite activități suplimentare (sportive, creative, artistice). În timpul anilor de școală părinții se pot implica în educația copilului prin diferite căi. Implicarea acestora și manifestarea interesului față de activitățile copilului, îl vor determina pe el să acorde o mai mare importanță procesului educativ. În funcție de particularitățile individuale ale fiecărui copil, părinții îl pot sprijini în mod financiar sau moral. Pot să-l ajute la rezolvarea unor teme, să-i cunoască profesorii, materia preferată, verificarea temelor. Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului.

Părinții trebuie să știe că prin implicarea în educația și formarea copilului, pun bazele viitorului lor. În ultimul timp, părinții lipsesc cu desăvârșire din educația copiilor, din viața și problemele lor. Încă de la o vârstă fragedă, copii sunt lăsați singurii să se descurce, în grija unei mătuși sau unei bunici. În cazul lor nu mai vorbim de cei șapte ani de acasă, de educația primilor pași. Ei sunt lăsați să decidă singuri ce e bine ce e rău, ce e corect sau incorect. De cele mai multe ori iau decizii incorecte care le influențează educația.

Copiii se vor maturiza mult mai devreme, dar această maturizare nu-i va ajuta în viitor ca să ia decizii corecte. Ca și cadru didactic și părinte al unui copil de 4 ani consider foarte importantă educația în primii 7 ani de viață. Această perioadă constituie o perioadă de formare intensivă care fac din acțiunea educativă un obiectiv central. Ea asigură asimilarea sistematică a cunoștințelor, exersarea intensivă a comportamentelor sociale și dezvoltarea capacităților individuale.

Expresia celor "7 ani de acasă", pe care omul îi are sau nu-i are, reflectă tocmai importanța pe care această perioadă o are în evoluția psihică a copilului. Copilul se integrează tot mai activ în mediul social și cultural din care face parte asimilând modele de viață și experiențe. Solicitățile complexe și diversificate ale mediului social determină dezvoltarea bazelor personalității, dezvoltarea capacității de cunoaștere și a comunicării. Tot ceea ce face, ce spune se realizează și se exprimă în atitudini.

Copilul se joacă, participă la acțiunile celorlalți relaționându-se cu ei. Toate acestea îi creează copilului satisfacție, bucurii și trăiri intense pe plan afectiv. Lipsa grijilor, fericirea acestei perioade a condus la denumirea de "vârsta de aur a copilăriei.

Cei sapte ani de acasa

Prof.Inv.Prescolar:Hagi-Calil Ghiulten

Gradinita PN "Licurici" Ovidiu,jud. Constanta

Cei sapte ani de acasa reprezinta perioada cea mai importanta din viata copilului, este perioada in care acesta primeste educatia de la parinti, in care copilul isi formeaza personalitatea si comportamentul. Cei sapte ani de acasa desemneaza copilul, bine crescut, manierat, empatic. Acesta petrecandu-si timpul o perioada destul de lunga in familie, alaturi de parinti, va sti sa se poarte, sa comunice, sa salute, sa multumeasca, sa roage. Educatia, bunele maniere, regulile morale sunt principalele motoare care ajuta la adaptarea lui in societate. Bineinteles ca educatia primita in cei sapte ani depinde de cativa factori importanti si anume: relatia afectiva cu parintii, mediul, valorile promovate de familie – valori pe care aceasta le transmite copilului, deoarece copilul mic are tendinta de a imita, de a imprumuta din comportamentul adultilor. Relatia dintre copil si parinte este definita ca una de dependenta, sensul de derulare a acestei relatii fiind de a oferi copilului stimulii necesari dobandirii independentei. Multi sunt aceia care spun despre copil: "este mic, ce intelege el?". Este adevarat, copilul este mic, insa nu si incapabil. Are nevoie de sprijin pentru a creste si pentru a se dezvolta, pentru a-si repera abilitatile si pentru a-si dezvolta competentele. Pe masura ce un copil dobandeste abilitati, parintele trebuie sa poata si sa stie sa se retraga din demersul sau protectiv si sa il ajute pe copil sa si le consolideze. De exemplu: pentru a putea merge, sugarul are nevoie de sustinere fizica si nu numai, are nevoie de increderea ca daca va cadea va fi sustinut, ca va fi in siguranta si ca nu va dezamagi pe nimeni. Treptat, copilul va invata sa mearga si va renunta singur la mana care il sprijina. Apoi, va avea nevoie doar sa stie ca parintele este in apropierea sa, pentru a avea catre cine sa se indrepte in cazul in care se va simti in nesiguranta. Pe parcursul acestui proces, parintele trebuie sa-l puna pe copil in situatia de a experimenta si de a alege, dandu-i ocazia isi cunoasca limitele si competentele, sa isi construiasca un set de valori. Transpus in viata de zi cu zi, acest lucru inseamna ca copilul mic sa aiba libertatea de a alege cu ce se imbaraca azi, cu ce jucarie se joaca, cu cine se joaca sau cand doarme. De asemenea, inseamna ca fiecare copil sa stie care sunt reperatele si regulile familiei si cele ale comunitatii in care traieste si care sunt valorile morale. Parintii sunt responsabili de dezvoltarea psihica a copilului. Comportamentul se contureaza in functie de personalitatea, dar si de mediul in care copilul creste si se dezvolta.

Primele relatii ale copilului sunt cele pe care le are cu mama sau cu persoana care ii satisface nevoile de baza. Comportamentul copilului este conditionat de comportamentul, stilul de relationare al adultului care il ingrijeste. In scurt timp, in acest cuplu (copil-mama) se realizeaza schimburi impersonale si calitatea relatiei depinde in mare masura de sensibilitatea adultului, de interactiunile initiate de copil sau de catre parinte, de comportamentul copilului, de raspunsul la stimuli. Aceasta spirala relationala defineste modul de raportare la lumea exterioara si il ajuta pe copil sa integreze experientele, sa exploreze, sa invete. Viata copilului acasa, alaturi de parintii sai, toate activitatile care se desfasoara impreuna consolideaza anumite deprinderi, abilitati ce contribuie la autonomia copilului, convietuirea sociala, sanatatea, igiena si protectia lui. Triada mama-copil-tata ofera copilului posibilitatea de a se defini pe sine, prin jocul comparatiilor, al rivalitatilor, de a-si insusi modele la care se poate referi in mod constant in devenirea sa ca adult.

Daca copilul are incredere ca persoana de referinta afectiva(mama sau tata) ii satisface nevoile, acest fapt se va reflecta in tipul de atasament pe care il dezvolta. Atasamentul il sustine pe copil in tot ce inseamna dezvoltarea sa integrata: in plan fizic, al sanatatii, precum si in plan cognitiv si socio-emotional.

Indiferent de modalitatea in care fiecare parinte intelege sa isi asume responsabilitatile ce decurg din rolurile parentale, acestea ar trebui sa:

- Sa acopere nevoile copilului de educare si ingrijire;
- Sa aiba un caracter predictibil pentru copil: acesta sa stie cand si cui sa se adreseze, sa poata sti la ce tip de reactie se poate astepta in anumite situatii;
- Sa creioneze o constanta in comportamentul mamei si al tatalui, intre ei ca parinti;

Calitatea educatiei primite in familie, acei "sapte ani de acasa", depinde indeosebi de nivelul educatiei parintilor si a membrilor familiei, care vin in contact cu copilul, in special sub aspect moral,

comportamental. Acasa inseamna locul unde cresti, te dezvolti si unde se pun bazele viitorului om. Educatia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia catre adaptarea copilului in societate. Cand spunem ca un copil are "cei sapte ani de acasa", ne gandim la un copil bine crescut, care stie sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc", care stie sa respecte si sa se comporte civilizatat cu cei din jur.

Bibliografie

1. P. Emil ,R., Iucu, Educatia prescolara in Romania, Polirom 2002
2. Ciofu Carmen, Interactiunea parinti-copii, Editura Medicala Amaltea, 1998
3. Popescu Cristina, Bucinschi, Mihaela, Sa construim impreuna cei 7 ani...de acasa, 2009

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. Primar Hagiu Mariana

Școala Gimnazială Profesor Panaite C. Mazilu” Brosteni

“Mediul familial este un mediu afectiv și protector, dublă condiție indispensabilă pentru ființa tânără să învețe să se construiască pe sine, și să situeze în raport cu ceilalți...” Andre Berge- romancier, medic, psihanalist francez

Nu întâmplător se spune că cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți ani în dezvoltarea personalității copilului. În timpul acestor primi ani de viață, copilul învață reguli de conduită, aici deprinde principalele norme morale, religioase, recunoscute și acceptate în societate, referitoare la modul de comportare și interrelaționare. Aceste norme funcționează ca niște legi nescrise, dar care se bazează pe valorile umane fundamentale: bine, dreptate, cinste, respect, adevăr. Dacă aceste norme cunosc modificări de la o societate la alta sau în momente diferite ale istoriei, multe dintre valorile morale nu se schimbă cum ar fi sinceritatea, cinstea, demnitatea, omenia, responsabilitatea, dar altele s-au schimbat. Spre exemplu generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul actual al elevilor care nu mai au o atitudine binevoitoare, atentă, potrivit cerințelor buneicuviințe.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. După modul cum și le însușesc, familia are ce mai mare responsabilitate. Psihologii susțin că o educație aleasă se bazează foarte mult pe relația afectivă dintre copil și părinți, de valorile morale create în familie, de nivelul de educație a părinților etc. Căldura cu care familia își înconjoară copilul în primii ani de viață îi permite acestuia să se dezvolte și să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. **Pentru ca familia să aibă o influență hotărâtoare asupra copilului sunt necesare atât supravegherea lui permanentă din partea părinților, cât și bunul exemplu personal.** Iată calitățile pe care trebuie să le aibă părinții pentru a-i putea da o educație aleasă: dragoste către copil, o relație corectă cu el, urmărirea acțiunilor lui, „*cum învață și cum procedează el*”. Înțelegând aceste uriașe responsabilități, părinții conștientizează tot mai mult datoria față de copiii lor.

Educația nu este și nu poate fi deplină, dacă familia nu este bazată pe relații de înțelegere, respect, întraajutorare, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă. În această etapă a vieții, copilul este dependent de părinți. Are nevoie de niște reguli pe care să le urmeze. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect, deoarece trasaturile de voință și caracter sunt în formare și micuții sunt receptivi la influențele exercitate asupra lor.

De-a lungul secolelor, educația a fost strâns legată de religie, școlile funcționau în general pe lângă biserici, mănăstiri. Una dintre laturile educației care vizează, prin excelență sensibilitatea profilului persoanei umane, care se revarsă asupra comportamentului său și care conferă o bunătate amplificată de calitate ce țin de ținută, de atitudini chiar de alesele calități morale este educația religioasă. De la credință, pornește totul bun în această viață. Cu credință avem dragoste, smerenie, respectăm pe aproapele nostru și s-ar trăi într-o armonie perfectă.

Având în vedere că perioada celor 7 ani de acasă corespunde și educației formale care intră în cadrul unui sistem instituționalizat creșă, grădiniță și școală, unde copiii iau parte la o educație echilibrată cu cea din familie, făcând posibilă ca cele două medii, familia și școala, să se completeze armonios pentru a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului care să conducă la o integrare socială corespunzătoare.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubit, politicos, tolerant, responsabil.

COMPORTAMENTULUI AGRESIV LA COPIL ȘI CAUZELE ACESTUIA

Hagiu Violeta Alina
Liceul Tehnologic „Emil Racoviță”
Roșorii de Vede, Teleorman

A ajunge să-i înțeleagă pe copii, reprezintă pentru majoritatea părinților, o lucrare de o viață întreagă, pentru că fiecare copil este diferit în mod unic. Dacă un copil se simte respins și manipulat acesta poate dezvolta cu ușurință trăsături negative și, foarte adesea, rezultatul va fi: amărăciune, conflict, razvrătire prin violență.

Adesea, copilul devine agresiv fizic atunci când nu este înțeles de ceilalți. Vrea să intre într-un cerc de prieteni sau își dorește ce are altcineva, dar nu-i poate face pe ceilalți să înțeleagă acest lucru. Multe agresivități între copii apar între cei de vârste diferite, dar cel mai mic este mai puțin agresiv. Unele dintre aceste agresivități par a fi cauzate de lipsa de pricepere a copilului mai mare de a face pe cel mai mic să-i înțeleagă cuvintele.

Comportamentul agresiv, cum este dorința de afirmare a personalității proprii, reprezintă un atribut important pe care trebuie să-l dobândească toți copiii; dar când comportamentul agresiv este însoțit de mânie, există pericolul creării unor situații de violență. În acest caz, agresivitatea înseamnă atac, cruzime, provocare și impulsivitate-copilul are tendința de a face primul pas către un conflict. Agresivitatea este una din formele sub care se manifestă mânia și reprezintă una dintre cele mai dificile forme de comportament emoțional negativ cărora trebuie să le facă față părinții și educatorii.

Comportamentul agresiv se poate modela, dar pentru aceasta trebuie să-i înțelegem mai întâi pe copii, să înțelegem de ce au astfel de probleme. Copiii ignoră adesea ceea ce spun profesorii sau părinții („Nu mai lovi!”) și continuă să facă ceea ce au văzut că fac unii dintre ei (lovească). De exemplu, Alexandru din clasa a X a , atunci când se supără dintr-un motiv oarecare, apucă primul lucru care-i cade la îndemână și lovește cu el. Când am adus acest fapt în atenția mamei, acesta mi-a explicat că exact așa se comportă și tatăl lui atunci când este nervos. Realitatea a demonstrat că, în majoritatea cazurilor, copii învață să devină violenți urmărind scenele de agresivitate prezentate în diferite filme și chiar programe de desene animate. Ei chiar își depășesc modelele, inventând gesturi și acțiuni mai violente decât cele pe care le-au văzut.

Este întotdeauna mai bine să-i împiedicăm pe copii noștri să devină agresivi. În acest sens este bine să înțelegem și să luptăm cu emoțiile negative ale unui copil într-un asemenea mod încât comportamentul acestuia să nu devieze. De obicei, un copil se prețuiește la nivelul la care simte că îl prețuiesc ceilalți, în special persoanele importante din viața lui. Părinții, restul familiei, educatorii și prietenii devin un fel de oglindă în care se privește pe sine. Dar dacă aceasta este singura sursă de autoapreciere, atunci există mai multe pericole. Primul dintre acestea este acela că modul în care percepe realitatea poate fi deformat. Este posibil ca alții să îl aprecieze atunci când el de fapt greșește. Mesajele care ajung la el pot fi colorate de emoțiile sau comportamentul negativ al altcuiva, devenind atitudini pe care copilul le consideră a fi îndreptate împotriva sa pentru că nu este prețuit. Al doilea pericol stă în faptul că ceilalți s-ar putea să nu-l cunoască bine, astfel că aprecierea lor este defectuoasă.

Iată câteva cuvinte și expresii care pot fi să zidească, fie să distrugă valoarea personală a unui copil.

CUVINTE CARE DISTRUG

De ce ai făcut asta?

Nu poți niciodată să faci ceva bun?

Mă scoți din sărite.

De ce nu mă lași în pace?

Ai făcut-o intenționat!

O să-ți pară rău!

Dacă vei continua să te porți astfel, oamenii îți vor spune „bătăușul”.

CUVINTE CARE ZIDESC

Dacă vrei, te ajut să repari ceea ce ai deranjat.

Spune-mi ce simți

Ce-ai vrea să faci astăzi?

Acum sunt ocupat, dar imediat ce termin, te ajut.

Data viitoare nu mai uita regula: „Să nu faci rău lucrurilor!”

Înainte de a face așa ceva, gândește-te la ce s-ar putea întâmpla!

Oamenilor nu le place să-i bruschezi sau să-i împingi. Data viitoare încearcă să le vorbești.

Părintele eficient trebuie să-și disciplineze permanent copilul pentru a-l ajuta să-și îmbunătățească comportamentul, dar trebuie să facă deosebire între disciplină, care are drept scop educarea, și pedeapsă, care are drept scop obligarea copilului să se conformeze unor reguli. Pedeapsa sugerează durere, pierdere sau suferință. Este administrată drept consecință pentru o faptă rea. De multe ori, un părinte își pedepsește copilul pentru a-și descărca mânia, iar pedeapsa aplicată la mânie nu este niciodată o disciplină eficientă.

În concluzie, mânia îl face pe părinte să spună lucruri care distrug încrederea copilului în sine sau respectul de sine. Astfel copilul se va învăța să nutrească sentimente de ură, să facă planuri de răzbunare, să creadă că nu este destul de bun și că poate face și el la rândul lui lucruri care pot să-i rănească pe ceilalți.

Rolul familiei în educația școlară

Prof. Haiduc Laura
Școala Gimnazială Nr. 7 Petroșani

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat.

În funcție de finalități, sunt selecționate valorile care urmează a fi transmise și sunt alese metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. Totul este subordonat scopului propus și mai ales rezultatului care urmează să fie obținut. În cadrul educației, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfășura în mod concret, sunt animați de anumite intenții, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii și norme, deci totul este organizat și programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcționat. Formularea explicită a scopului este deosebit de relevantă pentru demersul evaluativ. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la „a învăța pentru a ști” la „a învăța pentru a acționa”, la o schimbare de viziune și de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

„Viața școlii stă sub semnul valorii și valorizării”¹. După cum afirma autorul Constantin Cucuș, de cum intrăm în școală, cineva ne verifică, ne povățuiește, ne mângâie pe creștet. Degetele ridicate, calificativele bune sunt însemne ale acestor preocupări. Nimic nu scapă acelei preocupări de a conferi sau a atribui valori specifice actelor sau produselor noastre. „La tot pasul cineva emite pretenții, creează noi orizonturi, spune că e bine sau nu ceea ce știm sau facem. Valorizarea este un semn că lucrurile și evenimentele nu ne sunt indiferente”². „Indiferența în actul educativ este un fel de crimă”³.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

¹Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

²Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

³ Idem, p. 15.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Bibliografie:

- „Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;
- „Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.
- „Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

” Importanța celor 7 ani de acasa – pentru copii sau părinți?”

**Prof. învă. preșc. Haiduc-Miron Alexandra
Grădinița cu P.P ”Căsuța bucuriei” nr. 11, Brașov**

Primul gând care ne trece prin minte atunci când auzim despre ”cei 7 ani de acasă” este de cele mai multe ori legat de educația pe care copiii o primesc acasă, în mediul familial, în primii 7 ani de viață ai copiilor. Și ce pot însemna acești 7 ani de acasă? Pot însemna că în societate, copilul are un comportament civilizată: vorbește frumos, nu întrerupe discuțiile adulților, salută la venire și la plecare, mulțumește politicos, se joacă frumos cu copiii din jurul lui, și lista poate continua. Dar oare, nu poate însemna și un comportament necivilizat? Nu poate însemna și un copil care are un comportament obraznic, nervos sau rușinos? Acel copil despre care spunem că este răsfățat. Aceasta este dilema din punctul meu de vedere: cei 7 ani de acasă pot însemna pentru un copil o educație aleasă sau dimpotrivă, lipsa unei educații.

Primul aspect care ar fi de dezbătut, în speranța că vom lămurii această dilemă, este legat de educația părinților. Oare un copil poate fi bine educat numai dacă și părinții sunt bine educați? Sau nu?

Studiile de specialitate arată că un copil își dobândește comportamentul, personalitatea și atitudinea ca urmare a influenței a 3 factori majori: ereditatea, mediul înconjurător și familia.

Ereditatea este un factor aproape imposibil de contolat, mediul în care copilul crește și se dezvoltă poate fi modelat, însă familia este locul în care copilul poate primi cea mai bună influență pozitivă.

Familia, părinții, sunt cei care pot oferi copiilor cel mai bun model de urmat. Cercetătorii au demonstrat că cei mici încă de la cele mai fragede vârste imită tot ceea ce observă, iar cum mediul familial este cel în care cresc în primii 7 ani de acasă est locul perfect în care ei se (pot) dezvoltă(a) corect din punct de vedere comportamental. Iată de ce este atât de important, ca și părinții să aibă parte de o așa-numită ”educație”, pentru ca aceștia o transmit mai departe copiilor lor.

La vârsta de 7 ani, copilul intră la școală, perioadă până la care ar trebui ”construiți” cei 7 ani de acasă. Însă, începând de la vârsta de 3 ani, copiii iau primul contact cu colectivitatea, adică intrarea la grădiniță. Aici intervine momentul în care majoritatea părinților greșesc, considerând că datoria lor în ceea ce privește educația copiilor se încheie și că acest lucru intră în responsabilitatea grădiniței, a educatoarelor. Nimic mai gresit!

Grădinița este responsabilă de a îmbunătăți socializarea copilului, de a-l învăța să se joace, să scrie, să coloreze, să deseneze, să țină creionul în mână, să numere, cânte, să recite, să asculte povești, să distingă binele de rău. Însă fundamentul acestor lucruri, mai ales cele comportamentale. Pe lângă ceea ce copilul învață la grădiniță, familia trebuie să continue educația acasă, în mediul familial.

Acestea sunt câteva dintre motivele pentru care este important ca familia să contruiască ”cei 7 ani de acasă” ai copilului, pentru ca acesta să aibă o creștere frumoasă și un comportament pozitiv în societate, ca bază a atitudinii și personalității sale în viață.

Educația determină reușita în viață

prof. înv. primar Hajdo Mirela Maria
Școala Gimnazială Nr.2
Timișoara

Un rol deosebit de important pentru reușita în viață îl are *educația*. Prin educație ca fenomen social înțelegem transmiterea experienței de viață de la o generație la alta, cunoașterea bunelor maniere și comportarea în societate conform cu aceste deprinderi. Educația copiilor și a tinerilor este o misiune delicată la care trebuie să participe cu eforturi susținute atât școala, cât și familia; cu alte cuvinte, educația se formează într-un mediu mai puțin formal cum este familia, iar apoi se continuă în mediul instituționalizat cum sunt școala și biserica.

Educația se referă atât la însușirea unor cunoștințe teoretice, cât și la un anumit comportament etic acceptat de societate.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Mediul familial trebuie să îndeplinească anumite condiții pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Existența unui cămin armonios, a unei ambiante familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii ajută la constituirea de atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Un studiu britanic recent a scos la iveală faptul că mediul de acasă este de trei ori mai important decât școala în ceea ce privește factorii care influențează rezultatele elevilor la examenele de la finalul liceului.

Educația de acasă și mediul în care trăiesc elevii ar putea reprezenta factorul esențial în reușita la examenele finale din liceu, relevă un studiu britanic recent, care a implicat 10.000 de adolescenți, potrivit publicației ”The Telegraph”. Cercetarea a arătat că elevii din școlile mai slabe, dar ai căror părinți s-au implicat în educația lor, au avut rezultate mai bune la testele finale din liceu față de cei din școli mai bune, dar ai căror părinți au fost absenți la acest capitol.

Mai exact, mediul familiar este de trei ori mai important decât școala în ceea ce privește dezvoltarea copiilor, potrivit analizei rezultatelor școlare realizată de sociologi.

”Educația este ceea ce rămâne după ce uităm ceea ce am învățat în școală” – Albert Einstein

- Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
- www.scribd.com
- Adevarul.ro

Educația copiilor, cheia viitorului (Cei șapte ani de acasă)

**Autor: prof. Halasz Elisabeta
Grădinița cu Program Prelungit Orsolya- Oradea**

Cei șapte ani de acasă- este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definiții pentru formarea lui ca adult. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ până la 6 - 7 ani?- un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Este adevărat că nu prea mai există acei 7 ani de-acasă, deoarece copiii de azi nu stau acasă cu familia, mai ales cu mama până la 7 ani cum au făcut străbunicii noștri, ci sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede (creșă, grădiniță), rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca". În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Dacă ar exista reguli în educația și creșterea copilului până la 7 ani, ar fi de exemplu: învață-l să

se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului; stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului; comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației; învață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de el; lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin la aer curat; nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă; învață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitatea; învață-l să spună mereu adevărul- și această este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine, pentru că el imită ceea ce vede și aude în jurul lui; petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el! Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Prof. inv. primar, Hantea Anela
Școala Gimnazială Filiași, Dolj

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

P.I.P. : HANU LILIANA

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. Prin a avea cei șapte ani de acasă se înțelege a avea o educație deosebită provenită din familie, de la cele mai apropiate modele de conduită, și devine o condiție esențială pentru a pătrunde cu succes în cursurile de învățământ formal și pentru a reuși mai târziu în viață.

Primii ani din viața unui copil, cei petrecuți cu preponderență în sânul familiei, lângă persoanele care creează cercul de siguranță al copilului, acești șapte ani de acasă sunt poate cei mai importanți în aritmetica formării caracterului viitorului adult. Persoanele cele mai apropiate, părinții, apoi frații, dar și bunicii îi conferă copilului încredere și siguranță, și creează un mediu propice pentru transmiterea de informație într-un mod natural, în principal prin puterea exemplului.

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Există numeroși factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Din acest motiv, este foarte important să se acorde deosebită atenție fiecărei trepte de dezvoltare a celui mic.

Dezvoltarea copilului în mediul familial debutează încă din primele momente de viață. Specialiștii pun un accent din ce în ce mai puternic pe importanța alăptării noului născut și pe nenumăratele avantaje aduse de aceasta pentru noul membru al familiei. Primordială în acest sens este conexiunea extrem de puternică ce se stabilește între mama și prunc, atât la nivel emotional, sensorial (prin atingerea pielii pe piele), dar și chimic. Ulterior, odată cu creșterea pruncului, această bază emoțională puternică formată încă din primele momente de viață va sprijini calitatea comunicării dintre mama și copil.

În jurul vârstei de doi ani, personalitatea copilului începe să se dezvolte într-un ritm galopant. Copilul descoperă propriile dorințe, preferințe cu privire la activitățile pe care le desfășoară, mâncarea pe care o consumă, hăinuțele pe care le poartă, șamd. Acest fapt, dar și multitudinea informațiilor pe care copilul le asimilează în fiecare moment influențează puternic comportamentul micului om. Copilul va testa limitele în aproape orice situație. El va încerca să își impună propriile dorințe, în mare parte pentru a-și satisface curiozitatea. Totul face parte din procesul de cunoaștere și de dezvoltare a personalității. Cu acest prilej comunicarea dintre părinți și copil devine foarte importantă. Părintele trebuie să sprijine curiozitatea copilului, să îi satisfacă nevoia de cunoaștere și curiozitatea prin activități diverse, stabilind în aceeași măsură limite și pentru ca cel mic să se poată dezvolta armonios într-un climat cald, armonios, dar și structurat.

Până la vârsta de 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educația primită acasă, un relativ grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de să își înțeleagă propriile trăiri, dar și pe ale celor din jur.

Copilăria este cea mai bună perioadă pentru formarea caracterului și pentru bazele educației. Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale a copilului. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales a faptului că acest copil are un loc bine definit în familie, este membru al acesteia. Familia este cea care trebuie să ofere copilului modele de conduită, primele informații despre lumea ce-l înconjoară, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și rău. Dacă familia nu îi satisface unui copil nevoile de confort afectiv atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor și lipsa de încredere în sine.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Copilăria este cea mai fericită perioadă a vieții. Îi conferă acest privilegiu lipsa de griji, apoi dragostea celor din jur, posibilitatea de a visa către tot ce este mai luminos sau mai greu de atins pe lume. Copilul trebuie ocrotit, tratat cu căldură și dragoste, cu onestitate și înconjurat cu afecțiune, cu acea tandrețe de care simte nevoie.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: HARAPU MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ OITUZ

Meseria de părinte este una dintre cele mai provocatoare și mai complexe experiențe, dar în același timp generatoare de satisfacții. Creșterea unui copil reprezintă o mare responsabilitate, astfel încât el să devină un adult sănătos, echilibrat și capabil să facă față provocărilor vieții.

Primii ani de viață ai copilului sunt foarte importanți. El descoperă, asimilează și înțelege principiile și regulile lumii în care trăiește, mai ales prin intermediul familiei. De aceea trebuie ca părinții să utilizeze metode pozitive de creștere a copiilor, pentru a preveni ca tiparele negative să devină o parte a vieții. Pe fondul unei societăți care evoluează rapid și foarte solicitantă, părinții au nevoie de abilitatea de a se confrunta cu greutățile. Această problemă determină expunerea propriului copil la un risc psihosocial. Părinții din lumea modernă nu mai au la fel de mult timp și răbdare pentru copii. Depun un efort continuu pentru asigurarea părții financiare necesare traiului sau a unei poziții profesionale cât mai înalte, familia rămânând undeva în fundal.

Rolul de părinte este un amestec de bucurii și lupte. Nu există o rețetă unică de a fi părinte sau copil mai bun. Părinții sunt fundamentul familiei care își iubesc foarte mult copiii și care vor tot ce e mai bun și mai bine pentru copiii lor.

Fiecare copil este unic și se dezvoltă în ritmul lui propriu. Exprimarea emoțiilor pozitive față de copil contribuie la dezvoltarea abilităților empatice ale copiilor și buna funcționare de învățare pentru copiii lor, sunt experți înnașcuți și cei mai experimentați observatori ai propriilor copii. O interacțiune constructivă conduce la dezvoltarea pozitivă a copilului.

Conform studiilor de psihologie din ultimul deceniu, inteligența emoțională și abilitatea de a stabili relații cu cei din jur reprezintă principalul factor de predicție privind reușita în viață. Aceasta este dată chiar de primii ani de viață ai copilului. Perioada preșcolară este esențială, pentru că atunci copiii își exersează inteligența emoțională într-un context nou și constant. Părinții sunt exemple de inteligență emoțională. Ei trebuie să dea dovadă de calm, toleranță, empatie, exprimarea sentimentelor față de copil. Părinții trebuie să implice copiii încă de mici în sarcinile gospodărești, să participe la problemele copiilor, să încerce să nu judece oamenii, să-i antreneze să devină responsabili, să limiteze accesul copiilor la mass media, să discute despre sentimentele din cadrul familiei. Tot părinții trebuie să petreacă timp împreună cu copiii, un timp de calitate, să își facă unele obiceiuri, ritualuri zilnice sau săptămânale, trebuie să implice copiii în luarea unor decizii în familie, stabilirea unor priorități. Mai târziu aceștia pot fi capabili să participe în viața instituției de învățământ și a comunității.

Copiii ar mai trebui să învețe de la părinți să fie prietenoși și să înțeleagă sentimentele celor din jur și în primul rând pe ale sale, să fie atent la ceea ce face și la consecințele actelor lui, să construiască o relație și să colaboreze împreună cu ceilalți, nu să distrugă și să câștige cu orice preț, să se simtă bine când îi face fericiți pe cei din jurul lui și el însuși este fericit alături de ei, să fie independent și încrezător în propriile forțe.

„A instrui pe tineri cum se cuvine nu constă în a le vârî în cap o mulțime de cuvinte, fraze, expresii și opinii din diferiți autori, ci a le deschide calea cum să priceapă lucrurile.” John Amos Comenius

Cei șapte ani de acasă

Haret Daniela

Ce înțelegem prin cei șapte ani de acasă? Înțelegem acei ani în care copiii învață să meargă, să vorbească, să spună „bună ziua” și „îmi pare rau”, să știe să facă distincție între ce e bine și ce e greșit.

Trebuie să fie învățați ca atunci când ajung în genunchi să se ridice și să meargă mai departe pentru că așa e în viață.

Cei șapte ani îi ajută să facă primii pași în lume cu adevărat. Putem considera că cei șapte ani reprezintă defapt șapte pași esențiali în viața unui copil.

În momentul în care respectă, vor fi respectați, manierele de asemenea fiind un factor important pentru copii în societate.

Dacă nu ar exista cei șapte ani de acasă, copiii nu ar ști cât de importantă este igiena, curățenia, respectul, cum trebuie să vorbească, să se îmbrace, să mănânce, să citească.

În acești șapte ani, la bază se află dragostea cu care părinții își înconjoară copilul și abilitatea să îl facă pe acesta să aibă încredere în forțele proprii, astfel reușind să se dezvolte.

Un copil nu trebuie răsfățat prea mult pentru că astfel va considera că totul i se permite. Ca de exemplu, după vârsta de un an apar crizele de personalitate, care de obicei se manifestă în locuri publice. Părintele trebuie să îi spună copilului că nu va primi ceea ce va dori dacă are acele manifestări.

Copilul trebuie pedepsit când greșește și apreciat când face ceva bun. Pedepsa nu este o umilire, ci vine să restabilească un echilibru distorsionat.

În cazul oamenilor despre care se spune că nu au cei șapte ani de acasă este vorba de dezechilibrul între creșterea corporală și dezvoltarea psihică, iar acest lucru lasă urmări pe viață.

Ambianța familială, dacă este caldă, liniștită, veselă, temperamentul copilului va fi calm, iar cu cât acesta este mai mic cu atât mai mult e influențat de mamă.

Nu este ușor pentru un părinte să își educe copilul și este și mai dureros pentru aceștia ca după o perioadă în care s-au străduit să facă ce e mai bine pentru el și să îl învețe anumite lucruri, acesta să o ia pe un drum greșit când crește fără, eventual, să își mai revină.

Cei șapte ani de acasă sunt oferți ca sprijin în viața copilului de către părinții responsabili și conștienți de importanța acestor ani, iar pentru formarea acestor ani sunt mai importante faptele decât discursurile. Copilul are obiceiul să imite comportamentul părinților, iar felul lor de a acționa este un factor foarte important în formarea acestuia și evoluția lui.

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruțiți copiilor și arta de a trai bine, educându-i.” spunea **Aristotel**, iar prin asta înțelegem că părinții adevărați sunt aceia care își educă copiii. Aceștia trebuie să trimită copiii la școală sau să angajeze meditari pentru aceștia, astfel oferind o continuitate a celor șapte ani de acasă și o consolidare a lor. Îi pot ajuta, totodată, să urmeze și cursuri în diferite domenii care îi fascinează pe cei mici.

Decizia și posibilitatea de a-i trimite pe copii în școli și diferite cursuri îi ajută foarte mult în viață, astfel lărgindu-se orizonturile acestora.

Un părinte trebuie să ofere atenția necesară copilului, să îi respecte dorințele și să îl asculte cu interes și seriozitate pe acesta când are ceva de spus.

Valorile pe care trebuie să se bazeze o familie sunt: dragostea, respectul, sinceritatea, comunicarea, înțelegerea, munca susținută, iertarea.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

**Prof.Inv.Preșc. HARHOI MONICA CĂTĂLINA
GRĂDINIȚA CU PP.NR. 47 MUN.PLOIEȘTI**

Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești șapte ani. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel, fii respectuos cu cei din jur, adresează-te politicos, respecta regulile principale de igienă, și astfel copilul va face la fel, părăndu-i-se firesc să se comporte astfel.

Obişnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învățâ-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că românii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Explică-i despre bunele maniere în public

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva, țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Pauzele

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, exagerată, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.HAȚIEGAN IOANA
COLEGIUL NAȚIONAL „MIRCEA ELIADE” REȘIȚA

Când spunem și auzim această expresie despre cei 7 ani de acasă ne referim în primul rând la comportamentul unui copil. ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității lui până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Un rol important îl are și credința în Dumnezeu. Părinții trebuie să-i învețe pe copii în primul rând să meargă la biserică, de mici.“

Copiii trebuie educați duhovnicește încă dinaintea vârstei de 6-7 ani. Nu trebuie ca înainte de a merge la școală ei să rămână lipsiți de **învățătură sufletească**, întrucât această vârstă este vremea „de aur” pentru a semăna și a înrădăcina în ei tot ce este bun, și de asemenea tot ce este rău... Se înțelege de la sine că inima omenească, la fel ca ogorul, nu poate rămâne pentru totdeauna pustie. Dacă în el nu vor fi semănat plantele cele bune, vor crește negreșit cele rele...

Trebuie început cu lucrurile cele mai simple, elementare: cum să își facă **semnul crucii**, cum să stea la **rugăciune**, cum să intre în **biserică**, cum să se poarte în ea, **cum să facă metanii** și așa mai departe. Copiii trebuie învățați treptat, fără să fie pierdute din vedere nici cele mai mărunte lucruri, pentru că și clădirile cele mai mari sunt alcătuite din fire de nisip.

Pentru copii sunt de folos lecturile și povestirile despre viețile Sfinților și din istoria biblică, însoțite de explicații și de **învățăături morale**. Treaba noastră este doar să sădăm și să udăm, a face să crească este treaba lui Dumnezeu – și nu se poate ca discuțiile duhovnicești să nu aducă nici un folos, dacă atât dascălii, cât și ucenicii vor începe cu binecuvântarea lui Dumnezeu

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Într-un fel înțelege un copil lumea la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. "Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te arzi și faci buba și vei plânge, vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine" sună mult mai bine decât "

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul "dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii" nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromii sunt o etnie rea și că trebuie să se poate cu ei în mod corespunzător.

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL „GRĂDINIȚA, EU ȘI FAMILIA MEA”

Prof.înv.preșc : HERȚA EMANUELA ADINA
Grădinița cu Program Prelungit nr.2 Aiud,Alba

ARGUMENTUL PROIECTULUI:

COLABORAREA DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE-FACTOR HOTĂRĂTOR ÎN EDUCAREA PREȘCOLARULUI PENTRU INTEGRARE ÎN SOCIETATE

În această lume în permanentă schimbare, aflată sub presiunea competițiilor de orice fel, părinții, cadrele didactice, comunitatea locală se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Colaborarea dintre familie și grădiniță este un factor esențial în procesul de educare a preșcolarilor. Numai împreună putem reuși să dăm societății un cetățean pregătit, gata să înfrunte problemele inerente ce apar, capabil să relaționeze, să se integreze în colectivitate, să facă față cerințelor acesteia.

Meseria de părinte este în același timp cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Este deosebit de greu să rezisti tot timpul ritmului antrenant impus de copilul tău, de a avea răbdare să răspunzi adecvat la întrebări puerile „, de a reuși să vezi lumea prin ochii lui. Pe de altă parte este foarte ușor când vii acasă de la serviciu să ordoni câteva sarcini copilului să-l pedepsești cu abnegație la cea mai mică greșeală, iar după câțiva ani să exclami cu mândrie „Vezi, acela este copilul meu ! Datorită mie a ajuns așa !”

Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază. Practic, de modul în care PĂRINTELE își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului.

Famiile în societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției copiilor și, uneori, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu cei mici. Dacă mai există și lipsă de comunicare între grădiniță și familie, situația devine mai complicată. De aceea, un alt factor care are un rol deosebit de important în viața copilului în reprezintă GRĂDINIȚA și tot ceea ce este legat de activitatea preșcolară. Un părinte care își exercită meseria cu mult profesionalism va ști să orienteze copilul spre o școală care să corespundă aptitudinilor sale și va ști să fie un bun partener al cadrelor didactice pentru a acționa simultan în vederea sprijinirii evoluției acestuia.

În urmă unui studiu realizat în SUA- Florida- doamna Bonnie McReynolds a constatat că:

Implicarea familiei este o parte importantă pentru calitatea educației, pentru un mediu sigur de învățare și de achiziții ale elevilor.

1. Indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța preșcolarilor, o mai bună frecvență a grădiniței, scăderea fenomenului delincvenței.

2. Toți părinții doresc cea mai bună educație pentru copiii lor.

3. Majoritatea părinților vor să se implice mai mult în educația copiilor lor, dar mulți nu știu cum să procedeze.

4. Majoritatea cadrelor didactice simt că implicarea părinților este o parte vitală a succeselor, dar mulți nu știu cum să-i implice pe aceștia.

5. Grădinițele trebuie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților

6. De modul în care școlile știu să-i încurajeze pe părinți să se implice depinde participarea sau nu a acestora la acțiunile comune cu grădinița.

7. Grădinițele trebuie să-i încurajeze pe părinți să le devină parteneri și să poată lua împreună decizii cu privire la educația copiilor lor.

✚ SCOPUL PARTENERIATULUI DINTRE EDUCATOARE ȘI PĂRINȚI :

dobândirea de către părinți a unor abilități care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, pentru a îmbunătăți relaționarea lor în cadrul grupurilor;

aducerea la cunoștința părinților a strategiilor de cunoaștere a copilului;

crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de aceștia în educația copilului;

acceptarea de către copii a regulilor după care funcționează microgrupurile sociale (familie, grădiniță, grup de prieteni, anturaj de joacă, vecini etc.)

OBIECTIVE :

- * Să se cunoască mai bine ;
- * Să își înțeleagă mai bine copiii;
- * Să comunice mai eficient cu cei din jur ;
- * Să rezolve pe cale pașnică conflictele apărute ;
- * Să aprecieze corect rolul grădinitei și al educatoarei în viața copilului ;
- * Să –și îmbunătățească tehnicile de educație;
- * Să identifice influențele pozitive și negative pe care programele TV le au asupra copiilor ;
- * Să cunoască rolul pe care îl joacă grupul de prieteni în viața copilului .

ATRIBUȚIILE COMITETULUI DE PĂRINȚI:

1. Participarea la stabilirea orarului de activități;
2. Sprijinirea educatoarei în îmbunătățirea frecvenței copiilor la grupă ;
3. Sprijinirea conducerii unității de învățământ în întreținerea, dezvoltarea și modernizarea bazei materiale ;
4. Conlucrarea cu comisiile de ocrotire a minorilor, cu organele de Autoritate Tutelară sau organizațiile nonguvernamentale cu atribuții în acest sens ;
5. Sprijinirea grupei în organizarea și desfășurarea activităților extracurriculare ;
6. Atragerea de sponsorizări.

ACTIVITĂȚI PRIN CARE SE REALIZEAZĂ PARTENERIATUL EDUCATIV:

- vizite ale educatoarei la domiciliul copilului pentru a cunoaște manifestările acestuia în familie;
- vizite ale părinților la grădiniță pentru a cunoaște programul și activitatea copilului în acest mediu ;
- schimburi de informații, de păreri, sugestii educative ;
- exersarea practică a unor situații de viață ;
- consultații individuale și colective pe teme de educație ;
- adunări generale ale părinților pentru informarea reciprocă și dezbateri ;
- întâlniri tematice cu specialiști ;
- realizarea unui portofoliu al activităților însoțite de impresiile copiilor din viața familiei ;
- prezentarea în fața grupei a portofoliului realizat

PROGRAMUL DE ACTIVITĂȚI:

Nr. crt.	Tema	Modalități de realizare	Obiective	Participanți
1.	„Este bine să știți”	Întâlniri, informări	- informarea părinților în legătură cu modul în care copiii acceptă colectivitatea - informații despre nevoile și cauzele care au generat acest proiect; -recomandarea adresată părinților de a realiza împreună cu copiii diverse acțiuni și activități	Părinți, Educatoare
2.	„Așa este copilul meu” „O schimbare în viața copilului meu”	Imagini foto Expuneri, relatări	- prezentarea unor fotografii ilustrând comportamentul copiilor în grădiniță; - prezentarea motivelor comportamentului; - înțelegerea necesității dezvoltării copilului în relație cu alții; - identificarea de către părinți a schimbărilor din viața copiilor impuse	Părinți, Educatoare

			de viața în colectiv;	
3.	„Zilele porților deschise”	Activități cu Părinții și copiii	- părinții și copiii se joacă împreună și stabilesc reguli; - părinții lucrează împreună cu copiii.	Părinți, Copii, Educatore
4.	„O nouă informație –un nou pas în relația cu copilul meu”	Informări, Studiu individual	-informarea părinților despre noi strategii de relaționare cu copiii; - dobândirea unor informații despre tema proiectului prin studierea bibliografiei.	Părinți, Educatore
5.	„Întâlnire cu medicul pediatru”	Informări, Dezbateri	- informarea părinților despre riscul îmbolnăvirilor în colectivitate; - metode de prevenție a îmbolnăvirii copiilor.	Părinți, Educatore, Medic pediatru
6.	„Aveți nevoie de ajutor? Întrebați-ne!”	Consiliere	- părinții sunt informați și consiliați cu privire la căile de formare a comportamentului dezirabil la copii; - prezentarea unor scene ce evidențiază stiluri parentale și comportamentele corespunzătoare copiilor.	Părinți, Educatore, Psiholog
7.	„Dar pentru mama”	Atelier de lucru	- fotografierea copiilor - realizarea felicitării de 8 Martie cu ajutorul tăticilor	Tăticii, Copii, Educatore
8.	„Carnavalul copiilor”	Paradă măștilor	- antrenarea părinților în confecționarea măștilor pentru carnaval - paradă măștilor în pas de dans; - jocuri muzicale și distractive.	Părinți, Copii, Educatore, Invitați
9.	„Eu și copilul meu”	Prezentarea portofoliului personal	- prezentarea impresiilor și a lucrărilor realizate de copii împreună cu părinții; -expunerea portofoliului la fișierul grupei	Părinți, Copii, Educatore,
10.	„Ne pregătim de serbare”	Atelier de lucru Desfășurarea serbării	- realizarea decorului pentru serbarea de sfârșit de an școlar; - participarea părinților la serbare.	Părinți, Copii, Educatore, Alți invitați

„CEI SAPTE ANI DE ACASA!”

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CHELIŢA GRADINIȚA CU PROGRAM NORMAL GRUPA COMBINATĂ „ALBINIȚE” LOCALITATEA CHELIŢA JUDEȚUL MARAMUREȘ EDUCATOARE :HIRIȘ OLIMPIA

„Cei șapte ani de acasă” este o sintagmă folosită în trecut, când copiii nu erau instituționalizați. Rolul important în educarea copiilor era și de fapt este și acum familia, aceasta având rolul fundamental în educarea și formarea viitorului adult. Erik Erikson descrie principalele schimbări care au loc în ceea ce privește socializarea copilului până la vârsta de 7 ani. În fragedă copilărie acesta învață să aibă încredere în părinți sau în adulții care îl îngrijesc.

Regulile de conviețuire socială vor fi deprinse încet încet de către copil, prin expunerea zilnică și inevitabilă la rigorile și cerințele mediului în care crește și se dezvoltă. Regulile trebuie să fie autentice (adică în acord cu principiile și valorile după care se ghidează părinții), clare (să fie transmise cât mai accesibil copilului), flexibile, respectate întotdeauna și în primul rând de către părinți deoarece învățarea specifică copilului este imitația.

Politețea și bunele maniere se deprind, conform psihologilor, prin observarea exemplului pe care îl dau adulții, părinții. Bunele maniere înseamnă folosirea formulelor de politețe, înseamnă ordine și curățenie, harnicie, respect pentru familie și membrii ei, prietenie, colegialitate, comportamentul cu colegii, recunoașterea greșelilor. Normele de conduită se învață în familie. Mediul de acasă este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, mai degrabă imitându-i pe părinți decât printr-un comportament conștient. Grădinița ajută la consolidarea normelor, regulilor deprinse în familie. Mediul familial este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de purtare la vârsta preșcolară fiind esențială în conturarea și achiziționarea normelor unui comportament social corect, cum trebuie să stea la masă, cum să mănânce, cum să se comporte în anumite situații, când poate să vorbească, să învețe să-i asculte pe ceilalți, cum să se folosească de tacâmuri, să utilizeze formule de politețe etc.

Familia este și va rămâne factorul principal în formarea conduitei morale a unui copil. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Exemplul pozitiv al părinților este cel mai important. Părinții trebuie să fie constanți în respectarea regulilor. Dacă părintele nu respectă regulile, atunci copilul va înțelege că regulile de fapt nu sunt importante și mai ales că ele nu sunt pentru toată lumea lucru care nu va crea decât frustrări și un acut sentiment de nedreptate pentru copii.

Una dintre greșelile cel mai des întâlnite în educarea copilului este **severitatea excesivă** a părinților. Părintele trebuie să-i impună copilului anumite limite, dar cu măsură, acestea trebuind trasate cu răbdare, calm și consecvență. Severitatea excesivă nu trebuie să reprezinte violență verbal sau fizică ci consecvență în ceea ce face. Vocea ridicată, nemulțumirile exprimate în mod violent pot avea repercursiuni în timp asupra copiilor.

Un părinte **indulgent** greșește deoarece copilul va înțelege greu rolul regulilor și nu va ține cont de ele atunci când trebuie. Copilul ar putea fi considerat astfel nepolitic, problematic. Acest copil nu va mai ține cont de sfaturi, va face ce vrea el. Se știe că un copil are tendința de a încălca regulile și este perfect normal. Dar părintele trebuie să înțeleagă că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate pe cât posibil. Asta înseamnă o educație responsabilă și duce la creșterea unui copil manierat.

Dezinteresul față de copil este o altă greșală a părinților. Unii părinți consideră că dacă copilul are hrană, haine, jucării și un loc unde să locuiască, copilului nu îi lipsește nimic.

Un **părinte inconsecvent** induce o mare confuzie în modul de funcționare al copilului. Dacă părintele permite un anumit comportament al copilului într-o împrejurare, pentru ca, într-o altă împrejurare, același comportament să fie permis sau chiar încurajat, copilul devine confuz, deoarece nu înțelege de ce într-o situație este apreciat, ba chiar încurajat, iar în altă situație este apostrofat

Disensiunile și dezacordul de opinii ale celor doi părinți este o altă greșeală făcută de părinți. Dacă de exemplu un părinte este mai permisiv, iar celălalt mai autoritar, copilul devine confuz și, de câte ori va face o greșeală, va fugi în brațele părintelui permisiv, pentru a scăpa de pedeapsă, părinții discreditându-se în fața copilului. De asemenea el poate specula situația care îl dezavantajează în favoarea lui.

EDUCATIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

PROF. HIRLEA CRISTINA
LICEUL TEHNOLOGIC DARMANESTI, jud. Bacău

În formarea „**puiului de om**”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt foarte importante pentru educația și formarea viitorului adult.

O problemă importantă a învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, printre care familia ocupă un loc important. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele modele comportamentale.

Fiind prima etapă a sistemului educativ, familia are responsabilități diverse și destul de clare.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi alocă suficient timp pentru îndeplinirea responsabilităților pe care le are în formarea educativă a copilului viitorul adult, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

În realitate nu toate familiile sunt dispuse să se implice consecvent și responsabil în educarea copiilor, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să se implice în educația copiilor le lipsește pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe în viitor. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

Un rol important al educației în familie îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**” (*favorabil*) sau „**climatul negativ**” (*nefavorabil*) în formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „**O vorba bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timpul potrivit, înviorează câmpul**”

BIBLIOGRAFIE: Colectia revistelor, Tribuna Învățământului, anii 2004-2005

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESOR HIZANU ELENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRUMĂZEȘTI, JUDEȚUL NEAMȚ

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o ofera copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Primele întrebări puse de părinți în primii 7 ani ar trebui să fie următoarele: **Care sunt nevoile copilului meu?** (Dragostea și protecția. Curiozitatea față de nou. Aprecierea și recunoașterea. Dorința de a fi util), **Ce pot face eu, ca părinte?** (Să-mi încurajez continuu și să-mi sprijin copilul. Să am grijă să mergă la școală în fiecare zi și la timp. Să anunț școala în legătură cu problemele care ar putea afecta activitatea sau comportamentul copilului meu. Să-mi ajut copilul la teme. Să particip la discuțiile despre progresul copilului meu, organizate de către școală. Să mă interesez de faptele și purtarea copilului meu la școală. Să-mi protejiez și să-mi apăr copilul.), **Ce poate face școala?** (Să se îngrijească de siguranța și confortul emoțional al copiilor. Să motiveze copiii pentru învățare. Să acorde atenție fiecărui copil. Să organizeze cursuri de sprijin pentru copiii cu dificultăți de învățare. Să ofere un program/curriculum variat, adecvat, care să respecte interesele și opțiunile elevilor. Să informeze părinții despre programul școlii, despre progresul copilului. Să fie deschisă și primitoare, astfel încât părinții să se poată implica.), **Vă întrebați cum ați putea lua parte la viața școlii?** (Știți să croiți sau să coaseți? Lucrați împreună costumele pentru activitățile artistice : teatru, carnaval !, Vă place să spuneți povești?, Ajutați copiii să își repete rolurile pentru serbări !, Cântați la vioară sau la acordeon ? Fiți alături de copii când învață să cânte !) **NE JUCĂM, ÎNVĂȚĂM, TRĂIM ÎMPREUNĂ !**

Educația începe și se sfârșește acasă. Părinții trebuie să cunoască activitatea desfășurată în grădiniță, pentru a putea continua și acasă. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprență se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și

copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

« Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasul. » Dr. Mariana Păsărescu, consilier superior promovarea sănătății

Părinții care doar reacționează în funcție de un comportament nu se gândesc la importanța vitală a acestei baze de afecțiune în educația copilului. Fără această temelie de iubire în final copilul va avea o atitudine de resentiment și de răzvrătire față de părinte.

Atunci când copilul își observă părintele exprimându-și emoțiile negative, învață că acestea pot fi controlate, indiferent cât de greu ar fi. În acest fel înțelege că echilibrul poate fi dobândit din nou. Acest lucru înseamnă că părintele nu se lasă copleșit de disperare sau că nu are un comportament violent din cauza furiei pe care o resimte. Atunci când ne ascundem de copii emoțiile pe care le trăim, aceștia vor înțelege că astfel de emoții nu sunt acceptate. Astfel ei vor încerca să le reprime la rândul lor.

Cercetătorii susțin că este foarte important să arătăm copiilor autenticitatea emoțiilor noastre. Iar atunci când afișăm emoții pe care nu le trăim cu adevărat, îi facem să devină confuzi. Primele impresii ale copilului asupra lumii sunt percepute la nivelul sentimentelor cu mult înainte ca el sau părinții să dețină controlul asupra comportamentului lui. Starea emoțională a copilului determină felul în care percepe lumea, părinții, familia și pe sine. Părinții sunt primul model pe care îl au copiii. Dacă aceștia știu să își recunoască emoțiile, să le numească și să le discute, și copiii lor vor învăța să facă aceste lucruri.

Un studiu britanic recent a scos la iveală faptul că mediul de acasă este de trei ori mai important decât școala în ceea ce privește factorii care influențează rezultatele elevilor la examenele de la finalul liceului. Educația de acasă și mediul în care trăiesc elevii ar putea reprezenta factorul esențial în reușita la examenele finale din liceu, relevă un studiu britanic recent, care a implicat 10.000 de adolescenți, potrivit publicației "The Telegraph". Cercetarea a arătat că elevii din școlile mai slabe, dar ai căror părinți s-au implicat în educația lor, au avut rezultate mai bune la testele finale din liceu față de cei din școli mai bune, dar ai căror părinți au fost absenți la acest capitol. Mai exact, mediul familiar este de trei ori mai important decât școala în ceea ce privește dezvoltarea copiilor, potrivit analizei rezultatelor școlare realizată de sociologi. Cu toate acestea, cercetătorii susțin că în etapa adolescenței, când copiii sunt mai predispuși să fie influențați de relațiile din afara casei, calitatea școlii contează. Educația dată de părinți, crucială "Nu vreau să sugerez că școlile nu sunt importante, pentru că sunt în mod clar foarte importante. Cu toate acestea, eu cred că părinții ar trebui să realizeze cât de importanți sunt pentru succesul academic al copiilor lor", a explicat Toby Parcel, profesor de sociologie și unul dintre cei trei autori ai studiului. Ea a remarcat că rezultatele studiului asupra tinerilor de 18 ani este efectul cumulat al părinților în toți anii de îngrijire și educare a lor.

Bibliografie

http://adevarul.ro/educatie/scoala/studiu-educatia-acasa-mai-importanta-decat-cea-scoala-1_507abce78a3969686691fada/index.html

MAGIA CELOR 7 ANI DE ACASA

HLIOR MARIANA LILIANA SCOALA GIMNAZIALA "ION TEODORESCU" COTARGASI-BROSTENI

Cand am vazut acest titlu de articol , gandul mi-a zburat la filmul "7 ani in Tibet". In film, Dalai Lama il sfatuieste pe prietenul sau strain sa se intoarca in Austria la fiul sau si sa se impace cu acesta. Personajul, ii urmeaza sfatul si in THE END relatia tata-fiu este implinita.

Mi-a zburat gandul si la "invaturile lui Neagoe Basarab catre fiul sau Teodosie". Izvorul intelepciunii pentru cel mic este inteptul matur din imediata sa apropiere. Un copil ratacit e privat de inteptul tata sau inteleapta mama. Si un substitut este bun, un om drag si cu intentii parintesti . Cand deschidem ochii in lumea ce ni se pune la picioare ("e prima noastra forma de noroc si prima noastra forma de blestem, cand ocupam pe-acest pamant un loc"), stim sa ne hranim, sa plangem, sa dormim si sa ne eliberam de ceea ce nu este bun organismului. Cu aceste instincte apar pe lume si maimutele. De la instinctul primar si pana la a fi OM e cale lunga , un film artistic pentru care regizorul se sacrifica pana la jertfa de sine. De cate ori parintele nu-si daruie viata pentru copilul sau!?

Aici, redau invaturile unei mame pentru copila ei , din manualul "Magia buneii cuviinte" predat in "Scoala celor 7 ani de acasa": " *Fata mea, asculta "activ" pe cel de langa tine, nu lasa privirea sa se plimbe prin jur cand ti se vorbeste; priveste persoana in ochi, atunci cand este ceva important; nu intrerupe, iar tu exprima-te clar, pe un ton viu, foloseste cuvinte simple, nu savante pentru a nu fi ridicola. Niciodata nu sari peste "te rog!" si "multumesc!". Evita limbajul murdar, chiar si cu prietenii ,astfel va deveni un obicei greu de corectat. Cuvintele nu inseamna totul. Tonul cu care sunt rostite le poate influenta mult sensul. Acelasi lucru este valabil si pentru atitudine: expresia fetei, gestic, pozitia corpului". Aceasta e lectia despre arta conversatiei. Mama , continua educatia copilei la lectia "Minciuna". Ce copil nu spune minciuni? Noua ni se par nazdravanii copilaresti si avem impresia ca cel mic a evoluat. Iata ce spune mama in lectia sa: "Fetita mea, minciuna tine de morala, nu de etica si este unul dintre cele mai condamnabile lucruri. Si totusi...apar situatii in care adevarul poate face mai mult rau decat minciuna. Cand esti intrebata anumite lucruri despre prietenii tai , dar pe care nu ai dreptul sa le spui fara acordul lor , cel mai bine este sa spui "prefer sa nu raspund", "nu comentez" sau "nu stiu". Mai sunt si un soi de "minciuni necesare", nu pentru a te apara pe tine , ci pentru a nu-i supara pe altii. Sunt minciuni minore , care nu schimba cu nimic lucrurile. Daca, intr-o vizita, ti se serveste o prajitura care nu iti place, iar gazda te intreaba cum ti se pare, o poti lauda politicos. Nu ii vom spune unei prietene"rochia aceasta iti sta groaznic" , dar nici nu o vom lauda exagerat "ce rochie minunata", ci vom da un raspuns pozitiv, dar masurat."*

Lectiile continua cu fetita care creste . Anii trec repede si disciplina e complexa. " *Draga mea, vei intalni persoane de alta etnie sau rasa, ori infirmi. Cu acestia fii prietenoasa si zambeste. Nu folosi deficientele ca etichete: copil fara un picior, ungur, evreu, tigan sau, si mai rau, ca insulte: ciung, olog, bozgor, jidan, cioroi. Asa ceva este inadmisibil! Oferă-ti sprijinul! Intreaba politicos si prietenos daca are nevoie de ajutor. Cere permisiunea sa ajuti. Informeaza-te despre situatia acelui gen de persoana diferita. Intreaba-ti parintii sau profesorii. Arata-ti interesul fata de situatia celuilalt , dar cu grija, respect si bunavointa, mai ales daca este vorba de un subiect delicat (diformitate fizica, infirmitate, handicap). Evita sa pui intrebari indiscrete si insistente."* Fetica devine o domnisorica si mama observa ca este interesata de aspectul hainelor. Manualul mamei are si o lectie despre haine . " *Dupa ce te-ai dezbracat puneti hainele in ordine in dulap sau pe umeras, iar daca sunt murdare in cosul cu rufe. In niciun caz nu le lasa aruncate prin casa! Hainele trebuie sa fie totdeauna curate si fara mirosuri corporale. Copiii, se pot imbraca , in general cum vor ei, dar daca vrei sa fii manierata, alege imbracaminte adecvata fiecărei situatii. Nu te duce la teatru cu hainele cu care mergi la joaca sau nu merge la joaca cu hainele cu care mergi la aniversari"*

Respectul este liantul care ne tine uniti. Aceasta lectie e repetitiva. " *Draga mea, adreseaza-te celorlalti cum le place, nu cu porecle ! Nu lua lucrurile altora fara sa ceri voie! Nu dezvalui prietenilor*

nimic despre familia ta, fara acordul acesteia! Anunta cand iti schimbi planurile, ca sa nu incurci planurile celorlalti ! Participa la activitatile familiei : curatenie, cumparaturi. Cand nu stii sigur daca un anumit lucru deranjeaza pe cineva, intreaba-te cum te-ai simti tu in locul lui. Gesturile sunt la fel de importante ca si cuvintele. Nu-i frumos sa-ti tii mainile in buzunare si nici la spate. Daca-ti freci palmele , pari rautacioasa. Chat-ul si messenger-ul sunt pline de pericole si multi adulti le recomanda copiilor sa comunice numai cu persoane cunoscute. Niodata, in nicio situatie, nu-ti da datele personale: numele , adresa, numarul de telefon, date despre familie, scoala. Daca cineva insista cu intrebari sau aluzii nepotrivite, nu mai continua discutia. Daca ai legat o prietenie pe net cu cineva care pare de incredere si aveti ocazia sa va intalniti in realitate, du-te neaparat insotita de parinti, de un frate mai mare sau altcineva care-ti poate asigura protectia”.

Lectiile de viata in cei 7 ani de acasa sunt nesfarsite pentru copila mamei. Initierea si pregatirea pentru viata presupun munca si sacrificiu. Rasplata vine incet si ochii unui parinte rad in lacrimi. Copiii educati fericesc povestile triste de viata si pot schimba si lumea.

FORMAREA UNUI COMPORTAMENT POLITICOS LA VÂRSTE TIMPURI

Prof. înv. preșc. Hoartă Minodora Nicoleta

” Politețea este cheia de aur care deschide toate ușile.” (proverb românesc)

Pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, ”cei șapte ani de acasă ”, presupun în ziua de azi o atenție deosebită din partea părinților și pentru dezvoltarea socio-emoțională. Tot ce fac părinții, fiecare gest, vorbă, atitudine, se transmite copilului ca o apă ce îmbibă un burețel. Dacă părintele salută cu respect atunci și copilul va spune un „Bună ziua!” din tot sufletul lui. Comportându-se politicos, chiar și atunci când este obosit, stresat, supărat, copilul îl va imita iar apoi va interioriza regulile de bună purtare înțelegând mai târziu necesitatea respectării lor. A avea ”cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot cursul zilei, în orice situație, cu toată lumea. Politețea se învață de la cele mai fragede vârste.

La vârsta de 3-4 ani pentru un copil este foarte greu să evalueze o situație dată, de aceea el va lua drept bună orice părere a adultului. Gândirea lui este concretă, noțiunile abstracte nu înseamnă nimic pentru el. Ca să-l îndrumăm să înțeleagă dacă a făcut ceva greșit trebuie pus într-o situație evaluativă. De exemplu, micuțul nu s-a comportat tocmai frumos la masă. Dacă-i spuneți că mănâncă urât nu-i spuneți de fapt nimic. Ce înseamnă urât? Puțin, încet, prea repede, dezordonat, ia mâncarea cu mâna? Dar dacă îi explicați cu blândețe: ”Uite cum mănâncă tata: vezi, la el pe masă e curat, el nu scapă nimic, iar chifla stă frumos lângă farfurie! Încearcă și tu să duci lingura la guriță cum îți arăt!” Copilul va percepe mai ușor o remarcă făcută în acest mod și va învăța regulile de bună purtare la masă.

Ce e de făcut dacă puștiul se bate cu copiii în curte, la grădiniță sau în parc, le ia jucăriile, strigă? În primul rând, trebuie să-i atrageți atenția. Chemați-l, luați-l de mână și mergeți cu el undeva deoparte. La vârsta aceasta este foarte sensibil la contactul tactil. Dacă îl luați de mână sau îl îmbrățișați, el va simți că e iubit, că-i vreți binele. De aceea vă va asculta cu atenție. Iar dumneavoastră trebuie să-i spuneți cu blândețe, fără să ridicați tonul, că e mai bine să se joace azi cu o jucărie, iar mâine cu alta, că trebuie să ceară politicos o jucărie folosind cuvintele magice ”Te rog frumos!”, ca să nu se supere cu ceilalți copii. Faceți-l să înțeleagă că vă va părea foarte rău dacă ceilalți copii nu vor vrea să se mai joace cu el, pentru că e bătauș. Cel mai important este ca în timpul discuției să-i mutați atenția asupra unei alte activități și să-l liniștiți.

Alte comportamente necivilizate sunt văzute în locurile publice: țipete, zbierete, tăvăliri pe jos, cuvinte urâte. Dacă micuțul a obținut de multe ori ceea ce dorea cu ajutorul urltelor, să nu vă mirați că se va manifesta astfel în magazine, iar cei din jur vor fi tentați să vă catalogheze ca fiind un părinte care nu știe să-și educe copilul. Nu vă grăbiți să cumpărați imediat tot ce vrea el, numai ca să-l liniștiți. Încercați, și în acest caz să-i distrageți atenția. Vorbiți cu el despre altceva și pe neobservate, îndepărtați-l de locul ”periculos”. Odată ajunși acasă, recurgeți la un joc de rol. De exemplu copilul să fie tata, iar dumneavoastră fiul. Repetați scena care s-a petrecut în magazin. Văzând ”din afară” ce urât se poartă ”băiatul capricios”, copilul, în rolul tatălui, va condamna, în mod sigur comportamentul acestuia. În felul acesta, cu ajutorul jocului, e posibil să-i faceți cunoștință copilului cu normele de comportament general acceptate.

Poveștile au și ele un rol foarte important în însușirea bunelor maniere. Însă nu e suficient doar să-i citiți micuțului o poveste înainte de culcare, ca să adoarmă mai repede. Trebuie să vă ocupați de aceasta în timpul zilei. Iar când povestea vă permite, vorbiți neapărat cu copilul despre eroii pozitivi și cei negativi, cereți-i să deseneze scene din poveste și să vă explice ce anume a desenat. Dacă, de exemplu, i-ați citit povestea Cenușăreasa, punctați: ”Ce fată bună era ea- muncea mult, avea grijă de toată lumea, nu se certa cu nimeni, chiar dacă surorile și mama vitregă o supărau.” Discutând în felul acesta, copilul va fi încurajat să-și spună și el părerea despre cele întâmplate. Ulterior, aceasta îl va ajuta să-și evalueze propriul comportament în diverse situații. În acest mod, cu exemple, lui îi va fi mai ușor să înțeleagă și ce anume înseamnă noțiunile abstracte de comportament politicos și nepolitic, ”bine” și „rău”.

Pentru ca micuțul să audă și să înțeleagă observațiile dumneavoastră critice, vorbiți pe înțelesul lui. Nu uitați că el va înțelege mai mult odată cu vârsta. La cinci ani, copiii încep să privească lucrurile astfel și părinții vor folosi alte metode.

”Cei șapte ani de acasă” sunt baza viitorului adult și o carte de vizită evidentă la orice vârstă, în orice loc. Viața noastră va fi mai bună, mai armonioasă și chiar mai veselă.

Ce înseamnă cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Primar Hoboi Virginia
Școala Gimnazială "Ioan Luca", Farcașa

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Există unele argumente pentru care părinții trebuie să se implice în educația în cadrul instituționalizat a copiilor lor, încă de la vârsta preșcolară: părinții primesc permanent feedback despre potențialul și progresul copilului, ei pot solicita informații, pot oferi sugestii și își pot exprima nemulțumirile; părinții implicați servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinților la activitățile școlii reprezintă un factor generator de motivație pentru copil.

Construcția celor „7 ani de-acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replăcăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte

mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul și petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă „bun” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiativa creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

Dragostea de „bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți, care îi interzic copiilor de a apuca, de a desfăce jucăriile, de a le pipăi, a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

Începutul școlii este în mod sigur un eveniment care umple de emoții inimile multor copii. Acum copilul învață cum să relaționeze adecvat cu alții, cum să se organizeze, ce înseamnă să respecti un program, învață să ia decizii, să-și stăpânească anumite dorințe, să renunțe la o serie de lucruri, să socializeze, să se integreze în colectivitate - să se adapteze, într-un cuvânt.

Familia- locul primilor pași în viață

Prof. Înv. Primar Hojda Sofia
Școala Gimnazială „Dragoș Vodă”
Moisei-Maramureș

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui.

Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului presupune, în primul rând, cunoașterea nevoilor de bază ale copilului și apoi disponibilitatea părinților de a le satisface. Dacă părinții nu știu cât de important este să-i vorbească copilului, să-i lase acestuia timp pentru a-i răspunde, de a-l stimula tactil, de a-l lua în brațe sau a-i vorbi cu blândețe, putem spune că aceștia vor eșua în misiunea lor parentală.

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Piaget asemăna copilul cu un cercetător în fața universului, având marea șansă de a descoperi lumea în care există. Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru. Datoria părintelui este de a-și stăpâni propria anxietate și de a asista cu răbdare copilul în experiențele și descoperirile lui. Atâta timp cât aceste activități nu sunt periculoase pentru copil, părintele trebuie să permită realizarea lor.

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor. Empatia are la bază trei elemente: abilitatea de a diferenția, identifica și numi gândurile și sentimentele celorlalte persoane, abilitatea de a prelua rolul altuia din punct de vedere mental și abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celorlalte persoane. O bună capacitate empatică îl va face pe părinte să fie părtaș la jocul, bucuria, tristețea sau descoperirile copilului său.

De modul în care părinții își percep copilul depinde atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea

părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări prea mari, nerealiste sau negative. Așteptările părinților influențează conduita acestora față de copil. Dacă așteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului. Exigențele prea mici conduc la nedezvoltarea capacității de rezolvare a problemelor și la iresponsabilitate. În momentul în care așteptările sunt prea mari, copilului i se va dezvolta teama de eșec, pentru că va ști că nu poate ajunge acolo unde își dorește părintele.

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte. Există însă o barieră fragilă între a spune „nu” cu autoritate și a restricționa cu agresivitate. Alegerea de către părinte a celei de-a doua variante poate conduce la un copil rebel, lipsit de respect pentru norme și reguli sau din contră, la unul extrem de timid și foarte temător.

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

Pe lângă abilitățile importante pentru “funcția” de părinte, fiecare familie își dezvoltă propria structură de repartizare a responsabilităților. Normele generale după care trebuie să se desfășoare procesul de creștere și de educare a copilului în familie impun responsabilități precise din partea părinților. Printre cele mai importante pot fi menționate următoarele (Irimescu, 2002):

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc). În aceste condiții, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănculescu, E. , Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

Suflet de mama

HOLBAN IONELA

Mama este cea mai draga persoana sufletului meu. Ea mi-a dat viata si inca din primele clipe ale vietii m-a ocrotit. Îi mulțumesc pentru aceasta neîncetat. Nu am cuvinte sa descriu tot ceea ce simt pentru ea iar daca ar fi să vă impartasesc totul mi-ar trebui o vesnicie. Sunt atât de multe iar eu trebuie sa ma limitez la cateva randuri... A facut foarte multe gesturi minunate pentru mine si o apreciez enorm.Ea merita tot respectul meu.

Simt dragostea cu care ma inveleste zi de zi iar sarutul ei fierbinte imi da fiori, si de fapt, prin aceasta imi dau seama ca cel mai puternic sentiment de iubire îl am pentru mama. Cand ma simt nesigura, ea imi lumineaza calea, cand ma simt trista, ea imi vindeca ranile si cand sunt fericita, sufletul ei este la tându-i plin de fericire. O mama adevarata este cea care te ajuta sa urci pe treptele vietii. Cand mama imi este alaturi ma simt mult mai bine, ma strange la pieptul ei si ascult cum ii bate inima asa de tare de parca sta sa iasa din piept. Simt ca ma iubeste neconditionat. Nimic nu se compara cu dragostea pe care mi-o poarta. Legatura pe care o port cu ea este foarte stransa, indiferent de cât de departe aş fi de ea. Oricat de departe as pleca, mama tot timpul imi va urmari fiecare pas.Intotdeauna are cate un cuvânt si un sfat de incurajare pentru mine , chiar si atunci cand este separata. Ca drept multumire pentru tot ceea ce face, ii ofer suportul meu si dragostea puternica precum o stanca ce nu poate fi miscata de nimeni niciodata.

Te iubesc!

Iar vouă,cei care citiți aceste gânduri ale mele,va spun așa

Pretuiti-va mama cat veti fi pe acest pamant si sa nu uitati ca ea este cea mai de pret comoara!

Cei 7 ani de acasă

prof. înv.primar Holici Angelica, Școala Gimnazială Vadu Izei

„Copilului poți să-i spui tot, tot; întotdeauna m-a uimit cât de puțin cei mari, tații și chiar mamele, își cunosc copiii. Copiilor nu trebuie să le ascunzi nimic sub pretextul că sunt încă mici și e prea devreme pentru ei să știe ceva. Ce idee tristă și nefericită! Și ce bine își dau seama copiii că părinții lor îi cred prea mici și prea neștiutori, când ei, în realitate, înțeleg totul. Adultul nu știe că, până și în chestiunea cea mai dificilă, copilul îi poate da un sfat util.” **Dostoievski**

Personalitatea este rezultatul dezvoltării unitare prin procesul învățării a însușirilor înnăscute și dobândite sub influența mediului socio-cultural, asigurând fiecărei individualități o adaptare, originală și activă, la mediul înconjurător.

Personalitatea unui om se formează în primii 7 ani de viață și depinde foarte mult de comportamentul părinților în fiecare zi, oră și minut. Copilul devine om în funcție de cât percepe din realitatea exterioară prin simțurile sale. Cu alte cuvinte, copilul va face ceea ce vede la noi. De aceea, atenția maximă este cel mai bun mod de a ne raporta la el.

Cu toții ne dorim un copil bine educat, care să se poarte civilizată și responsabil. Trebuie în primul rând să ținem cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. Copiii *copiază* cuvinte sau acțiuni de la adulții din jurul lui. De aceea este bine să acordăm o atenție deosebită inclusiv manierelor și anturajului nostru.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Toate activitățile desfășurate împreună cu părinții, trebuie să se supună unor reguli, să aibă anumite limite care trebuie respectate. Regulile se impun încă de la naștere, tacit, apoi ele devin verbalizate, clarificate, respectate.

Cele mai importante reguli de comportament pe care părinții trebuie să le transmită copiilor lor până la vârsta de 7 ani:

- Salutul și mulțumirea
- Comportamentul civilizată la masă
- Comportamentul în mijloacele de transport în comun
- Comportamentul în locuri publice
- **Codul bunelor maniere pentru copii, atunci când vorbesc la telefon**
- **Codul bunelor maniere pentru copii, atunci când se deplasează pe stradă**
- **Bunele maniere când ești musafir**
- **Bunele maniere când primești o vizită**
- **Bunele maniere când copilul este la școală.....**
- **Să știe să folosească cuvintele magice : *Te rog, Mulțumesc, Cu plăcere.***

Copilăria reprezintă perioada optimă pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Ajuns la vârsta preșcolară și școlară mică ,educația copilului se împarte între familie și dascălii din grădiniță și școală; cei din urmă vor finisa ceea ce a realizat familia, vor completa lacunele procesului instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și îl ajută pe copil să înțeleagă anumite probleme. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un anumit comportament. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

„Copiii cresc și se formează într-un univers pe care-l creează părinții”.

BIBLIOGRAFIE:

Zankov,L.,V.,*Convorbiri cu învățătorii*,Editura Didactică și Pedagogică

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

“Cei șapte ani de acasa”

Prof. in. preșcolar HOMONEA NICOLETA

Grădinița PP” Furnicuța” Arad

Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Educația pe care copiii o primesc în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă a acestuia cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Dacă un copil este iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament" Copilul trebuie educat într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, astfel regulile nu se transformă în disciplină "de fier". Încă de la vârsta de 2-3 ani este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Chiar dacă este mic și nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Începând cu vârsta de 3 ani copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Acesta este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur –

copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori,.

Iată câteva reguli ce ar trebui respectate pentru ca micuțul nostru să aibă "CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ"

1. Învață-l să se poarte frumos, prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii;
4. Învață-l să iubească lectura și cărțile
5. Lasă-l să se bucure de copilarie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învață-l să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002;
- 3 Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.didactic.ro.

CEI SAPTE ANI DE ACASA **„Sa construim impreuna cei sapte ani de acasa”!**

Autor : Educatoare :Hondrila Lacramioara
Gradinita nr 56 Galati

Varsta copilariei ,cea mai draga dintre toate ,constructiva ,evolueaza inconjurata de dragostea parinteasca pentru a forma un viitor adult cu multe calitati.

Cand vorbim despre cei sapte ani de acasa ,ne gandim la educatia pe care copilul o primeste de la parinti ,la formarea unei personalitati si a unui comportament pana cand copilul va merge la gradinita ,apoi la scoala.

Cand spunem ca un copil are cei sapte ani de acasa spunem ne gandim ca acel copil stie sa salute ,sa se comporte civilizatat,are bune manire ,spune multumesc ,se comporta frumos cu cei din jurul sau.

Parintii sunt modele pentru copil ,foarte mult depinde educatia copilului de felul cum se comporta parintii in familie ,ce valori transmit ,care sunt idealurile acestora vizavi de copilul lor.

Aceasta afirmatie desigur este un ideal pe care educatia timpurie din perioada contemporana si-l doreste sa-l atinga .Parintii sunt primii si cei mai responsabili de educatia micutei” raze de soare „care mai tarziu va straluci, responsabili de „pomisorul”care va rodi.

Educatia pe care copiii o primesc de la parinti va pune bazele unei temelii durabile, a unui adult independent desigur daca este facuta la timp si in mod corect.

Primii ani petrecuti in sanul familiei adopta acele obiceiuri ,ritualuri care se petrec in familia respectiva formand acea paleta diversa de obisnuite,deprinderi pe care copilul trebuie sa le respecte si sa si le exercite in societate mai tarziu cand va pleca la gradinita,scoala ,parcurgand toate etapele firesti :un copil educat –un adult fericit.

Odata impuse anumite reguli copiilor incepe sa le placa rutina,astfel se formeaza obisnuite .

Educatia celor sapte ani de acasa formeaza o anumita autonomie :

-copilul se va spala singur

-va manca singur

-se va imbraca singur

Datoria parintilor este aceea de a-i ajuta pe copii pentru ca ei pot si trebuie sa invete ,trebuie sa invete cum sa-si organizeze munca ,timpul ,viata.

Din prea multa dragoste uneori se pot face si greseli in educarea copiilor ,incat dorindu-le intr-un mod excesiv binele de fapt le putem face rau.

Unii parinti sunt prea grijulii ,cautand sa-i protejeze si sa-i rasfete mereu.Traind intr-o astfel de atmosfera devin astfel fricosi ,lipsiti de initiativa ,sunt tot timpul „agatati de fusta mamei”,neascultatori ,se adapteaza mai greu la regulile specifice varstei :casa,la joaca ,cu colegii.

Ideal ar fi ca ambii parinti sa manifeste acelasi tip de comportament ,aceeasi atitudine fata de copil.

In perioada :0-7 ani trebuie sa echilibrăm si binele pe care il dorim si sa impunem anumite reguli care stagneaza un comportament negativ.

Pentru buna dezvoltare a copilului ,pentru formarea unei personalitati armonioase ,caldura caminului parintesc ,afectiunea parintilor ,intelegerea familiala este esentiala in cei sapte ani de acasa.

In cresterea ,educarea si formarea acestuia este nevoie de mult tact ,de o imbinare corecta a intelegerii si afectiunii cu autoritatea parinteasca ,astfel incat sa lucreze intr-un mod disciplinat ,respectandu-i in acelasi timp si pe cei din jur.

A participa efectiv la conturarea acelor sapte ani de acasa ,nu facem altceva decat sa fim buni parinti ,plini de afectiune ,pentru ca grija si eforturile noastre sa fie rasplatite prin dragostea si bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic si afectiv .O mare importanta o are si nivelul de instruire ,bagajul de cunostinte al parintilor ,pentru buna educare ,pentru a sustine activitatea intelectuala inceputa la gradinita,scoala.

Punand bazele celor sapte ani de acasa de fapt vom pregati copilul sa ia contact cu mediul extern , primul fiind gradinita care de fapt este primul spatiu de autonomie al copilului ,primul loc in care se duce singur si unde incepe viata lui fara prezenta permanenta a parintilor .Gradinita primul mediu cu care va

lua contact copilul ,este un spatiu in sine,fizic si psihic ,cu care copilul pentru a se adapta este necesar sa aiba deja o baza cu anumite priceperi deprinderi ,baza care il va ajuta pe micut sa poata stabili o relatie.

Gradinita ,nu este doar un spatiu de asteptare pe perioada serviciului parintilor sau pana cand cineva va putea lua copilul ,ci este un spatiu pe care copilul il investeste intr-un fel anume si fata de care va avea anumite trairi .

Educatia ,bunele maniere ,regulile morale sunt cele pe care copilul le va folosi pentru a se integra in societate intr-un mod corect si eficient.

Cei șapte ani de acasă

Profesor: Hondru-Coșug Janeta

Școala Gimnazială Nr.1, Lunca Banului, jud. Vaslui

„Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” Valeria Mahok

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al *celor șapte ani de acasă*.

Copilul, preadolescentul, adolescentul și tânărul au avut și au nevoie, de când există lumea, de educație. Aceasta este o trebuință ce se impune a fi satisfăcută *hic et nunc*, aici și acum fără nici o amânare, în raport cu vârsta și particularitățile fizice și psihice, ale educatului.

Nimic nu apare din senin-, „Ex nihilo nihil” -e nevoie să creăm situații în care educații să acționeze, să încerce. Dacă dorim să-l ajutăm, de pildă, pe copil să salute, e necesar să-l punem în situația de a saluta de mai multe ori. Pe măsură ce situația se repetă, și ea se repetă de zeci de ori, salutul, în fond contextual comportamental în cadrul căruia se efectuează, devine tot mai organizat și se produce de-a dreptul automat, fără să necesite eforturi deosebite.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos și nu are *cei șapte ani de acasă*. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un grup relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, familie sau adopție. În societatea românească suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Când vorbim de cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Interacțiunea socială din această perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea normală din punct de vedere biologic, psihic și social. Capacitatea omului de a învăța este direct legată de capacitatea lui pentru limbaj. În calitatea sa de vehicul pentru cunoștințe și atitudini, limbajul este factorul cheie în crearea societății umane. El face posibilă depășirea granițelor limitate ale biologicului pur, comunicarea ideilor, interacțiunea simbolică de care depinde societatea umană. Contactele umane și afecțiunea au un rol deosebit în învățarea comportamentului uman. Familia este cea care ne oferă o poziție în societate, determină atribuirea de statusuri precum rasa și etnia și influențează alte atatusuri precum religia și clasa socială. Calitatea educației primite în familie, depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectos, tot așa va face și el. Nu trebuie uitat că, copiii își pot însuși noțiunile de dreptate, dragoste de neam, dragoste de credință, încrederea în

sine,etc.În familie învățăm să fim umani.În socializarea realizată la nivelul familiei, imitația are un rol important, mai ales în primii ani de viață. De aceea,este important cum sunt transmise aceste informații,de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Prof.univ.dr.Ion Drăgan,prof.dr.Pavel Petroman,prof.Dorina Mărgineanțu(1992),*Educația noastră cea de toate zilele*,Editura Eurobit,Timișoara.

Eugenia Șincan,Gheorghe Alexandru,*Școala și familia*,Editura Gheorghe-Cârțu Alexandru,Craiova.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

MESAJELE CARE CRESC STIMA DE SINE A COPILULUI

Prof. HORDENCU IOANA

Grădinița cu Program Prelungit "Ion Creangă" Medgidia

„Felul în care le vorbim copiilor noștri devine vocea lor interioară.” – Peggy O'Mara

Mesajele pe care le-am primit de la părinții noștri sunt foarte bine întipărite în modul nostru de a vedea lumea și de a funcționa în ea. De exemplu, dacă am fost crescuți de un părinte critic, care – indiferent cât de bine am fi învățat la școală – era mereu gata să ne dea exemplul unui coleg care a reușit și mai bine, vom ajunge să credem că nu suntem suficient de buni, iar mesajele pe care ni le vom transmite nouă înșine vor fi: „Vai, nu sunt bun de nimic!” sau „Nimic nu-mi iese...” ori „Ia, uite ce bine îi merge lui x” (spre deosebire de mine, care o duc foarte rău...). Faptul că am reușit să trecem peste toate acestea, nu e o justificare suficient de bună pentru a ne purta la fel cu copiii noștri – pe care îi putem învăța ce este încrederea de sine și autocompasiunea și cărora le putem dezvolta stima de sine prin intermediul a peste 100 de expresii.

Cel mai important mesaj pe care îl putem da copiilor noștri este „DA”. Studii care implicau imagistica funcțională au arătat impactul pozitiv pe care îl are aprobarea asupra creierului. Este recomandabil ca, cel puțin în primele 12 luni după naștere, bebelușului să nu i se spună „nu”, pentru a-i permite acestuia să își dezvolte autonomia, încrederea, curajul de a explora, creativitatea. În cea mai recentă carte a sa, *The Yes Brain*, dr. Daniel Siegel susține că abordarea pozitivă le permite copiilor să fie mai echilibrați din punct de vedere emoțional, să dea dovadă de reziliență crescută în fața adversității, să fie mai conștienți de stările lor interioare și mai empatici și grijulii față de ceilalți.

Mesajele de iubire - „Te iubesc”, „Te voi iubi mereu, orice s-ar întâmpla”, „Vrei o îmbrățișare?”, „Îmbrățișează-mă!”, „Hai să stăm împreună”, „Îmi place să stau, să-mi petrec timpul cu tine”, „Ești amuzant, e plăcut să fiu cu tine”, „Mă faci să râd”, „Mă faci să dansez”, „Ești o bucurie (la casa omului)”, „Mi-e/mi-a fost/îmi va fi dor de tine”, „Îmi place să te văd bucuros”, „Te respect”, „Meriți respect/să fii respectat”.

Pe lângă gesturile de tandrețe, îmbrățișările, activitățile comune, aceste mesaje îi transmit copilului că este demn de iubire și e plăcut să fii în preajma lui. Aceasta este fundația încrederii în sine, adică abilitatea de a crede în forțele proprii și de a se implica în mod adecvat sau cu succes cu lumea înconjurătoare. Această caracteristică este importantă la vârsta adultă pentru gestionarea situațiilor dificile, pentru asumarea răspunderii atunci când lucrurile scapă de sub control sau, pur și simplu, pentru sesizarea oportunităților.

Mesajele de apreciere - „Am fost tare mândră când...”, „Ești foarte priceput la...”, „Ai face un bun/vei fi foarte bun la...”, „Ești o soră/frate minunat când...”, „Ești o soră/frate tare blând/atent/etc.”, „Le spuneam... despre cum ai făcut tu...”, „Le povesteam... cât de... ești tu”, „Îmi place cum îți stă...”, „Îmi place cum faci...”, „Ești unic(ă)!”, „Nu trebuie să fii ca și x/y”, „Ești foarte important pentru mine”, „Ești prioritatea mea nr. 1”.

Pentru a nu accentua latura narcisică a copiilor, sunt de părere că mesajele de apreciere trebuie să fie specifice. Mesaje cum ar fi „Sunt mândră de tine” sau „Ești extraordinar”, „Vei fi nemaipomenit” sunt prea generale și nu exprimă nici o realitate a copilului. În momentul în care apreciem unicitatea copilului, acesta se simte bine în pielea lui, iar în acest fel îi dezvoltăm stima de sine, ceea ce pune bazele învățării. Stima de sine este modul în care ne autoevaluăm și este cea care ne permite să ne asumăm riscuri, să învățăm din consecințe și să mergem mai departe.

Mesajele de încurajare - „Sunt aici/voi fi întotdeauna de partea ta”, „E ok”, „Nu e grav/nu contează”, „Te ascult”, „Vrei să vorbim/să-mi spui ce s-a întâmplat?”, „Se mai întâmplă”, „A fost un accident, știi că nu ai vrut să...”, „Te iert”, „Nu te da bătut/nu renunța” „Cred/am încredere în tine”, „Te pot ajuta?”, „Hai să încercăm împreună”, „Poți să mai încerci o dată/mâine”, „Am nevoie de ajutorul tău la...” (implicat îi spune copilului că el este bun la...), „Mă poți întreba oricând”, „Voi face tot ce pot ca să...”.

În momentul în care copiii ajung să creadă „Pot să fac asta”, atunci înseamnă că ei au o părere bună despre sine și despre abilitățile lor. De asemenea, este important să știe că e ok să ceară ajutor, fără ca aceasta să fie considerată o dovadă de slăbiciune. Din contra, să îți cunoști limitele și să știi în ce momente sau în ce domenii ai nevoie de ajutor este un semn de putere și încredere de sine. Nu în

ultimul rând, este important să îi încurajăm să-și exerseze abilități specifice vârstei și să folosim frecvent cuvântul „*încă*”, atunci când copiii noștri ne spun „*Nu pot să o fac*”.

Mesajele care ajută gândirea critică - „*De ce anume ai avea nevoie?*”, „*Cu ce pot să te ajut?*”, „*Poți să îmi arăți ce să fac?*”, „*Înțeleg că.../ajută-mă să înțeleg*”, „*Îți accept decizia*”, „*Este decizia ta*”, „*Am încredere că vei lua cea mai bună decizie pentru tine*”, „*Vom găsi o soluție (împreună)*”, „*Ce părere ai?*”, „*Wow! Cum ai ajuns la concluzia asta/cum ți-a venit ideea asta?*”, „*Ai niște idei grozave*”, „*Vom încerca sugestia ta*”, „*Ai avut dreptate*”, „*Asta e o întrebare foarte bună*”, „*E foarte bine cum îți aperi/argumentezi părerile/convingerile*”, „*Învăț foarte multe de la tine*”.

Mesajele de recunoștință și autocompașiune - „*Îți mulțumesc*”, „*Mă ajuți foarte mult când faci...*”, „*Apreciez că ai încercat*”, „*Ești un copil minunat!*”, „*Suntem norocoși să te avem*”, „*Sunt recunoscătoare că sunt mama ta*”, „*Îmi cer scuze*”, „*Îmi pare rău, am greșit*”, „*Iartă-mă*”, „*Știu că ai făcut cât ai putut tu de bine*”, „*E în regulă să greșești*”, „*Nu trebuie să fii perfect*”, „*Ești suficient de bun*”, „*O să treacă/fie bine*”, „*Poți să te oprești când vrei*”.

Autocompașiunea este la ora actuală, după părerea unor specialiști, mai necesară și mai eficientă decât stima de sine. Autocompașiunea se referă la modalitatea pozitivă în care ne privim cu bunătate și acceptare chiar și în momente dificile, mai degrabă decât cu criticism. Dacă stima de sine este despre cum ne percepem și ce gândim despre noi, autocompașiunea este mai mult despre cum ne purtăm cu noi înșine. De asemenea, conform opiniei susținute de dr. Kristin Neff, autocompașiunea ne poate ajuta atunci când încrederea de sine se transformă în exces de încredere („*efectul Dunning-Kruger*” – tendința cognitivă de a-ți supraestima propria abilitate), deoarece autocompașiunea te îndeamnă să accepți îndoielile sau alte scenarii pesimiste.

Copiii învață înregistrând mesajele de iubire primite de la ceilalți, iar părinții reprezintă prima și cea mai sigură și de încredere sursă de informații, primele modele pe care le urmează.

Bibliografie
paginadepsihologie.ro

INTELIGENȚA RELAȚIONALĂ A COPILULUI

Prof. HORDENCU SOFICA

Grădinița cu Program Prelungit "Ion Creangă" Medgidia

Preșcolăritatea (3-6 ani) este etapa de dezvoltare în care cele mai multe abilități care țin de interacțiunea cu ceilalți și de înțelegerea și controlul emoțiilor, încep să prindă rădăcini. Procesul de învățare și de exersare a modului adecvat de a comunica, de a împărtăși, de a iniția și menține prietenii, de a exprima emoții și de a le manifesta comportamental într-un mod care să fie agreeat social, este unul de lungă durată, ce se întinde până spre anii adolescenței, chiar în viața de adult. Însă, perioada anilor de grădiniță este o etapă extrem importantă, deoarece, acum se formează aproximativ 80% din abilitățile social-emoționale pe care un om le folosește pentru tot restul vieții.

Abilitățile sociale și emoționale prioritare dezvoltate în preșcolăritate:

- Inițiază jocul sau se alătură altor copii pentru a se juca.
- Inventează jocuri sau pot urmări reguli simple ale jocului; preferă jocul de tip dramatic, prin care atrage atenția, sau jocul de tip „*mă prefac că sunt un...*” (animal, super erou, personaj, mama, tata etc.); îi place însă să câștige tot timpul.
- Recunoaște și exprimă propriile emoții și devine mai conștient de emoțiile celorlalți.
- Comunică verbal (tot mai adecvat) nevoi, dorințe.
- Învăță formularea (politicoasă) a unei cereri, poate solicita sau oferi ajutorul.
- Gestionează mai bine emoția de frică, anxietatea de a se separa de părinte, începe să tolereze să stea singur.
- Învăță cum să inițieze și să păstreze o relație de prietenie.
- Învăță să își aștepte rândul, îi crește toleranța la frustrare, poate amâna recompensa.
- Învăță să împartă jucării, obiecte.
- Învăță să respecte reguli de conduită socială.

Toate aceste abilități amintite mai sus, se învață și se exersează în interacțiunile zilnice pe care copilul le are cu ceilalți, copii sau adulți. Pentru a putea asimila comportamente sociale potrivite, copiii au nevoie de un context de învățare care să fie structurat, în care să se regăsească reguli cu sens, explicate și repetate, de multă răbdare și de înțelegere din parte adulților; un aspect foarte important de care trebuie să ținem cont este faptul că creierul copilului preșcolar este încă în plină dezvoltare neuronală, așadar acest proces al asimilării de noi abilități este unul care poate crea circuite neuronale utilizabile ulterior toată viața. De asemenea, să nu uităm și că reacțiile emoționale și comportamentale pe care copiii le văd la ceilalți, în special la adulți (părinți, educatori) au rolul de a le forma și de a le modela comportamentele.

Cel mai adesea, comportamentele preșcolărilor catalogate drept inadecvate se datorează lipsei învățării unor abilități social-emoționale sau a unei insuficiente exersări a acestora. Pe de altă parte, atunci când analizăm un comportament al copilului trebuie să avem în vedere și temperamentul acestuia, precum și faptul că la vârste mici avem și un nivel crescut al impulsivității, ceea ce tendință de a acționa fără a lua în calcul consecințele. Să luăm drept exemplu o situație des întâlnită la această vârstă, aceea în care un copil smulge din mână unui alt copil o jucărie. Comportamentul copilului care a smuls jucăria ne poate semnala următoarele: nu a învățat abilitatea de a formula o cerere („*Îmi dai, te rog, jucăria și mie?*”), nu are exersată abilitatea de a-și aștepta rândul sau nu își poate gestiona frustrarea și nu avea ceea ce își dorește.

Felul în care un adult alege să gestioneze și să ghideze comportamentul acestui copil îi va influența modul de a se comporta. Reacția adultului este în strânsă legătură cu modul în care acesta interpretează și evaluează situația respectivă. Am observat adesea adulți întrebându-i pe copii despre motivul pentru care se comportă în modul respectiv, adică nepotrivit, din perspectiva adultului, sau a normelor sociale. Întrebările cele mai frecvente pe care le-am auzit sunt: „*De ce te porți așa?*” sau „*De ce ai făcut asta?*”. Este o întrebare ineficientă, deoarece îl încredințează pe copil, îi trezește emoții de vinovăție, îl determină să intre în defensivă sau să dea vina pe altcineva. O întrebare mai potrivită ar fi „*Ce s-a întâmplat?*” deoarece îi oferă copilului șansa de a-și exprima emoțiile.

Copiii au nevoie să învețe de la adulți cum să își manifeste emoțiile, deoarece modul în care adultul reacționează la exprimările emoționale ale copilului, cum ar fi plânsul, țipatul, săritul etc., determină o viitoare exprimare sau inhibare a acestor emoții.

Încă din anii de grădiniță, copiii sunt expuși la reguli, ca instrumente eficiente de învățare a abilităților sociale. Regula funcționează precum o busolă în ceea ce privește comportamentul în contexte sociale. Este necesar ca părinții, educatorii să îi călăuzească în permanență pe copii în recunoașterea și respectarea regulilor de comportament. Pentru ca regulile să fie mai ușor înțelese de către copii acestea trebuie să fie clar exprimate, în cuvinte puține, și repetate ori de câte ori este necesar până ce sunt interiorizate. Odată ce regula este integrată în limbajul propriu al copilului, are loc și o autoreglare a comportamentului.

Cum îi putem ajuta pe copii să își dezvolte abilitățile social-emoționale:

- Să le identificăm emoțiile și să le validăm: „văd că ești trist, furios...”. Astfel ei vor învăța să-și recunoască și să-și eticheteze propriile emoții, respectiv le pot observa la ceilalți.
- Să îi ajutăm să își exprime emoțiile prin întrebarea „*ce s-a întâmplat?*”.
- Să facem apel la reguli, deoarece regula este cea care ne ghidează comportamentul în situații sociale.
- Aplicarea consecințelor ca urmare a încălcării regulilor – de reținut este că întotdeauna vom sancționa comportamentul (a lovit, a aruncat) și nu emoția copilului (furie, tristețe, frustrare).
- Identificarea și negocierea împreună a unor soluții de rezolvare a situației problematice, cum putem face mai bine data viitoare, oferirea de alternative.

Este nevoie de mult exercițiu din partea copilului și de multă răbdare din partea părinților, educatorilor pentru a învăța abilități precum: formularea politicoasă a unei cereri, amânarea unor dorințe imediate, rezistența la nevoia imediată de a se juca, exprimarea adecvată a unei emoții. Dar, odată bine construită temelia pentru abilitățile ce se dezvoltă în preșcolaritate, asigurăm o dezvoltare armonioasă și sănătoasă a copilului din punct de vedere emoțional și social.

Bibliografie
paginadepsihologie.ro

IMPORTANȚA CELOR ”ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. HOROIU LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”VASILE ȘEICARU”, OANCEA, GALAȚI

”De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”-Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una dintre competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepțiilor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părinți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții ”se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

În cartea sa "Părinți străluciți, profesori fascinanți", Dr. Augusto Cury, ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri; părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioae;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației Române de Măine, București

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași

CLIMATUL FAMILIAL ȘI ROLUL SĂU ÎN EDUCAȚIE

Prof. Hossu Sorin Ioan, Șc.G.Nr.1 Abram, jud. Bihor

”Fiecare copil pe care îl instruim este un „om“ dăruit societății ” (N.Iorga)

Climatul familial este o formațiune psihosocială complexă, cuprinzând ansamblul de stări psihice, moduri de relaționare interpersonală, atitudini, nivel de satisfacție, ce caracterizează grupul familial o perioadă mai mare de timp. Climatul familial este sinonim cu atmosfera sau moralul grupului familial ca grup social mic. Acest climat, care poate fi pozitiv sau negativ, se interpune ca un filtru între influențele educaționale exercitate de părinți și achizițiile psiho- comportamentale realizate la nivelul personalității copiilor.

Drumul de la influența educativă la achiziția comportamentală nu este un drum direct, ci este influențat de climatul familial: de exemplu, aceleași influențe educative vor avea unele efecte diferite în funcție de climatul familial în care acestea se exercită. În fiecare familie trebuie să se manifeste o relație de colaborare și prietenie între toți membrii acesteia. Această afecțiune se combină cu grija pentru viitorul copiilor, pregătindu-i să devină cetățeni destoinici ai țării, ceea ce nu reprezintă numai apanajul familiei. În măsura în care în familie se exersează raporturi interpersonale, natura acestor relații interesează atât școala, cât și societatea, care veghează la protecția socială a copilului. De aceea, în unele situații nedorite, în care familia nu oferă un mediu propice de creștere și dezvoltare pentru copii, intervin o serie de forme de ocrotire a acestora prin organizații neguvernamentale sau ale statului. Numai o familie unită și care prezintă conduite armonioase ale membrilor săi este capabilă să asigure un climat educativ propriu dezvoltării conduitelor normale și pozitive ale copilului, deoarece identificarea cu ambii părinți, imitarea comportamentului acestora și însușirea pe această bază, a unor convingeri și atitudini favorabile solicită imperios un potențial funcțional definit de integralitate și coerență, care să asigure complementaritatea rolurilor și sarcinilor familiale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct- prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect - prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psiho - social existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale (cei șapte ani de acasă) constituie primul model social o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepțiilor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio- moral. Echilibrul copilăriei își are sursa în bucuria pe care copilul o trăiește în prezenta celor dragi, în sânul unei familii echilibrate, calme, normale. Descoperirea, mai devreme sau mai târziu, ca unirea părinților săi nu este perfectă cum și-a închipuit-o, copilul începe să pună la îndoială imaginea ideală pe care și-a făcut-o despre fiecare dintre ei. Această descoperire poate săucidă în el pentru totdeauna încrederea în viață și în oameni. Este deci necesar ca părinții să se înțeleagă între ei cel puțin atât cât copilul să nu poată pune sub semnul întrebării viitorul său, să nu se îndoiască de valoarea exemplului pe care-l dau ei. O neînțelegere ușoară și trecătoare sau o neînțelegere profundă și gravă între cei doi părinți va fi resimțită cu aceeași intensitate, îi va crea același sentiment de nesiguranță. Din teama ca neînțelegerile dintre ei, să nu-i facă pe părinți să uite de existența lui, pentru a-și asigura măcar o parte din dragostea lor, copilul începe, instinctiv și inconștient, să se apere, și să-și asigure, prin șantaj, dragostea unuia sau a celuilalt. Copiii cu sensibilitate mai accentuată au mai mult de suferit din cauza neînțelegerii dintre părinți. La început, cauzele acestor neînțelegeri le scapă și încearcă doar o durere profundă. Pe măsură ce se măresc, înțeleg cauzele și atunci durerii i se adaugă disprețul.

Climatul familial (mai ales în primii șapte ani) în care copilul se dezvoltă și se formează îi marchează în mod inevitabil personalitatea și poate accentua, influența, colora anumite trăsături potențiale de caracter, în măsura în care o permit circumstanțele, dar nu le pot crea. Un climat favorabil trebuie să conducă la dezvoltarea fizică, intelectuală și afectivă a copilului. Satisfacerea nevoilor organice ale copilului îi asigură dezvoltarea fizică, instrucția și educația pe cea intelectuală; relațiile normale cu mediul înconjurător, în primul rând cu cel familial, îi asigură dezvoltarea echilibrată a afectivității.

Bibliografie:

Mihai Golu, *Dinamica personalității*, Ed. Geneze, București, 2003,

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Ed. Hosszu Maria-Mirela

Natura umană, așa cum afirma Pestalozzi, trebuie îndrumată, călăuzită, cultivată. Omul se naște cu semințele dezvoltării fizice, intelectuale și morale. Pentru ca aceste forțe să nu rămână nedezvoltate, să se dezvolte prea lent sau contrar firii, împotriva umanității, e nevoie de educație. Educația este un fapt social și individual în același timp. Rațiunea ei nu poate fi alta decât aceea de a produce modificări pozitive neîntrerupte în ființa fiecărui om. Schimbările survenite în viața interioară a omului se vor răsfărânge în mod firesc asupra grupului social din care face parte. Sensul, amploarea și profunzimea acestor schimbări poartă pecetea momentului istoric în care se produc. Educația este, cu alte cuvinte, un proces de desfășurare, cu particularități distincte de la un moment istoric la altul, după cum existența socio-umană, în ansamblul său, se află în continuă devenire.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care copilul își desfășoară aceste activități.

Modelarea personalității, pregătirea omului pentru integrarea socială, în mod conștient, sistematic, organizat, se realizează în instituții de învățământ.

Sistemul de învățământ este principalul subsistem al sistemului de educație și se definește ca ansamblu al instituțiilor specializate în proiectarea și realizarea funcțiilor educației prin conținuturi și metodologii specifice, organizate formal și nonformal.

Procesul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de învățământ și este un ansamblu de acțiuni exercitate în mod conștient și sistematic de către educatori asupra educaților într-un cadru instituțional organizat, în vederea formării personalității acestora în concordanță cu cerințele idealului educațional. Este cea mai înaltă formă de organizare și desfășurare a instruirii și educației, determinată de prezența educatorului ca persoană investită de societate și pregătită în mod special pentru conducerea acestui proces.

Procesul de învățământ se organizează și se conduce în baza unor norme, legi, teze, principii descoperite în practică și generalizate de experiența pozitivă a practicii educaționale.

Principiile nu sunt elaborate subiectiv, întâmplător, după dorințele cuiva, ci pe temeiul cunoașterii legilor funcționării normale a predării și învățării. Ele izvorăsc din logica didactică, adică din logica organizării optime a învățării. Învățarea optimă presupune respectarea mai multor legi: legea organizării percepției, legi ale memoriei, uitării, exercițiului, cauzei și efectului, întăririi, asociației, interiorizării.

Fiecare principiu exprimă anumite cerințe care răspund unor necesități psihologice și pedagogice, prin respectarea lor, procesul de învățământ dobândește teme științific, metodic, este sistemic, armonios.

Principiul respectării particularităților de vârstă și individuale ar putea fi asimilat principiului accesibilității și exprimă cerința ca activitățile să corespundă vârstei și particularității sau individualității copilului. Preșcolarii se aseamănă între ei, dar fiecare are „istoria” lui, „drumul” lui concret. Personalitatea fiecăruia se făurește în joc, în scenarii organizate de educatoare, ținându-se seama de stadiul de dezvoltare atins de fiecare copil.

Copilul, luat ca entitate, e acela care „spune” educatoarei cum să-l ajute și să-l îndrume în activitatea de joc. Cunoșcându-i bine individualitatea, educatoarea îl poate antrena diferențiat în activitățile comune și libere. În acest fel, îi „procură” copilului bucurie, se înlătură suprasolicitarea sau subsolicitarea, sunt antrenați copiii cu lacune, cu dificultăți, cu înclinații speciale, este favorizată capacitatea de învățare, de relaționare, de cooperare și competiție.

Educația trebuie făcută posibilă pentru orice copil, pentru orice persoană cu dizabilități, atât în familie cât și în grădiniță, acești factori având un rol hotărâtor în dezvoltarea și socializarea acestor copii.

În cadrul unei grădinițe, cea mai importantă relație de colaborare este aceea dintre familie și educatoare. Această relație are ca scop asigurarea unui caracter pozitiv și a coerenței influențelor educative ale factorilor implicați în formarea copiilor, în funcție de consultări și hotărâri comune. Calitatea acestei legături este dependentă de existența nevoii de colaborare a părinților cu grădinița sau de

stimularea acestei nevoi de către educatoare, dar și de competența și responsabilitatea cu care educatoarea se angajează în această relație de colaborare.

Angajarea și responsabilitatea familiei în educația copiilor este fundamentală pentru reușita participării educaționale. La orice copil, gradul de interes și de colaborare a părinților cu grădinița este cel mai adesea direct proporțional cu rezultatele și evoluția copiilor.

Psihopedagogia modernă, centrată pe copil, se bazează pe convingerea că familia reprezintă principalul educator, având potențial maxim de modelare a personalității copilului.

Ca și în cazul copiilor, familiile sunt foarte diferite, necesitățile lor de a fi sprijinite sau posibilitățile de a oferi sprijin sunt diverse. Fiecare familie are potențialul și nevoile sale unice care trebuie valorizate corespunzător de către grădiniță.

Implicarea directă a părinților în lucrul efectiv cu preșcolarii, nu doar în calitate de observatori, ci de participanți activi, reprezintă un punct important al programului educațional, asigurându-se astfel continuitatea acestuia și punându-se bazele unei învățări autentice și eficiente.

BIBLIOGRAFIE:

Bocoș, M., Catalano, H., (2008), Pedagogia învățământului primar și preșcolar, Presa Universitară Clujeană.

Cucoș, C., (1996), Pedagogie, Editura Polirom, Iași.

Dumitrana, M., (2000), Didactică preșcolară, Editura V&I Integral, București.

Mateiaș, A., (2003), Pedagogia pentru învățământul preșcolar, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Tomșa, G., (coord.), (2005) , Psihopedagogie preșcolară și școlară, Editura Coresi S.A., București.

Vrăsmaș, E.A., (2002), Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București.

Cei șapte ani de acasă

**Profesor Hotea Ileana
Liceul Tehnologic Ocna Șugatag,
județul Maramureș**

“Diploma celor 7 ani de acasa ai copilului exprima calificativul parintilor.” (Proverb romanesc)

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie comportamentul unei persoane într-un context anume, iar educația din primii ani de acasă, definește în bună măsură viitorul adult. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Niciun părinte nu-și dorește ca copilul sau să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. De aceea, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare.

Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste foarte fragede, dar normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, iar vârsta primei copilării după părerea mea, este esențială în achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot decât să “cizeleze” normele deja deprinse din familie.

Psihologii subliniază faptul că educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, Este foarte adevărat că părinții sunt modele pentru copii. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau nu este suficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În concluzie cei șapte ani de acasă se referă în primul rând la educația pe care o primește fiecare acasă. Acum nu prea se mai poartă, pentru că foarte mulți părinți pleacă și lasă copii de doi sau trei ani la bunici, la mătuși. Iar cei șapte ani de acasă înseamnă ca o familie să fie întreagă, părinții să-și educe copiii, pentru a avea bunul simț, respect, corectitudine: să nu furi, să nu jignești. Societatea noastră duce lipsă de acești șapte ani de acasă, iar urmările sunt negative. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației.

Familia, factor decisiv de socializare și educație pentru copii -studiu de specialitate-

**prof. înv. primar Hrițac Rodica
Școala Gimnazială „Teofil Vâlcu” Hănești**

Alături de școală și organizațiile de tineret, **familia** este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele care provin din familie, școală și organizațiile de tineret. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor. În acest creuzet intim, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.”(Marie- Claude, Beliveau)

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de socializare primară a descendenților, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de asigurare a securității emoționale a adulților.

H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: „funcții interne și funcții externe, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă, menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială.

Familia este prin definiție cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi categorisite de Maslow ca fiind nevoi de tip D, care apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți membri ai familiei. Este

evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Familia este considerată nu drept un grup independent, ci un subsistem al societății – ”celula ei de bază”. De la începuturi și până în prezent familia rămâne a fi dependentă de societate în virtutea principiului conexiunii dintre sistem și macrosistem. Prin familie indivizii se integrează în societate, familia constituind, în esență, temelia acesteia. Din această perspectivă familia poate fi definită ca un sistem în interiorul căruia elemente, în cazul nostru membrii familiei, se influențează reciproc, dezvoltând raporturi interumane complexe. Buna funcționare a familiei ca sistem, este condiționată de modul în care reușesc să relaționeze și să comunice toate aceste subsisteme. Funcționalitatea sistemului familial este consecința modului în care interrelaționează subsistemele. Mai precis este vorba de modul în care reușesc membrii unei familii să-și îndeplinească rolurile maritale și parentale, să soluționeze diverse probleme. De cele mai multe ori se ajunge la situația denumită familie problemă, atunci când apar curențe de structură, dar și probleme de funcționare a elementelor integrate. Uneori aceste curențe structurale și funcționale pot pune în pericol coeziunea și existența viitoare a familiei, cum este de ex. cazul familiilor, în care unul, sau ambii părinți sunt plecați la muncă în străinătate, al familiilor în care părinții consumă alcool, al familiilor în care violența domestică este prezentă, al familiilor în care niciun părinte nu mai are un loc de muncă, etc.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să

se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celuilalt ca stimulent asupra propriei fericiri.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu profesorii, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>
<https://jurnalspiritual.eu/familia-si-rolul-ei-in-viata-copiilor/>

Influența celor șapte ani de acasă asupra procesului instructiv - educativ din școală

**Prof. Hrițcu Amalia Maria
Liceul Tehnologic „Voievodul Gelu” Zalău**

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Copilul își dezvoltă aptitudinile sale în raport cu mediul în care trăiește, așa încât primele noțiuni educative le primește în familie, apoi în colectivitatea preșcolară, pentru ca școala să consolideze și să modeleze tot ceea ce a acumulat copilul înainte și să adauge, printr-un amplu sistem educativ, ultimele și cele mai delicate carate la făurirea unei educații desăvârșite.

Procesul de instrucție educativă - educația - urmărește să dezvolte armonios predispozițiile latente ale copilului, astfel încât el să poată deveni, cu timpul, un adult cu deplină libertate interioară, dar și cu conștiința responsabilității sale. Educația îi favorizează o adaptare mai ușoară la mediul social ambiant și-i indică drumul către cele mai înalte îndatoriri ale omului către societate. Întregul proces educativ trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune pentru copil și în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor sale, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. Familia constituie una din verigile sociale cele mai vechi și mai stabile în care se conturează și se formează caracterele; în familie se dezvoltă spiritul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al celor 7 ani de acasă. Dacă toate aceste deprinderi nu s-au format în anii petrecuți în familie va fi greu mai apoi, în școală sau și mai târziu la vârsta de adult să se întreprindă ceva în acest sens, cu atât mai mult cu cât, dacă s-au format unele obiceiuri greșite sau trăsături negative de caracter, vor putea fi corectate cu mare greutate.

EDUCAȚIA - EMBLEMA CIVILIZAȚIEI

Prof. Hrițu Maria Mirela
Liceul Tehnologic Marmația
Sighetu-Marmației, Maramureș

Motto: „A aștepta să culegi altceva dintr-un pământ decât ceea ce a fost semănat în el ar fi o copilărie.” (M. Eminescu)

Admirăm, apreciem țările civilizate, dar nu toți știm că această evoluție a omului se datorează educației, deși ideea a fost lansată încă din Antichitate. Preocuparea sporadică, haotică, inconsecventă pentru educație duce la stagnare, la regresul omenirii, la sărăcie.

Educația nu este un proces simplu, ci presupune asimilarea unor informații, deprinderi, regulilor de bază ale comportamentului, presupune conștientizarea sinelui, relaționarea cu semenii. Educația vizează mintea, trupul și sufletul. Acest proces complex este dobândit în familie și de aceea unui copil cu bun simț, bine educat i se spune că are „cei șapte ani de acasă”. Studiile părinților au o importanță minoră, câtă vreme și ei la rândul lor au primit o bună educație. Ce asemănare să existe între părinții care o viață întreagă au citit doar Biblia și cei care au studii superioare?

Familia creează mediul dezvoltării relațiilor interumane, se realizează mai întâi legătura dintre părinți și copii, apoi legătura copiilor cu societatea. O societate sănătoasă se naște din familii responsabile pentru formarea personalității copilului pentru că o funcție principală a familiei este cea de socializare. Copilul primește primul set de valori din familie. O bună educație duce la un caracter puternic și după procesul de maturizare, viitorul adult nu va accepta compromisul în viață. Din păcate există și indivizi needucabili pentru că aceștia au un bagaj genetic negativ care nu poate fi schimbat, indiferent de efortul de educare investit în ei.

Familia ar trebui mai mult protejată pentru că este un grup primordial. Goana după satisfacții materiale, dorința de a face carieră, dinamica populației, globalizarea, dezbinarea familiei sunt factori negativi ce influențează dezvoltarea copilului. Reușita și eșecul în viață sunt justificate prin educația primită în familie, dar după ce copilul deosebește binele de rău, el se poate autoconstrui, se poate șlefui în timp raportându-se la modele superioare, chiar dacă modelele părintești sunt negative. Un rol important în acest sens îl are voința proprie. Educația înseamnă progres. Depinde de părinții de azi cum va arăta societatea de mâine!

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. HURMUZACHE MIHAELA

SCOALA GIMNAZIALA M. EMINESCU LESPEZI

Indiferent de locul în care ne aflăm: la școală, acasă sau în societate normele de comportare civilizată fac diferența între indivizi. Nu o dată, în meseria noastră ni s-a întâmplat să menționăm importanța acestui lucru. De fapt, cei șapte ani de acasă cuprind un set de priceperi și deprinderi formate în cadrul familiei și definesc modul în care îi respectăm sau nu cu ceilalți. Pe parcursul etapelor de dezvoltare din viața indivizilor descoperim că aceste reguli se îmbunătățesc pe parcursul vieții, dar definitiv este modelul oferit de familie. Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani, când intră în treapta preșcolară. La această vârstă un copil ar trebui să știe să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau reguli de comportament la masă, în vizită, la locul de joacă, în magazin, etc. Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului.

Părinții conștienți de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată și ei înșiși se comportă ca atare pentru că modelul matern este primul imitat de copil. Pregătirea pentru integrarea în colectivitate este un alt aspect ce nu trebuie neglijat la această vârstă. Copilul trebuie să utilizeze formule adecvate de salut, moduri simple de a cere ajutor sau de a împărți anumite lucruri cu ceilalți. De asemenea reguli de igienă precum spălarea mâinilor sau modul de a utiliza tacâmurile sunt utile și ajută copilul ce intră într-un mediu nou, necunoscut. Cei mai mulți dintre părinții zilelor noastre consideră că școala are rolul de a introduce reguli și de a forma tipuri de comportamente, dar nu este oare mai simplu ca fiecare copil să vină deja cu un bagaj de cunoștințe? Educarea tinerelor generații ar fi mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi ar veni de acasă și nu am încerca să spunem mereu că ni se cuvine totul. Suntem ființe unice, dar trăim într-o societate ce presupune a lucra sau a colabora cu alții de aceea părinții ar trebui să acorde atenție acestor aspecte și să nu considere că tot ce se făcea odată trebuie aruncat.

O țară cu cetățeni educați este o țară prosperă și de aceea reguli simple și norme de bun simț ajută cetățenii să evolueze. Adaptarea la mediul școlar este mult mai ușoară atunci când copilul a parcurs etapa preșcolară într-o instituție de învățământ, de aceea cei șapte ani de acasă fac parte dintr-o verigă de neînlocuit din dezvoltarea noastră. În ciclul gimnazial în care activez, aceste discrepanțe dintre copiii cu cei șapte ani de acasă și cei fără ei este și mai evident prin comportamentul agresiv față de sexul opus sau prin atitudinea sfidătoare față de cadrele didactice. Vârsta le dă copiilor imboldul să creadă că pot face totul, iar părinții consideră că e vina școlii care nu îi educă. O materie specială nu există în acest sens, iar orele de dirigenție nu pot suplini neimplicarea familiei în analizarea comportamentelor copiilor. Poate că ar trebui să ne întoarcem un pic la tradițiile legate de educația în familie și principiile unei familii bazate pe respect să influențeze pe viitor viața noastră ca cetățeni ai acestei țări. În concluzie, consider că a avea cei șapte ani de acasă este un lucru de bun simț, dar și un lucru ce ne poate marca întreaga viață, de aceea sper ca familiile să conștientizeze acest lucru și să facă ceea ce este necesar în acest sens pentru copiii lor.

Trăim niște vremuri în care egalitatea dintre femei și bărbați este din ce în ce mai vizibilă. Femeile își doresc în egală măsură să devină mame și femei de succes. Aici intervine prezența unei alte persoane care să substituie absența mamei și să îi insufle celui mic valorile morale. Putem vorbi de o bunică care datorită programului mai lejer, poate adopta o atitudine mai calmă față de cel mic. Copiii crescuți de bunici sunt mai sensibili, mai calmi, mai politicoși pentru că împrumută din înțelepciunea celor care i-au crescut. De cealaltă parte se află imaginea bunicului care din prea multă iubire îi face toate capriciile nepotului transformându-l într-un copil răsfățat. Cei șapte ani de acasă sunt uneori echivalenți cu anii de grădiniță. Tot mai mulți părinți sunt în căutare de grădinițe cu program prelungit. Aici copiii mănâncă, dorm, se joacă. Părinții încearcă să recupereze acest timp pierdut cu cele două zile de weekend când, vrând să se revanșeze pentru absența lor, trec cu vederea obrăznicia copiilor. Nu e importantă cantitatea, ci calitatea timpului petrecut cu propriii copii.

Putem să ne învățăm copiii să fie politicoși și prin exemplul personal. Copiii preșcolari sunt mult mai receptivi la ceea ce văd decât la ceea ce li se spune. Din acest motiv e indicat să ne plimbăm cu copiii în medii liniștite, să îi lăsăm la joacă cu copii ce le pot oferi un model pozitiv. Oferim cei șapte ani de acasă și în funcție de câți copii avem. Când avem un singur copil, manifestăm două tendințe. Fie ne focalizăm toată atenția asupra lui și încercăm să îi oferim cea mai bună educație, fie, din prea multă iubire, îi iertăm orice greșeală și facem să fie catalogat drept un copil răsfățat căuia, așa cum ar spune alții, îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Părinții trebuie să conștientizeze că prezența lor nu este necesară doar în primii doi ani de viață ai copilului. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale părinților nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu. Buna-creștere se învață în familie, în mediul extern doar se fixează. Școala ne poate pregăti pentru concursuri, competiții, dar nu poate să substituie cei șapte ani de acasă. Pentru un adult de succes, cele două instituții, familia și școala, trebuie să coopereze. Și nu sunt de subestimat primii șapte ani de viață deoarece ei sunt temelia.

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

Inv.Hurmuachi Maria

Sc. Gimnaziala Roscani

Aceasta expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Cu siguranță, atunci când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți în această perioadă.

Atunci când spunem despre un copil că are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Toate aceste aspecte sunt induse de familia copilului și de oamenii din jurul lui, mai ales până la vârsta de 3 ani. Copiii vor prelua din familia lor comportamentul părinților, limbajul părinților și modul lor de a se exprima verbal cât și fizic. Este vital ca aceștia să crească într-un mediu prielnic și să aibă parte doar de exemple pozitive în jurul lor.

Procesul de învățământ începe cu primii ani de grădiniță însă educația începe din sânul familiei, atunci când copilul începe să vorbească, să aibă primele percepții despre viață, să ceară primele răspunsuri etc. De aceea părinții sunt desigur primii educatori ai propriului copil și pentru a avea succes ar trebui să respecte o serie de reguli: (să spună mereu adevărul, să aibă bune maniere atât cu oamenii din jur cât și cu copilul, nu trebuie să abuzeze de copil în nici un fel, ba din contra trebuie să fie alături de el emoțional și trebuie să evite acea „bătăie ruptă din cer” care de fapt este foarte negativă în educarea copilului nostru, etc).

Cu siguranță va fi nevoie și de câteva reguli de familie pe care va trebui să le impunem în fața celor mici astfel limitând anumite greseli. O relație solidă între copil și părinte se formează doar prin comunicare, deci trebuie să avem capacitatea de a înțelege problemele lor, dar mai ales de a ști să-i ascultăm atunci când au nevoie și nu doar atunci când avem timp. Decât să îi jignim și să le vorbim pe un ton foarte puternic este de preferat să stăm în fața copilului în genunchi pentru a fi de aceeași statură cu el și să îi explicăm totul ușor și cu o voce calmă. Astfel el nu se va simți inferior și va putea să te înțeleagă mult mai bine.

Cei 7 ani de acasă înseamnă:

1. **Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

2. **Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlaie, să nu fie obraznică, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

3. **Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu castile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacosa, să urce în pom după o pisică speriată, chestii de-astea...)

4. **Sa stie sa piarda** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și sa castige cu eleganta** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se învățăm mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea, ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va

incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. primar Huțuleac Dan Paul
Școala Gimnazială “Al. I. Cuza” Dorohoi

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere emoțional, comportamental, social, financiar. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș. a. Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Pe lângă abilitățile importante pentru “funcția” de părinte, fiecare familie își dezvoltă propria structură de repartizare a responsabilităților. Normele generale după care trebuie să se desfășoare procesul de creștere și de educare a copilului în familie impun responsabilități precise din partea părinților. Printre cele mai importante pot fi menționate următoarele:

- asigurarea subzistenței și a educației;
- educarea și dirijarea trebuințelor fiziologice;
- dezvoltarea aptitudinilor, a limbajului și stimularea exersării capacităților practice, cognitive, tehnice și sociale, care au rolul de a facilita securitatea personală și comportamentul autonom;
- orientarea spre lumea imediată a universului familial, spre comunicarea mai largă, spre societate, în așa fel încât copilul să fie pregătit să se confrunte cu marea varietate de situații și poziții sociale care vor interveni în viața de adult;
- transmisia principalelor scopuri sociale, valori culturale care definesc modelul cultural-normativ al societății, formarea motivației personale în raport cu scopurile parentale și sociale;
- dezvoltarea capacității de a întreține raporturi interpersonal și de a răspunde în mod adecvat sentimentelor altora;
- controlul libertății de comportament, limitarea „transgresiunilor” de la normal, corectarea erorilor, oferirea unor îndrumări și interpretări.

Un concept important fără de care nu am putea vorbi nici de creștere, nici de dezvoltare este acela de **îngrijire**. Îngrijirea reprezintă totalitatea acțiunilor întreprinse de părinți, bunici sau comunitate, în vederea asigurării sănătății, nutriției, dezvoltării psiho-sociale și cognitive a copilului. Îngrijirea copilului presupune un răspuns adecvat pentru nevoile sale fundamentale: protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate. **Creșterea** se referă la schimbările specifice de ordin fizic și creșterea în dimensiune. **Dezvoltarea** este definită ca sporirea în complexitate sau modificarea de la forme simple la forme mai complexe și mai detaliate. Este un proces ordonat continuu în care copilul dobândește cunoștințe, achiziționează deprinderi, are comportamente adecvate, adaptabile, se autodefiniște în raport cu sine și cu ceilalți. Factorii ereditari și de mediu, unici în cazul fiecărei persoane, influențează ritmul și calitatea dezvoltării copilului – de aici diferențierea atât de semnificativă a dezvoltării celor mici. Ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună

dezvoltare a sa. Copilul, are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească, etc. Nevoile de bază ale copilului în familie sunt:

- dragoste și securitate; Această nevoie este permanent în copilărie și foarte important în construirea atașamentului. De măsura în care va fi satisfăcută nevoia copilului de dragoste va depinde calitatea viitoarelor relații sociale ale adultului cu colegii, cu prietenii;

- de experiențe noi, de stimulare; Prin stimulare și experimentare se condiționează dezvoltarea inteligenței copilului. Jocul și limbajul sunt cele mai importante activități ale copilului în sensul trăirii de experiențe noi. În joc, copilul explorează lumea, își dezvoltă mecanismele de coping (control) cu situațiile provocatoare ale realității;

- nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile; Încurajările adultului și exprimarea unor exigențe rezonabile față de copil sunt esențiale în socializarea copilului. Acest mod de răsplătă îi formează copilului o stimă de sine pozitivă. Recunoașterea meritului copilului trebuie făcută vizând în special efortul depus de copil și nu rezultatul.

- nevoia de responsabilități; Aceasta devine la o anumită vârstă o nevoie de bază a copilului. Prin satisfacerea sa, se dezvoltă autonomia copilului. Mai întâi copilul învață să se îngrijească singur, să mănânce, să se spele, să se îmbrace. Responsabilitățile cresc pe măsură ce copilul se mărește și dau copilului sentimentul libertății în acțiunile proprii.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Autor: IACOB COSMINA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primii ani din viață influențează comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil. Această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, sunt importante în dezvoltarea copilului. Acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul. Este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”.

Crizele de personalitate sunt o etapă normală în dezvoltarea copilului. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”. După ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale

căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Rolul „celor șapte ani de acasă” în formarea caracterului uman

Prof. înv. primar: IACOBESCU Marin Ionel
Școala Gimnazială Bethausen, Județul Timiș

Primii șapte ani de acasă reprezintă educația primită în familie de fiecare ființă umană în decursul celor șapte ani de viață, iar lipsa acesteia marchează destinul ființei umane.

Perioada optimă pentru educația și formarea caracterului psihosocial în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă în familie.

„Cei șapte ani de acasă” ne prezintă familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. În educarea copilului, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Ea este „prima instituție de educație morală” și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresiile „ai cei șapte ani de acasă” și „nu ai cei șapte ani de acasă” definesc tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușirea diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Primii șapte ani din viața individului se numesc „cei șapte ani de-acasă”, deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. În acești primi șapte ani copilul poate învăța: deprinderi de autoservire; ordine; igienă; curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative; bune maniere și comportament în diverse situații; limbaj corect transmis; modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc); consecvența în realizarea unei sarcini; concentrarea atenției; perseverența în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție; altruismul; cooperarea; atitudinea pozitivă față de diverse sarcini etc.

Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”. Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Bibliografie:

- P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
- Educația timpurie în România, *Step by step – IOMC – UNICEF*, Vanemmonde, 2004

Repercursiunile carențelor educative familiale reflectate în “ Cei 7 ani de acasă”

Prof.Iakab Irina
Grădinița cu Program Prelungit Nr.12 Medias

Lipsa integrității cuplului familial, absența ambianței afective necesare sau afecțiunea exagerată față de copil, pretențiile nerealiste ale părinților față de performanțele copilului, îl determină pe acesta să fie ostil și refractar, atât în familie cât și în grădiniță.

Familia reprezintă spațiul satisfacerii trebuințelor existențiale ale membrilor ei, iar cunoașterea și dragostea sunt elementele principale care trebuie să regleze relațiile între membrii ei. Atitudinea părintelui este oglinda copilului, în care acesta se vede și se consideră așa cum părintele îl arată că este. În această oglindă, fidelă sau nu, copilul își construiește imaginea de sine, respectul de sine, stima de sine, își atribuie o valoare. Depinde de părinți ca respectul să existe, să se dezvolte autocontrolul, independența, ca fiul sau fiica să-și atribuie valoare. Părinții trebuie să aibă conștiința faptelor și a vorbelor pentru că sunt principalii “formatori” ai celor șapte ani de acasă, responsabili ai formării personalității copilului lor.

Copilul trebuie să știe ce i se cuvine și ce nu, că regulile există atât pentru el cât și pentru adulți. Copiii crescuți fără nici o regulă, într-un climat prea protector, cu o căldură afectivă excesivă vor deveni capricioși sau încăpățânați, nu vor putea mai târziu să suporte frustrările inerente impuse de un cadru social în care se cere disciplină, muncă și aderare la scopurile colective.

Supunerea părinților fără discernământ cererilor copiilor, slăbiciunea și lipsa de fermitate favorizează dezvoltarea agresivității și negativismului. Crizele de mânie sunt urmarea conflictului dintre personalitatea în plină afirmare a copilului și atitudinea permisivă părinților: copilul urlă, se zbate, manifestă agresivitate față de persoane sau obiecte.

Indiferența părinților manifestată prin faptul că nu țin cont de vulnerabilitatea copilului, îl subapreciază sau manifestă răceală afectivă față de acesta, reprezintă uneori atitudini pentru a justifica inconștient propriile lor sentimente. Copilul suferă atunci când părinții nu au timp pentru el, când nu-i arată afecțiune sinceră, chiar dacă părinții încearcă să suplinească acestea oferind cadouri. La acești copii întâlnim pasivitate, apatie și agresivitate, dificultăți în comunicare, lipsă de încredere în sine produse de sentimentul profund de neputință trezit de universul în fața căruia ei sunt ”abandonați”.

Disciplina rigidă, severă și strictă adoptată de părinții care nu lasă inițiativă copilului și practic îl obligă să se supună fără comentarii unor măsuri educative aspre, uneori chiar absurde, nu prezintă nici un avantaj, ci din contră, conduc la creșterea agresivității și ostilității copilului, provocând tensiuni și conflicte inutile.

Metodele de disciplinare brutale sunt inefficiente în intenția de a schimba comportamentul copilului.¹

În familiile ale căror raporturi interpersonale se caracterizează, prin certuri și violență, imaginea părinților se devalorizează și se degradează în ochii copilului. Berge(1967) consideră că “un copil dificil e adesea un copil nefericit, iar climatul familial conflictual este favorabil unor tulburări de caracter și a agresivității”.² Starea conflictuală între părinți duce la perturbarea climatului socio-afectiv și moral al familiei. În astfel de condiții, trebuințele fundamentale ale copilului nu sunt satisfăcute, ceea ce are ca efect structura unei personalități dizarmonice, cu perturbări mai ales în sfera afectiv-motivațională, volitivă și caracterială.

Prin urmare, raporturile părinților cu copiii nu vor mai avea nici cea mai mică eficiență educativă, dimpotrivă, părinții devin “modele negative” care pot induce la copii agresivitatea verbală și fizică, comportamentul antisocial. Ei „învață” că violența este o metodă eficientă de a-i controla pe alții.³

Divergențele educative dintre membrii adulți ai familiei generează reacții agresive la preșcolari.⁴ În familiile în care bunicii contrazic sau reproșează măsurile de ordin educativ ale părinților de față cu

¹ Muntean, A., *Rupeți tăcerea-Ghid de intervenție în situațiile de maltratare a copilului;Curs universitar*, p.56

² Dragomirescu, V., *Psihologia comportamentului deviant*, p.175

³ Rudica, I., *Familia în fața conduitelor greșite ale copilului*, p.17

⁴ Mitrofan, I., *Cursa cu obstacole a devenirii umane- Psihologie, psihopatologie, psihodiagnoză, psihoterapie centrată pe copil și familie*, p.48

copilul, clatină autoritatea acestora, schimbă poziția copilului față de părinți și perturbă relațiile familiale, dând naștere la tensiuni și conflicte.

Bibliografie:

1. Dragomirescu, V., (1976), *Psihologia comportamentului deviant*, Editura Științifică, București;
2. Mitrofan, I., (2003), *Cursa cu obstacole a dezvoltării umane- Psihologie, psihopatologie, psihodiagnoză, psihoterapie centrată pe copil și familie*, Editura Polirom, București;
3. Muntean, A., (2005), *Rupeți tăcerea- Ghid de intervenție în situațiile de maltratare a copilului*, curs universitar, Universitatea de Vest, Timișoara;
4. Rudica, I., (1981), *Familia în fața conduitelor greșite ale copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Iana Mihaela Maria
Grădinița P.N. Nr. 2, orașul MURFATLAR, Jud. Constanța

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație

Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

În aceeași măsură în care un colectiv are nevoie de reguli, tot așa are nevoie de stabilirea unui model clar în care fiecare membru să fie participant conștient la realizarea nevoilor grupului. Astfel, educatorul stabilește, de comun acord cu copiii, care sunt acele aspecte din sala de grupă care necesită grija tuturor pentru a asigura un mediu plăcut, sigur, confortabil și civilizată. Odată identificate aceste nevoi, ele vor fi scrise pe un „Panou al responsabilităților“ care va fi așezat la loc vizibil și accesibil copiilor. El poate cuprinde:

Curățenia și ordinea în Centrele de activitate după terminarea activităților; Îngrijirea florilor; Aranjarea cărților în bibliotecă; Aranjarea creioanelor, jocurilor, jucăriilor etc. Aplicarea PLANULUI DALTON care se poate continua și acasă de către părinții preșcolarului, reguli aplicate pe panoul de acasă.

Este de preferat ca asumarea responsabilităților de către copii să fie făcută benevol, fără impuneri din partea educatorului / părintelui. În aceeași măsură însă, copiii trebuie să știe că, prin rotație, toți vor trebui să-și asume acele responsabilități. Marcarea „responsabililor“ pe panou se face folosind pozele copiilor sau numele lor. Se stabilesc, de asemenea, intervalele de timp la care se face rotirea „responsabililor“:

săptămânal, la 2-5 zile etc. Pe parcursul zilei educatorul va urmări în ce măsură „responsabilii“ se achită de sarcini.

• Noutățile zilei

Acest moment al întâlnirii de dimineață promovează dezvoltarea practicilor democratice prin furnizarea de informații în mod deschis, tuturor. Facilitează și oferă tuturor copiilor dreptul de a se adresa grupului și de a fi ascultați. Copiii se înscriu liber la cuvânt și nu vor fi constrânși nici în conținutul

mesajului lor, nici în modalitatea de exprimare. Ei pot relata evenimente semnificative din viața lor sau pur și simplu mici întâmplări pe care doresc să le împărtășească grupului. Educatorul va avea grijă să încurajeze vorbitorul să se adreseze grupului și să evite intervențiile dirijiste. Grupul va fi încurajat să dialogheze cu vorbitorul punând întrebări și cerând lămuriri acestuia. La noutăți se pot înscrie și cadrele didactice/ adultul de acasă, respectând aceeași poziție în cercul copiilor și aceleași reguli. Este un bun moment în care ei pot anunța diverse evenimente: prezența unor invitați, vizite la diverse obiective, excursii etc.

• Orarul zilei

Anunțarea activităților zilei și a temelor orientează copiii în cronologia desfășurării activităților. Astfel, ei învață să-și dozeze efortul intelectual, răbdarea și să-și concentreze atenția în scopul rezolvării sarcinilor de lucru. Pentru aceasta educatorul trebuie să facă mereu, pe parcursul zilei, referire la programul zilei precum și la reperatele orare destinate diferitelor activități.

• Mesajul zilei

Este un text scurt și direct realizat de educator, în consens cu tema și obiectivele zilei. Mesajul este scris și afișat astfel încât să poată fi văzut de toți copiii. El trebuie conceput și redactat adecvat nivelului și competențelor grupului și într-o manieră care să trezească interesul copiilor. Astfel, se pot folosi elemente grafice cunoscute de copii combinate cu desene sau alte reprezentări grafice.

Prin întâlnirea de dimineață putem veni în ajutorul copiilor care au greutate în relaționare. Contactul educator-copii este direct. În calea comunicării lor nu stă nici catedra și nici mesele, subiectele de

discuție sunt libere, neimpuse și este încurajată exprimarea sentimentelor. Întâlnirea de dimineață creează premiza pentru ca fiecare copil să simtă că face parte din colectiv și are dreptul și responsabilitatea de a contribui la activitatea acestuia.

Exercițiile de introducere în atmosfera de lucru („spargerea gheții“) reprezintă modalități optime de stimulare a inteligenței emoționale. Până vor reuși să înțeleagă sentimentele celorlalți, copiii trebuie să învețe să-și recunoască propriile sentimente.

Alături de familie, și educatorii ar trebui să vină în întâmpinarea acestei nevoi care, de ce să nu recunoaștem, nu a prea fost luată în considerare în învățământul românesc tradițional. Atâta vreme cât nu ne facem timp să aflăm cum se simt copiii noștri și motivele pentru care se simt astfel, nu vom înțelege de ce sunt agitați sau somnolenți, agresivi fizic sau verbal, de ce sunt neatenți și nu pot face față unor cerințe etc.

Regulile sunt anunțuri normative care stabilesc comportamentul fiecăruia. Regulile sunt create pentru a proteja drepturile și interesele indivizilor. Ele stabilesc, mai degrabă, ceea ce trebuie să se facă decât ceea ce nu trebuie să se facă. Din acest motiv ele trebuie formulate în enunțuri scurte, pozitive, ușor de înțeles de către copii. Procesul de stabilire a regulilor este unul viu, activ, care se inițiază încă din primele zile și continuă pe tot parcursul anului. Regulile grupei reprezintă un set de norme comportamentale, o listă care rămâne mereu deschisă, disponibilă pentru a fi revizuită, îmbogățită sau completată la nevoie. Regulile se întocmesc împreună cu copiii sub supravegherea educatorului. Astfel, ei vor respecta mai degrabă regulile la stabilirea cărora au contribuit decât pe

cele impuse. Odată deschisă lista regulilor stabilite, ele sunt redactate, afișate la loc vizibil, accesibil copiilor. Este important și necesar ca, ori de câte ori este nevoie, să se facă referire la regulile menționate, să se discute și să se dezbată. De asemenea, se pot ivi situații în care anumite enunțuri trebuie reevaluate sau reformulate.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Atunci când mergem cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra noastră într-un mod negativ. Trebuie să îi explicăm celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Să-i spunem că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Trebuie să descoperim ce îl supără și să căutăm soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedăm când cel mic face crize de nervi în public.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Specialiștii spun că există șapte elemente cheie care stau la baza succesului pe care copiii îl vor avea în școală (Daniel Goleman, *Inteligența emoțională*):

1. Încrederea – sentimentul de siguranță, certitudinea că se poate bizui pe ajutorul celor din jur în demersul său spre cunoaștere și devenire;

2. Curiozitatea – dorința de a cunoaște ceva nou;

3. Intenția – pornirea interioară, conștientă, însoțită de dorința de a îndeplini ceea ce îți propui;

4. Controlul de sine – capacitatea de control asupra faptelor proprii;

5. Raportarea – dorința și capacitatea de a se alătura unui grup, de a participa la activitatea acelui grup încercând să se facă înțeles și să-i înțeleagă pe ceilalți;

6. Comunicarea – capacitatea și dorința de a transmite și a face cunoscute celorlalți, propriile idei și sentimente;

7. Cooperarea – capacitatea de a lucra împreună cu cineva în scopul realizării unui obiectiv comun.

Dacă un copil la 6-7 ani are aceste calități deja dobândite, depinde în mare măsură de părinții dar și de educatorii care au o mare responsabilitate în formarea unitară a personalității lui.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

EDUCATOARE: IANCU FLORINA

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu, este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „*sapte ani de-acasă*”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

> **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

> **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

> **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

> **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

> **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

> **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

> **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Rolul educativ al familiei

Prof. Iancu Marinela
Școala gimnazială "Marin Sorescu" Bulzești
Jud. Dolj

Sintonia dintre viața socială și cea de familie nu se realizează de la sine, fără pregătiri și îndrumări conduse de obiective precise, eșalonate în timp. Perfecționarea relațiilor dintre oameni reclamă între altele și perfecționarea relațiilor intra- și interfamiliale. În cuprinsul noilor relații sociale, grupul familial deține un rol constitutiv, îndeplinind funcții multiple și de lungă durată în dezvoltarea și educația personalității umane.

Viața de familie se caracterizează prin relații sociale și interpersonale deosebit de sensibile și fine, datorită caracterului lor intim. În familie se dezvoltă relații hotărâtoare pentru modelarea profilului etic al copilului, aici este locul uceniciei intelectuale și morale a puiului de om, în care el învață să vorbească, să cunoască "pe celălalt", să colaboreze și să-și asume răspunderi personale controlate. Familia înseamnă școală a sensibilității, a primelor emoții și afecte, ea îl învață pe copil să fie o ființă sensibilă, capabilă să înțeleagă, să aprecieze și să-și însușească valorile morale, estetice, intelectuale.

Atât de des prin conținutul relațiilor sale interne, mediul familial se descoperă și se lasă investigat în condiții mai dificile datorită climatului său specific, a intimității relațiilor, în care cel din afara familiei pătrunde numai după ce s-a dovedit vrednic de încredere.

Mediul educațional familial se deosebește de cel instituțional specializat prin faptul că acțiunea educativă este implicată în procesele de viață, cu întregul lor registru de conținut și funcțiuni. Acțiunea educativă în familie fiind integrată vieții reale, are o intensitate deosebită în numeroase momente pe care școala le caută și de multe ori nu le poate realiza. Cu cât mai pregnant se va acționa în direcția realizării organice dintre școală și societate, cu atât educația în familie se va dovedi o sursă educațională importantă, demnă de a fi modelată și totodată respectată.

Educația în familie constituie o parte fundamentală în procesul formării conștiinței morale a copilului și a conduitei sale. În dezvoltarea moral-intelectuală a ființei umane, din primul an și până la însușirea graiului, acest proces de inițiere are limite și poate duce, în anumite situații la rezultate negative. Se poate naște condiția în care "gradul de percepere a celuilalt" să rămână limitat la relațiile din sânul familiei. Optica "puiului de om", în acest caz, se cantonează la cunoașterea "celuilalt" numai ca persoană din propria familie.

Primul obiectiv de conținut al acțiunii cu părinții este cel al cunoașterii sferei morale familiale. Nucleul moral familial are valențe formative neprețuite. Acest mediu de viață socială promovează comportamente și atitudini educaționale de o mare intensitate afectivă, ceea ce constituie o condiție deosebit de valoroasă în dezvoltarea personalității umane, a capacității de a-și însuși valori, de a lua atitudini, de a gusta viața în raport cu ecoul ei real asupra ființei umane. Mediul afectiv familial constituie o condiție educațională de înaltă valoare formativă, trezind rezonanța și acționând împotriva insensibilității la ceea ce se produce în jur, insensibilitate care se transferă de obicei în atitudini amorale și imorale și duce la viață inestetică și degradantă, la atitudini reflexe de nivel subuman. Cât de înțelepți trebuie să devină părinții pentru a acorda libertatea necesară formării autonome a copilului, fără a se lăsa subjuogați de copil! Cât de nuanțată va trebui să fie munca de educație în familie!

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

Iancu Mihaela
Liceul Tehnologic Dărmănești
Județul Bacău

Educația a fost definită de-a lungul timpului de mulți specialiști. Pornind de la Platon, Aristotel, Kant și mulți alții, educația a primit mii de diverse definiții, cum ar fi „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele” (Platon). Fie că se referă la educația fiecărui om în parte sau la educația unei societăți, educația are ca esență formarea anumitor comportamente ale individului raportate la societate.

Omul este o ființă constituită bio-psio-social. Acestea sunt trei dimensiuni ce formează ființa umană. Referindu-ne la componenta bio – biologică, trebuie să avem în vedere atât moștenirea genetică cât și starea de sănătate a fiecăruia în parte. Psihicul fiecăruia, latura sufletească cuprinde afectivitatea, voința, rațiunea, cunoașterea, capacitatea de a gândi și comunica. Această instanță este clar influențată de caracter, conștiință și personalitate. Echilibrul sufletească, starea, sănătatea psihică sunt la fel de importante ca sănătatea fizică și sunt interdependente. O bună condiție fizică implică o stare psihică bună și invers. O suferință fizică afectează grav starea de spirit și o suferință psihică poate afecta grav sănătatea fizică. Aspectul social încadrează individul în societatea guvernată de legi, de etică morală și chiar religioasă. Prin raportarea la semenii săi individul se maturizează dezvoltând relații sociale și cunoscându-se mai bine pe sine. Aceste relații sunt departe de a fi perfecte. Egoismul, indiferența, răutatea, cruzimea, imoralitatea produc victime la fiecare pas. Nu ne putem defini în afara socialului, este la fel de important ca celelalte două componente. Singura „protecție” împotriva aspectelor nefaste din societate, care ne ajută la păstrarea sănătății fizice și psihice o reprezintă cei șapte ani de acasă.

Educația primită în familie în primii ani este absolut esențială vieții. Când ne referim la cei șapte ani de acasă ne referim de fapt la educația pe care copilul a primit-o în primii șapte ani de viață, la felul în care familia a contribuit la formarea caracterului, a personalității copilului pe lângă moștenirea genetică și ceea ce învață la grădiniță sau în societate. Lăsând la o parte copiii care nu sunt crescuți în propriile familii, nu pentru că nu sunt demni de luat în seamă ci pentru că cei șapte ani de acasă se referă la educația primită în familie, educația timpurie ce nu poate decât beneficia.

Bunele maniere, regulile morale învățate în familie pregătesc copilul pentru adaptarea în societate. Educația primită în familie, în primii ani de viață depinde de relațiile afective dintre copii și părinți, dintre adulții din preajma copilului, de valorile morale pe care se bazează familia și care sunt transmise copilului și de specificul de dezvoltare a fiecăruia.

Caracterul și personalitatea încep să se formeze timpuriu, încă de la începutul vieții, înainte de a merge la școală. Baza formării unui comportament corespunzător este dată de relația afectivă dintre copil și părinți. Copilul iubit de părinți se simte protejat, are încredere în sine și în forțele proprii. Siguranța din familie îi crează deschiderea față de societate, față de învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul crescut și educat într-o atmosferă deschisă, bazată pe încredere și iubire nu va percepe regulile de comportament nu ca pe o încătușare ci ca pe o stare a firii, ca un comportament firesc.

Când afirmăm despre un copil că are cei șapte ani de acasă ne referim la faptul că acel copil este bine educat, că respectă regulile de comportament. Problema e că în ultimul timp familia modernă și-a mutat valorile dinspre cultural înspre material. În familia modernă valorile sunt reprezentate de bunurile materiale, față de familia tradițională unde bunurile erau de natură spirituală. Părinții aleg să plece în străinătate lăsând copiii în grija bunicilor, a altor rude sau lucrează ore suplimentare, stând din ce în ce mai puțin cu copiii lor. Unii își „cumpără”, efectiv, copiii trimițându-le bani și bunuri costisitoare, crezând că acestea pot suplini lipsa părinților. Copiii se obișnuiesc în timp cu lipsa părinților. Se obișnuiesc și să le cheltuiască banii, așa cum cred ei că e mai bine. Însă nimic pe lume nu poate recupera copilăria petrecută departe de părinți. Nimic, nici cele mai frumoase sau scumpe lucruri nu ne readuc copiii în brațele noastre!

În primii ani de viață copilul învață regulile elementare de comportament, învață cum să se comporte cu semenii săi, fie ei adulți sau copii. Învață să spună „te rog”, „mulțumesc”, „scuze”, „pardon”, învață când și cum să salute. Copilul mic are drept exemplu de comportament pe adulții din jurul său. Astfel, un copil crescut într-o familie unde nu se țipă, unde adulții vorbesc liniștit, se respectă și își

respectă copilul, la randului lui acesta va face la fel – la vorbi calm și liniștit, își va respecta păriții și pe sine fără a-i fi impus acest respect.

Psihologul Daniel Jay Goleman afirma că „Viața de familie este prima școală a emoțiilor. În acest creuzet intim, învățăm să recunoaștem atât emoțiile proprii, cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre; cum să gândim aceste emoții și cum să ne alegem reacțiile; cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Dezvoltarea armonioasă a copilului este dată, pe lângă asigurarea nevoilor de bază zilnice, de consolidarea sentimentelor lui de iubire și siguranță. Acestea din urma sunt cele care permit copilului să devină o persoană sigură, puternică și prosperă.

„Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;
Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;
Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;
Dacă trăiesc înconjuțați de milă, copiii învață autocompătımirea;
Dacă trăiesc înconjuțați de ridicol, copiii învață să fie timizi;
Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;
Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;
Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;
Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;
Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;
Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;
Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;
Dacă trăiesc înconjuțați de recunoaștere, copiii învață că e bine să ai un țel;
Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;
Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;
Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie drepti;
Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;
Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că este plăcut să trăiești pe lume.”
„Copiii învață ceea ce trăiesc” Dorothy Law Nolte.

BIBLIOGRAFIE:

1. *Inteligența emoțională în educația copiilor*, M. Elias, S. Tobias, B. Friedlander, Ed. Curtea Veche, 2011
2. *Psihologia vârștelor. Ciclurile de creștere și dezvoltare(curs)*, Ioana Lepădatu

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

Prof. IANCULOVICI SAVDIA
Grădinița nr.1 cu P.P. Orsova

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și per mișuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau disjuncte (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Se considera că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

Bibliografie:

Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;

Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate ”, Editura Aramis, București, 2004;

Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. Înv. Preșcolar: Ianosî Melania Gabriela
G.P.N. Moftinu Mic, jud. Satu Mare**

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”.
Albert Einstein

Când vorbim despre „cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care o persoană o are în momentul în care intră în interacțiune cu ceilalți. În prima parte a copilăriei educația se realizează în cadrul familiei, educație care contribuie la formarea personalității și comportamentul copilului, această educație fiind importantă în formarea copilului ca adult.

Când ne gândim că un copil are „cei șapte ani de acasă”, ne gândim că acel copil știe să salute, să se comporte politicos cu ceilalți copii și cu adulții, fiind civilizată, manierată.

Părinții constituie modele pentru copiii lor. Părinții trebuie să fie și ei atenți la modul în care se comportă deoarece sunt o oglindă pentru copiii lor. Părinții petrecând cât mai mult timp cu copiii lor, comunicând în mod permanent, aceștia vor reuși să stabilească anumite reguli și limite în comportamentul copilului.

Deoarece părinții își cunosc cel mai bine copiii, ei contribuie în cea mai mare parte la formarea unor norme și reguli de comportare, acestea trebuind adaptate vârstei și nivelului de înțelegere a copilului. Educația trebuie să ducă treptat la formarea celor „șapte ani de acasă”, acesta fiind un proces permanent.

Având în vedere „strategia umanistă a lui Ham Ginott, în lucrarea sa „Între părinți și copii” (1965), insistă asupra unei strategii orientate în direcția îmbunătățirii comunicării dintre părinți și copii. În concepția lui, relațiile părinți- copii trebuie să se concentreze asupra evitării conflictelor, părinții învățând cum să asculte copiii și cum să câștige, în întregime atenția acestora”.

Este bine ca părinții să le transmită copiilor învățămintele pe care le consideră ei necesare și care îl vor ajuta pe copil să aibă un comportament civilizată, cuviincios.

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață, de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i”. Aristotel

„Vreau să fiu un părinte competent... cine mi se alătură ?”

**Prof. Adina MUSTEȚA / Prof. Ionela IANOȘIGA
Grădinița cu P.P.”Palatul Fermecat”Reșița**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să li se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să fie exemplu pentru copii, să impună limite și reguli în comportamentul copiilor, să permită copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin, să fie părinți implicați și devotați, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu ei! Copilul trebuie să audă și să simtă zilnic că e iubit. Părinții ar trebui să spună mereu copilului „TE IUBESC !” și să demonstreze ce simt pentru copilul lor prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

*www.copilul.ro

*jurnalul.ro/viață-sănătoasă/sănătatea.

* „Disciplinarea pozitivă sau cum să disciplinezi fără să rănești” de Anca Botis Matanie și Anca Axente

Cei șapte ani de-acasă

Prof. Iavorschi Ingrid

« Cei șapte ani de-acasă » este o formulă clasică ce definește educația pe care copilul o primește de la părinți, în cadru familial (informal) care contribuie decisiv la formarea personalității și comportamentului copilului până la vârsta școlarității. În ciuda aparenței clișeice a acestei formule, educația, bunele maniere, regulile morale sunt extrem de importante pentru adaptarea copilului în societate, deoarece un copil care are « cei șapte ani de-acasă » se va descurca sensibil mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc.

În mod evident, inocularea și asimilarea de către copil a acestor comportamente dezirabile se face prin intermediul părinților care, în mod necesar, reprezintă pârgurile acestui mecanism complex. Ei sunt și vor fi mereu pentru copilul lor modele de urmat, de măiestria și răbdarea lor depinde rezultatul acestui proces îndelungat și migălos. De aceea, putem spune că baza formării unui comportament adecvat al copilului este relația afectivă cu părinții.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. El trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și nu trebuie să i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie lăudat ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, nu numai copiii.

Cei șapte ani de-acasă- norme de comportare în familie și la grădiniță

Prof. învă. preșcolar Ienea Marioara
Școala Gimnazială Bethausen, G. P.N. Cliciova, Județul Timiș

Sintagma „cei șapte ani de-acasă” se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la un copil bine-crescut, mai precis la dobândirea unor bune deprinderi:

- deprinderi igienico-sanitare (de autoservire);
- deprinderi de comportare civilizată și de politețe;
- deprinderi de ordine și curățenie.

Vorbim de cei șapte ani de acasă deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au o mare influență asupra lui.

Formarea oricărei deprinderi necesită din partea părinților și a educatoarelor răbdare și, mai ales, un echilibru între severitate, toleranță și timp.

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung.

Trebuie să existe o concordanță deplină între ceea ce i se cere copilului în familie și ceea ce se realizează la grădiniță.

Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public. Trebuie să i se repete copilului de mai multe ori ce are de făcut. „*Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod direct și atât de vital ca tatăl sau mama ...*” . (P. Osterrieth)

Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu ar necesita un consum mai mare de energie și timp.

În procesul educativ de formare a deprinderilor se conturează mai multe etape de care părinții, ca și ceilalți factori educativi, trebuie să țină seama.

Prima etapă constă în familiarizarea copilului cu obiectele necesare și cu denumirea lor (săpun, prosop, lighean, spălător etc.). Acum se formează o imagine globală asupra acțiunii și a obiectelor.

În etapa a doua, se explică și se demonstrează operațiile în ordinea lor firească, se demonstrează fiecare mișcare în parte, iar copiii o imită. De exemplu, când copilul învață cum se spală mâinile, îi explicăm pașii, respectându-se succesiunea lor logică: „Întâi udăm mâinile, apoi le dăm cu săpun ... etc.” Copiii imită mișcărilor făcute de educatoare, după care, pe rând, exersează.

Cea de a treia etapă o constituie formarea și consolidarea propriu-zisă a deprinderii. Copiii le este cerut să execute operațiile în succesiunea lor, dar sub supravegherea adultului. Acum, copiii pot sesiza singuri greșelile, rețin detaliile în mod concret, elimină mișcărilor de prisos. Ritmul de execuție este încă lent, din cauza faptului că operațiile nu s-au automatizat încă.

Pentru a verifica dacă s-a înțeles și s-a reținut succesiunea operațiilor i se cere copilului să arate cum se spală. În acest timp, educatoarea urmărește corectitudinea execuției și corectează greșelile, dacă e cazul.

În cea de a patra etapă, deprinderile se automatizează; aceasta este posibil după vârsta de 5-6 ani. În această etapă, copilul execută operațiile corect, cu minimum de energie. Deprinderea este formată când toate operațiile se desfășoară normal, fără consum mare de energie și timp.

Etapă a cincea a formării oricărei deprinderi o constituie perfecționarea. Este de fapt, faza formării stereotipului dinamic, adică automatizarea acțiunii.

În această perioadă este nevoie de prezența și supravegherea adultului, deoarece deprinderile nu se pot realiza de la sine, ci este necesară perfecționarea lor continuă, până se ajunge la obișnuință.

Activitatea fundamentală a copilului în grădiniță este jocul. De aceea, la această vârstă multe deprinderi se pot forma în timpul și cu ajutorul jocului.

Cu efect stimulator pot fi folosite *lauda și îndemnul*. Atunci când se urmărește trezirea interesului copilului pentru o anumită deprindere, este bine ca tonul să fie plin de voie bună, de blândețe, de

înțelegere. Nu trebuie folosit un ton ridicat. Acesta declanșează copiilor reacții de respingere a acțiunii. Laudele trebuie folosite cu măsură, apoi din ce în ce mai puțin, până ce nu va mai fi nevoie de ele.

Pentru a-i stimula pe copii să se comporte civilizată, se poate aduce la spălător sau la masă o jucărie preferată sau un obiect îndrăgit, care „vrea să-i vadă cum se spală”, „cum se dezbracă” etc. Copiilor li se spune că dacă nu se comportă frumos, jucăria respectivă pleacă supărată.

În vederea consolidării deprinderilor, se pot folosi: povestiri, lecturi după imagini, jocuri și ghicitori.

Povestirea are rol deosebit în stimularea imaginației și sensibilității copiilor. Se pot utiliza povestiri din literatura pentru copii, adaptate vârstei și chiar povestiri improvizate. Eficiență deosebită în procesul formării deprinderilor o are *învățarea unor poezii și însoțirea lor de acțiunile sugerate de text*. Părinții pot recita poezia în întregime, apoi numai strofa care sugerează deprinderea pe care urmăresc să o formeze sau să o corecteze.

Observarea constă în modalitate de formare și consolidare, atât în familie, cât și la grădiniță. Se folosesc, în acest scop, căi și modalități adecvate vârstei și posibilităților lor de înțelegere, astfel încât copiii să participe cu interes la orice activitate. Modul în care adultul dirijează interesul, curiozitatea și spiritul de investigație caracteristice copilului este determinant.

Rezultate deosebite, în consolidarea deprinderilor, se obțin și prin antrenarea copilului în desfășurarea unor *jocuri de creație*. Acestea dezvoltă capacitatea copilului de a-și imagina și interpreta rolul unor adulți (care se ocupă de îngrijirea și educarea lor). Jocul preferat este *De-a familia*, în care părinții sunt întotdeauna buni și blânzi, dacă și în realitate sunt așa. În joc apar și bunici, surori și frați mai mari sau mai mici; depinde de experiența de viață a copilului.

Pentru formarea și consolidarea oricărei deprinderi este necesar ca părinții să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor, precum și de cele psihofizice. Căile și modalitățile de educare trebuie adaptate vârstei și puterii de înțelegere a acestora.

Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se dezvoltă în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Pe întreaga perioadă se vor manifesta unitate de vederi în cerințe, perseverență, răbdare, înțelegere, dar și exigență. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare. Aceasta este, „cartea de vizită a familiei”.

Pentru a ajunge la automatizarea mișcărilor, acestea se repetă de mai multe ori, iar pe măsură ce se formează deprinderile, se cere prelungirea treptată a intervalelor dintre exerciții. În această perioadă, deosebit de importantă este atitudinea consecventă de care trebuie să dea dovadă părinții și educatoarele.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat, manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, va fi sociabil, se va integra cu ușurință într-un colectiv de copii, dar și de adulți. Educația primită în cei șapte ani de-acasă depinde de relația afectivă dintre părinți și copil, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Copilul este pregătit încă de la naștere să primească informații, dar este foarte important mediul în care sunt transmise acestea, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASA

Prof. Ienea-Erimescu Elisaveta

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Potrivit psihologilor, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Cele mai importante lucruri pe care le pot învăța copiii în cei șapte ani sunt

- deprinderi de autoservire
  - ordine
  - igiena
  - curatenie și exprimarea propriilor nevoi
  - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
  - bune maniere și comportament
  - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
  - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de la alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
  - consecvența în realizarea unei sarcini
  - concentrare a atenției
  - perseverența în realizarea unei sarcini
  - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competitivitate
  - altruismul
  - cooperarea
  - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba

chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politete. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politete, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunostințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Înșă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, trebuie să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți

Cei șapte ani de acasă, esențiali în dezvoltare

Prof. învă. preșcolar Iepure Cristina, Grădinița cu P.P. „Voinicel” Zalău

„Cei șapte ani de acasă” pot fi definiți drept achizițiile, competențele pe care copilul le dobândește până la această vârstă, bunele maniere pe care și le însușește. Aceste comportamente se învață, prin imitare, la început în familie, de la părinți, apoi la intrarea în colectivitate, de la educatoare, colegi. Acești șapte ani sunt anii achizițiilor fundamentale: pe lângă dezvoltarea autonomiei (copilul mănâncă, se îmbracă singur), copilul mai dobândește și anumite norme de comportare civilizată. Cu toate că s-a coborât vârsta obligatorie de școlarizare a copiilor la 6 ani, susțin în cele ce urmează că „în cei șapte ani de acasă” copilul reușește să dobândească achiziții impotrante în ceea ce privește educarea din punctul de vedere al manierelor și exprimarea prin intermediul limbajului a stărilor emoționale.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care copilul trebuie să le învețe încă înainte de intrarea în școală este respectul arătat celorlalți. Astfel copilul trebuie învățat, încurajat să folosească formulele de politețe „Te rog!”, „Mulțumesc!”, etc. de câte ori situația o cere. „Formulele magice” trebuie de asemenea să fie utilizate și de către adulți, în egală măsură. „Cu plăcere!”, „Cu drag!” sunt doar câteva dintre răspunsurile pe care trebuie să se ofere în momentul în care copilul a cerut ceva într-un mod frumos. Țineți minte, politețea nu este niciodată dintr-un singur sens!

Dacă vom reuși să-l învățăm pe copil să-și controleze propriile gânduri și sentimente de la o vârstă cât mai fragedă, atunci „comportamentul- problemă” care stă în centrul preocupărilor legate de conceptul nostru actual de educație ar putea de fapt deveni într-o mai mică măsură o problemă pentru noi toți. Dacă vom „investi” în înzestrarea copilului acele instrumente mentale de care are nevoie, va găsi modalități mai productive de a-și rezolva problemele.

Printre metodele pe care părinții le folosesc frecvent pentru „pedepsirea” copilului, se numără amenințările cu reguli și consecințe „Dacă nu faci... te dau la țigan”, „Vine Bau- Bau”, „Îți face doctorul o injecție”. Acestea trebuie evitate a fi folosite deoarece pot provoca în timp anxietate, pot afecta sănătatea emoțională a copilului.

Copilul are nevoie de antrenament în ceea ce privește modul în care se îmbracă, mănâncă, își leagă șireturile, iar apoi, pe măsură ce crește, în legătură cu treburile casei. Toate acestea nu se pot învăța prin ceartă, pedepse, în momentul în care acestea trebuie făcute. Timpul destinat însușirii acestor activități ar trebui să facă parte din rutina zilnică. De multe ori un copil se arată „neajutorat” doar pentru că adulții din jur „îl scutesc” să realizeze lucrurile de unul singur. Copilul încurajat are interesul de a face lucruri singur. Multe aptitudini ale copilului se pot dezvolta, dar acestea trebuie să se desfășoare sub formă de joc. De exemplu, pentru a învăța un copil să își lege șireturile, un adult poate folosi o cutie de carton pe care a desenat un adidas și un șiret. Copilul va fi mult mai motivat să încerce să lege șiretul în joacă, decât dacă ar fi forțat să încerce să își lege pantofii singur, dimineața înainte de plecarea la grădiniță.

Învățarea unei noi abilități ar trebui să fie transformată în rutină, până când deprinderea respectivă va fi însușită. Fiecare abilitate trebuie învățată separat. Răbdarea, încrederea în priceperea copilului de a învăța, frazele de încurajare precum „Cu răbdare, vei reuși”, „Încercă din nou” trebuie să fie nelipsite. O atitudine pozitivă, o atmosferă plăcută și recunoașterea unei realizări fac din procesul învățării, o bucurie atât pentru copil cât și pentru părinte sau cadrul didactic.

De asemenea jocurile de rol din grădiniță contribuie la dezvoltarea manierelor civilizate. Bunele maniere în momentul servirii mesei pot fi învățate cu ajutorul unei „petreceri cu păpuși”. Prezentarea și maniera în care se va vorbi cu invitații, poate constitui parte a jocului. Comportamentul din tren, autobuz sau mașină poate fi învățat prin călătorii imaginare. Din moment ce copilul este actor înăscut, jocul de rol rezează doar o modalitate de exersare a bunelor maniere.

Un alt aspect important pentru dezvoltarea optimă a copilului pe parcursul celor „șapte ani de acasă”, evitați să îi cereți lucruri pe care dumneavoastră înșivă nu le faceți, iar dacă îi cereți ceva trebuie ca acel lucru să aibă utilitate și logică, fiind foarte bine să-i explicați de ce trebuie să facă un lucru, sau de ce nu trebuie să facă acel lucru. Cea mai bună metodă fiind să inventați mici povestioare, cu personaje amuzante prin care să-l determinați să realizeze ceea ce i-ați propus.

Foarte importantă în educație se va dovedi și obișnuirea copilului cu rutina, cu orele fixe, pentru masă, joacă și somn, nu doar fiindcă regimul acesta este obligatoriu pentru o dezvoltare armonioasă, ci și fiindcă astfel primele noțiuni despre ceea ce înseamnă punctualitatea de care va avea nevoie când va

trebuie să ajungă într-un loc anume sau la o întâlnire, „sfertul academic” fiind o invenție a celor obișnuiți să întârzie frecvent.

Nu vă pierdeți răbdarea dacă copilul are obiceiul să uite bunele maniere, insistați cu duhul blândeții, încercați o nouă abordare, dându-i exemple concrete atunci când încalcă o regulă de bună purtare, explicându-i de parcă atunci o faceți pentru prima oară cum ar trebui să se poarte în acea situație, arătându-i avantajele ce decurg din adoptarea unui comportament adecvat.

Dacă folosiți îndrumarea cu dragoste, învățați copilul să-și împlinească trebuințele într-o manieră acceptabilă din punct de vedere social, fără a defăima și fără a încerca să-i domine pe ceilalți. Pentru a-l învăța pe copil să respecte limitele aveți nevoie de trei ingrediente: multă dragoste, răbdare, autocontrol.

Bibliografie:

- * Dr. Becky A. Bailey, Ușor de iubit, greu de disciplinat, Editura Aramis, București, 2011;
- * Dr. Rudolf Dreikurs, Cum să crești copii fericiți, Editura IPPA, București, 2011;
- * Emilian Grecu, Creșterea și educarea copiilor, Editura Ștefan, București, 2012;
- * Stephen Briers, Ghis practic pentru părinți, Editura Polirom, Iași, 2009;

Cei 7 ani de acasă

Prof. Petronela-Antoneta Iepure
Liceul Teoretic „M. Săulescu” Predeal

Cei 7 ani de acasă, o expresie încă valabilă, sunt oglinda educației, pe care părinții o oferă copiilor, în prima parte a copilăriei. Specialiștii afirmă că regulile de comportament și educație oferite, în cei 7 ani de viață ai copilului, sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația copilului constă în a-l învăța pe acesta să devină un descărcător, ea trebuie să atingă toate domeniile de dezvoltare: psihologică, intelectual-cognitivă, socio-emoțională; adică este un proces ce se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Completarea lipsurilor educative, din primii ani, este posibilă și se face anevoios la vârsta școlară, într-un moment dificil în care copilul trebuie să facă oricum față unor noi cerințe, precum învățarea și adaptarea. Astfel sunt utile îndeplinirea unor condiții care trebuie să existe în mediul familial, pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar, anume:

- climatul favorabil de acasă (hrană, somn, condițiile pentru locuit, îngrijire, dragoste etc),
- un program rezonabil pe care copilul trebuie să-l respecte (refacerea energiei vitale, bucuria pentru realizarea succesului său sau acordarea unei pauze în care copilul să accepte pierderea/neplăcerea).

Cei șapte ani de acasă se caracterizează prin felul în care copilul respectă anumite maniere în interacțiunile cu ceilalți. Iată câteva reguli pe care copilul trebuie să le deprindă/ cunoască până la 7 ani:

1. Să se poarte frumos cu ceilalți.
2. Să aibă reguli și totodată limite în comportamentul său.
3. Comunicarea dintre părinte-copil. Se limitează timpul petrecut la TV sau PC.
4. Să iubească lectura/ cărțile, care are un rol important în dezvoltarea sa.
5. Să socializeze/ relaxeze/ să se joace.
6. Să-și controleze emoțiile, să nu fie agresiv.
7. Să spună adevărul, fără a-l denatura în favoarea sa.
8. Să știe că este iubit necondiționat.
9. Părintele să petreacă un timp îndelungat cu propriul copil. Părintele este primul lor profesor.

Până la 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie, adică să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat, un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla temerile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Familia, ca o concluzie, este celula de bază a unei societăți normale. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale confirmă și consolidează normele deja deprinse din familie.

Despre cei șapte ani de acasă

Prof. Carmen Ifrim

„Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.”

Valeria Mahok

Cei șapte ani de acasă reprezintă o imagine a ceea ce părinții investesc calitativ în copiii lor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt extrem de importante pentru formarea lui ca adult. Nu putem vorbi însă despre faptul că un copil cu vârsta sub șapte ani nu are maniere sau că nu are „cei șapte ani de acasă”. Procesul educativ nu se încheie niciodată, nu se oprește brusc la un moment dat. El continuă toată viața. Educația poate schimba trăsăturile negative ale copilului, ale omului în general, indiferent de vârstă. Nu trebuie să îi raportăm pe ceilalți la noi înșine, la valorile noastre, doar pentru că așa am fost noi educați sau am citit în cărțile de bune maniere. Dacă ne pasă de cei pe care îi catalogăm într-un fel sau altul, și ar trebui să ne pese, trebuie să observăm progresul psihic, educativ, modul în care aceștia evoluează. Cu atât mai mult un copil care a trăit într-un mediu pe care noi nu îl cunoaștem, care a avut sau nu parte de afectivitatea și educația părinților. Ce putem spune atunci despre copiii care cresc cu bunicii bolnavi sau de cei care au fost abandonați și aceste valori nu le-au fost transmise, că nu au cei șapte ani de acasă? Nu ar fi drept să facem acest lucru. În fond, armonia dintre trup și suflet este cea care dă valoare fiecăruia dintre noi, dincolo de regulile impuse.

Specialiștii afirmă că în primii șapte ani de viață, copilul ar trebui să asimileze o serie de abilități sociale și emoționale. „Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. Întrebați-vă copilul cum se simte atunci când este ajutat și spuneți-i că la fel de bine s-ar simți și cel pe care l-ar ajuta el”, explică Sorina Constandache, psihopedagog la „Mind Institute” din București. „Multe greșeli apar la primul copil. Părinții nu-l lasă să facă nimic, iar, în final, copilul ajunge să nu-și mai asume responsabilități”, atrage atenția Andreea Dumitrescu, psiholog la Centrul Mindcare. În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita.

Opinia mea ca dascăl, ca om care observ comportamentul diferiților copii care provin din medii diferite, este că nu putem pune o etichetă categorică pentru a afirma cu convingere că un elev are sau nu are cei șapte ani de acasă. Un lucru este cert, familia are pentru orice copil un rol covârșitor și dacă am duce mai departe expresia „a avea cei șapte ani”, am putea spune că un copil frumos educat are părinți buni pedagogi. Școala transmite valorile umane prin intermediul dascălilor, prezintă modele viabile de oameni realizați, însă familia este mai presus de școală. Este modelul viu purtător de valori care vor fi transmise generații la rând. În goana pentru o viață mai bună, în zilele noastre, familia își uită rolul esențial, datoria morală pentru educarea copiilor. Cine este de vină: societatea în care trăim, graba existențială, nepăsarea? Toate acestea plămădesc generații de copii frustrați, agresivi verbal și nu numai. E necesar să ne oprim din vânarea de vânt și să ne aplecăm cu seriozitate asupra nevoilor copiilor noștri, astfel ca atunci când tragem linie, să afirmăm cu mândrie că am crescut generații de copii care au cei șapte ani de acasă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ....

Prof.Daniela Ifrim
Liceul Tehnologic Răchitoasa

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA- FACTOR DECISIV ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF.ÎNV.PREȘC.IFRIM MARCELA
GRĂDINIȚA NR. 37 BRĂILA

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Viața în familie este prima *școală a emoțiilor*. În acest *creuzet intim*, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile. Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delincvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei. În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual. „Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie-Claude, Beliveau). Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de *socializare primară a descendenților*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale* a adulților. În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.” Concluzionând putem spune, că rolul

familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă sau nu o mare personalitate.

Familia, primul mediu educogen

**Prof. înv. primar IFTIMOIU MIHAELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 APA ASĂU, JUD. BACĂU**

Familia, a fost, este și va fi prima colectivitate umană, caracteristică omului și absolut necesară naturii umane, deoarece îi asigură acea atmosferă de intimitate în care se poate reculege în urma dispersării de multiplele solicitări ale existenței.

Cea mai importantă funcție care îi revine familiei este cea educativă. Ea oferă cadrul potrivit pentru formarea principalelor deprinderi și a primelor principii de viață. În familie sunt transmise primele valori sociale, care formează individul pentru viață și se conturează personalitatea viitorului adult.

Când este vorba despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Un copil care are cei 7 ani de acasă este un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Toți părinții își doreasc să aibă copii bine educați, dar mulți dintre ei abandonează cursa.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Copilul care nu cunoaște altă regulă decât satisfacerea imediată a trebuințelor va fi condamnat ca în viitor să sufere eșecuri în relațiile sale, devenind o ființă egoistă.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al copilului. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și educatoare. Grădinița completează golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Această perioadă este foarte importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții, iar cheia de aur a educației o constituie iubirea.

Copiii nu pot deveni adulți decât într-o lume a adulților, având permanent în față acțiunile lor și luând contact cu viața direct prin acțiunile de viață. Personalitatea părintelui se oglindește în personalitatea copiilor.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ

Profesor de psihopedagogie specială, Iftinca Cristina
Școala Gimnazială Specială “Maria Montessori” Bacău

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „*bună creștere*” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric, obiectiv al societății, cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „*sapte ani de-acasă*”.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor, se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „*celor 7 ani de acasă*”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze

golurile din procesul instructiv-educativ, care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„*Cei 7 ani de acasă*” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **OM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. pt. inv.preșcolar Igna Anca Maria

Cei „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, în care avem nevoie de parteneri. În fiecare domeniu de dezvoltare există etape care se succed într-o anumită ordine. Unii copii nu parcurg toți pașii incluși într-o etapă de dezvoltare. Atunci când un copil sare peste anumiți pași, înseamnă că el are un nivel al abilităților care îi permite să treacă la pasul următor.

Pe măsură ce copilul crește, nevoile sale educaționale capătă diferite valențe. Copilul este tentat să își asume din ce în ce mai mult autonomia, are nevoie de separarea fizică de părinții săi. El are nevoie de explorarea unor noi medii, în care actorii să fie atât adulți, dar mai ales, copii de-o vârstă.

Practic, începând cu vârsta de 3 ani, copilul are nevoie și de alte intervenții educative decât cele din familie. Copilul are nevoie să fie pus în situația experimentărilor pe cont propriu, alături de alți copii, în grupuri mici sau mai mari. El are nevoie să învețe să se sprijine pe propriile abilități și aptitudini în situația rezolvării de probleme, în situația de negociere cu un egal de vârstă, în situația în care trebuie să îndeplinească sarcini împreună cu alții copii, deci să colaboreze.

Mediul care poate satisface aceste nevoi educative structurate este grădinița, prin valența formală a educației. În grădiniță, toate activitățile care se desfășoară împreună cu copiii reprezintă experiențe de învățare pentru copil, pornind de la activitățile integrate, până la momentele de rutină sau tranziție, care consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui, dar și care extind cunoștințele și experiențele acumulate prin activitățile integrate.

Participarea copilului la activitățile organizate în grădiniță permite identificarea timpurie a dezvoltărilor atipice. Acestea atrag după sine, așa cum spuneam la începutul capitoului, nevoia unor strategii speciale de educație care să corespundă nevoilor copilului.

Primele relații ale copilului sunt cele pe care le are cu mama sa sau cu persoana care îi satisface nevoile de bază. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Triada mamă – copil – tată oferă copilului posibilități de a se defini pe sine, prin jocul comparațiilor, al imitațiilor, al rivalităților, de a-și însuși modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Părinții sunt primii educatori. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare integrată.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniță și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi.

Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor. Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în grădiniță, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile sale de îngrijire, creștere și educare a copilului.

Copilul trebuie să înțeleagă că fiecare membru al familiei are un rol bine stabilit, iar el, ca membru al familiei, nu face excepție. Este bine ca cel mic să-și vadă părinții desfășurând activități diverse, care nu încurajază discriminarea de gen: tata poate fi văzut făcând mâncare sau spălând vase, iar mama reparând o roată de la bicicleta lui sau vopsind ușa garajului. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra semnalelor pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de vârsta copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

“Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

PRIMĂVARA ”PITICILOR”

**Profesor înv. Preșc. Ilea Tecla
Grădinița cu p.p. ”Așchiuță”
Cluj-Napoca**

Trecerea de la iarnă la primăvară, este un moment deosebit de important în ”viața”grupeii de copii la care predau, și anume grupa ”Piticilor”.

Ne luăm rămas bun de la anotimpul iarna, bucurându-ne de Festivalul-carnaval ”Farsang”. După care observăm imediat ghiocelul, ca ”Vestitor al primăverii”. Căntece, poezii, povești, povestirea copiilor, jocuri didactice, activități la liberă alegere, toate din prisma primăverii, trezirii la viață. Confectionarea măștișoarelor pentru mămicii și întreg personalul grădiniței, pregătirea de daruri pentru mămicii, cu mult drag, acompaniați de cântări și recitări dedicate ”Zilei femeii” și implicit a MĂMICILOR.

Primăvara și fenomenele naturii, sunt implicit trecute, focusate, prin prisma dezvoltării globale-dezvoltarea limbajului și a comunicării, capacități și aptitudini de învățare, dezvoltarea socio- emoțională, dezvoltarea cognitivă, dezvoltarea fizică și a sănătății. Toate acestea dezvoltându-se în cadrul activităților pe domenii experiențiale, activităților la liberă alegere și activităților pentru dezvoltarea personală.

Educația centrată pe copil, a fost în primul plan și în cadrul proiectului propus ”Primăvara”, prin respectarea drepturilor copilului, cunoașterea și respectarea nevoilor și intereselor individuale ale copilului, respectarea specificului învățării la copiii de vârsta 2-6 ani.

La grupa noastră combinată, planificăm zilnic activitate integrată, care asigură astfel parcurgerea echilibrată a tuturor domeniilor de dezvoltare sistemic, stabilind conexiuni între obiecte, fenomene, acțiuni, evenimente și sentimente.

Un moment important în progresul și desfășurarea proiectului despre anotimpul primăvara, este parcurgerea temei despre întoarcerea păsărilor călătoare din țările calde. Cu teme precum: rândunica, este primăvară, mame și pui, câte rândunele au sosit, labirint de primăvară,, cum ocrotim păsărelele, stol de rândunele, cântecul, simfonia păsărelelor – doar câteva subiecte , teme, parcurse în această săptămână unică, deosebită, invadată de razele mângâietoare ale soarelui de primăvară.

Ultima săptămână al acestui proiect este despre Zâna primăvară, și anume ”Grădina zânei Primăvară”, grădina mirifică a trezirii la viață, învierii naturii, având totuși în plan central omul și activitățile sale specifice anotimpului primăvara. Activități care se centrează pe natură, plante, pomi, animale. Omul are îndatorirea de ecologizare a mediului înconjurător, pentru a putea menține atât de mult necesarul echilibru ecologic. Plimbări, observări în natură, primele semne ale primăverii, observăm creanga înmugurită. Chiar ne ducem o crenguță în sala de grupă, pentru a putea observa modul în care va înmuguri.

La noi în grupă, este un copilaș de 3 anișori care este un copilaș cu cerințe speciale, fiind diagnosticat cu mai multe boli, chiar congenitale. Cu acesta desfășor activități de dezvoltare individuală, pe marginea temei studiate și conform Planului de intervenție propus de mine și aprobat de CJRAE Cluj. Lui, îi place foarte mult compania copiilor din grupă, socializează, chiar a început să se exprime prin propoziții mai simple, de când frecventează grădinița.

Parcurgând aceste teme și subteme, proiectul ”Primăvara” se extinde prin sărbătoarea cea mai importantă a primăverii, și anume Sfintele sărbători Pascale, cu tradițiile și obiceiurile strămoșești. Grupa ”Piticilor” este în forfota pregătirilor pentru sărbătorirea acestui eveniment atât de important.

Unul dintre punctele tari, va fi ”Târgul de Paște”organizat de ”Pitici”, pentru părinți. Îl așteptăm cu nerăbdare și ouă colorate, împodobite deosebit.

”PAȘTE FERICIT” vă urează grupa ”PITICILOR”

Părinții – primii educatori din viața copiilor

Ilie Adriana-Gina

Liceul Național de Informatică Arad

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Comenius, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de părinți-precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la casă se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format decât atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol. Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-și asume și răspunderea formării lor mentale și sentimentale.

Părinții au rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste. Disciplina presupune o misiune îndelungată și foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar și până la vârsta adultă.

Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ESTE UN PROCES CONTINUU

Prof. Ilie Eugenia
Liceul Tehnologic Drăgănești Vlașca

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Nici-un părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Deci, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Educația primită în familie, un prim pas spre formarea și dezvoltarea comportamentului copilului – “Cei șapte ani de acasă”

Scoala Gimnazială “Prof. Ilie Popescu” Șotânga, Structură Grădinița cu P.N.Nr.1 Șotânga, Județul Dâmbovița Prof. înv. preșcolar, Ilie Maria-Magdalena

„Eu sunt copilul. Tu ții în mână destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.” Child’s Appeal

În opinia mea, dezvoltarea copilului în primele etape ale vieții revine în primul rând familiei sale, părinții având rolul de prim educator. Familia oferă copilului modele comportamentale, legătura afectivă foarte puternică ce se stabilește între copil și mama sa îl face pe acesta să preia foarte repede și ușor gesturi, mișcări, acțiuni, expresii faciale, structuri verbale, atitudini și comportamente sociale.

Contribuția mare a familiei la modelarea comportamentului copiilor, dar și la dezvoltarea personalității lor se explică prin capacitatea de învățare și deosebita lor receptivitate la ceea ce vine de la părinți și prin felul în care părinții răspund la nevoile copiilor. Copiii mici imită imediat ceea ce fac părinții chiar dacă gesturile nu li se potrivesc întotdeauna. Comportamentele însă se vor selecta și vor fi păstrate, repetate și consolidate numai cele necesare, cele care se însușesc prin învățare intenționată se vor înmulți și se vor complica treptat, o dată cu creșterea copilului. Dar în toate cazurile vor fi importante reacțiile părinților la reușitele copiilor.

Succesul acțiunilor educative ale părinților sunt condiționate de climatul socio-afectiv din familie și de concepția educativă după care părinții se orientează. Din acest punct de vedere există evidente diferențe între familii și între rezultatele acțiunilor lor educative.

Copilul trebuie privit ca o ființă distinctă, care se manifestă atât în concordanță cu ce-și doresc părinții, cât și altfel decât după prescripțiile lor.

Copilul acceptat de către părinții lui va beneficia de interacțiuni pozitive cu aceștia, se va dezvolta armonios, va avea încredere în sine, va comunica ușor, se va integra bine în grupuri, va manifesta comportamente sociale adecvate în toate împrejurările.

Copiii respinși de familiile lor au în schimb instabilitate afectivă, iritabilitate, lipsă de interes pentru școală, perceperea autorității parentale ca dură și ostilă.

Părinții trebuie să accepte și riscul pe care și-l asumă copilul în setea de aventură, să înțeleagă că este necesar să îl lase pe copil liber, să nu îl oblige să facă ceva ce nu îi place, să îi permită să se dezvolte independent, să-și dezvolte inițiativa, curajul, încrederea în sine, momentele de libertate fiind favorabile pentru evoluția lui. Totodată, familia este locul în care copilul se simte liber și locul în care nu-l pândesc la tot pasul dezaprobări, interdicții, pedepse. Dimpotrivă, părinții restrictivi, au asupra copiilor lor manifestări inverse celor de mai sus. Ei sunt convinși că numai așa vor asigura cea mai bună educație. Deseori ei văd lumea din afara familiei ca fiind amenințătoare, periculoasă și atunci pun restricții la interacțiunea cu aceasta. Tind să-și protejeze exagerat copiii și să-i țină ca într-un incubator, fără voia lor contribuie la instalarea neîncrederii în sine, a acestora, la construirea unor imagini false asupra societății în ansamblu. Comportamentele copiilor în acest caz sunt de retragere din câmpul relațiilor sociale, de evitare, pasivitate, dependența de altul. Copilul trebuie să știe că părinții sunt bucuroși că îl au și că prezintă o valoare inestimabilă pentru ei. Cele mai frecvente manifestări ale dragostei părinților față de copiii lor sunt: calitatea îngrijirii lor, afecțiunea acordată în fiecare moment, plăcerea de a se juca alături de proprii copii, bunăvoință, bucuria cu care este întâmpinat copilul la venirea acasă, interesul pe care îl arată față de faptele copilului, interesul zilnic pe care îl atribuie comunicării, jocului și acțiunilor comune cu copilul.

Un copil iubit de părinții lui este securizat afectiv și dezvoltarea lui psihică este favorizată, simțindu-și alături părinții, în orice situație s-ar afla. Familia constituie o adevărată școală a sentimentelor și modelează personalitatea copilului.

Indiferența afectivă a părinților față de copiii lor se poate datora: imaturității afective, nepotrivirea cu rolul parental, lipsa unor cunoștințe cu privire la nevoile afective ale copiilor, prezența comodității,

nesiguranței și scepticismului în legătură cu eficiența educației, neglijarea generală a relațiilor cu alții. Cele mai frecvente rezultate ale indiferenței afective parentale sunt: lipsa de orientare în viață, nesiguranța comportamentelor, lipsa de încredere în oameni, tendința de a realiza atașamente afective față de persoane din afara familiei, fără a exista discernământ în alegeri.

Familia îl pregătește pe copil pentru integrarea în grădiniță, orientându-l spre lumea cunoașterii, a activităților curente, inițiindu-l în deprinderi fundamentale. Fără o susținere afectivă, fără un ansamblu de activități, de achiziții și experiențe, întâlnirea copilului cu grădinița va fi cu atât mai dificilă, iar procesul de instruire și educație ar deveni inoperant.

Familia nu este numai primul adăpost al copilului, ci este și prima bază de lansare a lui în lume. Modul de exercitare a rolului părinților, reglarea raporturilor dintre membrii familiei, grija față de bunurile comune, organizarea vieții de la micile treburi gospodărești la activitățile recreative și creative, atenția care se acordă fiecărui membru al familiei sunt percepute și trăite de copil în mod diferit, la fiecare vârstă. După numărul și ierarhia membrilor familiei care-i alcătuiesc o anume constelație, fiecare familie se impune ca o matrice a devenirii personalității fiecărui membru al său. Familia trebuie convinsă că o bună educație în familie, și nu numai, depinde de stilul de viață al acesteia, iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinți copilului este o practică greșită. Întotdeauna ambianța, climatul de familie, prin elementele sale concrete, influențează în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

În concluzie, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului pornește din familie prin modelarea cu măiestrie a puiului de om, apoi printr-o colaborare strânsă a familiei cu factorii educaționali de bază: grădinița și școala. De aceea, putem spune că „cei șapte ani de acasă” sunt extrem de importanți pentru evoluția copiilor care vor deschide cu succes porțile mediului educațional.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA

Prof.înv.primar ILIE MIRELA
SCOALA GIMNAZIALĂ NR.169, BUCUREȘTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Cei doi părinți,deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație,au roluri diferite mama asigură căldura afectivă,iar tatăl reprezintă autoritatea.Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amandoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate.Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele doua aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Exista și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență duce inevitabil la

reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundatia” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Construcția celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. invatamant primar ILIE NICOLETA

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Când discutăm despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți și se referă în special la formarea comportamentului copilului până când acesta merge la școală. Atunci când afirmăm: "Acest copil are cei șapte ani de acasă!", ne gândim la faptul că acel copil este bine crescut și politicos, știe să salute, să spună "Te rog!" și "Mulțumesc!", se comportă frumos atât cu cei de vârsta lui, cât și cu adulții.

Bunele maniere, educația, regulile morale sunt cheia adaptării copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în viața de zi cu zi decât un copil care nu are cei șapte ani de acasă.

Relația afectivă cu părinții este baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Copilul iubit de părinți este cel ce se simte îngrijit, protejat, iar această idee de siguranță îi imprimă deschidere spre învățare și asumare a regulilor de comportament.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Au fost făcute studii asupra părinților. Aceștia au fost întrebați ce înseamnă să aibă copilul lor cei șapte ani de acasă. Majoritatea au răspuns: să ascuți când cineva vorbește, să nu vorbești cu gura plină, să te speli pe mâini înainte să te pui la masă, să nu fii violent, să nu minți, totdeauna să saluți, să nu vorbești urât, să nu te întinzi pe masă când mănânci, să nu strici sau să distrugi, să spui "mulțumesc", să te speli pe dinți în fiecare zi.

De la 3-5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 6 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, cum sa nu greșescă copiii.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – Om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000
Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

„COPII SUNT MÂINILE CU CARE PRINDEM CERUL!” (H.W.Beecher)

**Prof. înv. primar, Ilie Nuța
Școala Gimnazială „Grigore Dimitrie Ghica” Peretu – Teleorman**

„Oriunde te vei duce, nu uita să-ți pui în valiză cei șapte ani de acasă. Cu astfel de bagaj, vei fi recunoscut de oricine ca fiind, înainte de toate - OM.”

Cei șapte ani de acasă sunt cartea de vizită care te însoțește oriunde mergi în viață.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. „Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult, care, la rândul lui, va modela alte caractere frumoase.

Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Cei șapte ani de acasă se referă, în primul rând, la primii pași ai copilului spre educație și socializare. Copiii învață privind și imitând. „Familia este prima școală a omenerii”, aici se dau primele exemple și primele noțiuni ale educației morale.

În această perioadă, copiii își pot forma priceperi și deprinderi de autoservire, de ordine și igienă, bunele maniere. Învață să-și exteriorizeze trăirile, sentimentele și emoțiile pozitive și negative.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă (spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini) devin stabile pentru tot restul vieții. Altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Părinții sunt primii educatori ai copilului.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, apreciat, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, ba chiar realizează că aceștia sunt preocupați de ceea ce face el. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3, la 5 sau la 7 ani. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai potrivit ca să-i pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă, este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune „Bună ziua!”, „Te rog!”, „Mulțumesc!”, „La revedere!”, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația „pedepsei”.

Nu trebuie să ne comparăm copilul cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate, pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Cei 7 ani de acasă înseamnă ca acesta:

1. Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație. (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)
2. Să știe să își sustină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur. (Să folosească un limbaj politicos, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)
3. Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jurul său, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor cuiva, la timpul potrivit.
4. Să stie să piardă (să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv), dar și să câștige cu eleganță (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Toate aceste lucruri se învață mai degrabă prin copierea părinților și a altor educatori, decât prin cicăleli și povești.

Independența copiilor trebuie să fie stimulată, pentru că, dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul (ca să-și afirme independența), ori va evita totul (dintr-un exces de prudență). Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte anumite situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, dar controlate de adult), îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Felul în care i se vorbește, dar și felul în care este ascultat, îl vor învăța cum să facă și el, la rândul său.

„Copiii învață ceea ce trăiesc!

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători.

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească.

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine.

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși.

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul.

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.”

Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți.

Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea.

Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie drepecți.

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel.

(Dorothy Law Nolte, D., Harris, R., *Children Learn What They Live - Copiii învață ceea ce trăiesc*)

Bibliografie

Danion, Vasile, *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012

Dorothy Law Nolte, D., Harris, R., *Children Learn What They Live - Copiii învață ceea ce trăiesc*, Editura Humanitas practic, București, 2006

Ecaterina-Adina, Vrașmaș, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

Elena, Bonchiș, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, 2011

Roxana, Geantă, *Cei șapte ani de acasă*, Editura Galaxia Copiilor, București, 2016

Ursula, Șchiopu, *Psihologia modernă. Psihologia vârștelor*, Editura România Press, București, 2008

„CEI 7 ANI, acasă și la grădiniță”

**Prof. Înv. Preș. Ilieș Daniela Dochia
Grădinița P.P. „Semenic” Reșița**

Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni! Numai cei care vin din altă parte spun: „Vai, ce a crescut!”. Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum crește. El a devenit în timp. Și în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie. (Antoine de Saint-Exupery)

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces în care trebuie să se implice mai mulți parteneri, fiecare partener având importanța lui. Rolul părinților este acela de a fi primii educatori ai copiilor lor, iar parteneriatul eficient dintre educatori și părinți se construiește în beneficiul copiilor.

Grădinița trebuie să prevadă proceduri și activități care să permită implicarea activă a părinților în viața de preșcolar. În momentul în care copilul depășește sfera familiei și intră în colectivitate începe o nouă etapă în viața lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde perioade bine delimitate, nu numai din punctul de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o alta, acasă, în familie).

Lipsa de informație, de comunicare între educator și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus de familie unui regim de suprasolicitare sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru a se asigura un echilibru în beneficiul copilului, părinții vor fi informați la începutul fiecărei săptămâni despre activitățile desfășurate în grădiniță, despre cunoștințele, deprinderile și priceperile vizate. Este util ca programul săptămânal al grupei să fie afișat, iar educatoarea să-i inițieze pe părinți în înțelegerea programului. Părinții trebuie încurajați să „comenteze” cu copilul despre lucrările realizate la grădiniță, aceste discuții ajutându-l pe copil să-și autoevalueze munca. De asemenea, părinții sunt sfătuiți să desfășoare, în contexte diferite, activități complementare celor pe care le-a desfășurat copilul la grădiniță.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil, ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – “nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Activitățile de învățare pe care le propunem copiilor țin mult și de imaginația, inspirația și priceperea fiecăruia dintre noi, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Noi trebuie să punem la dispoziție materialele de care au nevoie, să le organizăm corespunzător spațiul, să le dăm posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copiii și nu în ultimul rând să oferim prin propriul nostru comportament modele de urmat.

Bibliografie: Michiela Gîgă - „Cei șapte ani de acasă” ,Editura Coresi, București, 1999

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof.Înv.Primar Ilescu Aurora
LICEUL PREDĂ BUZESCU - BERBEȘTI
JUD. VÂLCEA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI de-acasă...

Iliescu Cameluța Ana-Grădinița cu Program Prelungit,,Cei șapte pitici’’Buzău

Sunt copil de grădiniță,
Dimineața mă trezesc.
Singulară îmi fac codița
Și mă-îmbrac, nu carcotesc.
Dintișorii sunt albi mereu,
Nu-mi lipsesc și nu am carii.
Recunosc, cand dau de greu
La părinți găsesc soluții.
Pe mămica o ajut,
Cand o văd tare obosită.
Nu există „n-am putut”
Și nici „sunt plictisită”.
Cu taticu mă-nveselesc
Cant, mă joc, copil fiind.
Facem un duet firesc
El se bucură, eu cresc.
Școala cand va fi sa vina
Să am reguli drept adăpost.
Să mă simt ca o albină
Ce culege și muncește doar cu rost.

EDUCATIA CELOR „7 ANI DE ACASA”

**Prof.Înv. Preșc. ILIESCU CLAUDIA VENERA
GRADINITA CU P.P.NR.21**

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva „sfaturi” în acest sens:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

- Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Pana la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuos, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Pana la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aibă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de baza la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă. Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Între 8 și 10 ani, este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului. Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stanjenit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

Cei sapte ani de acasa

Profesor-Iliescu Daniela
Liceul Preda Buzescu, Berbesti

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt modele pentru

copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, dar copiii.

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. preșcolar Ilieșiu Claudia-Anca

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă este influențată de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

“Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”, subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

DESPRE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor Iliana Elena
Școala Gimnazială Nr. 1 Valea Danului
Județul Argeș

”Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață, de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.”
Aristotel

Educația este un factor important în societatea actuală. Când ești profesor la școală, copiii care au cei șapte ani de acasă ies foarte bine în evidență prin comportamentul față de școală și față de profesori: îi respectă, învață, ascultă, citesc, se joacă, respectă bunele maniere, dovedesc educație aleasă. Este drept că la școală se învață foarte multe lucruri, dar când copilul este deja educat totul se desfășoară mai rapid, dă randament procesul instructiv-educativ.

Ce înseamnă să ai cei șapte ani de acasă? Înseamnă să vină copilul la grădiniță și să spună ”sărut mâna!” doamnei educatoare, să fie cuminte, ordonat, docil, punctual, organizat, manierat, să-și ceară scuze când greșește, să nu vorbească cu gura plină, să nu arunce gunoiul pe jos, să-și vadă de treaba lui și să nu își bage nasul în treaba altora.

Acasă este locul unde copiii trebuie să învețe cuvintele magice: Bună dimineața, Bună seara, Bună ziua, Te rog frumos/ Vă rog frumos, Aș putea..., Îmi cer scuze/ Vă cer scuze, Mulțumesc! Tot acasă copilul trebuie să învețe: să fie onest, să fie corect, să nu mintă, să dea dovadă de solidaritate, să-și respecte prietenii, colegii, profesorii, persoanele mai în vârstă.

Școala se ocupă să-i învețe pe copii: limba română, matematică, istorie, geografie, limba engleză, educație fizică și în special să întărească educația copilului primită acasă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărăuia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dacă între copil și părinte există o relație afectivă, se respectă valori pe care se bazează familia, atunci educația poate fi o reușită.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere face ca regulile să se transforme în disciplină de fier.

Copilul învață de la modelul oferit de părinți, prin imitație.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil este exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Docilitatea copilului față de superiorii lui e de ordin invariabil în ceea ce privește psihologia lui. Ceea ce contează cu adevărat în educația școlară este ca noi, îndrumătorii lor să-i învățăm de-ale inimii, să-și recunoască sentimentele și să le gestioneze în mod pozitiv. Printr-o comunicare activă, printr-o încredere statornică de sine și prin intermediul suportului părintesc și școlăresc, elevul va avea parte de o educație eficace pe care societatea întregă o dorește, dar mai întâi voința trebuie să-i aparțină întâi și întâi lui. Pesimismul, violența, dependența de gadgetu-uri și adaptarea unui program neorganizat și strâmtorat pot fi prevenite, evitate și chiar înlăturate cu scopul unei educații de mare anvergură izvorând din ajutorul întregii vieți sociale.

Metaforizarea revelatorie a termenilor ”cei șapte ani de acasă” are direcționare exact în personalitatea școlarului prin educația din perspectiva îmbinării mediilor sociale cum sunt Familia și Școala. În tot simțământul copilului trebuie să existe responsabilitate, odată cu drepturi și îndatoriri, odată cu libertatea și consecința. Toate acestea necesită timp și dedicare cu dragoste. Iar dacă colaborarea dintre Școală și Familie este una la nivel avansat, fericirea și educația copilului vor fi permanent determinate. Bineînțeles, factorul definitoriu în evoluția oricărui elev ține și de latura teologică și duhovnicească. Satisfacția fiecăruia se înrudește cu necesitatea de a face bine și a vedea făcându-se bine, astfel că copilașul ar avea nevoie de îndemn patristic, didactic și părintesc pentru a se alătura bucuriei de gust

ceresc, ceea ce ar face ca împlătirea obiectivelor instituțiilor pedagogic-sociale ca Școala, Familia și Biserica să pună o treaptă în evoluția psihico-spirituală a copilului.

Cei 7 ani de acasă

Prof.invatamant primar Sprinceana Mariana

Bibliotecar-documentarist

Adriana Iliuță

Școala gimnazială „Dragoș Marin,,

Comuna Ștefan cel Mare

Jud.Calărăși

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului .

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a rupt o jucarie pe care mama a lasat-o pe noptiera, iar alt copil a aruncat mai multe jucării pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a aruncat mai multe jucării pe jos a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de

comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus, fără a i se face observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie lăudat ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

Educatia unui copil nu se limiteaza doar la a-l invata sa scrie, sa citeasca si sa calculeze. El trebuie sa invete si cum sa se comporte cu ceilalti, iar asta e raspunderea ta. Obisnuieste-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia catre succesul lui social.

Bibliografie

1. Introducere în psihologia copilului , Autor, H. Rudolph Schaffer, Editura: ASCR, Colectia: Psihologul expert, Pagini: 392, Anul aparitiei: 2010, Anul aparitiei: 2010, Editia originala: 2003, Traducere din limba engleza de Thea Ionescu

2. Cum sa vorbim copiilor daca vrem sa ne asculte si cum sa-i ascultam pentru ca ei sa ne vorbeasca, Autor(i): Adele Faber, Elaine Mazlish , Editura: Teora ,Anul aparitiei: 2012

Nr. pagini: 290 pagini ,ISBN: 9789732013342

Cei șapte ani de acasă-Primii pași spre o educație de calitate

Prof. Iliuță Paula
Liceul Teoretic Videle, jud. Teleorman

Fiecare copil este unic, acest lucru îl face să fie special. Există câteva lucruri esențiale, comune tuturor copiilor: toți au nevoie de dragoste, de securitate, hrană bună și exercițiu fizic. Fiecare copil are nevoie să se simtă protejat și acceptat, are nevoie de ceilalți să-l placă. Fiecare micuț simte nevoia să fie călăuzit și chiar îi trebuie un anumit element de control din partea adultului, pe măsură ce își dezvoltă încrederea în sine și face primii pași spre independență.

Se spune că:

“Unii copii sunt precum niște roabe:trebuie să fie împinse

Unii sunt precum bărcuțele: trebuie să fie vâslite

Unii sunt precum zmeele: dacă nu le ții strâns de sfoară vor zbura departe, sus

Unii sunt precum pisicuțele: tare mulțumite, când sunt mângâiate

Unii sunt precum baloanele: tare ușor de vătămat, de nu le mânuiești cu grijă.”

Ținând cont de aceste caracteristici, atât părinții cât și celelalte sisteme educaționale (amintim aici creșa, grădinița, întrucât copiii parcurg cei 7 ani atât în familie cât și în aceste unități), trebuie să trateze copiii diferit, dar să urmărească același scop: dezvoltarea fizică, intelectuală, social emoțională. Un copil este o persoană integrală, când se vorbește de maturizarea lui se iau în considerare nu numai achizițiile intelectuale ci și cele morale, sociale, fizice. Diferitele aspecte ale dezvoltării copilului se interrelaționează. Creșterea nu are loc în mod lin, continuu. Există perioade de stabilitate, urmate de altele dinamice, de schimbare. Copilul crește, învață lucruri noi, achiziționează noi comportamente, după care urmează o perioadă de ajustare.

Lumea copilului este deci în schimbare, iar odată cu ea și comportamentul acestuia. El trebuie să învețe să facă față noilor stimuli, și să se adapteze unor situații noi, oamenilor și lucrurilor noi, mai ales în zilele noastre când totul se schimbă atât de repede și atât de mult.

Copilul este grăbit să exploreze lucrurile, este nerăbdător să adauge repertoriului său fiecare nouă achiziție ori cunoștință. Modalitatea în care copilul experimentează depinde de nivelul lui de dezvoltare, de starea de sănătate, de mediul cultural și social din care provine, precum și de personalitatea sa, de aceea copilul trebuie supravegheat și îndrumat de adulți.

Familia constituie prima etapă, primul mediu care va pune amprenta pe dezvoltarea personală a copilului, de aici și zicala” Cei șapte ani de acasă”.

Dacă un copil trăiește într-un mediu unde se pune accent pe dezvoltarea fizică, atunci și copilul va fi dirijat spre acțiuni sportive, dacă trăiește într-o familie de muzicieni se va încerca antrenarea copilului în activități muzicale etc. Indiferent spre ce fel de vocație îl va orienta, părintele trebuie să țină seama și de latura genetică, de înclinațiile copilului, de aspirațiile lui, de ambianța mediului educațional, de materialul pus la dispoziție copilului astfel încât să îi confere siguranță și plăcere. Relația părinte-copil trebuie să fie una de prietenie, înțelegere, iubire, respect.

În 1954 Dorothy Law Nolte scria:

“Dacă un copil trăiește în mijlocul criticilor, învață și el să condamne.

Dacă trăiește într-o lume ostilă, învață să se războiască

Dacă trăiește înconjurat de fricoși, învață și el să se teamă.

Dacă trăiește cu veșnice învinovățiri, învață să se simtă vinovat.

Dacă un copil trăiește între cei ce-l aprobă, învață să se placă pe sine.

Dacă un copil trăiește înconjurat de iubire, învață să iubească.”

Felul în care copilul se comportă este puternic influențat de modul de viață de acasă: primește el o hrană adecvată, este îmbrăcat cum trebuie, este suficient de protejat și educat, știe să-i aprecieze pe ceilalți, să se raporteze la ei, să le solicite ajutorul și să le ofere atunci când este nevoie?

Orice persoană, fie ea și un copil are dreptul să se simtă demnă și de valoare, să i se acorde atenție și de aceea trebuie să fim blânzi cu copiii, corecți față de unele sarcini pe care trebuie să le ducă la îndeplinire, dar și noi să respectăm o promisiune făcută pentru că astfel copiii capătă încredere în ceilalți

și ei la rândul lor vor deveni oameni de onoare, respectându-și cuvântul în fața colegilor de joacă și mai departe în fața colegilor de muncă.

Copiii trebuie să respecte anumite reguli care mai întâi sunt reguli de joc apoi devin reguli ale unei societăți civilizate, reguli care duc în final la siguranța lui, a semenilor lui, la evoluția omenirii.

Copiii au nevoie de libertate, dar de o libertate între anumite limite. Să le dăm posibilitatea copiilor să aleagă astfel încât să învețe să ia decizii. Alegerile să fie totuși acceptabile și limitate. În relația cu copiii trebuie să avem o voce blândă, prietenoasă. Răbdarea, buna dispoziție și dragostea pentru copii vor fi transmise în mod natural mai departe. Copilul are nevoie de apreciere, să simtă că are succes. De aceea să le dăm îndrumarea necesară și mijloacele de reușită și chiar dacă nu reușesc nu trebuie ridiculizați, trebuie să vedem ce este bun în lucrările lor și să-i corectăm cu blândețe pentru a nu-și pierde încrederea în capacitățile proprii.

Privitor la unele fapte negative este bine să nu le încurajăm, dar nici să le criticăm cu duritate.

Copilul trebuie să știe că mediul familial este cel în care se poate desfășura cel mai bine, acolo este iubit, apreciat, îndrumat, criticat dar nu ridiculizat, pedepsit drastic sau batjocorit.

Și noi părinții sau mai târziu educatorii să avem grijă de noi atât din punct de vedere fizic cât și psihic astfel încât să fim mereu sănătoși, dispuși să-i acordăm copilului atenția de care are nevoie. Numai așa copilul nostru va fi unul sănătos, curajos, prietenos, dornic să învețe, să coopereze, să-și asculte tovarășii de joacă, să se supună regulilor și care va reuși să se integreze cu succes în viața de adulți formându-și o familie sănătoasă, pe principii morale având „ **cei șapte ani de acasă**”.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Imbrescu Ana Grădinița „Floare de Colț Băile Herculane”

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-o noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să

sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Cei șapte ani de acasă

PROF. ÎNV. PRIMAR IMBUZAN DANA ADELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 BOGEI

După definiție, cei șapte ani de acasă reprezintă educația primită de-a lungul copilăriei dată de către părinți, ei fiind așa-zisii dascăli când vine vorba de educația generală ale odraslelor lor. De-aia atunci când copiii acționează neregulamentar, părinții sunt trași la rost datorită lipsei de educație oferită copiilor de care sunt responsabili. Sunt însă de altă părere.

Părinții au obligația de a-și învăța copiii să se comporte în societate, pentru că dacă nu o fac, atunci când copilul va fi în afara casei, el nu va ști modul în care să se comporte. Familia este prima școală în care învățăm cum să ne comportăm în societate. În familie copilul învață cum să salute, să fie tolerant sau să își recunoască greșelile.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt

Educația primită în familie este una esențială și se bazează pe :

Salut - este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public - un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii - manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale - prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă - o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță - un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența în timp între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia.

Bibliografie:

1. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

Referat "Cei 7 ani de acasă"

Liceul Tehnologic Nr.1 Popești Prof. Imbuzan Marius

Daca n-ai sapte ani de-acasa, degeaba mai faci studii universitare.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Familia se întemeiază prin căsătorie și este caracterizată prin iubire și înțelegere necondiționată și reprezintă forma socială de bază.

În decursul anilor, ne formăm o anumită personalitate care ne marchează destinul. Deoarece familia se caracterizează și prin grija pentru ceilalți membri ai familiei, aceasta reprezintă și un templu al liniștii, afecțiunii și respectului, care sunt elemente de bază ale vieții.

Morala creștină „Familia este cea mai necesară școală de omenie”, ne arată că educația unui copil depinde și de educația religioasă a acestuia, deoarece religia este disciplina prin intermediul căreia ne cunoaștem diferite sentimente și ne putem schimba modul de a gândi.

Desigur, educația depinde și de propriul nostru mod de a înțelege ceea ce este bine și ceea ce este rău și de a alege între ceea ce este bine și ceea ce este rău, pentru că noi am fost înzestrați cu rațiune.

Educația primită de la școală poate influența într-un procent foarte mare personalitatea unei persoane. Această educație se poate forma pe baza profesorilor care ar trebui să fie considerați modele, întrucât aceștia au reușit să-și formeze un viitor practicând ceea ce iubesc, dar și pe baza colegilor sau sfaturilor primite.

Educația a fost și va fi mereu o necesitate. Educația este cel mai important element în viață și în societate, pentru că aceasta ne face oameni. Cei șapte ani de zile reprezintă o perioadă de învățare ca apoi toată viața să trecem printr-un examen. Eu cred că se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se consideră că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală.

Apoi, în cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghițeau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. Care se încapățânează să accepte încadrarea și au dureri dorsale privitor la dorințele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel desuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în rama iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani. Chiar dacă alții le fac...

Păi pentru mine, **cei 7 ani de acasă** înseamnă:

1. **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

2. **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlaie, să nu fie obraznici, dar să exprime ceea ce simt, nu să evite să-și spună părerile)

3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului,

de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o pisica speriată...

4. **Să știe să piardă** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Copilăria este o lume aparte; pentru noi o lume ciudată, fantastică, ireală, pentru cei ce fac parte din ea dimpotrivă, una reală și plină de armonie. – Eugen Herovanu

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Imre Ildikó, Șc. Gimnazială Tompa László

Când auzim afirmația „Cei șapte ani de acasă”, ne gândim la lipsa de educație, la comportamentul inadecvat al persoanei. Această expresie însă definește tot bagajul de cunoștințe acumulat în primii ani de copilărie. În această perioadă copilul este pregătit să primească informații și este foarte important felul transmiterii informațiilor.

Este atașat de mama lui, învață prin imitație atât limbajul, cât și modelele comportamentale. La vârsta preșcolară are nevoie de modele, se identifică cu părinții- deci climatul familial, educația părinților, comportamentul lor pun amprențe în viața fiecărui copil.

În acei „șapte ani” copiii ar trebui să învețe: igiena, ordinea, bunele maniere, exprimarea nevoilor, autocontrolul, modul de a relaționa cu ceilalți, un limbaj adecvat potrivit diferitelor situații.

Majoritatea părinților se străduiesc să învețe copilul mai ales în primii trei ani. Se mândresc cu ei...apoi urmează perioada grădiniței și părinții nu mai sunt atât de atenți cu copiii, ca să nu vorbim despre clasele primare. În foarte multe cazuri părinții nu sunt conștienți de faptul că viața de familie este un model pentru copil. Se ceartă în fața copiilor, nu au răbdare și se ceartă și cu copiii, strigă la ei, le bat. Violența din familie este adusă de copil în școală.

Sunt învățătoare de 28 de ani, am avut mulți elevi și m-am întâlnit atât cu cazuri pozitive, cât și cu cele negative în ceea ce privește educația familială. Din păcate, cu trecerea anilor numărul cazurilor negative a crescut.

Ce pot face ca învățătoare?

În primul rând încerc să le învăț elevilor mei bunele maniere, comunicarea civilizată. Pe lângă mama lor, acum și învățătoarea este un model. Educarea copiilor este prezentă în fiecare oră, dar sunt și ore de consiliere, cu obiective bine conturate.

La ședințele cu părinții discutăm problemele comportamentale ivite și rezolvările lor. Am și specializarea de consilier psihologic, deci țin ședințe de consiliere pentru părinți dacă este cazul.

În cazuri mai grave cer ajutorul psihologului școlii- părinților le place să discute problemele cu specialiști. Rareori se întâmplă ca învățătoarea să fie și consilier psihologic- ca să nu aibă îndoieli, e bine să fie prezent și un specialist în domeniu....să audă același lucruri de la doi specialiști.

Este foarte interesant, că educația copiilor devine datoria mamei. La ședințele cu părinții sunt prezente mamele elevilor. Dacă sunt probleme în familie, mă sun mamele. Deci- mamele răspund de educarea copiilor...pe lângă celelalte probleme- locul de muncă, treburile casnice.

Nu ar fi nicio problemă, dacă copiii ar imita doar modelul lor. Deci dacă auzim expresia „cei șapte ani de acasă”, e bine să ne gândim la mame, să le admirăm devotamentul, perseverența lor....și să ne gândim și la viața familiei respective. Mamele se străduiesc, sunt dăruitoare, dar.....unele lucruri nu depind numai de ei.

Sunt învățătoare, consilier psihologic și mamă....în ciuda calităților mele nici eu nu am reușit să am un copil „model”. Intervine genetica, intervine modelul de familie adus de tatăl copilului.....deci mamele se străduiesc, dar nu depinde totul de ei.

Bibliografie:

D. Sălăvăștru „**Psihologia educației**”, Editura POLIROM, Iași, 2004

E. Ioan „**Cei șapte ani de acasă**”, Editura Didactică și Pedagogică, 2007

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Școala Gimnazială „Ioan Slavici” Oradea, structura G.P.P. NR. 51 Educatore: Indrieș Valeria

„Copilăria” – „un candidat la umanitate” H.Pieron

Importanța primilor șapte ani din viața omului a fost recunoscută de-alungul istoriei. Un copil se formează și devine membru deplin al culturii și al familiei din care face parte la această vârstă. El absoarbe ca un burete din tot ce vede, aude, simte și trăiește în mediul care-l înconjoară. Cea mai bună investiție a familiei și a statului este investiția în copil. Aceasta va da roade peste ani, aducând progresul țării și poate chiar progresul umanității.

Când vorbim despre cei șapte ani de-acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că, „un copil are cei șapte ani de acasă”, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „multumesc”, „te rog”, care se poartă cuviincios cu cei de vârsta lui, cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profi-lul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Grădinița constituie o mica societate în care fantezia copilului și toate imboldurile sale naturale sunt stimulate și satisfăcute: imboldul de a afla, de a experimenta, nevoia de a se juca. Aici este ocrotit, dar în mod discret, lăsându-l să caute și să găsească după mintea lui, modalități de acționare și căi de rezolvare. Este plasat într-un mediu stimulent, este pus în situații care îl determină să acționeze permanent, într-un mod sau altul, să existe cu ceilalți împreună, învătă totul laolaltă cu cei de seama sa, învătă să intre în competiție cu ei, să colaboreze, să acorde și să primească ajutorul. În grădiniță, copilul devine conștient de posibilitățile sale de autonomie sa.

Copilul prin joc și imitație asimilează experiența umană de care are nevoie manifestând trebuința naturală de a cunoaște și de a pune stăpânire pe micul său univers.

“Semeni un gând, culegi o faptă; semeni o faptă, culegi un obicei; semeni un obicei, culegi un caracter; semeni un caracter, culegi un destin”

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„Arta bunelor maniere la copii”

Prof. Înv. primar Ioanei Elena
Școala Gimnazială Nr. 2, „Luca Arbure”

Tinerii părinți știu că această formulă, des folosită în vremea copilăriei lor, nu s-a referit niciodată la faptul că un copil și-a petrecut primii șapte ani din viață lângă părinții lui, ci la învățătura pe care a primit-o de la ei, ea fiind rezultatul conștiinței că părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața unui copil. Deprinderile de comportament, atitudinile față de ei înșiși, față de ceilalți și față de muncă, formate în acești ani, vor sta la baza caracterului viitoarei personalități. Vor contribui sau nu, depinde de trăsăturile care au fost cultivate în copilărie, la reușita în viață a omului în formare, care este copilul.

Atunci când un părinte dorește să facă din copilul lui un om care să răzbească în viață, să poată lupta cu toate greutățile vieții și să-și păstreze sufletul curat și mintea întreagă până la sfârșit, trebuie să pornească de la câteva principii.

Trebuie să-și crească copilul ca pe un om liber, dar să-l facă să înțeleagă că libertatea lui încetează acolo unde este încălcată libertatea altora.

Prin felul de a se comporta și vorbi despre oameni, să-i facă pe copiii lor să-i vadă pe ceilalți asemeni lor, uniți prin același destin și legați între ei prin fire nevăzute.

Chiar dacă, în unele momente, devin adversari într-o competiție, copiii trebuie să înțeleagă că un adversar nu este un dușman pe care trebuie să-l urăști, ci un competitor care-ți oferă șansa de a-ți măsura forțele cu el și de a te cunoaște mai bine.

Prin influența pe care o are asupra copilului lui, părintele trebuie să-l facă să privească viața ca pe un lung șir de încercări, pe care nu trebuie să le evite, ci, din contră, trebuie să le treacă. Aceste obstacole ale vieții au menirea de a-l căli, făcându-l mai puternic și mai înțelept.

Atunci când își crește copilul, părintele trebuie să aibă în vedere că acesta va ajunge într-o zi adultul care va trebui să lupte pentru existența lui. Ca să poată răzbi în viață, copilul are nevoie de încredere în propriile sale forțe, de responsabilitate. Trebuie să-și cunoască posibilitățile și să nu ceară mai mult decât poate oferi, pentru a fi ferit de eșecuri.

Tot pentru binele lui trebuie să-i învățăm să-i respecte pe cei din jurul lui deoarece conviețuirea cu tot felul de oameni poate crea conflicte.

În vremurile noastre observăm că buna creștere(în sensul de a vorbi numai când ești întrebat, a lăsa locul în autobuz unui om mai în vârstă, a lăsa să intre în fața ta o persoană mai în vârstă, a-ți lăuda adversarul într-o întrecere, etc) sunt considerate lucruri depășite și ceea ce contează cu adevărat este numai „tupeul”, adică opusul celor spuse mai înainte. Dacă însă am înțelege prin acest „tupeu” o anumită îndrăzneală în a-ți exprima opinia sau a-ți afirma personalitatea fără a-i leza pe cei din jur, atunci aș fi de acord că acesta este, în zilele noastre, o condiție a succesului.

Cu siguranță acele trăsături, care arată respect față de ceilalți, nu sunt depășite și nu sunt fără rost, pentru că ele atrag simpatia celor din jur. Chiar dacă nu se fac remarcăți, există mulți oameni morali în jurul nostru. De aceea, a crește copiii în baza unor principii morale este o datorie a părinților, în primul rând pentru că sufletul lor este pur și depinde de noi dacă-i vom face buni sau răi.

Cred că dezorientarea părinților este datorată faptului că nu știu care ar fi tipul de om care s-ar descurca mai bine în această lume. De aceea mulți iau ca modele ceea ce iese în evidență, ce se vede pe ecrane sau în viața de zi cu zi. Aceste modele, însă, apar și dispar și, după ce dispar, nu mai știe nimeni ce se întâmplă cu ele. Suntem convinși că fiecare părinte își dorește pentru copilul lui să fie un om realizat, nu neapărat din punct de vedere financiar, ci sufletește.

De aceea, pe lângă a-l ajuta să-și cunoască capacitățile trebuie să-l ajutăm să-și dezvolte acele trăsături de caracter, care să-l facă să nu se rușineze de el atunci când se privește în oglindă, sau să-și poată cerceta senin conștiința și să fie împăcat cu el însuși.

Primul univers al copilului, contactul său cu lumea este familia. Familia trebuie să fie pământul ferm în care puiul de om își va fixa adânc rădăcinile pentru a crește ca un copac puternic, capabil să înfrunte furtunile vieții. Ce înțeleg prin pământul ferm? Doi părinți hotărâți să accepte, fără să se plângă, toate greutățile și sacrificiile pe care le presupune creșterea unui copil. Există în multe familii, până acum câțiva ani, ideea că nu trebuie să le arăți copiilor tăi că-i iubești (tradusă prin expresia „copii trebuie

sărutați numai când dorm”) ca să nu se răsfete și să nu-i mai asculte pe părinți. Eu cred că dragostea față de copii poate fi un ajutor în formarea lor, nu o piedică.

Dacă atunci când încercăm să-l învățăm să facă un lucru, să-i formăm o deprindere de comportament, el nu răspunde cerinței noastre, numai schimbarea tonului vocii, o atitudine mai rece și mai distantă față de el, vor fi suficiente să-și dea seama că a greșit și teama de a pierde dragostea părinților săi îl va face să nu mai repete acea greșeală. Este mult mai ușor să influențezi un copil care știe că este iubit, decât un copil la care s-a strigat de când era mic, față de care părinții nu au avut vorbe bune, deoarece primul are ce pierde pe când al doilea nu. Pericolul formării unui copil gen D-l Goe, răsfățat și needucat, nu vine de la manifestarea iubirii părinților față de el, ci de la faptul că părinții l-au tratat ca pe o jucărie, s-au amuzat de el de când era mic, i-au făcut toate poftetele, fără să-i ceară nimic, au uitat că ei sunt cei care trebuie să-l învețe să se adapteze la lumea în care trăiește, și nu ei să se lase conduși de capriciile copilului.

Dacă un părinte va ști să-și laude copilul pentru orice lucru bun face (ex. Când vine și spune „m-am spălat pe mâini, sau mi-am adunat jucăriile, sau am fost cuminte azi la grădiniță și am răspuns când doamna educatoare m-a întrebat” etc) el va ști că acestea sunt lucruri bune, deci părintele îi întărește acest lucru prin laudă. Dacă încearcă să facă un lucru și nu reușește de prima dată, îi arătăm cum trebuie făcut, de câte ori este nevoie, iar când reușește îl laudăm spunându-i „vezi că poți”. Acel copil, care la început nu a crezut că va reuși, va prinde curaj și va avea încredere în el.

Este mult mai eficient să înveți un copil să facă diferite lucruri dacă scoți în evidență reușitele decât dacă îl critici pentru nereușite.

Dacă îi spui unui copil că trebuie să treacă strada numai pe unde este marcată trecerea de pietoni și să se uite în stânga și în dreapta înainte de a o trece și el vine și îți spune că a făcut întocmai cum l-ai învățat, este bine să-l lauzi și să-i întărești convingerea că, în acest fel se ferește de accidente, iar când îți spune că alți copii au trecut în fugă, fără să se asigure, să-i spui că putea veni o mașină, pe care copilul, dacă a fugit, nu avea cum să o vadă, și să-l lovească. Un părinte nu trebuie să obosească să explice copilului lui, să dezbătă cu el toate problemele. Acest mod de a educa copilul, laudându-l, este cel mai eficient pentru că se bazează pe o motivare pozitivă. Oricine este sincer cu el însuși, chiar om mare fiind, trebuie să recunoască faptul că lucrează cu plăcere dacă munca lui este apreciată de cei din jur și că nu se simte deloc bine dacă tot ceea ce face este criticat.

Bibliografie:

Cei șapte ani de acasă, Silvia Dima

Cartea bunelor maniere, Ed. Flamingo

Cum să ne creștem copiii bine, Elena Popescu, Ed. Booklet, 2006

În țara bunelor maniere
Prof. înv. Primar. Ioanei Elena
Școala Gimnazială nr. 2, „Luca Arbure”

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de când e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilarie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-l permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru.** Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

CE MAI ÎNSEAMNĂ ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Iobăgel Olivia-Mihaela
Profesor în învățământul preșcolar
Cluj-Napoca

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuții sunt crescuți și de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură. Bunicii nu prea stabilesc standarde. Părinții ar trebui să le explice acestora riscurile unui astfel de comportament pentru copii. Pentru că nu vor avea abilități sociale, copiii vor ajunge să strice jocurile altor micuți sau să facă tot posibilul să obțină jucăriile celorlalți. În plus, diferențele de educație pot încuraja comportamentele negative. Dacă există multe contradicții între regulile de disciplină, copilul va testa foarte multe alternative de a obține ceva și de fiecare dată va începe cu cea benefică pentru el.

Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preț pe regulile de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele. Valorile s-au schimbat, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Aceste diferențe se văd și în autobuz, unde generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. Psihologii susțin faptul că, acum 20 de ani copilul era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informație, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul se câștigă, nu se impune. Altfel, atunci când copilul ajunge la poziție de egalitate, balanța se echilibrează sau chiar se răstoarnă. Este un lanț al agresivității.

Psihopedagogii considera că în primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. Trebuie să întrebăm copilul cum se simte atunci când este ajutat și să-i spunem că la fel de bine s-ar simți și cel pe care l-ar ajuta el, dezvoltând astfel empatia. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții. La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica prin cuvinte de genul «sunt furios» și să spună apoi motivele. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni. De asemenea să nu le încurajăm copiilor atitudinile nepotrivite. Dacă un copil vede că obține ceva prin faptul că este nepolitic, că nu cedează locul cuiva sau că se bagă în față la rând, va considera acest comportament ca fiind util pentru nevoile lui.

Este foarte important ca, părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. Copiii își dezvoltă o serie de instrumente. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cuminti, vor începe să fie obraznici pentru a vă atrage atenția. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă tot în această perioadă. Să-i învățăm pe copiii să-și strângă singuri jucăriile sau să le dăm sarcini foarte simple, cum ar fi să ajute la așezarea mesei. Părinții foarte ocrotitori sau cei foarte critici le transmit copiilor mesaje greșite, cum că nu sunt în stare să facă anumite lucruri, fapt ce poate duce la apariția inhibițiilor. Multe greșeli apar la primul copil. Părinții nu-l lasă să facă nimic, iar, în final, copilul ajunge să nu-și mai asume responsabilități.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Cei șapte ani de acasă

Liceul Teoretic „Gheorghe Lazăr” Pecica, jud Arad

Prof. în învățământ primar Ioja Elisabeta

Etichetăm adesea o persoană cu un comportament neadecvat că „nu are cei șapte ani de acasă”. Ne întrebăm, în același timp, ce ar trebui „să primească” din familie pentru a deveni o persoană „din stofă bună”?

Știm cu toții că încă din primele zile de viață, copiii au nevoi. Prima nevoie este aceea de a fi luat în brațe și de a fi alăptat. Modul de satisfacere al acestor nevoi diferă de-a lungul timpului, de la o generație la alta și de la o categorie socială la alta.

Dacă în trecut copilul era lăsat să plângă, că deh, i se vor dezvolta plămâni, astăzi mama îl ia în brațe, plânsul nefiind considerat un moft, ci un mod de comunicare. Astfel, copilul nu va crește cu gândul că plânsul său nu contează, ci va înțelege că în viață, mama îi va fi mereu alături ca să îi aline suferința.

La câteva luni de viață, orice copil simte nevoia de a explora mediul înconjurător. Dacă pe vremuri era certat că a tras fața de masă, astăzi știm că o face din curiozitate și nu ca o obrăznicie. A hrăni curiozitatea unui copil înseamnă a-l ajuta să devină un adult cu imaginație și creativitate.

O importanță deosebită o are și dezvoltarea dexterității, chiar dacă acest lucru înseamnă pereți mângâiați. Poate că în trecut acest lucru s-ar fi soldat cu o pedeapsă aspră. Dacă însă conștientizăm importanța unei exprimări neîngrădite, optăm pentru susținerea copilului în detrimentul unei cheltuieli cu o găleată de vopsea.

Începând cu vârsta de 3 ani, copiii își formează obiceiuri care vor deveni practici permanente. De exemplu: spălarea corpului, spălarea pe dinți, pieptănarea, etc. Copilul imită adulții, modalitate prin care își însușește reguli de comportament civilizat, cum ar fi: poziția corectă la masă, utilizarea corectă a tacâmurilor și, nu în ultimul rând, mulțumirile pentru masă. Părintele nu trebuie să uite că este primul model de urmat în viață. El trebuie să fie atent nu doar la ceea ce îi transmite copilului prin viu grai, ci și la tonul folosit în exprimare și la propriile acțiuni, puterea exemplului având un rol important în educarea copilului.

Un loc prioritar în viața copilului îl au și jucăriile. Dacă înainte acestea constau într-o mașinuță sau o minge, astăzi locul lor este luat de laptop, tabletă sau telefon pe care le butonează asemeni părinților. O cărticică frumos colorată poate reprezenta o alternativă la gadget-uri. De aceea, încă din fragedă pruncie, copilul trebuie familiarizat cu cartea, dezvoltându-i-se gustul pentru citit.

Dacă în trecut copiii erau instruiți să salute cu „Bună ziua!”, „Sarut mâna!”, astăzi unii sunt „Ceau!” cu toată lumea, iar formula de adresare „dumneavoastră” a fost înlocuită cu „tu”. Nu aș opta pentru alegerea exclusivă a uneia din extreme, ci aș alege calea de mijloc, considerând totuși că respectul nu constă neapărat în formula de adresare.

Poate însă că cea mai importantă menire a părintelui este formarea unui OM. Creșterea unui copil cu empatie față de cei nevoiași și transmiterea unor valori morale ca cinste, corectitudine sau credință vor întregi personalitatea viitorului adult.

Consider că importanța educației primite în primii șapte ani de acasă este foarte mare și va avea o influență majoră asupra comportamentului copilului și al viitorului adult. Astfel, voi încheia cu un catren:

Are diplome multiple

Doctorand e, evident!

La cei șapte ani de-acasa,

Este, însă, corigent.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Înv. Iojă Maricica
Școala Primară Nr. 2 Turluianu

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială și culturală. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - ÎNTREBĂRI ALE PĂRINȚILOR-

Prof.înv. preșcolar Ioja Simona Cecilia
Liceul Teoretic Pîncota-Grădinița P.P.
Pîncota, jud. Arad

„Cum să îmi educ copilul?/

Ce este mai bun pentru copilul meu?/

Ce ar trebui să învețe copilul meu pentru a avea succes în viață?/

Ce activități îl stimulează cel mai bine pe copil?/

Ce trebuie să știe copilul?/

Ce trebuie să facă în afara școlii copilul?/

Cât trebuie să învețe copilul? ”

(psiholog, dr. Tiberiu Dughi)

Acestea sunt întrebări cu care se întâlnește un adult responsabil, preocupat de educația copilului, în urma asumării rolului de educator. „Ar putea apărea o problemă în stabilirea vagă a reperelor, precum și din relativizarea acestora”, afirmă psihologul T. Dughi.

Iată câteva întrebări la care încercăm să aflăm repere: „Cine sau ce mă face pe mine să fiu convins că materia predată la școală e bună pentru copilul meu? Sau suficientă? Cine sau ce îmi spune că activitățile din afara școlii sunt necesare (de multe ori aceste activități fiind de fapt o prelungire a celor din timpul activităților de la clasă)? ”

Reperul îl căutăm în mintea, sentimentele și acțiunile copilului. Răspunsul ni-l dă **copilul**. Atunci când remarcăm la copiii noștri starea de bine dată de descoperirea propriilor capacități și motivații, atunci când vedem implicarea totală a copilului în acțiuni care îl duc spre dezvoltare și creștere, atunci când copilul este capabil să analizeze, să decidă și să acționeze în mod autonom pentru a rezolva situațiile existențiale cu care se confruntă- rezolvare de sarcini intelectuale sau menținerea unei prietenii, atunci putem ști că reperele alese sunt bune pentru **acest copil**.

Dar cum putem face acest lucru?

Doar fiind atenți la copil, privindu-l pe acesta ca pe o ființă complexă și unitară. Copilul nu este doar un povestitor, nu este doar o persoană care are nevoie de joc, sau care trebuie să facă sport. El întrunește toate acestea în același timp, în diverse proporții. Societatea pune accent doar pe partea școlară, pe partea de învățare. A învăța nu se referă doar la procesul didactic din școală. Învățarea se poate realiza în orice situație și experiență de viață prin activitățile propuse de către familie, activități care să îi stimuleze intuiția, creativitatea, capacitatea de a fi el însuși, altfel decât ceilalți, dar împreună cu ceilalți.

Dacă și adulții abordează o astfel de atitudine, atunci și activitățile vor fi diverse și reale situații de învățare oferite împreună cu copiii și pentru copii, prin petrecerea unui timp de calitate cu copilul tău.

Activitățile de timp liber ale părinților cu copiii diferă, unele tind să fie mai importante, cum ar fi : petrecerea timpului cu cei dragi, a asculta muzică, a amenaja casa, activități gospodărești- gătit, grădinărit, activități distractive, vizionare de programe TV, care apoi se dezbat între membrii familiei, respectându-se opinia pertinentă a fiecăruia, intervenind doar în situațiile unor comportamente deviate ale copilului, evitându-se negativismul deconstructiv.

În urma unor statistici realizate de dr.psiholog T.Dughi, într-un studiu al particularităților ale propunerilor părinților în ceea ce privește activitățile de consum cultural, se remarcă durata timpului petrecut de copil cu familia: cei mai mulți petrec 1-3 ore pe zi cu familia, cam 40%, alții petrec 4-6 ore cu familia, cam 35%, 7-9 ore, cam 12%, mai mult de 9 ore,cam 6%, mai puțin de o oră, cam 3,5%. Totodată timpul petrecut de părinți cu copiii lor diferă de la mediu urban la cel rural, în ceea ce privește valoarea acestor activități.

Iată că nu este suficient să constatăm cantitatea timpului petrecut de copil cu familia ci și calitatea acestui timp. Tipurile de activități identificate sunt: realizarea de teme, în cazul școlărilor, pentru a lua masa și activități distractive, într-o mică măsură este pentru a munci, și în cea mai mică măsură pentru a face sport. Activitățile intelectuale propuse copiilor oferă o posibilitate redusă de relaționare părinți-copii, la polul opus situându-se activitățile distractive, acestea realizând în mare măsură o bună relaționare între părinți și copii.

Îndrăzniți să oferiți copilului posibilitatea să își descopere propria personalitate în mod creativ, să vă construiți împreună un tipar al timpului de calitate petrecut cu copilul dumneavoastră.

„Îndrăzniți să fiți altfel, într-o lume care ne propune să fim la fel!” (psiholog dr. T.Dughi)

BIBLIOGRAFIE:

T. Dughi, *Set de valori al părinților și consum cultural propus copiilor*, Ed.Univ.”Aurel Vlaicu”, Arad, 2011

C.Jucu, *Tica Teca*, Ed. Gordian, Timișoara, 2016

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” **Valeria Mahok**

Prof. învă. preșc. Ion Axenia Simona
Grădinița cu P.P. Step by step, Galați

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”. Această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, sunt importante în dezvoltarea copilului. Acea dorință permanentă manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe - reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul. Este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Dacă trage de fața de masă, el nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”.

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”. După ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate.

După 5 ani înțeleg regulile, iar între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie

respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Ce trebuie să știe un copil „de acasă” până la 6 - 7 ani? - un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială, copilul, însușindu-și acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

În concluzie putem spune că, în cei șapte ani de acasă, copiii învață - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Astfel, înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Prof. înv. preșc. ION GABRIELA SANDA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 3 TULCEA**

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Ion Georgeta-Corina
Școala Gimnazială Nr.1 Poiana

“ Caracterul fără inteligență poate multe, însă inteligența fără caracter nu valorează nimic.”
CICERO

Din punctul meu de vedere, cei șapte ani de acasă contribuie esențial la formarea caracterului unui copil. În primii ani de viață, înainte să meargă la grădiniță, copilul este educat de familie, deprinde buna creștere dată de părinți, reguli elementare de purtare, de relaționare, de comunicare, își însușește niște principii morale - valori umane, dacă părinții le practică, cum ar fi: Adevărul, Frumosul, Binele, Iubirea, Altruismul, Omenia, Onoarea, Demnitatea. Educația până la șapte ani înseamnă că în mintea și sufletul unui copil pătrund valorile și principiile de viață pe care, conștient sau inconștient, le va urma tot restul existenței. De aceea, această perioadă de șapte ani din existența unui copil este crucială, de ea depinde succesul sau insuccesul viitorului adult, modul în care copilul se va integra în societate și va dovedi prin comportament că este OM, că are CHARACTER, nu doar inteligență.

Înțelepciunea omului simplu sintetizată în proverbe ne spune: „A fi domn e o-ntâmplare, a fi om e lucru mare!” Omenia se dobândește, nu ne naștem cu ea. Omenia implică efortul de a dori să-i înțelegi pe cei din jurul tău, să empatizezi cu ei, adică să te pui în locul lor. A fi om presupune lipsa egoismului, disponibilitatea de a face sacrificii fără să aștepti nimic în schimb, dăruire față de semenii tăi, dar și înțelegere și respect pentru orice formă de viață! Mulți părinți uită menirea lor, rolul lor în devenirea copilului, în formarea caracterului acestuia, și sunt preocupați mai mult de aspectele materiale: să mănânce bine, să aibă jucăriile dorite, să fie îmbrăcat la modă sau să dețină ultimul model de telefon. Uită de nevoile sufletului, de modelarea spiritului, adică de afecțiune, mângâiere, încurajare, sprijin moral de fiecare dată când copilul are nevoie. Obiectele nu au cum să suplinească sentimentele, cum să hrănească sufletul copilului, cum să-i spună cine este, pentru că verbul primordial este „A FI”, nu verbul „ A AVEA”. Caracterul copilului se formează și prin educația informală, impactul experiențelor trăite poate fi pozitiv sau negativ în funcție de împrejurări și repercursiuni: „Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt” Larry Fields

Temelia bunei creșteri se pune în familie. Școala continuă și dezvoltă ceea ce părinții deja au sădit în sufletul copilului, formând o persoană respectuoasă și demnă de a fi respectată. Simt o durere profundă, de fiecare dată, când părinții îmi reproșează mie, ca dirigintă, că elevii au un vocabular nepotrivit, vulgar, că și comportamentul din pauze lasă de dorit. E foarte greu să îndrepti un astfel de copil care provine dintr-o familie în care limbajul vulgar este prezent, iar autoritatea părinților lipsește. Avem nevoie să colaborăm eficient cu părinții, să se implice concret și permanent în educația copilului. Interesul comun este să formăm Oameni care să comunice eficient, să se manifeste politicos și să relaționeze în societate sănătos, respectând niște valori morale.

Copilul are nevoie de timp de calitate petrecut cu părinții, să simtă afecțiunea acestora și cât este de important pentru ei. Astfel, părinții dovedesc că sunt implicați și devotați, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu copilul. Metaforic, cei șapte ani de acasă reprezintă o haină pe care o îmbrăcăm în călătoria vieții noastre. Aceasta poate fi aleasă, apreciată, laudată, admirată de cei pe care-i întâlnim sau, dimpotrivă, poate fi criticată, denigrată, ruptă de persoanele ce ne ies în cale. Hai să purtăm Haină aleasă – Haina celor șapte ani de acasă!

Haina celor șapte ani

În toată trecerea prin ani
Alături fii de cei sărmani,
Să nu te lăcomești la bani
De cinste sunt destui orfani.

Și-n fiecare zi din săptămână
Să fii mereu cu voie bună,
Să împlinești ce ai de împlinit,

Să mulțumești, să fii și mulțumit.

Cu haina celor șapte ani de-acasă
Să-ți faci prezența mai frumoasă
Oriunde-ai fi, te are-n seamă
Un crez și-o inimă de mamă!

Tu prin gândire și prin faptă,
Ai grijă s-o păstrezi curată!

Școala Gimnazială Nr.1 Poiana, Dâmbovița
An școlar: 2017-2018
Prof. Ion Georgeta-Corina

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRAȘCOLARĂ DIN SUFLET, PENTRU MAMA!

Data: 8 Martie 2018

Clasa: a VII-a B

Tema activității desfășurate: „Din suflet, pentru mama!”

Obiectivele proiectului:

- ✓ Exprimarea dragostei și a recunoștinței față de mămici;
- ✓ Dezvoltarea creativității și a imaginației;
- ✓ Descrierea mămicilor prin cvintete, metafore, versuri
- ✓ Formarea abilităților practice prin realizarea unor fișe expresive pentru mămici;
- ✓ Dezvoltarea aptitudinilor și înclinațiilor artistice ale elevilor.

Perioada desfășurării: 7-8 martie 2018

Locul desfășurării: sala de clasă

Persoane prezente:

- Prof. Ion Georgeta-Corina
- Elevii clasei a VII-a B
- Mamele elevilor

Desfășurarea activității:

În data de 7 martie, elevii au creat cvintete, metafore expresive pentru a-și caracteriza mamele, au căutat versuri dedicate mamei și au realizat apoi fișe expresive pentru panourile din clasă, astfel încât mămicile să fie impresionate de aspectul acestora. Iar de ziua acestora, am mai decorat clasa cu baloane pe care am scris citate despre MAMĂ și am notat pe tablă titlul activității, data, un mesaj emoționant pentru mămicile care au primit un DAR de SUFLET – un moment artistic – sceneta:” **MAMĂ, ASCULTĂ-MĂ CU OCHII!**”

Activitatea a fost apreciată și mămicile prezente au fost încântate de interpretarea copiilor, la final au făcut fotografii cu aceștia și au primit diplome.

Rezultate:

- Cvintete și metafore inedite prin care mamele au fost descrise;
- Fișe expresive și baloane cu citate dedicate mamelor pentru decorarea clasei;
- Moment artistic apreciat
- Fotografii cu elevii și cu mămicile;
- Diplome atât pentru mămici, cât și pentru elevi.

Cei șapte ani de acasă

Copilul, imediat după naștere, începe să crească și să progreseze. Modificările corporale cantitative realizate de creștere nu pot fi considerate ca un progres real decât în cazul în care această creștere se asociază cu transformarea treptată a calităților psihice ale copilului prin îmbunătățirea lor. Între creșterea corporală și dezvoltarea psihică trebuie să existe o armonie perfectă. Forma și fondul calitativ al modificărilor nu se stabilesc definitiv și irevocabil doar în primii șapte ani de viață. În tot timpul copilăriei și adolescenței, educația poate modifica trăsăturile negative ale copilului. Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politicos. Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd și aud. Nu se poate cere copiilor o altă comportare decât cea observată la părinții lor. Utilizarea formelor de politețe este strâns legată de obiceiurile părinților.

Obligația bunelor maniere la copii nu trebuie să fie legată de observații aspre sau să fie o consecință a unor discuții sau rugăminți repetate. Copilul va mânca corect dacă va vedea și la părinți supunere față de aceste reguli. Va veni regulat la masă la oră fixă dacă va observa asta la părinți. Copilul nu trebuie bruscat, căci forțarea aduce după ea încăpățânarea negativistă. Dacă un copil nu vine la masă sau nu mănâncă la fel cu toată lumea, pedeapsa psihică dă rezultate mai bune decât cea brutală. *”Nu vrei să mănânci cu toată lumea!...Măine vei mânca singur!”* Și dispoziția nu trebuie modificată.

Există în multe familii obiceiul ca un copil să fie îndepărtat de contactul cu oamenii străini. Dacă sosesc musafiri, copiii sunt invitați să treacă în altă cameră. A lua regulat această măsură este o greșală. Un copil, prin contactul cu lumea exterioară constată că există și alte firi și diverse obiceiuri. Părintele poate să aprobe sau să dezaprobe, după plecarea musafirilor, gesturile sau cele spuse de invitați, dar acest obicei nu este prea politicos. Copilul va lua notă de spusele celor mari și va completa interesul lui pentru cunoașterea lumii. Trebuie să existe un acord între desfășurarea armonioasă a vieții de familie și obiectivele trăirii sociale. Un om certat cu bunele maniere suportă consecințele neîndemânării sale în mișcări și cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezintă între oameni. Bunele maniere trebuie să fie compuse din atitudini care se iau în mod automat și nu prin rațiune. Ele trebuie să aibă ca bază: politețea, delicatețea, tactul, bunătatea, etc

Urmează întrebarea: ”Cum trebuie să se comporte părinții ca un copil să capete cei șapte ani de acasă?” În mod normal, psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită în casa părintească. Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central. Educația trebuie să ducă la obținerea treptată a dezvoltării inhibiției corticale, adică la reținerea unor manifestări negative. După vârsta de trei ani copiii încep să aibă o activitate nervoasă mai activă și pot fi influențați de procesul educației și al instruirii primite de la părinți în casă. Nu orice cunoștință sau sfat primit devine pentru copil convingătoare și îndemn la o comportare pozitivă.

Personalitatea lui începe să se manifeste de la vârsta denumită preșcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însușindu-și modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică. Un loc important în educarea copilului până la 10 ani îl au jocurile și jucăriile. O fetiță are o păpușă. Părinții trebuie să vegheze ca fata să o întrețină în condiții bune, să o îngrijească. Nu trebuie să se admită stricarea jucăriilor. Ruperea și murdărirea lor sunt atitudini care pot obișnui copilul cu dezordinea și lipsa de igienă. În jocurile colective, părinții nu trebuie să admită certurile, purtarea nedisciplinară și expresiile urâte între copii. Trebuie să se favorizeze jocurile în care copilul poate avea un rol civilizat. Se pot juca *”De-a doctorul”*, unde acesta dă *”Bună ziua”*, spune vorbe blânde și încurajează pe bolnavi. Se pot juca *”De-a școala”* unde profesorul salută copiii și spune *”Mulțumesc”* după fiecare răspuns. În jocurile cu obiecte din viața reală, copiii trebuie să joace roluri de oameni a căror purtări sunt demne de imitat. În scop educativ, părinții pot da copiilor diverse însărcinări casnice: procurarea de alimente, unde nu se vor permite nereguli sau minciuni în mânăuirea banilor. O sarcină precisă și bine organizată, oferă plăcere copiilor și are valoare educativă. Se va dezvolta la copii sentimentul datoriei, grija pentru înlăturarea greutăților casnice, obligația de a vorbi frumos cu alți oameni. Dacă dirijările bune sunt fructuoase, din păcate există și exemple proaste, de care trebuie feriți copiii.

Ambianța familială influențează temperamentul copiilor. Dacă în casă este bună înțelegere și armonie, temperamentul copilului va lua un aspect calm și de bună dispoziție. Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai influențat de mamă. După 5 ani, tatăl trebuie, prin autoritatea lui, să intervină mai activ, copilul înregistrând în mod subconștient toate stările lor sufletești. Părinții nu trebuie să se lamenteze și să prezinte în culori negre greutățile vieții. Dacă un copil aude pe unul dintre părinți cântând, prin imitare, va încerca și el să fredoneze. Pentru formarea "*celor șapte ani de acasă*" exemplele sunt mai folositoare decât discursurile sterpe.

Educația copilului în familie

GRĂDINIȚA P.P. NR. 4 CARANSEBEȘ

Prof. Înv. Preșc. ION SIMONA

Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social al copilului. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă; părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu; părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

„Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre”. Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.”

Educația începe din momentul concepției copilului. Încă din pântec mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. „Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică și afectivă. Comportamentul plin de afecțiune al mamei este foarte important pentru formarea „sentimentului comuniunii sociale. El favorizează comunicarea, colaborarea și actele altruiste. Baza acestui sentiment o constituie relațiile cu mama, afecțiunea reciprocă dintre mamă și copil.”

Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate: „într-o grădiniță o parte din preșcolari au asistat la un spectacol dat de un actor care tot timpul se comportă violent, agresând o păpușă mare din plastic. Observându-se copiii în zilele următoare s-a constatat că aceștia se comportau mult mai agresiv cu jucăriile și păpușile lor, în comparație cu ceilalți care nu asistaseră la spectacolul respectiv. După opt luni, 40% din lotul experimental imitau acte agresive din categoria celor văzute în spectacol. Rezultă rolul important jucat de exemplul celor din jur.” Toate acestea îl pot marca profund, însă copilul va suferi mult mai puțin dacă „simte în el siguranță și dacă are încredere în părinți.” Dar dacă vede atitudini nepotrivite „la un om în care are multă încredere, la părinți, frați, rudenii etc, atunci influența va fi mult mai mare asupra lui”.

Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel, „când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.”

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă.

După cum am demonstrat până acum într-o manieră succintă, rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.” Totul se începe și se învață mai întâi în familie.

BIBLIOGRAFIE

- *Psihologie generală*, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;

Cei 7 ani de acasă: norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului

IONCIU MAGDA

„*Cei șapte ani de acasă*“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional.

Fie că este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

Nu e ușor să păstrezi regulile constante însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constantă în principii. Dacă este tolerat un anumit comportament într-o zi, iar în ziua următoare nu mai este tolerat - copilul va fi dezorientat. Constanta regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate.

Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niște reguli de viață și comportament. Copilul învață de la propriii săi părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții.

Copiii au tendința de a încălca regulile și este perfect normal. Ca act educațional însă, părintele trebuie să înțeleagă că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate, pe cât posibil. Asta înseamnă o educație responsabilă și duce la creșterea unui adult responsabil.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilării. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ

IONELA CRISTINA MATACHE

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor șapte ani de acasă

Profesor: Ionescu Alexandra

Școala Gimnazială Podenii Noi, structura Valea Dulce, jud. Prahova

Lucrez cu copiii de când am terminat studiile, acum unsprezece ani. Întotdeauna am considerat esențială educația primită în primii ani de viață, iar realitatea școlară îmi demonstrează importanța „celor șapte ani de acasă”.

Ce diferență între copiii ce provin din familii care acordă un interes deosebit creșterii și dezvoltării armonioase și copiii crescuți fără limite, fără nimic să-i îngrădească! Primii manifestă respect în orice situație, ceilalți doresc să fie tratați cu respect, fără să ofere prea mult în schimb. Consideră că li se cuvine totul, așa cum au fost crescuți.

Ca părinte, înțeleg că limita dintre severitate și permisivitate este foarte fină. Perfect ar fi să găsim îmbinarea aceea potrivită, care să ne ajute să creștem copii care să se simtă bine cu propria persoană, să fie stăpâni pe sine, conștienți că nu trăiesc singuri, ci într-o societate civilizată, cu reguli de respectat. Bunul-simț și respectul trebuie să primeze: „respectă și vei fi respectat”.

În această eră a tehnologiei, latura umană trebuie recâștigată. Copilul are nevoie de îndrumare, pentru a-și construi, a-și însuși un sistem de valori ce îl va însoți întreaga viață. În copilărie se pun bazele, iar, mai târziu, familia și școala, în egală măsură, contribuie la dezvoltarea tânărului.

Dar ce înseamnă „cei șapte ani de acasă”? Bun-simț, empatie, deschidere, interes pentru binele celuilalt – sunt principiile care se învață acasă, în cei câțiva ani pe care copilul îi petrece preponderent în mediul familial. Părinții și cei din familie cu care copilul vine permanent în contact contribuie la formarea micuțului, ce va intra apoi în colectivitate.

Nimic nu e mai important decât modul în care copilul a fost învățat să se poarte cu cei din jur, adulți sau colegi, modul în care răspunde, pune întrebări, acționează. Ca mamă, îmi doresc să reușesc să îi transmit fetiței mele principiile care să o ghideze în viață, să o ajute să își găsească fericirea și liniștea sufletească. Ca profesor, sper să ajut și să formez caractere frumoase, oameni puternici, capabili să schimbe lumea în bine.

Esențial este ca familia să înțeleagă rolul important pe care îl are în educarea propriului copil, să nu lase această imensă responsabilitate doar în „mâinile” școlii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, Ionescu Dan
Liceul „Preda Buzescu” Berbești, jud. Vâlcea

Expresia „cei șapte ani de acasă” ne duce cu gândul la educația pe care copilul o primește de la părinții lui, educație care să ducă la formarea personalității și comportamentul acestuia până când merge la școală.

Realitatea zilelor noastre ne face să tragem concluzia că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Rămâne în continuare ideea de bază că normele de conduită se formează în familie ceea ce face ca această expresie să fie valabilă în continuare, școala și alte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze ulterior normele deja deprinse în familie.

Concluzia care s-a conturat este aceea că întreaga responsabilitate este „aruncată” pe umerii părinților privind formarea comportamentului fiului sau fiicei lor începând în cadrul familiei, la magazin, pe terenul de sport, la teatru, pe drum, în vizite la rude sau prieteni și chiar la joacă.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă înseamnă că acesta este bine crescut, știe să salute, să spună „te rog”, „mulțumesc”, să se poarte cuviincios cu cei de vârstă lui și cu adulții. Toate acestea constituie o rampă de lansare a copilului în societate. Aceste bune maniere se îmbunătățesc pe parcursul etapelor de dezvoltare ale unui om, dar baza o reprezintă modelele oferite de familie.

În ciclul primar în care profesez, nu de puține ori am auzit părinți spunând „pentru acest lucru l-am dat la școală” sau „are timp să învețe până termină școala”, cu referire, nu numai la cunoștințele teoretice pe care trebuie să le asimileze copilul prin venirea la școală, ci și la deprinderile de comportament pe care trebuie să și le formeze elevul pentru a deveni un copil bine educat.

În acest sens trebuie să-i facem și pe părinți să înțeleagă că este mai simplu ca fiecare copil să vină cu un bagaj de bune maniere formate în familie, acordând importanță acestora. Să conștientizeze faptul că educația unui copil nu înseamnă numai în a-l învăța să citească, să scrie și de a obține rezultate bune la școală, ci și ei trebuie să fie un exemplu bun pentru copilul lor, să-l obișnuiască subtil cu anumite reguli pe care trebuie să le respecte în familie și apoi în public, să-și iubească copilul necondiționat, indiferent de note, de cum arată și de ceea ce face, să profite de această vârstă a copilăriei când sunt curioși, dornic să învețe, să descopere lumea. Deprinderile bune se formează în familia iar în mediul din afara familie se consolidează.

Problema educație copiilor în familie se acutizează pe zi ce trece din cauza lipsei părinților, fizică sau nu, din viața copiilor, din motive diferite, indiferenței unor părinți care spun că „tot îl duc la școală, învață acolo” și pe de altă parte, a părinților care se străduiesc să-și educe copilul, dar nu obțin rezultatele pe care și le doresc.

Părerea mea este că aceste probleme trebuie să le luăm în seamă și să găsim mijloacele prin care să-i convingem pe părinți, să-i pregătim și să-i sprijinim ca să le ofere copilului lor „cei șapte ani de acasă”.

Cei 7 ani de acasă

Profesor Ionescu Larisa
Școala Gimnazială Brănești
Loc Brănești, jud. Timiș

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompense. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie laudat ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când ajung la școală, copiii vor primi multe alte sfaturi de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii din școală. Toți aceștia vor da sfaturi zilnic, iar copiii trebuie să înțeleagă că este bine să primească sfaturi și că este la fel de bine să țină cont de ele. Se întâmplă uneori

să mai greșească, dar toți cei din jurul vor avea grijă să îndrepte greșelile. Copiii trebuie să știe că atunci când greșesc, nu trebuie să se sperie, ci este important să se corecteze, iar dacă se întâmplă ca în anumite situații să nu știe cum să se comporte să apeleze la cei mari cum să procedeze, fără frică sau rușine.

Bibliografie:

* **Să construim împreună cei 7 ani... de-acasă**, Cristiana Boca (coord.), Mihaela Bucinschi, Cristina Popescu, Ecaterina Stativă - București: Educația 2000+, 2008

***Cei șapte ani de acasă, Codul bunelor maniere pentru copii**, Mihaela Gîgâ, editura Coresi, București, 2001

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIE

Prof. Ionescu Marilena
Colegiul Tehnic „Dimitrie Dima” Pitești

Nu este ușor să fii părinte în zilele noastre. Printre rolurile familiei este și acela de a asigura educația copiilor din toate punctele de vedere. În acest sens exemplul personal, al părinților este esențial deoarece aceștia sunt copiați în tot ce spun și fac.

Pentru a fi un părinte model aceștia, și tată și mamă trebuie să aibă o anumită conduită: unitate de vederi, autoritate, dragoste și respect față de copii, interes pentru activitățile și reușitele copiilor lor, apreciere pozitivă dar mai ales să existe o concordanță între ceea ce cer și ceea ce fac. În viața de familie părinții trebuie să manifeste exigențe de ordin moral, etic dar în același timp acestea trebuie să fie evidente prin faptele lor concrete. Când valorile pozitive însușite acasă de la părinți sunt regăsite de elevi la școală prin orele de consiliere, ele devin un mod de a fi, devin parte din comportamentul copilului și viitorului adult.

O familie în care există armonie va da un adult normal; o familie dezorganizată va da cu greu un adult care să fie capabil să-și întemeieze o familie adevărată. O familie cu un singur copil este mai săracă decât una cu mai mulți copii, indiferent câți. Sunt invocate multe motive împotriva unui număr mare de copii dintr-o familie dar se pierd din vedere numeroasele beneficii sociale, educative și chiar materiale. Într-o familie cu un singur copil toată atenția e îndreptată către acesta; i se fac toate poftele devenind un răsfățat, la un moment dat considerând că i se cuvine tot, că are dreptate în toate. De aici până la integrarea socială normală în colectivele de elevi este cale lungă. Același lucru se poate spune despre familiile dezorganizate formate dintr-un singur părinte sau cu părinți ce trăiesc în concubinaj. Mulți părinți au ales să-și lase în voia sorții proprii copii promițându-le o situație materială mai bună. Numai că aceasta întârzie să se producă iar dragostea, afectivitatea nu pot fi înlocuite de bani. Aceștia nu pot cumpăra afecțiunea părinților și dorul de aceștia. Și atunci cine educă acel copil? Banii? Vecinii? Ce mai poate face școala pentru el? O mamă care își crește singură copilul sau copiii este ea însăși vulnerabilă și e foarte greu să transmită copilului ei stabilitatea emoțională de care acesta are nevoie. Concubinajul, abandonul și decesul sunt tot atâtea motive care împiedică o dezvoltare normală a personalității copilului și care pot duce la insuccesul școlar.

Adesea ne plângem de comportamentul elevilor noștri și nu ne plângem degeaba. Politica în educație a dat frâu liber elevilor să facă aproape tot ce vor în timp ce profesorii au devenit un fel de observatori care nu au voie să ia nicio măsură. Și ne întrebăm câtă educație mai primesc elevii noștri acasă, în familie. Unde sunt cei „7 ani de acasă?”

Elevii sunt așa pentru că acasă nu li se dă niciun fel de educație fiind lăsați la voia întâmplării, mergându-se după principiul „se descurcă el”. Și așa e. Ca să te descurci în ziua de azi, elevii învață că trebuie să fie obraznici, nesimțiți, egoiști, indiferenți și, mai rău să nici nu vrei să te schimbi.

Ora de dirigenție a devenit ceva anost, fără noimă într-o societate care se dorește capitalistă, imorală. Cum să-i vorbești elevului despre cinste când el nu o vede în jurul lui? Și degeaba încerci să-l convingi dacă acasă vede altceva, nu ce-i spui tu.

Înainte ca școala să facă ceva, părinții trebuie să fie cei care să educe elevul. Dar câți părinți sunt pregătiți să facă asta? Cred că educația elevilor ține și de pregătirea profesională a părinților. Din activitatea didactică de până acum am constatat că părinții intelectuali sunt mai atenți cu copiii lor, sunt mai implicați în educația acestora.

Familia este leagănul civilizației, căci o familie e constituită dintr-un bărbat și o femeie care devin tată și mamă pentru copiii lor. Comunicarea, dragostea și respectul sunt esențiale într-o familie alături de responsabilitate și unitate de concepții și idealuri. Viitorul copiilor, formarea unor convingeri, deprinderi și caractere sănătoase dintr-o familie depind de toate aceste valori transmise prin părinți.

Sunt de părere că astăzi este necesară o școală a părinților care să-i formeze, să-i învețe cum să-și educe copiii în primii ani de viață pentru ca aceștia ajungând adulți să știe la rândul lor să se comporte civilizată oriunde și să aibă un sistem puternic de valori morale și sociale.

STUDIU DE SPECIALITATE FAMILIA – PEPINIERA EDUCAȚIEI

**Ionescu Mihaela-profesor pt. învăț. primar
Școala cu cl. I- VIII Crăciunești-Maramureș**

Alături de școală, familia este unul din factorii care se preocupă de educația copilului. De educația copiilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele care provin din familie și școală. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

Sarcina educării copiilor și a pregătirii pentru viața socială este atât de complexă, încât nu poate fi înfăptuită fără ajutorul familiei. Aceasta este prima școală a copilului și adeseori ea exercită asupra acestuia o influență atât de pronunțată, încât urmele ei rămân pentru toată viața.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din mai multe puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic.

Fizic, familia se preocupă de dezvoltarea armonioasă a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijeste de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului. Prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

Dezvoltarea intelectuală începe în cadrul familiei unde copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

În ceea ce privește educația morală a copiilor, în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.). Mijloacele mass-media și în mod special televiziunea, exercită o influență puternică asupra educației estetice. Nu se poate vorbi despre o influență strict pozitivă sau strict negativă; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire a cunoștințelor, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginația inocentă a copiilor într-un sens negativ.

Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în fața televizorului cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele aceasta este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzică, teatru etc.), părinții trebuie să respecte opțiunea copilului.

Părinții trebuie să aibă o autoritate asupra copilului. Aceasta autoritate nu trebuie obținută cu ajutorul pedepselor sau a violenței și nici printr-un exces de bunățate și satisfacerea oricărei dorințe. "Adevărata autoritate derivă din exigența părinților față de comportarea copiilor, îmbinată cu respectul față de aceștia". Copilul trebuie să simtă iubirea pe care părinții i-o poartă, dar este necesar să știe că nu-i vor îngădui orice capriciu.

Educarea unui copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți, având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. În prezent, există o mulțime de cărți, filme și emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinților. Familia de azi are tot mai puțin timp de a sta împreună, de a dialoga. Părinții trebuie să acorde suficient timp copiilor pentru ca aceștia să-și exprime liber părerile lor, să-i asculte, să-i lase să vorbească mult. Câștigându-le încrederea, să-i ajute să-și abandoneze inima, încredințându-le frământările lor, cerând explicații și sfaturi de la ei.

Sunt trei sentimente ce asigură stabilitate copilului și formarea unei corecte păreri despre sine: unicitatea, apartenența, simțământul că este iubit.

Fiecare copil trebuie să recunoască faptul că e unic și poate aduce o contribuție în familie pe care nimeni altcineva nu o poate aduce. Pe măsură ce copilul e înconjurat și îmbrățișat cu iubire, acesta își dezvoltă o sensibilitate pentru dragoste și simte că aparține familiei și crește încrederea sa în oameni. Iubirea necondiționată dă copilului o mare siguranță și-l ajută să devină o persoană serioasă și matură.

Autoritatea părintească e o realitate și o responsabilitate ce trebuie exercitată deoarece copiii au nevoie de călăuze care să le vorbescă, să-i sfătuiască, să-i corijeze cu iubire, ținând seama de faptul că modelăm persoane, nu obiecte. Să ajutăm copiii să-și îndrepte greșelile mai mult decât să se dezvinovățească, insistând pe o sinceritate maximă.

Este necesar să le repetăm unele lucruri de mai multe ori, dar cu răbdare și dragoste reușim să punem ordine în multe. Dacă este cazul să avertizăm, s-o facem cu delicatețe, între patru ochi și în secret, pentru ca ei să-și deschidă inima, chiar și atunci când, în orgoliul lor, cred că nu ar trebui s-o facă.

Cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, balanța înclină în favoarea școlii, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există un raport de complementaritate, acțiunea fiecăruia venind s-o completeze pe a celuilalt.

BIBLIOGRAFIE

1. Norman, Goodman - *Introducere în sociologie*, București, Editura Lider, 1992.
2. Victor, Țârcovnicu - *Pedagogie generală*, București, Editura Facla, 1975
3. Anthony, Giddens - *Sociologie*, București, Editura Bic All, 1997
4. Florica Orțan: - *Managementul educațional*, Editura Universității Oradea, 2004

COPII FĂRĂ COPILĂRIE

Rodica Ionescu, Liceul Teoretic Videle

Motto:

"Suprema pedagogie este casa parinteasca"

F.M. Dostoievski

Printre drepturile stipulate în Convenția asupra Drepturilor Copilului adoptată de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite, încă din 1989, se stipulează:

◆ Copilul are dreptul de a primi o educație care să îi permită dezvoltarea, în condiții nediscriminatorii, a aptitudinilor și personalității sale.

◆ Copilul are dreptul de a fi protejat împotriva exploatării și nu poate fi constrâns la o muncă ce comportă un risc potențial sau care este susceptibilă să îi compromită educația ori să îi dăuneze sănătății sau dezvoltării sale fizice, mentale, spirituale, morale ori sociale.

◆ Copilul are dreptul de a beneficia de un nivel de trai care să permită dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială.

Convenția a fost asumată și de România prin adoptarea legii Legea nr. 18/1990 pentru ratificarea Convenției cu privire la drepturile copilului (publicată în Monitorul Oficial nr. 314 din 13 iunie 2001).

Dreptul la educație implică atât educația formală, instituționalizată, cât și la cea nonformală, primită din mediul familial. Pentru că, în afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează.

Pornind de la aceste aserțiuni unanim recunoscute și a căror valoare de adevăr este în totalitate acceptate, ce spune despre noi ca societate, ca părinți simplul fapt statistic reprezentat de un număr: 50 000 de mame minore în ultimii șase ani?

Numărul tinerelor care aduc pe lume un copil înainte de majorat crește de la an la an. Fără studii sau fără vreo calificare, unele dintre fete devin mame chiar și la 13 ani, iar cele mai multe ajung să trăiască doar din ajutoare sociale.

Un alt fapt statistic: în România, 6,7% din dolescenți cu vârste de peste 15 s-au căsătorit. De ce? Oare au căutat iubirea lipsă în familie, sau sprijinul pe care nu l-au găsit în altă parte? Să fie dorința de a ieși mai repede din statusul de copil, nevoile materiale - oricare din ele puteau fi prevenite și rezolvate dacă părinții erau acolo, să-i îndrume și să-i susțină. Absența părinților aruncă pe umerii copiilor

responsabilități improprii fetelor-soții sau/și fetelor-mame: intrarea forțată în maturitate, izolarea de cei de-o vârstă cu ele, îngrădirea libertății, uciderea speranțelor.

Conform datelor publicate de Cristian Danileț, în ultimii cinci ani, în România au fost *trimiși în judecată peste 20.000 de minori*, dintre care aproape 15.000 au fost condamnați.

Cauzele specifice ale apariției delincvenței juvenile sunt:

- lipsa de supraveghere permanentă de către părinți, supraveghetori, tutori etc.;
- familiile dezorganizate din rândul cărora provin unii minori infractori ai căror părinți sunt cunoscuți cu antecedente penale;
- necunoașterea din timp a anturajului, a locurilor și mediilor frecventate de minori;
- lipsa unei legături permanente între familie și școală;
- influența unor infractori majori aflați în anturajul minorilor prin determinarea acestora de a comite fapte antisociale.

În ansamblu, delincvența juvenilă nu este altceva decât consecința absenței sprijinului moral oferit de adult, a lipsei de protecție și îngrijire primite în familie, a eșecului activității de educație morală primită în școală etc.

Un minor delincvent este o victimă și nu un vinovat conștient de responsabilitățile ce i se impută, întrucât el nu are conștiința adaptării la cerințele normative, trăind o experiență diferită de cea a adultului. Datorită acestui fapt, delincvența juvenilă apare ca un efect al lipsei de responsabilitate a familiei, părinților, educatorilor, a factorilor răspunzători de formarea conduitei morale a tânărului.

Unde erau părinții care să transmită regulile de comportament, să educe copilul în spiritul asumării conduitei sociale?

O mare parte din părinții acestor copii și-au înțeles rolul de a asigura bunăstarea materială și atât, nimic despre nevoile psihice și satisfacerea lor. Părintele este din ce în ce mai absent din viața propriului copil. Părintele consideră că a făcut tot ce a putut dacă i-a furnizat necesarul material copilului.

Mai mult, de cele mai multe ori, copii cu viitor ratat provin din familii în care cel puțin unul dintre părinți(poate amândoi) sunt plecați în străinătate la muncă. Singurul contact părinte-copil este transferul banar altfel, copilul crește singur, alături de o rudă mai mult sau mai puțin implicată, mai mult sau mai puțin acceptată de acesta.

Iar în lipsa părintelui, valorile morale, socio-comportamentale, dezvoltarea psihică armonioasă devin simple sintagme, copilul crește nesupravegheat, necorijat, neîndrumat, avid de atenție și de iubire, dar suprasaturat în complexe și resentimente.

Procesul de resocializare/reintegrare trebuie să se bazeze mai întâi pe satisfacerea trebuințelor de nivel biologic, a nevoii de afectivitate, a sentimentului de siguranță, dar în același timp trebuie să se formeze și să se dezvolte cerințele de nivel social, specific uman necesitatea de a avea relații sociale, nevoia de identificare cu grupul, necesitatea de a câștiga stima și respectul celorlalți și dorința de realizare ca persoană.

BIBLIOGRAFIE:

www.insse.ro/cms/ro/content/statistica-oficiala-din-romania

<https://crisidanilet.wordpress.com/2016/03/27/statistici-2011-2015-delincventa-juvenila/>

[http://salvaticopiii.ro/?id2=00020000#Drepturile Copilului.html](http://salvaticopiii.ro/?id2=00020000#Drepturile-Copilului.html)

Copilării Furate, Raport Global, 2017

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 RM.SĂRAT PROF. ÎNV. PRIMAR: IONESCU ROXANA GABRIELA

Copiii fiind incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. În acest mediu copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglindirea educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor” și este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Atunci când e mic, copilul are nevoie de modele, de identificarea cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este suficient ca, noi, adulții să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente, dorințe și nevoi. Acest lucru nu va deveni un permanent stres în ceea ce privește limbajul și comportamentul în preajma copilului, pentru că va fi foarte greu și chiar va deveni obositor la un moment dat. Dar va trebui să ne impunem anumite conduite, restricții și uneori moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte și din întâmplările frumoase, dar și din cele negative.

Copiii în cei șapte ani pot învăța deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor pozitive și negative, bunele maniere și comportament, limbaj corect, modul de relaționare cu ceilalți, consecvență în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu. Un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit frecvent se va adapta destul de greu într-un grup și va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi suficient de încrezător în propriile forțe.

Bibliografie

1. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998;
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Înv. primar Ionică Florentina
Școala gimnazială nr.1 Nuci, jud. Ilfov

Când vorbim despre „cei 7 ani de acasă”, ne gândim la educația pe care copilul o primește în familie, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Un copil manierat, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care este politicos cu cei de vârsta lui și cu adulții, este un copil educat. Familia a avut grijă ca acel copil să își însușească bunele maniere.

Bunele maniere, educația și regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine crescut se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru formarea și instruirea caracterului psihosocial. Familia exercită o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Familia trebuie să încurajeze copilul tot timpul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Tot familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea care îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar nevoilor și dorințelor sale.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu multă grijă și afecțiune, în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea devreme cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la activități sociale, desfășurând împreună diverse activități: excursii, drumetii, plimbări în parc sau vizite la muzee. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Încă din primii ani de viață se pot desfășura activități de voluntariat, de donare a unor obiecte (jucării, haine), de ajutor oferit unui vecin mai în vârstă sau unei persoane aflate în dificultate. Alături de părinți, se consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, al comparațiilor și își însușește acele modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

La vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și educatoare; cei din urmă vor fi chemați să cizeleze ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil să înțeleagă unele probleme. Dacă familia a lăsat multe goluri în educația copilului, rolul educatoarei și a pedagogilor din școală este foarte important, pentru că aceștia pot contribui la formarea viitorului adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce va deveni un copil mai târziu, mai exact acea persoană care va contribui la viitorul țării. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind baza pe care se clădește o ființă cu aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Cu cât acest univers va fi mai bine organizat, copilul se va forma frumos și va deveni un adult responsabil pe care societatea se va putea baza.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRAȘCOLARĂ DIN SUFLET, PENTRU MAMA !

Profesor Ionică Loredana

*Cum ati putea voi banui
cate lumi misuna intr-o raza de soare,
cate lupte se dau intr-o gaura de furnici,
cate dureri ascunde o inima de mama trudita
si cate daruri se pot naste intr-un suflet de copil! – Panait Istrati*

Titlul proiectului: Din suflet, pentru mama !

Argument: Proiectul se dorește a fi o posibilitate de a da frâu liber imaginației creatoare a elevilor, încurajându-i și punându-i față-n față cu ceea ce înseamnă conduita care se dezvoltă în sânul familiei, dar și în mediul școlar. Acest proiect își propune să atragă și să implice cât mai mulți elevi în ceea ce reprezintă respectul pentru mamă și normele de conduită necesare unei dezvoltări armonioase a personalității . Prin acest proiect urmărim atât promovarea dialogului; dezvoltarea cooperării și a colaborării între elevi-elevi, elevi-profesor; cunoașterea obiceiurilor și tradițiilor de ziua mamei, dezvoltarea dragostei și respectului față de mame.

Tipul activității: Proiect socio-cultural

Gupul țintă: clasa a X-a D

Locul de desfășurare: Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”

Data desfășurării: 28.02.2018

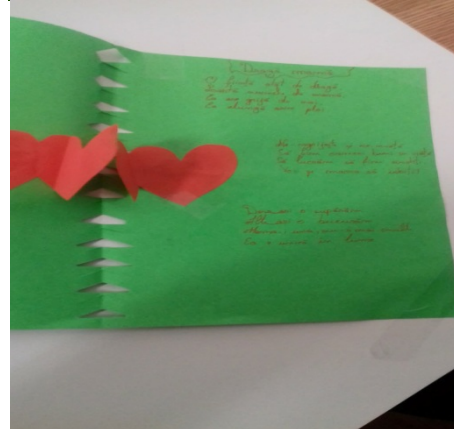
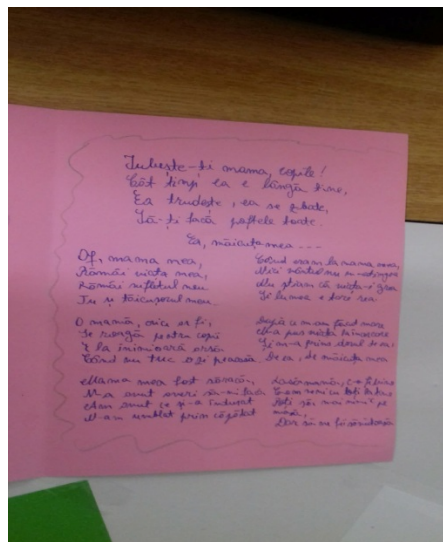
Obiective specifice :

- să cunoască semnificația Zilei Internaționale a Femeii
- să realizeze poezii și felicitări adresate mamelor
- să înțeleagă și să transmită mesaje simple
- să participe la activitățile de grup
- să audieze cu atenție o poezie

Activități propuse:

- **Realizare de poezii:** elevii au creat poezii dedicate mamelor și le-au recitat
- **Expoziție de felicitări:** elevii au lucrat în echipe și au realizat felicitări cu mesaje adresate mamelor care au fost expuse în sala de clasă
- **Dezbateri:** elevii și profesorul coordonator au inițiat o discuție despre Ziua Internațională a femeii, importanța mamei în dezvoltarea personalității elevilor și respectul față de ființa care le-a dat viața. Elevii și-au exprimat opiniile, au pus întrebări și au transmis cele mai frumoase gânduri cu privire la mame.

Produsele activității:

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Autor: IONIȚĂ ANA CRISTINA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”

(Antoine de Saint-Exupery)

Sintagma “*cei șapte ani de-acasă*” însumează un set de norme, valori, principii pe care copilul și le însușește încă din primii ani de viață. De ce primii șapte ani din viața copilului sunt esențiali în devenirea sa ca om? De ce se vorbește mereu despre “*cei șapte ani de-acasă*”? Răspunsul este pe cât de simplu, evident, pe atât de complex. La naștere, copilul este un bulgăraș care se poate topi ușor la primele raze puternice de soare. El țintește ochișorii spre părinții săi în căutarea unui sprijin, întinde mânuțele spre mama și spre tata pentru a nu-și pierde echilibrul...îi caută mereu ca pe un reper pentru a nu se pierde în această lume mare care așteaptă să fie explorată. Astfel, odată cu trecerea timpului, copilul va crește nu doar fizic, ci și moral, iar bulgărașul se va transforma într-un ghetar puternic care va face față provocărilor vremii.

Părinții au un rol esențial, mai ales în primii ani din viața copilului, pentru că trebuie să îl ajute pe acesta să își formeze deprinderi, conduite care apoi, odată cu trecerea timpului să devină comportamente înrădăcinate adânc în ființa lor pentru a se putea remarca între ceilalți prin calitatea de a fi OM.

“*A avea cei șapte ani de-acasă*” înseamnă a fi respectuos cu cei din jur, mari sau mici, a saluta, a spune: “te rog”, “mulțumesc”, a cere politicos un lucru, a-ți cere scuze când greșești, a nu vorbi neîntrebat sau peste ceilalți, a împărți cu ceilalți, a fi tolerant...și lista poate continua.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primii șapte ani din viața copilului pot fi văzuți ca un ciclu care se încheie într-un fel în momentul în care acesta trece pragul școlii. Până la această vârstă, relațiile lui se raportează predominant la contactul cu familia care își imprimă în mod voit sau întâmplător amprenta asupra felului său de a se comporta. Uneori, tot mai des în ultimul timp, sintagma aceasta își pierde din conotații. Unii tind să afirme că este demodat să ai cei șapte ani de-acasă, că dacă respecti reguli, nu ești cool. În ultima vreme, cei șapte ani de-acasă în care copilul este modelat exclusiv de părinți, se intersectează cu etapa intrării copilului în grădiniță. În acest context vorbim despre formarea unor valori și prin intermediul activităților educative în care copilul este antrenat. Astfel, munca părinților de acasă se continuă în mediul instituționalizat al grădiniței, mai târziu în școală, dar și în sens invers.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă este oglinda implicării familiei în formarea sa morală, este un pilej de mândrie pentru părinți și bunici între cunoscuți. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul acestuia punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Expresia “*Cei șapte ani de-acasă*” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

EXEMPLUL FAMILIEI ÎN CONTEXTUL EDUCAȚIEI PREȘCOLARE

Prof. Înv. Preșc. Mihaela Ioniță
Școala Gimnazială „IOAN DUHOVNICUL”, Comuna Bănești, Jud. Prahova
Structura Grădinița cu P.N., Bănești

Se poate afirma că fundamentele morale ale personalității unui om își au originea în „învățăturile” primite în viața de familie, la vârsta la care formarea copilului se clădește cu precădere pe exemple. Nenumărate aforisme și maxime exprimă acest lucru: „Îi grea pretenția, fără exempluri bune, /Să fie cineva desăvârșit în lume!” (Al. Donici);

J. Loke spunea că „Dintre toate mijloacele folosite pentru instrucția copiilor și pentru formarea bunelor maniere, cel mai simplu și cel mai eficace este acela de a pune în fața ochilor exemplele acțiunilor pe care doriți ca ei să le execute, sau să le evite.”

„Un exemplu e mai mult decât o regulă. Este o lecție fără cuvinte...” (S. Smiles)

Noi, educatorii, observăm zilnic cum, copiii sunt purtătorii stilului de viață din familie, ai relațiilor dintre membrii ei, ai gesturilor, limbajului, conduitei, etc.

Vedem o mare diversitate de aspecte, ca urmare a diversității exemplelor și influențelor familiale exercitate asupra copiilor. Se constată însă curențe în utilizarea expresă a exemplului ca mijloc de educare, de către părinți și alți membrii ai familiei, ceea ce favorizează apariția unor deprinderi și trăsături morale negative.

Așadar ne simțim datori, ca pedagogi, să-i atenționăm pe părinți că educația copilului nu se face numai atunci când „vorbești cu el, sau îl povățuiești”; așa cum spunea **A.S. Makarenko**, ea se face în fiecare moment al vieții alături de copil.

Felul în care părintelese îmbracă, în care vorbește cu alți oameni și despre alți oameni, modul în care se bucură sau se întristează, modul în care se poartă cu prietenii sau cu dușmanii, felul în care râde, vorbește la telefon, sau citește o carte – toate acestea au pentru copil o mare însemnătate, pentru formarea lui ca om.

Intrarea copilului în grădiniță, la 3 ani reprezintă un moment în care atât părinții cât și educatoarele fac confruntări, fiecare dintre cei doi factori raportând conduita copilului „făurită” acasă, la modelul conduitei în lumina căruia se realizează educația preșcolară.

Părinții își pun mari speranțe în valoarea formativă a acțiunilor educaționale din grădiniță. Mulți dintre ei pregătesc copiii spunându-le, de exemplu:

„Acolo trebuie să mănânci tot”; „acolo trebuie să ascuți”; „acolo nu poți mânca decât după ce te-ai spălat pe mâini”, etc.

Din aceste avertismente adresate copiilor, deducem că părinții sunt conștienți de unele neajunsuri, ale conduitei propriilor copii și de neputința lor de a le corecta singuri.

Intervențiile educatoarei pentru formarea unor bune deprinderi și pentru „stingerea celor rele” sunt frecvente și sistematice.

Educatoarea este suverană în organizarea muncii educative în grădiniță, dar are de înfruntat uneori dragostea nerațională a unor părinți, care consideră că au copii perfecți.

Așadar, familia trebuie convinsă, de necesitatea unor schimbări în stilul ei de viață, în relațiile dintre membrii familiei și dintre aceștia și copil, pentru ca sfaturile, îndemnul și normele de conduită însușite de copii la „grădi”, să găsească în familie întăririle concrete corespunzătoare și terenul adecvat în vederea transformării lor în deprinderi de conduită și trăsături de caracter. Familia trebuie să înțeleagă că eficacitatea exemplului depinde de condiții ca:

➤ Exemplul să se adreseze direct copilului, să-i fie accesibil, să-l impresioneze și să-l cucerească.

➤ Exemplele oferite să fie în acord cu vorbele celor din jurul copilului. Să nu i se admită adultului o faptă pe care o interzice copilului.

➤ Exemplele să fie susținute prin convingeri corespunzătoare.

➤ Exemplele variate sunt preferabile repetării aceluiași exemplu, până la monotonie și până la pierderea interesului copilului pentru el.

Cel mai ușor mijloc de convingere este acela al activităților comune părinți – copii, activități-exemplu de petrecere a timpului de calitate cu copiii, activități – model de îndreptare și cultivare a

comportamentelor negative, activități –model de formare a deprinderilor de autonomie ,de manifestare a sentimentelor de iubire ,compasiune, prietenie ,etc. față de ceea ce ne înconjoară (parinti, bătrâni, copii săraci, animale natură) ,activități cu invitați –specialiști (psihologi,medici,preoți, polițiști,scriitori).

Astfel ,am fost la cateva locuri de joaca, am organizat jocuri concurs si distractive,activitati de lectura la biblioteca scolii sau comunala,teatru de papusi,de siluete ,de umbre,actiuni de confectionare a unor daruri pentru cei dragi,initiere in pictura pe sticla,pietre, modelaj cu lut,gatirea unor salate, supe, pizza,placinte,plimbări ,cu vizitarea unor microferme,excursii,toate acestea fiind actiuni comune cu parintii.Nu numai ca ,multi dintre ei au facut si rost de materiale si continuau si acasa ceea ce invatau la actiuni ,dar abia asteptau sa ne intalnim , s-au creat prietenii, care s-au lasat cu vizite intre familiile copiilor.Am initiat chiar si mai mult de atat, si anume provocarea de a inlocui „filmul de seara” ,cu „povestea de seara” ,spusa de mami sau de tati,care au inteles ca,timpul petrecut cu copilul in mod educativ, este mult mai placut si mai benefic pentru acesta ,chiar daca nu este facil;au inteles totodata ca un mic sacrificiu din partea lui este un mare beneficiu pentru copil.

Un părinte este bun ,nu când îl răsfăță pe copil,ci când este un părinte care caută,întreabă,citește ,se informează, pentru că,în meseria de părinte nu ți se oferă nici o fișă de post,nici trainig, nici suport ulterior.Nu există instrucțiuni pentru depășirea tuturor situațiilor cu care se confruntă părinții ,deoarece meseria de părinte nu se învață din manuale. Familia deține poziția cheie în domeniul modelării de atitudini și comportamente.

BIBLIOGRAFIE:

1. PASCHIA GH.,*Buna-cuviință oglindită în proverbe și maxime din toată lumea*, Edit. Albatros ,București,1970.
2. POPESCU PELAGHIA , *Exemplul părinților, colecția „În ajutorul părinților”* ,E.D.P. ,București ,1974
3. A.S. MAKARENKO, *Opere pedagogice alese ,vol. I, E.D.P.,București,1970*

Familia și importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Ioniță Stela

Șc. Gim., Tache și Ecaterina Tocilescu” Vintilă-Vodă, Buzău

„Omul devine om numai prin educație. Dar educația, la rândul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii. Toată puterea educației se întemeiază pe potrivirea acțiunii și efectelor ei cu efectele esențiale ale naturii înșiși. Procedeele educației și ale naturii nu sunt decât unul și același lucru.” (Pestalozzi)

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Expresia „Cei șapte ani de acasă”, este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor. În acest creuzet intim, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora.

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de socializare primară a descendenților, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de asigurare a securității emoționale a adulților.

Familia este prin definiție cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale

sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.” (A.S.Makarenko)

Bibliografie:

<https://jurnalspiritual.eu/familia-si-rolul-ei-in-viata-copiilor/>

“Cei șapte ani de acasă”...”fundația” unei construcții minunate și maiestuoase – COPILUL

PROFESOR EDUCAȚIE FIZICĂ: IORDACHE ALEXANDRU ȘCOALA GIMNAZIALĂ SAT BUDA, COMUNA RÎFOV, JUDEȚUL PRAHOVA

“Cei șapte ani de acasă” reprezintă o expresie foarte des întâlnită și se referă la o conduită, manifestată în diverse situații și contexte, bazată pe reguli și deprinderi, însusite în familie înainte de intrare în școală. Se pare ca acești primi șapte ani de viață, în funcție de modul în care sunt gestionați de către părinți, vor defini caracterul copilului și, mai târziu, al viitorului adult. Spre deosebire de influența covârșitoare a familiei, în opinia mea, și școala influențează devenirea ulterioară a copilului dar într-o măsură mult mai mică.

Primele reguli, limbajul folosit de către părinți, armonia din familie, responsabilizarea încă de la o vârstă fragedă, corectarea unor comportamente și obiceiuri, respectul față de sine și față de ceilalți au o contribuție deosebită la dezvoltarea unor comportamente dezirabile din partea copilului și constituie premise în crearea unui caracter frumos, deosebit. Fără “cei șapte ani de acasă”, corect îndrumați și monitorizați, activitatea învățătorului/ dirigintelui/profesorului din școală este vizibil îngreunată.

La acești “șapte ani de acasă”, o contribuție o are și educatoarea/profesorul pentru învățământ preșcolar deoarece, copiii, încă pot fi influențați de conduita și comportamentul acesteia, și ea având, așadar, o anumită contribuție în șlefuirea caracterului copilului. În ziua de astăzi, foarte mulți părinți, consideră că toate neplacerile și eșecurile propriului copil se datorează școlii (conflicte cu alți colegi din cauză că e provocat, rezultate slabe la învățătură din cauza profesorului etc.). Ei înțeleg că este suficient să deschidă ușa de la intrarea în școală, să-l trimită pe copil înăuntru după care să meargă și să-și vadă de treburile cotidiene, lăsând tot ce înseamnă “educație” în seama personalului didactic. Cu siguranță, nu cred că există profesor care să vină la școală, în special, pentru a muștra un elev, pentru a-i acorda o nota mică sau pentru a-l pedepsi. Însă modul defectuos în care familia, din diferite motive, nu a gestionat corect parcurgerea primilor șapte ani ai copilului are, cum spunem mai sus, consecințe negative ce se reflectă în întregul proces de definire a caracterului fiecărui copil și, implicit, în parcursul și comportamentul școlar al acestuia. Pentru a respecta regulile clasei, copilul, trebuie să cunoască și să respecte anumite reguli din familie, pentru a respecta colegii și profesorii el trebuie să-și respecte părinții iar aceștia să se respecte reciproc, pentru a fi politicoși la școală, pe stradă, copilul, trebuie să își însușească și să-și automatizeze formulele de adresare și gesturile politicoase în familie, pentru a-și învăța lecțiile și a se pregăti pentru fiecare oră de curs și a rezolva temele pentru acasă, el trebuie să fie conștientizat și responsabilizat, cu diverse sarcini, dinainte de intrarea în mediul școlar. Această enumerare poate continua la nesfârșit și ilustrează, încă o dată, importanța familiei în ceea ce privește întreaga existență, funcționare, prestigiul și performanțele oricărei unități de învățământ. Dacă ne imaginăm că un copil, sau mai degrabă caracterul său, poate fi construit precum o casă, este foarte clar că, acești primi 7 ani de acasă, reprezintă “piatra de temelie” sau “fundația” casei respective. Pe această fundație, fiecare profesor, trebuie să așeze zilnic, an de an, caramidă peste caramidă până într-o zi când, cineva, va finaliza această “construcție”. Este, așadar, o exprimare metaforică, aceasta având scopul de a creiona, mai clar, importanța primilor șapte ani de viață ai copilului și, mai ales, de a evidenția influența decisivă a familiei în pregătirea integrării sociale, în formarea trăsăturilor de caracter și însușirea conduitelor pozitive, în debutul și parcursul școlar ale fiecărui copil.

În concluzie, “cei șapte ani de acasă”, constituie baza, de care răspunde în cea mai mare măsură părinții și alți membri ai familiei, pentru “construcția” ulterioară pe care educatoarele/învățătorii/profesorii trebuie să o desăvârșească. Nu pot încheia decât cu un citat, perfect adevărat, în care, Valeria Mahok, evidențiază importanța fundamentală a implicării părinților în asigurarea unor primii șapte ani de existență, armonios dezvoltați fizic, psihic, intelectual și moral, înconjurați de respect, prețuire, iubire, siguranță, ai oricărui copil... “Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”...

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv. primar Iordache Florica
Școala Gimnazială „Nicolae Efrimescu”
Loc. Dâmbroca, Comuna Săgeata, Județul Buzău

Familia , în orice societate , joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului , deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfacute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere .

Părinții sunt primii educatori din viața copilului , educația primită de acesta până la șapte ani , fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară , fiind , în primul rând , cadrul existentei biofizice al dezvoltării copilului , principalul obiectiv al familiei trebuie să fie , păstrarea sănătății , creșterea normală și călirea organismului . Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase , înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn , activitate , joc , plimbare , masă . Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost , hrana și haine , familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani ” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe , ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg , ca persoană cu statut social .

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului , furnizându-i primele repere de orientare în lume , primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate , primele sfaturi , norme și reguli de conduită . Creșterea și educarea copilului , ceea ce înseamnă “bun ” pentru el , se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta , de la o perioadă la alta . Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului , să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente , că societatea viitoare va fi diferită de celelalte , iar copilul trebuie pregătit corespunzător .

Începând cu primii ani de viață , copilul preia de la părinți gesturi , atitudini , limbajul , exemple de comportament pozitive ca : sarguința , cinstea , politețea , sociabilitatea , inițiative creatoare , dispoziția de colaborare . Toate acestea cer calm , înțelegere , răbdare , dragoste față de copil . Nu frica , nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune . Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți . Dragostea de “bine ” , de adevăr , are nevoie mai ales de acțiune , de descoperire a virtuților de către copil . Greșesc acei părinți , care le interzic copiilor de a apuca , de a desface jucăriile , de a le pipăi , de a le privi și chiar de a le izbi . Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate , încurajate , înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă .

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de tinuta și locuința sa , precum și ea de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur .

Orice experiență de viață , orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie . Familia reprezintă pentru copil , structura socio-afectivă de bază , principală structură protectoare absolută necesară existenței lui . Aici se învață limbajul și comportamentul social , se formează convingeri , aspirații , aptitudini , sentimente , trăsături de voință și de caracter .

Climatul din familie influențează personalitatea copilului , oferindu-i zestrea de echilibru relațional și adaptiv . Acest climat din familie , se impune ca un filtru între influențele educative exercitate de părinți și achizițiile psihico-comportamentale , realizate la nivelul personalității copilului . Toate frământările , preocupările , ambițiile părinților îl strivesc pe copil într-un mediu familial dizarmonic , este dificil pentru el ca să-și găsească unitatea interioară .

Componenta afectivă , comunicarea verbală și jocul cu copilul au un rol esențial în relația părinte-copil . Încă de la primele cuvinte , propoziții , copilul simte nevoia să transmită părinților întâmplările din viața lui . Dacă părintele va fi mereu ocupat , neatent , oboist și-l va evita să-l asculte pe copil , acesta va căuta răspunsurile în altă parte sau nu va căuta deloc , firul comunicărilor rupându-se . Numai fiind aproape de sufletul copilului , luând parte la preocupările lui , părintele devine sfatuitorul , punctual de rezistență și încredere al copilului . Succesul relației părinte-copil depinde de dragostea părintească , de iubirea neconditionată care presupune afecțiune , înțelegere , asigurarea unor raporturi relaționale , juste și echilibrate . Când copilul este iubit este mai ușor de disciplinat , de modelat . Fără iubire , copilul va muri din punct de vedere emoțional , aparând tulburări caracteriale în dezvoltarea personalității . Mangaierile ,

cuvintele de incurajare , lauda , blandetea , atmosfera afectuoasa arata iubirea. Cu cat legatura emotionala dintre parinte si copil este mai puternica , cu atat posibilitatea unui comportament delicvent este mai scazuta .

Rolul parintelui in existenta copilului este fundamental , dar numai in masura in care el gaseste forta , secretul de a creste un individ rezistent , puternic , adaptabil , echilibrat . Strategiile educative ale familiei ,determina in mare masura personalitatea precum si rezultatele scolare ale copiilor. Parintii sunt cheia capacitatii copiilor de a invata si de a reusi in viata . Se spune , ca profesia de parinte este una din cele mai vechi profesii care se practica de toti membrii comunitatii , insa putini sunt cei care se straduiesc s-o invete sistematic . Cel mai frumos dar pe care il ofera parintii copiilor , este propria sanatate emotionala , fizica , spirituala , intelectuala . “Copilul are nevoie de familie , dar nu de orice fel de familie ” .

PĂRINTELE-MODEL DE PROFESIE

Profesor pentru învățământ primar, lordache Gina Simona Școala Gimnazială Grebănu, Structura Primară Homești Comună Grebănu, județul Buzău

„Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat ,a fost uitat,, B.F Skinner

Omul nu trăiește singur, izolat, el a devenit om atunci când , pentru a exista, a fost nevoit să între în relații cu alții.El comunică cu semenii săi , își confruntă cu ei ideile,se dezvoltă împreună cu alții, într-un cuvânt –trăiește într-o colectivitate socială căreia nu îi este indiferent modul de comportare al fiecărui individ în parte.

Deci, singură posibilitate de conviețuire în societate este condiționată de respectarea normelor și principiilor etice și morale care guvernează respectivă societate. A respecta aceste norme înseamnă de fapt a răspunde așteptărilor și cerințelor colectivității în care trăiește.

Însă și acestea trebuie dezvoltate și îmbogățite prin educație , învățatură , o permanentă instruire.

„ Calul neimblanzit ajunge năvălaș , așa și un copil lăsat în voia lui ajunge rău-crescut,,

Plecând de la această remarcă, putem spune despre copil că el reprezintă o reflecție a părinților în timpurile când ei nu vor mai fi. Drept urmare , educarea copilului ar trebui să fie prioritatea părinților , asumându-și încă din primele zile de viață ale acestuia rolul de model , iar modul în care îi vor fi imprimat personalitatea și comportamentul vor fi traduse în are sau nu cei 7 ani de acasă.

Specificul de dezvoltare al copilului , valorile pe care se bazează familia și pe care dorește să le transmită copilului , cât și relația afectivă dintre copil și părinți vor influența această perioadă , ultima dintre acestea reprezentând baza formării unui comportament corespunzător .

Educarea copilului trebuie făcută într-o atmosfera deschisă, echilibrată, bazată pe iubire și încredere, astfel încât regulile să nu fie impuse, ci descoperite și acceptate de comun acord.Părintele trebuie să aibă în vedere că pretențiile lui să fie accesibile, deci adaptate vârstei și să crească gradual, odată cu vârsta și dezvoltarea psihologică.

Încă din primele luni de viață , copilul știe foarte bine să obțină ce dorește , folosindu-se de plâns în exces, agitație, astfel încât părintele, trebuie să găsească modalități de aplanare încât acesta să se simtă și iubit , dar și strunit.

În jurul vârstei de 2 doi ani , se poate familiariza cu folosirea cuvintelor „mulțumesc,, „te rog,, iar în jurul vârstei de 4 patru ani, acesta va putea distinge foarte bine recompensele de pedepse , astfel încât , aplicate corect, copilul va înțelege când deranjează sau când acțiunile lui bucură.

Comportamentul din timpul mesei , al unei vizite, chiar joacă cu un alt copil, vor reflectă aceste înțelegeri.

Părinții sunt cei care trebuie să aibă în vedere faptul că vafi mult mai ușor pentru copil să priceapă atunci când ambii părinți susțin un anumit model de comportament și dacă sunt la unison în ceea ce privește o atitudine față de o acțiune sau inacțiune.

Dacă mama îl va învăța să spună te rog, tatăl nu va trebui nici el cu vederea nerespectarea acestui lucru și invers.

Trebuie să avem în vedere permanent că unui copil nu trebuie să i se ascundă lucruri, ci să i se explice conform vârstei, astfel încât să înțeleagă că bunele maniere sunt parte a personalității și ar trebui însușite și manifestate natural și nu forțat, doar în fața unor anumite persoane.

Totodată, parte integrantă a acestora este și limbajul non verbal ,cu care practic ne începem socializare pe această lume ,care poate întări sau nu ideea de copil bine educat ,de aceea el trebuie să fie conștient că un simplu gest poate să transmită mai mult decât o mie de vorbe sau să distrugă toată imaginea de până atunci.

În ciuda diverselor forme educaționale în care sunt incluși copiii de la vârste din ce în ce mai fragede, cei 7 șapte ani de acasă aparțin familiei și feed-backul pentru acest lucru , părinții îl vor vedea și primi în partea a două a vieții într-o mai mare măsură pentru că fiecare părinte își dorește că ceea ce au construit să fie suficient de solid încât tentațiile negative să nu își găsească loc în viață și manifestarea propriului copil.

Rolul vieții mele: Rolul de a fi MAMĂ

Prof. înv. primar, Iordache Laura

Școala Gimnazială nr. 1 Valea Seacă, com. Nicolae Bălcescu, Jud. Bacău

Sunt mamă a doi copii minunați, deci am rolul de mamă, chiar la pătrat, dacă nu, cel puțin dublu.

Cel mai greu mi-a fost să învăț acest rol. Mai ales că nu mi s-a oferit șansa de a face repetiții înainte de ridicarea cortinei. Aș fi fost norocoasă să apuc să văd o piesă cu acest subiect la alte teatre, adică rude cu copii mici, prietene apropiate. Dar nu a fost cazul.

Dar, încă de la început, am descoperit că în această piesă nu se respectă scenariul prestabilit («eu voi fi o mama autoritară, o să îl învăț cum să doarmă singur și să nu plângă niciodată în public, să nu mă facă de ras»).

Din experiența mea, am constatat că este vorba de o improvizație. Și există nenumărați sufleuri pe marginea scenei: vecina de bloc, dădaca din parc, necunoscutul din autobuz sau prietena fără copii. Fiecare din ei are textul perfect, pe care încearcă să îl facă auzit.

Este greu să nu fii contrariat, în special pentru că se și contrazic între ei. Așa că, din postura de «mama», mi-am asumat rolul principal și am decis să mă las influențată doar de sfaturi din partea unor regizori cu experiență (psihologi sau experți în parenting), în măsura în care mă potriveam cu modul lor de a vedea lucrurile.

În interpretarea acestui rol mă lupt cu sentimentul că sunt prizoniera, că nu am destule pauze între reprezentanții, și cu spaima de recenzii negative. Pe de-o parte, simt că mă identific prea tare cu personajul, dar, pe de altă parte, cum încerc să mă îndepărtez și să joc și altceva, apare sentimentul de vină. Și mai este și problema cu stăpânirea de sine.

Zi de zi, mă încercă o paletă vastă de sentimente care mai de care mai puternice, emoții trezite de colegii de scenă aflați în rolurile principale: «Fiicele mamei» și «Tatăl Fiicelor».

Au trecut aproape 15 ani de când mă aflu pe scenă și încă am trac și încă mi-e teama să nu mă împiedic. Dar nimic nu se compară cu ovațiile la scenă deschisă din partea publicului meu preferat: soțul și copiii mei.“

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar, Iordache Laura

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, Iordache Laura

Când se vorbește despre cei 7 ani de acasă, referirea se face, mai direct sau indirect, la educația pe care copilul o primește de la familie, de la părinți, în mod special, sau la aportul acestora la formarea personalității sale.

Noțiunea de „Cei șapte ani de acasă” nu înseamnă a fi doar politicoș, cu scopul de a te integra în interiorul anumitor cutume sociale, ci presupune o valoare mult mai mare, de o importanță covârșitoare, ce se poate regăsi în toate acțiunile unei persoane, pe parcursul întregii sale evoluții de-a lungul vieții.

Educația timpurie, bunele maniere, regulile moral-etice reprezintă cheia către adaptarea și integrarea în societate, cu succes, a unui copil. O persoană manierată, cu limite impuse de ea însăși în ceea ce privește conduita proprie, se va descurca mult mai bine în cazul relațiilor cu cei din jur.

Aceste valori sunt deprinse încă din primii ani de viață, când copilul începe să facă diferența dintre ceea ce e bine și ceea ce e rău, când dobândește abilitatea de a empatiza, de a se pune în pielea celui alt.

Procesul de dobândire a celor șapte ani de acasă implică cel puțin două părți: copilul și părinții și/sau familia acestuia. De aceea, cuvântul „acasă” capătă conotații cu totul deosebite, fiind desemnat, astfel, ingredientul principal necesar în formarea personalității viitoarea a copilului: familia

Familia joacă cel mai important rol în educația copilului, aceasta fiind primul grup social în care minorul este integrat încă din prima clipă de viață, educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definind în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, în general, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj suficient de dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Cei șapte ani de acasă!

-importanta-

**Prof.inv.prescolar: Iordache Mihaela
Liceul Teoretic „Mihai Viteazul”Visina
G.P.N. Izvoru**

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

„Cei șapte ani de acasă” definește bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate de copil în primii ani de viață. Această perioadă numită ”culmea achizițiilor” este considerată una din perioadele de dezvoltare psihică intensă, deoarece copilul poate acumula o multitudine de informații, își poate însuși diverse comportamente, atitudini, limbaj.

În perioada ”celor șapte ani de acasă”, copilul este pregătit să primească informații și de aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Această perioadă poartă numele de „cei șapte ani de acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei și care sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Educația primită de copil în cei șapte ani de acasă depinde de: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor ”șapte ani de acasă”.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani de acasă?

- Salutul - este prima normă de conduită învățată în familie.
- Comportamentul în public - se referă la faptul că un copil ”bine crescut” poate să răspundă la întrebări și să susțină o conversație, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- Comportamentul cu prietenii. Un copil cu ”cei șapte ani de acasă” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează jocurilor specifice vârstei lui.
- Înțelegerea normelor sociale. Copilul învață cu ajutorul părinților ceea ce ”se face” și ceea ce ”nu se face” în societate. Prin imitație și practică copilul învață că trebuie să își aștepte rândul la magazin, la medic, la locul de joacă, să spună ”te rog”, ”multumesc” și ”cu plăcere”, să nu încalce drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor lui, să nu facă zgomot în ora de liniște, să respecte propriile valori, dar și pe ale celor de lângă el.
- Manierele la masă - presupune folosirea tacamurilor în mod corespunzător, respectul comensalilor și a celui care servește masa.
- Recunoașterea greselilor. Copilul trebuie învățat de mic să-și recunoască greselile și să înțeleagă că sinceritatea exprimării regretului nu este un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.
- Tact și toleranță. În perioada ”celor șapte ani de acasă”, copilul învață de la părinți să nu rătăcească de slăbiciune, defectul fizic sau orice tip de dezabilitate a cuiva. În timp copilul va face diferența între râsul în spirit de glumă și râsul care jigneste și îl va evita pe cel din urmă.

Toate aceste lucruri se învață prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. O importanță deosebită trebuie acordată modelului pe care părintele îl oferă

copilului. Calitatea educatiei primite in familie depinde in primul rand de nivelul de educatie al parintilor si al celorlalti membri ai familiei ce vin in contact cu copilul, in special sub aspect moral, comportamental.

Cei șapte ani de-acasă: perspective

Profesor consilier școlar Mirela Iordache

„A avea cei șapte ani de acasă” este o expresie pe cât de uzuală pe atât de înrădăcinată în vocabularul, tiparele și cultura noastră educațională. Sensul ei clasic este acela de bagaj de politețe pe care un copil îl primește în familie, la care va apela, ulterior, în diverse contexte sociale pe care le va traversa.

Și totuși, prezentul aduce perspective diferite asupra vechii expresii. Mai sunt cei șapte ani de acasă chiar „șapte” și chiar „de acasă” în condițiile în care, de la vârste tot mai fragede, copiii sunt incluși în diferite forme educaționale sau rămân, o bună perioadă din zi, în grija unor persoane exterioare familiei? Mai e politețea o valoare apreciată și cultivată în familie? Mai sunt părinții repere morale sau copiii preiau altfel de modele din mediul înconjurător?

Da, familia rămâne principalul reper în viața copilului și modelul educațional primit la vârste mici va fi definitiv pentru întreaga evoluție ulterioară a acestuia. În familie se formează modelele de atașament, se învață tipare de comportament, se asimilează și se fixează valori. Ele sunt extrem de puternice pentru că între părinți și copii există legături de o forță inimaginabilă. Sunt atât de puternice încât toate aceste modele, tipare și valori se vor menține în mare parte la fel pe tot parcursul vieții și vor fi dificil de schimbat, înlocuit sau modificat.

Dar ce ar trebui să conțină această educație a celor „șapte ani de acasă”? De-a lungul timpului, în interacțiunile mele cu părinții, am observat, preponderent, următoarele direcții:

- Orientarea spre performanță – părinții își direcționează copii cu precădere spre acumularea de cunoștințe și excelarea în cât mai multe domenii (să știe alfabetul cât mai repede, să cunoască cât mai multe limbi străine, să facă cât mai multe activități organizate – sport, muzică, dans, teatru, etc);

- Orientarea excesivă spre protecție – părinții își menajează copiii și îi feresc chiar și de responsabilități care îi ajută în dezvoltare (le dau să manânce, îi îmbracă și dezbracă, le ordonează jucăriile până la vârste mari, îi opresc din a face diverse lucruri sub pretextul că „tu nu poți, ești mic”, sau îi feresc de orice fel de disconfort și rezolvă ei înșiși orice problemă a copilului);

- Pasarea responsabilității către grădiniță și școală – părinții sunt fie prea ocupați, fie cred, în mod autentic, că este sarcina unităților de învățământ să educe inclusiv bunul simț, respectul, normele de comportament în societate, etc.

Dacă ar fi să încadrez în niște categorii achizițiile de care au nevoie copiii, pentru că le sunt benefice și le facilitează adaptarea, aș spune că, până la șase, șapte ani familia trebuie să educe, la un nivel corespunzător vârstei, desigur:

- Autonomia și independența – copilul să fie capabil să se îmbrace, să manance, să-și ordoneze lucrurile, să-și rezolve singur anumite probleme, să îndeplinească anumite responsabilități;

- Normele sociale – copilul să fie capabil să folosească formule de politețe (formule de salut, „mulțumesc”, „te rog”, „iarta-mă”, etc.) și să respecte reguli (să asculte când cineva vorbește, să-și aștepte rândul, etc.);

- Capacitatea de relaționare – copilul să fie capabil să conviețuiască cu ceilalți – să comunice, să împartă, să aibă răbdare, să accepte diversitatea, să fie tolerant, să respecte alegerile celorlalți;

- Inteligența emoțională – copilul să fie capabil să-și comunice emoțiile într-un mod sănătos, să înțeleagă emoțiile celorlalți, să aibă modele alternative de gestionare a emoțiilor neplăcute.

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. pt.înv.preșc – Iordache Nicoleta Loredana

“Cei șapte ani de acasă” reprezintă cheia formării unui adult responsabil. Când vorbim despre “cei șapte ani de acasă” ne referim la acea perioadă cuprinsă între naștere și momentul în care copilul merge la școală și este cea mai importantă etapă din viața fiecărui om deoarece acum se formează bazele personalității umane. În acest sens, rolul primordial îl joacă familia deoarece educația începe acasă. Părinții sunt primele persoane cu care copilul ia contact, în sânul familiei copilul învață să facă primii pași și să rostească primele cuvinte.

Mediul familial are o importanță deosebită în educația copilului. La această vârstă copilul are tendința de a imita orice aspect observat în jurul său și tocmai de aceea este foarte important să avem grijă ce modele îi oferim. Pentru a crește frumos și sănătos copilul trebuie să fie înconjurat de foarte multă dragoste și afecțiune și trebuie să-l lăsăm să simtă aceste lucruri. Doar iubindu-l îl vom ajuta să înțeleagă că este unic, să-și formeze o imagine de sine pozitivă dar și o stimă de sine considerabilă.

Dacă până la vârsta de 3 ani copilul poate explora doar mediul familial, la vârsta de 3 ani universal său se lărgește prin apariția unui alt factor esențial în formarea sa, grădinița. Colaborarea dintre grădiniță și familie este foarte importantă deoarece copilul începe să-și formeze din ce în ce mai multe deprinderi și va învăța să respecte anumite reguli astfel încât în jurul vârstei de 5 ani copilul își va forma o rutină, un program bine stabilit. O colaborare deficitară între grădiniță și familie nu va face decât să îngreuneze formarea acestor deprinderi deoarece este bine ca ceea ce copilul își formează în grădiniță să fie întărit acasă.

Pe parcursul celor trei ani de grădiniță copilul își va forma deprinderi de socializare, de comportament civilizat, de îngrijire personală, deprinderi motrice și utilitar aplicative într-un mediu plăcut foarte bine organizat în concordanță cu vârsta copiilor.

Jocul este activitatea de bază a copilului la această vârstă și tocmai de aceea organizarea mediului educațional are o importanță deosebită deoarece trebuie să-i asigure copilului plăcerea de a se juca dar și să favorizeze formarea deprinderilor.

La vârsta de 7 ani, când copilul va merge la școală, va avea deprinderile formate, va avea un program bine definit și va ști să respecte regulile impuse de un anumit mediu social.

În concluzie “cei șapte ani de acasă” reprezintă baza formării personalității umane iar familia și grădinița sunt principalii factori responsabili în acest sens.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. învățământ primar : IORDAN ANA/GORNEA MIHAELA
Școala Gimnazială „Dimitrie Cantemir”/ FETEȘTI

Când spunem despre un copil că are cei șapte ani de acasă, vedem în fața noastră un copil educat, manierat, care nu uită niciodată să spună *mulțumesc* sau *te rog*. Toate acestea derivă din educația primită de la părinți în perioada de formare a personalității și comportamentului copilului.

Un copil educat, care cunoaște bunele maniere, care identifică cu ușurință regulile morale este un copil adaptat să se descurce în societate. Relația sa cu cei din jur va fi facilă și admisibilă. Dar educația din primii ani de viață depinde de câțiva factori: relația copilului cu părinții, valorile pe care se bazează aceștia și modul în care îi sunt prezentate copilului aceste valori, mediul social pe care copilul îl frecventează. Astfel, degeaba ne străduim să-l învățăm pe copil că trebuie să spună *mulțumesc*, dacă nu aude niciodată acest cuvânt de la adulții din jurul său, Degeaba vrem să se comporte civilizată dacă cei din jur nu fac acest lucru. Puterea exemplului este cel mai indicat mod prin care putem determina un copil să devină ceea ce vrem.

Pe de altă parte, dacă dorim să se spună despre copilul nostru că este un copil educat trebuie să punem accentul asupra principalelor ingrediente care definesc acest concept și anume:

-Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

-Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Cu siguranță că aceste ingrediente sunt rodul unor ani de încercări, eșecuri și reușite. Obiectivul principal însă, este perseverența. Dacă nu renunțăm și dacă insistăm ori de câte ori avem ocazia, vom constata că munca nu a fost în zadar și până la urmă vom reuși să construim ceea ce considerăm noi că este o muncă de *șapte ani*.

BIBLIOGRAFIE:

<http://www.desprecopii.com>

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Iorga Ana – Maria
Școala Gimnazială Nr. 4 „Elena Donici Cantacuzino”, Pucioasa

„Copilăria e o stare fără vârstă, ea ține de infinit, este singura felie care topește întregul univers înconjurător, vârsta în care nu spaimile de moarte îl macină pe om, ci spaimile de care se înfioară și găzele, parte și ele din acest întreg fabulos numit natură. Copilăria este seismograful care anunță cutremurele intime de mai târziu; în funcție de ea, omul se comportă într-un anumit fel când e matur, și nu altfel.” - **Petre Sălcudeanu**

Expresia „cei șapte ani de acasă” se referă la educația copiilor primită de la părinți în prima parte a copilăriei. Aceasta descrie conduita unei persoane într-o anumită situație. „Cei șapte ani de acasă” sunt reflectați în personalitatea și comportamentul adolescenților și adulților. Așadar, „amprenta” părinților în educația copiilor la această vârstă va defini omul de mai târziu.

Părinții trebuie să conștientizeze faptul că aceștia au un rol important în formarea propriului copil, căci ei, de fapt, sunt primii educatori, primii care trebuie să-l sprijine, să îl integreze în societate. În acest sens, educația trebuie să se reflecte în toate domeniile de dezvoltare, precum psihologică, socială, intelectual – cognitivă, etc. Deprinderile formate de acasă sunt caracterizate prin modalitatea acestuia de a interacționa cu ceilalți, prin manierele sale.

Există foarte mulți părinți în ziua de astăzi care sunt preocupați de progresul copiilor la învățătură, dorind să vină acasă cu rezultate cât mai bune, să ia premii, diplome, medalii și uită că trebuie să aibă în vedere și comportamentul și reacțiile acestora. Un copil, chiar dacă este isteț, descurcăreț, având rezultate deosebite la toate disciplinele, dar care are un comportament indezirabil, este un copil pierdut. Acesta va crea probleme societății, nu se va putea integra și nu va reuși să ajungă să exceleze în ceea ce s-a pregătit.

Cadrele didactice au un rol important în descoperirea acestor copii cu probleme de comportament. Acestea trebuie să ia toate măsurile, să coopereze cu familia, să ofere sprijinul necesar pentru a reuși să îi formeze elevului, ajuns în primele clase ale învățământului primar, deprinderile necesare. La această vârstă încă există posibilitatea de a-l disciplina, însă, mai târziu, este mult mai greu sau chiar imposibil. În acest caz, învățătorul, împreună cu psihologul școlii și părinții copilului ar trebui să discute și să realizeze un regulament pe care să-l aplice acasă. Câteva reguli ar putea fi:

- să stabilească reguli și limite în comportamentul copilului;
- să îl învețe să se poarte frumos în societate, părinții fiind un exemplu pentru el;
- să comunice cât mai des, comunicarea fiind esențială în descoperirea copilului, a dorințelor acestuia și ale neplăcerilor;
- să petreacă cât mai mult timp cu puțință împreună;
- să îl învețe să spună adevărul, să spună ceea ce simte.

Atât de importanți sunt acești „cei șapte ani de acasă” pentru copii încât nu ne putem imagina. Aceștia sunt cei care modelează personalitatea copilului. Oamenii descoperă foarte ușor familia din care provine un copil prin modul acestuia de a se comporta. Așadar, copilul este oglinda părinților săi.

„Cei șapte ani de acasă” sunt piatra de temelie a unei vieți frumoase sau a unei vieți nefericite.

Importanta celor sapte ani de acasa

Prof. Iorga Brindusa Mariana
Gradinita Maierus

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele de relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ
ATITUDINI BLÂNDE;
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASĂ!

**Prof. fizică Mihaela Carmen Iorga
Liceul Teoretic „Șerban Cioculescu”
Drobeta Turnu Severin**

“Cei șapte ani de-acasă” definesc tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

Educația unui copil începe din prima zi de viață a acestuia. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Există însă, o serie de factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale. O parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei cu care intră în contact copilul se raportează la lumea din jur.

Educația s-a dovedit a fi un proces continuu, ce se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în defavoarea copilului.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care acesta crește.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie și să citească, aceasta se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului o constituie relația afectivă dintre părinți și copii.

Din păcate, în zilele noastre părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Acest lucru are un efect negativ asupra formării și dezvoltării armonioase a copilului.

Prin urmare, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea acestora în societate.

Familia, emigrarea și efectul asupra copiilor rămași acasă

Iosif Gabriela, profesor pentru învățământul primar, Școala Gimnazială "Episcop Dionisie Romano" Buzău

Pentru a înlesni o abordare mai organizată asupra fenomenului impactului asupra familiei să încercăm o separare a efectelor pe categorii.

1. Efectul asupra relațiilor parentale
2. Efectul asupra copiilor rămași acasă
  - 2.1. Efecte determinate de privarea de afectivitate parentală
  - 2.2. Efecte asupra implicării copiilor în activitățile școlare
  - 2.3. Efecte care duc la abuz sau comportament deviant
3. Efectul asupra restului familiei rămase acasă.

1. Efectul asupra relațiilor parentale:

Pentru unele mame, plecarea în străinătate nu este doar o strategie de îmbunătățire a veniturilor ci și una de soluționare a unei vieți de cuplu conflictuale. Copilul în astfel de situații nu numai că este privat de afectivitatea maternă, însă este expus și la riscul unor abuzuri din partea taților ale căror comportamente inadecvate au determinat plecarea mamelor.

Există riscul, confirmat în anumite cazuri, ca plecarea temporară în străinătate a mamei să se transforme într-o abandonare definitivă a familiei și a copiilor rămași în țară.

Pe lângă riscul disoluției familiei, migrația părinților poate conduce și la o redefinire a relațiilor de rudenie, în sensul în care copii, în special dacă sunt lăsați în grija rudelor atunci când sunt mici, ajung să nu se mai raporteze la părinții lor biologici ca la niște părinți.

Cei în grija cărora rămân, în cele mai multe cazuri bunicii, sunt considerați de către copii ca fiind părinții lor și li se adresează cu "mamă" și "tată". Plecarea părinților pe termen mai lung în condițiile în care copilul este la vârste foarte fragede poate deci determina o rupere a legăturii părinte-copil.

2. Efectul asupra copiilor rămași acasă (2):

Întotdeauna, copiii sunt cei mai expuși tensiunilor și crizelor generate de despărțirile provocate de plecarea părinților. În unele situații, mai ales în mediul urban, părinții renunță la încredințarea copiilor în familia lărgită și îi lasă în seama fraților (surorilor) mai mari. Acest fapt duce la supraîncărcarea acestora.

2.1. Efecte determinate de privarea de afectivitate parentală:

Cei mai mulți sunt tentați să gândească aspectul relațiilor intrafamiliale într-o variantă adaptată a judecății de tip cost-opportunități. La coloana oportunități sunt trecuți banii și avantajele materiale. La coloana costuri pe primul loc sunt suferințele copiilor lipsiți de afecțiunea părinților.

„Copii sunt niște victime ... Pe care încercăm să le ajutăm și noi cum putem...dar dragostea de mamă nu poate fi înlocuită nici cu...zece mii de euro...” (interviu, preot, comuna Horia) (Efectele migrației-Copii rămași acasă –Soros 2007).

Educatorii, alte persoane responsabile au constatat că acești copii tind să devină izolați, introvertiți, apatici, gânditori.

Consumul excesiv de media, tradiționale sau noi, înlocuiește în unele cazuri interacțiunea cu alți copii și afectează adesea implicarea copiilor în acte de învățare. Traumele emoționale se manifestă în mod diferit în funcție de vârsta și personalitatea copilului. Unii copii plâng în mod frecvent, alții chiar se îmbolnăvesc, iar alții caută suportul afectiv din partea altor persoane, inclusiv de la cadrele didactice.

Privarea copiilor de afectivitatea parentală influențează procesul de dezvoltare a personalității acestuia. Consecințele imediate sunt în cele mai multe cazuri manifestări comportamentale ca reacții la traume emoționale, însă lipsa unei intervenții fie din partea familiei, fie a școlii sau a altor instituții pentru atenuarea acestor traume au un potențial major de a afecta pe termen lung personalitatea copilului.

2.2. Efecte asupra implicării copiilor în activitățile școlare:

Aceste efecte pot fi considerate mai degrabă consecințe indirecte ale plecării părinților în străinătate. Atunci când apar, ele sunt produse de lipsa de supraveghere din partea familiei și pe

fondul privării de afectivitate parentală. De multe ori persoanele în grija cărora rămân, nu numai că nu au capacitatea de a exercita un control asupra copiilor (sunt ocupați sau prea bătrâni), dar nu au nici competența de a-i sprijini în activitățile școlare.

Din punct de vedere al factorilor care influențează pozitiv randamentul școlar în rândul copiilor cu părinți plecați studiul citat menționează în primul rând sexul feminin (fetele sunt mai conștiincioase la studiu), număr de ore alocate studiului, atenția acordată școlii, un program de joacă până la 9 seara supravegheat, educația părinților. În urma prelucrărilor materialului studiat se ajunge la concluzia că grupul de copii cu părinți plecați acordă o importanță mai mică școlii, manifestă un potențial de conflict mai mare cu poliția, și rezultate școlare mai mici cu 10 sutimi decât celălalt grup, cu ambii părinți acasă. Sporul de confort material oferit de părintele (părinții plecați) nu reușește să contribuie decisiv la succesul școlar.

Trebuie totuși subliniat un aspect important punctat încă din debutul acestui studiu. Mediile de informare din România au scos în evidență doar aspectele spectaculoase, senzaționale prin dramatismul sau tragismul lor, construind în mod fals o cauzistică nesusținută de date riguroase, sistematice.

Este acceptat ca un adevăr elementar că plecarea tatălui singur la muncă are consecințe mai puțin grave decât plecarea mamei. Dar în același timp studiul citat reține implicarea cu succes în multe cazuri a familiei extinse în susținerea educației copiilor chiar când sunt plecați ambii părinți.

2.3. Efecte care duc la abuz sau comportament deviant:

Grupul care este cel mai dezavantajat din punct de vedere al performanțelor școlare de plecarea părinților în străinătate este grupul de copii cu ambii părinți plecați. În acest caz, lipsa ambilor părinți din gospodărie produce un efect negativ asupra rezultatelor școlare în plus față de orice alte efecte negative ale statutului social scăzut sau ale structurii destrămate a familiei. Mai mult decât atât, lipsa ambilor părinți are un efect negativ asupra rezultatelor școlare independent de orice alte influențe luate în calcul aici (care includ, pe lângă profilul socio-demografic al familiei, și relații de comunicare în familie, atitudinea copilului față de școală, grad de supraveghere și delincvență, și deprinderi de muncă ale copilului).

Un alt efect indirect al plecării părinților, mediat de lipsa de control asupra copilului de către cei în grija cărora a rămas și de lipsa comunicării cu copilul îl expune pe acesta riscurilor de a se angaja în comportament deviant. Apariția comportamentului deviant la copii este favorizat în special de plecarea mamei.

În lipsa controlului exercitat de părinți sau de alți membri ai familiei, copiii și adolescenții sunt mai ușor expuși la presiunea grupului de prieteni și adoptă comportament deviant sau inadecvat vârstei lor: consum de substanțe interzise, lipsesc noaptea de acasă sau chiar fapte mai grave care intră în conflict cu legea. Toate aceste comportamente își lasă în multe cazuri amprenta asupra personalității copilului sau adolescentului, afectându-i relațiile cu familia și rezultatele școlare. Absența părinților nu favorizează doar angrenarea copiilor în comportament deviant, ci îi și expun pe aceștia la abuzuri din partea adulților în grija cărora sunt lăsați. Din cercetări a fost relevată existența unor cazuri de exploatare prin muncă sau chiar exploatare sexuală.

3. Efectul asupra restului familiei rămase acasă.

O altă lucrare reia problematica generală a familiei nuanțând importanța acestui fenomen cu implicații familiale punctând aspectele pozitive ca și cele negative.

Printre *aspectele negative* în cazul lucrării citate (1):

- Dorul de părinți (23.85 procente)
- Povara responsabilităților (22 procente)
- Lipsa afectivității (21 procente).

În funcție de situații, povara responsabilităților apasă pe copii în mod diferit; când rămân cu mama (45.8%), cu tata (41.7%), bunicii (8.3%). Lipsa sprijinului moral este resimțită în 60% când copiii sunt la bunici, și într-o măsură mai mică (20%) când sunt cu mama sau tata. Absența ambilor părinți afectează grav familia în structura și funcționalitatea sa.

Aspecte pozitive:

- Banii (34.1 procente)
- Nivel de trai mai bun (14.68 procente)
- Nu sunt sesizate aspecte pozitive (11.01 procente)

Din păcate la capitolul bani lucrurile sunt afectate de efectele recesiunii.

Procesul migrației în sfera social politică economică este în ansamblu un fenomen în urma căruia statele dezvoltate beneficiază, deși în perioade de regresie economică acest lucru nu este recunoscut oficial; dimpotrivă politicienii populiști și media de scandal sau de senzație apasă pe accentele stridente sau naționaliste pentru a câștiga capital politic sau audiență la public. În același timp autoritățile din țările de plecare (România în cazul de față) nu sunt capabile să gestioneze fenomenul nici la nivel legislativ, nici instituțional, nici comunitar, cu excepții notabile, prezentate în rândurile de mai sus.

Bibliografie:

1. Efectele migrației: copiii rămași acasă. Riscuri și soluții https://issuu.com/fundatiasoros/docs/ro_73_copiii_ramasi_acasa_ar, descărcat din data de 10 martie 2018.
2. Efectele migrației: copiii rămași acasă, Soros 2007
3. Fenomenul migrației și criza familială-Tereza Bulai edit Lumen, 2006

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Iovan Florica

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la două aspecte: pe de o parte ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până când merge la școală, iar pe de altă parte, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Abc-ul micului creștin se dobândește în familie, de cele mai multe ori, deoarece familia este prima „biserică”, însă la școală le este prezentat Dumnezeu și adevărurile de credință într-o ordine firească și pe înțelesul lor, de la simplu, la complex astfel încât, copiii să dorească tot mai mult să se apropie de Dumnezeu și de lumea spirituală. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Pentru micii creștini, cea mai simplă modalitate de transmitere a informațiilor, a gesturilor specifice Religiei și a deprinderilor religios-morale este jocul didactic, adică învățarea prin joc.

Jocul didactic este o metodă, un mijloc care face trecerea copilului de la activitatea dominantă de joc la cea de învățare, îmbină elementul educativ cu cel distractiv, fără ca el să-și dea seama, devine participant activ și direct, un mic actor pe scena propriei vieți.

Jocurile pe care le utilizez la ore și care îi sensibilizează pe elevi făcându-i activi și pozitivi sunt următoarele:

Așa da / Așa nu, privind comportamentul personajelor din lecție sau fișe. Profesorul inițiază un joc pe baza imaginilor din lecție/ fișa de lucru, care prezintă comportamente creștine ale celor reprezentați, în diferite situații: acasă, pe stradă, în fața blocului. Analiza se poate realiza prin întrebări sau prin descoperirea de către elevi a aspectelor pozitive surprinse: *Așa da!* Pasul următor constă în adresarea de întrebări pentru aspectul *Așa nu!*

Jocul Inimii este un mod de sensibilizare al copiilor: pentru a-și aduce aminte de persoanele care i-au ajutat. Profesorul discută cu elevii, despre situații în care au avut nevoie și au primit ajutorul unei persoane și despre sentimentele față de aceasta. În spațiul din interiorul inimii desenate pe caiet sau fișă, elevii sunt invitați să deseneze chipul persoanei care i-a ajutat. Elevii își prezintă desenele. La fel este și jocul prin care cerem iertare celor pe care i-am supărat sau suntem recunoscători față de cei cărora dorim să le mulțumim pentru ajutorul primit: fiecare elev își conturează palma stângă pe o fișă, o colorează, o decupează și vor scrie un scurt mesaj: *Te rog să mă ierți!* / *Îți mulțumesc!* / *Vreau să fim prieteni!* / *Vreau să ne jucăm împreună!*, iar după aceea vor dărui această “palmă” persoanei dragi.

Acestea și multe alte jocuri didactice pot fi adaptate și utilizate la orele de Religie pentru a-și forma deprinderea de a alege binele în orice situație.

Închei cu ideea că educația este cea mai frumoasă și cea mai de calitate haină pe care o poate îmbrăca un om (fie chiar și în joacă) și pe care nu o putem procura decât prin efort continuu, la fel cum și Împărăția Cerurilor se dobândește numai prin străduința și stăruința de a rămâne în voia lui Dumnezeu.

Cine-i de “vină” pentru “cei șapte ani de acasă”

Profesor învățământ primar Iovan Florina

Pornind de la premiza că cele mai multe acumulări pe plan moral, cognitiv, afectiv și volițional au loc în „cei șapte de-acasă”, este foarte importantă grija și preocuparea pe care pot și trebuie să le aibă părinții, dar și educatorii, pentru a facilita și favoriza însușirea și consolidarea corectă, adecvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe, priceperi, deprinderi, reguli, atitudini și comportamente. De altfel, acești atât de invocați, laudați sau blamați „șapte ani de-acasă”, reprezintă blazonul cu care copilul pleacă în lume, zestrea care îl însoțește toată viața. Tot mai frecvent, copiii și chiar tinerii sunt apostrofați cu sintagma „n-ai cei șapte ani de-acasă”, mai rar se spune: „n-ai cei trei ani de creșă, patru ani de grădiniță sau patru, opt ori doisprezece ani de școală”. Transpare și aici ideea că, nu de puține ori, educația în familie este precumpănitoare și ea nu scapă atenției opiniei publice care o etichetează ca atare.

Încerc să împărtășesc câteva impresii care nu se vor nici originale, nici atotcuprinzătoare. Poate că de puține ori ne gândim la copii cu toată seriozitatea. Lumea lor nu e lumea noastră. Poate, la vârsta maturității, nu am înțeles ce pierdem când am început a pierde copilăria.

Copilul se identifică cu lumea lui – imaginație și realitate la un loc. Cei care se joacă de-a școala, chiar sunt învățători, cei care se joacă de-a magazinul sunt chiar vânzători sau cumpărători, cei care se joacă de-a spitalul chiar sunt medici, etc. Noi, adulții, suntem adesea copleșiți de grijile zilnice și ne este tot mai greu să ne aducem aminte cum vedeam lucrurile prin sufletul copilului care am fost. Bucuriile simple, bucuriile din mai nimic, așa cum le au copiii, le simțim din ce în ce mai rar la noi. Din când în când ne întoarcem în lumea copiilor, în chip mimetic, dar ne „jenăm” sa fim cu adevărat naivi, sentimentali asemenea lor.

Pentru a ajunge la suletul copilului este necesar să-i oferim posibilitatea să se exprime liber, să-și deschidă poarta spre lumea lui interioară. Copilul este extrem de receptiv și sensibil. El simte când este privit cu încredere, cu dragoste și când nu. De aceea reacția lui față de cei mari este diferită. În zadar cunoaștem amănunțit greșelile lui de scris sau de calcul, dacă vor rămâne necunoscute interesele, dorințele, sentimentele lui. Înțelegerea copilului ne apropie de inima lui, îi dă putere de muncă, știind că are alături un prieten.

Oricât l-am considera de mic și de nepriceput, totuși fiecare copil are personalitatea sa, ce se dezvoltă în raport direct cu mediul și educația. În mediul socio-familial, copilul este supus în permanență diverselor solicitări și situații, adecvate sau nu particularităților de vârstă și individuale. De cele mai multe ori, în asemenea situații, copilul reacționează necorespunzător. Oare a fost pregătit pentru cea mai potrivită reacție?

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament (pozitive sau negative). Este o reacție de imitație. O dată cu trecerea timpului, în măsura în care este capabil să discearnă între bine și rău, își alege modelele preferate și caută să se identifice cu ele. Modelele selectate se bucură de autoritate, prestigiu, simpatie și admirație în colectivul din care face parte copilul. Noi suntem totuși oameni, cu calități și defecte inerente oricărei ființe. Important este să ne străduim să fim cu adevărat modele pentru copiii, pentru elevii noștri, prin competență, seriozitate, dăruire, răbdare, tact, înțelegere, adică prin întreaga noastră comportare.

Dar există și reacție de opoziție. De multe ori s-a dovedit a fi un mod de apărare (îndreptățit sau nu) sau de respingere a unor situații sau „modele negative”. Având în vedere trăirile intens încărcate emoțional, motivația reală eate greu de sesizat. Iată un exemplu: un elev de clasă pregătitoare, la început de semestru I, manifesta un fel de repulsie față de școală. Nu se supunea regulilor școlare, nu participa la jocurile organizate de copii în pauze. Avea mereu o reținere, o teamă, își ascundea mereu mâinile la spate sau le băga în buzunare. Părinții îi vorbiseră adeseori despre modul cum erau ei pedepsiți la școală de către învățător, atunci când nu erau „cuminiți” sau când nu știau ceva: erau bătuți cu linia la palmă. După mai multe discuții cu părinții copilului și a părinților cu copilul, situația s-a schimbat. Copilul a început să se comporte normal, treptat a devenit comunicativ, sociabil și activ la ore.

Mai există și reacția de descurajare generală, de abandonare a oricărei încercări de afirmare, apare apatia, indiferența. În asemenea situații, copiii simt nevoia unor satisfacții imediate și se lasă cu ușurință influențați de alții. Un elev care fuge de la ore, vagabondează, fură de la colegi, înjură și îi lovește pe cei

care îl supără cu siguranță nu are în familie un climat normal și cele necesare traiului. Oare o fi el vinovat pentru asta?

Dar ce se întâmplă cu copiii hiperprotejați? Aceștia devin încăpățânați, refuză să își facă lecțiile, iar insuccesele sunt puse pe seama învățătorului sau a colegilor. Mă voi opri și aici la un exemplu: o fetiță singură la părinți, care locuia împreună cu bunicii paterni, părinții locuind într-un oraș mai îndepărtat, unde își aveau locul de muncă. În viața de zi cu zi se confrunta cu două atitudini, ambele de protecție exagerată. Pe de o parte bunicii îi ofereau tot ce își dorea, pe de altă parte, părinții procedau la fel pentru a nu-i pierde dragostea și încrederea. Din discuția cu membrii familiei, a rezultat că toți erau bine intenționați, dar toți au procedat greșit. A urmat o perioadă de eforturi pentru îndreptarea acestor erori de comportament.

Mai pot apărea conflicte între părinți și copii atunci când există diferență mare între posibilitățile reale ale copilului și imaginea dorită de către părinți, fără ca părinții să fie capabili să-și cunoască propriul copil. De aici o suprasolicitare a copilului, cu rezultate nesatisfăcătoare asupra copilului și efecte nedorite.

Trebuie să ne aplecăm inima și urechea la tot ce doresc să ne spună în nevinovăția lor de copii, să ni-i apropiem mai mult pentru a intui ce se întâmplă cu elevul în fiecare moment, să-l ajutăm pentru depășirea dificultăților la timpul potrivit. Dacă mai există părinți sau educatori care mai cred că „bătaia-i ruptă din rai”, se înșală. Istoria ne-a dovedit și ne dovedește că orice autoritate bazată pe forță și violență se năruie. Autoritatea nu se menține prin pedeapsă, ci prin raporturi bazate pe încredere, rațiune, demnitate, sinceritate și prin exemplul personal.

Ce se întâmplă atunci când copilul comite unele greșeli sau chiar abateri de la normele sociale? Este pedepsit sigur de către familie sau școală. Adeseori se uită că acea greșală este o consecință a unei suite de alte greșeli care au fost tolerate. Trecându-i-se cu vederea abaterile mai mărunte, copilul este de fapt împins să ajungă la altă greșală. Majoritatea părinților nu fac diferența între „a ierta” și „a trece cu vederea”. Dăunătoare pentru educație este atitudinea inconsecventă a părinților. Ea poate oscila de la severitate la blândețe, de la autoritate la permisivitate, astfel de comportament fiind derutant pentru copil.

Cheia rezolvării multor probleme cu care se confruntă copiii stă în familie. Părinții ar trebui să înțeleagă că școala nu-i poate substitui în rolul pe care îl au în raport cu propriii copii. Învățătorul nu poate suplini lipsa de autoritate a unor părinți prin bătaii, amenințări, sancțiuni. Nu poate suplini nici afectivitatea de care copiii au nevoie atunci când se află în sânul familiei. Menirea cadrului didactic este alta.

Oricât de cocentrat ar fi educatorul asupra materiei pe care trebuie să o predea, trebuie să observe tristețea din ochi unui copil. De regulă, când un copil creează probleme în școală, ceva nu este în regulă acasă. El devine uneori agitat, alteori absent, în timpul orelor. Pentru a preveni insuccesul școlar cadrul didactic trebuie să știe cu ce probleme se confruntă fiecare elev. Pentru toate acestea trebuie să existe dragoste pentru copii.

Importanța celor șapte ani de acasă

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE GROZA,, FIBIȘ PROFESOR: IOVĂNEL GEORGETA

Primii șapte ani din viața unui om reprezintă o perioadă deosebit de importantă, sunt startul pe care un copil îl ia în viață și care îi imprimă modul în care viitorul elev și, respectiv, adult va relaționa și se va raporta la cerințele societății.

Toți copiii sănătoși din punct de vedere fizic și psihic vin pe lume cu aceleași șanse de reușită. Mediul în care își trăiesc primii șapte ani din viață își pun amprenta asupra lor și le determină parcursul intelectual ulterior. Primii șapte ani copilul și-i petrece acasă, alături de părinți, dar și în cadrul grădiniței unde se pun bazele educației sale. Primii ani sunt covârșitori în dobândirea limbajului. Dacă un copil este izolat, este lăsat singur, accesul la televizor durează o bună parte din zi, el va avea dificultăți în însușirea limbajului.

Acasă fiecare copil, îndrumat de părinții săi, învață să fie politicos, să fie atent, să respecte persoanele din jurul său, să vorbească frumos, să nu mintă, să fie ordonat. În primii ani, copilul învață să fie ascultător, să aibă răbdare pentru a duce la bun sfârșit o activitate. Comunicarea din cadrul familiei, responsabilizarea copilului, îndreptarea comportamentelor greșite pun bazele viitoarei educații ale acestuia. Copiii mici învață prin imitare, ei se comportă așa cum au văzut în familie și la persoanele cu care au intrat în contact. În prima copilărie se pun bazele respectului față de persoanele din jur, a modului în care copilul se comportă, mai întâi în sânul familiei, în grupul de prieteni din parcul de joacă, în cadrul grupei de la grădiniță, iar mai târziu în societate. Copilul trebuie învățat de mic regulile de comportament, regulile de circulație, modul în care trebuie să solicite o jucărie, un obiect. De asemenea, copiii trebuie să știe că orice comportament are consecințe. În primii ani de viață, o importanță deosebită în însușirea unor modele comportamentale dezirabile îl au jocurile, în principal jocurile de rol.

Politețea este însușită tot acasă, familia fiind prima care trasează regulile de politețe. Copilul trebuie învățat să folosească expresii precum „te rog,, de fiecare dată când cere ceva, „mulțumesc,, atunci când a fost ajutat, „îmi cer scuze,, atunci când greșește cu ceva, dar și expresiile de salut.

Tot în primii șapte ani, copilul învață să fie ordonat, mai întâi prin imitare de la părinții săi, apoi în activitățile desfășurate la grădiniță. Trebuie să fie învățat că gunoiul nu se aruncă pe jos, că jucăriile se strâng și se pun la locul lor după terminarea activității, că trebuie să aibă grijă de lucrurile sale. Tot acasă învață și primele reguli de igienă, precum spălarea pe mâini înainte de masă, baia zilnică, purtarea unor haine curate.

De asemenea, în primii ani ai copilăriei, părinții pun bazele unei educații financiare empirice pentru copiii lor, dar și bazele unei vieți sănătoase. Copilul este îndrumat spre mișcare, spre alegerea unor mâncăruri sănătoase. Părinții pot să implice copiii în prepararea și servirea mesei, să-i învețe cum se spală fructele și legumele, de ce este nevoie să le spalăm.

Primii șapte ani de acasă sunt de o importanță deosebită pentru dezvoltarea emoțională a copilului, copiii trebuie să fie încurajați, lăudați, asigurați de dragostea părintească, pentru a-și putea forma o stimă de sine ridicată. Tot în această perioadă învață să interacționeze pozitiv cu copiii de aceeași vârstă și sunt învățați să manifeste empatie față de persoanele cu care intră în contact.

În concluzie, toate experiențele pe care copiii le trăiesc în perioada celor șapte ani de acasă, pun bazele unui om educat.

Bibliografie:

Nicola, I., 2002, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București.

Sion, G., 2003, *Psihologia vârștelor*, Editura Fundației România de mâine, București.

CUM PETRECEM 7 ANI ACASA?

Profesor învățământ preșcolar Ioviță Cristina Grădinița P.N.Oravița

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă.

Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple : „bună ziua”, „te rog” și „mulțumesc”. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Chiar dacă a greșit de câteva ori nu te grăbi să tragi concluzia că este prost-crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

Niciodată nu este vinovat copilul!

Profesor în învățământul primar: Irean Lunița, Liceul Teoretic, Gh.Lazăr”Pecica

” Toți oamenii mari au fost mai întâi copii.

Dar puțini dintre ei își mai aduc aminte” Antoine de Saint-Exupery

Încerc să împărtășesc câteva impresii care nu se vor nici originale, nici atotcuprinzătoare.

Poate că de puține ori ne gândim la copii cu toată seriozitatea. La vârsta maturității uităm ca am fost și noi copii. Copilul se identifică cu lumea lui – imaginativă și realitate la un loc. Traiesc la maxim jocurile, empatizând cu personajele pe care le interpretează, fie că sunt printi, medici, polițiști, profesori sau orice altceva.

Adulților, fiind copleșiți de grijile zilnice, le este tot mai greu să-și amintească de bucuriile simple ale copilăriei, să devina naivi și sentimentali.

Profesiunea de dascăl este vocatională. Ea implica o anumită stare de spirit, de voieșie, de entuziasm, de bunătate, într-un cuvânt – tinerețe sufletească, în măsură să asigure un caracter elevat și generos acțiunii educative. Experiența dobândită la catedră mi-a confirmat necesitatea apropierii de elevi ca principală sursă a succesului școlar.

Pentru a ajunge la sufletul copilului trebuie să-i oferim ocazia să se exprime liber, să-și deschidă poarta spre lumea lui interioară. Acest lucru este posibil doar dacă-i câștigăm încrederea și simpatia. Copilul este foarte sensibil și receptiv. El simte când este privit cu dragoste și încredere, de aceea reacția sa diferă în funcție de interlocutor.

Uneori copiii vin la școală abătuți sub incidența unor probleme familiale sau a unor probleme de sănătate. Dacă la școală nu găsesc înțelegerea necesară, ce vină poarta pentru insuccesul lor?

La întâlnirea de dimineață obișnuiesc să ascult zilnic fiecare elev numindu-și starea și enunțând motivele de bucurie sau tristețe pe care le are în ziua respectivă. Sunt sinceri și aceste momente ne apropie și înlătură stresul provocat de emoțiile școlare.

Oricât l-am considera de mic și de nepriceput, fiecare copil are personalitatea lui, care se dezvoltă în raport direct cu mediul și educația. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în școală și în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Acest lucru se prelungește și în activitatea școlară. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele și dascălul le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei.

Din păcate există și situații mai puțin fericite, în care copiii sunt neglijați, agresati, jigniți, descurajati de membrii familiei sau în grupurile din care fac parte. Rolul dascălului este de a asculta, înțelege și sfatui cu răbdare și dragoste acești copii, de a-i face să depășească cu încredere și curaj orice obstacol, având siguranța suportului necondiționat al învățătorului său.

Nu de puține ori copiii mint. O fac din aceleași motive ca și adulții: când simt că sunt într-o capcană, când le este teamă de pedeapsă sau de a fi respinși spunând adevărul, când se simt amenințați, sau când pur și simplu se gândesc că minciuna va face lucrurile mai ușoare pentru toata lumea. Deseori minciuna este un semn al unei stime de sine scăzute.

O altă problema o constituie părinții subiectivi, care exagerează în aprecierea propriilor copii și dau vina pe cei din jur pentru insuccesul acestora. În această situație efortul dascălului se dublează, intervenția sa adresându-se atât copiilor, cât mai ales părinților.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că

asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viață, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți sau dascăli, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Înainte de a judeca un copil și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți. Încercați să fiți buni și înțelegători, pentru că puterea exemplului este mai presus de orice.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar IRINA METELEANU
LICEUL TEORETIC ORAȘ POGOANELE

„Totul pleacă de la cei 7 ani de acasă...”

Nu întâmplător am ales acest citat pentru a defini în cele ce urmează această expresie deloc complicată, dar plină de încărcătură ce îmbină reguli de comportament cu domenii de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care o dau părinții copiilor în prima parte a copilăriei. Să îl educi pe copil nu înseamnă să îl înveți doar să citească și să scrie, ci și să îl ajuți să devină un bun exemplu la școală din toate punctele de vedere: social, psihologic, intelectual, cognitiv, să îl înveți să fie manierat cu cei cu care intră în contact.

Iată câteva reguli esențiale în educarea și creșterea copiilor de care orice părinte ar trebui să țină cont:

✚ „Predă-i” bunele maniere prin puterea exemplului. Învață-l să fie manierat, să se poarte frumos.

✚ Stabilește și impune în comportamentul copilului reguli și limite.

✚ Comunică foarte mult cu copilul tău.

✚ Citește-i copilului, povestește-i, învață-l să iubească cărțile, lectura.

✚ Lasă-l să se joace, să cadă, să râdă, să se bucure de copilărie.

✚ Ai grijă la abuzurile asupra copilului: fizic, verbal, emoțional. Concentrează-te pe o disciplină pozitivă.

✚ Învață-l să rezolve conflictele prin comunicare, să-și exprime emoțiile și sentimentele indiferent de natura lor.

✚ Învață-l să spună mereu adevărul, în orice situație și cu orice risc. Apelează din nou la puterea exemplului.

✚ Petrece cât mai mult timp cu copilul tău și iubește-l necondiționat.

Desigur că nu există o rețetă minune care să poată fi aplicată tuturor copiilor și care să dea aceleași rezultate. Educația este rezultatul a ani de experiență, cu încercări, eșecuri și reușite.

Ceea ce nu trebuie să ne lipsească este perseverența și exemplul personal. Cu aceste două

„ingrediente”, rezultatele nu vor întârzia să apară. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unuia cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Datoria noastră ca părinți și mai apoi ca educatori este să ajutăm copiii să se adapteze societății. Și, cum societatea este în continuă schimbare, cu cât aceștia vor avea o educație mai bună, reguli morale solide cu atât adaptarea copilului în societate va fi mai ușoară, mai bună.

Concluzionez spunând că la baza expresiei „cei 7 ani de acasă” rămâne ideea că normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ISAC ALINA-ELENA
COLEGIUL TEHNIC FORESTIER, PIATRA NEAMȚ

Părinții reprezintă un model pentru copii, de la naștere și până la vârsta maturității. Rolul părinților în educația copiilor este esențial, copiii fiind modelați de părinți încă de la vârste fragede. Nu degeaba se vorbește de cei ”șapte ani de acasă”, aceștia fiind cei mai importanți ani în care copiii învață principiile după care se vor ghida în viață.

Familia este privită de multe ori ca o instituție socială, este prima școală prin care trece copilul și în care învață regulile de bun simț și ce înseamnă responsabilitatea și respectul. În acest sens, rolul părinților în educația copilului este acela de-i îndruma, de a-i ocroti și de a le oferi mediul propice învățării. Familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe.

În primele etape ale vieții pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și social pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul părinților este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic/ Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Părinții trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Părinți, deși implicați în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite: mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar împreună asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Există și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există consecvență în atitudini, o viață de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducând inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale economice și juridice, răspunzând unul pentru altul în fața societății.

Există unele argumente pentru care părinții trebuie să se implice în educația în cadrul instituționalizat a copiilor lor, încă de la vârsta preșcolară: părinții primesc permanent feed-back despre potențialul și progresul copilului, ei pot solicita informații, pot oferi sugestii și își pot exprima nemulțumirile; părinții implicați servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinților la activitățile școlii reprezintă un factor generator de motivație pentru copil.

În timpul celor ”7 ani de-acasă” copiii învață ceea ce trăiesc, părinții reprezentând modele pentru copiii lor. Regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață sunt definitive pentru formarea lor ca adulți. Educația trebuie să se reflecte în toate domeniile de dezvoltare a copilului: social, psihologic, intelectual-cognitiv.

Amprenta celor „7 ani de-acasă” în viața școlară a copilului

Prof. înv. primar Isăchioaia Dumitra

Școala Gimnazială Nr.7 „Remus Opreanu”, Constanța

„Copilul nu datorează părinților viața, ci creșterea” spunea Nicolae Iorga. Parafrazând, vom spune că elevul nu datorează școlii doar instrucția, cât, mai ales, educația.

Trăim într-o lume care se autocaracterizează ca fiind modernă și civilizată. În această societate evoluată și informatizată, relațiile sociale par să se bazeze, mai degrabă, pe aroganță, tupeu, violență verbală și fizică, decât pe valorile morale pe care le-au promovat înaintașii noștri: bună cuviință, politețe, curtoazie, respect etc.

Elevul, ca orice persoană, este un actor social, prin apartenența sa la diferite grupuri și prin relațiile pe care el le stabilește în cadrul acestora, fiind astfel implicat de la o vârstă foarte fragedă în viața socială. Din această perspectivă, trebuie să reconsiderăm rolul familiei și al școlii în procesul de socializare a copilului, prin inițierea sa în practicarea unui comportament bazat pe regulile bunei purtări, atât în familie, cât și în comunitatea în care trăiește.

Pornind de la aceste considerente, credem că este absolut necesar să ne întoarcem la esența educației, la „cei șapte ani de acasă”, pe care școala are datoria să clădească, în parteneriat cu familia, omul frumos la suflet și în purtare.

„Arta de a trăi frumos în toate împrejurările vieții” poate fi învățată și practică în viața de zi cu zi, prin raportarea la ceea ce convențional recunoaștem și numim „codul bunelor maniere” sau „codul manierelor elegante”, un set de reguli ce trebuie respectate în diferite situații sau locuri în care ne putem afla la un moment dat.

Conform dicționarului, *manieră* înseamnă un mod de comportare corectă și cuviincioasă, comportament conform regulilor bunei-cuviințe. Politețe, amabilitate, bună-cuviință sunt sinonime care lămuresc, într-o formă concisă, această noțiune.

Codul bunelor maniere este un ansamblu de reguli privitoare la buna purtare în societate.

Respectarea acestor reguli de comportament în societate, menține echilibrul social. Cu toate acestea, în comunitate există mai multe categorii de oameni: oameni care respectă cu strictețe codul bunelor maniere, oameni care cunosc codul de conduită dar nu îl respectă din diverse motive, precum și oameni care sunt lipsiți de maniere, fiindcă trăiesc într-un cadru nefavorabil dobândirii unei educații alese.

Pornind de la o cunoscută zicătoare, care spune: „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!”, regula de bază, *în orice împrejurare*, este să te porți cu ceilalți așa cum ți-ai dori să se poarte și alții cu tine.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

**Profesor Isai Anca Iuliana
Scoala Gimnaziala Jijila, judetul Tulcea**

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită

tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă. Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște. Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinți, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

FAMILIA **Un bun mediu educativ?**

Profesor, IȘAN VIORICA
Grădinița cu Program Prolungit nr.48, Brăila

Definirea noțiunii de familie comportă cel puțin două direcții de abordare: sociologică și juridică. Din punct de vedere sociologic, familia ca formă specifică de comunitate umană, desemnează grupul de persoane unite prin căsătorie, filiație sau rudenie, ce se caracterizează prin comunitate de viață, de sentimente, interese și aspirații. În sens juridic familia desemnează grupul de persoane între care există drepturi și obligații, care-și are originea în acte juridice precum căsătoria, rudenia, înfierea sau în raporturi asimilate relațiilor de familie.

Familia a cunoscut o permanentă evoluție în timp, asupra sa punându-și amprenta transformările din viața economică și socială, moravurile, tradițiile și obiceiurile.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului, etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi, etc.).

Titlul este conceput sub forma unei întrebări, care nu a fost pusă fără a sugera un lucru foarte des întâlnit - existența unor tipuri de familii care nu reprezintă un bun mediu educativ. Familia trebuie să fie un colectiv sănătos, adică în componența sa să existe toți membrii care alcătuiesc în mod normal un asemenea colectiv, doi părinți, între care să fie relații de înțelegere, respect, înțelegere, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă. Opiniile celor doi părinți referitoare la copil trebuie să fie convergente iar părinții trebuie să fie un bun exemplu, având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație la copii. În comparație cu familia cu un singur copil, familia cu mai mulți copii reprezintă un mediu educativ mai bun. Dacă copilul este singur la părinți el tinde să fie mofturos, egoist, capricios datorită părinților care doresc să-i facă toate poftele. În familiile cu mai mulți copii, afecțiunea părinților se îndreaptă către toți copiii. Părinții trebuie să aibă o autoritate asupra copilului. Această autoritate nu trebuie obținută cu ajutorul pedepselor sau a violenței și nici printr-un exces de bunătate și satisfacerea oricărei dorințe. Adevărata autoritate derivă din exigența părinților față de comportarea copiilor, îmbinată cu respectul față de aceștia:

- Copilul trebuie să simtă iubirea pe care părinții i-o poartă, dar este necesar să știe că nu-i vor îngădui orice capriciu;

- Dragostea este astfel nu numai cheagul familiei, ci și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și ca măsură;

- Nu în ultimul rând, pentru a fi un bun mediu educativ, familia trebuie să aibă o situație economică aptă să satisfacă trebuințele de prim ordin ale membrilor săi.

Educarea unui copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți, având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. În prezent, există o mulțime de cărți, filme și emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinților.

Familia care nu reprezintă un bun mediu educativ:

Familia descompusă - familia care rămâne descompusă în urma unui divorț sau a unui deces, nu este un mediu educativ ideal. Dar totuși condiția de viață a copilului orfan de un părinte depinde foarte mult de puterea de dragoste a celui rămas, care poate compensa dragostea celui dispărut. În trecut divorțul era extrem de dăunător pentru copii. Cercetările actuale par să indice că acei copii se simt mai bine dacă părinții nefericiți divorțează decât dacă stau împreună într-o atmosferă de furie, amărăciune, violență și ură.

Familia reconstituită - recăsătorirea creează o familie reconstituită sau combinată formată din doi părinți, dintre care cel puțin unul aduce în această unitate familială nouă unul sau mai mulți copii dintr-o căsătorie anterioară. Cuvintele mamă mașteră și tată vitreg sunt deja expresii peiorative. Atunci când copiii provin din două familii diferite, mama va proteja pe ai săi, iar tatăl pe ai lui, plângându-se fiecare împotriva copiilor celuilalt. În acest context apar o serie de întrebări: Cine asigură disciplina în această familie? Dar educația? Care sunt îndatoririle părintelui biologic căruia i s-a luat copilul? Ce autoritate are acesta? Răspunsurile la aceste întrebări variază de la caz la caz.

Violența în familie este un fenomen ce ia amploare. Maltratarea partenerului și a copiilor are loc în toate clasele sociale, dar posibilitatea maltratării crește o dată cu problemele financiare. Cazurile de maltratare a copiilor sunt în creștere. Copiii maltratați sunt frustrați de dragoste, pierd bucuria de dragoste și înțelegere a semenilor, sănătatea lor psihică fiind pusă la îndoială.

În principiu se poate afirma ca stabilitatea, coeziunea familială sunt favorizate de o structură de autoritate de tip democratic în care autoritatea se distribuie relativ echitabil pe cei doi parteneri de cuplu și de asemenea, de o structură de rol caracterizată prin complementaritate de roluri, respectiv printr-o distribuție echilibrată a rolurilor pe cei doi parteneri și printr-o participare relativ egală a ambilor parteneri la îndeplinirea cel puțin a principalelor sarcini conjugale.

ȘCOALA ȘI FAMILIA - PARTENERI EGALI ÎN EDUCAREA COPILULUI

Prof. ISOP MARIANA-CARMEN
Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu” Bacău

MOTTO:

„Mintea curată, inimile curate ale copiilor noștri vă stau în mână. Și tot cuvântul dumneavoastră e o sămânță care prinde și va da rodul.” (Alexandru Vlahuță – Cătră învățători)

Școala este o instituție importantă în viața copilului și a familiei. Colaborarea dintre școală și familie este necesară pentru realizarea cu succes a cerințelor impuse de programa de învățământ specifică pentru fiecare ciclu de dezvoltare.

Dupa vârsta de șase ani activitatea principală a copilului este activitatea școlară. Jocul continuă să ocupe un rol important, dar prin învățatură copilul pătrunde în cultura elementară. Treptat, controlul părinților sau al altor persoane asupra studiului se reduce, sporind rolul autocontrolului.

Activitatea școlară, prin organizarea ei specifică, cere cu necesitate din partea elevului formarea unor deprinderi de muncă independentă. În dobândirea independenței, a libertății, determinante sunt libertatea gândirii și a inteligenței, ceea ce permite o emancipare a observării, a analizei, a întregului comportament uman. Așadar, unul dintre scopurile educației este acela de a-l face apt pe copil în a dobândi libertatea interioară și de a se manifesta ca atare în raport cu ceilalți oameni. Familia trebuie să fie alături de școala în desăvârșirea acestui proces de formare și dezvoltare a capacității de autocontrol.

Pentru o relație optimă cu părinții este nevoie de îmbinarea unor variate forme și metode de colaborare a școlii cu familia și comunitatea cum ar fi:

- **ședințele cu părinții** - oferă ocazia de a discuta aspecte legate de programul școlar, de a afla despre progresele/regresele copiilor, schimbările intervenite în evoluția lor;
- **lectoratele cu părinții** cu teme diverse, prin care părinții sunt informați privitor la importanța cunoașterii personalității propriului copil, aprecierea corectă a comportamentelor copiilor;
- **consultațiile individuale (convorbirile)**- se pot oferi sfaturi, părinții pot furniza informații cu caracter personal, pe care nu doresc să le facă publice, dar sunt relevante pentru educația și instrucția copilului;
- **chestionarul**-permite obținerea unor informații privind organizarea colectivelor de elevi, subiecte abordate pe viitor la ședințe, doleanțe ale părinților etc.
- **participarea părinților la activități organizate în școală** - să se familiarizeze cu metodele și procedeele folosite în predare, pot face analize comparative privitoare la copii;
- **consilierea psihopedagogică** - constă în rezolvarea unor situații-problemă ale copiii lor, prestează servicii de consiliere și distribuie materiale informative;
- **expozițiile cu lucrări ale copiilor** - prilej de a-i familiariza cu date importante despre evoluția copiilor, atât pe plan artistic, cât și al bagajului de cunoștințe.
- **serbările școlare** - prin care părinții pot descoperi aptitudini speciale ale copiilor, nivelul dezvoltării acestora, pot să le evalueze performanțele, să se implice în organizarea acestor activități;
- **participarea părinților la activități organizate în afara școlii** - să se implice în organizarea și desfășurarea unor activități de tipul: vizionarea unor piese de teatru, excursii tematice, vizite la muzee, biblioteci, grădini zoologice etc.

În cadrul lectoratelor cu părinții, se impune planificarea unor activități menite să întărească legătura școală - familie. Crearea unui mediu confortabil, astfel încât părinții să se simtă liberi în a-și exprima opiniile, a-și adresa întrebări unii altora, ori să facă recomandări, sau să împărtășească informații, experiențe personale, este sarcina de bază a profesorului.

Trebuie comunicate părinților care sunt misiunile, valorile și politicile școlii, Regulamentul de organizare internă, alte reguli și îndatoriri ale copiilor lor, ale lor în calitate de reprezentanți legali, dar și drepturile pe care le au.

Se impune solicitarea de a se comunica dirigintelui/ învățătorului/ educatoarei care sunt nevoile lor de informații (despre școală, clasă, colegi, orar, program, comportamentul copilului, progresele obținute), date despre copil (cum se comportă acasă, relațiile cu alți copii, reguli de disciplină pe care le respectă și pe care nu, temerile pe care le au în legătură cu școala).

În cadrul unei întâlniri le-am prezentat părinților care sunt principalele competențe ce urmează să fie dezvoltate în pregătirea școlarului mic:

- competențe cognitive: atenție, memorie, categorizare, limbaj, planificare și rezolvare de probleme;
- competențe sociale: se referă la capacitatea copilului de a stabili relații sociale adecvate, de a respecta regulile sociale și de a rezolva probleme ce pot apărea în relațiile personale;
- competențe emoționale: înțelegerea emoțiilor celorlalți, exprimarea propriilor emoții și capacitatea de autoreglare emoțională;
- competențe de autonomie personală: capacitatea copilului de a rezolva probleme cotidiene specifice grupului de vârstă din care face parte;
- competențe motrice: motricitate grosieră și fină;
- prerechizite ale școlarizării: prerechizitele scris-cititului, prerechizitele matematice, cunoștințele despre funcționarea cognitivă.

„*Cât de bine ne cunoaștem copiii ?*“ a fost o altă temă abordată cu părinții. I-am informat care sunt particularitățile de vârstă ale copiilor la această vârstă, drepturile și îndatoririle copiilor acasă și la școală, calitățile și defectele copiilor, recunoașterea situațiilor în care elevul trebuie pedepsit sau recompensat.

„*Cum pregătim copilul pentru o zi de școală?*“ a fost o tema foarte apreciată și discutată cu părinții. I-am încurajat să-i responsabilizeze pe copii dându-le diferite sarcini pe măsura capacității și abilității lor (să își facă singuri ghiozdanul, să ude florile, să strângă masa, să ștergă praful, să facă mici cumpărături). Pentru a-i ajuta împreună să-și dezvolte vorbirea și vocabularul le-am sugerat să repete din când în când ceea ce afirmă copilul, incitând la dezvoltarea conversației, să le citească povestioare încă de la vârste fragede, apoi să le povestească ei, să le cumpere cărți și să-i ajute să exploreze imaginile.

Alte referate prezentate părinților au avut ca teme: „*Rolurile cheie ale părinților în educație*“, „*Exercițiul de acasă - componentă a activității de învățare*“, „*Elevul meu, copilul dumneavoastră, cetățeanul de mâine*“, „*Succesul și insuccesul școlar*“.

Pentru ca acest parteneriat între parinti și școală să fie real și eficient, nu trebuie să ne rezumăm doar la întâlnirile și discuțiile cu aceștia. Părinții trebuie să cunoască toate persoanele care sprijină educația copilului lor: echipa de profesori ai clasei, directorul școlii, consiliul administrativ al școlii, bibliotecarul, asistenta, consilierul și mediatorul școlar etc. Părinții pot avea discuții cu aceste persoane prin participarea la întâlniri și dezbateri pe teme legate de educație.

Bibliografie :

- *Proiectarea Curriculum-ului de bază. Ghid metodologic*. TURBOCIM, 1997.
- Claporede Ed., *Psihologia copilului și pedagogia experimentală*, Bucuresti, Editura Didactică și Pedagogică, 1975.
- Coașan A., Vasilescu A., „*Adaptarea școlară*“, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1988
- Șincan E., Alexandru Gheorghe, „*Școala și familia*“, Editura „Gheorghe Cârțu Alexandru“, Craiova, 1993.

Importanța educației de acasă

Prof. dr. Issa Cristina, Școala Gimnazială „Sf. Nicolae”, București, sector 1

Motto: „Natura ne aseamănă, educația ne deosebește” - Confucius

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.”, iar Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Educația, bunele maniere, regulile morale, valorile etice sunt cheia către adaptarea copilului, mai ales a viitorului adult, în societate. Atât educația, cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială.

Astfel, educația se realizează la nivelul familiei, al mediului în care ne naștem și creștem, și în sistem instituționalizat, școli și instituții. Trebuie menționat faptul că primul factor care formează o persoană este familia. Mediul familial este acela în care se exercită o influență imensă asupra individului, chiar și în mod indirect. Aici se pun bazele primelor conduite, familia fiind cea care formează, mai mult decât să informeze.

La nivelul școlii, educația se realizează prin metode sistematice și continue, ce au rolul de a forma, dezvolta, descoperi aptitudini, atitudini și conduite.

Societatea zilelor noastre solicită, mai mult ca oricând, inteligența și capacitatea creatoare a omului. „Întregul climat al viitorului, afirmă Bogdan Suchodolski, va situa capacitățile intelectuale în condițiile deplinei afirmări și va da un larg avans dorinței de cunoaștere”.

Familia poate exercita influențe educative asupra copiilor atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de comportament oferite de aceștia. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le împrumută prin imitație și/ sau prin învățare, dar și climatul socio-afectiv, în care se exercită acțiunile educaționale, reprezintă primul model social cu o influență definitivă asupra copiilor privind formarea viziunii lor despre viață, a comportamentului și a modului lor de interacțiune în raport cu diferite norme și valori morale și sociale.

„Viața școlii stă sub semnul valorii și valorizării”¹. După cum afirma autorul Constantin Cuceș, educația fiind un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine importanță avem în viața fiecărui copil.

Așadar, „Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” - Samuel Smiles

BIBLIOGRAFIE

Cuceș, C, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Editura Polirom, 2008, p.15..

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

¹Constantin CUCOȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

Familia și valorile morale

prof. Istrate Adina-Iuliana, Școala Gimnazială Nr. 1 Perieni, jud. Vaslui

Auzim frecvent în jurul nostru la adresa unei persoane care nu se comportă civilizată (nu stă la rând, vorbește urât, aruncă gunoarele pe jos etc.) expresia „nu are cei șapte ani de acasă”. „A avea cei șapte de acasă” se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la valorile morale transmise de aceștia, la formarea personalității și comportamentului copilului până a merge la școală, chiar dacă la propriu nu mai există cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt înscriși la diferite forme de învățământ de la vârste mult mai fragede.

Una dintre cele mai provocatoare și importante responsabilități a părintelui este să transmită propriilor copii valorile morale. Pot realiza acest lucru prin mai multe căi: prin puterea exemplului, prin discuții și activități susținute în familie. Cuvintele, sfaturile sunt importante, dar acțiunile părinților îi vor învăța și ghida într-o mai mare măsură.

Atunci când se dorește ca un copil să aibă o conduită morală, acesta trebuie mai întâi **să cunoască ce e bine, să îi pese despre bine** și în cele din urmă **să facă ce e bine**. „Ce înseamnă să fii o persoană bună?”, „Ce valori morale dorim să transmitem copiilor noștri?” sunt întrebări pe care părinții trebuie să și le pună pentru a fi mai bine pregătiți în educarea propriilor copii.

Valorile morale se pot învăța pe parcursul întregii vieți, nu doar la vârste mici. Următorul exercițiu se poate realiza în 3 pași simpli de membrii unei familii pentru a învăța despre valorile morale, a conștientiza despre rolul lor și nu în ultimul rând, pentru a acționa moral.

- Primul pas este ca familia să-și aleagă 5 valori morale care să îi reprezinte dintr-o listă mai mare.

Câteva valori morale ce ar putea fi luate în considerare sunt:

- Compasiunea (sentimentul de înțelegere și de compătimire față de suferințele și nenorocirile cuiva);

- Curajul (forța morală de a înfrunta cu îndrăzneală primejdiile și neajunsurile de orice fel);

- Egalitatea (principiul potrivit căruia tuturor oamenilor li se recunosc aceleași drepturi și li se impun aceleași îndatoriri prevăzute de regula de drept);

- Dreptatea (principiul moral și juridic care cere să se dea fiecăruia ce i se cuvine și să i se respecte drepturile);

- Generozitatea (calitatea omului generos, mărinimie, dărnicie, bunătate);

- Integritatea (calitatea celui integru; sentiment al dreptății, al demnității și conștiințiozității, care servește drept călăuză în conduita omului);

- Sinceritatea (însușirea de a fi sincer, lipsa de prefăcătorie sau viclenie);

- Perseverența (acțiunea de a persevera; statornicia în muncă, în convingeri, în atitudini);

- Politețea (modul de comportare caracterizat prin bună-cuviință, respect și amabilitatea în relațiile cu ceilalți oameni);

- Respectul (atitudinea sau sentimentul de stimă, de considerație sau de prețuire deosebită față de cineva sau ceva);

- Responsabilitatea (atitudinea conștientă, simțul răspunderii față de obligațiile proprii sau sociale);

- După ce membrii familiei aleg cele 5 valori, trebuie să găsească exemple din trecutul lor când acestea au fost puse în practică. Copiii pot crea și postere pentru fiecare faptă bună, însoțite de imagini.

- La ultimul pas, părinții trebuie să își încurajeze copiii ca pe parcursul săptămânii ce urmează să facă lucrurile bune pe care inițial le-au ales să le reprezinte familia. Vor discuta în fiecare zi despre ceea ce au realizat.

Părinții de asemenea au obligația să îi învețe pe copii să își controleze cuvintele și acțiunile. Următorul acronim îi ajută pe copii să se oprească și să se gândească înainte de a spune sau face ceva ce ulterior pot regreta.

S – Ești sincer?

T – Ești tolerant?, Ai tact?

A – Spui adevărul?

I – Ești integru?

În timp ce copiii suportă multe influențe din exterior în dezvoltarea lor morală, părintele joacă cel mai important rol. El este primul lor profesor. Dacă va fi un profesor bun, va avea un elev bun. Ca să devină un profesor bun și să culeagă roadele, acesta trebuie să se perfecționeze, să se informeze în permanență și să predea lecții zi de zi. Lecția sincerității, a egalității, dreptății, compasiunii, politeteții, toleranței, dreptății, iubirii...

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

prof.ISTRATE MARINELA
GRĂDINIȚA P.P.NR.7-structura G.PN.NR.2 DEVA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei.

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. În relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valorile și începe să-și formeze imaginea de sine.

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viața îl oferă familia. Astfel, familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc,

tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Între 5 și 6 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este *grădinița*, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate. Educatoarea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine *rolul de partener în relațiile ei cu familia* iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. **Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D.,** (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. **Dumitrana, Magdalena,** (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București

Educația copiilor în familie

Prof. Istrate-Tilincă Ileana-Tatiana
Grădinița P.P. Ostroveni 2, Rm. Vâlcea

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este “prima școală” care îl pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de *socializare primară*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale* a adulților.

Cei șapte ani de acasă, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Părinții, dacă doresc să aibă copii buni, înțelepți și sănătoși, trebuie ca ei să fie mai întâi buni, credincioși, ascultători de Biserică și plini de frica Lui Dumnezeu. Căci copiii sunt de fapt copii ale părinților lor. Ce văd și ce aud în casă de la părinți aceea fac. Educația copiilor începe chiar din ziua nunții părinților. După naștere, părinții sunt datori să se ocupe mai mult decât orice de educarea și bună creștere a copiilor. Mai întâi să caute nași credincioși copiilor lor. Apoi să-și ducă regulat copiii la biserică, să-i împărtășească cu Sfintele Taine în fiecare lună, să-i învețe de mici rugăciuni și lucruri bune. Cei mai mulți copii ajung răi în viață, datorită păcatelor pe care le-au deprins de la părinții lor din copilărie. De asemenea, copiii trebuie să fie învățați, atât de părinți și nași, ce înseamnă omnia, mila, smerenia, ascultarea.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Părinții sunt responsabili pentru copiii lor. Dacă într-o grădină frumoasă se poate vedea un copac sălbatic și neîngrijit, nimeni nu se va gândi să condamne copacul în sine. Cu toții se vor gândi că responsabilitatea aparține grădinarului, care l-a lăsat să crească și să se dezvolte în acest fel. În același mod sunt responsabili și părinții, pentru neghina semănată în inimile copiilor lor. Ei trebuie să se gândească așadar la această responsabilitate.

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul.

BIBLIOGRAFIE:

Dumitrana, M. – „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, 2000

Păiși Lăzărescu, M., Ezechil, L. - „Laborator preșcolar”, Editura V&I, 2002

Copilul este oglinda familiei

Iszai Réka Școala Gimnazială „Dacia” Grădinița cu Program Prelungit Nr.10, Tg- Mureș

“ Doisrăzece ani la clasă, văd că n-ai recuperat,

Tot cu nu a-i învățat, în cei șapte ani ce acasă!” epigramă, de Valeria Moroșan

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bunăpurtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și pconduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzi să dea roadele mult-așteptate. Copiii au nevoie să fie proactivi, să fie implicați în activități și să își vadă părinții inițiind și creând oportunități de relaționare. Nevoia de inițiere nu înseamnă responsabilitatea părintelui de a avea un copil care citește – cumpărându-i sute de cărți, limitându-i activitățile în funcție de cât citește, șantajându-l sau obligându-l să citească, atâta timp cât copilul nu își vede niciodată părintele citind. Sau spălându-se pe dinți de două ori pe zi sau lăsându-și ordine pe birou sau vorbindu-le frumos vecinilor și arătându-și afecțiune în familie. Copiii fac ceea ce le spui, dar mai mult decât orice, copiii copiază ceea ce văd. A-i învăța pe copiii să facă și să gândească de unii singuri, presupune a le oferi un exemplu. Nu este suficient să le spunem copiilor: „când eu eram de vârsta ta, făceam cutare și cutare” sau „trebuie pentru că așa îți spun eu,..”. Indiferent ce văd în jurul lor, copiii vor să fie ca părinții lor și în jocul sau interacțiunile lor sociale, vor iniția ceea ce percep că se întâmplă în lumea adulților.

Bibliografia:

www.desprecopii.ro

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

Iuhasz Ioana
Școala Gimnazială “Înv. Gâlgău Iosif” Păgaia
Matematică

“Un copil educat doar la școală, e un copil needucat” - George Santayana

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt

definitorii pentru formarea lui ca adult.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună “mulțumesc”, “te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori:

- relația afectivă dintre copil și părinți,
- specificul de dezvoltare a copilului,
- modelele oferite în familie, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului

Relația afectivă dintre copil și părinți

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi dă încredere în propriile forțe și îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, el realizează că părinții sunt preocupați de ceea ce face. O atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Specificul de dezvoltare a copilului

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

La 2-3 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta, nu este destul de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, dar asta nu înseamnă că trebuie să i se facă toate poftele sau că poate să facă orice. Este necesar să i se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă poate învăța formulele de politețe, cum și când se spune “bună ziua”, “te rog”, “mulțumesc”, “la revedere”, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său (“mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți. Acum trebuie încurajat să comunice cu cei din jur – copii și adulți, să se exprime, să își

argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stanjenit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Când ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Modelele oferite in familie

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. De asemenea este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus "mulțumesc" la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Sfatul psihologului

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

www.jurnalul.ro

www.copilul.ro

www.desprecopii.com

Copilul râde:

"Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!"

Tânărul cântă:

"Jocul și-nțelepciunea mea-i iubirea!"

Bătrânul tace:

"Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea!" (Trei fețe – Lucian Blaga)

Profesor învățământ primar, MARINESCU IULIANA- NICOLETA

Scoala Gimnaziala, Podenii Noi, structura Valea Dulce

Jocul copiilor, zâmbetele, bucuria din sufletele lor constituie hrana pentru viață. Dacă știm să sădim dragoste, speranțe, vise, bucurie, atunci avem certitudinea că acestea se vor materializa în bucurie de viață și vise împlinite.

Dar oare ce este jocul? Jocul am putea spune că este întrebare, este căutare. Ce este copilăria fără joc? Este o viață fără căutare, fără descoperire, fără uimire și fără iubire. Sufletul și inteligența devin mari prin joc, se dezvoltă prin joc, caută și trăiesc prin joc. Jocul înseamnă ordine, reguli, principii, atenție, atribuiri, porunci, sau mai bine spus jocul înseamnă ochi deschiși pentru viață, înseamnă înțelepciune. Unde își are sursa jocul dacă nu în copilărie?

„Copilăria este inima tuturor vârștelor” ne spune același L Blaga și, într-adevăr toate emoțiile rămân parcă într-un potir din care ne adăpăm continuu cu lumina nouă proaspătă și uluitoare, lumina ce vine din lumina creată de altă Lumină.

Cat de frumos: Lumină din Lumină! Iubire din Iubire! Înțelepciunea din Iubire și Lumină!

Din acest potir numit copilărie luăm bucuria, dragostea de viață și fericirea. Fericirea ce vine din iubirea părinților împreună cu Iubirea pusă acolo de Creator, din care izvorăște mai târziu, Înțelepciunea dată de propriile căutări, înmulțită și multiplicată prin voință.

Dacă la acestea am adăuga un text găsit într-o carte veche, un text de mii de ani, foarte cunoscut pe care îndrăznesc să-l parafrazez și care este de fapt o scrisoare adresată Corintenilor, iar rândurile reprezintă de fapt o descriere a iubirii, este de ajuns cred, să spun că lecția esențială a celor șapte ani de-acasă este să-i învățăm pe copii ce este dragostea, dar pentru asta, nu-I așa, e nevoie de o viață întreagă.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. înv. preșc. IURCEA IUSTINA
Grup școlar Alexandru Filipașcu Petrova
Grădinița cu PN Petrova, Maramureș

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a..

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit. Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare

studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite: mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Există și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viață de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență duce inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Școala Gimnazială „Ioan Slavici” Oradea, structura G.P.P. NR. 51
Educatoare: Ivan Maria Nicoleta

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți. Atunci când spunem despre un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Toate aceste aspecte sunt induse de familia copilului și de oamenii din jurul lui, mai ales până la vârsta de 3 ani. Copiii vor prelua din familia lor comportamentul părinților, limbajul părinților și modul lor de a se exprima verbal cât și fizic. Este vital ca aceștia să crească într-un mediu prielnic și să aibă parte doar de exemple pozitive în jurul lor.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne depășește atitudinea sau comportamentul unei persoane ori al unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. înv. preșcolar Ivan Lorena Simona
Grădinița cu Program Normal Nr.7, Lugoj

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ **celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

În amintirea celor șapte ani de acasă și a bunicului meu

Monica Ivan

„ Școală – te soldat
Nu mai sta în pat
C-ai dormit destul
Și la școală trebuie să mergi. ”

Cu aceste cuvinte ne deștepta în fiecare dimineață , pe mine și pe sora mea , bunicul nostru lăsându – ne impresia că ne jucăm de –a soldații și că trebuie să executăm ordinul cât mai repede , fără a amâna nici măcar cu un minut deșteptarea .

După ce ne trezeam , ne pregăteam pentru școală și înainte să plecăm , ne amintea de fiecare dată :

- Nu uitați să dați bună ziua oamenilor !

Aș vrea să menționez că am copilărit la țară , loc în care oamenii se cunoșteau și se salutau între ei, iar respectul față de ceilalți se învăța încă de la cea mai fragedă vârstă .

Acum , când mă gândesc la aceste momente din copilăria mea , mă încercă un sentiment de bucurie și de tristețe în același timp . Îmi amintesc cu mult drag de bunicul meu , care, deși nu știa să scrie și să citească , fiindcă a rămas orfan la vârsta de opt ani , ne încuraja să învățăm și să fim respectuoase . Era un om vesel , plăcut , care ne spunea povești interesante , în special din timpul armatei , în care punea mult suflet .

M-am gândit mult despre ce aș putea să scriu . Am oscilat între o lucrare de specialitate și amintirea anilor copilăriei marcați de prezența bunicului și am ales ultima variantă din dorința de a scoate în evidență , în mod personal , rolul familiei în educarea copiilor .

Din păcate , acum , unii părinții lasă educarea propriilor copii în seama cadrelor didactice, ei neacordând timp suficient educației acestora , fiind ocupați cu munca în țară , în cele mai fericite cazuri , sau lipsind cu desăvârșire din viața copiilor , fiind plecați la muncă în străinătate .

Alții le ocupă timpul copiilor ducându-i la numeroase cursuri de limbi străine , activități sportive , nerămânându-le timp pe care să îl petreacă împreună , ocazie cu care aceștia s-ar putea cunoaște , părinții putând să îi inițieze în „ tainele ” bune-cuviințe .

Nu aș vrea să închei articolul într-o notă pesimistă , de aceea cred că unii copii au parte de prezența părinților / bunicilor care, îi îndrumă în viață , le oferă sprijin moral și constituie modele demne de urmat , cei șapte ani de acasă constituind temelia pe care se va dezvolta adultul de mâine .

Chiar și numai îndemnând copiii să salute , e un prim pas spre educație .

Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă, pas cu pas

Prof. IVANESCU CARMEN
Grădinița nr.1 cu P.P. Orsova

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Bibliografie:

Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;

Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate ”, Editura Aramis, București, 2004;

Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof IVANOF MIHAELA
Gradinita nr.1 cu P.P. Orsova

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Bibliografie:

Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;

Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate ”, Editura Aramis, București, 2004;

Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

CEI ȘAPTE ANI DE – ACASĂ !

**Profesor învățământ preșcolar IVAȘC LILIANA
Liceul Tehnologic Răchitoasa , jud Bacău**

MOTTO ” Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților . ” (Valeria Mahok)

Deseori, un gest considerat nepotrivit în comportamentul unei persoane, determină folosirea expresiei „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“ Dar, ce se înțelege de fapt, prin această expresie „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu?

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului, ca un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața acestuia.

Primele elemente ale comportamentului civilizat și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin purtarea părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde reguli de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate, puterea exemplului personal al părinților în însușirea unui comportament civilizat, fiind esențială în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul social al copilului. Educația acestuia constă în ceea ce el trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților , care-i vor servi de model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Că aceștia trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, este răspunderea părinților, de a-i obișnui de mici cu bunele maniere.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse , descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Tot ceea ce se omite sau se greșește acum în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar se va face mult mai anevoios , într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru ei, începând prin a-i învăța lucruri simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”.

Dacă în trecut se punea mare preț pe politețe, acum părinții sunt sfătuiți să-și învețe copiii să-și asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă, părinții fiind adevărate modele. Dacă micuții sunt crescuți de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură.

Dacă, cu 30-40 de ani în urmă se punea preț pe regulile de politețe, astăzi sunt valorizate vigilența și inițiativele. Educația primită în prezent de copii în cei 7 ani de acasă diferă de cea primită acum 30 de ani, și psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Astăzi, „valorile s-au schimbat; sunt valorizate vigilența și inițiativele. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc.

De asemenea libera exprimare este un comportament mult încurajat în prezent. Copilul, are acces la o cantitate mai mare de informație, și gradul de socializare este la fel de mare . În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca

micuții să învețe să-și ajute semenii fără să aștepte recompensă, să-i asculte și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții.

La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica; să-și exprime furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și apoi să motiveze. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni ; nu se va încuraja copiilor atitudinile nepotrivite , pentru că atunci când un copil vede că obține ceva prin faptul că este nepoliticos, că nu cedează locul cuiva sau că se bagă în față la rând, va considera acest comportament ca fiind util pentru nevoile lui.

De asemenea, părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cuminți, vor începe să fie obraznici pentru a atrage atenția. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă învățându-i pe copii să-și strângă singuri jucăriile sau dându-le sarcini simple precum, să ajute la așezarea mesei.

Copilul nu trebuie însă, ocrotit exagerat. El va fi lăsat să zburde nestingherit , să se joace , să-și inventeze jocurile pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngreuna experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată dirijat fără însă a-l dădăci la tot pasul.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. IVAȘCU LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ LISA
JUD. BRASOV

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții

le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

ROLUL ȘI IMPORTANȚA COMUNICĂRII TIMPURII ÎN DEZVOLTAREA LIMBAJULUI

Prof. Ivașcu Elena Daniela
CȘEI Buzău

Urmărind modul de funcționare a relației și a modului de dependență dintre comunicare, personalitate și a nivelului de dependență dintre acestea, E. Verzea subliniază existența unei relații de determinare și efect cu implicații în dezvoltarea sau frânarea comportamentelor respective astfel încât ele își pun amprenta pe întreaga evoluție a individului și pe sistemul său relațional și adaptativ – integrativ în colectivitate. De aceea, intervenția logopedică promptă, timpurie capătă valențe majore cu extensii importante de-a lungul întregii existențe a individului.

Este recunoscut în unanimitate faptul că cele trei componente amintite anterior au o evoluție comună, în care progresele, stagnările sau regresele uneia influențează pozitiv sau negativ traiectoria celorlalte două. Se afirmă de către specialiști faptul că nicio altă relație nu evidențiază atât de pregnant unitatea sistemului psihic uman ca cea dintre personalitate, comportament și comunicare. În timp ce relația acestora exprimă caracterul unitar și evoluția în paralel, un decalaj, fie el cât de fin, este generat de aspectele de dinamică a dezvoltării. Astfel, în copilăria mică, comunicarea, limbajul în mod particular, înregistrează o dezvoltare fulminantă, cu acumulări și salturi vizibile de la o etapă scurtă de timp la alta. Dezvoltarea accentuată a capacităților de comunicare influențează în mod pozitiv structurarea însușirilor de personalitate și elaborarea mecanismelor comportamentale adaptabile la diversele situații de mediu. Aceasta este consecința unor experiențe de comunicare interumană bogate și variate cu care copilul vine în contact încă de la cea mai fragedă vârstă. Totodată, orice perturbare apărută la nivelul comunicării (calitatea educației, un mediu nestimulativ, accidente) va perturba în mod vizibil evoluția firească a personalității și a comportamentului adaptativ.

În contextul celor menționate anterior, importanța experiențelor de comunicare timpurie este evidentă. Încă din perioada intrauterină, specialiștii recomandă interacțiunea verbală cu fătul, comunicare ce trebuie să continue și să se îmbogățească în special în perioada primei copilării. Părinții trebuie să comunice intens cu copiii, să explice, să arate, să-i corecteze, să inițieze, să faciliteze și să întrețină contexte comunicaționale dintre cele mai diverse. În felul acesta, încă de mici, copiii vor poseda acel instrument care să le permită să cucerească lumea, să acumuleze experiență ceea ce reprezintă garantul unei adaptări sociale optime.

Bibliografie:

PĂUNESCU, C, MUȘU, I, 1990, *Recuperarea medico-pedagogică a copilului handicapat mintal*, București, Ed. Medicală ;

POPOVICI, D.V., 2007, *Orientări teoretice și practice în educația integrată*, Arad, Ed Universității A. Vlaicu;

VERZA, E, VERZA, F. E., 2011, *Tratat de psihopedagogie specială*, București, Ed. Universității București

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. primar Ivaszuk Corina Emilia
Școala Gimnazială "Nichita Stănescu" Baia Mare

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părintii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. Învăța-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăța-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebelus citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învăța-l să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învăța-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Disciplinarea copiilor este rezultatul muncii și eforturilor părinților de-a lungul copilăriei. Ei își focalizează atenția în educația copilului pe ceea ce "NU" trebuie să facă acesta, pentru a-l menține în siguranță și pentru a-l face să se comporte civilizată.

Specialiștii susțin că dacă te concentrezi mai mult pe lucrurile pe care copilul "poate" și "trebuie" să le facă, decât în a-i interzice altele, este cea mai bună metoda de disciplinare a lor.

Sistemul convențional de disciplinare a copiilor este acela care se bazează pe consecințe și pedepse. Este cel în care termenii și expresii ca "nu", "stop" "ești pedepsit", "e interzis să faci asta", "este greșit ce faci" etc. sunt pe ordinea de zi.

Dezvoltarea unui vocabular emoțional la copii este esențială, pentru că înseamnă că acesta învață nu numai să verbalizeze, dar să și înțeleagă cum te simți într-o anumită stare pe care o exprimă altcineva de lângă el. De asemenea, cunoașterea emoțiilor îl ajută să empatizeze cu trăirile celor de lângă el. Acest lucru îl ajută să își dezvolte abilități sociale.

Imitația este un proces natural din dezvoltarea copiilor care apare de când aceștia sunt foarte mici. Imitația reprezintă abilitatea copilului de a copia comportamentul unei alte persoane.

BIBLIOGRAFIE

- copilul.ro
- Wikipedia

"Cei șapte ani de acasă"-temelia educației unui om

Inv. Jalba Doina Luiza Scoala Gimnaziala G.E.Palade Buzau

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "Nu, nu-i bun!".

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Titlu: Cei șapte ani de acasă

Autor: Janecek-Toader Aurora

„Păsările zboară, peștii înoată, omul gândește și învață”- John Holt. PROFESOR ȘI SCRITOR

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Într-o carte veche, copiii sunt comparați cu niște săgeți în mâna unui viteaz. O săgeată nu nimereste întâmplător ținta. Trebuie să se ochească bine dinainte. În mod similar, copiii nu vor fi pregătiți să înfrunte realitățile vieții dacă nu primesc instruirea și îndrumarea părintească potrivită. Copiii au deseori tendința de a acționa sub impulsul momentului sau de a ceda propriilor dorințe, iar un copil cărui nu i s-au impus limite de comportament nu va fi pregătit să facă față dificultăților de mai târziu. În mod clar și cu simțul răspunderii, părinții trebuie să-i facă pe copii conștienți de dificultățile, presiunile și realitățile vieții. Acest proces se va realiza gradual, în funcție de nivelul de vârstă al copilului și într-o manieră pozitivă. Un copil nu trebuie disciplinat niciodată într-un moment tensionat, ci într-o atmosferă relaxată.

Profesorul Timothy Evans a spus că încă de la o vârstă foarte fragedă, copiii au nevoie de încurajare așa cum plantele au nevoie de apă. Când este încurajat, copilul se simte prețios și apreciat. Încurajarea contribuie la dezvoltarea spirituală și emoțională a copiilor. Sfaturile sunt primite mai ușor când sunt însoțite de încurajări oferite cu regularitate.

Pentru a putea fi folosiți cât mai bine cei 7 ani de acasă de către părinți este important să se respecte unele sfaturi utile probate de -a lungul timpului și anume:

1. Cultivarea iubirii în familie: Copiii înfloresc dacă primesc iubire, dar se veștejesc în lipsa ei. Iubirea este esențială dezvoltării armonioase a organismului. De iubirea primită în copilărie și mai cu seamă în primii șase ani de viață, depinde sănătatea adultului de mai târziu. De aceea este important ca părinții să petreacă timp cu copiii lor și să le spună că îi iubesc;

2. Exercițierea autorității: Studiile arată că toți copiii care au părinți iubitori, dar fermi – cu alte cuvinte își susțin copiii afectiv și moral, dar le și stabilesc limite cu fermitate- au rezultate foarte bune la învățătură, interacționează mai bine cu alții, au mai mult respect de sine și sunt mai fericiți decât copiii care au părinți prea toleranți sau prea aspri. Dificultatea constă în faptul că din copilărie și până-n adolescență, copiii încearcă să conteste dreptul părinților de a-și exercita autoritatea asupra lor. Când se pune problema „Cine e șeful?”, părinții nu trebuie să stea pe gânduri. Copiii trebuie să știe clar că nu sunt egali părinților lor și nici mai presus de ei;

3. Stabilirea regulilor în mod clar și aplicarea lor cu promptitudine: Copiii trag multe folease când părinții le stabilesc reguli clare și îi disciplinează ori de câte ori nu ascultă. Altminteri devin preocupați de propria persoană, egoiști, nefericiți și le fac viața amară și altora. Pentru a fixa limite rezonabile și pentru a le respecta este nevoie de timp, efort și răbdare. Copiilor le stă în fire să vadă ce se întâmplă dacă trec dincolo de limită. Doi părinți au spus că de fapt „copiii sunt niște omuleți cu gândire și dorințe proprii și cu tendința înnăscută de a călca strâmb”. Dar dacă sunt disciplinați în spiritul iubirii și cu consecvență, copiii se vor dezvolta în mod armonios.

4. Părinții trebuie să fie un exemplu pentru copiii lor: Vorbele învață, faptele conving. Părinții poate că își învață copiii să fie respectuoși și să spună adevărul. Dar dacă strigă unul la altul, țipă la copii sau mint ca să scape de unele obligații neplăcute, ei își învață copiii că așa se poartă adulții. Copiii își vor imita părinții, pentru că aceasta este una din cele mai importante modalități prin care copiii

învață. De aceea, părinții trebuie să le dea un bun exemplu copiilor lor. Nu trebuie să lase impresia că sunt perfecți, din contră trebuie să se folosească de greșelile lor pentru a le da copiilor o lecție. Ori de câte ori fac o greșală sau iau o decizie ce poate avea urmări neplăcute, este important ca părinții să-și recunoască greșeala și să-și ceară scuze. Astfel copiii vor învăța că și părinții lor fac greșeli și că toți trebuie să depună eforturi pentru a avea o conduită frumoasă. De asemenea, își vor da seama că nu este o catastrofă să greșești uneori atâta vreme cât știi ce trebuie să faci pentru a o remedia și că nu este o rușine să-ți recunoști greșeala și să-ți ceri scuze.

Așadar, în familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care le desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

În concluzie, copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București;
Revista „Treziți-vă”, 08/2007, Watch Tower Bible and Tract Society;
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

. Influențe negative în educarea limbajului provenit din mediu extrașcolar și metode de combatere a acestora

Prof. Jarcau Rozica
Sc. Gim.Lunca Priporului Nehoiu

Este recunoscut în cadrul acestui sistem formativ (familia-societatea-școala), rolul preponderent al instituției preșcolare, al activității de dezvoltare a comunicării orale prin activitățile de educare a limbajului desfășurate de educatoare. Această activitate depinde în mare măsură de întreaga dezvoltare ulterioară a personalității copilului din punct de vedere lingvistic.

Întâlnim familii sau membrii ai acestora care provoacă intenționat și în mod repetat copilul să pronunțe stâlcit diferite cuvinte sau expresii care denaturează mesajul corect al comunicării, numai pentru a se amuza.

Un factor negativ în dezvoltarea capacităților de comunicare orală este așa numitul alint-lingvistic al adulților care acceptă sau chiar repetă în comunicarea cu copiii, cuvinte reproduse din vorbirea acestora cum ar fi: „lătic”-lăptic=lapte.

Folosirea diminutivelor în conversație cu copiii este un alt factor nociv în educarea limbajului acestora.

Până la vârsta de trei ani învățarea denumirilor simbolistice urmată de cele obiectuale este corectă deoarece respectă caracteristicile de dezvoltare intelectuală a copiilor. Astfel copilul mic denumește pisica mai întâi „miau” și câinele - „ham”, cuțitului îi spune „tăiatul” și fundului de bucătărie – „tocatul”.

Acest concept de învățare folosește mai târziu în activitățile de educare a limbajului în diferite povestiri, pentru explicarea caracteristicilor unor obiecte, ființe, fenomene ale naturii.

Unul din factorii pozitivi pe care adulții cu preponderență membrii familiei, îl pot avea în educarea și dezvoltarea limbajului copiilor îl constituie formarea „nișei de determinare”.

Aceasta constă în stimularea dorinței copiilor de a învăța, de a determina prin exemplu comportamental-lingvistic.

Deci, în familiile în care relaționarea se bazează pe un vocabular corect exprimat, bogat, pe un dialog calm și armonios, copiilor li se formează o bază lingvistică care determină succesul în dezvoltarea capacităților de comunicare orală.

De aceea în decursul anilor ca educatoare m-am preocupat să cunosc potențialul educativ al părinților în scopul de a le veni în ajutor cu metode educativ-lingvistice:

a). Una din aceste metode este aceea de a explica adulților care se ocupă de educarea copiilor, că este o greșeală să repetăm în comunicare cuvinte defectuos pronunțate, indiferent de motivele care au produs acest comportament.

Exemplu: Copilul spune: „fac disnastică!”

Mama: „mai faci disnastică?” (în loc de : „mai faci gimnastică?”).

b). Atenția pe care o acordă adulții în speță părinții, frații și bunicii în comunicările cu copiii înțelegând prin aceasta, amânarea discuțiilor cu aceștia, indiferența față de dorințele lor verbal exprimate.

c). Stimularea exersării vocabularului stiut fiind faptul ca uneori copiii sunt tentați să comunice dorințe neverbal, să arate obiecte pe care le vor, să protesteze fizic dacă nu le convine ceva.

d). Sa selecteze programul mass-media pentru copii care i-ar putea ajuta la îmbogățirea vocabularului, la stimularea imaginației și dezvoltarea creativității.

Un aspect sensibil și greu de abordat este cel al vocabularului adulților în familie și al celorlalți adulți din mediul apropiat al copilului.

Vorbirea populară îngreunează munca de educare a limbajului copilului la această vârstă care nu înțelege de exemplu de ce mama spune „chicior” și d-na educatoare spune „picior”.

CEI 7 ANI DE ACASA

prof. înv. primar Jászay Laura-Andrea
15. martie 2018

Mulți vârstnici, văzând cum se comportă din ce în ce mai mulți tineri, se înapăimântă și se întrebă: Oare asta au învățat acasă? Dar atunci ce învață de fapt, cu ce valori sunt lăsați să-și trăiască viața?

Valorile morale sunt cele mai determinante factori ale personalității umane. Acestea definesc pentru sine ce e bun și ce e rău, ce e corect și ce e incorect, ce e important și ce nu. Toate acestea ar trebui să învețe în sânul familiei deoarece unul dintre cele mai importante roluri ale familiei este socializarea, pregătirea pentru viața a generației următoare. Este adevărat că în zilele noastre sarcinile familiei suferă schimbări radicale, totuși rolul funcției de socializare este de necontestat. Și acest lucru este adevărat chiar și atunci când în acest proces un rol tot mai mare îl au factorii ezterni: școala, grupul de tineri, media. Efectele acestora asupra tinerilor sunt de multe ori în contradicție cu valorile familiei, ba chiar pot fi mai puternice. **Valorile reprezentate de părinți trebuie să se “ lupte” cu acele efecte venite din exterior cu care se întâlnesc copiii.** În zilele noastre, din păcate, se poate observa, că **părinții se străduiesc să se adapteze la copii, nu invers.** Cea mai mare problemă însă este că **sistemul valorilor s-a încurcat.** Multe valori care au fost de sine înțelese într-adevăr valori, în zilele noastre s-au devalorizat, pe când unele valori care au fost în planul al doilea, au devenit mai accentuate. **Lumea din jurul nostru a devenit confuză, neclară** în care nici chiar părinții nu se pot orienta. Și chiar ei ar trebui să fie cei de la care copiii primesc îndrumări durabile și bază solidă pentru viitor.

Felul în care un copil se va descurca atunci când ajunge adult, atât în ceea ce privește relațiile interumane, cât și în domeniul carierei și al existenței, și în general cum va fi capabil să se integreze în societate, în mare măsură se poate decide în primii șapte ani de viață.

Începerea școlii este o graniță în dezvoltarea copilului (ex. schimbări de formă, fizice), dar și în viața familiei, deoarece așa numita poziție părintească – a cărei posesor exclusiv au fost până acum doar părinții – trebuie cedată, și copilul, precum și educarea și instruirea lui în perioada următoare, trebuie dat, cu foarte mare încredere, în mâna învățătoarei, pentru ca școala, de aici încolo, va reprezenta un loc foarte important în viața copilului.

Doresc să menționez câteva aspecte actuale, din viața mea profesională, pe care ar trebui să cunoască părinții, în ceea ce privește importanța acelor șapte ani de acasă.

Comunicarea deficitară a afecțiunii

Numeroase studii au arătat efectul relației părinte-copil imprecise la apariția și evoluția depresiei infantile. Părinții își iubesc copiii însă de multe ori nu își pot exprima acest sentiment în modul cel mai corespunzător. Specialiștii consideră că cel mai important lucru este, ca din orice reacție a părintelui, copilul să simte acceptarea necondiționată. Aceasta nu înseamnă că trebuie ignorată comportarea incorectă a copilului. Însă copilul trebuie să fie conștient că indiferent de fapta lui, părintele îl iubește, dar nu acceptă comportamentul necorespunzător. Tot atât de important este ca părintele să-și poată exprima sentimentele față de copilul său, chiar dacă nu se ivește nicio ocazie deosebită. Pentru aceasta, cel mai simplu mod este comunicarea verbală; cu cât de frecvent aude copilul de la părinții săi că este important pentru ei, cu atât va deveni un adult optimist, sigur de sine, cu succes. Este importantă și atenția din partea părinților pe care o simte copilul atunci când le povestește ceva, când îi roagă ceva sau pur și simplu atunci când este în preajma lor. Toate acestea însă nu sunt îndeajuns. Contactul fizic nu se poate înlocui cu nimic. Copilul trebuie mângâiat, îmbrățișat de către părinți chiar și atunci când de altfel nu ar merita-o. În fond însă, trebuie să simte că este iubit, doar comportamentul actual este inacceptabil.

Dacă performanța nu primește recunoașterea cuvenită

În conștiința celui copil, care nu primește recunoaștere cuvenită de la acei oameni care îi sunt cei mai apropiați, deci de la părinți, nu se formează încrederea în sine în măsură necesară. Acesta are ca drept rezultat, ca în viitor, copilul nu-și poate reprezenta interesele. Deoarece, în acest caz nu îi este clar la ce este capabil și performanța sa va fi sub nivelul așteptat.

Bazele încrederii în sine trebuiesc puse în primii șapte ani. Dacă acest lucru rămâne în urmă, este

foarte greu de recuperat ulterior. În această perioadă performanța joacă un rol important în viața copilului, care pe plan sentimental/emoțional se compune din doi factori. Un factor este independența – copilul experimentează și poate să facă ceva din propriile eforturi -, celălalt factor este recunoștința. Aceasta are valoare mare pentru copil doar atunci când primește recunoașterea cuvenită de la mama sa și tatăl său, nu de la altcineva, de ex. vecin. Copilul chiar dacă are capacități, înzestrări, aptitudini excepționale, acestea se pot evidenția doar prin confirmare și întărire exterioară.

Lipsa limitelor/ a restricției

Pe când, anterior, rigurozitatea disproporțională și severitatea au fost considerate cele mai mari greșeli în educație, în zilele noastre greșeala majoră este lipsa totală sau semnificativă a restricțiilor. Totul se poate explica cu răspândirea tendințelor pedagogiei permisibile în exces. Mulți specialiști și părinți au recunoscut faptul că autoritatea, impunerea respectului poate fi distructivă după un anumit punct. Dacă nu este corect înțeles și aplicat, produce multe daune. Pe de o parte, acolo unde între copil și adulți este pus semnul egalității, copilul nu beneficiază de sprijinul, susținerea și protejarea necesară vârstei lui, astfel poate deveni nesigur în sine și în lume la fel.

Pe de altă parte, din lipsa restricțiilor, se pot menține în diferite măsuri, unele forme de comportament agresive, care de altfel sunt specifice vârstei mici. Acestea, ulterior, pot aduce probleme în integrarea în societate.

Pentru ca acest lucru să nu se întâmple, ar fi bine ca părinții să elaboreze un model de disciplină, care este explicit, clar și drept, însă fără furie, mânie și îndeosebi fără umilire. Necesitatea și importanța acestuia să nu fie tema discuțiilor între copil și părinți. Dacă este necesar, pe lângă comunicarea verbală, părinții să folosească și mimică, gesturi. Dacă modelul de disciplină este bine gândit și aplicat consecvent, atunci are de câștigat mult copilul. Pentru că el nu s-a născut socializat și are mare nevoie de ajutorul părinților pentru ca să devină un adult care se poate adapta mediului de fiecare dată.

Acestea au fost cele trei aspecte negative cele mai frecvente cu care m-am întâlnit recent în acest an școlar (am clasa pregătitoare). Șirul însă, din păcate, nu se oprește aici. În mare număr mă întâlnesc zi de zi cu copii în viața cărora se simte că părinții lor înțeleg într-un mod ciudat importanța rolului educației încă din primii ani. Cu ocazia întâlnirilor cu părinții încerc să le explic ce consecințe au în viața școlară a copilului acele aspecte greșite și să le dau sfaturi practice pentru viitor. Pe lângă aspectele mai sus amintite, din ce în ce mai multe ori mă întâlnesc și cu următoarele:

- copilul denaturează adevărul
- copilul intervine neîntrebat în discuția adulților
- copilul devine dur în joacă
- copilul face că nu aude ce s îi spun adulții
- copilul se comportă obraznic etc.

În concluzie, încercând să formulez importanța familiei în procesul de socializare a copilului, cred că nu greșesc atunci când afirm că **transmiterea către copii a valorilor familiale** are o importanță crucială în zilele noastre. Prietenul copilului este copilul, părinții îi sunt educatori, de la cei care trebuie să învețe normele corespunzătoare cu ajutorul cărora își va putea găsi locul în lume. De aceea consider necesar ca părinții să înțeleagă corect importanța celor șapte ani de acasă.

Educația de acasă ne formează!

Prof. Jecalo Iovănescu Geanina
Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”, Arad

Modalitatea în care copilul este educat de mic se va reflecta, mai târziu, în comportamentul, atitudinile și abordările sale din viața de zi cu zi. Este importantă atenția acordată propriului copil, deoarece după felul în care își tratează copilul la fel își va trata și copilul părintele mai târziu. Nu putem generaliza, însă ipoteza rămâne valabilă.

Faptul că părinții sunt extrem de ocupați, aceștia lasă totul în seama cadrelor didactice, însă un cadru didactic nu poate în timpul programului să ocupe locul părinților, precum nici părinții nu pot fi scutiți de responsabilitățile pe care le au față de copii. A deveni părinte presupune asumarea unor obligații care trebuie respectate, iar aceste obligații pornesc de la comportamentul copilului în public, dacă are o ținută îngrijită și adecvată, dacă știe să-i respecte pe cei din jur, dacă este sensibil la problemele altuia etc.

Experiența de a fi părinte se dobândește în timp și nu poate fi înlocuită cu nimic, însă nu trebuie să pune pe primul loc alte obiective, deoarece vom descoperi prea târziu că am pierdut momente cheie din viața copilului, momente care nu mai pot fi recuperate. Serviciul este un element obligatoriu, însă nu trebuie să devină prioritar, deoarece copilul va simți că între el și părinte începe să se instaleze o graniță, care din moment ce s-a consolidat, va fi greu de distrus. Aici intervin replicile părinților care susțin că nu-și pot controla copiii. Oare de ce? E doar vina copilului?

Educația este cea care formează viitorul adolescent, viitorul adult, iar trasarea unor principii de viață și construirea unui fundament educațional îi va asigura tânărului bastonul de care să se sprijine în societate. Copiii de astăzi se pot descurca într-o serie de situații în care copiii de ieri nu o făceau, însă situațiile banale pe care le întâmpină nu pot fi soluționate de aceștia. Fie nu pot privi în ansamblu lucrurile, fie nu sunt suficient de pregătiți pentru a lua unele decizii.

Copiii trebuie educați să iubească și să ofere la rândul lor iubire, să fie buni și blânzi cu cei din jur și poate atunci lumea din jurul nostru va fi mai bună. Dacă copilul sesizează că în familie, conflictele se rezolvă cu pumnul așa va proceda și el în colectivul din care face parte și nu este neaparat vina sa, așa a văzut, așa a făcut.

Cei șapte ani de acasă reprezintă perioada care să-l pregătească pe viitorul elev pentru a ieși în societate, ajutându-l să se descurce într-un colectiv. Modalitatea în care copilul se descurcă reflectă educația pe care acesta l-a primit în familie.

Copilul care este educat corespunzător este cel care poate percepe corect regulile, iar un părinte care stabilește de comun acord cu propriul său copil regulile va descoperi avantajul acestei corelări, atunci când lucrurile se stabilesc de comun acord, copilul va percepe altfel respectarea lor, decât atunci când acestea sunt impuse de părinte.

Copiii au nevoie de atenție și implicarea în educarea lor din partea ambilor părinți, iar discuțiile contradictorii dintre părinți trebuie să se desfășoare departe de privirile copiilor. În acest fel, copilul va fi ferit de suferința neînțelegerilor dintre părinți și va putea crește într-un mediu armonios.

Atunci când e vorba de aducerea pe lume a unui copil acest lucru implică o asumare a unor multiple sarcini și atitudini, iar părinții trebuie să își asume creșterea și educarea în totalitate a propriului copil, fără să arunce această îndatorire în spatele bunicilor, cadrelor didactice sau, pur și simplu, în spatele societății.

Cei șapte ani de acasă

Profesor învățământ preșcolar: Jeler cristina Școala Gimnazială Iernut-Structura Sălcud

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Cei șapte ani de acasă sunt importanți pentru viitorul unui copil. Ajungem părinți și o auzim tot mai frecvent.

Educația nu se face în șapte ani, nici în zece, nici măcar în douăzeci. Cât trăim învățăm, învățăm cum să ne creștem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un copil sau cum te simți în papuci de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și poate, cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, douăzeci sau treizeci de ani, cât stă acasă și cât are pe cineva aproape.

Cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și bineînțeles îți poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

De multe ori ne supără atitudinea sau comportamentul unui copil și atunci ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, nu are cei șapte ani de acasă. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată culmea achizițiilor; este una din perioadele intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente.

În cei șapte ani pot învăța: deprinderi de auto-servire, ordine, igienă, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor, emoțiilor atât pozitive cât și negative, bunele maniere, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții. De exemplu: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea. Altele influențează dezvoltarea mai târziu, un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

În concluzie, a avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea. Cu părinții, cu dascălii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii. Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Cei 7 ani de acasa

prof. înv. primar Jenei Erzsebet Katalin
Școala Gimnazială Papiu Ilarian

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Așadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Cei șapte ani de acasă

Propunător: Prof. Jerca Mihaela Corina
Școala Gimnazială Toma TâmpEANU Galbenu

Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

Mama și cei șapte ani de-acasă

Prof. Jianu Liliana

În încercarea de a defini conceptul de ”mamă”, ne-am lovit de infinit: o infinitate de explicații, o infinitate de gânduri, o infinitate de impresii... toate cu și despre ființa care ne-a adus pe lume sau ne-a crescut. Și toate văzute prin suflet de copil...de clasa a V-a! E o experiență încântătoare și, în același timp, copleșitoare, să cauți în sufletul unui copil locul mamei sale. Pentru că în ființa acestuia, EA există pretutindeni, venind de nicăieri. Astfel, în viziunea lui Alexandru, rolul mamei în viața fiecăruia dintre noi este cel de ”magician”. Doar ea poate face niște vrăji prin care odorul său asimilează informații despre propria persoană, despre mediul în care trăiește și lumea în care pășește cu sfială: ”Din cei șapte ani de acasă, nu îmi amintesc prea multe, dar o să vă povestesc, totuși, câte ceva. Eu, în cei șapte ani de acasă, am învățat foarte multe lucruri: cum să salut, să fiu politicos, să vorbesc, să mănânc. Am învățat foarte multe, iar mama mea s-a implicat foarte mult. Dacă aș putea să îi dau mai mult decât aș putea, i-aș dăruii”. Generozitatea nemărginită a sufletului de copil zguduie până și cele mai închistate suflete și ne învață că a oferi fără a aștepta vreo răsplată este o coordonată interioară a fiecărei ființe.

Radu este unul dintre copiii care, într-un răgaz pe care și l-a acordat în confruntarea cu existența, meditează involuntar și precoce asupra condiției mamei: ”Cei șapte ani de acasă... pentru mama este foarte greu. Ea este cea mai importantă ființă de pe planetă”. Este o realitate pe care copilul maturizat înainte de vreme o trăiește probabil zilnic. Pentru el, imaginea idilică a mamei nu a apucat să prindă contur, pentru că alte griji l-au năpădit. În viziunea lui Oti, ”mama este cea mai scumpa persoană! Orice copil merită o mamă care să îi ofere dragoste, protecție și iubire. Mama este o persoană care, dacă ai căzut de trei ori, te ridică de patru.(...) Mama este lumina de pe cer care nu se va stinge NICIODATĂ”. Aș completa cu ideea că și orice mamă merită un copil. Un copil și atât.

Marina însă transpune asupra mamei o imagine angelică: ” Mama este cel mai sfânt cuvânt și cea mai sfântă persoană; ea ne este alături indiferent de probleme și ne pune pe noi, copiii, înaintea oricui, ne iubește necondiționat și nu ne judecă”, imagine care se regăsește, datorită moștenirii genetice, fără ca ea să intuiască încă, pe chipul propriu, iar Andrei o consideră omniscientă, omnipotentă și omniprezentă: ”Ea o să te iubească tot timpul și tu o să o iubești la fel, oriunde vei fi tu și oriunde va fi ea”. Evident că întotdeauna, dacă nu fizic, măcar spiritual, ne întoarcem la mama. Ea însă ne va aștepta întru eternitate *acasă*. Cam cu asta se ocupă, în principal, o mamă. Ea așteaptă mereu câte ceva: ne așteaptă venirea pe lume, ne așteaptă primii pași, primele cuvinte, primele emoții, primele năzdrăvănii, primele probleme, primele dureri, primele rătăcirii, primele iubiri... în acest șir de *primele*, mama se așează pe un loc al ei: *ultimul*.

Cât despre Denis, un copilaș mititel și sensibil tare, acesta reușește să adâncească misterul care stă la baza creării unei ființe bizare, parcă din altă lume: ”Când te duci la școală, te așezi în bancă și începi să scrii, te gândești care o fi cea mai importantă oră. O fi matematica sau istoria ori geografia? Dar, de fapt, cea mai importantă oră este cea de dinainte de a porni spre școală, denumită ca expresie *cei șapte ani de acasă*”. Cu oarecare reținere în glas, pentru a nu tulbura atmosfera creată, îi felicit pentru mamele care i-au crescut și mă strecor printre sufletele lor cu decența care șade bine oricui și mă uit pe gânduri. Și gândurile mă conduc, inevitabil, la mama. Am bucuria de a o avea încă în viața mea. O liniște cumplită, de care mă tem de fiecare dată, pune stăpânire pe noi, pe întreaga sală de clasă, micuță, cochetă, care este martora atâtor trăiri și gânduri și emoții. Și fără să poți să înfrunți realitatea, gândul acela legat de NICIODATĂ, ca o promisiune, ca un jurământ, revine. Și dacă?

La mulți ani, mamă!

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.primar Jidavu Diana-Alexandrina
Colegiul Național „George Coșbuc”, Cluj-Napoca

Din momentul în care apar în viața noastră, ne străduim să facem tot ceea ce este necesar pentru a le fi bine. Toate acțiunile noastre sunt făcute spre BINELE lor. Dar oare reușim să identificăm care e „binele” lor? Gândim pe termen lung? Tot ceea ce el DEVINE, se clădește în cei „șapte ani de acasă”.

Părinții pot să cadă în capcana ideii că a fi părinte constă în a-i îmbrăca pe cei mici, a-i hrăni, a-i pregăti de culcare. Copilul nu este o sarcină de dus la bun sfârșit, ci persoane care trebuie educate, trebuie iubite. Cum le arătăm dragostea? Înseamnă să le acordăm atenție chiar și atunci când suntem prinși între multe alte sarcini de îndeplinit, între multe alte presiuni ale vieții. Nu e greșit să iubești prea mult un copil, dar se poate să îți exprimi greșit dragostea față de el.

Modelarea copiilor se realizează prin fiecare interacțiune pe care o avem cu ei și nu are loc atunci când toată lumea se înțelege bine, ci în momentele în care încearcă să trăiască în cadrul limitelor stabilite pentru ei.

Cele mai importante mijloace folosite de noi, părinții, ar trebui să fie:

- exemplul personal. Știm că ei copiază tot ceea ce aud și văd. Așadar, cu atât mai mult, trebuie să fim așa cum am vrea să devină copiii noștri. Ce fel de adulți vrem să devină? Generoși, răbdători, responsabili, respectuoși? Noi, părinții cum stăm în aceste privințe?

- modul în care ne raportăm la copii. Dacă vrem să îi învățăm respectul, ei trebuie să se simtă respectați. Dacă vrem să învețe să asculte, trebuie să simtă că sunt auziți.

- felul în care ne adresăm lor. Să ne gândim înainte de a răspunde, ce opțiuni avem și să facem alegerile prin intermediul cărora știm că va învăța ceva nou. Să nu răspundem din impuls, deoarece ei ne vor urma exemplul. Disciplina constă în a-i răspunde cu răbdare și fermitate DE FIECARE DATĂ când greșește, deoarece copilul are nevoie de timp să asimileze. Însă întâi de toate, trebuie stabilite limitele. Iar limitele trebuie respectate. Ce se întâmplă când se forțează limitele? Îi confruntăm cu urmările negative care decurg. E esențial să se simtă înțeleși, însă e indicat să li se precizeze clar unde se trage linie. Un aspect la fel de important este tonul vocii folosit în comunicarea cu copilul. Dacă se păstrează calmul, această stare, cu timpul va deveni și starea copilului.

Un studiu realizat în Marea Britanie de Royal Economic Society a descoperit că nivelul de reușită al unui elev și abilitățile sale sunt influențate de cinci ori mai mult de părinți și familie, decât de profesorii de la școală. Copiii sunt influențați de tot ceea ce este în jurul lor, de modul în care părinții se comportă, de ceea ce ei spun și ceea ce fac.

În prezent, momentul în care familia se reunește este finalul zilei, la cină, care de multe ori este în fața televizorului. De multe ori părinții sunt prea obosiți să mai inițieze discuții. Datorită programului prelungit la serviciu, din păcate, doar seara le rămâne ca timp de petrecut în familie. De aceea, ar fi benefice atât discuțiile prin care să înțeleagă care e viața copilului, prin ce stări trece, cât și discuții prin care să se exploreze idei intelectuale. Altfel, părinții se vor trezi că nu știu ce gândește, ce simte, ce știe copilul său.

Prea mulți copii sunt expuși la cultura centrată pe binele propriei persoane, care promovează răspлата imediată, mai mult decât virtuți ca onestitatea, hărnicia, perseverența. Cine trebuie să îi învețe diferența dintre bine și rău, cum să își gestioneze conflictele, cum să relaționeze cu ceilalți? Acesta e rolul **familiei** și de aceea sunt importanți cei **șapte ani de-acasă**.

Bibliografie:

- Mamalakis Ph., *Principii ortodoxe de creștere a copiilor*, editura Sophia, București, 2017
- www.doxologia.ro

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. Preșcolar Jiplea Suzana Gabi Grădinița cu P.P Nr.3 ,Dr Tr Severin

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de cand e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, sa-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilărie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-I permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ SFATURI PENTRU PĂRINȚI

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: JITARU IOANA ANCA
G.P.P. „DUMBRAVA MINUNATĂ”, ALBA - IULIA**

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.”

(Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Filozoful John Locke susține că ființa umană se naște „tabula rasa”, fără nici o capacitate de înțelegere și cunoaștere. El afirmă că oamenii au puține limite biologice impuse, iar comportamentul și abilitățile sunt rezultatul învățării din cadrul procesului de socializare. Fără a diminua importanța eredității, trebuie precizat că în viața noastră și, mai ales în primii ani de viață, contactul cu ceilalți membri ai societății este vital.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Prezint în continuare câteva sfaturi pentru părinți, vizând o serie de principii morale de ordin practic, privind educația copiilor în mediul familial.

1. Obișnuiește-l pe copil să respecte regulile, însă nu-l obliga, nu impune și evită cuvântul „trebuie”! Cuvintele cel mai des întâlnite în educația copiilor, încă de când trec pragul vârstei de 1 an par să fie: „Nu pune mâna acolo, nu ai voie, nu te duce acolo etc.”. Le interzicem de mici să învețe ce este lumea... în loc să le-o arătăm și să înțelegem alături de ei că toate acțiunile noastre au o explicație și că suntem rezultatul a ceea ce facem. Prin povești de exemplu, îi poți insufla valorile pe care dorești să le transmiți copilului tău. Educă-i gustul pentru libertate și învață-l să îndrăznească. Învață-l că are voie orice atâta timp cât respectă legea, morala și normele bunului simț.

2. Organizează timpul. Învață copilul să fie punctual, să prețuiască timpul propriu și pe al altora, să fie serios, riguros și disciplinat. Poți lipi pe perete sau pe frigider un calendar lunar sau anual pentru a pune în evidență evenimentele ce urmează și termenele limită. Stabiliți împreună programul de dimineață: ora de trezire, regulile și programul de la baie, îmbracățul, luarea unui mic dejun sănătos etc. Fii un exemplu în respectarea regulilor casei.

3. Fără violență. Copiii preiau prin comportament ceea ce văd în casă. Ca părinți, este de preferat să evităm vocile ridicate, tensiunea, nemulțumirile exprimate în mod violent, reproșurile sau cuvintele urâte. Chiar dacă a doua zi acestea nu se văd neaparat în comportamentul copilului, cu timpul își vor pune amprenta asupra personalității lui de mai târziu. Discuțiile aprinse și zgomotoase îi vor crea impresia că

totul se rezolvă prin confruntare. Ai grijă să nu-i lezezi demnitatea în fața colegilor făcându-i observații negative în public. Nu critica un copil în fața altui copil și nu manifesta mai multa atenție pentru unul dintre ei în cazul în care sunt frați. Asculta-i pe fiecare dintre ei și încearcă să îi înveți comportamentele pozitive prin puterea exemplului. Învăță-l să împrumute lucrurile, să le ceară folosind „te rog” și să mulțumească la înapoiere. Arată-i cum să răspundă colegilor violenți, spune-i să nu treacă sub tăcere ce i se întâmplă, să anunțe profesorii și părinții imediat, să plece rapid de la locul conflictelor fizice pentru a nu deveni victimă, să nu răspundă prin violență la violențe.

4. Practică bunele maniere. Învăță-l să se comporte civilizată mai ales în public: să cedeze locul în autobuz; să nu vorbească zgomotos, ci discret și politicos; să salute; să aplaneze conflictele; să fie atent și grijuliu cu copiii mai mici, cu cei nevoiași sau cu dizabilități; să respecte mediul și să aibă grijă unde aruncă resturile alimentare sau deșeurile; să folosească expresiile „te rog” și „îmi dai voie”, „îmi cer scuze”, „îmi pare rău” sau „pot să te ajut?”. Învăță copilul să îi pese de felul în care păstrează lucrurile și să deprindă responsabilitatea de a se îngriji de el și de ceilalți. Învăță-l, de exemplu, să pună în frigider o sticlă de apă nouă, atunci când a golit-o pe cea precedentă.

5. Cărți sau computer? Important este rolul pe care îl îndeplinește computerul. Propune-i copilului jocuri și programe educative pe calculator, din care să învețe atât noi cunoștințe, cât și noi comportamente. Ar fi preferabil ca primele învățăminte ale copilului să fie desprinse din cărți și lecturi, gustând savoarea poveștilor, spiritul lecturii, vocabularul bogat, simțul estetic și latura moral-emoțională. Controlează-i lecturile, comentați-le împreună, dezbateți soarta personajelor, principiile lor de viață și desprindeți morala.

6. Negociază. Ce fel de haine, pantofi, rucsac, tunsori se poartă? Ai grijă: statutul social este foarte important pentru noi toți și copiii nu fac excepție. Așadar, nu îi subestima sentimentele și dorința de a se integra social, ci încearcă să-l ajuți să se integreze, în limitele valorilor, gusturilor estetice și ale posibilităților financiare din familia ta. Permite-i să-și aleagă rechizitele și hainele, dar în limitele unui buget stabilit în prealabil. Dacă observi căvrea prea multe, încearcă să temperezi această pornire prin oferirea unor variante de alegere: „Îți iau ghiozdan nou, deși e bun și cel vechi, însă la ce renunți anul acesta? La bicicletă, la role, la o rochiță modernă?”. Până la urmă creați o negociere care să nu-i permită să i se dea totul de-a gata. Învăță-l ca nimic nu i se cuvine pur și simplu.

7. Conversație, nu televizor. Rolul pasiv de telespectator nu-i potențează imaginația. Deschide un atlas și cere-i să îți citească despre animale. Dacă știi să-i stârnești curiozitatea, îți va pune o mulțime de întrebări și așa veți începe o discuție interesantă.

Pașiți împreună pragul teatrelor, muzeelor și dați importanță sportului și plimbărilor în aer liber.

8. Bucură-te de copiii tăi! Arată-le dragostea la fiecare pas. Bucură-te împreună cu ei de aventura școlii! Într-o bună zi vei realiza că au crescut și că ai trăit alături de el, cei mai frumoși ani, anii copilăriei.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea noastră. Trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, trebuie să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/a de către ceilalți.

„Este de o mie de ori mai bine să ai bun simț fără educație decât să ai educație fără bun simț!”
Robert G. Îngersoll

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

prof. JOLDEA Melania
Colegiul Tehnic "Alexandru Roman"
loc. Aleșd, jud. Bihor

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți începând de la bunele maniere și continuând cu regulile morale care îl vor defini ulterior ca adult.

Toata lumea se gândește la un copil care are cei 7 ani de acasă ca la un copil bine educat, care se comportă exemplar cu persoanele din jurul lui și care știe să facă diferența între ce e bine și ce e rău.

La baza celor 7 ani de acasă stau câțiva factori esențiali: valorile pe care se bazează familia și care îi sunt transmise micuțului, dragostea părinților și specificul copilului de dezvoltare.

Un copil iubit și apreciat de către familie se va simți protejat și va avea un sentiment de siguranță care îi va permite să aibă încredere în forțele proprii și să învețe și să își asume regulile de comportament.

Dacă educarea copilului se va face într-un ambient deschis și relaxant, bazat pe iubire și încredere, atunci acesta nu va percepe regulile ca pe o disciplină de fier și îi va fi mult mai ușor să le asimileze.

Este foarte important ca părinții să înțeleagă că educarea copilului trebuie adaptată etapelor de vârstă deoarece cel mic înțelege lumea într-un mod diferit la 3, 5 sau 7 ani.

Dacă până la vârsta de 2-3 ani copilul nu va fi capabil să vadă dincolo de nevoile lui, începând cu vârsta de 3 ani și până la 5 ani acesta va începe să fie capabil să împartă jucăriile și să facă diferența dintre a face un lucru bun și a face un lucru rău.

Tot la aceasta vârstă copilul trebuie inițiat în arta bunelor maniere, cea mai bună metodă pentru a face acest lucru fiind cea în care cel mic va participa la masă alături de familie și va fi plimbat în anumite ipostaze din care poate deprinde regulile de purtare.

După vârsta de 5 ani cel mic va începe să petreacă mai mult timp cu persoanele din jur, aici este momentul cheie unde el va învăța să aibă un vocabular cât mai divers și bine conturat dar și să își dezvolte capacitatea de comunicare cu cei din jur și să își argumenteze punctul de vedere.

Cei 7 ani de acasă sunt un proces îndelungat, care variază de la copil la copil. Totul începe cu părinții, cu cei care-și asumă rolul de dascăli în viața micuților. Să-ți motivezi copilul este un proces de durată, care pare mai ușor dacă-ți reamintești mereu că cel mic își dorește să fie în centrul atenției și tânjește după afecțiunea ta. Ține cont de faptul că el vrea să știe că ceea ce face este important în ochii tăi, deoarece tu ești primul lui reper în viață.

Bibliografie:

- Emil, P., Iucu, R., 2002, Educația preșcolară în România, Polirom;
- Vrăsmaș, E., 2002, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București.

Rolul familiei în cei șapte ani de acasă

Prof. Joldoș Crina – Laura
Școala Gimnazială „Avram Iancu”, Oradea

Cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască este familia. Ea este mediul prielnic atât pentru nașterea, cât și pentru dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, fiind prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial este cel care oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, constituind o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Expresia „*Cei șapte ani de acasă*” este binecunoscută oricui. Copilăria este perioada optimă pentru educația și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ. În această etapă, copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă” fac trimitere la familie, la mediul în care s-a dezvoltat copilul, la credință, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „educatori”, primii „profesori” din viața copilului. Ei sunt cei care pun bazele în educația, formarea și dezvoltarea acestuia. Când copilul ajunge la grădiniță și apoi în școală, părinții vor avea în continuare un rol foarte important în educația acestuia, de implicarea lor în acest proces depinzând reușita școlară a copilului.

În perioada frecventării grădiniței, părinții se pot implica în educația propriului copil, exprimându-și dorința de a participa la diferite activități alături de acesta, cunoscându-i prietenii și preocupările, fiind atenți la nevoile copilului și păstrând un contact permanent cu educatoarea lui. În acest sens, la grupă se organizează lecții deschise unde sunt invitați părinții să asiste la activități educaționale și practice, scopul fiind ca în relația educator-copil-părinte să existe o armonie și o comunicare eficientă, astfel încât să fie satisfăcute nevoile cognitive și nevoile emoționale ale copilului.

În anii de școală, părinții se pot implica în educația copilului prin diferite modalități. Implicarea acestora și manifestarea interesului față de activitățile copilului, îl vor determina pe acesta să acorde o mai mare importanță procesului educativ. În funcție de particularitățile individuale ale fiecărui copil, părinții îl pot sprijini în mod eficient. Pot să-l ajute la rezolvarea unor teme, să-i cunoască profesorii, material preferat, verificarea temelor, etc. Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului. Părinții trebuie să știe că prin implicarea în educația și formarea copilului, pun bazele de care acesta are nevoie pentru a se dezvolta și a-și construi un viitor.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi pentru că mâncăm tot ce ne dă mami”. Astfel, va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani de acasă? Cu siguranță pot învăța deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament/limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte), consecvența în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Cu toate că raționamentul copilului încă nu este așezat pe făgașul logic, setea sa de cunoaștere îl face să fie mereu preocupat de cunoașterea realității. Această curiozitate se concretizează spre vârsta 4-5 ani în lanțurile de întrebări „De ce?”. Întrebările copilului se extind de la obiectele și fenomenele apropiate spre cele îndepărtate.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul este în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai

străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența, dar și exemplul personal, asta în primul rând, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competitivitate, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini.

În concluzie, putem afirma că familia are un rol important în conturarea personalității, având în vedere faptul că educația oferită de familie reprezintă factorul principal în dezvoltarea copilului.

Bibliografie selectivă:

- E. Bonchiș - *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, Iași, 2004
- U. Șchiopu, E. Verza - *Psihologia vârstelor - ciclurile vieții*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Jucan Anisia Elena
Liceul Teoretic „Samuil Micu”- Sărmașu

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acord atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție

sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Jugănaru Florentina
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” Ploiești

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți, până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil educat, cu bun simț, care știe să salute, să spună „Mulțumesc!”, „Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Cei 7 ani de acasă reprezintă baza pe care se va construi personalitatea copilului. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modelele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Cei **7 ani de acasă** reprezintă pașaportul care te însoțește oriunde în viață! Un adult care are „cei 7 ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.pentru învăț primar: Jugariu Aneta
Liceul Tehnologic Bâlteni/jud. Gorj

Trăim vremuri în care sintagma „cei șapte ani de acasă„ se detașează ușor de conținut, întrucât nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

De unde învață copilul?

Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții își doresc copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunostință în plus poate face diferența. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Toți ne punem însă întrebarea:

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani de acasă?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocații ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unor sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competitivitate
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, trebuie să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă, pas cu pas. Greșelile din familie care ne marchează pentru totdeauna

Prof.cons.școlar Julecătean Dorina_CJRAE_HD_LICEUL TEHNOLOGIC LUPENI

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, de aceea este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”. După ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”.

Politețea - oglinda familiei

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din

apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

5 reguli pentru reușita educației copilului:

1. Regulile trebuie să fie clare
2. Regulile trebuie să fie concrete
3. Regulile trebuie să fie constante
4. Regulile trebuie să fie coerente
5. Regulile trebuie să fie consecvente

După 5 ani înțeleg regulile!

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

CEI SAPTE ANI DE ACASA .....

**JUNGHIE IOANA ALINA
GRADINITA P.N. PERSINARI**

Educarea copilului incepe in momentul in care acesta este adus acasa de la spital, iar parintii trebuie sa fie constienti de responsabilitatea pe care o au deoarece capacitatea de invatare a oamenilor continua pe tot parcursul vietii, insa nu la aceeasi intensitate. Astfel ca, sugarii si copiii prescolari au nevoie de experiente pozitive, dragoste, afectiune si atentie din partea familiei si a primilor dascali. Acestea vor contribui la dezvoltarea sociala, emotionala, propria fericire, sentimentul de incredere si de securitate, insa in lipsa acestora individul va avea probleme de integrare si adaptare. De asemenea, copiii au nevoie sa le fie furnizate inca de timpuriu cunostinte si sa fie integrati intr-un proces de invatare adaptat varstei pentru a pune bazele succesului scolar, dorintei de invatare si realizarii ulterioare.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. În diverse studii, psihologii au explicat, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologilor, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spun psihologii, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, psihologii spun că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe

pereti liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologii. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează.

„ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – POLITETIA !,,

**Prof. înv. preșc. Jura Nicoleta Cristina;
Grădinița P.N. Sinersig, Jud. Timiș;**

Politeția este „ceva,, care se învață. Și se învață ușor. Primele reguli de politețe, copiii le învață de la părinți și de la bunici. Apoi copiii învață de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii lor. Toți acești oameni le dau sfaturi despre cum trebuie să salute, să se comporte în societate, etc.

- „Spune *Bună ziua* atunci când te întâlnești cu cineva cunoscut!” -spune mama;
- „ Nu vorbi cu gura plină! – spune bunica;
- „ Pune-ți batista la gură când strănuți!” – spune tata;
- „ Spune te rog când ceri ceva!” – spune doamna educatoare;

Este foarte bine să oferim copiilor cât mai multe sfaturi și să îi învățăm pe copii să țină cont de ele. Dar cel mai important este să le oferim copiilor modele pe care să le urmeze.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de azi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp cu copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Educația unui copil nu se limitează doar la a învăța copilul să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea adultului, obișnuindul de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fie adulți din preajma copilului, un bun model pentru el. Se începe prin a învăța lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Asadar, cum îl învățăm pe copil bunele maniere?

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și trebuie îndrumat în direcția corectă.

• Chiar dacă a gresit de câteva ori, nu trebuie să tragem concluzia ca acel copil este prost crescut. Este posibil să aibă nevoie doar de una, ~~ună~~ ~~doct~~ ~~ții~~ de bune maniere pentru ca problema să se rezolve;

• Îi explicăm clar și îl învățăm ce anume trebuie să facă sau nu.

• Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reținem scurt, ci încercăm să reformulăm. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia asta verde", îl corectăm spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

• Să fim înțelegători și să le acceptăm greșelile. Să ne amintim că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, darămite ei...

• Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ținem prelegeri și nu îl criticăm în public, nu îl umilim și nu îl jignim față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții, dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

• Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

• Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Michiela Gică, *Cei șapte ani de acasă*, Editura Coresi, București, 2003
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN PRIMII ȘAPTE ANI AI COPILULUI

Profesor învățământ primar JURCA GEANINA – MARIANA
Școala Gimnazială nr. 2, Timișoara

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

La naștere copilul intră într-o societate, ale cărei reguli și limite, el trebuie să le învețe. El intră într-o comunitate care are deja stabilite și un ghid stabilit. Din prima clipă copilul interacționează cu oamenii din jurul său. Copilul este atent la tot ceea ce mișcă în jurul său. El trage propriile sale concluzii despre ceea ce vede, și este în căutarea unei linii ghid pentru comportamentul său. El petrece cea mai mare parte a primilor ani experimentând și învățând cum să-și controleze corpul. El învață să vadă și să interpreteze ceea ce vede; să audă, să simtă, să miroase, să guste și să mestece. Pe măsură ce trece timpul, el învață cum să-și folosească inteligența și cum să îndeplinească sarcinile cu care se confruntă. Prin toate aceste realizări el învață de fapt cum să facă față mediului său. El descoperă abilități și deficiențe.

Membrii familiei sale sunt prima societate și el învață să se adapteze la ea. Un copil ajunge la o concluzie vis-a-vis de relații, observându-le pe cele din jurul lui. Copilul are abilitatea să interpreteze și să tragă concluzii. Copilul învață foarte repede să-și schimbe atitudinea față de cei din jurul său, în avantajul său. Foarte curând el percepe răspunsul la ceea ce face. Dacă plânge, zâmbește sau este pasiv, el observă tipurile de atitudini din jurul lui. Învață foarte repede care din răspunsuri îi place, și cu care din indivizi poate obține o anume atitudine.

Părinții oferă atmosfera unei prime societăți pe care copilul o experimentează. Conceptele lui față de oameni și viața socială vin din relațiile cu părinții. Își dezvoltă atitudinile față de convențiile sociale în familia sa. Părinții îi aduc influențele comunității. De la ei învață cum se comportă oamenii. Familiile competitive, stimulează competitivitatea în copiii săi; familiile cooperante, promovează un patren diferit pentru fiecare copil. Oricum, paternul familiei nu este determinant pentru comportamentul familiei. De fapt, paternul familial poate permite chiar un comportament total opus pentru unii copii.

Fiecare copil are poziția sa în familie și din acest motiv percepe evenimentele din familie diferit. Locul copilului față de frații săi joacă un rol important în dezvoltarea caracterului. Competiția dintre frați duce la diferențe fundamentale între personalitățile lor. Este vorba de constelația familiei. Avem în primul rând ordinea nașterii: cel mai mare, al doilea născut, copilul de mijloc, mezinul sau copilul unic. Fiecare are linia sa de mișcare, drumul său, conceptele și atitudinile sale, care duc la o evaluare diferită a situațiilor din familie și care nu duc, neapărat, la același comportament.

Părinții au un rol determinant în dezvoltarea copilului. Copilul decide ce să ia și cum să interpreteze ceea ce părinții îi oferă ca model. Ei își decid percepțiile. Sunt ființe creative care își fac singuri traducerile lor a ceea ce văd, aud sau experimentează. Fiecare copil percepe familia și frații într-un mod diferit, și pentru fiecare acela este adevărul.

Primii șapte ani își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează familia.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M. - *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000;
2. Negovan, V.- *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003;
3. Sălăvăstru, D. - *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

IMPORTANTA CELOR CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**C.S.E.I.SIMLEU SILVANIEI,SĂLAJ
PROF.PSIHOPED. SPECIALĂ . JURCAN ADELA**

Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul? ” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Educația copiilor in familie este foarte importantă,dar din păcate,astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie.Grijiile de zi cu zi îi copleșesc pe părinți,aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului pentru a asigura un trai decent familiei.Totodată importanța celor șapte ani de acasă se mai poartă și în zilele noastre.Un copil educat cu bun simț are bine clădite ,întipărite lucrurile fundamentale.

Cei șapte ani de acasă sunt vitali în primul rând pentru copil,în al doilea rând pentru părinți și societate.Cred că este esențial ca părinții să fie simpli cu copiii ,să-i învețe lucruri care să-i ajute să devină viitori adulți responsabili și corecți.Să facă deosebirea între bine și rău ,frumos și urât.Să învețe să dăruiască și să primească mai târziu.Trebuie să se înțeleagă că educația se face pur și simplu pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea de pe mai târziu.Educarea copiilor se face pentru binele lor ,pentru a le da o șansă în plus,pentru a le face drumul în viață mai târziu.

Un rol important îl are credința în Dumnezeu.Cei șapte ani de acasă se referă și la nivelul de educație și socializare al copilului și ,bineînțeles, la cea ce înseamnă primii pași spre această educație pe care părintele o induce,iar copilul începe achizițiile.Nu este ușor să oferi educație și sprijin copilului ,dar este aproape obligatoriu.Procesul acesta de socializare,de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică.Amprenta acestor educații trebuie să se vadă în evoluția ulterioară a copilului și a personalității lui.Biserica ar trebui să pună un accent deosebit pe educația copiilor.În fiecare predică ,slujbă cu un sfat al preoților către credincioși ar trebui să sublinieze importanța educației a atmosferei familiale și,de asemenea,importanța comunicării cu copiii.Educație sau nu,în sens contrar ,lipsa de educație are implicații majore,în viitorul fiecărei persoane. E foarte ușor să identifici ,dacă privești pe stradă,persoane care au fost sau nu educate la timp.

Cei șapte ani de acasă se leagă în primul rând de educația pe care o primește fiecare acasă.Acești ani înseamnă ca familia să fie unită,părinții să-și educe copiii pentru a avea un simț, respect și corectitudine: să nu furi,să nu jignești.Societatea noastră duce lipsă de acești cei șapte ani de acasă,iar urmările sunt negative.Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației.Dacă lipsește baza ca la orice clădire,este grav.

Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec,mai ales în familie,este una de bază.Characterul fiecărui om se conturează,se formează în această perioadă,de aceea cei șapte ani de acasă se referă la comportamentul unui copil.Având cei șapte ani de acasă știe să se comporte și cu un om mai în vârstă,în societate, și în viață.Lipsa celor șapte ani de acasă,depinde și de caracterul copilului ,depinde și de părinți,ce văd în casă,în familie,ce îi învață în primul rând.Copilul trebuie educat și învățat de mic în așa fel încât să fie mai bun pentru ceilalți.Neștiind să-i educi de mici,copiii ajung să facă atâtea lucruri rele.

Cum am mentionat mai sus,credința în Dumnezeu are un rol important în formarea viitorului adult.Părinții trebuie să îi învețe pe copii să meargă la biserică de mici .

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită în general pentru a descrie în general conduita unei persoane într-un context anume,însă educația din primii ani de acasă,de care cei mici au parte definește în bună măsură viitorul adult.Până la vârsta de 6-7 ani un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educația primită de acasă ,un anumit grad de autonomie : să se îmbrace singur,să se spele,să fie ordonat,un nivel rezonabil de politețe,învățată din regulile impuse în familie,un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient,un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Din cele mai vechi timpuri se folosește această expresie cea ce denotă faptul că importanța educației timpurii este relevantă în dezvoltarea viitorului adult.Educația se realizează prin regulie și recompense ,de asemenea cu foarte multă seriozitate și consecvență.A educa sau a-l învăța pe cel de lângă tine lucruri fundamentale ,folositoare sensului vieții înseamnă să îți dedici o mare parte a timpului –sacrificiu.

Cred că ați educa copilul de la o vârstă cât mai mică înseamnă a-i oferi o șansă în plus în viață,a-l pregăti să facă față cu succes la bucuriile și greutățile vieții. Este frumos să vezi cum un copil se dezvoltă

armonios,devine un adolescent care are aspirații înalte ,dornic de a-și satisface dorințele ajungând un adult responsabil și plin de viață ,denotă că are cei șapte ani de acasă.

Ne duce gândul să concluzionăm că părinții,școala, biserica ,însuși societatea au o contribuție la educarea și responsabilizarea viitorului adult.

Cu dragoste și respect educat, Va fii un adult manierat!

**Prof. Înv. primar JURGIU CORINA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOAN SLAVICI,, ȘIRIA**

Pentru un copil care pornește în viață dornic să descopere întreg universul, este foarte importantă educația ce i se oferă atât în sânul familiei, cât și mai apoi în grădiniță și școală.

Modul cum se comportă copilul este rezultatul a ceea ce face familia și grădinița pentru el, este nevoia de consecvență, de încurajare în anumite momente în care dă dovadă de un comportament pozitiv, astfel încât să se încurajeze toate actele manierate.

Familia are obligația de a fi un bun exemplu pentru cel educat, să se comporte cu calm și manierat, fără țipete și expresii deplasate, să se adreseze politicos, atât copilului, cât și celorlalți din jurul său. Învățarea acestor comportamente se realizează prin interacțiunea cu: părinți, educatori, învățători sau copii. Comportamentul părintelui și a societății din jurul său reprezintă modele de comportament pentru educabil.

Cei șapte ani de acasă definesc un cumul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață. Această perioadă este considerată una dintre cele mai importante, deoarece copilul acumulează cât mai multe informații și își însușește comportamente, atitudini și limbaj.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament",. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca și adult.

Bibliografie:

„Copiii invata ceea ce traiesc” de Dorothy Law Nolte si Rachel Harris
„Parenting neconditionat” de Alfie Kohn
www.didactic.ro

La drum cu cei 7 ani de-acasă

Prof. înv. primar: Jurj Rodica
Școala Gimnazială Pișcolt
Jud. Satu Mare

Și ce sunt cei 7 ani de acasă? Sunt pași mici pentru a deveni om mare.

Aș putea începe, în ceea ce privește familia, cu un citat din Dostoievski care spune: „**Suprema pedagogie este casa părintească**”, așa că părinții sunt primii și cei mai buni profesori pentru materia „viață”.

În conversațiile celor mari sunt adesea invocați cei șapte ani de acasă, în prezent pomeniți când se observă că aceștia... lipsesc, sau făcându-se referiri la cât de bine sau prost crescut este un copil.

Și totuși, în cei șapte ani de acasă, ce să-l înveți pe copil? O limbă străină? Engleza, franceza, germana? Sunt chiar atât de importante? Am putea face primele experimente, chiar în bucătărie, sau să-l ducem în orașe ale cunoașterii, sau să-i umplem biblioteca cu sute de cărți...Oare în ce măsură toate acestea contează? Putem continua cu a-l învăța să dăruiască, să fie tolerant, să împartă din ce are. Toate acestea sunt importante, dar nu suficiente.

În primul rând, copilul trebuie să știe că e respectat, iubit, că iubirea i se oferă necondiționat, copilul nu trebuie să câștige iubirea adevărată. Dacă va primi iubire, va învăța să se iubească pe sine, să înțeleagă că este important așa cum este, nu așa cum vor cei din jur să-l facă să devină.

Copilul va deprinde încet regulile de conviețuire fiind expus la rigorile și cerințele societății, ale mediului în care crește și se dezvoltă. Observând exemplul adultului, copilul va deprinde politețea și bunele maniere. Apoi, învățându-l să aștepte liniștit, se va deprinde cu răbdarea, înțelegând că nu i se cuvine totul; învățându-l să se comporte frumos cu copiii, să nu râdă de cei din jurul lui, va deprinde bunătatea; să nu fie invidios, să dea dovadă de bună cuviință, făcându-l să înțeleagă că alături de altruism, empatie, spirit de echipă, optimism, gândire pozitivă are un dar neprețuit pentru toată viața: a învățat să semene sămânță de prieten!

Și toate acestea pot reprezenta o scurtă descriere a iubirii!

Să-i învățăm pe copii ce e dragostea ar putea fi de ajuns să spunem că e lecția esențială pentru cei șapte ani de acasă. Dar pentru asta e nevoie de o viață întreagă, nu-i așa?

Cei șapte ani de acasă - „Leagănul” educației

Prof. Jurjac Adriana Carmen

Școala Gimnazială „Dr. Balasi Jozsef” Curtuișeni, Structura Vășad

Auzind termenul „cei șapte ani de acasă” ne duce gândul la cea mai importantă perioadă din viața și dezvoltarea unui om. Este perioada cu cele mai intense instanțe de acumulare și progresie. După aceasta, doar se rectifică.

Dar ce înseamnă „cei șapte ani de acasă”? Un „bună ziua”, „mulțumesc”, „te rog”, „scuză-mă”? Răspunsul cel mai simplu este educația de acasă: bunele maniere, educație, reguli morale, responsabilitate. Toate acestea sunt învățate în familie, aceasta fiind matricea pe care se clădește viitorul. Pregătirea copilului pentru viață începe de la modelul pe care părinții îl oferă copilului. Ei sunt primii „educatori”, iar munca lor se răsfrânge asupra tuturor aspectelor legate de dezvoltarea disponibilitatea intelectuală și temperament. Ceea ce se întâmplă în nucleul familiei este decisiv în ceea ce privește viața socială și spirituală a copilului. Drumul micuțului om se trasează în primii pași, el stabilindu-și idealurile din modelele văzute acasă. O educație prea severă va crea incertitudini, lipsă de încredere, personalitate sau inițiativă. O atitudine prea relaxată, va duce la inconsecvențe, delăsare, lene, dar pretenții și așteptări tot mai mari. O oscilare nesigură între cele două – dezvoltare, dificultate de adoptare socială și capricii.

Lacunele sentimentale și comportamentale, relaționarea defectuasă și toate problemele interioare ale copilului sunt o consecință a unui dezechilibru familial. Cazurile de depresie, neadaptare socială, delincvență etc. Sunt rezultatul unei educații familiale defectuase.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe cu prima zi de viață. Aici copilul primește primele informații despre lumea ce-l înconjoară, normele de conduită și climatul socio-afectiv necesar.

De asemenea, afecțiunea cu care părinții îl înconjoară îi permite copilului o dezvoltare armonioasă, încredere în forțele proprii, deschidere socială și spre învățare.

Educația nu se oprește la etichetă (cum se îmbracă, să mănânce și să se poarte în anumite situații), copilul trebuind să se dovedească capabil de altruism, să arate că celălalt de lângă el este important pentru el, că îi vede valoarea.

Cei șapte ani de acasă

Autor: prof. Jurje Loredana Maria
Școala Gimnazială Specială Baia Mare

Cei șapte ani de acasă ne duce cu gândul la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil care are deprinderi ce țin de relaționarea cu cei din jur, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația primită în această perioadă, de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în lucruri dure care îl pot face pe copil să aibă diverse temeri și frici.

Este foarte important ca educația să fie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit, în funcție de vârsta cronologică.

De la trei la cinci ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Tot în această perioadă copilul învață bunele maniere, cum trebuie să se poarte în grupurile din care face parte. Acest proces este unul de durată, care de fapt va prinde contur în fiecare zi, iar modelul cel mai pertinent este cel familial. Activitățile împreună cu familia și a familiei cu cei din jur vor oferi cel mai bun model.

Cu timpul copilul devine din ce în ce mai independent, deoarece între cinci și șapte ani acesta va intra în contact cu diverse persoane și își va dezvolta capacitatea de comunicare și relaționare.

Este foarte important ca, copilul să fie valorizat, să i se asculte părerile, să fie lasat să își termine de spus ideile, să argumenteze punctul de vedere în discuție, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon sau să răspundă când este necesar. Copilul trebuie încurajat să spună adevărul și i se oferă modele morale și norme de comportament agreeate de societatea în care trăiește.

Părinții și familia în general sunt modele pentru copii. Mediul ar trebui să fie unul adecvat, fără certuri sau discuții contradictorii în prezența copilului, deoarece poate învăța că în acest mod se rezolvă problemele. Dacă în familie se regăsesc modele negative atunci copilul va înțelege că așa este normal. Dacă aude cuvinte frumoase, va fi și el politicos, dacă se vorbește frumos în jurul lui, va învăța și el acest lucru.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei.

Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o pedeapsă.

Până la șase, șapte ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel

rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

În cei șapte ani se predau multiple lecții de educație care pregătesc copilul pentru a deveni un bun membru al societății în care trăiește, la școală să fie respectuos, să trateze pe cei din jurul său cu respectul cuvenit. Această educație este importantă și vitală, însă în ultima vreme, din păcate nu mai are însemnătatea dorită.

Din experiența pe care o am la școală constat că acest standard minim de educație nu mai este atât de important, mai ales pentru părinții elevilor cu care lucrez. Acest deziderat nu mai are valoare deoarece s-a renunțat la aceste standarde, părinții își educă copii după alte valori decât în trecut. Din păcate lipsa unor valori morale în care să creadă părinții, îi determină pe copii să preia exemplul acestora. Cert este că educația trebuie să existe, însă ea nu se mai realizează având la bază principii sănătoase, morale și etice. Din păcate valorile materiale au primit o valoare mult mai mare, ritmul de viață s-a schimbat, adulții sunt oboșiți și stresați, prea puțini acordă timp copilului, sunt mai degrabă interesați de performanța copilului și nu de valorile cu care acesta se formează în viață. Odată imprimare aceste valori, inversate, sau într-o ierarhie mai puțin adecvată, este destul de dificil să mai fie schimbate.

Asemeni temeliei unei case, cei șapte ani de acasă sunt temeliea unei vieți de adult care are principii morale și se poate integra în societate. Cei șapte ani sunt vitali pentru copil, pentru părinți și pentru societate. Trebuie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai ușor.

Cei șapte ani de acasă

Prof. JURJEU VERONICA
LICEUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ ARAD

„Copiii sunt mâinile cu care prindem cerul” – H. W. Beecher

În opinia generală, cei 7 ani de acasă se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului acestuia, până la momentul în care copilul merge la școală.

Ce înțelegem prin sintagma „copilul are cei șapte ani de acasă”? Cu toții ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Aspectele pe care le urmăresc părinții până la momentul școlarizării copilului sunt educația, bunele maniere și regulile morale, care de fapt și de drept sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea.

În mod cert, părinții sunt modele pentru copil, sunt cei al căror comportament încearcă să îl copieze. Copilul va vorbi calm, dacă în jurul său este serenitate, va spune *mulțumesc* și *te rog*, dacă părinții folosesc aceste cuvinte în limbajul de zi cu zi, va fi afectuos dacă este armonie în familie, și exemplele pot continua la nesfârșit.

Este extrem de important să lăudăm copilul ori de câte ori se dovedește bine crescut prin ceea ce pentru el este cea mai prețioasă recompensă, nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Politețea copilului este oglinda familiei. Pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, regulile de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, spun psihologii. Tot în această perioadă, se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să fie cu toată lumea la pertu.

Până la 6 - 7 ani, în principal prin educația primită de acasă, un copil trebuie să aibă dezvoltate anumite abilități: un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Prin urmare fii tu un exemplu! Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaipe pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Prin interzicerea unei activități a copilului, nu facem altceva decât să îi stârnim curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă ... Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un șef este la rândul său om la fel ca și doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că românii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător, astfel micuții noștri vor fi fără vrerea lor rasiști sau vor face discriminări de genul: e gras, e slăbănog, e handicapat, e pitic, e lungan, e ... și exemplele pot continua.

Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni comportamente dificile de gestionat în public, nu trebuie să cedezi dacă cel mic face crize de nervi în public.

În concluzie, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Educatoare: Jurjuț Denisa Mariana Grădinița cu Program Normal Nr. 2 Dicănești

Cei șapte ani de acasă oferii copiilor reprezintă „cartea de vizită” a părinților. Familia este primul mediu al copilului, fiind responsabilă de prima formă de educație de care micuții au parte: educația informală.

Părinții trebuie să conștientizeze faptul că sunt modele pentru copiii lor, că cei mici imită perfect ceea ce îi văd pe ei că fac, așa că să le oferim ceva frumos de imitate. Totodată primele cuvinte le învață de la ei. Așadar „primii dascăli” ai copiilor sunt părinți iar „prima școală” în care ei învață este „familia”.

Cei șapte ani de acasă reprezintă „temelia” educației oferite copilului. În perioada aceasta se pun bazele „viitorului adult” prin intermediul influențelor și acțiunilor educaționale exercitate în mod neintenționat și neorganizat.

Familia este una din cele mai vechi forme de comunitate umană ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității. După Stănoiu și Voinea (1983, p.16) familia este definită ca un „grup social realizat prin căsătorie, alcătuit din persoane care locuiesc împreună, au gospodărie casnică comună, sunt legate prin anumite relații natural-biologice, psihologice, morale și juridice și care răspund una pentru alta în fața societății”. Tipurile de familie existente sunt: familia extinsă, familia nucleară, familia monoparentală, familia compusă sau familia cu părinți vitregi.

Părinții au o influență majoră asupra comportamentului copiilor. Un aspect negativ face referire la faptul că de câte ori copilul greșește, stică ceva sau nu este ascultător, părinții îl jignesc, îl etichetează și uneori, îl mai lovesc. Nu mi se pare absolut deloc corect acest comportament din partea părinților, această formă de corecție, deoarece fiind agresivi, violenți verbal și/sau fizic, vor apărea repercursiuni asupra dezvoltării personalității copilului. O rețetă eficientă pentru ca părinții să reacționeze adecvat la situația copilului ar fi centrarea atenției pe comportament și nu pe copil. Astfel părintele trebuie să-i explice copilului: „Nu sunt supărat pe tine, ci sunt supărat pentru că ai făcut...”. Iar apoi să găsească o soluție împreună cu copilul: „Haide să găsim o soluție împreună, să vedem cum putem rezolva, ce putem să facem ca să nu se mai repete.” Totodată jignirile, etichetele aspre împreună cu un ton ridicat al vocii, nu vor avea niciodată o eficiență scontantă. Astfel copiii pot avea răbfuniri sporadice care duc la manifestări negative ale copilului precum inhibiția, frica, instabilitatea sau la apariția sentimentului de frustrare. Totodată stima/ imaginea de sine a copilului este profund influențată negativ prin gesturile de interdicere, amenințările, jignirile, etichetele sau carențele modului de relaționare dintre părinte și copil. Dacă parentingul părinților este unul autoritar va impune un nivel înalt al controlului, dar și un nivel scăzut al căldurii părintești. Părinții trebuie să le ofere copilului un sentiment mai aprofundat de siguranță, confort și securitate, fapt pentru care copilul prezintă o tendință de apropiere față de ei, un atașament față de ei. O metodă eficientă ar fi ofertele emoționale și întăririle venite din partea părinților care facilitează procesul acceptării de sine. Încurajarea, lauda, faptul că este ascultat și că i se vorbește cu respect, atenția acordată de părinți. În acest fel, copilul s-ar simți apreciat, iar precizarea motivelor care stau la baza laudei este un prilej de descoperire a criteriilor ce vor funcționa ca repere de autoevaluare.

În concluzie, familia are un rol foarte important în dezvoltarea personalității copilului/ elevului. Familia este răspunzătoare, în mod direct, de prezența sau absența celor șapte ani de acasă din viața copilului. „Calitatea” celor șapte ani de acasă se reflectă în comportamentul copiilor, în alegerile pe care le fac, în atitudinile pe care le au, în felul cum respectă regulile, își îndeplinesc sarcinile și își asumă responsabilitățile. Copiii sunt „oglinza” părinților și „rodul” educației lor.

BIBLIOGRAFIE

Bonchiș, E. (2011). *Familia și rolul ei în dezvoltarea personalității copilului*, Iași: Editura Polirom

Bonchiș, E. (2007). *Psihologia copilului-Ediția a II-a revizuită*, Oradea: Editura Universității din Oradea, 2007

Cei șapte ani de acasă

Profesor învățământ preșcolar: Kánya Júlia **Școala Profesională „George Coșbuc” Medieșu Aurit – Structura G.P.N. Potău**

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Adesea, când găsim un gest ca fiind nepotrivit în comportamentul unei persoane, recurgem la expresia „îmi lipsesc cei șapte ani de acasă“.

Ce înțelegem, de fapt, prin această expresie?

Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu?

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu“. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?“, răspunsul copilului să fie „Bine!“, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

FRUMUSEȚEA EDUCAȚIEI OGLINDITĂ PRIN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Înv. Preșc. Biriș Karina Gerlinde
Grădinița PP Nr. 11 Arad

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, aceasta continuându-se și reflectându-se mai apoi în celelalte etape ale vieții. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii. Cei șapte ani de acasă reprezintă prima etapă a vieții fiecăruia dintre noi. Această etapă e cea mai importantă din întreaga viață. Atunci învățăm să vorbim, să ne comportăm, să folosim mâinile, picioarele, mintea, s.a.m.d. Părinții noștri și noi, ca și părinți sau educatori, trebuie să ne ocupăm de educația copiilor în acești șapte ani. Este o responsabilitate enormă și lucrurile trebuie luate în serios.

Cu toții am auzit cel puțin o dată expresia „cei șapte ani de-acasă” atunci când a venit vorba despre educația copiilor. Într-adevăr, perioada pe care o trăim în cadrul familiei este foarte importantă, deoarece reprezintă fundamentul vieții noastre. Copiii învață urmărindu-și părinții cum acționează și preluând exemplul oferit de aceștia. Educația unui copil începe de acasă. Familia este locul de unde este nevoie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală în care, avându-i pe părinți ca modele, copiii încep să învețe lecțiile menite să-i călăuzească în viață – lecții de iubire necondiționată, respect, încredere, lecții de ascultare, politețe, stăpânire de sine.

Copiii sunt diferiți, dar cu toate acestea sunt câteva lucruri esențiale care îi fac să fie asemenea: cu toții au nevoie de dragoste, de securitate, de stimulare, simt nevoia de siguranță, de acceptare. Prin sentimentul apartenenței la o familie, copilul conștientizează că este iubit, dorit, acceptat și îngrijit, ceea ce va intensifica dezvoltarea sa intelectuală, emoțională și socială. Copilul caută sprijin în adult și are nevoie de acesta ca să-și câștige încrederea în sine, în propriile forțe și să-și dobândească propria independență.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Politețea, respectul, regulile de bune maniere, comportamentul civilizat sau, simplu spus, cei șapte ani de acasă, toate acestea se dobândesc în familie din momentul în care micuții încep să înțeleagă. Copiii trebuie să învețe lucrurile simple încă de la cea mai fragedă vârstă, și anume: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Ei trebuie să știe ce se cuvine și ce nu se cuvine la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere modelează copiilor comportamentul în societate și îi învață ce înseamnă respectul.

„Cei șapte ani de acasă” lasă urme în timp asupra comportamentului copilului, căci reprezintă oglinda educației primite în familie. Părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața copilului. Deprinderile de comportament, atitudinea față de ei înșiși, față de ceilalți, față de prieteni, față de muncă, formate în acești ani vor sta la baza personalității lui viitoare.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția lor să fie îndreptată asupra „semnalelor” prin care dorim să le transmitem informația, profitând astfel de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt mereu curioși, dornici să învețe și să descopere lumea. Copiii nu pot aștepta. Timpul acordat lor este întotdeauna cel mai important. Dacă părinții așteaptă un moment mai bun, până încheie ceea ce au de realizat la slujbă, până când se simt mai odihniți, până săptămâna viitoare, până anul viitor, copiii deja au crescut și perioada cea mai bună de a clădi ceva în comportamentul lor, în educația lor a trecut. Fiecare persoană găsește un moment pentru lucrurile și oamenii importanți din viața sa. Dacă reușim să acordăm timpul nostru copiilor, ei vor înțelege cu siguranță ce reprezintă ei pentru noi. „Nu

nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pânțece te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor.”
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Înv. Preșcolar Kecses Izabella Margareta
Liceul Teoretic „Samuil Micu” Sărmașu, jud. Mureș

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții le oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

În primii trei ani de viață copilul petrece cel mai mult timp cu familia, de aceea familia trebuie să fie cea care începe educația copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. „Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

În primii șapte ani de viață a copilului li se formează personalitatea, comportamentul, iar pentru asta părinții trebuie să stabilească niște reguli stricte dar realiste pe care copilul trebuie să le respecte, trebuie explicat ce se întâmplă dacă nu respectă regulile, dar și părinții trebuie să dea exemplu copilului. Nu poți să ceri ceva unui copil să facă dacă tu ca părinte nu îi oferi acel exemplu. De exemplu nu-i poți cere să nu țipe dacă acasă în familie sunt certuri, sau să salute dacă nu vede acest exemplu la părinți. Este important ca ambii părinți să-i ofere aceste exemple, nu doar unul dintre ei.

Când vorbim de cei șapte ani de acasă în primul rând ne gândim la bunele maniere, copilul să salute, să mulțumească, să vorbească frumos.

La trei ani copilul intră la grădiniță, se desparte pentru prima oară de familie. Dacă acest copil a primit o educație corespunzătoare în primii ani de viață o să-i fie mult mai ușor să se adapteze în societate, unde nu mai este fetița sau băiatul mamei, unde trebuie să socializeze cu ceilalți copii și cu educatoarea, unde trebuie să împartă jucăriile cu ceilalți copii, trebuie să învețe să aștepte, învață ce e bine și ce e rău, apreciază recompensele dar înțelege și pedepsele. Dacă copilul face un lucru bun trebuie recompensat și aici nu mă refer la recompensă materială ci la laudă, copilul să simtă că părintele este mândru de el, că se bucură, îl încurajează. La fel pedeapsă poate fi dacă îi arătăm copilului nemulțumirea, dezamăgirea noastră.

În multe situații părinții nu le oferă copiilor exemplul necesar, în schimb se așteaptă să învețe bunele maniere la grădiniță sau la școală. Din păcate cadrul didactic degeaba încearcă să educe copilul, pentru că acesta merge acasă unde vede alt exemplu, petrecând cea mai mare parte în familie copilul o să asimileze comportamentul văzut acasă.

Ne gândim ce ar trebui să învețe copilul în primii șapte ani. Ar trebui să învețe să salute, să mulțumească, să ceară frumos, să-și ceară scuze dacă e cazul, să nu mintă, să fie corect, să respecte oamenii indiferent cine ar fi aceștia (colegi, profesori, adulți, părinți), să fie curat, să nu arunce gunoi pe jos, să nu vorbească cu gura plină, să fie ordonat, să aibă grijă atât de lucrurile personale cât și de lucrurile celorlalți.

Maria Montessori a transmis câteva gânduri care mi se par foarte adevărate, cum ar fi: - copilul învață ce vede în jurul lui,

- dacă un copil este foarte des criticat și el la rândul lui o să-i critice pe ceilalți,
- dacă un copil este lăudat o să învețe să aprecieze pe alții,
- dacă ești sincer cu un copil, copilul o să învețe să fie corect,
- dacă se râde des de un copil, copilul devine timid,
- dacă copilul se simte în siguranță, o să învețe să aibă încredere în alții,
- dacă un copil este des apreciat, o să aibă încredere în sine,
- să nu vorbești niciodată urât despre un copil, nici măcar pe la spatele lui,
- întărește-i calitățile pozitive,
- ascultă întotdeauna și răspunde-i la întrebări,
- respectă-ți copilul și atunci când acesta greșește,
- ajută-l întotdeauna când acesta îți cere ajutorul.

Trăind într-o societate trebuie să colaborăm cu alții, să lucrăm în echipe, iar dacă aceste deprinderi de comportament au fost însușite atunci și colaborarea între oameni o să fie mai fructuoasă, relațiile între oameni o să fie mai bune. Învățăm să fim mai buni, să ne ajutăm unii pe alții, să fim toleranți, să-i apreciem pe ceilalți.

Dacă am fi mai educați atunci și țara noastră ar fi mai civilizată, mai prosperă, iar condițiile de viață ar fi mai bune.

Puterea exemplului în familie

Autor: Kiraly Ana

În viața fiecărui individ, familia joacă un rol foarte important. Fiecare dintre noi simțim, că familia poate fi una dintre cele mai mari surse de fericire, totodată aici putem simți cea mai mare durere. Familia este primul mediu al copilului, este cadrul în care se structurează personalitatea. În familie copilul învață ce este bine, ce este rău, stăpânește bunele maniere, regulile morale, formulele de politețe, aici își exprimă emoțiile experimentând cele mai diversificate sentimente. Familia transmite copilului o moștenire elaborată și experimentată de generațiile precedente, deci reprezintă ”cureaua de transmisie” a tradițiilor, credințelor și a diferitelor cunoștințe. Aceasta este cea responsabilă de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului, și de protecția acestuia, având o influență puternică asupra lui.

Anii petrecuți alături de părinți sunt importanți, mai ales primii șapte ani, de aceea în această perioadă părinții trebuie să-i acorde copilului o atenție deosebită, deoarece acești ani de viață sunt definitorii în formarea lui ca adult. Copilul este cea mai prețioasă creație, familia nu are dreptul să-l neglijeze. Încă din primele zile de viață familia are o funcție de protecție și de susținere, în sensul că răspunde de nevoile vitale ale acestuia, îngrijește de sănătatea lui, acordând o atenție sporită.

Dincolo de funcția de protecție și de susținere, familia are și o funcție de inițiere în aspectele cele mai diverse ale vieții cotidiene, pornind de la regulile de bunăcuviință până la comunicarea cu ceilalți. Este extrem de important ca părinții să învețe să descopere moduri de a se apropia de copilul lor, pentru că relația afectivă dintre copil și părinți este baza formării unui comportament corespunzător în dreptul copilului. În acești ani de viață părinții au un rol important, trebuie să fie modele vii pentru cei mici, deoarece copilul este martorul modului în care adulții se comportă între ei și învață o serie de valori prin imitarea exemplului dat de părinți. Din păcate ei pot învăța și comportamentele negative. Felul în care părinții își exprimă supărarea, frica, dezamăgirea se poate regăsi și la copiii lor.

Dacă influența familiei este negativă, nimeni nu poate aștepta, ca din copiii aceștia să se formeze oameni, pe care să se sprijine viitorul. Cea mai bună permisă pentru creșterea unui copil ”onest” este relația bazată pe încredere și respect în familie atât în relația între părinți, cât și în relația părinte copil. Părinții trebuie să iubească necondiționat pe copil, deoarece el așa se simte protejat și îngrijit, dar aceasta nu înseamnă că nu stabilește și nu impune reguli. Copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament pe care i le stabilesc părinții, mai târziu educatorii. Este recomandat ca părinții să petreacă cât mai mult timp cu cei mici, să comunice cu ei, să fie preocupați de ceea ce face copilul și să aibă o relație bazată pe respect, înțelegere și iubire.

Deseori însă, motivată de programul de lucru încărcat, de dificultăți financiare, sau disconfort moral în relațiile casnice, atmosfera familială este atât de deteriorată încât dialogul părinți-copii devine agresant. Tot atât de adevărat este ca la aceasta concură și lipsa răbdării, determinată de necunoașterea vârstelor și particularităților lor.

Afirmația: ”Prin familie se clădește sau se distruge omenirea” trebuie să ne dea de gândit. Copiii vor ajunge ceea ce se formează în familia din care fac parte. Familia are o influență atât de puternică asupra copilului, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia este locul unde copilul ”aude” și ”vede”. Ceea ce aude nu va uita niciodată, nici cuvintele dulci, nici certurile, țipetele. Ceea ce vede pătrunde în sufletul lui și imaginile ce se vor tipări în copilărie în mintea lui, vor fi vii pentru toată viața, de aceea sunt așa de importanți anii petrecuți alături de părinți, și de aceea contează atât de mult exemplul părinților.

Bibliografie:

1. Carmen Fortună, Sociologie generală, București, 2007
2. Ioan Nicola, Tratat de pedagogia școlară, Editura Aramis 2003

Familia, cel dintâi și cel mai important context de viață

prof. Kiraly Enikő

Familia reprezintă cel dintâi și cel mai important context de viață, cu un rol deosebit în socializarea copilului. Sentimentul de siguranță, singurul care permite copilului să se emancipeze și să-și dobândească personalitatea, depinde de următoarele condiții: protecția împotriva agresiunilor venite de afară, satisfacerea trebuințelor elementare, coerența și stabilitatea cadrului de dezvoltare, sentimentul de a fi acceptat de ai săi ca membru al familiei, de a fi iubit, de a se accepta caracteristicile individuale, de a avea posibilitate de acțiune (o anumită arie de libertate) și de a dobândi o experiență personală. Toate acestea sunt imposibil de realizat în afara unui mediu familial echilibrat și cald, funcțiile de securizare afectivă și de factor socializator și individualizator ale familiei fiind de neînlocuit.

Statutul familiei, în angrenajul social actual, comportă semnale îngrijorătoare de degradare calificativă, de diminuare a rolului educativ ca urmare a instabilității crescânde a cuplului, a scăderii interesului și controlului părinților față de preocupările copiilor, datorită, în cea mai mare parte, grijilor materiale cotidiene (fie de supraviețuire, fie goana după cât mai mult câștig). Din punct de vedere sociologic, familia contemporană cunoaște un proces de destrămare /eroziune structurală, de demisie de la funcțiile sale educative, o degradare continuă a autorității, implicit a calității mediului educativ specific (în primul rând, prin slăbirea controlului asupra copiilor și prin îngustarea registrului de influențare a acestora).

Cu privire la alte aspecte ale relației copil-părinte, se constată că numai în unele familii se asigură echilibrul convenit între rolurile celor doi părinți, roluri împărțite pe dimensiunile esențiale cunoscute. Părinții își împart bucuriile și satisfacțiile în educarea copiilor utilizând aceeași schemă după care își împart și eșecurile educative.

Disfuncțiile la nivelul relației părinte-copil cauzează evoluții nefavorabile ale copilului în plan afectiv, frustrări ale acestuia din cauza răcelii afective a căminului familial. Dezacordurile și tensiunile dintre părinți generează în conștiința copilului îndoieli, reticențe, reacții neadaptative.

Rolul determinant pe care îl au experiențele proprii copilăriei în procesul de asumare a rolului de tată (mamă). Amintirile traumatizante ale anilor copilăriei îi pot face pe unii părinți să persiste pe „linia dură”, iar pe alții, dimpotrivă, să fie îngăduitori peste măsură în educația propriilor copii.

Familia nu poate asigura în totalitate socializarea pozitivă a tinerilor, în general, și prevenirea-terapia comportamentului deviant, în particular. Îi lipsesc acea coerență de principii și stăpânirea metodelor psihologice necesare acțiunii educative. De aceea este necesară cooperarea liber consimțită, interactivă cu alți factori, înainte de toate cu școala.

Bibliografie

1. E.Albu –*Manifestări tipice ale devierilor de comportament la elevii preadolescenți*, Aramis, 2002
2. F.Mahler (coord)- *Sociologia educației și învățământului*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1977

Cei șapte ani de-acasă includ și conceptul de educație fizică și sport

prof. Klein Adriana
Colegiul Tehnologic de Industrie Alimentară Arad

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, fizică etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Sportul în viața copilului oferă multiple beneficii, nu doar la nivel de dezvoltare fizică armonioasă, ci și la nivelul socializării și al sănătății pe termen lung. Practicat în echipă sau în cadru organizat, sportul îi ajută pe copii să fie **mai sociabili, să lucreze ușor împreună cu ceilalți și să înțeleagă ce înseamnă fair-play**. În plus, sportul oferă și o metodă grozavă pentru copii de a se distra. *O activitate fizică constantă (2-3 ori pe săptămână), începută de la vârsta de 3-4 ani are un rol preventiv foarte important. Întărește imunitatea, previne îmbolnăvirile, previne obezitatea, ajută la dezvoltarea corectă a musculaturii, întărește sistemul osos, ajută la o postură corectă și, nu în ultimul rând, echilibrează sistemul endocrin al copilului. Pe lângă aceste efecte asupra organismului, are un rol la fel de important în dezvoltarea mentală și psihică sănătoasă. Sportul practicat de la vârstă mică ajută la dezvoltarea creativității, îmbunătățește coordonarea și relația copilului cu alți copii și adulți. Copiii care practică un sport constant sunt mult mai sociabili, comunicativi și disciplinați.*

Mișcarea fizică îmbunătățește **performanțele fizice și intelectuale** la orice vârstă, precum și agilitatea, viteza, forța și rezistența la efort. Sportul crește și capacitatea de memorare și învățare, lucru atestat de numeroase studii. Dintre **beneficiile sociale ale sportului amintim**: copiii devin mai **competitivi**, înțeleg ce înseamnă **spritul de echipă, fair-play-ul**, sportul îi ajută să fie oameni mai frumoși, dezvoltați în armonie și în raport cu ceilalți. *Sportul îți dă mai multă încredere, capacitate de organizare mai mare. Cu cât este început de la o vârstă mai fragedă, cu atât sunt șanse mai mari ca cei mici să își definească astfel personalitatea. Dar la nicio vârstă nu este prea târziu să te apuci de sport. Pentru a-i convinge pe copii să facă sport, este important exemplul personal al părinților și găsirea unui mediu plăcut în care cei mici să facă antrenamente.*

Un copil care face sport în mod constant este optimist, energic, activ, învăț să fie un luptător, să facă față cu brio atât succeselor, cât și eșecurilor pe orice plan în viață. Maturizarea emoțională este mai rapidă la astfel de copii, deci vor beneficia de un echilibru psihic mai stabil pe termen lung. Prin sport, cei mici învață să fie **organizați**, să-și stabilească mai bine prioritățile, să-și exerseze **curajul și perseverența**, care în timp devin calități ale copilului pe care le va aplica și în alte arii ale vieții sale.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Sportul practicat în cadru organizat contribuie la atingerea tuturor acestor aspecte, având o influență benefică majoră în formarea unor copii bine educați.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă, pas cu pas

Prof. KOBAU MARIA
Grădinița nr.1 cu P.P. Orsova

Deprinderile care se pot forma la vârsta anteprescolară și prescolară (în familie și grădiniță), deprinderi care, uneori poartă denumirea de "bune deprinderi" sau "cei șapte ani de-acasă"... Ele reprezintă forma cea mai simplă a învățării de către copii a unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor.

Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor rele. Bunaora, copilului cărui nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, așteaptă totul de la familie, de la părinți.

De aici și necesitatea ca în familie, ca și în grădiniță, să se insiste pentru formarea deprinderilor de bază, până ce acestea s-ar transforma în obiceiuri.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu

Bibliografie:

Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;

Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate ”, Editura Aramis, București, 2004;

Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

Cei șapte ani de acasă Importanța educației de acasă și în școală

Kocsis Ilona Melinda
Prof.în învățământul primar și preșcolar
Liceul Tehnologic Nr.1 Sărmășag

„Natura ne seamănă, educația ne deosebește,„ Confucius

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semintele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „seminte”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul ”nu poate deveni om decât dacă este educat”.

În zilele noastre facem un fel de alergare înaintea timpului, nu avem timp de nimic, nu avem timp unul de altul. Este un lucru foarte trist, pentru că copiii noștri au nevoie de noi, dar dacă noi suntem frustrați și agitați copiii devin tot frustrați și agitați. Trebuie să ne oprim și să fim atenți la educarea copiilor. Dacă copiii văd acest ritm frustrat, cred că așa trebuie să facă și ei cu trecerea timpului. Noi suntem un model înaintea copiilor noștri, trebuie să gândim de viitorul lor, pentru că modelul dat de noi devine un chip al lor în viitor.

Educarea copiilor începe de mic. Nu degeaba se spune că „se vede pe el cei șapte ani de acasă,„ Copiii care sunt educați din fragedă copilărie, sunt mai inteligenți, au un vocabular foarte bogat, au un comportament civilizată. Din păcate totalitatea acestor copii este prea mică. Avem foarte multe probleme cu copiii de azi din punct de vedere al comportamentului. Se poate că este educat acasă, dar dintr-un motiv neînțeles nu prea se vede pe copil pe baza comportamentului său. Vin la școală mulți copii cu probleme de comportament, adaptare, vorbire. Explicația cred că este în modul educării a celor șapte ani de acasă. Poate că ceva nu este bine făcut, copilul vede un model prima dată pe părinții lor, dacă mama are voie să se uite pe facebook, atunci și eu am voie să mă joc pe calculator. Vina nu trebuie pus întotdeauna pe dascăl, dascălul lucrează cu copiii veniți de acasă, de la grădiniță. Educarea în școală este o educare continuă, care era început la fragedă copilărie. Dacă mama citea în fiecare seară povești, atunci și copilul o să citească povești. Trebuie să ne ocupăm împreună de educarea copiilor din punct de vedere al viitorului nostru.

Educația în școală este o activitate importantă, dar fără ajutorul părinților nu are sens, este o muncă pe care trebuie să facem împreună, care va fi oglindit prin viitorul copiilor noștri.

Reguli de aur pentru a avea un copil educat, care are “cei 7 ani de acasă”:

1. Cunoaște-ti copilul.
2. Stabilește reguli simple și clare, pe înțelesul lui.
3. Folosește cu moderatie și recompensele, și pedepsele. Nu îi oferi cadouri scumpe pentru a încuraja un anumit comportament, după cum nu trebuie să apelezi nici la pedepse fizice. Extremele sunt de evitat; e de preferat să îl trimiți să stea la colț câteva minute sau pe “un scaun de pedeapsa” dacă face un lucru interzis, mai degrabă decât să-i dai o palmă.
4. Într-o zi, nu ai voie să-l surprinzi făcând mai multe lucruri rele decât lucruri bune. Dacă îl coplessești de reproșuri în fiecare zi, se va obișnui să îți atragă atenția numai prin nazbatii și greu îl vei mai aduce pe calea cea bună.
5. Ignora detaliile insignifiante, precum tanguirile și plansetele slabe.
6. Fii coerentă și nu face excepții de la regulile stabilite.
7. Fii o bună ascultătoare a copilului și repetă-i întotdeauna după ce vorbește cu tine ce ai înțeles tu din ce ți-a spus.
8. Lasă-l să te ajute să alegi consecințele comportamentului său.
9. Nu țipa la copil. Vorbește-i cu respect și va fi mult mai cooperant. Nimenui nu-i place să audă țipete în jurul său.

10. Nu îi spune că este un copil rău, care face numai lucruri rele. În timp, va ajunge chiar să creadă asta despre el.

11. Adu-ți aminte că fiecare copil e unic și crește în ritmul propriu, iar comportamentul lui diferă în funcție de stadiul dezvoltării în care se află.

Cei șapte ani de acasă

Angela Kollo Școala Gimnazială „Vasile Lucaciu” Carei

Oare băiețelul meu își va găsi locul în viață? Fiica mea își va îndrăgi locul de muncă? Vor deveni oare copiii mei adulți fericiți și echilibrați? Cum i-aș putea ajuta în toate acestea? Acestea sunt întrebări frecvente, puse de fiecare tătuc și mamă. Cu trecera anilor, aceste probleme apar tot mai des. Timpul trece repede nefiind fără sfârșit. Primii șapte ani au o importanță definitorie în dezvoltarea copilului.

În această perioadă copilul dispune de o sensibilitate ridicată în ce privește dezvoltarea și asimilarea unor deprinderi și însușiri, aceasta fiind perioada achizițiilor fundamentale. Până să ajungă în pragul școlii, trebuie să dea dovada unei dezvoltări psihice, fizice și emoționale echilibrate pentru a avea rezultate bune la învățătură. După cum știm, rezultatele foarte bune obținute la învățătură, nu garantează și faptul că va fi un adult fericit și echilibrat, dar priceperile și deprinderile însușite în această perioadă vor fi valorificate pe parcursul întregii vieți.

Noi, părinții, suntem responsabili pentru rezultatele obținute de copiii noștri, chiar dacă de multe ori ne confruntăm cu propriile noastre probleme, situații care ne pun la încercare. Partea bună e, că dezvoltarea optimă a copiilor contribuie în mare măsură la bunăstarea noastră sufletească, deoarece ne obliga să fim creativi, consecvenți și sistematici. E bine să ținem minte că educația copilului nostru nu trebuie să fie o nouă sursă de stres, dacă nu ne ocupăm cu nimic altceva decât să creăm pentru copilul nostru un mediu iubitor și stabil, atunci putem spune că suntem părinți buni.

O metodă foarte bună este să respectăm regulile și programul. Este important pentru copil ca să urmeze diferite activități (culcare, baie, joc, mesele) întotdeauna la aceeași oră. Astfel copilul va ști la ce se poate aștepta în diferite perioade ale zilei, se obișnuiește cu consecvența și cu un program pe care trebuie să-l urmeze.

În altă ordine de idei, un alt lucru foarte important în educația de acasă a copiilor ar fi să formăm obiceiuri sănătoase. Mă gândesc la alimentația corectă, la mișcare. Ar fi bine să nu –l întrebăm pe copil, ce-ar vrea să mănânce, ci să-l lăsăm să aleagă din meniul așezat pe masă, desigur un meniu sănătos. Plimbările cu familia, activitățile organizate împreună întăresc relația copil-familie și îl obișnuiesc cu un stil de viață sănătos.

Stabilirea și menținerea unui mediu emoțional pozitiv în familie este un alt lucru foarte important în dezvoltarea socio-emoțională a copilului. Lauda, activitățile, preocupările nu-și au rostul dacă în familie nu este armonie. Dacă certurile între părinți sunt la ordinea zilei, nesiguranța afectivă predomină în familie, dacă copilul vede tot timpul părinți nerăbdători și nervoși, copilul își va petrece timpul în anxietate. Se va simți în primejdie văzând năruindu-se siguranța familiei. Dacă putem să-i asigurăm copilului nostru un mediu afectiv pozitiv și stabil, putem să afirmăm că am făcut un pas înainte pe calea de a-l face o personalitate fericită, echilibrată.

Pentru sănătatea emoțională a copilului este foarte important să petrecem cât mai mult timp cu el. Să îi spunem povești, poezii și cântece ori de câte ori avem ocazia. Contribuim astfel la dezvoltarea limbajului, a gândirii și a memoriei.

Exercițiile aparatului locomotor joacă un rol decisiv în dezvoltarea sistemului nervos. Putem să facem aceste exerciții de la o vârstă fragedă. De exemplu legănatul, rotirea, datul pe leagăn sunt cele mai răspândite jocuri în toată lumea. Putem apoi să introducem jocul cu plastilina, culegerea boabelor de fasole, ruperea hârtiei. Apropiindu-se vârsta școlară, copilul se obișnuiește cu creioanele. Trebuie să-l încurajăm să deseneze pentru că în acest mod se pregătește pentru însușirea scrisului.

Este esențial ca pe la vârsta de șase ani copilul să fie capabil să fie atent și să ducă la bun sfârșit anumite sarcini primite. Sarcina se deosebește de joc prin faptul că trebuie îndeplinită chiar și atunci când nu mai este așa de distractivă. Sarcina este mai degrabă o muncă și cere autocontrol și perseverență. Copilul trebuie să se obișnuiască cu așteptările pe care trebuie să le îndeplinească indiferent de starea lui de spirit. Totuși, trebuie să avem grijă ca sarcinile să nu fie prea dificile, să respecte particularitățile de vârstă ale copilului. Este foarte util ca părintele să ceară ajutor de la un specialist, dacă observă nereguli în dezvoltarea copilului.

Un mediu estetic, plin cu stimuli dezvoltă percepția frumosului îndemnând-i pe copii la creație. Putem să facem acasă activități simple care dezvoltă abilitățile practice și dragostea pentru muncă. Este foarte util ca lucrările efectuate să fie evaluate, să fie expuse la vedere chiar dacă nu sunt cele mai reușite. Transmitem astfel un mesaj copilului, că a făcut un lucru valoros și important. Aprecieră pozitivă îi dă un imbold copilului de a crea. Cu înaintarea în vârstă se va observa la fiecare copil pentru ce are afinitate, talent. Unii cântă frumos, alții, desenează cu talent sau se descurcă minunat la exercițiile de mișcare. Aceste priceperi trebuie să le descoperim și să ne asigurăm că îi oferim posibilitatea de a le exersa și dezvolta.

Cei șapte ani din cele șapte case într-o lume globalizată

autor: Kótai Levente-Csaba

Multiculturalitate, depășirea diferențelor sociale, toleranța și acceptarea subculturilor sunt niște valori și scopuri europene. Suntem convinși că ei aduc prosperitate, și ei deschid calea spre o societate liberală și democratică. Baza ipotezei este, că o societate eterogenă este mai capabilă să răspundă la provocările economice și politice. Ipoteza are și o premisă ascunsă. Strategia asta funcționează, numai dacă o clasă socială, o subkultură, sau orice grup social minoritar este capabilă să articuleze în mod clar către ceilalți identitatea lui, valorile, așteptările. Orice grup social trebuie să ofere și recompensa toleranței pentru celelalte grupuri, pentru că toleranța pe nivel social necesită eforturi economice și politice, iar pe nivelul individului necesită eforturi psihice. Trebuie să recunoaștem, că un om de lângă noi, care are diferite obiceiuri, diferite păreri, diferite strategii pentru rezolvarea problemelor este un factor de stres pentru noi.

Cu cât mai strânsă este legătura și cu cât mai des apar interacțiunile, cu atât mai mare este stresul. Într-o sală de predare - în mod ideal - pentru profesor este clar, care sunt așteptările în fața de el. Știe, că de unde provin elevii, care sunt perspectivele lor, ce competențe sunt necesare pentru viitorul lui. Când principiile educaționale ale statelor democratice au fost bazate în Anglia, Franța și Germania, atunci societățile au fost structurate, limitele claselor au fost cu mult mai clare. Fiecare familie a prevăzut o carieră posibilă și accesibilă pentru tineri. Pentru fiecare copil susținătorul de familie a asigurat un loc în clasa lui socială. În acest sistem pentru cei mai mulți școala a avut două funcții, și a existat două tipuri de școli. În primul rând școala a învățat pentru un cetățean următoarele:

- stăpânire al unui mijloc de comunicare pentru susținerea legăturii cu instituțiile ale statului;
- să participe pe piața economică;
- să fie loială în fața puterilor politice actuale.

Adică în realitate un copil la nivel primar a învățat să scrie, să face niște calcule minime, și a făcut cunoștința cu anumite legende, nuvele sau poezii. Pentru un tânăr muncitor sau țăran din secolul al XIX. atât o fost și necesar, și suficient. Agricultorii toate metodele de producție au învățat în familie. Pentru muncitorii din uzine și fabrici, metodele au fost atât de simple că nu au avut nevoie de o pregătire de lungă durată. Pentru ei a fost susținut o școala generală cu 4-6 clase. În al doilea rând au fost susținute școli de ucenici în care tineri au învățat metode, tehnologii complexe, proceduri pentru producerea bunurilor și serviciilor. În acest sistem un profesor a știut ce este rolul lui.

În prezent noi profesori suntem forțați să facem capabil pe un elev să fie tolerant cu anumite valori care nu sunt nici articulate nici dobândite. Trebuie să demonstrăm că munca fizică nu este o rușine, dar între timp agresăm să fie așa de învățat ca și un medic sau avocat. Un elev între anii 14-18 deja nu au încredere în noi, profesorii când spunem că da învață, atunci poate să devină în oricine. Un elev la vârsta asta foarte rar știe că ce vrea să fie, dar în cele mai dese ori deja știe că, ce nu vrea să fie, și ce nu poate să fie.

Ar fi mai bine pentru elevii, și pentru profesori să recunoaștem, că învățământul de azi este bazat pe o ideologie ce nu este aplicabil în situația prezentă. Pedagogia contemporană operează cu a imagine fantasmagorică despre elevii. Crede că elevul este un super-erou care este indiferent de familia lui, de societatea lui, su și de stomacul lui dacă atragem atenția lui cu o metodă magică. Elevul este doar un om. Are limite.

Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă?

Kótai Monica Zsuzsánna

Această întrebare este pusă din ce în ce mai des de către cadrele didactice, dar deseori și de către părinți. Copilul este integrat de multe ori începând chiar de la 2 anișori în diverse forme educaționale. Copiii încă de la vârste fragede petrec mult timp în afara casei la bunici, la grădiniță, la locul de muncă a mamei, etc. unde întâlnește forme de conduită foarte diferite. Sarcina părintelui este să obișnuiască copilul cu acele norme de conduită sau de bune maniere care trebuie respectate oriunde, oricând și față de oricine.

Fiecare părinte dorește ca fiica sau fiul lui să se comporte politicos și să fie un exemplu pentru ceilalți. Drumul spre o astfel de dorință este însă anevoios. Ideal ar fi ca părinții să aibă un ghid bine structurat pentru a crește copiii cuminiți și politicoși. Oare de ce nu i-a venit încă această idee nimănui? Poate pentru că fiecare copil este altfel? Tocmai de aceea auzim din ce în ce mai des de la părinți că sunt confuzi și nesiguri când vine vorba de metodele de creștere a copilului lor.

Există multe lucrări de specialitate care pe de o parte se ocupă cu identificarea normelor de conduită, principalelor reguli de bună purtare, iar pe de altă parte cu propunerea unor metode prin care copilul desprinde aceste reguli. Atunci vin comentariile părinților cum ar fi: copilul meu este diferit, nu am timp să experimentez toate metodele sugerate, etc.

Ar trebui să înțelegem faptul că, copiii învață regurile de bune maniere imitând părinții și adulții, dar câteodată și copiii din jurul lor. Elementele cele mai influente a acestei probleme fiind totuși părinții. Este greșit presupunerea că școala trebuie să învețe copiii normele unui comportament social corect. Conturarea și achiziția acestor reguli se face în familie. Școala nu poate decât să consolideze normele deja deprinse din familie.

Ce înseamnă totuși ”copil bun crescut”? Bineînțeles sunt anumite reguli în general acceptate ca făcând parte din grupul regurilor de bune maniere care se consideră baza unui comportament ”civilizat” a unui copil. Aici am putea înșira salutul, comportamentul în public (copilul să nu întrerupă pe cel care vorbește și să fie capabil să răspundă dacă este întrebat), înțelegerea normelor sociale (copilul să înțeleagă regurile nescrise ale lumii înconjurătoare, ce are și ce nu are voie să facă), comportamentul cu prietenii (copilul să respecte partenerii de joacă și să se conformeze regurilor jocului), recunoașterea greșelilor (copilul trebuie să învețe de la adulții din jurul lui că regretul este un semn de respect și demnitate și nu un semn al slăbiciunii), manierele la masă (respectul comeselor și a celui care servește masa este foarte important), și nu în ultimul rând copilul trebuie să învețe să se comporte cu tact și toleranță față de ceilalți (copilul va afla că râsul de dizabilitate, slăbiciune a cuiva ne descalifică pe noi).

Poate soluția cea mai eficientă ar fi să comunicăm clar copilului ce are și ce nu are voie să facă, dar pentru aceasta este necesar ca noi adulții să fim hotărâți și fermi în ceea ce dorim de la un copil. De aceea este atât de important colaborarea armonioasă a părinților și educatorilor.

Cei șapte ani de acasă

Kovács Anna-Mária
Liceul Teoretic Dr. Boros Fortunat
Zetea

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un

dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Greșeli

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasu

Cei șapte ani de acasă

Autor: Prof.înv.primar, Kovacs Florina
Școala Gimnazială Livada, Arad

Copilul, imediat după naștere, începe să crească și să facă progrese. Modificările corporale cantitative realizate de creștere nu pot fi considerate ca un progres real decât în cazul în care această creștere se asociază cu transformarea treptată a calităților psihice ale copilului prin îmbunătățirea lor.

Între creșterea corporală și dezvoltarea psihică trebuie să existe o armonie perfectă. Perturbările în evoluție conduc la situații deficitare, dintre cele mai variate. Nu se poate vorbi de un copil în perioada preșcolară că nu are bune maniere. Se spune că, unii oameni sunt lipsiți de “cei șapte ani de acasă”. În cazurile acestea este vorba de o lipsă a modificărilor calitative psihice care trebuiau să urmeze armonios modificările cantitative ale creșterii. Dar forma și fondul calitativ nu se stabilesc definitive și irevocabil doar în primii șapte ani de viață. În tot timpul copilăriei și adolescenței, educația poate modifica trăsăturile negative ale copilului. Prin lipsa celor șapte ani de acasă, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, aprecierile făcându-se asupra formei și asupra fondului omenesc. Tot aici sunt introduși și cei neglijenți în îmbrăcăminte, cei lipsiți de atitudini politicoase, cei ce nu știu să se comporte adecvat la masă, adică cei neîndemânatici sau dezordonati. În aceste cazuri, părerea mea este că această apreciere este greșită. În realitate, trebuie considerați ca “lipsiți de cei șapte ani de acasă” cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viață.

Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un tânăr politic. Copiii obțin manierele bune în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd și aud. Nu se poate cere copiilor o altă comportare decât cea observată la părinții lor. Dacă un copil își vede părintele citind des, o va face și el. Dacă unul dintre părinți nu spune: ”Mulțumesc pentru masă”, nu este normal ca acesta să pretindă copilului să spună așa ceva.

Copilul nu trebuie bruscat, pentru că forțarea aduce după ea încăpățânarea, în sensul rău al cuvântului. Dacă un copil nu vine la masă sau nu mănâncă la fel cu toată lumea, pedeapsa psihică este o soluție mult mai bună decât cea fizică: „Nu vrei să mănânci cu toată lumea!...Mâine vei mânca singur”. Nu trebuie să se renunțe la această soluție, sub nicio formă.

Există în familii obiceiul ca un copil să fie îndepărtat de contactul cu oamenii străini. Dacă sosesc musafirii, copiii sunt rugați să meargă în altă cameră. Regulat, această măsură este o greșală. Un copil, prin contactul cu lumea exterioară, constată că există și alte firi și diverse obiceiuri. Tu ca părinte, poți să aprobi sau dezaprobi, după plecarea musafirilor, în fața copiilor, gesturile sau cele spuse de invitați, dar acest obicei nu e prea politic. Copilul va lua notă de spusele celor mari și va completa interesul lui pentru cunoașterea lumii.

Un om certat cu bunele maniere suportă consecințele neîndemânării sale în mișcări și cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezintă între oameni. Bunele maniere trebuie să fie compuse din atitudini care se iau în mod automat și nu prin rațiune. Ele trebuie să aibă ca bază politețea, tactul, bunătatea.

IMPORTANȚA PRIMILOR 7 ANI DE VIAȚĂ

Prof.Mihaela Kristof
Școala Gimnazială Comuna Balinț

Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

„Cea mai importantă perioadă din viața unui om sunt primele 1.000 de zile, atunci când se pune temelia pentru viitorul adultului. Nu avem creșe, nici grădinițe, avem însă inițiative din partea mediului privat și mai puțin din zona publică“, a afirmat Gabriel Biriș.

Doar 1.200 de grădinițe erau active în România în 2015, arată datele de la Institutul Național de Statistică (INS), față de peste 12.000 de unități la mijlocul anilor '90. Aproape o treime din numărul actual de grădinițe revin sistemului privat.

Ligia Deca, consilier prezidențial pe educație, spune că primii trei ani din viață formează capacitățile cognitive ale copilului astfel că performanța lui ulterioară depinde de expunerea până la vârsta de trei ani.

Ocupați cu treburile zilnice destul de importante, din ce în ce mai mulți părinți lasă întreaga sarcină de a învăța copiii lucruri noi educatorilor și învățătorilor. De multe ori uităm, însă, că și dezvoltarea armonioasă a gândirii copilului este la fel de importantă, dacă nu chiar mai importantă, precum problemele de la servicii, mâncarea care trebuie gătită sau casa care trebuie curățată.

Este important să începem să educăm copilul și să îl învățăm diverse lucruri, cum ar fi scrierea propriului nume, înainte ca acesta să meargă la grădiniță sau la școală.

Nimeni nu spune ca trebuie sa facem copilul să învețe alfabetul cu doi ani înainte de a ajunge la școală. Educația timpurie are ca scop construirea bazei psihologice și emoționale care ajută copilul să fie un elev bun, studios, cu note mari, fără a fi nevoit să depună prea mult efort. Tot educația timpurie “ascute” gândirea copilului, pentru că îi dezvoltă legăturile care se formează în interiorul creierului, la nivel de neuroni, care se formează în momentul în care creierul este solicitat.

Un copil educat timpuriu nu va avea dificultăți în viață să ia deciziile corecte în funcție de argumente, să cântărească opțiuni în funcție de avantaje și dezavantaje și pot chiar să vadă mai repede iesirea dintr-o situație limită sau care pare fără rezolvare sau să citeasca mai repede caracterul persoanelor cu care interacționează. Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Primii 7 ani de educație se realizează ca *educație* informată (în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media), ca *educație formală* (în creșe, *grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație*) și *sub forma educației nonformale* (în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, dar și prin biblioteci, muzee, activități ale unor organizații nonguvernamentale s.a.) |Specialiștii consideră că perioada de timp pentru educație timpurie este definită de la concepție până la vârsta de 8 ani, perioada în care are loc cea mai rapidă dezvoltare a creierului.

Un program educativ eficient este un program care își propune să ia în seamă copilul de la primele momente ale existenței sale și care implică toți agenții educaționali care contribuie la creșterea și dezvoltarea lui.

Familia și comunitatea trebuie să participe activ și eficient încă din primul an de viață a copilului la creșterea, îngrijirea, sănătatea și educația copilului și până la intrarea lui la școală.

Beneficiarii primari ai educației din primii 7 ani de viață sunt copiii, iar beneficiarii secundari sunt părinții, educatorii și toți agenții educaționali din comunitate, iar prin efecte, societatea.

Cei șapte ani de acasă

**Kuzsma Andrea, prof. învă. preșcolar
Grădinița Liceului Teologic Romano Catolic Szent László, Oradea**

Dacă ești cuviincioasă
Și te porți frumos mereu,
Că ai șapte ani de-acasă,
Să-și dea seamă, nu e greu.
De ajuți un bătrânel
Ca să își ducă o plasă,
Sau pe un puști mititel,
Ai cei șapte ani de-acasă.
Să fii fetița cuminte,
Liniștită, serioasă,
Toți vor spune, ia aminte:
"Are șapte ani de-acasă!"
Iar atunci când tu saluți
Și te-nclini politicoasă,
Vor spune mulți cunoscuți:
"E cu șapte ani de-acasă!"

Autor: Aurora Luchian

De 15 ani lucrez ca profesor în învățământ preșcolar, având ocazia să mă întâlnesc la înscrierile la grădiniță cu caracterizarea părinților noi despre viitorii preșcolari: „Copilul meu este foarte isteț! Numără de la unu la zece, desenează- ce eu nu am putut niciodată și nu aș putea nici în prezent-, și cel mai important este, că conversează în limba engleză. Veți vedea ce multe știe!”

Ascultând aprecierea părinților despre copii, ar trebui să mă cred cea mai bucuroasă și norocoasă educatoare, grupa fiind alcătuită din copii super isteți de numărul 1.

În primele zile de grădiniță, de foarte multe ori se întâmplă o schimbare ciudată în comportamentul acestor copii super isteți: nu salută la intrare în grupă, nu folosesc tacâmuri în timpul meselor, nu spun mulțumesc și te rog, se comportă necuviincios cu cei de vârsta lor și cu adulții.

Ce trebuie să știe un copil la intrarea în grădiniță? Să vorbească limba engleză? Să se comporte adecvat normelor de discipline în diferite situații?

După părerea mea, cel mai important este ca copilul înainte de a deveni preșcolar să cunoască anumite reguli de comportament,- cum ar fi: salutul și mulțumirea, reguli de politețe, reguli de bună purtare la masă, etc.-, o educație bine pregătită de către părinți și familie, începută chiar din prima zi de viață al copilului, pentru a avea cei șapte ani de acasă. În educația primită celor șapte ani de acasă un rol foarte important va avea relația copilului cu părinții și nu în ultimul rând valorile pe care este bazată familia și vor fi transmise copilului în cursul formării unui comportament corespunzător. Dragostea primită de către părinți va permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii.

Copilul iubit de familie se simte îngrijit și protejat iar această siguranță îi creează o deschidere spre învățarea și exercitarea regulilor de comportament. Copilul apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, atmosfera deschisă, bazată pe iubire și încredere, făcând ca regulile să nu se transforme în discipline de fier. Este foarte important ca educația să fie adaptată etapelor de dezvoltare a copiilor, aceștia înțelegând lumea în mod diferit la vârstele diferite.

În concluzie, educația celor șapte ani de acasă este foarte valoroasă, acesta fiind cea mai de calitate haină pe care un om poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Preșcolar: Kypraios Mihaela Nicoleta
GPN „Veseliei”, Năvodari, jud. Constanța

„Florii i se cere parfum iar omului politețe” (proverb indian)

Din cele mai îndepărtate timpuri omul s-a călăuzit după anumite legi, reguli care să îndemne către fapte bune. Au rămas peste timp aceleași legi esențiale ale respectului față de sine, față de alții (rude, prieteni, persoane mai în vârstă), legi care s-au transmis din generație în generație.

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia definindu-l ca om pentru tot restul vieții. Primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită”. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un om nedorit de cei din jur. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de calmitate, răbdare, înțelegere, copilul se va putea adapta ușor în orice grup social.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Din păcate democrația a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare.

Se spune că copilul este oglinda familiei. Încercarea părintelui de a-și învăța copilul să vorbească frumos nu poate să fie încununată de succes dacă el însuși adoptă un limbaj licențios. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e răspunderea noastră, educatori și părinți deopotrivă. Să-i obișnuim de mici cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lor social.

Printre **principalele obiective** care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public și cu prietenii. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. La început, prin imitație și mai apoi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. Cuvintele magice „Îmi pare rău” la fel ca și „te rog”, „iartă-mă își ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Totuși să nu uităm ca e important, ca *independența copiilor* să fie și ea stimulată. Dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să ia deciziile în locul lui, copilul va tinde spre una din cele două extreme: ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

În încheiere, trebuie să se înțeleagă faptul că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, **perseverența și exemplul personal**, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE:

Danion Vasile (2012), *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București
Nicolae, Mărgineanu (1973), *Condiția umană*, București, Editura Științifică

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Învățător: LĂBUȘ DANIELA
Școala Gimnazială nr. 1 Toflea

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»”.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

BIBLIOGRAFIE

1. Vasile, Danion, "Cum să ne creștem copiii?", Editura Sophia, București, 2012 ;

Cei șapte ani de acasă-un dar neprețuit!

Prof. Lăbușcă Ana-Valencia

Școala Gimnazială nr.2 Dracșani, Localitate Dracșani, Botoșani

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

(Danion Vasile)

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba)” – cum spunea Eric Berne.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Copiii sunt lumina cea mai pură care ne luminează viețile. Deoarece lumina înseamnă și culoare, ne putem gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mățăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros - nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit. Și așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică - lumea cărților și a școlii.

Cei 7 ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu - ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier).

BIBLIOGRAFIE

1. Danion, V.,-(2012) *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București.
2. Golu, M.,(2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
3. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
4. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Lache Florentina Eugenia
Liceul Tehnologic “N. Bălăuță” Șcheia, jud. Iași

”Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor” A.S. Makarenko

Primii ani de viață au o importanță deosebită pentru parcursul școlar și social al oricărui copil. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective și intelectuale.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Este necesar ca orice copil să beneficieze de o educație sănătoasă și frumoasă în sânul propriei familii, locul unde aceștia se nasc și unde iau contact cu lumea înconjurătoare, unde se simt în siguranță și deslușesc tainele acestei minunate lumi. Prima școală a copilului este familia. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor.

În sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Realitatea zilnică a familiilor din zilele noastre este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor. Mare parte dintre aceștia se confruntă cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Situația actuală a zilelor noastre a dovedit faptul că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa timpului, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare propriilor copii nu au pregătirea psihopedagogică, experiență sau îndemânarea corespunzătoare. Părinții trebuie să-și consolideze fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Educația copilului este principalul factor care dezvoltă personalitatea lui. În procesul de educație al celor mici trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme, de aici decurgând normal și celelalte.

Concluzia e simplă: sintagma ”cei șapte ani de acasă” ar trebui să implice părinții în mod definitiv. ”Cei șapte ani de acasă” spun totul despre educația oricărui dintre noi, pentru că te formează ca adult, te pregătește pentru viitorul în care tu, la rândul tău, vei face educație copiilor tăi. ”Cei șapte ani de acasă” sunt absolut necesari pentru că sunt baza formării unui adult care să se integreze perfect în comunitatea din care face parte, care să aibă principii și modele în viață, iar aceste modele sunt chiar părinții. Iar dacă acești părinți sunt departe, ca și inexistenți, cine poate suplini rolul lor? În cazul acesta, ”cei șapte ani de acasă”, fundament al educației - prezente și viitoare – vor deveni un complex pentru cel care se pregătește să devină adultul de mâine, care să formeze, la rândul lui, adulții responsabili de mai târziu.

Bibliografie:

- Stănculescu, E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1997;
- Robu, M., ”Empatia în educație. Necesități pedagogice moderne”, EDP, București, 2008
- Vrășmaș, Ecaterina Adina, ”Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002
- www.didactic.ro
- www.copii.ro

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

LĂCRARU EUGENIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ VIȘINEȘTI

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care orice copil capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși și bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții dețin rolul principal.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, oriunde.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic dezvoltarea copilului, mediul familial are un rol esențial în educația acestuia: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a*

copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt noțiuni care se învață. .

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt noțiuni care se învață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

Sălăvăstru, D.-., Psihologia educației” Editura Polirom, Iași. (2004),

Danion V.-., Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, (2012)

<http://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii>

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. inv. primar Lascu Luminița Corina

Instrucția și educația sunt două lucruri foarte importante în dezvoltarea personalității umane. Ele se realizează în paralel și se desfășoară pe tot parcursul vieții. Există și o vorbă din popor: „Cât trăiește, omul tot învață!”. Este adevărat, dar baza se pune în copilărie. Trebuie să existe o fundație sănătoasă pentru ca, în timp, să se poată desăvârși o construcție de calitate.

Fiind învățătoare la clasa I pot spune că educația realizată de părinți până la momentul intrării copilului în școală contează foarte mult. Chiar dacă vârsta elevilor în clasa I este fragedă, copiii care au primit o bună educație acasă sunt mai ușor de modelat iar rezultatele obținute sunt cele la care te aștepti. Performanța școlară prevăzută se atinge într-un mod mai facil datorită faptului că poți să lucrezi mai bine cu elevii, se creează un mediu prielnic învățării, iar finalitățile sunt pe măsură.

Intrarea în școală este, pentru copil, pătrunderea într-o altă lume decât cea știută până atunci, este introducerea într-un alt mediu social, care aduce contactul cu persoane noi, reguli noi. Dacă elevul este bine educat, această trecere se va realiza cu succes iar integrarea copilului în noul mediu va fi armonioasă. Dacă elevul este obișnuit să respecte reguli din familie și la școală va realiza același lucru, iar procesul instructiv-educativ se va putea desfășura în bune condiții.

Este important ca elevii să păstreze ordinea și disciplina în clasă, să se comporte frumos unii cu alții, să-și vorbească în mod cuviincios deoarece este suficient un copil-excepție și momentele coordonate de învățătoare pot fi ușor perturbate. Exemplele negative sunt cele mai tentante, așa că astfel de comportamente pot fi preluate și de către alți copii, însă dacă ei știu că nu au voie să se poarte așa nu îi vor imita. Aceste comportamente nedorite vor fi descurajate cu orice ocazie și vor fi promovate și întărite cele pozitive.

Comportamentul de acasă al copilului se oglindește în purtarea acestuia la școală, deși există și unele excepții când regula nu se confirmă. Ea se poate materializa în ambele sensuri, ori manifestă un comportament negativ acasă, dar la școală este foarte cuminte, ori invers. Aici sunt situații care sunt influențate de mai mulți factori care afectează personalitatea și comportamentul copilului.

Eforturile părinților în educația de acasă a copilului pot fi mai mari sau mai reduse, în funcție de personalitatea părinților și a copilului, dar un punct în plus ar putea fi și puterea exemplului personal. În concluzie, putem spune că elevul învață ceea ce vede în jurul său. Cu cât cei din mediul familiar copilului au comportamente pozitive și el se va îndrepta spre astfel de manifestări, dar problema este că și pe cele negative le copiază la fel de ușor, ba poate chiar mai ușor, părându-i-se mai interesante. Cei din anturajul unui copil, poate fără să-și dea seama, poartă o anumită responsabilitate. Ei pot să-și pună amprenta asupra viitorului adult prin propriul lor comportament.

PROIECT EDUCATIV
„MAMĂ DRAGĂ, TE IUBESC, ASTĂZI TE SĂRBĂTORESC!”
- PROGRAM ARTISTIC/WORKSHOP -

PROF. LASTOVIETȚHI ILEANA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „MIHAI EMINESCU”, TG-JIU,
GORJ

GRUPA MICĂ

ARGUMENT

MOTTO:

„DUMNEZEU NU A PUTUT FI PRETUTINDENI, AȘA CĂ A CREAT MAMELE!”
(PROVERB EVREIESC)

În fiecare an, în fiecare anotimp, ne este dat să trăim emoții puternice alături de micuții noștri, care, cu multă „seriozitate” și bucurie, se implică în pregătirea programelor artistice, organizate cu ocazia unor evenimente (Ziua educației, Crăciun, 8 Martie, 1 Iunie ... etc.).

La începutul primăverii, când natura reînvie, când totul prinde viață și culoare în jurul nostru, sărbătorim ... **ZIUA MAMEI**, moment în care copiii trăiesc emoții intense. Prin cultivarea imaginației și a creativității, cei mici își exprimă cele mai puternice trăiri față de mamă, prin realizarea unor lucrări practice.

Ziua de 8 Martie este recunoscută pe întreg Mapamondul ca fiind sărbătoarea internațională a femeii.

„Mama este cel dintâi dascăl al nostru; de la dânsa începem a lua cele dintâi cunoștințe, în brațele ei începem a judeca binele din rău; în brațele ei petrecem toată pruncia și copilăria noastră; în faptele ei începem și noi a ne închipui cum trebuie a trăi în viața viitoare; într-un cuvânt, drumul pe care ni-l apucăm în această viață își are începutul în cele dintâi și fragede pasuri pe care mama ne îndreaptă și care, ghemul cuvântării și al judecății noastre, mama începe a ni-l desfășura.” (I.HELIADE RĂDULESCU)

„Dumnezeu nu a putut fi pretutindeni, așa că, a creat mamele!”

Cea mai însemnată persoană din viața noastră este „MAMA”. Ea este cea care ne veghează zilele și nopțile, ne susține permanent și este lângă noi atunci când ne bucurăm sau suferim. Tot ea este cea care ne iubește necondiționat, învățându-ne să iubim și să dăruim iubire.

Orice copil vede în mama lui o ființă luptătoare, măreață, puternică, o ființă care este capabilă de orice sacrificiu. Nimic nu este prea greu pentru o mamă, atunci când este vorba de sănătatea și siguranța copilului ei!

SCOPUL

- Familiarizarea copiilor cu modalitatea de marcare a zilei de „8 Martie”;
- Stimularea și dezvoltarea sentimentelor de dragoste, respect și admirație pentru de cea mai iubită ființă – „MAMA”;
- Stimularea curiozității și interesului copiilor pentru manifestările organizate pentru a marca/sărbători Ziua Femeii;
- Încurajarea participării și implicării părinților în activități ale copiilor;
- Asigurarea și promovarea comunicării între părinții și instituția de educație timpurie (grădinița);
- Sporirea capacității de implicare a părinților, într-un demers formativ-educativ coerent care să sprijine dezvoltarea comportamentului copilului pentru integrarea în viața socială;
- Îmbunătățirea calității activităților curriculare și extracurriculare, creșterea prestigiului unității de învățământ în comunitate.

OBIECTIVELE GENERALE

- Sensibilizarea copiilor prin cunoașterea semnificației zilei de 8 Martie;
- Cultivarea sentimentului de respect față de mamă, față de responsabilitățile acesteia;
- Să se afirme artistic la activitățile în cadrul cărora se sărbătorește un eveniment, respectând anumite norme cerute de momentul și locul evenimentului;

- Să interpreteze corect și expresiv cântecele, versurile, rolurile din cadrul momentelor artistice;
- Conștientizarea rolului grădiniței în formarea personalității copilului și implicarea/participarea părinților (alături de copii) la activitățile din grădiniță ;
- Creșterea prestigiului unității de învățământ, la nivelul comunității locale.
- Conștientizarea actorilor implicați direct în procesul educațional cu privire la rolul lor în formarea și dezvoltarea copilului;
- Implicarea autorităților locale și a altor factori ai comunității în rezolvarea unor probleme cât și în oferirea de servicii complementare celor oferite de grădiniță.

OBIECTIVE SPECIFICE PENTRU COPIII PREȘCOLARI

- Optimizarea relației copil-copil și copil-părinte;
- Crearea și asigurarea unui mediu incluziv în grupă;
- Dezvoltarea și stimularea potențialului creativ al copiilor;
- Dezvoltarea capacității de exprimare artistică;
- Cunoașterea și utilizarea unor tehnici de lucru diverse;
- Cultivarea sensibilității artistice a copiilor;
- Cultivarea dragostei și admirației pentru ființa care le-a dat viață, MAMA;
- Atragerea efectivă și afectivă a preșcolarilor în organizarea unor activități cu caracter extrașcolar, contribuind la creșterea calitativă a acestora;

- Optimizarea relației copil-educatoare/copil-părinte;
- Asigurarea hotarului dintre joc și învățatură prin înțelegere.

OBIECTIVE SPECIFICE PENTRU PĂRINȚI

- Participarea cu interes și plăcere la acțiunile organizate în cadrul proiectului;
- Optimizarea relației părinte-copil;
- Conștientizarea părinților cu privire la rolul lor în formarea și dezvoltarea propriilor copii;
- Învățarea unor strategii pentru valorificarea timpului petrecut cu copilul din perspectiva calității activităților, acțiunilor desfășurate;
- Procurarea de costume, de documentație științifică.

OBIECTIVE SPECIFICE PRIVIND ALȚI FACTORI EDUCAȚIONALI ȘI COMUNITATE LOCALĂ

- Conștientizarea altor factori educaționali și a comunității locale cu privire la rolul lor în asigurarea educației, îngrijirii și protecției copiilor în vârstă de 5-6 ani;
- Colaborarea eficientă între toți factorii care sunt implicați în proiect;
- Implicarea în derularea parteneriatelor locale.

OBIECTIVE SPECIFICE PENTRU PARTENERI

- Încurajarea implementării și dezvoltării proiectului, respectând principiile generale ale activității derulate de C.R.E.D.;
- Receptivitate la cerințele proiectului;
- Respectarea programului stabilit;
- Popularizarea activității.

GRUPUL ȚINTĂ

- Preșcolarii care frecventează grupa;
- Părinți și bunici ai preșcolarilor care frecventează grupa;

BENEFICIARI

- Preșcolari;
- Părinții și bunicii preșcolarilor din grupă;
- Cadre didactice;
- Comunitate locală.

RESURSE UMANE

- Preșcolarii din grupă;
- Părinții și bunicii preșcolarilor care frecventează GRUPA MICĂ „C” – „MICII ECOLOGIȘTI”;
- Cadrele didactice ale grupei;

RESURSE MATERIALE

- Calculator;
- Imprimantă;
- Aparat foto/video;
- Hârtie glasă, hârtie de scris și de xerox;
- Toner pentru imprimantă;
- Material informativ – cărți, reviste etc.;
- Costume, jucării;

RESURSE DE INFORMARE

- Anunțuri;
- Programul activității.

RESURSE FINANCIARE/BUGETUL PROIECTULUI

- Donații ale educatoarelor care coordonează grupa.

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

Deși copiii grupei noastre sunt mici, deși sunt la început de drum prin „labirintul cunoașterii”, noi ne-am propus să sărbătorim acest eveniment, desfășurând Programul artistic/Workshopul „MAMĂ DRAGĂ, TE IUBESC, ASTĂZI TE SĂRBĂTORESC!”

Pentru începutul activității planificate, copiii alături de mămici, vor confecționa o felicitare, o vază cu flori, un ghiveci cu flori etc. (fiecare mamă va decide lucrarea pe care o va confecționa). În acest sens, vom asigura materialele necesare (lipici, carton, foarfeci, hârtie glasă, ștampile, șnururi de măștișoare, mărgele, paiete, diverse materiale reciclabile etc.).

După finalizarea lucrării, copiii grupei, sub coordonarea noastră, a educatoarelor grupei, se vor organiza pentru susținerea programului artistic pregătit.

Programul artistic „MAMĂ DRAGĂ, TE IUBESC, ASTĂZI TE SĂRBĂTORESC!”, ce se va desfășura în data de 7 martie, va marca Ziua Internațională a Femeii (8 MARTIE), a mamei în același timp și va urmări dezvoltarea sentimentului de dragoste în rândul copiilor, față de ființa care le-a dat viață, cel mai drag element al orânduirii lumesti „MAMA”.

După terminarea programului artistic, copiii vor dărui prima felicitare confecționată de ei, în cadrul Activității practice (surpriza lor pentru mame).

REZULTATE PRECONIZATE

Folosind o varietate de modalități de colaborare care au presupus o implicare activă a părinților alături de copii și educatoare, considerăm că urmare a desfășurării Programului educativ „MAMĂ DRAGĂ, TE IUBESC, ASTĂZI TE SĂRBĂTORESC!”, vor avea de câștigat atât copiii cât și părinții, precum și comunitatea locală, astfel că:

Folosind o varietate de modalități de colaborare care presupun o implicare activă a părinților alături de copii și educatoare, considerăm că vor avea de câștigat atât copiii cât și părinții, colectivul grădiniței și comunitatea locală, astfel că:

- vom promova cunoașterea și păstrarea semnificației Zilei Internaționale a Femeii;
- este stimulat potențialul artistic și creativ al preșcolarilor;
- se va dezvolta capacitatea de sensibilizare a copiilor, pentru a deveni purtători și păstrători ai semnificației Zilei Internaționale a Femeii;
- preșcolarii vor simți dragostea și aprecierea părinților nu numai prin ceea ce le se oferă acasă, ci și din interesul pe care părinții îl acordă în realizarea unor activități și acțiuni din grădiniță;
- având o participare activă, părinții vor avea posibilitatea de a vedea colaborarea în realizarea educației, implicându-se afectiv și emoțional alături de copii lor;
- părinții vor înțelege mai bine rolul lor educativ și își însușesc procedee pe care să le aplice în educația copiilor lor – îmbogățirea volumului de cunoștințe în ceea ce privește educația copiilor;
- relațiile interpersonale vor favoriza crearea unui climat educațional deschis, stimulat, pentru o mai bună colaborare între grădiniță și familie, între grădiniță și comunitatea locală, precum și pentru derularea a cât mai multe parteneriate, pentru oferirea de servicii complementare;

De asemenea, credem în:

- crearea unor relații de colaborare în vederea realizării transferului de experiențe pozitive;
- formarea de competențe de comunicare și cooperare necesare în contextul unui învățământ divers;
- îmbunătățirea a actului instructiv-educativ, având în vedere principiile educației permanente;

- dezvoltarea sentimentelor de respect și apreciere a valorilor naționale;
- creșterea gradului de implicare al părinților în viața grădiniței;
- cultivarea interesului pentru obiceiurile autentice.

Cu ocazia implicării în atmosfera de sărbătoare, micuții grupei noastre vor conștientiza importanța zilei de 8 Martie și pentru că vor fi alături de mămici, vor simți emoția unei zile de sărbătoare, petrecută împreună.

Prin implementarea acestui proiect, relațiile interpersonale vor favoriza crearea unui climat educațional deschis, stimulat, pentru o mai bună colaborare între grădiniță și familie, între grădiniță și comunitatea locală, precum și pentru derularea a cât mai multor acțiuni în parteneriat.

CRITERIILE DE EVALUARE

- gradul de implicare și comunicare;
- portofoliul proiectului;
- valorificarea și popularizarea rezultatelor acțiunii.

STANDARDELE - minimale;

- participarea
- implicarea

INDICATORI

- evaluare internă
- evaluare externă

EVALUAREA INTERNĂ:

- realizarea portofoliului proiectului;
- numărul de participanți la acțiunea planificată.

EVALUARE EXTERNĂ:

- impactul acțiunilor organizate la nivelul grupei, în comunitate.

BENEFICIARI

Direcți:

- preșcolarii care frecventează GRUPA MICĂ „C” – „MICII ECOLOGIȘTI” și familiile acestora.

Indirecți:

- comunitatea locală.

DISEMINARE

Rezultatele proiectului și experiența pozitivă vor fi cunoscute la nivelul tuturor participanților la activitate, instituțiilor similare, opiniei publice, comunității prin diferite mijloace de comunicare:

- site-ul grădiniței;
- afișe, pliante.

„Educația înseamnă a învăța să înveți, a învăța să trăiești, a învăța să gândești liber și critic, a învăța să iubești lumea și s-o faci mai umană, a învăța să te desăvârșești în și prin muncă, creatoare.”

PROGRAMUL ZILEI

„MAMĂ DRAGĂ, TE IUBESC, ASTĂZI TE SĂRBĂTORESC!”

- PROGRAM ARTISTIC/WORKSHOP –

MAMĂ

- „GHIOCELUL”
- „PRIMĂVARA”
- „DE ZIUA MAMEI”
- „MAMĂ EȘTI PE LUME ...”
- „CÂNTEC DE PRIMĂVARĂ ” – CÂNTEC
- „PRIMĂVARA A SOSIT ... ” – CÂNTEC
- „VINE, VINE, PRIMĂVARA” – CÂNTEC
- „DE ZIUA TA, MĂMICO ... ” – CÂNTEC

ANEXĂ – POEZII ȘI CÂNTECE

GHIOCCELUL

Vestitorul primăverii,
Din zăpadă a ieșit,
Și privind mirat spre Soare,
El zâmbește fericit.
Dragul meu, scump ghiocel,
Ești firav și mititel,
Tu vestești în toată țara,
Că vine iar ... Primăvara.

DE ZIUA MAMEI

Mamă dragă,
Ce-aș putea,
Să-ți doresc,
De ziua ta?
Bucurie, sănătate,
Mult noroc și spor la toate,
Pace și zile senine,
Să mă poți crește pe mine!

*****

PRIMĂVARA

Floare mică, ghiocel
Ești frumos și mititel,
Tu vestești în toată țara,
Primăvara, primăvara.
Dinspre marea cea albastră,
Rândunica ne-a sosit,
Ea aduce primăvara,
Să-i urăm „Bine-ai venit!”.

*****

MAMĂ EȘTI PE LUME ...

Mamă ești pe lume,
Tot ce-i mai frumos,
Ochii tăi sunt limpezi,
Glasul ți-e duios.
Dragostea ta mare,
Mie-mi este scut.
Mamă, ia-mă-n brațe,
Vreau sa te sărut!

*****

CÂNTEC DE PRIMĂVARĂ

Iarnă, se te duci cu bine, - două bătăi din palme
Primăvara vine, vine! – două bătăi din palme
Bine, bine ai venit!
În zăvoiul înverzit!
Bine, bine ai venit!
În zăvoiul înverzit!
Mult dorita primăvară, - două bătăi din palme
Ne jucăm din nou pe-afară, - două bătăi din palme
Bine, bine ai venit!
În zăvoiul înverzit!
Bine, bine ai venit!
În zăvoiul înverzit!

*****

PRIMĂVARA A SOSIT ...

Primăvara iarăși a sosit
Hai copii, haideți la joc,
Și câmpia iarăși a-nverzit
Hai copii la joc!
Hai cu mare bucurie, hai la joc,
Să jucăm hora-n câmpie, hai la joc!-bis
Păsărele, cirip în zbor,
Hai copii, haideți la joc,
Ciripesc –cirip, în glasul lor,
Hai copii la joc!
Să cântăm și noi ca ele, hai la joc,
Ale noastre cântecele, hai la joc! –bis

*****

VINE, VINE PRIMĂVARA

Vine, vine primăvara,
Se așterne-n toată țara,
Floricele pe câmpii,
Hai, să le-adunăm, copii.
Crește, crește iarba verde,
Ciocârlia-n nori se pierde,
Haideți s-ascultăm, copii,
Al ei cântec din câmpii.
Cucu, cucu strigă tare,
Picpalacul-n luncă sare,
Mieii zburdă pe câmpii
Haideți să-i vedem, copii.

*****

DE ZIUA TA, MĂMICO ...

Refren:

De ziua ta, mamico,
În dar ți-am adus inima,
Și crede-mă, mamico,
Un dar mai frumos nu se putea.
1. Am vrut să-ți culeg o floare,
Un mic ghiocel frumos,
Dar, până la urmă moare,
Și nu e de folos?

Refren: .....

2. Am vrut să-ți culeg o rază,
Din Soare, să-ți prind în păr,
Dar, tu strălucești mai tare,
De dragoste și dor.

Refren: .....

3. Am vrut să-ți culeg steluțe,
Să-ți fac un frumos colier,
Dar, cine nu știe oare,
Că în zori steluțele pier?

Refren: .....

4. De ziua ta, mamico,
Nu-ți dau comori și nici bani,
Ci, îți urez din suflet,
Un sincer „La mulți ani!”

*****

Personalitatea preșcolarului

P.I.P.Lauda Florinela
Grădinița nr.4 Turnu Magurele

Spre deosebire de antepreșcolaritate care a fost perioada debutului personalității, a apariției unor elemente componente ale ei, fără ca între acestea să se stabilească încă relații, interdependențe, preșcolaritatea este perioada formării inițiale a personalității, perioada apariției primelor relații și atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vieții psihice a copilului. În locul dependenței copilului de impresiile externe, dominării lui de „câmpul său perceptiv”, în locul instabilității și fluctuației emoționale, în preșcolaritate vom întâlni detașarea, desprinderea copilului de câmpul perceptiv, o mai mare organizare și stabilizare a comportamentelor.

Lucrul acesta este posibil, după cum arăta A. N. Leontiev, datorită modificărilor esențiale care se produc în structura activității psihice. Elementele cele mai semnificative ale activității, care suferă modificări importante la această vârstă, le constituie motivele – ca factori stimulatori ai activității. La antepreșcolar motivele sunt mai ales de natură biologică, legăturile dintre ele fiind stabilite din afară, de către adult în chiar cursul desfășurării comportamentului; ele nu sunt ierarhizate, copilul neștiind care sunt esențiale și care neesențiale.

La vârsta preșcolarității „tabloul” copilului este total modificat față de antepreșcolar. Locul motivelor biologice este luat treptat de motivele și trebuințele sociale ale acestuia; legăturile dintre motive sunt generate nu de intervenția din afară a adultului, ci de propria interioritate a copilului; motivele se supun unui proces treptat de ierarhizare, subordonându-se unele altora. Ca urmare, comportamentele copilului încep să devină unitare, coerente.

Preșcolarul devine capabil de a se întrista atunci când este recompensat pe nedrept, apariția conduitei „bomboanei amare”, la care ne-am referit mai înainte, fiind semnificativă în acest sens. De asemenea, el poate efectua o activitate neinteresantă prin sine însuși la gândul că după aceea i se va permite să folosească o jucărie nouă. Îndeplinirea unei acțiuni de dragul alteia se realizează însă nu oricum, nu în orice condiții.

Cercetările experimentale au demonstrat că apariția unei asemenea conduite este posibilă numai atunci când elementul pentru care se efectuează acțiunea neinteresantă, în cazul nostru jucăria nouă, nu se află în câmpul perceptiv al copilului. Un preșcolar va fi capabil să așeze niște cuburi, după mărime, culoare în cutia lor, la gândul că se va juca cu o mașinuță nouă doar atunci când mașinuța nu se află în fața sa. Prezența ei împiedică să facă abstracție de ea; absența ei îl face să acționeze pentru ea, de dragul ei.

Dat fiind faptul că activitatea copilului este stimulată nu de motive izolate, care se înlocuiesc unele pe altele sau chiar se contrazic reciproc, ci de motive corelate, stabile, care se întăresc reciproc se pun bazele formării personalității – ca structură psihică relativ stabilă, invariabilă. Așadar, ierarhizarea și stabilizarea motivelor constituie condiția esențială a formării personalității preșcolarului, în lipsa lor, copilul regresând spre comportamentele reactive.

De un real folos în formarea personalității este jocul, mai ales cel bazat pe roluri, în care copilul asimilându-și rolul își asimilează implicit și relațiile interioare de comportament incluse în rolul respectiv.

BIBLOGRAFIE:

1. Bache H., Mateiaș A., Popescu E., Șerban F.- *“Pedagogie preșcolară .Manual pentru școlile normale “*, Ed. Didactica și Pedagogică București, 1994 .
2. Cerghit I. , *„Didactica”* , Editura P.R.A. , București , 1994
3. Eduard Claparède –*“ Psihologia copilului” și ”Pedagogie experimentală”* , Editura Didactică și Pedagogică București, 1975.

Cei șapte ani de acasă

**prof. înv. preșc. Laza Ioana - Maria
G.P.P. "Toldi", Salonta**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău.

Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice".

Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu se cuvine la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public.

Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof.înv.preșcolar: LAZĂR CAMELIA MANUELA
G.P.N. Nr.1 Șotânga, Jud. Dâmbovița

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Copilul mic este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele și limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră cât și din cele negative. Este nevoie de asumarea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- să asculte pe cineva când îi vorbește
- să nu vorbească cu gura plină
- să se spele pe mâini după ce a fost la toaletă sau când vine de undeva
- să spună adevărul
- să nu fie agresiv
- să dea buna ziua/la revedere
- să își asume responsabilitatea pentru ceea ce face
- să respecte pe cei din jur
- să nu vorbească urât
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Alte însușiri influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

"Cei șapte ani de acasă!"

Prof. LÁZÁR CSILLA
GRĂDINIȚA ZSIBONGÓ- ODORHEIU SECUIESC

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții le oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață a copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Într-o lume tot mai tulbure, copiii au nevoie să fie cât mai bine pregătiți de către părinți pentru viață, chiar de la vârsta fragedă. Marea problemă este să educi copiii cu dragoste și să-l disciplinezi în mod echilibrat, astfel încât ei să se străduiască să devină adulți cu simțul răspunderii. Mulți părinți se întreabă ce e de făcut și cum ar putea să le ofere un model bun care să fie acceptat și de copil. Copiii sunt personalități complexe și nu doar însușiri de comportamente. A fi părinte nu înseamnă un simplu control asupra comportamentului, ci și un mijloc de atingere a scopului final: ajutorarea copilului în vederea asumării în final a răspunderii pentru comportamentul personal.

Ceea ce știm, credem și gândim despre copil se reflectă în tot ceea ce facem pentru el. Niciodată nu vom putea ști totul despre copil, dar cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Deși avem rol principal în viața noastră, dinamica experienței este influențată de multe elemente: numărul membrilor familiei, educația, statutul socio-economic, cultura țării, valorile morale și religioase, valorile societale care sunt impregnate într-o anumită perioadă temporală etc.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Un lucru este sigur: În educație nu există rețete! Există experiență acumulată, există idei și teorii bazate pe noi cercetări, există practici confirmate în timp care și-au demonstrat avantajele, există valori, principii, reguli, dar nu există rețete, pentru că fiecare copil este unic, pentru că fiecare familie este unică. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:

http://edu.gov.md/sites/default/files/ghid_cor3.pdf, Ross Campbell- Educația prin iubire

Meseria de părinte se învață...

Prof. inv. prescolar Lazar Elena Monica

„Renunțați să mai criticați defectele, lucru mărunț și la îndemâna oricui, criticați frumusețea, lucrare măreață pe care n-o poate face oricine” (Chateaubriand)

A fi părinte înseamnă în primul rând a da viața unui copil; în egală măsură însă, le putem oferi o a doua viață copiilor noștri, iar pentru aceasta trebuie să învățăm să folosim câteva cuvinte cheie. Căci a fi părinte înseamnă deopotrivă a da (a-i ajuta pe copii să se realizeze, pentru că aceștia nu au suficientă forță și a le oferi sprijinul necesar pentru a-și atinge țelul), a cere (a pretinde, a impune reguli) și a ierta.

În primul rând e nevoie să ne acceptăm copiii așa cum sunt, pentru că sunt mai importanți decât aspirațiile noastre personale. Noi toți suntem extraordinari pentru că facem tot ce ne stă în puterile noastre, chiar uneori mai mult. Într-adevăr, a fi părinte este o meserie solicitantă, deoarece trebuie să muncim zi și noapte, fără concedii anuale sau pauze, e o meserie din care nu poți demisiona, o meserie ce se învață din mers pe tot parcursul vieții și pentru care nu se organizează cursuri de specializare. E o meserie care se construiește în fiecare zi, și greșelile ne amenință la orice pas, refuzându-ne dreptul de a greși. La școala părinților are acces oricine, nu se oferă diplome sau certificate de absolvire, nu se organizează examene și nu se dau note decât cele acordate de proprii noștri copii. Nu există restricții... Ce se întâmplă însă când cineva nu și-a învățat lecția?

Să fii alături de un copil de-a lungul dezvoltării sale înseamnă renunțare, depărtare poate de propriile dorințe pentru a-l însoți, acolo unde este el, acolo unde alege să se dezvăluie. Să ne amintim că am devenit părinți cu adevărat în momentul în care am putut să ținem în mâinile noastre neîndemânatic și lipsite de experiență o mică parte din noi înșine pe care am numit-o fiică sau fiul nostru. În orice împrejurare a vieții, tendința părinților este de a-i proteja pe copii de ceea ce au suferit ei înșiși, fără să-și închipuie că-i supun unor noi suferințe.

Câți dintre părinți nu au jurat în copilărie sau adolescență că nu vor urma anumite exemple negative? Vor fi părinții ideali, copiii vor fi fericiți cum nu au fost ei vreodată, însă timpul le-a arătat cât de dificil este să ai autoritate fără să fii autoritar, să fii disponibil când ești în criză de timp, iar vârtejul vieții este gata să spulbere un echilibru și copiii noștri ne aduc aminte că a fi răbdător este cu adevărat un act eroic. Câți dintre părinți nu au fost surprinși să observe că fac tocmai lucruri pe care le-au jurat să nu le facă? Câți dintre noi nu s-au simțit frustrați, umiliți și rușinați pentru o astfel de abordare?

Dragi părinți, în fața copiilor noștri ne vom simți întotdeauna în egală măsură responsabili și vinovați. Responsabili de a le fi dat viața și vinovați de a nu fi reușit să descifrăm codul de acces la memoria vie a copiilor noștri și de a acționa altfel.

Noi, însă, vom ști să-i iubim pentru ceea ce sunt ei, vom reuși să le împărțim din experiența noastră, cuvintele ne vor veni firesc pentru a le transmite acele valori supreme însoțindu-i mereu de la primele zâmbete și nopți albe, suferințe și dureri alinate de mângâierea mamei, orele la creșă, apoi momentul primilor pași în școală, drum presărat cu flori, an pregătitor, clase primare ce trec asemenea unui vis devenit realitate, apoi adolescența „purgatoriul tinereții și cea de-a doua naștere a omului” și tot acest labirint transformă activitatea unui părinte într-o meserie ce stă în puterea noastră să progresăm pe calea relațiilor armonioase.

Dragi părinți, sunteți extraordinari! Noi știm lucrul acesta. Dar dacă într-o zi vi l-ar spune chiar copiii dumneavoastră? Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a binecuvântat cu părinți care m-au iubit încurajându-mă, care mi-au fost și sunt încă alături, m-au învățat să „zbor” spre lumină, iar astăzi datorită educației lor reușesc să „pictez sufletele oamenilor” și, în special al copilului meu .....

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Lazăr Georgeta Mihaela
Școala Gimnazială „Episcop Dionisie Romano”, Buzău

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de-acasă!

Prof. învăț. Primar, Lazăr Liliana

„În spatele poveștii tale se află întotdeauna povestea mamei tale, deoarece povestea ei este începutul tău.” Mitch Albom

Mama.....e cea mai minunată ființă de pe pământ! Mama....cea mai minunată întruchipare a fericirii, a îndurării, a bunăvoinței, a iertării, a iubirii.....

În fiecare dimineață îi auzeam cuvintele șoptite abia, asta ca să nu mă sperie, „trebuie să te trezești, trebuie să mergi la școală”....În cele câteva minute în care mă mângâia pe ochișori, pe frunte simțeam cum nimeni și nimic nu-mi putea face niciun rău. În palmele ei firave, bătătorite de muncă ERA ÎNTREG UNIVERSUL. În inima ei vibra o lume întreagă.

Mama este ființa căreia îi suntem datori cu viața noastră, cu un respect profund, este ființa căreia îi mulțumim pentru faptul că ne-a adus pe lume și că alături de Dumnezeu a contribuit la existența noastră, dăruindu-ne cel mai frumos cadou pe care îl putem primi cu inima deschisă: VIAȚA. Tot ceea ce avem și tot ceea ce vom avea , viitorul, prezentul și trecutul îl datorăm mamei, celui mai bun prieten pe care îl avem alături în clipele cele mai grele.

Primul zâmbet, primul pas, primul cuvânt, copilăria cu toate tainele ei sunt strâns legate de aceeași persoană care descrisă cu ajutorul cuvintelor, pare ireală. ZÂNA BUNĂ din povești ne-a vegheat zi și noapte, a picurat în inima noastră din toate frumusețile lumii. Ochii ca niște lumânări sclipitoare, gura ca un trandafir îmbobocit, zâmbetul ca un curcubeu după o ploaie caldă de vară, alcătuiesc figura caldă și blândă a mamei.

Erau zile când o supăram, o necajeam....Acum când stau și mă gândesc la acele momente nu-mi aduc aminte de ce-o faceam. Poate ca în sinea mea nu voiam acest lucru dar EA, se consuma enorm și suferea pentru orice. Mă ierta repede, în clipa următoare uita deja ce s-a întâmplat. Câteodată chiar mă întreb cum de a putut Dzeu să adune într-o singură ființă atâta bunătate.

Atunci când ne simțim nesiguri, când suntem singuri iar peste noi s-a lăsat deznădejdea, când ne este frică și nu avem lângă noi un ajutor, când ne este frig, când simțim nevoia ca cineva să ne îngrijească ranile sufletești și trupești, când avem nevoie de ocrotire și de iubire, vrem ca lângă noi să se afle mama, să ne ocrotească și să ne ofere ceea ce numai ea poate în modul cel mai firesc și mai sincer, în modul cel mai curat: CU TOATĂ DRAGOSTEA EI . Orice frunză se află ocrotită în copacul ei , orice rază dorește să știe că soarele o are în grijă, cum orice copil își dorește mama alături.

Ar fi cel mai frumos dar, dacă mama ar fi veșnic lângă noi, dacă mama ne-ar șopti în fiecare dimineață și ne-ar mângâia fruntea, dacă mama ne-ar fi alături pentru toată viața. Chiar și așa, mișcându-ne într-o lume în care viața își are cursul ei normal și firesc, cred că toate mamele oriunde ar fi ele își păzesc cu strășnicie cele mai dragi ființe cărora le-a dat viață. În fiecare clipă, de acolo, de undeva ele sunt ÎNGERII NOȘTRI PĂZITORI. Sunt mâinile care ne apară de tot ce înseamnă rău, sunt întruchipările frumoase ce ne apar în vise, sunt cele care ne ocrotesc și ne țin în palmele lor trudite pentru a ne proteja și pentru a ne fi bine.

Mama....mama...a mea, a ta, a tuturor. E UNICĂ ȘI INCONFUNDABILĂ! E MINUNATĂ ȘI PURĂ. E FRUMUSEȚEA LUMII ÎNTR-O INIMĂ ATÂT DE MICĂ ȘI TOTUȘI ...ATÂT DE IUBITOARE ȘI DE ÎNȚELEGĂTOARE!

Prof. inv. primar, LAZĂR LUMINIȚA
Școala Gimnazială „Constantin Gh. Marinescu” Galați

Slăbiciunea activă a părinților se exprimă esențial prin răsfățarea copilului. Manifestările de răsfăț pot fi foarte bine asimilate cu acelea ale supraprotecției.

Scopul imediat al părintelui care își răsfăță copilul este acela de a-l apăra, de a-l scuti de eforturi, de a-l pune la adăpost de riscuri, de nemulțumiri și în ultimă instanță, de a-i satisface toate dorințele. Această atitudine, care pentru părintele în cauză este întrutotul corespunzătoare sentimentelor și obligațiilor pe care consideră că le are față de copil, ascunde pentru psiholog, pentru învățător o situație contradictorie în care același om, părintele, își frustrează copilul cu convingerea că în felul acesta îl scutește de frustrări. Copiii răsfățati se formează cu personalități instabile, capricioase, egoiste, devin adulți comozi, pretențioși, veșnic nemulțumiți, oameni care nu respectă normele de conviețuire socială, care socotesc că li se cuvine totul, dar se simt scutiți de orice obligație.

Copilul răsfățat devine subiect pentru educatori, pentru gazetari, care moralizează pe părinți pornind de la scene petrecute în tramvai, pornind de la adolescenții pe care îi descoperă în baruri, de la tinerii care manifestă tendințe de parazitism social. Este subiect și pentru literatură.

A înțelege pe copil, a-i da sentimentul că ești conștient de trebuințele și inițiativele lui, că ții seama de ele, este singura cale de a realiza un curent de comunicare interpersonală, de a te face înțeles de copil. Copilul, care, la rândul lui, înțelege pe părinte, îi dă o mai bună ascultare, îi acceptă autoritatea și capătă o mai mare încredere în opiniile acestuia, în regulile pe care le stârnește, în deciziile pe care le ia și chiar în criticile pe care i le aduce.

Niciun copil nu poate depăși limitele de dezvoltare care i-au fost date de la natură, iar educația nu este o baghetă magică. Ea poate aduce frecvent un copil deviat la nivelul normalității, dar nu poate face miracole. Copilul simte o trebuință fundamentală de a simți, accepta, asculta, aproba, considera, ajutat de către cei care îl înconjoară. Această aspirație ține de condiția socială a personalității și, ca atare, ea se manifestă nu numai la copil, dar și la adult. Asemenea vocație socială nu trebuie ignorată, dar nici înecată în stropul otrăvit al răsfățului. Calea de mijloc este, în cazul de față, soluția de aur, dar tocmai de aceea ea nu se oferă cu siguranță. În această direcție nu se pot da recomandări, părintele trebuie să găsească soluția singur. Însuși ajutorul normal dat copilului, care este o sfântă datorie a părintelui, nu apare întotdeauna cu aureola lui binecuvântată.

S-a spus că educația este un drum lung pe care copilul îl parcurge pentru a învăța să se dispenseze de părinți. Ea constituie un proces lent, cu o desfășurare dialectică pe care V. Pavelcu o sesizează foarte exact. „Astfel, spune psihologul român, ne ridicăm de la afecțiunea cuplului copil-mamă spre conștiința socială a adultului... Ritm neconținut al maturizării, de atașare și detașare, fixare și desprindere, identificare și diferențiere...Educația asigură flexibilitate, mobilitate și suplețe afectivă necesară.” (V. Pavelcu – opere citate)

Este un adevăr care poate aduce multă lumină în conștiința părinților înclinați să-și răsfățeze copiii și de pe urma căreia lumina ei ar avea mult de câștigat dacă doresc cu adevărat să dea ascultare îndemnurilor rațiunii. Fiindcă nu numai cel educat este legat de necesitatea de a se supune unei ordini obiective; și acțiunile educatorului sunt supuse aceleiași ordini. Educatorul, scrie M. Peretti, este apărătorul unei ordini care tinde la crearea unor condiții favorabile pentru cel educat și această calitate îl obligă să satisfacă multe dorințe ale copilului, dar totodată îl autorizează să stabilească și interdicții.

Se lasă adeseori frâu liber afecțiunii părintești. Afecțiunea este, firește, factorul de bază al conviețuirii familiale, dar afecțiunea necontrolată, alterată de sentimentalism devine anxietate și astfel se neagă pe sine. Conviețuirea familială se întemeiază într-adevăr pe afecțiune, dar trebuie să ne ferim a vedea în această conviețuire o idilă; familia este un grup al cărui componenți împărtășesc în genere mentalități, scopuri și idealuri comune, un grup de copii și adulți ce se iubesc, se respectă și se ajută unii pe alții. Departe de noi ideea de a vedea în familie un loc al regulilor aspre și al reculegerilor cenușii. Dar mentalitatea idilică lovește în demnitatea instituției familiale și desfigurează menirea ei, care este aceea de a forma generațiile tinere pentru viață, de a forma generații complete, capabile să găsească rezolvări juste și eficiente unei înfinități de probleme ce apar în existența adultă și nu caractere slabe, evazioniste,

abdicatoare. A trăi înseamnă a face față unor situații complexe și contradictorii, viața înseamnă creație în condiții de competiție, rivalitate și conflicte.

Cei șapte ani de acasă

Lazăr Maria

Liceul Pedagogic "Regele Ferdinand", Sighetu Marmăției, Maramureș Disciplina Limba și literatura română

Educația începe la o vârstă fragedă și se continuă pe tot parcursul vieții omului. Mereu învățăm, mereu descoperim lucruri noi, mereu observăm, în jurul nostru, schimbări care ne îndeamnă să le explorăm.

Baza unei educații solide și a dorinței de perfecționare se află în familie și se pune în primii șapte ani de viață ai copilului. Pas cu pas, părinții îi formează caracterul, îi clădesc o personalitate, prin tot ceea ce îl ajută să descopere în lumea aceasta aflată în continuă schimbare.

Nimeni nu îi poate șterge copilului ceea ce primii ani ai vieții lui i-au imprimat în minte și în suflet. A păstra acel tezaur înseamnă a fi un om educat, înseamnă a respecta familia din care ai plecat, înseamnă a prețui moștenirea de care ai avut parte.

Nimic nu poate fi mai important pentru dezvoltarea unui om, decât sfaturile și învățăturile primite în cadrul familiei lui. Cu ele va porni pe drumul vieții, când va intra în societate, când își va face prieteni, dar ele îl vor ghida și atunci când va avea propriii copii. A transmite, din generație în generație, cele mai scumpe perle de înțelepciune, echivalează cu a-i păstra mereu în sânul familiei tale pe cei cărora le datorezi existența.

În viață, muncim, clădim, pierdem, câștigăm, dar, mai ales, învățăm, iar învățătura poate însemna fiecare privire pe care o aruncăm în jurul nostru. Când copilul deschide ochii în acest univers, absoarbe, ca un burete, tot ce vede, aude, simte sau miroase. De aceea, tot ce părintele îl învață în primii șapte ani, va fi decisiv pentru dezvoltarea lui ulterioară.

A educa, a învăța, a respecta, sunt verbele care caracterizează asimilarea noului, indiferent ce formă ia acesta. Cei șapte ani de acasă nu sunt doar pentru acasă, ci pentru lumea întreagă, pentru viața întreagă.

Adolescenții și cei șapte ani de acasă

Prof. Lazar Mihaela-Simona
Colegiul Tehnic "Victor Ungureanu" Câmpia Turzii

Disciplina: Consiliere și orientare

Clasa: XI L2

Modulul: Educația pentru valori

Tema: Adolescenții și cei șapte ani de acasă

Tipul lecției: De comunicare și însușire de noi cunoștințe

Durata: 50 minute

Competențe generale:

Rolul celor șapte ani de acasă, importanța educației pe care copilul o primește de la părinți, de formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Utilizarea noțiunilor învățate în cei 7 ani de acasă; copilul bine crescut, știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă civilizată cu cei de vârsta lui și cu adulții, să aplice deprinderi de viață sănătoasă, de conduită igienică individuală și colectivă deprinse în familie.

Folosirea bagajului educativ al „celor 7 ani de acasă” pe tot parcursul vieții.

Competențe specifice:

2.1 Exersarea comunicării eficiente;

2.2 Aplicarea tehnicilor de autocontrol emoțional;

3.1 Exersarea abilităților de utilizare a unor resurse de informare variate, referitoare la propria activitate;

3.2 Analizarea corespondențelor;

5.1 Identificarea caracteristicilor relațiilor sociale, din perspectiva calității acestora;

5.2 Analizarea unor comportamente cu consecințe negative asupra vieții tinerilor și a stilului de viață sănătos.

Metode și procedee didactice: Conversația, explicația, dezbateri de grup, prezentare de referate, activitate pe grupe de elevi, joc de rol, comentarea și evaluarea unor situații problematice.

Materiale didactice: Referate realizate de elevi în PowerPoint, calculatorul, videoproiectorul, fișe de lucru, afișe, markere și creioane colorate pentru realizarea afișelor, muzică adecvată orei, reviste/cărți de specialitate.

Desfășurarea lecției (scenariul lecției):

a. Organizarea clasei: Asigurarea condițiilor didactico-materiale și consemnarea prezenței.

b. Anunțarea temei și a obiectivelor:

- se anunța tema “Adolescenții și cei șapte ani de acasă”;

- se prezintă obiectivele urmărite;

- elevii primesc informații din referatele realizate de trei elevi din clasa.

c. Captarea atenției:

- se va realiza prin stârnirea interesului elevilor pentru importanța temei.

d. Sarcinile de lucru: Elevii vor lucra pe grupe, având fiecare sarcini de efectuat astfel:

1. Realizați un afiș pentru o campanie publicitară “AȘA DA, AȘA NU”;

2. Realizați o conversație între elevi, dintre care unul a uitat de cei șapte ani de acasă;

3. Compuneți un dialog prin care se pot corecta comportamente întâlnite la școală, în pauze.

e. Evaluarea: Se fac aprecieri verbale asupra participării elevilor la lecție.

f. Concluzii: Am urmarit în această lecție să prezint aspecte generale privind cei 7 ani de acasă, să întăresc elevilor comportamente pozitive în clasa unde sunt diriginți.

Referatul pregătit și prezentat de elevul Turdean Alexandru este:

Adolescenții trec printr-o perioadă în care apar noi trăiri, emoții, persoane și anturaje. Se creează încercări noi care testează potențialul adolescentului și îl pregătesc pentru maturizare.

Această etapă poate începe și dura diferit pentru fiecare persoană în parte, la fel și finalizarea acesteia. Corpul trece printr-o continuă schimbare pozitivă sau negativă, la fel și gândirea.

Noile trăiri pe care le experimentează îi pot speria, neștiind cum să reacționeze. Chiar dacă unii neagă acest aspect, ei au nevoie de sfaturi sau chiar de ajutor.

Comportamentul de care dau dovada adolescenței este influențat de educația pe care au primit-o în primii 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne referim la faptul că este bine crescut, știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”.

Dacă educația este bine acordată, copilului îi va fi mai ușor în etapa adolescenței, o etapă importantă în viață deoarece aceasta îl formează ca om educat în viitor. Există și cazuri de copii care sunt bine educați, dar aceștia ajung într-un anturaj necorespunzător și se pierde toată educația de care au avut parte în primii ani.

Referatul pregătit și prezentat de eleva Giurgea Adelina este:

Pentru fiecare persoană, adolescența este foarte impotantă.

Fiecare trecem prin această etapă, care ne ajută să ne formăm mintea, gândirea și comportamentul .

În adolescență suntem supuși unor momente mai dificile cum sunt alegerea prietenilor, anturajul în care intrăm, felul de comportament pe care îl avem cu familia, prietenii, la școală sau pe stradă .

În perioada adolescenței ne dezvoltăm abilitățile de socializare, caracterul, ne descoperim pasiunile și începem să luăm decizii importante .

Trecând prin adolescență ajungem la maturizare, care este la fel de importantă. Părinții au un rol important în această perioadă a adolescenței. Adolescenții trebuie ajutați, susținuți și încurajați la fiecare pas, la oricare decizie o vor lua .

Părinții trebuie să fie atenți la schimbările de comportament ale acestora, la felul cum își aleg prietenii și la anturajele în care intră. Aceștia trebuie să discute, să le ofere sfaturi și sprijinul necesar .

Cei 7 ani de acasă ocupă un rol important în viața copilului la fel ca și adolescența. În acești 7 ani părinții au datoria de a-și educa copilul până merge la școală. Trebuie să se ocupe de gândirea, personalitatea, vocabularul, să-l învețe bunele maniere și comportamentul pe care trebuie să-l aibă un copil bine crescut și educat .

Dacă nu există acești 7 ani în care un copil trebuie să fie educat, mai târziu acesta va ajunge rău din toate punctele de vedere. Adolescența și cei 7 ani de acasă au un rol formator în viața unui copil, sunt temelia personalității viitorului adult .

“Oriunde te vei duce în lumea asta, nu uita să-ți pui în valiză cei șapte ani de-acasă. Cu astfel de bagaj, vei fi recunoscut de oricine, ca fiind înainte de toate OM”

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

Prof. Înv.Preșcolar: LĂZĂREANU LENUȚA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „GULLIVER” SUCEAVA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

Ce pot face părinții? Ce învață/exersează copilul? -merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.) -recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulilor de solicitare etc. -pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știi de la grădiniță -exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei sămi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl

determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând. Cred că esențial este să fim simpli cu copiii noștri, să îi învățăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine și rău, frumos și urât. Trebuie să învățăm să dăm și să primim mai tarziu. Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu. Oamenii uită că nu suntem singuri în toată lupta noastră. Cineva de sus ne veghează și ne povățuiește fără să știm. Cred că tot ceea ce se numește instinct matern sau patern este, de fapt, intervenția divină.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi: a) În natură: - să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, şuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. - să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente) - să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.) b) În gospodărie: - să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc. - să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect - să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc. c) În drum spre grădiniță: - să numere mașinile de o anumită culoare - să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem crocodil când vedem un C la numerele de pe plăcuțele mașinilor”) - să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlneam pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Învățătoare: Lăzăruc Elena-Carmen

Scoala Gimnazială Hășdate-Finișel, Jud. Cluj

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul “(și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne)

O dată cu schimbările sociale s-a făcut simțită necesitatea unei schimbări în ceea ce privește raportul cu ceilalți și în mod special felul în care se realizează educația copiilor. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Expriarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palma.

Este foarte important ca părinții să explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. În zilele noastre, am putea spune că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Rămâne doar ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bibliografia:

Elemente de sociologie, Ed. Universității „Al. I. Cuza”, Iași, 1999, vol.II, cap. „Ordinea socioumană a vieții cotidiene și socializarea”

Sitografia:

wordpress.com/2011/07/22/familia-si-importanta-celor-7-ani-de-acasa/

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ FAMILIA-FACTOR STIMULATOR AL JOCURILOR COPIILOR

**Prof. înv. preșc.: LAZEA LAURETA-MARIA
Liceul Teoretic Teiuș/GPN „PRIETENIA” TEIUȘ, Jud. Alba**

„Copilului poți să-i spui tot, tot; întotdeauna m-a uimit cât de puțin cei mari, tații și chiar mamele, își cunosc copiii. Copiilor nu trebuie să le ascunzi nimic sub pretextul că sunt încă mici și e prea devreme pentru ei să știe ceva. Ce idee tristă și nefericită! Și ce bine își dau seama copiii că părinții lor îi cred prea mici și prea neștiutori, când ei, în realitate, înțeleg totul. Adultul nu știe că, până și în cheștiunea cea mai dificilă, copilul îi poate da un sfat util”. – F. M. Dostoievski

Un adevăr binecunoscut este că activitatea de bază a copilului este jocul. Aici el transpune lumea reală la posibilitățile lui de înțelegere. De aceea este foarte important ca atât în familie, cât și în grădiniță jocul să fie bine organizat și bine îndrumat.

Privind copiii cum se joacă la grădiniță, am observat că majoritatea dintre ei au un comportament negativ: sunt fie timizi, fie acaparatori de jucării, dovedesc instabilitate în joc. Adeseori m-am întrebat dacă acasă părinții își privesc copiii cum se joacă și mai ales dacă le urmăresc temele de joc preferate de copiii lor. Oare se gândesc vreo clipă dacă au jucării corespunzătoare vârstei lor sau, dacă jocurile sunt educative sau nu, dacă copiii au parteneri de joc potriviți vârstei lor.

Observând acestea mi-am propus ca în discuțiile purtate cu părinții ori de câte ori am avut ocazia, să le prezint câteva sugestii despre modul cum să organizeze jocul copiilor pentru ca acesta să aibă un efect educativ.

Iată câteva sugestii oferite părinților:

- ✓ să-i sensibilizăm încă din familie la o varietate mai mare de ocupații;
- ✓ să-i implicăm direct în desfășurarea unor activități;
- ✓ să încercăm din răspuțeri în a le cultiva pasiuni și preocupări colective;
- ✓ să-i acordăm mai multă atenție în această perioadă a copilăriei;
- ✓ să ne apropiem mai mult de inima lui;
- ✓ să-l înțelegem mai bine;
- ✓ să-i acordăm la timp șansa de a-i proteja copilăria;

Toate acestea le putem realiza numai desfășurând ample și variate activități menite să asigure folosirea rațională, utilă și reconfortantă, a timpului liber.

Acestea trebuie făcute nu în vorbe ci în fapte, căci dragostea și respectul pentru copil, indiferent de etnie sau condiția sa socială, i-o oferim copilului preșcolar nu sub forma unor sentințe sau sfaturi, ci prin graiul faptelor din viața de toate zilele.

Responsabilitatea care cade pe umerii părinților este una foarte importantă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază. Practic, de modul în care părintele își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului.

Iată un caz în care jocul copilului în familie era neglijat.

Un băiețel, Răzvan, îmi făcea zilnic greutăți în desfășurarea jocurilor la liberă alegere. În timpul jocului de creație refuza, uneori, să se joace cu colegii, alteori acapara jucăriile fără să se joace cu ele.

Din discuția avută cu părinții copilului am aflat că avea foarte multe jocuri și jucării acasă și că le păstra aranjate în dulăpior într-o ordine desăvârșită. În fiecare zi le privea și le aranja într-un alt mod în dulap, fără să se joace cu ele. În acest caz le-am sugerat părinților cum trebuie să-l ajute pe băiețel și i-am sfătuit să-i ofere, pe rând, jocurile și jucăriile din dulap, ca ele să devină sursă de bucurie pentru Răzvan. Așa au ajuns părinții ca împreună cu băiețelul să se joace cu jucăriile – mașinuțe. Mergeau împreună la plimbare, la cumpărături, transportau marfa, le parcau în garaj, le duceau la spălătorie, etc. Nu după mult timp, de la discuția purtată cu părinții acestuia, am observat că Răzvan a început să se joace cu alți copii, el interpreta rolul celui mai mare, așa cum făceau părinții cu el. De atunci, Răzvan, nu ne-a mai făcut probleme la grădiniță.

De asemenea, un rol foarte important în viața copilului o are grădinița și tot ceea ce este legat de această activitate.

După intrarea în grădiniță, colectivul începe să joace un rol foarte important în viața copiilor, iar jocurile dobândesc din ce în ce mai mult o amprență socială. Ele pot să se bazeze pe abilitățile lor fizice sau abilitățile intelectuale și mai ales ale celor verbale. Ex. Copiii inițiază jocuri care îi implică și pe colegii lor. În acest sens, ei au șansa de a dovedi de ce sunt capabili. Participarea la diferite competiții (sportive, artistico-plastice) sunt un adevărat pretext de a-și dovedi măiestria. Jocurile de creație, „De-a doctorul”, „De-a mama”, „De-a florăresele” „De-a constructorii” etc, permit copiilor să intre în lumea personajelor pe care le interpretează, să aibă atitudini și sentimente asemănătoare cu cele ale personajelor respective. În asemenea jocuri chiar gândesc din perspectiva acestora, inițiază niște activități și joacă diferite roluri în același timp.

Există o multitudine de forme care ne permit să afirmăm că încă din grădiniță educatoarea are posibilitatea să-l familiarizeze pe copil cu o serie de activități specifice vârstei lor și să-l determine la participarea conștientă, voluntară, în îndeplinirea cerințelor impuse de acestea. De exemplu: Vizitele la diferite instituții, drumeții prin oraș pentru cunoașterea localității, vizitarea locurilor de muncă ale părinților, audierea unor povestiri despre fapte - prezente și trecute – ale locuitorilor, vizitarea muzeelor locale, întâlniri cu personalități ale diferitelor instituții, participarea la sărbătorirea unor evenimente (Zilele orașului, Ziua eroilor, 1 Iunie, crăciunul, etc.)

Astfel de acțiuni și manifestări interferează grădinița și familia pe aceleași canale de influențe, apropie și facilitează realizarea scopului ambelor factori, proiectează viziunea copilului spre varietatea formelor de existență și de exteriorizare umană.

Odată cu grădinița, copilul este pus în fața unor situații care cer responsabilitate și conștientizare sistematică. Activitatea instructivă în grădiniță și acasă este corelată și completată cu acțiuni specifice particularitățile de vârstă, în cazul cărora forma principală o deține jocul. Aici este vorba de jocul organizat, cu finalitate proprie, determinat de cerințe concrete.

De exemplu, am organizat cu grupa de copii o seară de basm, într-un cadru feeric, țesând o mreajă de romantism, prin amenajarea unui adevărat colț de natură, improvizarea unor margini de pădure – cu butuci pe care să stea copiii, frunze, mușchi, chiar și impresia de un foc mohnit – la care am invitat și părinții. O astfel de activitate a determinat puternice stări afective micuților cărora li s-a conturat dorința de a mai desfășura astfel de activități. Desigur că astfel de activități au mai avut loc cu prilejul unor serbări tematice sau a unei plimbări în parc.

Un alt exemplu la care au fost invitați copiii împreună cu părinții a fost o drumeție complexă, în care au avut loc orientări pe teren, orientări în pădure, indicații cu caracter de circulație, jocuri sportive în poiană. Integrarea părinților în echipele participante la diferite jocuri pe întreceri i-au ajutat pe copii să aibă încredere în propriile lor forțe.

Sunt numeroase exemplele în care am optat pentru activități care presupun o colaborare între grădiniță, cei mici și părinți. Prin legătura pe care o creez între grădiniță și familie intenționez să transmit că un rol important l-a avut propaganda pedagogică în rândul părinților care au fost informați pe larg în ceea ce constă rolul grădiniței.

BIBLIOGRAFIE:

- Ioan & Dacian Dorin DOLEAN- Meseria de părinte - Ed. MOTIV, Cluj-Napoca, 2001;
- Osterrieth Paul, Copilul și familia, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1973

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Autor: prof.înv.primar Lazea Lucia Maria
Școala Gimnazială Mihai Eminescu

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt.” Larry Fields

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.

Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ **celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la

autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași
Andrei Cosmovici, (1996), *Psihologie generală*, Editura Polirom, Iași

Familia – factor specific și psihologic în formarea personală

LAZIN GEORGIANA GRADINITA PN CARMEN SYLVA TÎRGOVIȘTE

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele care provin din familie, școală și organizațiile de tineret. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă"). Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă. Mai există și un al treilea tip de familie, familia poligamă.

Familia nucleu (nucleară) - "constă în doi adulți de sex opus care întrețin o relație sexuală aprobată de societate, împreună cu proprii lor copii sau adoptați". Familia nucleu poate fi de două feluri: de orientare și de procreare. Familia nucleară de orientare este familia în care ne naștem și în care ocupăm statutul de copil. Familia nucleară de procreare este familia pe care o creăm prin căsătorie și obținem statutul de adult.

Familia extinsă (cosangvină) - "constă din două sau mai multe familii nucleare unite prin legătura părinte-copil, care include legăturile între frați și surori".

Factori ce influențează educația în cadrul familiei sunt: în cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constă în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive rezultă o schimbare în mentalitatea familiei. Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșa, grădinița, etc).

Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinți este șomer. Implicit, celălalt părinte se ocupă mai mult de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest. Situația familiilor în care ambii părinți sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu două ajutoare de șomaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere :

* Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului, prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

* Dezvoltarea intelectuală. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact. Când sunt în școala primară, familia vine în sprijinul ei, susținând "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozității copilului de a citi, prin cumpărarea unor cărți care să pună bazele unei mici biblioteci. În preadolescență este

posibilă o deviere de la subiectele strict legate de școală sau indicate vârstei fragede; astfel, datoria părinților este de a îndruma copilul să citească ceea ce corespunde vârstei sale. Dorința de lectură poate deveni excesivă, copilul sacrificând astfel orele de somn. Copilul obține rezultatele la școală în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

* Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.).

Mijloacele mass-media și în mod special televiziunea, exercită o influență puternică asupra educației estetice. Nu se poate vorbi despre o influență strict pozitivă sau strict negativă; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire a cunoștințelor, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginația inocentă a copiilor într-un sens negativ. Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în fața televizorului cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele aceasta este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzică, teatru etc.), părinții trebuie să respecte opțiunea copilului.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliză, psihologia socială și sociologie susținând că familia este :adevăratul laborator de formare a persoanei. Transformarea individului în persoană adică în „individ cu status social” este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei: una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai timpuriu și a doua că multă vreme familia este calea prin care se canalizează oricare altă acțiune de socializare , ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Una dintre caracteristicile fundamentale ale curbelor de învățare este că toate urcă foarte repede la început și apoi tot mai încet mai târziu, având deci o accelerare negativă. Aceasta înseamnă că eficacitatea acțiunii mediului este foarte mare în primii ani, mică mai târziu și foarte mică după 25-30 ani când totul devine fix și imuabil; deci familiei îi revine astfel privilegiul de a-și exercita influența de la început.

BIBLIOGRAFIE:

1. Voinea, M. (2005), „Familia contemporană. Mica enciclopedie”, Ed. Fundației FOCUS, București.
2. Bistriceanu C. (2006), „Sociologia familiei”, Ed. Fundației „România de Măine”, București.
3. Banciu, Dan, Radulescu, Sorin, Voicu, Marin (2006), „Adolescenții și familia”, Ed. Științifică și Enciclopedică, București.
4. Ciofu, Carmen (2006), „Interacțiunea părinți- copii”, Ed. Amaltea, București.

Educația primită acasă

Prof. învă. primar Leafu Ileana
Școala Gimnazială Nenciulești, jud. Teleorman

Dacă investești în educația de acasă, o faci pentru termen lung, atât pentru tine ca părinte, cât și pentru societate. Asta înseamnă nu numai să îl hrănești și să îl îngrijești pe copil, ci și să îl educi cu răbdare, prin respectarea personalității lui. Părintele trebuie să fie pentru copilul lui cel mai bun prieten.

Trebuie să îl ajute să descopere diversă și fascinantă lume care îl înconjoară.

Vremurile în care trăim cer părinților multe ore petrecute la locul de muncă și foarte puține petrecute cu copilul, dar vital este să ne educăm copilul. Pentru asta, trebuie profitat la maxim de timpul alături de copil, diversificând activitățile.

Copilul trebuie încurajat să spună ce simte, să-și manifeste interesul pentru activități și să pună întrebări. De asemenea, nu trebuie să se teamă de eșec, să-și recunoască limitele.

Acasă, copiii sunt înconjurați de multă dragoste și căldură sufletească. Acest lucru nu le dă însă dreptul de a se purta oricum, ci trebuie să răspundă tot cu dragoste și cu un comportament politicos. Trebuie învățați să nu întrerupă o persoană care vorbește, ci să aștepte să termine ce are spus și să vorbească după aceea. Dacă un coleg, un prieten sau cineva din familie este trist, trebuie să-i fim alături și să-i vorbim pentru că adresarea unor cuvinte calde ajută în astfel de situații. Copiii trebuie educați ca atunci când sunt în vizită să nu tacă prea mult, altfel gazdele vor crede că se plictisesc. Trebuie să vorbească din proprie inițiativă, nu doar când sunt întrebați, folosind un ton moderat, privind în ochii celui cărui i se adresează. Vor accepta mâncarea și băutura pe care gazda le oferă, nu să solicite altceva. Vor începe să mănânce după ce gazda îi invită în acest sens. Nu intră într-o cameră fără a fi invitați de către gazdă. Nu cotrobăie prin lucrurile din casă, nu deschid dulapurile și sertarele.

Un alt lucru pe care copiii trebuie să îl învețe de acasă este cum să se comporte în magazine. Astfel, ei vor da prioritate celor care ies. În magazinele mici, vor saluta vânzătorul atât la intrarea, cât și la ieșirea din magazin. În magazinele mari, vor saluta doar vânzătorul cărui ne adresăm. Nu vor trece în fața altor persoane care stau la rând pentru a fi servite. Nu se ating cu mâna mărfurile alimentare neambalate.

Pentru dezvoltarea deprinderilor de explorator, părinții trebuie să ofere copilului timp. Nu trebuie programat fiecare minut din viața copilului, stabilindu-i toate activitățile, fără a-i lăsa șansa de a-și satisface propria curiozitate.

Uneori pentru părinți, singura metodă de a-i face pe copii să îi asculte este să țipe. Trebuie însă evitat acest lucru. Copii vor dori mereu să aibă ce-i mai bun, iar când sunt refuzați, încep să plângă, să țipe, să dea cu picioarele. Fără să își dea, părinții iar țipă. Astfel, copiii învață să facă la fel atunci când sunt supărați. Dacă părinții sunt calmi, la fel vor reacționa și ei. Țipatul este înficoșător, astfel activează răspunsul emoțional al copilului de a țipa la rândul lui și îi blochează gândirea logică. Dacă țipăm la un copil, acesta se va opri din procesarea informației.

Bibliografie:

Michiela Poenaru, *Cei șapte ani de acasă*, Editura Coresi, 2007

Cei șapte ani de acasă!

Prof.înv.primar: Leahu Laura-Elena

MOTTO

Fiecare copil pe care-l instruim este un om pe care-l castigam ! (Victor Hugo)

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

• Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

• "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin faptul că de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

• **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el! Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Înșă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinte, de a fi permanent conștient că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva! Cei șapte ani de acasă nu se referă doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci la o întreagă suită de obiceiuri sanatoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți. Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol "nu fă ce face popa, fă ce zice popa". Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfinteție atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce

gunoaie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la cos. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel. Foarte importanți cei 7 ani de acasă pentru viața copilului. Având încă din copilărie o bază temeinică despre ce este viața și cum se trăiește alături de semenii, copiii vor reuși mai ușor în viața de zi cu zi. Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să înveți ceva!

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Importanța celor 7 ani de acasă

Leftică Ioana Alexandra

Conform DEX, familia este forma socială de bază realizată prin căsătorie cere unește pe soți și pe copii acestora .Pornind de la această definiție , am ales să dezvolt subiectul din punct de vedere al experienței dobândite în cei doi ani de învățământ preșcolar.

Până la vârsta de trei ani , copilul își petrece majoritatea timpului cu familia , iar membrii familiei au o puternică influență asupra lui. Unele însușiri dobândite în perioada 0-3 ani se păstrează transformându-le în trăsături de caracter ce îl vor defini ca individ întreaga viață.

La această vârstă se dezvoltă în special prin puterea exemplului respectul , politețea, sinceritatea , decența în vorbire , ordinea, cumpătarea și grija față de ceea ce îi aparține. Educația primită în familie reprezintă baza pe care educatorul continuă și consolidează normele inițiale de familie formând astfel o persoană respectuoasă și demnă de a fi respectată. Aceasta nu se rezumă doar la a-l învăța să numere , să calculeze , să scrie sau să citească, ci la pregătirea acestuia pentru viață prin învățarea modului de comportare cu ceilalți. El trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere , acestea fiind cheia unei bune adaptări sociale. Copilul obține rezultate școlare în funcție de modul în care părintele se implică sau nu în procesul de învățare. Atitudinea pe care părintele o are față de școală , educație și învățatul în sine , se reflectă în comportamentul copilului .

Parteneriatul școală-familie își propune astfel formarea unor deprinderi din punct de vedere comportamental, cognitiv și psiho-motor. Implicarea părinților în activitățile extra-curriculare menite să dezvolte personalitatea copilului este absolut necesară. Părintele deprinzând astfel calități pedagogice de înțelegere și dezvoltare prin joacă a copilului . Aflați la vârsta la care restricțiile sunt făcute pentru a fi încălcate , preșcolarul nu va deprinde fără ajutorul părintelui importanța regulilor stabilite pentru buna sa dezvoltare .

Din punct de vedere al educatorului , cea mai complicată parte a procesului de învățare este educarea părinților și mai apoi cea a copilului. Părintele este cel care trebuie să inițieze deprinderea de a învăța , a copilului. Dacă părintele comunică cu educatorul și este la curent cu activitățile întreprinse în timpul orelor de curs și continuă acasă procesul de învățare , respectând noțiunile învățate , ajută copilul să se pregătească pentru ziua următoare , zi în care va răspunde corect la întrebările din lecția predată cu o zi înainte copilului. O parte din părinți au tendința de a lăsa doar în grija educatorului educarea și formare copilului. Având astfel o atitudine reticentă față de parteneriatul școală-familie , aceasta vând efect asupra comportamentului preșcolarului care își pierde în timp interesul pentru procesul de învățare .

Este necesar să ne amintim în fiecare moment că importanța celor șapte ani de acasă este dată de totalitatea deprinderilor dobândite de copil în acești ani. Este de datoria familiei să creeze o bază solidă , datoria grădiniței să o continue și să o consolideze și a școlii să clădească pe ea caracterul viitorului adult. Nu trebuie să uităm nicio clipă că acești șapte ani de acasă reprezintă un proces continuu de dezvoltare și trebuie îndrumați cu dragoste și înțelegere!

CEI 7 ANI DE ACASA

**Profesor Lemnar Gabriela, Colegiul
Auto,, Traian Vuia,, Tg jiu judetul Gorj**

Cand vorbim despre cei 7 ani de acasa ne gandim la educatia pe care copilul o primeste de la parinti, la formarea personalitatii si comportamentului copilului pana marge la scoala.Cand spunem ca un copil are cei 7 ani de acasa ne gandim la un copil bine crescut care stie sa salute sa spuna multumesc,te rog,care se comporta cuviincios cu cei de varsta lui si cu adultii.Intre 3 si 7 ani se pun bazele dezvoltarii personalitatii copilului.Procesele psihice se afla in plina dezvoltare, sub influenta familiei si a gradinitei de copii.Copilul traverseaza observativ mediul social(strada, magazinele, mijloacele de transport in comun)

Sub influenta acestor trei componente ale mediului social,copilul isi adapteaza comportamentul la diferitele sisteme de cerinte, protective si afectiune,sesizeaza diversitatea lumii si a vietii, ia decizii din ce in ce mai adecvate situatiilor,stabileste relatii afective, volitive, isi dezvolta aptitudinile incipiente, isi controleaza iesirile temperamentale, dobandeste tot mai multa experienta. Pe langa capacitatile de cunoastere,comunicare, se perfectteaza expresia si emanciparea personalitatii.

Educatia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia catre adaptare copilului in societate.Un copil manierat se va descurca mult mai bine in relatiile cu cei din jur decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de acasa.

Datorita unei vii curiositati si dorinte de a intelege lumea,viata si evenimentele pe care le traverseaza,se dezvolta vertiginous capacitatile perceptiv-observative, reprezentarile (evocare, de contemplare,de anticipare si fantastice).Acestea alimenteaza imaginatia, comportamentele si strategiile mintale incarcate de o simbolistica ampla si de o emotionalitate complexa,fapt ce i-a determinat pe adulti sa numeasca aceasta perioada ,, varsta de aur a copilariei”

Perioada prescolara este caracterizata printr- o intensa dezvoltare psihica.Presiunea structurilor sociale, culturale, frecventarea gradinitei de copii solicita resursele de adaptare.Diferentele dintre cerintele parintilor si cele de la gradinita solicita copilului o mare varietate de conduite.Pe langa factorii nativi si biologici, conditiile psihologice si mai alas cele psihosociale joaca un rol determinant in formarea personalitatii. Baza formarii unui comportament corespunzator al copilului este relaria afectiva cu parintii.

Proiect de lecție

Lemnian Gheorghina Adina

Data: 12.03.2018

Școala: Școala Gimnazială „Octavian Goga”, Oradea

Clasa: I B

Propunător: Lemnian Gheorghina Adina

Aria curriculară: Consiliere și orientare

Disciplina: Dezvoltare personală

Subiectul: *Buna creștere*

Tipul lecției: mixtă

Scopul lecției:

- Identificarea unor tipuri de comportament pozitive și negative;
- Exemplificarea unor situații sun forma: „așa da”/ „așa nu”;
- Identificarea unor caracteristici ale propriului comportament.

Obiective operaționale:

La sfârșitul activității elevii vor fi capabili:

- O 1. să interpreteze rolurile propuse;
- O 2. să exprime opinii despre comportamentul personajelor;
- O 3. să execute sarcinile conform cerințelor;
- O 4. să delimiteze exemplele pozitive de cele negative;
- O 5. să colaboreze cu membrii echipei în realizarea sarcinilor.

Strategia didactică:

- **Metode și procedee:** conversația, explicația, problematizarea, jocul de rol, exercițiul
- **Forme de organizare:** frontal, individual, pe grupe;
- **Forme de evaluare:** observația sistematică, analiza produselor activității, autoevaluare..

Managementul resurselor și al timpului:

- **Resurse umane:** 28 de elevi;
- **Resurse materiale:** imagini, fișe de lucru, planșe, videoproiector;
- **Resurse spațiale:** sala de clasă;
- **Resurse temporale:** 50 de minute.

Desfășurarea activității

Etapele lecției	Ob. Op.	Activitatea învățătoarei	Activitatea elevilor	Tipul de activitate	Resurse		
					materiale	procedurale	timp
Moment organizatoric		Organizez mobilierul, distribui materialele necesare, stabilesc liniștea.	Își pregătesc materialele necesare.	frontal, individual		conversația	1 min
Captarea atenției		Propun elevilor vizionarea unor secvențe reprezentative din opera „D-l Goe” de I. L. Caragiale	Urmăresc filmarea	frontal	videoproiector		3 min
Anunțarea subiectului și a obiectivelor	4	De ce credeți că am propus vizionarea acestor secvențe? Azi vom vorbi despre buna creștere. Vom stabili ce înseamnă să fi binecrescut, vom interpreta diferite roluri, vom descoperi avantajele pe care buna creștere le are și ne vom juca.	Dau soluții.	frontal		conversația, problematizarea	1 min
Dirijarea învățării	O 1 2 5	Fiecare dintre voi are un cartonaș cu rolul pe care îl are de interpretat: vagon, Goe, mama, bunica, mătușa etc. Voi solicita elevilor să interpreteze următoarele secvențe: 1. Așteptare a trenului pe	Își asumă și își interpretează rolurile. Răspund la întrebări.	frontal, pe echipe	planșe	Conversația Explicația Jocul de rol problematizarea	15 min

		peron; 2. Dialogul lui Goe cu tânărul. După fiecare interpretare, se discută cu elevii greșelile fiecărui personaj, în ce fel ar fi trebuit să se comporte. Solicite elevilor să exemplifice situații în care copiii dau dovadă de alint exagerat.	Dau soluții.				
Asigurarea feed-back-ului	O 1 O 3 O 4 O 5	Împărțiți pe grupe, elevii primesc planșe care sugerează un anumit comportament. Sarcina este ca elevii să interpreteze creativ și sugestiv roluri sugerate de imagini.	Rezolvă sarcinile sub forma : „ Așa da!”/ „Așa nu!”	Pe echipe frontal	Planșe	Conversația, explicația, jocul de rol	15 min
Asigurarea retenției și a transferului	O 1 O 2	Elevii vor primi fișe de autoevaluare pentru a conștientiza propriile reacții în diferite ipostaze și a diferenția între comportamentul acceptat și cel nepotrivit.	Completează fișele de lucru	individua l	Fișe de lucru	exercițiul	10 min.
Încheierea activității		Solicite elevilor să exprime păreri despre activitățile desfășurate, despre atitudinea și gradul lor de implicare. Fac aprecieri generale și					5 min

		individuale.					
--	--	--------------	--	--	--	--	--

Bifează ce ți se potrivește:

1. Spun mereu „mulțumesc”, „te rog”, „cu plăcere”.
2. Salut când întâlnesc cunoscuți.
3. Împart jucăriile cu ceilalți.
4. Plâng ușor, fără motiv serios.
5. Vorbesc neîntrebat.
6. Întrerup conversația altora.
7. Tac când părinții vorbesc unul cu altul.
8. Mă supăr când nu primesc ce doresc.
9. Mă supăr ușor.
10. Respect sfaturile părinților.
11. Accept pedepsele când greșesc, îmi asum greșelile.
12. Cer mereu câte ceva, chiar dacă nu am nevoie și mi se explică acest lucru.
13. Respect regulile.
14. Vreau atenția celor din jur.
15. Știu că fiecare are dreptul să fie ascultat.
16. Prefer să cer ajutor sau explicații în plus decât să găsesc singur soluții.
17. Sunt fericit că mă descurc singur și găsesc soluții.

Ce inteleg parintii prin „cei 7 ani de acasa”?

Profesor pentru invatamant prescolar

Leonte Irina

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „sapte ani de-acasă”. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim :

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Ce spun parintii despre cei 7 ani de acasa?

O categorie larga de parinti ar putea firma :

„ Pentru mine cei 7 ani de acasa insemna mai mult reguli de bun simt, igiena, respect, pe care un copil trebuie sa le invete de la parinti, pana sa mearga la scoala., dar care desigur ca parintii le tot repetam pana se fac mari”.

1. sa asculti pe cineva cind iti vorbeste
2. sa nu vorbesti cu gura plina
3. sa te speli pe miini dupa ce ai fost la toaleta...sau cind vii de undeva
4. sa spui adevarul
5. sa nu fii agresiv
6. sa dai buna ziua/la revedere
7. sa iti asumi responsabilitatea pentru ce faci
8. sa respecti pe cei din jur
9. sa nu scuipi pe strada
10. sa nu vorbesti urat

11. sa nu te intinzi pe masa cand mananci
12. sa nu te urci cu picioarele incaltate in pat
13. sa respecti proprietatea personala si a celorlalti (sa nu strici/distruigi)
14. sa spui multumesc
15. sa te speli pe dinti seara/dimineata
16. sa nu te scobesti in dinti/ori alte parti... cand vb cu cineva/public.

O alta categorie de parinti ar putea spune:

„Eu cred ca se acorda mult prea multa importanta unui concept ce dateaza din strabuni. In primul rand, termenul e expirat...se considera ca pana la 7 ani copilul statea acasa, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la scoala, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 1-3 ani e la cresa, de la 3 la 6 ani este la gradinita si de la 6 la scoala”.

Parerile pot fi impartite, cert este ca educatia trebuie sa existe, doar ca fiecare copil are ritmul sau de evolutie, iar obligativitatea a devenit nitel desueta, asa ca la 7 ani unii copii sunt de pus in rama iar altii...mai putin. Cred insa ca nu trebuie sa mai facem comparatii la varsta de 7 ani.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Leuștean Daniela

Liceul Teoretic Negru Vodă, localitatea Negru Vodă, Jud. Constanța

Părinții au o mare responsabilitate, de aceștia depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în primii ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. De aceea pentru copiii anii petrecuți în sânul familiei sunt importanți. Caracterul fiecărui om se formează în primii ani de viață.

Părinții sunt copleșiți de grijile de zi cu zi, aceștia muncesc în mare parte a zilei și ca urmare nu au timp suficient pentru copiii lor. Ei angajează foarte repede bone pentru îngrijirea copiilor, și astfel, educația își pierde adevăratul sens. Aceștia nu mai au autoritate asupra copiilor ajunși la maturitate dacă nu au început să-i educe de mici, deoarece deprinderile căpătate în primii ani rămân neclintite până la adânci bătrâneți precum copacul cu rădăcini adânci, puternice din pilda:

În vremurile străvechi, un pustnic, vestit prin viața sa sfântă și cunoașterea sufletului omenesc, i-a poruncit ucenicului său: "Smulge copacul acela din rădăcini", și i-a arătat un curmal tânăr, dar cu rădăcini adânci. Îndeplinind fără șovăire voia înțeleptului, ucenicul s-a pus pe treabă. Dar oricât s-a străduit, nu l-a clintit. „Părinte, i-a spus el înțeleptului, mi-ai cerut ceva cu neputință de împlinit!”

Atunci bătrânul i-a arătat un copăcel tânăr, pe care ucenicul l-a smuls imediat, cu rădăcini cu tot, fără un efort prea mare. Prin urmare, el nu a putut clinti copacul cu rădăcini adânci, puternice, dar l-a biruit lesne pe cel tânăr.

Motivul pentru care educația copiilor trebuie începută la vârsta cea mai fragedă este că natura umană nu se dezvoltă niciodată atât de repede și de multilateral ca în primii ani de viață. Trupul crește repede și se întărește, dar și mai rapidă este dezvoltarea sufletului. Copilul începe să vorbească, i se formează anumite noțiuni despre lume, învață să gândească, i se întărește voința și începe să acționeze. Îmbogățindu-și cunoașterea cu noțiuni despre obiectele care îl înconjoară, el capătă noțiuni despre viața proprie, Dumnezeu, învață să deosebească binele de rău, apare sentimentul rușinii și al cinstei.

Părinții trebuie să urmărească atent evoluția morală a propriului copil. Educația are o dublă misiune, să cultive binele și să înlăture răul, de aceea părinții trebuie să înceapă educația la o vârstă fragedă. Aceștia trebuie să observe înclinațiile copiilor și să înlăture tot ce nu este bun, îndepărtând răul printr-o bună educație cum ne spune și Sfântul Ioan Gură de Aur:

După cum pictorii lucrează cu multă grijă și exactitate tablourile și statuile, tot astfel fiecare tată și mamă trebuie să-și dea silința pentru desăvârșirea acestor minunate statui. Pictorii, în fiecare zi, pun în fața lor tabloul și-i dau culorile trebuitoare; sculptorii fac la fel: dau jos ce este de prisos și adaugă ce trebuie. Tot așa și voi, ca niște sculptori, întrebuințați tot timpul vostru liber spre a sculpta statui minunate lui Dumnezeu. Îndepărtați ce este de prisos, adăugați ce trebuie și uitați-vă cu grijă la ele în fiecare zi: care este darul natural al copiilor, spre a-l dezvolta, care este defectul, spre a-l îndepărta”

Educația nu este un proces spontan, ci unul de durată, întrucât necesită îngrijire continuă, trudă, luptă continuă și asumare. Așadar cei șapte ani de acasă sunt temelia devenirii, baza vieții, deoarece în această perioadă ne sunt insuflăte principii morale... ni se dau aripi și forța necesară pentru a putea birui orice obstacol vom întâmpina pe parcursul călătoriei noastre prin viață.

1. Faber, Adele și Mazlish, Elaine, ”Comunicarea eficientă cu copiii – acasă și la școală”, Editura Curtea Veche, București, 2002

2. Sfântul Ioan Gură de Aur, ”Despre slava deșartă și despre cum trebuie să își crească părinții copiii”, Editura Basilica, București, 2002

Cei șapte ani de acasă!

Prof.înv.preșcolar:Liber Maria
Lic.Tehnologic Ruscova
Grădinița Ruscova-Grupa Solosteanu

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era caracteristic unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

Pentru a contribui la formarea celor șapte ani de-acasă cele mai bune „manuale” le găsim în persoana părinților, iar ca „lecții”, comportamentul lor de fiecare zi. (Ion Drăgan)

Intre factorii educației,familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece,educația începe din familie,motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că“în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter.” Expresia „**cei șapte ani de acasă**“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Comportamentul uman în familie și societate are ca bază educația și deprinderile acumulate în primii ani de viață. Expresia ”**cei șapte ani de acasă**” cuprinde totalitatea elementelor de formare și educație din mediul familiei și eventual din primii ani de grădiniță sau școală.

Primele elemente ale comportamentului civilizată și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin comportamentul părinților și mai apoi prin educație. Treptat, cei mici vor deprinde regulile de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - prin educația primită „**acasă**“, un anumit grad de autonomie (să fie ordonat,să se îmbrace singur, să se spele, să-și strângă jucăriile,etc.), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: **normele de conduită se învață din familie**. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Expresia “**Cei șapte ani de acasă**” definește bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, etc. „**Cei 7 ani de acasă**” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

În concluzie, precizez **importanța celor șapte ani de acasă** prin faptul că aceștia sunt punctul de plecare în educarea corectă a copilului și „**cartea de vizită**” care îl va însoți pentru tot restul vieții. **Cei șapte ani de acasă** reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitori prin formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Ion Drăgan, *Revista Învățământului Preșcolar*, 1-2/1992;
- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- www.didactic.ro

Cei 7 ani de acasa...

Liche Iuliana, Școala Gim. Sp. „Maria Montessori, Bacau

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: *relația afectivă* dintre copil și părinți, *specificul de dezvoltare a copilului*, *valorile* pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“?

Liche Mihai, Școala Generală „Tisa-Silvestri”, com Odobești, Bacău

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

✓ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✓ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✓ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

✓ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✓ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, asta în primul rând iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Copiii- liantul între școală și familie

Profesor, Licurici Irina Mariana
Școala Gimnazială Fărcașele

În dezvoltarea intelectuală a copilului, părinții, educatorii, școala și societatea sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Așadar, ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse, iar cei șapte ani de acasă se datorează în primul rând familiei.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența. Consilierea școlară reprezintă un proces intensiv de acordare a asistenței psihopedagogice elevilor și celorlalte persoane implicate în procesul educațional – profesori, părinți, tutori, autorități școlare.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv”-favorabil sau „climatul negativ”-nefavorabil educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

În societatea actuală există diferite tipuri de familii: familia severă care în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură, unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Dacă părinții aplică copiilor pedepse corporale, atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc găștile și bandele de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în două tabere, unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său. Familia permisivă stă la polul opus familiei severe, are un climat diferit. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă. Familia rigidă prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Familia libertină creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia -severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictetea - toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune :„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”. Gesturile, învățăturile, acțiunile și vorbele primite în primii ani de viață ai copilului din partea familiei, îi influențează pe acesta întreaga viață.

BIBLIOGRAFIE

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006

<http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa>

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. înv. preșc. Liea Aurora
Grădinița P.P.Nr. 2 Lugoj**

Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu cei din jurul său. **Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.**

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Putem spune că un copil este „bine crescut” dacă observăm următoarele comportamente:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Politețea. Copilul deprinde prin imitație, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate prin aplicarea unor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la baie, la magazin sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul față de cei care servesc masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că e bine să-și recunoască greșelile.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. În timp va realiza diferența între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Soluția este doar perseverența.

Educația primită în cei șapte ani de-acasă depinde de relația afectivă dintre părinți și copil, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Bibliografie:

- Cristina-Maria B., Mariana D., Maria B., Nela B., Consiliere parentală, Editura Diana, Pitești;
- Ioan D., Dacian D.D., Meseria de părinte, Editura Aramis, București, 2009.

CÂT DE IMPORTANTI SUNT CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. LILIANA NEAGU
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BRĂILA

Începutul școlii este în mod sigur un eveniment care umple de emoții inimile multor copii. Acum copilul învață cum să relateze adecvat cu alții, cum să se organizeze, ce înseamnă să respecti un program, învață să ia decizii, să-și stăpânească anumite dorințe, să renunțe la o serie de lucruri, să socializeze, să se integreze în colectivitate - să se adapteze...într-un cuvânt, dar pentru copii cu probleme grave de sănătate este mult mai greu, cu foarte mult ajutor din partea familiei dar și a cadrelor didactice din școlile speciale, centrele școlare de educație incluzivă, se poate reuși și de aceea trebuie să nu abandonăm „ce ne îngenunchează nu ne și doboară”.

Copilul trebuie dirijat pentru viața proprie de toți cei din jurul lui(copii speciali trebuiesc foarte mult îndrumați, progresul uneori e foarte mic dar contează mult).Practica bunele maniere, învață-l să se comporte civilizată mai ales în public: să cedeze locul în autobuz; să nu vorbească zgomotos, ci discret și politicos; să salute; să aplaneze conflictele; să fie atent și grijuliu cu copiii mai mici, cu cei nevoiași sau cu dizabilitați; să respecte mediul și să aiba grijă unde aruncă resturile alimentare sau deseurile; să folosească expresiile “te rog” și “îmi dai voie”, “îmi cer scuze”, “îmi pare rău” sau “pot să te ajut?”. Învață copilul să îi pese de felul în care păstrează lucrurile și să deprindă responsabilitatea de a se îngriji de el și de ceilalți. Învață-l, de exemplu, să pună în frigider o sticlă de apă nouă, atunci când a golit-o pe cea precedentă,să lase și celorlalți dacă e ceva bun nu să mănânce doar el.

Important este rolul pe care îl îndeplinește computerul. Propune-i copilului jocuri și programe educative pe calculator, din care să învețe atât noi cunoștințe, cât și noi comportamente. Ar fi preferabil ca primele învățăminte ale copilului să fie desprinse din cărți și lecturi, gustând savoarea poveștilor, spiritul lecturii, vocabularul bogat, simțul estetic și latura moral-emoțională. Controlează-i lecturile, comentați-le împreună, dezbateți soarta personajelor, principiile lor de viață și desprindeți morala- idei despre cum să ne comportăm în viață ce este bun ce este rău, unde s-a greșit, cine a greșit, de ce? Negocierea este un bun aliat - Ce fel de haine, pantofi, rucsac, tunsori se poartă? Ai grijă : este foarte important pentru noi toți și copiii nu fac excepție, asadar, nu îi subestima sentimentele și dorința de a se integra social, ci încearcă sa-l ajuți să se integreze în limitele valorilor, gusturilor estetice și ale posibilităților financiare din familia ta. Permite-i să-și aleagă rechizitele și hainele dar, în limitele unui buget stabilit în prealabil. Dacă observi că vrea prea multe, încearcă să temperezi această pornire prin oferirea unor variante de alegere: “Îți iau ghiozdan nou, deși e bun și cel vechi, însă la ce renunți anul acesta (trebuie să înțeleagă să renunțe la ceva și că are datoria de a face ceva pentru toate lucrurile cumpărate)/dar eu ce voi primi în schimb de la tine? La bicicletă, la role, la o rochiță moderna?”. Până la urmă creați o negociere care să nu-i permită să i se dea totul de-a gata. Învață-l că nimic nu i se cuvine pur și simplu.

Conversație, nu televizor. Rolul pasiv de telespectator nu-i potentează imaginația. Deschide un atlas și cere-i să îți citească despre animale. Dacă știi să-i stârnești curiozitatea, îți va pune o mulțime de întrebări și așa veți începe o discuție interesantă(un joc doar al vostru). Pășiți împreună pragul teatrelor, muzeelor și dați importanță sportului și plimbărilor în aer liber (mergem și noi ca băieți la fotbal?).Bucură-te de copiii tăi! Arată-le dragostea la fiecare pas. Bucură-te împreună cu ei de aventura școlii! Într-o buna zi vei realiza că au crescut și că ai trăit alături de el, cei mai frumoși ani, anii copilăriei. Obisnuiește-l pe copil să respecte regulile, însă nu-l obliga, nu impune și evită cuvântul “trebuie”! Cuvintele cel mai des întâlnite în educația copiilor, încă de când trec pragul vârstei de 1 an par să fie: “Nu pune mâna acolo, nu ai voie, nu te duce acolo etc.”. Le interzicem de mici să învețe ce este lumea... în loc să le-o arătăm și să înțelegem alături de ei că toate acțiunile noastre au o explicație și că suntem rezultatul a ceea ce facem. Prin povești de exemplu, îi poți insufla valorile pe care dorești să le transmiți copilului tău. Educă-i gustul pentru libertate și învață-l să îndrăznească. Învață-l că are voie orice atâta timp cât respectă legea, morala și normele bunului simț(explicații și copilului cu probleme pe înțelesul lui cum stau toate lucrurile, fiți calmi și răbdători). Învață copilul să fie punctual, să prețuiască timpul propriu și pe al altora, să fie serios, riguros și disciplinat. Poți lipi pe perete sau pe frigider un calendar lunar sau

anual pentru a pune în evidență evenimentele ce urmează și termenele limită. Stabiliți împreună programul de dimineață: ora de trezire, regulile și programul de la baie, îmbracatul, luarea unui mic dejun sănătos etc. Fii un exemplu în respectarea regulilor casei.

Copiii preiau prin comportament ceea ce văd în casă. Ca părinți este de preferat să evităm vocile ridicate(dar la școală un ton ferm aduce după sine un respect), tensiunea, nemulțumirile exprimate în mod violent, reproșurile sau cuvintele urâte. Chiar dacă a doua zi acestea nu se văd neapărat în comportamentul copilului, cu timpul îți vor pune amprenta asupra personalității lui de mai târziu. Discuțiile aprinse și zgomotoase îi vor crea impresia că totul se rezolvă prin confruntare. Aveți grijă să nu-i lezați demnitatea în fața colegilor făcându-i observații negative în public. Nu critica un copil în fața altui copil și nu manifesta mai multă atenție pentru unul dintre ei în cazul în care sunt frați. Ascultă-i pe fiecare dintre ei și încearcă să îi înveți comportamentele pozitive prin puterea exemplului(așa am făcut eu?). Învăță-l să împrumute lucrurile, să le ceară folosind “te rog” și să multumească la înapoiere. Arata-i cum să răspundă colegilor violenți, spune-i să nu treacă sub tăcere ce i se întâmplă, să anunțe profesorii și părinții imediat, să plece rapid de la locul conflictelor fizice pentru a nu deveni victimă, să nu răspundă prin violență la violente.

Asemenea unui ritual anual, începutul anului școlar este un moment bun să ne întrebăm: ce putem face pentru ca acest nou an să fie mai productiv din punct de vedere școlar, mai plăcut din punct de vedere social și cu progrese cât mai vizibile în relațiile copilului cu lumea?Iată câteva sfaturi pentru părinți, vizând o serie de principii morale de ordin practic, privind educația copiilor în mediul familial(toți copii sunt la fel pentru părinți și profesori chiar dacă uni au probleme foarte grave - pe totii îi iubim la fel).

EDUCAȚIE FRÂNTĂ

**Autor: prof. Lilof Anca Violeta
Colegiul Economic „Ion Ghica” Brăila**

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne raportăm în primul rând la familie și la educația primită de copil prin intermediul acesteia. Prin urmare, factorii care determină un start bun în educarea viitorului adult au legătură cu educația părinților, a bunicilor, a rudelor sau a prietenilor familiei de care copilul este înconjurat în primii ani de viață.

Enumerarea acestora se află într-o strânsă relație cu exodul părinților și, așa putea spune, abandonarea copilului în brațele unora dintre cei menționați. Aceste tip familial consideră că asigurarea unei stabilități financiare poate înlocui cu succes stabilitatea emoțională. Însă ”mutilarea” psihică a copilului lipsit de dragostea părinților se reflectă mai târziu în majoritatea acțiunilor sale.

Făcând referire la educația părinților în primul rând, ne întrebăm de multe ori ce îi determină pe acești oameni să-și părăsească căminul și să se îndrepte către locuri și oameni noi, necunoscuți, prinși într-un miraj fără sfârșit al avuției. Căutăm răspunsuri în privirile micuților rămași în urmă cu ochii înlăcrimați și realizăm că aceștia sunt nevoiți să accepte cumva soarta fără a avea posibilitatea de a reacționa. Culegem, așadar, primele sentimente înabușite și primele forme de educație în spirit financiar fondate pe sacrificiu.

De cealaltă parte, buncii sau rudele ce au în grijă copilul încearcă să suplinească părinții prin metode proprii ce țin cont de aspectul vizibil al implicării lor, mai precis acoperirea nevoilor primare precum hrană, adăpost sau îmbrăcăminte, nevoile de apartenență fiind acoperite implicit. Cât despre nevoile de formare și dezvoltare intelectuală, acestea sunt lăsate în seama educatorilor și a învățătorilor, dat fiind faptul că includerea copilului în sistemul de învățământ este destul de timpurie.

Astfel, educația copilului devine doar o imitație a comportamentelor din jurul său. Pe de o parte părinții, prezenți în viața micuților doar prin intermediul internetului și „familia de acasă” de cealaltă parte. Am putea spune că educația viitorului adolescent, tânăr și adult e ruptă în două, gadgeturile nereușind să transmită decât parțial afectivitatea părinților și valorile pe care și-ar fi dorit să le imprime propriilor copii. Normele de bune maniere ce stau la baza societății de mâine nu pot fi învățate și aplicate nici ele ocazional, prin intermediul on-line-ului. Rudele implicate în procesul de creștere și educare a copiilor rămași în grija lor imprimă acestora propriile valori, educatorii fiind, la rândul lor, copleșiți de numărul mare de educabili din clasă.

Comunicarea defectuoasă a tinerilor de azi poate fi pusă și în seama educației oferite prin intermediul rețelelor de socializare. Regulile de bune maniere ce se implementau în primii ani de viață ai copilului sunt abandonate în beneficiul răsfățului cu bunuri materiale ce suplinesc afecțiunea familială.

Realitatea momentului ne confirmă faptul că despre implementarea unor valori, a unei educații alese nu poate fi vorba decât accidental. Cei șapte ani de acasă sunt de mult uitați de părinții ce iau drumul străinătății, de rudele ce nu reușesc să imprime unitatea familiei în primul rând, urmată de norme de conduită în familie, în societate, de recunoaștere a unor stări și fapte, de tact și toleranță, acestea fiind de fapt, calea către adaptare și fericire.

Cei 7 ani de acasa

Prof. Cornelia Lipovanu
Liceul Teoretic „Mihai Veliciu” Chisineu-Cris, jud. Arad

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își

argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Prof. Cosmin Lipovanu
Liceul Teoretic „Mihai Veliciu” Chisineu-Cris, jud. Arad

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncata pe umerii parintilor?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar Lișcă Raluca

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologii. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvența în realizarea unei sarcini

- concentrare a atentiei
- perseverenta in realizarea uneri sarcini
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

**Prof. Înv.Preșcolar: Lișteveanu Maria-Camelia
Grădinița cu P.P „Curcubeul Copilariei”, Craiova**

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu:

În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

Ce pot face părinții?

Ce învață/exersează copilul?

<ul style="list-style-type: none"> -merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.) -pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știe de la grădiniță	<ul style="list-style-type: none"> -recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulelor de solicitare etc. -exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul
---	--

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu:

La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alege, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.
- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)
- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (bucete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect
- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță:

- să numere mașinile de o anumită culoare

- să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe plăcuțele mașinilor”) - să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlnim pe drum...”).

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Cei șapte ani de acasă

Profesor Livedean Marinela
Școala Gimnazială Răchitova, Hunedoara

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă...

Mădălina Lixândroi, Școala Gimnazială "Florian Dițuleasa", Vitănești

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului nostru au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei 7 ani de acasa
Scoala Gimnaziala nr.1 Saveni
p.i.p.p Loghin Irina-Mihaela

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilarii. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, sa citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Cei 7 ani de acasa insemna mai mult reguli de bun simt, igiena, respect, pe care un copil trebuie sa le invete de la parinti, pana sa mearga la scoala:

1. sa asculti pe cineva cand iti vorbeste
2. sa nu vorbești cu gura plina
3. sa te speli pe maini dupa ce ai fost la toaleta
4. sa spui adevarul
5. sa nu fii agresiv
6. sa dai buna ziua/la revedere
7. sa iti asumi responsabilitatea pentru ce faci
8. sa respecti pe cei din jur
9. sa nu scuipi pe strada
10. sa nu vorbești urat
11. sa nu te urci cu picioarele incaltate in pat
12. sa respecti proprietatea personala si a celorlalti (sa nu strici/distrugi)
13. sa spui multumesc
14. sa te speli pe dinti seara/dimineata

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

Prof.Lopatel Adela
Grăd.P.P.Phoenix,Craiova

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu:

În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

<i>Ce pot face părinții?</i>	<i>Ce învață/exersează copilul?</i>
-merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.)	-recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulelor de solicitare etc.
-pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știe de la grădiniță	-exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu:

La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.
- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)
- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (bucete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect
- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță:

- să numere mașinile de o anumită culoare
- să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe plăcuțele mașinilor”)
- să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlnim pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

STILURI EDUCATIVE ÎN FAMILIE

Lorincz Florina, Grădinița cu P.P. „Prichindeii veseli”, Huedin

În cadrul fiecărei familii predomină un anumit stil parental, care constă în modelul acțiunilor educative din familie, acțiuni care caracterizează mediul respectiv. Calitatea și eficiența educației, de cele mai multe ori, este în legătură cu stilul educativ care există în familie. Stilul educativ reprezintă modul în care părinții acționează asupra copilului, între atitudinea celor doi părinți față de copil fiind în unele cazuri o legătură armonioasă, iar alte ori una complet diferită.

Cercetările întreprinse de către specialiști au arătat existența diferitelor stiluri de educație care predomină în familie. În cadrul societății întâlnim o gamă largă de tendințe în ceea ce privește stilurile conform cărora sunt educați copiii în familie. O mare parte dintre părinți urmează în relațiile cu copiii lor practicile preluate de la părinții lor. Astfel, mulți dintre părinți tind să utilizeze diferite stiluri educative în funcție de starea de spirit pe care o au la un moment dat. Ei pot să dovedescă un spirit autoritar atunci când sunt supărați, când sunt obosiți pot fi permisivi cu copiii, simțind că se compensează în acest mod atitudinile anterioare. (Dolean, I. 2002:17)

Aceste stiluri educative sunt:

Indulgent sau permisiv

Conform stilului indulgent, părintele îi permite copilului să se manifeste cum vrea el și nu îi impune multe restricții. Pentru un astfel de părinte are o mare valoare libertatea de expresie, el manifestă căldură, interes și respect față de tot ceea ce face copilul, fiind de acord cu nevoile de dezvoltare și emoționale ale lui. Copilul cu părinți indulgenți se simte special, important, lucru care determină o stimă de sine crescută, un nivel dezvoltat în ceea ce privește creativitatea și capacitatea de a lua decizii.

Cu toate acestea, copilului crescut într-o manieră indulgentă îi va fi greu să înțeleagă limitele, regulile și să le respecte, va face numai ce va dori el și va accepta cu greu sfaturi, de aceea el va fi considerat de adulți, „obraznic” sau un „copil - problemă”.

Autoritar

Adoptarea stilului autoritar se caracterizează prin reguli impuse, dragoste scăzută și solicitarea respectării cu strictețe a cerințelor, fără nici un fel de comentarii. Regulile au o valoare absolută, iar nerespectarea lor este urmată de pedeapsă.

Părintele autoritar este rece și detașat față de copil, îl învață să fie ordonat, disciplinat și respectuos, îi dezvoltă spiritul critic și să fie perfecționist. Acești părinți nu-ți încurajează copiii să se îndrepte spre ei pentru a-și rezolva problemele și a fi înțeleși.

Copilul crescut de părinți autoritari va învăța foarte greu să devină maleabil, sensibil la dorințele altora și neiertător cu cei din jur, care greșesc. Deasemenea, el va întâmpina dificultăți în crearea unei comunicări eficiente, va fi lipsit de inițiativă, de curaj și veșnic nemulțumit, deoarece se teme în permanență că ar putea greși. Toate aceste trăsături demonstrează o stimă de sine scăzută, care poate avea urmări negative pe parcursul întregii vieți.

Indiferent

Părintele care este indiferent are o atitudine prin care neglijează copilul, atitudine caracterizată printr-o dragoste scăzută, lipsa de preocupare față de realizările pe care le are copilul și lipsa manifestării față de copil a unor trăiri afective pozitive, deci nu se implică emoțional și nu are nici un fel de control asupra copilului. Copilul care este crescut într-o astfel de atmosferă învață că opiniile lui nu au importanță, nu contează, simte că este lipsit de importanță și în unele cazuri nu are nici o responsabilitate. Acest gen de copil are o stimă de sine scăzută și poate dezvolta mai târziu un puternic complex de inferioritate.

Datorită lipsei de afecțiune, copilul care a beneficiat de o atitudine indiferentă din partea părinților, va fi mai insensibil, rigid, apatic sau pragmatic, deși pe de altă parte va fi rezistent la greutățile pe care le poate întâmpina de-a lungul vieții.

Protector

Părintele protector poate fi considerat un părinte model, deoarece manifestă față de copil dragoste foarte mare, este atent la nevoile copilului și are limite înalte. El dorește să ofere în primul rând copilului securitate, conștientizând nevoia de sprijin și de protecție a copilului.

Uneori, părintele manifestă o protecție exagerată față de copil, este veșnic îngrijorat, se gândește la catastrofe și pericole care îi urmăresc copilul la orice pas. De aceea, atunci când apare o problemă, ei se grăbesc să caute vinovații și să țină morală, lucruri care conduc la scăderea eficienței rezolvării conflictului și a învățării unor reguli de disciplină.

Democratic

Stilul democratic este caracterizat prin dragoste ridicată și limite înalte. În cadrul familiilor în care predomină un stil democratic, părinții și copiii sunt egali în ceea ce privește nevoia de demnitate și valorizare. Părinții au grijă ca drepturile copilului să fie respectate, însă nu uită necesitatea stabilirii unor reguli care să fie respectate de către toți membrii familiei. Este un stil parental ferm și sensibil în același timp. Ferm, pentru că se respectă drepturile și limitele părintelui, iar sensibil deoarece are loc respectarea drepturilor și limitelor copilului.

Datorită încurajărilor și a încrederii de care a beneficiat, copilul crescut într-un stil democratic va avea un nivel ridicat al încrederii în sine, ceea ce îi va permite să obțină eficiență și productivitate în activitățile pe care le desfășoară. (Dolean, I., 2002)

Vrasmas Ecaterina Adina, în lucrarea „Consilierea și educația părinților” (2002), consemnează trei tipuri de stiluri:

Permisiv- stil caracterizat printr-un nivel scăzut al controlului exercitat de către părinte, control asociat cu identificarea stărilor emoționale ale părintelui și ale copilului. În cadrul acestui stil controlul este slab, iar responsabilitățile și normele de conduită impuse de către părinte sunt puține.

Autoritar – se asociază cu un control puternic din partea părintelui, care nu manifestă o susținere prea mare față de activitatea copilului, căruia i se impun reguli și norme foarte rigide;

Autorizat – stil care îmbină controlul sistematic cu sprijinul parental. În cadrul acestui stil, părinții formulează anumite reguli și controlează copiii, astfel încât ei să respecte regulile, dar nu le impun într-un mod forțat. Sunt deschiși la schimburi verbale cu copiii, le explică rațiunile pentru care trebuie să respecte regulile și situațiile în care se implică, stimulând totodată autonomia lor de gândire.

Este inevitabilă, după cum precizează Larisa Cuznețov, necesitatea creării unor condiții de viață potrivit cărora să se realizeze o democratizare a relații lor dintre părinți și copii, relație în cadrul căreia să aibă loc stimularea inițiativelor pe care le au copiii, cunoașterea de către părinți, dar și de către copii a drepturilor de care beneficiază, precum și promovarea unui stil de viață sănătos. (Cuznețov L., 2004:18)

Fiecare părinte își dorește realizarea de către copil a anumitor dorințe și aspirații pe care el nu a reușit să le realizeze în viață. Aceste cazuri se întâlnesc indiferent de stilul educativ pe care părintele îl adoptă. Fără să țină cont de posibilitățile copilului, ci mai mult de cele personale, părinții doresc ca propriul copil să nu repete greșelile lor.

Berge A. (1967) menționează că „multe dintre defectele părinților se datorează inconștienței”, iar pentru a fi educatori perfecți, ar trebui să fim într-una conștienți nu numai de ce se petrece înlăuntrul nostru, dar și de ceea ce simt acei cărora ne adresăm. Bineînțeles, nu există educator perfect, și fiecare este obligat să se descurce cât poate de bine, căutând să vadă lucrurile cât mai limpede cu putință.

BIBLIOGRAFIE:

- Berge, A., *Defectele părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1967;
Cuznețov, L., *Educație pentru democrație în cadrul familiei*, Editura Didactica Pro, Chișinău, 2004;
Dolean, I., *Meseria de părinte*, Editura Aramis, București, 2002;
Vrasmas, E., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

**IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA
PROIECT EDUCATIONAL NATIONAL
EDITURA ESENTIAL PROIECT EDUCATIONAL**

**PROPUNATOR : LOVIN DIANA
PROFESOR PENTRU INVATAMANTUL PRESCOLAR
GRADINITA PROHOZESTI, COM.PODURI, JUD. BACAU**

CEI 7 ANI DE ACASA- GARANTIA UNUI VIITOR DE SUCCES

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", sunt de parere specialistii in psihologie.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își

argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia unor psihologi și cercetători, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Carnet de părinte

Profesor învățământ primar, Lubinschy Ramona Școala Gimnazială „Sfântul Andrei”

Motto:

„ Oamenii trebuie iubiți și lucrurile folosite. Haosul lumii de azi este pentru că iubim lucrurile și folosim oamenii.” (Dalai Lama)

De câțiva timp în România a apărut un grup social aparte, un grup de copii cu și fără părinți, crescuți de rude sau persoane de încredere pentru perioade de timp nedeterminate. Sunt copii care nu au ales această situație , rude care nu au cerut să crească copiii altora și părinți care nu avut altă soluție. Societatea nu pare să găsească soluții la problema acestor copii.

O întreagă generație pare să poarte pe umeri o greutate mai mare decât poate duce. Acești copii vor forma un grup vulnerabil , o categorie chiar, aflată în situație de risc, copii lipsiți de afecțiunea parentală, care și-au pierdut sprijinul , riscând să-și piardă implicit echilibrul.

Acest grup se divizează în :

- copii lipsiți de ambii părinți – cei mai vulnerabili ;
- copii lipsiți de un părinte.

În ambele cazuri , copilul are un sentiment de abandon , amplificat de unul de frustrare : „ De ce lui i se întâmplă ? ”

Acum , copilul are în față o cale pe care va trebui să pășească singur , călăuzit de propriile interese , experiență, educație . Lipsiți de un control parental , acești copii vor avea carențe în plan afectiv-motivațional , fiind predispuși la :

- acumularea de absențe la școală , ajungând până la abandon ;
- probleme de disciplină . Sunt frustrați , se simt abandonați , părăsiți , așa încât ei au voie să acționeze după bunul plac. Devin neglijenți , irascibili, negativi , refuză orice autoritate pentru că li se pare că și-au câștigat dreptul de a se descurca singuri. Așa intră unii copii în grupuri periculoase , sau pot dezvolta comportamente deviate.

- manifestări psiho-somatice: neliniște, nervozitate, oboseală .

Ce va face ?

- Se va izola, va deveni tăcut, nesigur , frustrat, indiferent la activitățile grupului , dezinteres extins și la rezultatele sale școlare;

- nu comunică cu părintele rămas acasă / rudele în grija cărora este;nu mai îndeplinește nicio sarcină în cadrul familiei.

- caută un grup care pare independent , unde i se pare că este respectat , ascultat, grup format ,de obicei , din copii proveniți din familii destrămate , copii care au dezvoltat un mecanism de apărare , de rezistență , care nu reușesc să mai facă față cerințelor școlii , copii rămași fără modele de urmat și / sau fără călăuzitori , mai ales dacă sunt la vârsta adolescenței.

Ce va încerca să facă profesorul ?

- dacă are noroc , va fi anunțat că elevul X e crescut doar de mamă / tată/ bunici , începând de mâine;

- va observa comportamentul copilului ;
- va stabili cu el oră de oră un contact vizual susținut de comunicarea orală;
- va aborda o mimică deschisă , o voce caldă , apropiată;
- va fi atent la eventualele schimbări comportamentale ;
- va lua legătura cu adulții în grija cărora a rămas copilul și cu psihologul școlii;
- îl va integra pe copil deseori în perechi / grupuri / echipe de lucru pentru rezolvarea sarcinilor ;
- implicarea lui în activități extrașcolare , jocuri de rol , dramatizări – mutarea atenției copilului de la propriile probleme la un univers apropiat lui , sigur , calm , natural , cunoscut.

Dorul de părinți nu poate fi cuantificat. El diferă de la copil la copil pentru că atunci când pleacă, părintele uită să-l pregătească . Îl încântă cu darurile pe care le va primi și cu perioada scurtă în care va lipsi .

Observație

Milioane de români au plecat în căutarea unui trai mai bun. Pentru majoritatea a contat starea materială și , puțin spre deloc , cea social – afectivă a familiei . Bani trimiși nu au ținut loc de părinte. Dorul a modificat hotărâtor și definitiv copilăria multor copii. În urmă cu câțiva ani , se știa că peste 350 000 de copii au măcar un părinte plecat peste hotare la muncă și peste 120 000 de copii sub 14 ani au ambii părinți plecați. Aproximativ 1/4 sunt crescuți de bunici.

Concluzie

Pe carnetul de note al părinților , sunt materiile :

- 1) Iubire
- 2) Comunicare
- 3) Implicare
- 4) Ajutor necondiționat
- 5) Purtare

Primele 4 materii vor trebui preluate de cei rămași , cei care și-au luat răspunderea creșterii , îngrijirii și educării acestor copii. La a cincea materie se poate rămâne repetent !

Atenție , părinți ! Copiii s-ar putea să nu vă acorde o sesiune de susținere a corigenței !

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

Prof.înv.preșcolar LUCA CARMEN VICTORIA
Grădinița P.N. Șelaru/Loc. Șelaru/Jud.Dâmbovița

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile

pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Titlul articolului: *Cei șapte ani de acasă!*

Profesor: Luca Bogdan Andrei
Disciplină: Religie Ortodoxă
Școala cu Clasele I-VIII „Constantin Moscu”
Comuna Izvoru Berheciului
Județul Bacău

În educația copiilor în familie, se poate avea în vedere cuvântul lui Dumnezeu revelat și transmis nouă prin Sfânta Scriptură, cartea de căpătâi a moralei creștine ce ne descoperă nouă astăzi, adevărate modele demne de urmat în consolidarea bunei educații chiar și în primii ani ai vieții, numiți adesea generic „cei 7 ani de acasă”.

Plecând de la Cartea Facerii, și mai exact de la crearea omului, Sfânta Scriptură a Vechiului Testament afirmă că la originea vieții se află „familia ca și nucleu al societății, iar la temelia familiei stă „căsătoria” manifestată ca însoțirea bărbatului cu femeia în fața lui Dumnezeu”¹. Primul act și de altfel, cel mai important în procesul întemeierii unei familii este „asocierea a două ființe libere pentru a conviețui și pentru a fi părtași la toate”², cu scopul de a naște și a crește copiii și a le oferi o bună educație încă din primii ani ai vieții.

După învățătura biblică copiii sunt considerați, ca o binecuvântare a lui Dumnezeu, o familie numeroasă este un dar divin (Levitic 26, 9) iar cea fără urmași ca o pedeapsă dumnezeiască (Levitic 20,21).

Educația profund religioasă a copiilor constituie o îndatorire permanentă și de căpetenie a părinților: „Cuvintele acestea să le sădești în fiii tăi și să vorbești de ele când șezi în casa ta, când ești pe cale, când te culci, și când te scoli, să le legi ca semn la mână și să le ai ca o tăbliță pe fruntea ta” (Deuteronom 6, 6-7). Educația și instrucția religioasă trebuie săvârșită de timpuriu: „deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie să o aibă, atunci când va îmbătrâni nu se va abate de la ea” (Pilde 22, 6).

Nașterea de prunci este socotită în Vechiul Testament ca o binecuvântare divină, iar Noul Testament „este considerată ca fiind mijloc de mântuire”³: „femeia se va mântui prin naștere de prunci, dacă va stărui, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie” (I Timotei 2, 15).

În procesul educației, părinții, în calitate de primii îndrumători ai copiilor, trebuie să dea dovadă de mult tact: „voi părinților nu întărâtați la mânie pe copiii voștri” (Efeseni 6, 4). Pentru ca o familie să fie bine plăcută lui Dumnezeu, atât părinții cât și copiii, trebuie să întrețină o atmosferă de pace și bună înțelegere mulțumind pentru toate lui Dumnezeu „în psalmi, în laude și cântări duhovnicești” (Coloseni 3, 14).

Cum nașterea copiilor este o binecuvântare dumnezeiască, părinților le revine una dintre cele mai importante sarcini: creșterea și educarea urmașilor în conformitate cu poruncile lui Dumnezeu și cu idealul societății.

Atât în Vechiul cât și în Noul Testament, copiii au datorii față de părinții lor și invers; considerăm că este de interes să precizăm ce spune Sfânta Scriptură în legătură cu relațiile acestea care stau la baza dezvoltării armonioase ale tânărului de mai târziu.

Vom încerca să prezentăm la modul general și bazându-ne pe textul scripturistic, care sunt aceste datorii ce conduc la buna educație în primii ani ai vieții care sunt numiți „cei 7 ani de acasă”. Prima datorie a părinților față de copii în familie, este aceea de a-i iubi „să înțeleptească pe cele tinere să-și iubească bărbații, să-și iubească copiii” (Tit 2, 4). A doua datorie a părinților față de copii este de a-i învăța legea dumnezeiască (Psalm 77, 5-7; Efeseni 6, 4 etc.)⁴. Părinții mai au datoria de a-i învăța pe copii ascultarea și supunerea (Pilde 4, 3-4; I Timotei 3, 4); au datoria de a-i binecuvânta (Evrei 11, 20); de a compătimi pe copiii lor (Psalm 102, 11-13); de a-i indemnă și mângâia (I Tesaloniceni 2, 11); de a-i

¹ Pr. Prof. Dr. Dumitru Abrudan, Pr. Prof. Emilian Cornițescu, *Arheologia Biblică*, EIBMBOR., Sibiu, 2002, p. 114

² Dr. Nicolae Macariopolski, *Familia creștină ca biserică familială* (trad. de iconom stavrofor Ioan Cristea), în rev. „Mitropolia Banatului”, nr. 4-6, 1967, p. 232

³ Paul Evdokimov, *Femeia și mântuirea lumii*, trad. de Gabriela Moldoveanu, Ed. Christiana, București, 1995, p. 48.

⁴ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilia despre căsătorie – Comentariu la Epistola către Efeseni*, trad. și note de Marcel Hancheș, în rev. „Altarul Banatului”, nr. 1-3, 2002, p. 75.

conduce bine (I Timotei 3, 4, 12); de a-i mostra pe copii (I Regi 2, 23-24); de a-i îndrepta și pedepsi la nevoie (Pilde 3, 12); de a nu-i întărâta și mânia (Efeseni 6, 4; Coloseni 3, 21); de a le îndeplini trebuințele cele de nevoie (Matei 7, 9-11). Părinții au datoria de a se ruga pentru copiii lor, pentru înțelepciunea, pentru creșterea lor duhovnicească și pentru mântuirea lor (4 Regi 29, 19)⁵. Au datoria să-i ajute în vreme de ispite (Iov 1, 5) și în caz de boală (II Regi 12, 16); să fie pildă bună fiilor lor (IV Regi 14, 13) și să-i învețe pe copii din tinerețe (Pilde 22, 6) toate faptele bune și dragostea creștină.

Principalele datorii ale tinerilor după învățătura Sfintei Scripturi sunt: Să păzească legea lui Dumnezeu (Pilde 28, 7); să se teamă de Dumnezeu (Psalm 33, 11); să se teamă de părinți și să-i cinstească (Levitic 19, 3); să se supună părinților (Psalm 6, 20-21); să asculte învățătura părinților (Proverbe 1, 8); să îngrijească pe părinții lor (I Timotei 5, 4); să cinstească pe bătrâni (Pilde 23, 22). Copiii ascultători veselesc inima părinților (Pilde 10, 1-15); copiii ascultători vor fi binecuvântați (Deuteronom 5, 16)⁶.

Copiii răi, dimpotrivă, nu ascultă de părinții lor (II Timotei 3, 2); disprețuiesc pe părinții lor (Pilde 15, 5); înjură pe părinții lor (Pilde 30, 11); sunt pedepsiți de Dumnezeu pentru părinții lor (Pilde 19, 13); pricinuesc întristare părinților lor (Pilde 10, 1); pradă pe tată, alungă pe mamă (Pilde 19, 26); nu cinstesc pe bătrâni (Isaia 3, 5). Sfânta Scriptură vorbește de amenințări, anateme și pedepse date de Dumnezeu copiilor care disprețuiesc pe părinții lor (Iezechiel 22, 7, 15). Aceleași pedepse vin și asupra copiilor care nu se supun părinților (Deuteronom 21, 18-21); asupra copiilor care râd de părinții lor (Pilde 30, 17); asupra copiilor care blestemă pe părinți (Ieșire 21, 17); asupra copiilor care bat pe părinți lor (Ieșire 21, 15); asupra copiilor care râd și disprețuiesc pe bătrâni (IV Regi 2, 23-24) și asupra copiilor bețivi și iubitori de plăceri (Deuteronom 21, 20-21)⁷.

Bibliografie

1. Abrudan, Pr. Prof. Dr., Dumitru, Pr. Prof. Emilian Cornițescu, *Arheologia Biblică*, EIBMBOR., Sibiu, 2002.
2. Evdokimov, Paul, *Femeia și mântuirea lumii*, trad. de Gabriela Moldoveanu, Ed. Christiana, București, 1995.
3. Macariopolski, Dr., Nicolae, *Familia creștină ca biserică familială* (trad. de iconom stavrofor Ioan Cristea), în rev. „Mitropolia Banatului”, nr. 4-6, 1967.
4. Rose, Ieromonah, Serafim, *Un singur trup, amândoi o singură ființă*, Ed. Sofia, București, 1997.
5. Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilia despre căsătorie – Comentariu la Epistola către Efeseni*, trad. și note de Marcel Hancheș, în rev. „Altarul Banatului”, nr. 1-3, 2002.

⁵ Ieromonah Serafim Rose, *Un singur trup, amândoi o singură ființă*, Ed. Sofia, București, 1997, pp. 34-36.

⁶ Sfântul Ioan Gură de Aur, op. cit., p. 77.

⁷ *Ibidem*, p. 78.

Să construim împreună cei 7 ani de acasă

Prof. Înv. Preșcolar Luca Elena
Școala Gimnazială "Ioan Luca", Farcașa

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**Prof. Luca Elena-Liliana
Grădinița P.P. Nr 19
Drobeta Turnu-Severin**

„Totul pleacă de la cei 7 ani de acasă....”

În general, când vorbim despre “cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește în familie, de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația și bunele maniere, regulile morale sunt cheia care duce la adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de următorii factori:

- ♥ relația afectivă dintre copil și părinți,
- ♥ specificul de dezvoltare al copilului
- ♥ valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului
- ♥ Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu

părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Încă de la intrarea în grădiniță, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi părinții să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori nu numai copiii.

„Cei 7 ani de acasă” sunt fundamentul în ceea ce privește ADULTUL de mai târziu. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm

noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții și societatea în care trăiesc.

BIBLIOGRAFIE:

1. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
2. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Semnificația celor șapte ani de acasă

**Prof. Luca Laura,
Colegiul Național "Kolcsey Ferenc", Satu Mare, jud. Satu Mare**

Cei șapte ani de acasă ilustrează o oglindă a educației pe care părinții le-o oferă copiilor, în prima parte a copilăriei. Numeroși specialiști sunt de părere că regulile de comportament și de educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca viitor adult.

Educația copilului nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească sau să devină un bun exemplu la școală, ea se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, fiind un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

Expresia "cei șapte ani de acasă" definește întregul bagaj de informații, de atitudini, deprinderi și comportamente acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este "culmea achizițiilor", fiind considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente și atitudini. În mentalul colectiv, această expresie este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în mijlocul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în societate. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilități de socializare, respectând condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și pentru a reuși mai târziu, în viață.

Educația, bunele maniere, regulile morale reprezintă cheia către adaptarea copilului în societate, pregătindu-l în relaționarea cu cei din jur.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Nimic din ceea ce realizează omul în efemera sa existență pe pământ nu se ridică la creație, la dăruirea de sine, la creșterea, educarea și dezvoltarea copiilor, cea mai deplină și adevărată bucurie a vieții.

Deoarece bazele educației se pun în familie, este esențial ca părinții să conștientizeze rolul major pe care îl au în formarea personalității acestora. Școala are rolul de a continua actul educativ, atât prin oferirea unui bagaj informațional riguros, cât mai ales prin formarea deplină a personalității tânărului.

Pe parcursul activității mele didactice, am încercat să cunosc familiile elevilor mei, raportul dintre părinți, dintre părinte-copil și climatul familial, în general. Am încercat să conștientizez familiile de importanța pe care o au în formarea propriilor copii, iar serbările pe care le-am organizat, cu diferite ocazii, au fost o reușită în acest sens.

În concluzie, cei 7 ani de acasă sunt esențiali în dezvoltarea și în formarea personalității copilului, familia reprezentând modelul și principalul lor reper în viață.

Bibliografie :

1. Ciofu Carmen, "Interacțiunea părinți-copii", Ed. Medicală Amaltea, București, 1998
2. Verza Emil, "Omul, jocul și distracția", Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1978
3. Goleman Daniel, "Inteligența emoțională", Ed. Curtea Veche, București, 2008

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv. primar Luca Marinela
Școala Gimnazială “Alexandru Sever”, Loc. Moinești, Jud. Bacău

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament".

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri. Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte. Dacă vrem să avem un copil care să se poarte civilizată, trebuie în primul rând să ținem cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordăm o atenție deosebită manierelor noastre în prezența copilului.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârtă în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumim de fiecare dată când le luăm. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uităm este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vom obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Mediile sociale în care copiii se integrează de la cele mai mici vârste sunt cele ale instituțiilor de învățământ pe care le frecventează. Astfel, printre regulile și tipurile de comportamente pe care îi ajutam să le adopte în diverse contexte, un rol special ar trebui să-l aibă regulile de comportament la grădiniță sau la școală.

Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere ar trebui să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală.

Copilul trebuie să știe să salute colegii atunci când intră în clasă; să salute profesorul; să nu vorbească niciodată neîntrebat, mai ales în timpul orei de curs; să ceară permisiunea înainte de a manevra un obiect străin sau de a merge la toaletă; să înapoieze obiectele împrumutate și să mulțumească pentru permisiunea de a le folosi; să vorbească numai după ce altcineva își încheie discursul; să țină ușa deschisă pentru o persoană care intră în sala de clasă, mai ales dacă aceasta are mâinile ocupate; să respecte proprietatea altora și să nu își însușească bunuri care nu îi aparțin; să spună "te/vă rog frumos" și "îți/vă mulțumesc"; să păstreze liniștea în timpul orei, să nu se agite în bancă și să mențină o postură decentă (cu spatele drept și antebrațele sprijinite de marginea băncii); să nu folosească cuvinte jignitoare, să fie amabil, atent și să urmeze întocmai indicațiile profesorilor; să își îngrijească banca, scaunul și dulăpiorul

personal (fără să le murdărească de pix sau cerneală); să se comporte decent în recreații, fără violență și acte de vandalism; să fie politicos cu colegii, dar mai ales cu cadrul didactic.

Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

Putem să-l învățăm să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant. Însă nu e suficient. Care sunt, de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelia caracterului sau.

Bunătatea: să nu râdă niciodată de nimeni. Să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci să poarte de grijă.

Să nu invidieze: să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Bună cuviință: Pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte. Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața!

Creșterea, educarea și dezvoltarea copilului cer maturitate și responsabilitate, iar acestea nu se reduc la reguli impuse în mod rigid și constrângeri tiranice ci presupun o relație emoțională umană.

Pentru o dezvoltare armonioasă a copilului să nu uităm niciodată că am fost și noi copii! Aceasta este baza fundamentală în trasarea și îndrumarea conduitei copilului.

“Educația este tot ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat la școală”

Albert Einstein

Cei șapte ani de acasa sau când educația are suflet

Mamă și profesor, Lucia Ștefanovici

Nu este deloc puțin lucru să ți se spună că ai cei șapte ani de acasa. Cosiderați o sumă de calități ce includ bunul simț, bunătatea, omenia, politețea, inteligența socială, empatia pe lângă modestie, cumsecădenie, echilibru, judecată sănătoasă. Ce ție nu îți place altuia nu-i face, vezi parul din ochiul tău și nu paiul din ochiul altuia, vezi-ți lungul nasului sunt doar câteva proverbe pe care românii le-au născut sau pe care și le-au însușit care vorbesc despre educația timpurie, ce trebuie dovedită în orice clipă a vieții, la orice vârstă.

Despre educația timpurie inclusă în cei șapte ani de acasă se poate spune că are o mare importanță pentru întreaga viață a omului, atât în plan personal, cât și social. Astfel, un om bine educat, un om cu cei șapte ani de acasă, este capabil să îi respecte pe ceilalți și să se respecte pe sine însuși. Un om cu cei șapte ani de acasă este capabil de compasiune, înțelegere, bunăvoință, încredere, prietenie, onestitate și multe alte fapte care fac dintr-un individ, un om împlinit. Un om cu cei șapte ani de acasă este un om ce are rostul lui pe acest pământ, în societate. Este indiscutabil că cei șapte ani de acasă pot salva pe oricine de la a încălca legile sau normele sociale, fie și din neștiință. Este o intuiție a bunului simț. Cei șapte ani de acasă este expresia fericită pe care românii au aflat-o pentru a denumi suma regulilor, normelor, conduitelor dezirabile, obișnuințelor sănătoase, sentimentelor pozitive față de sine și de semenii acumulate în primii ani, odată cu achiziții precum mersul, vorbirea, jocul, capacitatea de a se îmbrăca sau încălța singur a copilului, de a își așeza și păstra jucăriile și alte lucruri. Este, așadar, o esență tare a educației timpurii, ținută de unii la inimă, de alții călcată deliberat în picioare, a educației timpurii din primii ani de viață.

Când auzi sintagma cei șapte ani de acasă, îți dai seama că ea vine în minte cu o întreagă aureolă de conotații, de amintiri ce trimit la părinți, la bunici, la mamă, la mângâiere și dojană. Este un elixir ce se cuvinte ținut în inimă toată viața de către oricine.

Este evident că educația timpurie este o educație non-formală, ce reprezintă de fapt un set de deprinderi, atitudini și modele ce modelează și ghidează omul de la leagăn la trecerea spre lumea de dincolo. Însă, spre deosebire de orice alt tip de educație de mai târziu, din viață, educația primilor ani de viață este o educație firească, naturală, organică, în sensul adevărat al vieții. Componenta aceasta, calitatea aceasta rară se pierde mai mult sau mai puțin în toate celelalte forme de educație mai mult sau mai puțin instituționalizată.

Am spus mai devreme că sunt unele persoane ce își calcă deliberat în picioare educația primită în primii ani de acasă. Aceasta se întâmplă cu precădere la vârsta pubertății și în adolescență, atunci când modelele parentale sau alte modele din familie sunt înlocuite de false valori, de beția succesului nemeritat, lucru chiar întâlnit destul de des în societatea românească în tranziție. Deasemenea este de observat că sunt preluate modele agresive de limbaj și comportament de către tineri și nu doar de către ei. Dealtfel, este de observat faptul că degradarea morală și socială, comportamentală și familială a românilor, degradare la care asistăm de mulți ani a început prin degradarea limbajului și apoi a comportamentul oamenilor. Desigur că nu se așteaptă nimeni să vorbim ca la academie în contexte obișnuite de viață. Nu. Dar oricine își dorește să trăiască într-un mediu în care oamenii dau dovadă că au cei șapte ani de acasă. Aceștia erau cândva comoara pe care orice om, oricât de sărac o dăruia ca zestre pentru toată viața copiilor și nepoților. Era temelia întregii vieți și a educației ulterioare a copiilor. Este de fapt o comoară ce trebuie păstrată și dovedită oriunde și oricând, o comoară pe care vor încerca să o recupereze și la care vor face apel chiar și cei ce o calcă în picioare odată ce vor ajunge să aibă la rândul lor copii. Atunci vor da peste mintea românului cea de pe urmă, vor recunoaște că nu poți construi nimic distrugând și că nu poți obține roade bune urând.

Rolul părinților și al bunicii, al familiei, nu poate fi înlocuit și constatăm mai târziu în viață că cei ce ne-au oferit cei șapte ani de acasă au dat dovadă în tot ce au întreprins și ne-au dăruit de suflet. Este poate acea formă de educație care are un suflet atât de mare, pentru o mogâldeță de om atât de mic.

Șapte ani...

Profesor pentru învățământ preșcolar Lucuț Mihaela Carmen Liceul Tehnologic “Anghel Saligny” Turț

“Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat la școală”, spunea Albert Einstein.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației, pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația este cel mai important factor în dezvoltarea individului. Dezvoltarea personalității și comportamentului copilului pornește din prima clipă a sosirii noastre, din sânul familiei. Familia joacă un rol primordial în educarea copilului, al adultului de mâine. Copilul este novice la venirea sa, un aluat care se poate modela, de aceea familia trebuie să-l învețe să se comporte în societatea în care trăiește, societate care este în continuă schimbare, iar prin complexitatea ei pune în fața individului diferite probleme de ordin științific, cultural, economic. Bunele maniere, regulile morale, educația în sine cu toate laturile ei se învață din copilărie, acestea ajutând individual să se adapteze în societate.

Copilăria este perioada cea mai importantă pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Copilul are cerințe, are nevoie de protecție. La aceste trebuințe, familia trebuie să răspundă în funcție de particularitățile de vârstă ale copilului, ele având influență pe tot parcursul vieții. Părintele este model pentru copilul său, el încercând să-l imite, să-l copieze, de aceea comportamentele din cadrul familiei marchează educația copilului. Este bine să fie încurajat, să fie sprijinit în idealurile sale, să fie implicat în viața socială și culturală a comunității.

În familie se învață primele deprinderi de viață sănătoasă, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății în care trăim.

Viața copilului din sânul familiei, toate activitățile care se desfășoară împreună cu părinții, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. El va crește iubitor, tolerant, responsabil și politicos, dacă în familie se vor vedea aceste modele, dacă copilul va fi educat să iubească frumosul, să accepte adevărul, să respecte, să fie tolerant, îl vor forma ca om. Acestea îl vor ajuta să se acomodeze mai ușor în colectivitate și societate. **“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist”**, spunea cineva și cât adevăr există în aceste cuvinte.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior, decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie și să le dezvolte.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

<http://www.desprecopii.com>

<https://www.concursurilecomper.ro>

<https://www.didactic.ro>

Cei 7 ani de acasă pentru copii

Prof. Lukacs Maria Daniela-GPP56 Oradea

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

În cadrul Domeniului Om și Societate am desfășurat cu preșcolarii de grupa mare jocul didactic „Să ne comportăm civilizată”, o activitate de consolidarea unor deprinderi de conduită morală. Scopul activității a fost:

- Cunoașterea normelor de comportare civilizată și înțelegerea necesității de a le folosi în societate ;
- Formarea unor deprinderi de conduită morală prin respectarea unor reguli de politețe, accesibile vârstei preșcolare.

Obiectivele operaționale:

- ❖ Să explice când și unde se folosesc formulele de politețe(când saluți, ceri sau primești ceva,etc.) ;
- ❖ Să diferențieze un comportament negativ de unul pozitiv, dezaprobandu-l pe primul ;
- ❖ Să manifeste dragoste și respect față de persoanele cunoscute ;
- ❖ Să dorească să adopte în conduita proprie acte de conduită asemănătoare cu cele ale persoanelor din filmulețele prezentate;
- ❖ Să interpreteze corect rolurile din jocul de rol, dovedind că au înțeles cum trebuie să se comporte într-o situație dată, în raport cu anumite persoane.

În desfășurarea jocului didactic, copiii au avut de vizionat filmulețe scurte care vizau următoarele aspecte:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că

recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Lucrurile acestea se învață mai mult prin copierea adulților, care trebuie să fie un model pentru copil, și e important, de asemenea că independența copiilor să fie stimulată, pentru ca dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență.

CODUL BUNELOR MANIERE PENTRU CEI MICI

Prof. înv. primar LULĂ CORINA
Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova

TIPUL OPȚIONALULUI: INTEGRAT

ARII CURRICULARE IMPLICATE :

- LIMBĂ ȘI COMUNICARE
- CONSILIERE ȘI ORIENTARE
- ARTE
- TEHNOLOGII

DISCIPLINE IMPLICATE:

- Limba și literatura română
- Dezvoltare personală
- Muzică și mișcare
- Arte vizuale și abilități practice

NUMĂR DE ORE: 1 oră pe săptămână

CLASA : a II-a A

ARGUMENT

Bunele maniere își au rădăcinile într-un sentiment uman profund, care tinde spre o armonie între comportare și etică, între frumusețea caracterului uman și moralitatea sa. Pornind de la premisa că fiecare dintre noi este unic, se poate afirma că fiecare dintre noi are dreptul de a fi respectat. Dar de același respect trebuie să se bucure și cei din jur. Numitorul comun este acela de a-l face să se simtă bine pe cel din preajma ta, de a nu-l deranja pe semenul tău.

Acumulările fundamentale pe plan moral, cognitiv, afectiv și volițional se sedimentează la vârsta copilăriei, reprezentând apoi blazonul care însoțește omul pe tot parcursul vieții. Școala are un rol covârșitor pentru a facilita și favoriza însușirea și consolidarea conștiinței, adecvate, sistematice a cunoștințelor, priceperilor, deprinderilor, valorilor, atitudinilor, comportamentelor dezirabile codului bunelor maniere.

Respectul și grija față de alții trebuie să domine întotdeauna relațiile dintre oameni.

Importanța învățării manierelor elegante este covârșitoare asupra modului în care copilul își formează personalitatea și reușește să se integreze în societate. În cadrul acestui opțional, vom insista asupra celor mai importante reguli de comportament în societate, la școală și în familie. Politețea și manierele elegante sunt esențiale pentru succesul social al copiilor. Avem cu toții ocazia de a observa copiii în public. Spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordăm o atenție deosebită însușirii bunelor maniere de către cei mici.

Mediile sociale în care copii se integrează de la cele mai mici vârste sunt cele ale instituțiilor de învățământ pe care le frecventează. Astfel, printre regulile și tipurile de comportamente pe care îi ajutam să le adopte în diverse contexte, un rol important ar trebui să-l aibă regulile de comportament în instituțiile de învățământ, în familie, pe stradă, la cinematograful, în cadrul mijloacelor de transport în comun.

Politețea este CEVA care se învață și se învață ușor. Primele reguli de politețe se învață de la părinți, bunici, apoi copiii le află de la doamna educatoare, învățătoare și de la toți profesorii. Toți acești oameni din jurul copiilor dau sfaturi zilnic. Copiii țin cont de aceste sfaturi de cele mai multe ori și mai ales la o vârstă mică.

Daca suntem politicoși cu toata lumea, vom fi apreciați și laudați. Ceilalți vor fi la rândul lor politicoși cu noi. Viața noastră de zi cu zi va fi mai bună, mai armonioasă și chiar mai veselă. Așadar, merită să ne străduim să fim politicoși.

Pornind de la aceste considerații și de la faptul că educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și la învățarea felului în care trebuie să se comporte cu ceilalți, am optat pentru introducerea unei activități opționale care să pună bazele unui comportament adecvat, adică a bunelor maniere – acestea fiind cheia către succesul social.

Învățând manierele de comportare civilizată elevii vor deprinde instrumentele de care au nevoie pentru a se descurca mult mai ușor în împrejurări complicate. Vor învăța cum să se comporte într-o mulțime de situații și vor căpăta încredere pentru a face față altora noi. Folosind și profitând de aceste reguli de bune maniere își vor dezvolta un simț al respectului de sine și încredere în propria persoană.

Unii spun ca politețea este molipsitoare, s-ar cuveni așadar să declanșăm o... „epidemie”.

COMPETENTE GENERALE

1. Receptarea de mesaje orale în diverse contexte de comunicare(CLR)
2. Exprimarea adecvată a emoțiilor în interacțiunea cu copiii și adulți cunoscuți (DP)
3. Realizarea de creații funcționale și/sau estetice folosind materiale și tehnici elementare diverse (AVAP)
4. Exprimarea unor idei, sentimente și experiențe prin intermediul muzicii și mișcării, individual sau în grup(MM)

COMPETENTE SPECIFICE

COMUNICARE ÎN LIMBA ROMANA

1.1. Identificarea semnificației unui mesaj oral din texte accesibile variate

1.4. Exprimarea interesului pentru receptarea de mesaje orale, în contexte de comunicare cunoscute

DEZVOLTARE PERSONALĂ:

2.3. Explorarea abilităților de relaționare cu ceilalți

ARTE VIZUALE SI ABILITĂȚI PRACTICE:

2.6. Participarea la activități integrate adaptate nivelului de vârstă, în care se asociază elemente de exprimare vizuală, muzicală, verbală, kinestezică

MUZICĂ ȘI MIȘCARE

3.1. Manifestarea adecvată pe muzică, sugerată de anumite elemente de limbaj muzical

COMPETENȚE SPECIFICE ȘI EXEMPLE DE ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE

Competente specifice	Activitati de invatare
<p>1.1. Identificarea semnificației unui mesaj oral din texte accesibile variate</p> <p style="text-align: center;">CLR</p>	<ul style="list-style-type: none"> - utilizarea tehnicii SVÎ- Știu, Vreau să știu, Am învățat - formularea de întrebări și răspunsuri prin diferite procedee (interogare reciprocă, procedeul recăutării etc.) - exprimarea să se faca în mod politicos, amabil, calm, fără gesturi inutile; - respectarea anumitor reguli în funcție de persoanele cu care se vorbește; - căutarea în dicționar a cuvintelor al caror sens nu este cunoscut; - prezentarea la telefon; - utilizarea agendei telefonice si întocmirea unei pagini de agenda.
<p>1.4.Exprimarea interesului pentru receptarea de mesaje orale, în contexte de comunicare cunoscute</p> <p style="text-align: center;">CLR</p>	<ul style="list-style-type: none"> - efectuarea de exercitii practice de folosire corecta a tacâmurilor, paharelor, ceștilor; - utilizarea șervețelelor, a coșului de pâine,

	<p>a sticlelor cu diferite băuturi;;</p> <ul style="list-style-type: none"> - consumarea în mod civilizat a diferitelor feluri de alimente; - aranjarea tacâmurilor după terminarea mesei; - interpretarea unor roluri de gazdă, musafir sau client la restaurant prin mini-scenarii.
<p>2.3. Explorarea abilităților de relaționare cu ceilalți</p> <p>DP</p>	<ul style="list-style-type: none"> - adresarea <i>formulelor de salut</i> unor persoane cunoscute; - însușirea <i>gesturilor</i> ce însoțesc salutul la femei, bărbați și copii; - interpretarea de către elevi a modalităților de salut și de a răspunde la salut, prin mini-scenete. - cunoașterea situațiilor în care <i>punctualitatea este obligatorie</i> și exemplificarea lor; - enumerarea măsurilor ce se iau pentru a fi punctuali prin: fișe de lucru și afișe; - realizarea unor benzi desenate cu anumite situații în care nu s-a respectat punctualitatea. - exerciții de identificare a unor reguli de comportament în relația cu ceilalți, pe baza discutării unor situații concrete din experiența elevilor
<p>2.6. Participarea la activități integrate adaptate nivelului de vârstă, în care se asociază elemente de exprimare vizuală, muzicală, verbală, kinesteziacă</p> <p>AVAP</p>	<ul style="list-style-type: none"> - folosirea de către copii a prosopului personal, săpunului și periuței de dinți prin demonstrații și exerciții practice la școală - efectuarea practică a unor acțiuni pe grupe de elevi - desenarea unor modele de îmbrăcăminte și îmbinarea lor cât mai bine după culori, urmată de o expoziție; - consultarea unor reviste de modă.
<p>3.1. Manifestarea adecvată pe muzică, sugerată de anumite elemente de limbaj muzical</p> <p>MM</p>	<ul style="list-style-type: none"> - memorarea și aplicarea unor reguli ce trebuie respectate înainte de spectacol, în timpul spectacolului și după terminarea lui -stabilirea unor mișcări speciale pentru fiecare cântec; recunoașterea cântecelor după mișcarea caracteristică

CONȚINUTURI

1. Respectul de sine și pentru ceilalți – introducere în bunele maniere

- Apariția bunelor maniere
- Bunele maniere în contextul diferitelor culturi
- Buna creștere și bunul simț

2. Salutul

- Reguli de bază privind salutul(Pe cine salutăm? Cine salută primul? Cum salutăm?Când și cum răspundem la salut?)
- Salutul în situații concrete
- Gesturi corelate cu salutul

3. Prezentarea

- Reguli de bază privind prezentarea
- Capcane și dificultăți în situații concrete
- Autoprezentarea

4. Formule de adresare

- Cui ne adresăm?
- Modalități de adresare

5. Conversația

- Reguli elementare pentru reușita conversației (Știm să vorbim? Cum vorbim? Ce sau despre ce vorbim? Când vorbim? Cât vorbim?)

- Modalități concrete de exprimare pentru o conversație reușită
- Conversația la telefon (Când telefonăm. Când primim un telefon)

6. Comportamentul civilizat în viața de zi cu zi

- Vestimentația. Cum ne îmbrăcăm.
- Bunele maniere la masă
- Respectul
- Cum ne comportăm acasă? (Când ne trezim dimineața. Politețea față de membrii familiei. Să nu uităm de vecini!)

7. Comportamentul în societate

- Comportamentul la școală (Drumul spre școală. În timpul orelor de curs în timpul recreațiilor. Dascălii noștri)

- Cum se rezolvă corect orice confruntare
- Comportamentul cu cei diferiți
- Comportamentul pe stradă
- Comportamentul în vizită (Când avem musafiri. Musafiri poftiți și musafiri... nepoftiți. Cum ne comportăm cu musafirii? Cum ne comportăm când suntem musafiri?)
- Comportamentul la cumpărături
- Comportamentul în mijloacele de transport în comun
- Comportamentul în sala de spectacole (teatru, cinematograful)
- Comportamentul la muzeu, expoziție

8. Corespondența

- Scrisoarea, cartea poștală, aspect și mod de redactare
  - Scrisoare către un prieten (coleg)
  - Scrisoare către părinți, bunici, frați
  - Scrisorile oficiale

Telegrame și bilete lăsate celor din familie

Vederi și felicitări

- Internetul, e-mailul, computerul, chat, facebook

9. Călătoriile și distracțiile, petrecerea timpului liber

- Comportamentul în vacanță, excursie, drumeții (în autocar, în tren, în avion)
- Comportamentul la petrecere, picnic
- Sportul și fair play-ul
- La restaurant și fast-food
- Animalele de companie

10. Cadourile

- Arta de a dăru și de a primi (Când oferim cadouri? Ce cadouri oferim? Cum oferim și cum primim cadourile?)

- Limbajul florilor
- Ocazii în care se dăruiesc cadouri
- Invitațiile

11. Cum ne comportăm în anumite situații speciale?

- La Revelion
- La căsătorii
- Când vizităm o persoană bolnavă

La biserică

VALORI ȘI ATITUDINI

- ◆ Stimularea gândirii autonome, reflexive și critice în raport cu diversele mesaje receptate;
- ◆ Cultivarea unei atitudini pozitive față de semenii prin conștientizarea impactului limbajului și comportamentului asupra celorlalți;
- ◆ Cultivarea unei atitudini pozitive prin nevoia de a înțelege și de a folosi limbajul într-o manieră pozitivă, responsabilă din punct de vedere social;

SUGESTII METODOLOGICE

Sugestiile metodologice au rolul de a orienta cadrul didactic în aplicarea programei școlare pentru proiectarea și derularea la clasă a activităților de predare – învățare – evaluare, în concordanță cu specificul disciplinei .

METODE ȘI MIJLOACE DE REALIZARE:

- conversația, dialogul, observația, explicația, audiția, lectura , expunerea, povestirea, memorizarea, demonstrația, exercițiul, jocul didactic, brainstormingul, dramatizarea, jocul de rol.

STRATEGII DIDACTICE

Pentru eficiența învățării copiilor din clasa a II-a trebuie să ne raportăm la lumea lor, la universul imediat. Acest univers este și o creație a copilului, deoarece el în permanență face ceva: desenează, modelează, rupe, lipește sau privește cu atenție un mesaj artistic.

Sugestii metodologice:

- Abordare ludică;
- Învățarea în context;
- Cultivarea spontaneității constructive și creatoare.

MODALITĂȚI DE EVALUARE:

- Forme tradiționale: probe orale (convorbiri, povestiri, argumentări, interpretare scenică, aprecieri verbale, chestionarea orală, conversația de verificare, interviul, completarea unor dialoguri lacunare, concursuri, observația sistematică, jocuri de rol),
  - ◆ probe practice (jurnalul clasei în imagini, dramatizări, șezătoare literară, o expoziție cu lucrări artistico-plastice ale copiilor , stabilirea unor recompense, observarea comportamentelor, dramatizări, scenete, postere, afișe, colaje ,comportare în diferite situații ,benzi desenate)
  - ◆ probe scrise:(desene realizate de elevi, realizarea unei mape cu texte, fișe individuale de (auto)evaluare, compuneri, lucrări de control, fișe de lucru, chestionare)
  - ◆ Forme complementare: observarea sistematică a activității și a comportamentului elevilor, portofoliul , autoevaluarea, proiect de grup și individual, album cu fotografii, serbare școlară, revista clasei

BIBLIOGRAFIE

- Armes, Nicolae - „ABC-ul comportării civilizate”, Ceres, Editura București, 1990
- Gîgă, Michiela - Cei șapte ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii - Editura Coresi, București, 2003
- Goran, G., Nedelcea M., Vlada E. , - „ Frumosul în ochii copilului ,, Editura CD Press, București, 2006
- Loredana Bevzan, Tatiana Vîntur - „Consiliere și orientare, Ghid pentru învățători clasele a III-a și a IV-a”, Editura „ George Tofan” Suceava, 2007
- Marinescu, Aurelia - „Codul bunelor maniere astăzi”, Editura Humanitas 1999
- Munteanu, Delia – „Politețe și bună cuviință”, Editura Ramida, București, 1992
- Post , Peggy - „Codul bunelor maniere pentru copii,, Editura Corint Junior, București , 2005

Importanta celor 7 ani de acasa”

LUMINEANU CRISTINA MIHAELA

Cei șapte ani de-acasă consider că sunt cei mai importanți, educația timpurie lasându-și amprenta asupra comportamentului copilului, chiar și religia, obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia, uneori fiind imposibil de corectat în ceea ce privește acordul gramatical deficitar, anumite cuvinte și multe altele

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Familiiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-

afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Cei 7 ani de acasă: norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului

**Luminița GRAUR,
profesor de FLE la Liceul Tehnologic „Jacques M. Elias“ Sascut**

Este adevărat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă și comportamentul copilului

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla să aibă dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

2 scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă până acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncată pe umerii părinților?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie

Se pot crea, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- *Salutul.* Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- *Comportamentul în public.* Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- *Comportamentul cu prietenii.* Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

• *Înțelegerea normelor sociale.* Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

• *Manierele la masă.* O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

• *Recunoașterea greșelilor.* „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• *Tact și toleranță.* Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

„Importanța parteneriatelor dintre familie și grădiniță în primii șapte ani de viață a copilului,,

**Prof.înv.preșcolar Radin Luminița
Grădinița cu PN Cerneteaz,jud.Timiș**

MOTTO

„Eu sunt copilul. Tu ții în mână destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume. ” Child`s Appeal

Preșcolariata este perioada formării inițiale a personalității, perioada apariției primelor relații și atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vieții psihice a copilului.

În locul dependenței copilului de impresiile externe, în locul instabilității și fluctuației emoționale, în preșcolariata vom întâlni detașarea, desprinderea copilului de câmpul perceptiv, o mai mare organizare și stabilizare a comportamentelor, fapt posibil datorită modificărilor esențiale care se produc în structura activității psihice.

De un real folos în formarea personalității este jocul, mai ales cel bazat pe roluri, în care copilul, asimilându-și rolul își asimilează implicit și relațiile interioare de comportament incluse în rolul respectiv.

La fel de importante pentru formarea personalității preșcolarului sunt și stilurile comportamentale parentale.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este un ”candidat la maturizare”(H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui.

Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social.

Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formare, a copilului.

La vârstele mici, adaptarea copilului se realizează prin imitație, acesta raportându-se permanent la persoana adulților. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco).

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup.

Adaptându-și metodele la formele particulare ale vieții mentale ale copilului, grădinița încearcă să răspundă specificului activității fiecărei vârste și să identifice mijloacele și activitățile necesare pentru o dezvoltare complexă a forțelor infantile în vederea maturizării lor

Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia. De la intrarea în grădiniță copilul realizează o adaptare la un anumit ritm al vieții cotidiene. Este vorba de încadrarea și respectarea unui anumit program.

Educația făcută de primii educatori – părinții - ca și cea a grădiniței, se răsfrâng asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui.

În același timp și grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, contribuie la formarea și dezvoltarea copilului. Investită cu această nobilă și plină de răspundere sarcină, educatoarea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile lui temperamentale și caracteriale. Educatoarea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea în mediul grădiniței, dar îi oferă prilejul să cunoască mediul înconjurător organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în

instituții și la locurile de muncă ale părinților. În acest timp, aceasta poate observa cum se comportă copiii nu numai la grădiniță ci și în afara grădiniței.

Având în vedere particularitățile lor de vârstă și ținând seama de temperamentul lor, educatoarea va putea acționa diferențiat astfel încât eficiența demersului său educativ să fie optimă. Treptat și cu răbdare, cultivându-le încrederea în propriile posibilități, folosind jocul și jucăria, educatoarea participă la dezvoltarea personalității copiilor.

Pentru a răspunde standardelor impuse de comunitate în ceea ce privește valorile și responsabilitățile familiei, vis-a-vis de personalitatea copilului, asistăm la dezvoltarea unor inițiative de organizare a unor cursuri sau programe pentru părinți, majoritatea susținându-se în cadrul grădiniței de către educatoare. Aceste cursuri sau programe încearcă să răspundă experiențelor părinților sau viitorilor părinți în ce privește abilitățile necesare creșterii și educării copilului. Cu intenția ca fiecare copil să beneficieze de educație și instrucție conform posibilităților și particularităților sale, părinții trebuie antrenați în acest demers. Astfel, se pot comunica părinților concluziile observațiilor făcute, atrăgându-le atenția asupra părților bune ale personalității copiilor, dar și asupra aspectelor ce trebuie înfrânate, stopate, ori călăuzite spre altă direcție.

Familia îl pregătește pe copil pentru integrarea în grădiniță, orientându-l spre lumea cunoașterii, a activităților curente, inițiindu-l în deprinderi fundamentale.

Fără o susținere afectivă, fără un ansamblu de activități, de achiziții și experiențe, întâlnirea copilului cu grădinița va fi cu atât mai violentă, iar procesul de instrucție și educație ar deveni inoperant.

Se știe că familia reprezintă una din cele mai vechi forme de comunitate umana, ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității. Familia nu este numai primul adăpost al copilului, ci este și prima bază de lansare a lui în lume. Pentru a-și îndeplini acest rol familia trebuie să se deschidă lumii, oferind copilului posibilitatea de a pătrunde în ea.

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. Ionica Lungeanu
Grădinița cu PP “Step by Step” Galați

Cât de importanți sunt cei șapte ani de acasă? Cei mai importanți! Ei sunt baza, temelia, fundația pe care se clădește OMUL! Iar această bază o pune FAMILIA!

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar împlinirea acestui deziderat rezidă în strânsa legătură dintre familie și mediul educațional.

Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. De aceea este necesar să cunoască programele educaționale. În acest context, educatoarea are rolul de a decide împreună cu părinții care sunt nevoile copilului și să promoveze servicii adecvate.

Copiii preșcolari se află la vârsta imitației. Acesta înseamnă că *oricât de bine l-ar educa părintele pe copil, câtă vreme el este un exemplu negativ, înseamnă că-i dă apă la moară să procedeze la fel. Cu o mână îi dă și cu cealaltă îi ia.*

În această perioadă, modelele morale sunt extrem de importante pentru copil, regulile sunt importante, dar puterea exemplului este cea mai stimulatorie.

Copilul are nevoie să învețe din exemple concrete, atâta vreme cât capacitatea de a gândi abstract încă nu i s-a dezvoltat. Propriile noastre trăsături de caracter, cele puternice, dar și slăbiciunile, toate se oglindesc în viața copiilor. Adesea, lucrurile care ne enervează la copiii noștri sunt de fapt cele mai mari defecte ale noastre. Copilul face ceea ce vede. Copiii sunt mai atenți la ceea ce faceți decât la ceea ce spuneți!

Pentru copiii, o fundație solidă presupune o bază morală solidă. Părinții care își învață copiii să fie cinstiți, dar care nu reușesc să fie astfel ei înșiși, creează mari probleme. De exemplu, când părinții le spun mereu copiilor să fie sinceri, dar sună telefonul și ei îl strigă de zor pe copil spunându-i “Spune că nu sunt acasă”, mesajul adresat copilului este clar. Dacă acești copii sunt învățați să mintă pentru părinți, înseamnă că sunt învățați și să-i mintă pe părinți.

Un alt exemplu este situația în care părinții țin lecții copiilor despre respectarea regulilor de circulație, dar când aduc copiii la grădiniță nu trec strada prin locurile marcate. Acest fapt este foarte grav în educația copilului, pentru că atunci când se va face mare, tot pe același drum va păși spre școală, de data aceasta neînsoțit de părinți-obișnuința își va spune cuvântul.

Degeaba părinții le spun copiilor să fie credincioși dacă nu merg niciodată în biserică la o slujbă religioasă sau doar să aprindă o lumânare, să se roage, să se închine. Când vor fi mari, copiii vor păși la fel de rar în lăcașurile de cult.

Cel mai mult trebuie ținut cont de limbajul folosit cu copiii. Formulele de politețe vor fi folosite de către copiii doar dacă părinții le adresează în mod frecvent. De foarte multe ori părinții le spun copiilor: “Îți dau jucăria dacă spui rog frumos”, deși în mod uzual ei nu folosesc această formulă când vor ceva de la copiii lor. Cei mari uită să utilizeze frecvent formulele de politețe atât atunci când vorbesc cu copiii cât și cu adulții. Disciplina înseamnă să îl învățăm pe copil pe ce cale să meargă. Disciplina presupune tot ceea ce trebuie să facem ca să îl ajutăm să învețe diverse lucruri.

Unul din sinonimele cuvântului disciplină provine din *discipol*, care înseamnă „cel care urmează un profesor”. Un discipol nu trebuie să-și urmeze dascălul din teama de a nu fi pedepsit, ci din iubire sau din convingere. E necesar să dorim din partea copiilor să ne urmeze și să ne respecte regulile pentru că ne iubesc și pentru că au încredere în noi, nu dintr-un sentiment de frică.

Iubirea poate face ceea ce nimic altceva nu face. Iubirea adevărată presupune să faceți ceea ce e mai bine pentru copii, și nu neapărat ceea ce e mai ușor pentru dumneavoastră. Arătați copiilor că-i iubiți, spuneți-le acest lucru, strângeți-vă copiii în brațe și sărutați-i pentru că au nevoie de afectiune.

Trebuie să vă dați seama că ei aud multe din cele spuse de părinți. Din păcate, comunicarea dintre adulți transmite copiilor mesaje, pe care, dacă vă gândiți bine, nu doriți să le primească. Prin urmare este foarte important să fiți extrem de selectivi în alegerea cuvintelor atunci când sunteți anxioși, în special dacă spuneți copiilor lucruri care se referă la ei.

Părinții sunt modelul pe care copiii îl vor urma în viață. Părinții trebuie să fie un exemplu, să conducă, să călăuzească, să direcționeze, să corecteze, să încurajeze. Dacă studiem personajele importante

pozitive care au lăsat urme în istorie, veți descoperi că adesea se vorbește despre influența pe care a avut-o unul dintre părinți asupra lor. Abraham Lincoln este citat deseori pentru că a spus : „Tot ceea ce sunt îi datorez îngerului meu de mamă.” Generalul Duglas McArthur spunea : “Sfânta mea mamă m-a învățat să-l iubesc pe Dumnezeu și țara, iar asta întotdeauna m-a ajutat în momentele grele .Ei îi datorez mulțumiri și o reverență de fiu.”

Dăruiți copiilor cât mai mult din timpul dumneavoastră. Astfel, vor învăța să vă dăruiască, la rândul lor, mai târziu, bucuria de a fi împreună.

BIBLIOGRAFIA:

1. Piaget Jean, Barbel Inhelder – „Psihologia copilului”, Editura Didactica și pedagogică, București, 1975;
2. Roberta M., Gilbert, MD – „Cum să fii prieten cu copilul tău”, Editura Teora, București, 2005;
3. Zig Ziglar – „Putem crește copiii buni într-o lume negativă”, Editura Cartea veche, București, 2000.

Importanța celor 7 ani de acasă

Înv. Lungu Lunică Școala Gimnazială Nr.1 Pîncești Structură Soci

Educația unei persoane putem considera că debutează chiar din momentul nașterii. Acest lucru este evidentențiat prin multitudinea și complexitatea proceselor care au loc mai ales în prima parte a vieții ce vor duce la crearea individului ce urmează a fi integrat social. Până ca persoana să intre propriu-zis în programe colective, sistematizate de educație, vine în contact preponderent și chiar aproape exclusiv cu mediul familial, fapt care poate argumenta importanța educației inclusă în sintagma celor „7 ani de acasă”. Perioada de nou-născut și sugar (0 luni- 1 an) când are loc o dezvoltare nu numai a funcției locomotorii, dar și a proceselor complexe precum cel de memorizare, copilăria timpurie (1 – 3 ani) când conștiința proprie capătă o importanță deosebită, dar și perioada de preșcolar (3 – 6 ani) – creativitatea și imaginația ocupă un teren deosebit în dezvoltarea individului sunt etape din ciclul vieții care sunt sub îndrumarea, în special, a familiei și normelor educative impuse de aceasta. Deoarece includ procese de o însemnătate monumentală în definirea viitorului individ, educația oferită în sânul familiei ar trebui să fie îndrumată de anumite ghiduri care să cuprinda păreri avizate capabile să ofere susținerea necesară dezvoltării armonioase a copilului.

Deși exprimarea poate căpăta un ușor iz clișeic sau depășit din cauza faptului că în prezent un individ își începe educația într-un mediu colectiv încă de la vârsta de 3 ani. Mai mult decât atât, se consideră că actualmente sunt diminuate atenția și timpul acordate de către părinți asupra acestui aspect. Totodată, educației primite din cadrul familial i se adaugă o avalanșă de informații care nu trec decât prin filtrul încă imatur al copilului la un moment respectiv, informații care pot fi adeseori dăunătoare pentru dezvoltarea somatică și psihologică a individului.

În cadrul celor 7 ani de acasă este inclusă deci educația primită de copil până la vârsta de aproximativ 7 ani ce duc la formarea personalității și comportamentului pe care urmează să-l exercite acesta în interacțiunile viitoare din societate. Tot prin norme sociale s-a ajuns la anumiți „parametri” care pot demonstra prezența și evalua calitatea actului educativ. Astfel, când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne putem gândi la faptul că este curajos, că știe să salute în funcție de momentul discuției și după raportul social dintre persoane, să folosească formule de adresare corespunzătoare, să utilizeze cuvinte care definesc politețea precum – „mulțumesc”, „scuze”, „te rog”, „cu plăcere”, să spună adevărul și să ajute pe cineva ori de câte ori este nevoie. În contextul educației de acasă se poate încadra și dezvoltarea spiritului social al persoanei, precum și consimțământul și responsabilitatea acestuia, iar puterea exemplului este adesea invocată.

Până la 6-7 ani, copilului îi este necesar un anumit grad de autonomie, să cunoască normele de politețe, să se poată conforma unor reguli și să fie capabil să interacționeze cu un grup. Primele zile în mediul de formare didactic au un impact emoțional deosebit asupra acestuia, conduita îi este dictată în acele momente de cei șapte ani de acasă. Interacțiunea cu persoane noi, despărțirea de confortabilitatea de acasă, lipsa fețelor familiare necesită o anumită maturitate în reacțiile copilului, dar și o adaptabilitate a acestuia. În ajutorul micului elev, sporindu-și importanța, vine educația primită în perioada preșcolară. Astfel, cuvintele pe care le rostește micuțul chiar pot deveni magice, pentru a forma o nouă prietenie sau pentru a câștiga simpatia celor din jur.

Pe lângă relațiile sociale pe care copilul le dezvoltă, el cunoaște și o schimbare a ritmului de viață, adică un program orar, reguli și disciplină impuse, de multe ori, pentru prima dată. Deși nu este imposibilă corectarea anumitor lacune în educația elementară a copilului, totuși poate fi deosebit de nevoie, de unde și imperiozitatea realizării unei educații în perioada preșcolară.

Un exemplu negativ, de această dată, care pledează pentru importanța celor șapte ani de acasă, este lipsa de adaptabilitate la mediul școlar cu toate elementele de noutate pe care acesta le cuprinde, a copilului care a suferit anumite daune în această privință. Lipsa unui limbaj adecvat vârstei și grupului de care aparține, precum și anumite comportamente nepotrivite, îl pot marginaliza, exclude din viața socială a instituției.

Se consideră că interacțiunea dintre individ și mediul înconjurător are un rol modelator major asupra dezvoltării acestuia. Bazată pe vârsta biologică, dar și pe gradul de implicare socială în funcție de

aceasta, se consideră că reușita fiecărei provocări, din acest punct de vedere, este relaționată direct cu nivelul de educație primit în primii ani de viață. Importanța celor șapte de ani de acasă devine monumentală întrucât susține întreaga viață socială a individului, o daună poate avea repercursiuni resimțite pe o perioadă indefinită.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE-ACASĂ ...”

Prof. Mariana Lungu
Școala Gimnazială Ruginești, jud. Vrancea

„Copilăria nu dispăre niciodată din noi, ea constituie izvorul permanent din care recurg toate meandrele vieții.” George Călinescu

Copilăria este considerată „vârsta de aur” a omului pe pământ și este privită ca o primă fază de pregătire pentru lansarea omului spre maturitate. Când ne gândim la copilărie ne amintim de grija și dragostea părintească, de jocul cu prietenii de pozne și ghidușii. Nicio problemă serioasă nu pare să tulbure viața copilului, căci el nu are altă responsabilitate decât aceea de a fi fericit.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” nu reprezintă o expresie depășită, ci o necesitate, este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă definește în bună măsură viitorul adult.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

Familia este singura legătură a unui om cu trecutul său, cu strămoșii cu propria istorie. În cadrul familiei, copiii găsesc climatul necesar bunei creșteri. Familia este școala primelor emoții, îi învață pe copii să fie ființe sensibile, capabile să-si însușească trăsăturile morale ale persoanei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Comenius, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită până la vârsta de 6 ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. Aceștia le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Această spirală relațională definește modul de raportare la lumea exterioară și îl ajută pe copil să integreze experiențele, să exploreze, să învețe. Viața copilului acasă alături de părinții săi, toate activitățile pe care le desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Triada mamă-copil-tată oferă copilului posibilități de a se defini pe sine, prin jocul comparațiilor, al imitațiilor, al rivalităților, de a-și însuși modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente).

Cel mai adesea în relația dintre copil și adult lipsește comunicarea, părinții nu știu să comunice nici măcar între ei, pentru că nu înțeleg importanța comunicării și a unei relații de prietenie. Interacțiunea directă între cele două părți implicate (părinte-copil) reușește să influențeze direct caracterul și comportamentul copilului. În cadrul unei comunicări parentale nu trebuie să lipsească cuvintele motivaționale și cele care cresc stima de sine. Setul de cuvinte pozitive: ești puternic ! ești capabil ! fii optimist! etc. asigură un start bun în viață. Încrăzător în puterile sale, el va reuși să treacă orice obstacol. Necesari sunt de menționat faptul că o comunicare parentală deficitară va împiedica evoluția sănătoasă a copilului.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

„Copilăria durează toată viața. Ea se întoarce mereu pentru a însufleți secțiuni mari ale vieții de adult” Gaston Bachelard

BIBLIOGRAFIE:

Revista P.R.E.T., 2009, „Să construim împreună cei 7 ani... de-acasă, București

Crețu, Tinca, **“Psihologia vârștelor “ Editura Credis**

Schiopu, Ursula, Verza, Emil, „*Psihologia vârștelor. Ciclurile vieții*”, Editura Didactica și pedagogică, București, 1995

COMUNICAREA NONVERBALĂ ÎN FAMILIE

Prof. înv. primar LUPEA GEORGIANA
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Arad

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are un rol extrem de important în conturarea personalității, deoarece fiecare dintre noi alegem un model de urmat din cadrul familiei noastre.

Un prim pas pe care trebuie să îl facă un părinte dacă își dorește să fie ascultat și să aibă un feedback pozitiv de la copilul său este de a-și analiza nu doar cuvintele pe care le rostește, ci și gesturile, mișcărilor pe care le face atunci când comunică cu propriul copil.

Comunicarea nonverbală este extrem de importantă în relația cu propriul copil. Efectele ei se resimt în modul în care copilul ascultă, se poartă, procesează informațiile, precum și în modul în care le vorbește altora. De asemenea, efectele comunicării nonverbale se reflectă în atitudinea pe care o are față de părinți și, indirect, în modul în care evoluează personalitatea sa.

Atunci când un părinte comunică cu copilul său și își dorește să fie ascultat și să aibă o comunicare reală trebuie să țină seama de următoarele aspecte:

1. Contactul vizual

Adesea le vorbim copiilor noștri fără să dăm prea mare importanță contactului vizual. Contactul vizual ofera încredere și un grad de înțelegere mai profundă a mesajului transmis. La rândul său, copilul comunică nu doar prin cuvinte, ci și prin privire și gesturi.

2. Vorbitul la același nivel

Diferența de înălțime este resimțită adesea negativ de copil, mai ales atunci când i se fac observații. Este important ca atunci când vorbește cu copilul, părintele trebuie să fie, fizic vorbind, la același nivel cu el.

3. Poziția deschisă spre comunicare

Chiar dacă nu pare important, felul în care ne poziționăm corpul în comunicarea cu un copil, influențează și el perceperea mesajului și feedbackul copilului. A ține brațele încrucișate transmite rigiditate, pe când a gesticula în concordanță cu mesajul pe care vrei să îl transmiți, încurajează copilul să asculte și să comunice la rândul său.

4. Expresiile faciale pozitive

Zâmbetele, mișcărilor ochilor și ale buzelor, o expresie optimistă a feței face ca receptarea unui mesaj să se producă mai rapid, încurajând răspunsul. Atunci când vorbește copilului său, indiferent care este subiectul, părintele ar trebui să încerce să nu fie încruntat și să lase deoparte oboseala de peste zi, oricât i-ar fi de greu.

5. Atenție totală

Atenția totală acordată copilului în timpul comunicării înseamnă să lăsăm deoparte orice altceva facem în momentul acela pentru a intra în spațiul lui, pentru a-l face ca, la rândul său, să fie atent. Atunci când părintele vrea să îi comunice ceva, trebuie să-i câștige atenția amestecându-se în joaca lui și empatizând cu starea în care se află el, mesajul fiind perceput mult mai ușor.

6. Tonul potrivit

Părintele nu trebuie să ridice inutil tonul și să țipe, pentru că asta nu va face să fie mai bine înțeles. Pentru copil este important să i se vorbească pe un ton calm, adecvat, prin propoziții scurte, clare, directe, dar fără a ridica tonul. De asemenea, atunci când se discută un subiect delicat, trebuie păstrat un ritm lent al vorbirii, astfel încât copilul să aibă timp să își gestioneze emoțiile.

7. Gesturile

Orice gest este important în comunicarea cu un copil. Copiii au anumite așteptări de la părinți atunci când comunică, așteptări care, dacă nu sunt împlinite, conduc, inevitabil, la o proastă înțelegere a mesajului. Părintele ar trebui să îi comunice copilului său prin gesturi faptul că este deschis comunicării, să-l îmbrățișeze ori de câte ori are ocazia, să-l mângâie atunci când are nevoie de asta. Asta îi va da încredere și îl va face ca, la rândul său, să comunice liber.

Rolul familiei în dezvoltarea personalității copilului preșcolar

Prof. Lupiș Florina Olimpia
Școala Gimnazială Nr. 1 Făraoani, jud. Bacău

Preșcolăritatea este considerată de către psihologie perioada formării inițiale a copilului când se trece de la percepția spontană, neorganizată, a primilor trei ani de viață, la una intenționată, organizată spre un scop. Cele mai importante achiziții ale personalității în această perioadă sunt formarea conștiinței morale și socializarea conduitei.

În perioada 0-3 ani se dezvoltă simțul eului corporal, identitatea de sine, respectul față de sine, mândria. Mai departe, între 3 și 6/7 ani are loc extensia eului copilului, apare spre exemplu simțul proprietății, ceea ce sugerează un rudiment de conștiință. Copilul ajunge să cunoască ce așteptări au părinții de la el și compară această așteptare cu propriul comportament. Referitor la apariția conștiinței morale a copilului, specialiștii sunt de acord că ea este strâns legată de imaginea de sine a acestuia. El își formează imaginea de sine prin preluarea ei de la părinți, așa încât în aceasta intră, de fapt, atitudinile, exigențele, interdicțiile și așteptările părinților.

Într-o primă fază, copilul preia norme, reguli, interdicții în mod neselectiv din anturajul imediat, pentru ca mai apoi să devină autonom din punct de vedere moral (între 7 și 12 ani). Așadar, educația pe care o primește de la familie copilul în primii ani de viață este esențială întrucât în trecerea de la o fază la alta are loc interiorizarea. De la morala eteronomă a ascultării ce vizează evitarea pedepsei, dezaprobării, blamului, se poate ajunge la o morală a respectului reciproc și la o morală autonomă, în care acceptarea normelor morale apare ca o formă de identificare cu grupul de referință.

Deoarece sensul acțiunii educative în familie și mai târziu în școală se desfășoară de la conduită spre conștiință, trebuie acordată o atenție deosebită formulării cerințelor și urmării respectării lor în cadrul acțiunilor zilnice ale copilului. Se formează astfel deprinderile elementare de comportare. Stimulate din interiorul familiei și stabilizate de aceasta, ele vor deveni trăsături pozitive de caracter.

Socializarea copilului se va realiza prin asimilarea și interiorizarea treptată a cerințelor, normelor, regulilor în cadrul familiei și grădiniței, un rol important jucând aici concepțiile filosofice, politice, religioase ale familiei în primul rând, personalitatea părinților și a celorlalți copii.

Bibliografie:

Dumitriu, Gh., Dumitriu, C., *Psihopedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2003

Cei 7 ani de acasa- Cheia unei educații de succes

Prof. înv. primar Lupoiu Ramona-Mihaela
Școala Gimnazială Nr. 4 „Elena Donici Cantacuzino”, Pucioasa

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și dezvoltarea psiho-socială a unui individ. Cum viața începe în sanul familiei, ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Un citat celebru spune ca „Părinții buni le dau copiilor rădăcini și aripi. Rădăcini ca să știe unde le este casa și aripi ca să zboare în alte părți unde să arate celorlalți ce au învățat.” Familia este principalul factor care influențează educarea copilului. Astfel, Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la primii săi educatori, părinții, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună cuvinte magice precum: mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil care va deveni un adult cu trasaturi morale demne de laudat.

Familia este un factor determinat care modelează principiile și realizarea copiilor. Familia este o puternică influență asupra a ceea ce am devenit, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi. Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Anume din familie copilul trebuie să învețe normele morale, etice, fiindcă familia este baza fundamentală a formării de sine. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea educației rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

„Meseria” de părinte este foarte grea. În condițiile unei atmosfere familiale armonioase dezvoltării copilului. Părinții sunt cei care stabilesc la început anumite reguli, un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentarea, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea de lecții, ora de culcare și multe altele. Un bun ghid pentru copil în primul rând sunt părinții și anume comportamentul lor în familie, între ei și față de semenii lor. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului.

Un alt rol destul de important în educarea copiilor este atenția din partea părinților, ei trebuie să fie cât mai atenți la tot ce face copilul lor, spre exemplu să fie prezenți la activitățile în care participă copiii lor, să fie interesați de hobiurile copiilor lor, să discute cu ei despre activitățile zilnice, să petreacă cât mai mult timp împreună cu familia lor cu copiii. Să iasă m-ai des împreună la o plimbare, la o distracție. În zilele noastre, implicarea părinților în activitățile desfășurate la școală este foarte frecventă. Astfel de activități sunt utile deoarece ajută la consolidarea relației părinte-copil. De asemenea părinții trebuie să participe și la evenimentele mai puțin placute din viața copiilor, participarea lor la astfel de evenimente din viața acestora, le dau liniștea și siguranța.

Recompensele și pedepsele sunt instrumente des folosite în cadrul „Celor 7 ani de acasă”. Punând în balanță cele două, putem spune că recompensele sunt mult mai utile pentru a motiva pe cei mici, care au o motivație preponderent extrinsecă. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri autoritare și drastice deoarece ele produc blocaje psihice și dezadaptare socială.

În concluzie „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. La fel de importanți sunt și pentru integrarea acestora în școală. Numai un copil cu un bagaj de valori morale pozitive, cu susținerea familiei și cu ambiție poate deveni în zilele noastre un om de succes.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

Cei șapte ani de acasă

Profesor Lupșe Ioana-Loredana, Școala Gimnazială "Nicolae Bălcescu" Baia Mare

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

"Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă" (Valeria Mahok).

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

♣ *Salutul.* Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

♣ *Comportamentul în public.* Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

♣ *Comportamentul cu prietenii.* Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

♣ *Înțelegerea normelor sociale.* Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

♣ *Manierele la masă.* O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

♣ *Recunoașterea greșelilor.* „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

♣ *Tact și toleranță.* Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

♣ Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Pentru a-i ajuta pe copii să-și înțeleagă sentimentele e recomandat: să-i ascultăm cu răbdare și atenție, să le încuviințăm sentimentele printr-un singur cuvânt/prin cuvinte simple, să spunem sentimentelor pe nume, să-i ajutăm să-și imagineze că dorințele lor se împlinesc (Adele Faber & Elaine Mazlish, "Cum să vorbim copiilor dacă vrem să ne asculte și cum să-i ascultăm pentru ca ei să ne vorbească").

Dragostea părinților “Cei 7 ani de acasă”

**Prof.Lupșe Marina
G.P.P.Nr.53 Oradea**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof.înv. primar Lupu Daniela Ioana
Școala Gimnazială „Dumitru I. Ionescu”, Calvini

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a*

copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

Particularități ale dezvoltării limbajului la copii

Profesor logoped LUPU MARIANA
CJRAE Galați - Școala Gimnazială Nr. 22 Galați

Limbajul reprezintă "funcția de utilizare a limbii în raport cu ceilalți oameni" în care limba este "un ansamblu de semne cu ajutorul cărora comunică între ei oamenii dintr-o societate și este alcătuită dintr-un sistem de cuvinte gata constituit, un vocabular și anumite reguli de îmbinare a lor." Aceasta este definiția pe care ne-o oferă A. Cosmovici în lucrarea sa "Psihologie școlară" (1996, p. 170). Ceea ce subliniază definiția este faptul că dezvoltarea limbajului apare în contextul relaționării cu aproapele. Oamenii își folosesc limbajul pentru a comunica și a-și exprima nevoile, dorințele, temerile, gândurile etc.

Studiile arată că cei mai importanți ani pentru dezvoltarea limbajului sunt între un an și jumătate și patru ani și jumătate, ceea ce implică trei ani în care dezvoltarea limbajului este foarte rapidă. Majoritatea copiilor beneficiază la vârsta de patru ani și jumătate de un limbaj care poate fi interiorizat și care dirijează întregul proces al gândirii.

Încă din primele secunde de viață, copilul își folosește "limbajul". Chiar dacă nu este altceva decât un țipăt, totuși el semnifică ceva, cum ar fi un disconfort creat de contactul cu o "nouă lume". Pe de altă parte, plânsul la naștere, are rolul de a elibera căile nazo-faringiene și are loc astfel prima punere în mișcare a organelor fonoarticulatorii. Mai departe, în cursul primelor două luni de viață, copilul își exprimă nevoile prin plâns. Scâncetele și plânsul constituie un exercițiu foarte bun pentru formarea primelor sunete care vor asigura debutul gânguriturii, începând cu cea de a treia lună de viață. Gânguritul este limbajul bebelușului și produce bucurie părinților, tocmai prin faptul că acest gângurit transmite, comunică. Atunci când părinții încurajează gânguritul, copiii își dezvoltă producțiile verbale. Gânguritul stă la baza lalalizării, adică repetiția de silabe, care apare începând cu vârsta de șase luni. Lalațiunea are o importanță foarte mare în progresul verbal al copilului deoarece ea stă la baza formării cuvintelor după vârsta de un an. (Jurcău & Jurcău, "Învățăm să vorbim corect", 1999, p. 60)

În condițiile unei stimulări verbale și intelectuale, a unui mediu educativ și familial adecvat, plin de afecțiune și armonie, copilul își dezvoltă și îmbogățește limbajul pe zi ce trece. El începe să dea un sens verbal lucrurilor, persoanelor din jurul său, adică folosește o silabă sau un cuvânt simplu, format din două silabe repetate pentru a denumi jucăria preferată sau biberonul, numit de exemplu "bubu". În această etapă, imitația are un rol foarte important. Copilul imită vorbele mamei și chiar dacă el nu poate pronunța corect, este extrem de important ca părinții să pronunțe corect toate cuvintele. Sunt destul de mulți părinți care își "infantilizează" limbajul și astfel copilul nu are cum să își însușească modelul verbal corect. Spre vârsta de doi ani cuvintele încep să fie alcătuite și din silabe diferite, nu doar din silabe repetate, iar după vârsta de doi ani apar și primele propoziții, mai întâi prin folosirea unui cuvânt drept propoziție, de exemplu "Acasă", ceea ce poate semnifica "Vreau să mergem acasă", apoi prin alăturarea a două cuvinte, de exemplu "Tata serviciu", cu sensul "Tata este plecat la serviciu", iar mai apoi prin alăturarea substantivului de verb, ca: "Bunica pleacă." Între doi și trei ani posibilitățile de formulare a propozițiilor și de însușire a flexiunilor verbale cresc, copilul începe să folosească și adjectivele, pluralul substantivelor, începe să pună întrebări "Ce face?" , "Ce este?". (Mititiuc, 1996, p. 15) Sunetul *r* este ultimul sunet care apare în vorbirea copilului și îl poate pronunța spre vârsta de trei ani sau la unii copii între trei și patru ani. Toate celelalte consoane sunt articulate cu mai mare precizie și este importantă demonstrația din partea părinților a modului corect de articulare a tuturor vocalelor și consoanelor pentru a nu se instala modul greșit de pronunție din partea copilului. Este adevărat că la nivelul acestei vârste, a perioadei antepreșcolare, limbajul copilului prezintă anumite particularități, precum: substituirii, omisiuni sau deformări de sunete și unele silabe care sunt fiziologice, se înscriu în limitele normalității tocmai datorită faptului că aparatul fonoarticulator al copilului nu a ajuns la limita maturității. Aceste dificultăți apar la majoritatea copiilor și sunt pasagere. Este foarte important ca părinții să nu mențină acest limbaj defectuos și să ofere copilului un model de pronunție corectă. Există părinți care mențin această vorbire defectuoasă pentru amuzament. Dar prelungirea acestor substituirii, omisiuni sau deformări de sunete și silabe după vârsta de patru ani nu se mai înscrie în limita fiziologicului și atunci este necesară intervenția logopedică. (Jurcău & Jurcău, 1999, p. 60)

Totuși se întâlnesc destul de frecvent familii care nu pun pe primul plan dezvoltarea unui comportament verbal și a limbajului corect la copiii lor, lasă timpul să rezolve diferitele întârzieri în

dezvoltarea limbajului sau nu intervin în corectarea pronunției defectuoase. "Este încă mic, de aceea vorbește așa!", "Este foarte drăgălaș și amuzant cum vorbește!", "Așa a vorbit și fratele lui și s-a corectat singur.", "Este băiat și oricum băieții vorbesc mai greoi." Aceste stereotipuri frecvent întâlnite în gândirea părinților, nu fac decât să mențină vorbirea defectuoasă a copiilor lor, să le întârzie dezvoltarea limbajului, să le frâneze dezvoltarea psihică, emoțională și chiar socială. Un copil care nu se face înțeles are o stimă de sine scăzută, este marginalizat de către colegii de grădiniță sau de școală și de către partenerii lui de joacă. La copiii cu intelect normal, manifestările tulburărilor de limbaj sunt trăite dramatic, tocmai datorită conștientizării modului de pronunție, pot manifesta apatie, dezinteres școlar, întârziere și rămânere în urmă în îndeplinirea sarcinilor școlare, dezinteres pentru lectură și pentru scriere corectă.

În concluzie, putem afirma că rolul părinților în dezvoltarea limbajului la copii este foarte important, astfel modelul verbal oferit de ei este preluat de copil și interiorizat, ceea ce subliniază faptul că "cei șapte ani de acasă" au un rol hotărâtor și în evoluția limbajului la copii.

Rolul familiei în dezvoltarea personalității școlarului mic

Cei 7 ani de acasă

Lupu Mihaela Școala Gimnazială Buda- Zvoriștea

Concepția educativă, stilul și metodele „pedagogice” adoptate în viața de zi cu zi de către părinți, sub forma cerințelor și a atitudinilor față de copil, joacă, un rol însemnat în formarea personalității acestuia. Procesul însușirii regulilor și normelor comportării morale este deosebit de complex. Aceste norme și reguli sunt transmise copiilor de către membrii familiei în care se dezvoltă copilul.

Condițiile psihologice indispensabile constituirii unor relații de comunicare corecte între copii, pe de o parte, și între părinți și copii, pe de altă parte, sunt: încrederea reciprocă, atitudinile afective reciproce, lucide, controlate, echitatea, respectul.

Copilul, mai ales cel de vârstă școlară mică, care prezintă sub influența unor părinți excesiv de egoiști, de individualiști, o tendință exagerată de a domina pe ceilalți, de a se impune cu orice preț în colectivul școlar în care își desfășoară activitatea, se închide tot mai mult în starea narcisistă, lumea din afară căpătând pentru el doar un rol pur instrumental, acela de a servi la promovarea, sporirea și întreținerea tendințelor sale egocentrice (egoiste). Numeroasele conflicte în care va intra cu colegii, ca urmare a manifestărilor sale, dovedește că funcția de reglare și integrare într-o colectivitate a copilului nu este formată și ca atare el nu se va putea acomoda în activitățile școlare. Nu se poate educa la copilul de vârstă școlară mică, spiritul de „clasă”, dacă nu apare necesitatea interioară de a participa activ la viața de colectiv. Dacă elevul acționează numai din constrângere, el va respecta formal cerințele școlare, însă va înceta să le îndeplinească în momentul în care controlul extern va dispărea. Însușirile morale ale copilului: curiozitatea, inițiativa și fermitatea în acțiuni, spiritul critic și autocritic, independența, comunicativitatea, sociabilitatea, depind de o serie de trăsături pe care le are familia însăși, în care trăiește copilul. Astfel, există familii active, a căror principala însușire este aceea de a se afirma, de a lupta cu greutățile, de a se impune în societate; aceste familii încurajează formarea, mai ales la cei de vârstă școlară mică, a încrederii în sine, a tenacității, a dinamismului. Familiile pasive, indiferente, indolente, generează sentimentul de eșec, de neîncredere, de descurajare în lupta cu obstacolele. Alte climate familiale prezintă drept trăsături caracteristice, fie o stabilitate, o constantă a vieții de familie, o respectare fermă a unor principii și norme de viață și activitate, fie o instabilitate, caracterizată prin schimbări permanente ale modului de viață, prin mutări dintr-un loc în altul.

Mulți părinți își limitează obligațiile, considerându-se datori doar în privința asigurării hranei copilului, a îmbrăcăminte și a locului de dormit. Restul, apreciază ei, cade în sarcina, în primul rând a școlii.

Chiar începând cu ciclul primar, de la cea mai fragedă vârstă, dacă copilul a ajuns să fure, cauza stă, spun acești părinți, în el, în copil, căci „așa este el” sau în deficiențele procesului educativ școlar „învățătorii nu știu cum să-i ia, nu se ocupă îndeajuns de ei”. Numai în foarte puține cazuri părinții vor declara că s-ar putea ca și ei să poarte o parte din vină; când recunosc lucrul acesta, ei nu pot să precizeze în ce constă această vină a lor. Adeseori părinții își reproșează unul altuia deficiențele pe care copiii lor le prezintă, considerând că sarcina educației copiilor aparține exclusiv soției. Ostilitatea dintre părinți face ca școlarul mic, să se atașeze fie unuia dintre ei, fie să le fie ostil amândurora.

Copilul învață, adesea, să mintă printr-un act de imitare a comportamentului adultului, a celui adult care consideră minciuna ca fiind utilă, și care, folosind-o cu iscusință, în diferite împrejurări de viață, dovedește că aceasta poate fi uneori avantajoasă. Duplicitatea, fățarnicia, falsitatea, se pot forma de vârste fragede, dacă în familie el a fost pus frecvent în situația de a vedea cum părinții dovedesc, față de una și aceeași persoană, atitudini contradictorii. Același lucru se întâmplă când unul dintre părinți îi cere copilului, sub amenințarea unei pedepse, să nu dezvăluie un anumit fapt, obligând astfel copilul să mintă, să-și formeze deprinderea de a ascunde adevărul pentru a salva anumite situații critice.

Dintre toate micro-mediile școlarului mic (școala, familia, grupul de joacă), **familia** are poziția cea mai avantajoasă, dar și responsabilitatea cea mai mare, deoarece ea, în primul rând, determină adaptarea acestuia, stimulând mimetismul (imitația comportamentului adultului) și asigurându-i, prin intermediul solidarității dintre membrii familiei, a devotamentului dintre aceștia, a actelor de sacrificiu dezinteresate, acel climat afectiv, necesar dezvoltării unei **personalități** echilibrate.

Rolul părinților este de a face educație în așa fel încât să nu fie nimic de refăcut mai târziu, adică totul să fie bine de la început.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI

Prof. Înv. Preșcolar: Lupuțan Daiana
Grădinița cu PN Tihău

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".
Albert Einstein

„Cei 7 ani de acasă” își pun accent pe ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho social.

Familia reprezintă primul mediu educativ care răspunde de trebuințele elementare ale copilului, de protecția acestuia, exercitând o influență atât de puternică, încât amprentele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor copilului, dorința de a participa la viața socială, culturală etc. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă, de conduită colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Procesul educativ al copilului trebuie să fie condus cu grijă și afecțiune, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, să își însușească modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire ;
- igienă ;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi ;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative ;
- bune maniere și comportament ;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) ;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător ;
- consecvență în realizarea unei sarcini ;
- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

BIBLIOGRAFIE:

1. *NEGOVAN, V.,(2003), INTRODUCERE ÎN PSIHOLOGIA EDUCAȚIEI, ED. CURTEA VECHIE, BUCUREȘTI*
2. *VRĂȘMAȘ E.A.,(2002) CONSILIEREA ȘI EDUCAREA PARINȚILOR r, ED. ARAMIS, BUCUREȘTI*
3. www.scribd.com
4. www.copii.ro
5. www.didactic.ro

SĂ CLĂDIM PAS CU PAS CEI 7 DE-ACASĂ!

- Studiu de specialitate -

Prof. înv. primar. Luțesc Daniela Violeta
Șc. Gimn. „Horea, Cloșca și Crișan” Brad,
Hunedoara

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. (Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului

acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - EDUCAȚIA PERMISIVĂ

Măcăneată Mihaela Persida – Colegiul Tehnic "Viceamiral Ioan Bălănescu"

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Acest lucru se întâmplă oriunde în afară de școală, în cadrul mediului școlar situația se schimbă: un copil "bun" sau care are cei 7 ani de acasă este acela care stă nemișcat și rămâne tăcut. Copiii din generațiile actuale sunt numiți nepoliticoși, leneși, irresponsabili, lipsiți de principii de bază și răsfățați de părinți.

"Trăim într-o societate centrată pe copii, unde nevoile și dorințele acestora devin din ce în ce mai prioritare." Această idee pare, la rândul ei, de nezdruccinat, în ciuda modului în care se desfășoară viața copiilor la școală, locul unde petrec o mare parte din viața lor. Aici sunt folosite diverse programe de control comportamental, constând în variații pe tema mituirii și amenințării, pentru a-i face pe elevi să respecte regulile la a căror elaborare nu au avut, cu siguranță, nicio contribuție. Nici azi accentul nu se pune pe susținerea dezvoltării morale, ci pe obținerea supunerii. La modul mai general, descrierea pe care John Dewey o face majorității școlilor este perfect valabilă: "centrul de gravitate" este în afara copilului. Spunem de fapt: aceasta este programa școlară, astfel te vom evalua, acestea sunt regulile și toate au fost stabilite cu mult înainte de apariția ta. Nevoile și interesele tale nu vor influența în nici un fel ceea ce facem și ceea ce așteptăm ca tu să faci.

Această atitudine este parțial rezultatul numărului crescut de elevi prezenți în clasă în același timp și efortului și timpului necesar pentru a crea un mediu "centrat pe elev". Ideologia funcțională în această situație este similară cu abordarea pe care o avem față de creșterea copiilor – o abordare definită prin lipsa fundamentală de respect față de copii, prin presupunerea că cea mai bună modalitate de a pregăti copiii pentru neplăcerile viitoare este să îi supui la neplăceri câtă vreme sunt mici, iar natura umană demonstrează că nu poți realiza nimic fără utilizarea recompenselor și pedepselor ca stimulente pentru învățare sau pentru un comportament amabil față de ceilalți. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Auzim peste tot că părinții de azi sunt mai permisivi, adică aplică un tratament mai uman copiilor, le acordă acestora permisiunea de a avea ceva de spus în chestiuni care îi privesc, dându-le posibilitatea de a se face atât auziți, cât și văzuți, le acceptă preferințele în loc să îi forțeze să se supună regulilor lor. Să fii permisiv mai înseamnă că ești dispus să vezi când îți indică copilul că îi este foame, în loc să îi obligi să mănânce și să doarmă atunci când îți este convenabil, că ești dispus să îi permiți să se joace, să se bucure de tot ce are în jur, să se distreze, să își facă de cap uneori și să-l alini când plânge. În ziua de azi creșterea permisivă a copiilor este înțeleasă ca metodă în care cerințele și limitele sunt rareori impuse, iar copiii sunt liberi să facă ce vor.

Cei care critică ceea ce consideră a fi un stil indulgent de creștere al copiilor trebuie să demonstreze, în loc să presupună de la sine, că acest stil este de vină pentru anumite trăsături ale copiilor pe care ei le găsesc supărătoare. Totuși, părinții indulgenți care au rezultate bune în educarea copiilor recurg la disciplină pentru a impune respectarea regulilor, însă e o versiune bazată pe manipularea dezaprobării și a culpabilității, decât pe exercitarea brută a puterii.

Alfie Kohn spune că parentajul, în esență, este un proces care presupune atenție, sprijin, ascultare, îndrumare, revizuirea propriilor idei, învățare și negociere. Vor fi zile când nu vom avea timp, pricepere sau răbdare de a face lucrurile cel mai bine. Dar, dacă recurgem la a-i obliga pe copii să facă ceea ce vrem sau dacă întrebuițăm forța pentru a-i împiedica să facă ceva, atunci copii vor reacționa negativ, se vor îndepărta, iar părinții vor pierde teren în a-l ajuta să înțeleagă lucrurile neînțelese. Apoi copii nu învață decât să se comporte la fel cu ceilalți atunci când consideră că este posibil și potrivit sau nu. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Aș concluziona după Alwin Duane că părinții au ajuns să acorde mai puțină importanță necesității de a crește copii care să devină persoane obediente, dorindu-și mai mult ca aceștia să aibă capacitatea de a gândi independent, că este mai important pentru copiii lor să devină buni cetățeni, dar să fie și fericiți.

BIBLIOGRAFIE

Kohn, Alfie,(2016), *Mitul copilului răsfățat*, Editura Herald, București.

<http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Socializarea primară sau „Cei 7 ani de acasă”

Prof. MĂCELAR ÉVA-EMILIA
Grădinița „Mesevár”, Cristuru Secuiesc, jud. Harghita

Socializarea primară – etapa inițială a procesului educativ ce orientează evoluția copilului în primii 6-7 ani de viață, constituie fundamentul formării conduitelor și comportamentelor, regulilor, normelor, valorilor care asigură bagajul informațional, afectiv, civic al oricărui om.

Familia este primul mediu social și cultural al copilului, iar prin valorile pe care le transmite asigură premisele dezvoltării sale intelectuale, morale și estetice.

Mediul familial este absolut necesar pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, însă cu condiția ca acesta să fie sănătos.

La început, în condițiile unei atmosfere familiale echilibrate, părinții îi asigură copilului un program al zilei care să respecte ore de somn, de alimentare, de joc și plimbări, necesare unei dezvoltării fizice armonioase.

După vârsta de doi ani începe să se contureze personalitatea copilului. Este vârsta la care copilul începe să fie atent la ceea ce se petrece în jurul lui. Imită conduite și obiceiuri, are aceleași păreri cu cei în jur, își dezvoltă aptitudinile și primește noțiuni educative care contribuie la dezvoltarea personalității lui.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea părinților îi permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii, ceea ce îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe afecțiune și încredere, face ca regulile să le perceapă în mod pozitiv, nu precum îngrădiri ale libertății sale. În familie trebuie să se stabilească reguli realiste și să i se spună copilului dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Ambii părinți trebuie să fie consecvenți în educarea copilului.

La această vârstă copilul poate aprecia recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil este întărirea pozitivă – laudarea lui când face o faptă bună, iar ca pedeapsă - dezamăgirea, ignorarea părintelui este mai eficientă decât o ceartă.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire, ordinea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, exemplul, modelul parental este hotărâtor. În diverse moduri (povești, povestiri, întâmplări) părinții le pot prezenta copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept sau nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl vor ajuta pe copil să se orienteze în evaluarea propriului comportament și a celor din jur.

Părintele trebuie să fie un model de valori integrate, să asigure stabilitate copilului, să răspundă nevoilor copilului, să comunice cu el, să favorizeze viața lui socială, să fie în măsură să adopte atitudini care să stimuleze copilul în dezvoltarea lui cognitivă, socio-emoțională și psihomotrică. Ca urmare a acestor atitudini parentale, copilul își va dezvolta un echilibru emoțional care va sta la baza dezvoltării armonioase a personalității, va manifesta creativitate, inițiativă, autonomie. Drept consecință a încurajărilor și a încrederii care i se acordă, copilul va avea un nivel ridicat al stimei de sine, care îi va permite să obțină eficiență și succes în acțiunile întreprinse.

Construcția progresivă a personalității copilului se formează pe modelul relațiilor dintre părinți, al relațiilor dintre aceștia și copil.

În ultimii ani, familia ca unitate socială s-a modificat foarte mult, atât la nivel structural, cât și la nivel atitudinal. Legăturile sunt mai puțin durabile, sunt numeroase tensiuni și conflicte intrafamiliale. Problemele materiale, absența părinților din cadrul căminului datorită obligațiilor socio-profesionale determină în multe familii o mai slabă preocupare pentru educația socio-morală a copiilor lor.

Căminul în care crește, căldura sau indiferența acestuia, îi vor modela puternic modul de viață, personalitatea și integrarea socială.

Indiferent de modul de organizare, mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa pozitiv la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii de sine și despre lume a copilului.

Grădinița este cel de-al doilea mediu care exercită influențe puternice asupra formării personalității copiilor. Ea nu trebuie să corecteze singură greșelile de educație ale părinților, ci este nevoie de o unitate de exigențe și de măsuri pentru o educație morală sănătoasă.

Calitatea educației moral civice la vârsta preșcolară este rezultatul unei activități educative desfășurate cu dragoste și responsabilitate de educatoare în colaborare cu părinții care trebuie să continue aceasta muncă de educație și acasă. De aceea este foarte importantă implicarea părinților în diferite activități organizate de grădiniță: zile cu „Porți deschise”, concursuri, spectacole, activități extracurriculare, activități de consiliere etc. unde îl pot vedea activând în alt mediu decât cel familial sau pot afla informații noi despre preocupările, nevoile copilului lor.

Copiii își construiesc propria modalitate de înțelegere a lumii, învață interacționând cu copiii, cu adulții și mediul înconjurător, corelând noile experiențe cu ceea ce deja cunosc. Adulții trebuie să ofere materiale, sprijin copilului pentru a asigura valorificarea oportunităților de învățare.

Când vorbim despre cei „7 ani de acasă” ne referim la educația pe care copilul a primit-o în sânul familiei, la formarea personalității și comportamentului său până merge la școală. Când spunem că are cei „7 ani de acasă” ne gândim la un copil cuviincios, care știe să salute, să spună „te rog”, „mulțumesc”, care este respectuos cu copiii de vârsta lui și cu adulții.

Responsabilitatea celor 7 ani de acasă este o responsabilitate comună a educatorilor și părinților deopotrivă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața, dacă nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, fluctuațiile sentimentale, complexe și multe problemele interioare ale adultului sunt în mare parte consecința unei educații familiale defectuoase.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, copilul a simțit iubirea, dacă fost obișnuit să-și arate afectivitatea față de cei dragi, să-i respecte pe ceilalți, să spună adevărul, să aprecieze binele, frumosul, el va crește iubitor, politicos, cinstit și responsabil.

Familia va rămâne un reper permanent în condiția individului, în manifestarea unor atitudini moral-comportamentale și civice.

Bibliografie

- Dima, S.(coord.), *Copilăria- fundament al personalitatii*, Imprimeria Coresi, București, 1997
- Dumitrana, M., *Copilul, familia și grădinița*, Ed. Compania, București, 2000
- *** *Educația timpurie în România*, UNICEF, IOMC, CEDP - București, Ed. Vanemonde, 2002.
- Ionescu, M., Negreanu, E. , *Educație în familie. Repere și practici actuale*, București, Cartea Universitară, 2006.
- Paun, E., Iucu, R. (coord.), *Educația preșcolară în România*, Iași, Ed. Polirom, 2002.
- Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale* , Iași, Ed. Polirom, 2002.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Propunător: Macovei Mihaela
Școala Gimnazială Nr.1 Todirești

Vorbim despre cei 7 ani de acasă și ne gândim la educația pe care copilul o primește în sânul familiei, la formarea personalității și comportamentului acestuia până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine educat, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care are un comportament cuviincios față de cei din jurul său.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. De asemenea, ea este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Aceștia sunt reflecția noastră în societate, amprenta asupra dezvoltării și evoluției umane.

BIBLIOGRAFIE

- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

7 ANI DE ACASĂ

Prof. învă. preșc. Macovei Minodora

Viața omului de mâine începe astăzi, începe din prima clipă de existență iar părinții sunt primii care ar trebui să se ocupe de bazele educației acestuia. În perioada preșcolară, părinții trebuie să le asigure copiilor nu doar condițiile materiale necesare dezvoltării psihofizice ci și bazele solide necesare formării personalității viitorului adultului.

Când vorbim de *cei 7 ani de acasă*, ne referim la educația pe care o primește copilul în familie, la formarea personalității și la formarea comportamentului copilului care va merge în curând la școală. *Cei 7 ani de acasă*, adică buna cuviință, educația, bunele maniere, regulile morale reprezintă cheia integrării sociale a individului.

Familia având triplă funcție socializatoare, reglatoare și individualizatoare participă în foarte mare măsură la conturarea personalității fiecărui copil. Tot ea este cea mai sensibilă la trebuințele, la manifestarea slăbiciunilor sau a potențialului dezvoltării copilului, fiind acea instituție ce cuprinde ființe legate în mod direct și vital de copil cum sunt mama și tata. Aceasta oferă atât un climat afectiv cât și unul social și cultural. În mijlocul unei familii echilibrate, într-un mediu propice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară trebuie să fie asigurat un anumit regim igienico- sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase- să existe un program al zilei în care se respectă orele de somn, de activități, de joacă, etc. Tot în familie, se dobândește și comportamentul moral ca rezultat al unor cerințe clare și categorice ce trebuie însoțite mereu de respect și iubire pentru copil.

În urma acțiunii *celor 7 ani de acasă* apare „copilul bun” care este rezultatul sânguinței, cinstei, inițiativei creatoare, sociabilității, politeții sau nu. Cultivarea dragostei de bine, de adevăr, la vârstă preșcolară are nevoie de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil nu de oferire a acestora de către părinți. În descoperirea „binelui” familia trebuie să prezinte un cod de conduită în cadrul căruia regulile sunt respectate atât de copii cât și de părinți în egală măsură, cerând copiilor să acționeze într-un anumit fel, părinții trebuie să fie modelul, nu un factor derutant sau perturbator. Implicarea părinților în problemele copiilor, în evenimentele din viața acestora le conferă acestora o anumită liniște, siguranță, teama și frica putând duce la anumite blocaje de natură psihică și dezadaptare socială. Importantă pentru dezvoltarea copilului este și promovarea adevărului. Tot în cadrul familiei, acesta trebuie să învețe că nu există adevăruri mici sau adevăruri mari, după cum nu există nici minciuni mici sau minciuni mari și în toate aceste teorii un rol hotărâtor îl are consecvența dintre vorba și fapta adultului.

Mugurii dragostei pentru frumos apar tot în familie și se manifestă ca o pregătire a bunului gust al copilului pentru îmbrăcăminte, ținută fizică, frumusețe comportamentală sau frumusețea relațiilor cu cei din jur. Odată cu trecerea timpului, această dragoste pentru frumos a preșcolarului se va regăsi în ordinea, curățenia, decența, demnitatea și grija cu care va realiza doar lucruri de calitate atât sub aspect fizic cât și spiritual.

Ajuns la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și grădiniță; educatoarele trebuind să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor aspecte pe care familia nu a reușit să le acopere.

Familia și conviețuirea în mijlocul ei ar trebui să reprezinte leagănul în care copilul trebuie să primească bazele rezistente, puternice ale viitoarei sale conștiințe și ale tuturor trăsăturilor sale care-l vor defini ca viitor om matur, integru.

Bibliografie :

1. Barbu, H. & C.O., *Pedagogie preșcolară*, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1999
2. Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000
3. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004.

„IMPORTANȚA CELOR „7 ANI DE ACASĂ” ÎN EDUCAȚIA COPILULUI”

**Profesor învățământ preșcolar: Macovei Simona-Mihaela
Grădinița cu Program Prelungit „Arlechin”
Localitatea Dej, Județul Cluj**

Această expresie „Cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii „cei 7 ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil.

Cei 7 ani de acasa reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Începând cu vârsta de 3 - 4 ani - copilul învață, la început prim imitație, reguli de politețe. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă” un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Regulile esențiale pe care părinții trebuie să le respecte în educația copilului pentru ca acesta să obțină „cei 7 ani de acasă” sunt următoarele:

1. Fii tu însuți un exemplu;
2. Învăță-l să se poarte frumos și explică-i ce sunt bunele maniere;

3. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului;
4. Comunică cât mai mult cu el deoarece comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii;
5. Învăță-l despre egalitate;
6. Nu abuza în niciun fel de copil, concentrează-te pe disciplina pozitivă;
7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimentele pentru că doar așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-si controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate;
8. Învăță-l să spună mereu adevărul;
9. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie:

1. Gîgă, M., , (2003), „Cei 7 ani de acasă- Codul bunelor maniere pentru copii”, Editura Coresi, București;
2. Marinescu, A., (2017), „Codul bunelor maniere astăzi”, Editura Humanitas, ediție aniversară, București;

Primii pași în învățarea codului bunelor maniere pentru copii și cei șapte ani de acasă

**Prof. Madear Viorica Ana, Liceul Teoretic
"Nicolae Jiga" Tinca, Jud. Bihor**

"Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca tatăl și mama... Familia ne apare mai curând ca un fel de mecanism reglator care permite copilului, în ciuda sărăciei sale aparente de mijloace, să trăiască o viață reală și uimitor de intensă, viața lui proprie".

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte. Micile abateri din comportamentul copiilor spun multe despre educația primită acasă, mai bine zis despre lipsa acesteia. Cu cât părinții unui copil se implică mai mult în educația acestuia, cu atât șansele dezvoltării lui armonioase sunt mai mari, iar rezultatele se vor vedea în viața lui de adult, în noua lui familie, pe care și-o va crea peste ani. În general, un copil crescut într-un mediu sănătos, într-o familie în care părinții se respectă și se iubesc, are șanse mult mai mari să devină, la rândul lui, un părinte model pentru propriii lui copii.

A educa un copil înseamnă a-l ajuta să se auto-controleze, înseamnă să-l încurajezi, să-l îndrumi ca să-și poată corecta singur greșelile, să poată gândi singur pentru el și să se simtă bine în pielea lui. După educația primită în familie, copiii învață de la grădiniță, de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii pe care îi vor avea în școală. Toți acești oameni din jurul copiilor le dau sfaturi, dar rolul principal în educația oricărui copil îl are familia restrânsă, adică părinții lui. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine ca părinții să acorde o atenție deosebită inclusiv manierelor lor, dar și anturajului. Coerenta este foarte importantă pentru cei mici: dacă ieri nu a avut voie să facă ceva, atunci nici azi nu trebuie să aibă voie.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârtă în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă încă de la o vârstă fragedă, adică după doi ani, când copilul deja înțelege și poate face conexiuni între multe lucruri ce se întâmplă în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța la vârsta fragedă chiar și prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să li se mulțumească de fiecare dată. Numai așa vor deprinde acest obicei sănătos de a mulțumi când primesc ceva. Copilului, oricât de mic ar fi, ar trebui să i se stabilească niște reguli și limite, care obligatoriu trebuie să fie respectate.

Copilul trebuie să învețe să socializeze cu alți copii, să se joace și să fie în siguranță, pe tot parcursul zilei. Este un învățat mereu dornic să afle lucruri noi, dar cele mai importante lecții – să aibă răbdare, să coopereze cu ceilalți, să fie atent și prudent – nu are cum să le învețe de pe o zi pe alta. Este nevoie de câțiva ani pentru a și le însuși cu adevărat și de foarte multă răbdare și perseverență din partea familiei.

Pentru ca un copil să primească o educație sănătoasă în familie, trebuie, în primul rând, să i se stabilească niște reguli simple, pe înțelesul lui, iar pentru a nu-l îndepărta, trebuie să fie laudat când face fapte bune, pentru a fi tentat să le repete cât mai des. Părinții trebuie să fie coerente, să nu facă excepție de la regulile stabilite, să vorbească copilului cu respect și să constate că acesta va fi mult mai cooperant, decât dacă i s-ar vorbi pe un ton ridicat, doar cu reproșuri. Nu se va spune niciodată unui copil că este rău, pentru că, dacă i se repetă acest lucru, va ajunge să-și scadă stima de sine și chiar să creadă asta despre el.

Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

Colaborarea familie-cresă sau familie-grădiniță, în procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, în special, în formarea deprinderilor igienice. Copilul își petrece cea mai mare parte din timp în familie, care exercită o influență deosebită asupra sa. Pe măsura ce copilul crește, asupra lui acționează tot mai mulți factori educativi: creșă - grădiniță - școală, care continuă și perfecționează educația începută în familie; uneori, acestea o corectează sau o îmbogățesc. Pentru reușita deplină, familia are obligația să tina permanent legătura cu unitățile în care sunt instituționalizați copiii și să sprijine munca depusă de factorii

educativi din aceste unitati. Pentru a asigura unitatea sistemului de cerinte este necesar ca asistentele si educatoarele sa cunoasca conditiile de viata ale fiecarui copil in familie, iar, la randul ei, familia sa cunoasca preocuparile pedagogice ale cresei si gradinitei. Procedandu-se in felul acesta, reusita muncii educative este deplina.

Exemplul personal (parinte, membri de familie, prietenii acestora) este hotarator . Politetea este o deprindere care incepe sa se formeze de la cea mai frageda varsta - varsta anteprescolara si prescolara. Copilul trebuie obisnuit sa salute, sa ofere un obiect sau altceva in mod: politicos, sa multumeasca pentru un serviciu facut, sa faca un serviciu cuiva din proprie initiativa si nu cu intentia de a fi rasplatit, sa-si ceara scuze ori de cate ori este cazul. Deprinderile de politete constau din obisnuirea copilului de a folosi unele formule de politete potrivit situatiei.

Pentru formarea si consolidarea oricarei deprinderi este necesar ca parintii sa tina seama de particularitatile de varsta si individuale ale copiilor, precum si de cele psihofizice. Caile si modalitatile de educare trebuie adaptate varstei si puterii de intelegere a acestora.

Intrucat formarea si consolidarea deprinderilor se realizeaza in timp, este bine ca parintii sa insiste pana la transformarea acestora in obisnuinte. Pe intreaga perioada se va manifesta unitatea de vederi in cerinte, perseverenta, rabdare, intelegere, dar si exigenta.. Procedand astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o buna purtare. Aceasta este "cartea de vizita a familiei".

In concluzie, educarea unui copil este o arta care solicita multa rabdare si disponibilitate din partea parintilor. Bazele educatiei fiecarui copil se pun in interiorul familiei sale, iar primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici.

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

Prof. înv. primar MAERANU ANISOARA
Școala Gimnazială Helikon Călărași

Deseori ne întrebăm : „Cum trebuie să se comporte părinții ca un copil să capete cei șapte ani de acasă?”. În mod normal, psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită în casa părintească. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Ea se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Educația trebuie să ducă treptat la reținerea unor manifestări negative.

Dacă un părinte dorește să își învețe copilul să se poarte frumos, trebuie să știe că bunele maniere se predau cel mai simplu prin puterea exemplului. Dacă impune reguli, el trebuie să fie primul care să le respecte. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; trebuie limitat timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrată atenția în arta conversației. Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile, trebuie lăsat să se bucure de copilărie, să socializeze, să se distreze, să se relaxeze și mai ales, să se joace din plin. Copilul nu trebuie abuzat în niciun fel (fizic, emoțional, verbal), trebuie învățat să-și exprime emoțiile și sentimentele, doar așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. Trebuie învățat să spună mereu adevărul, iar această lecție o învață cel mai bine de la cei apropiați. Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui. Trebuie iubit necondiționat! Indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură. Acest lucru trebuie demonstrat zilnic prin gesturi tandre, vorbe blânde, încurajări etc.

Anii petrecuți împreună sunt cei mai importanți, mai ales primii, când învață ce este viața și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. În al doilea rând, cei șapte ani de acasă se arată în societate, când vorbește cu una sau mai multe persoane, cum se comportă cu ele sau când pur și simplu este pus într-o situație mai delicată. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- Salutul - este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public - un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- Comportamentul cu prietenii - manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale - prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă - o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- Recunoașterea greșelilor - „îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- Tact și toleranță - un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani. Nu este de-ajuns doar să fie controlat limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Va trebui să fie impuse anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viață, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Maftei Ema
Liceul Teoretic Mihail Kogălniceanu

Motto

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală; pentru cei care fac parte din ea dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

„Fiecare copil pe care îl educăm este un om pe care îl câștigăm.” (proverb francez)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Dragostea părinților, baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul, îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea, el știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună.

Chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe, îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele de la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial: masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime,

lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei.

Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi pătintii să fie consecvenți în educarea copilului.

Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare, să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Școala este, în mod sigur, locul care umple de emoții inimile multor copii. Important este ca aceste emoții să fie pozitive, „școala asigură pregătirea copilului pentru a-și asuma responsabilitățile vieții, într-o societate liberă, democratică”.

Aici copilul învață cum să relaționeze adecvat cu alții, cum să se organizeze, ce înseamnă să respecti un program, învață să ia decizii, să-și stăpânescă anumite dorințe, să renunțe la o serie de lucruri, să socializeze, să se integreze în colectivitate, să se adapteze. Copilul, acasă și la școală trebuie obișnuit să respecte regulile grupului, dar nu să se supună orbește.

Copilului nu trebuie să i se impună ceva. Nu le putem interzice să învețe ce este lumea. Mai bine să le-o arătăm și să înțelegem alături de ei că toate acțiunile noastre au o explicație și că fiecare suntem rezultatul a ceea ce facem.

Ca dascăli, sa-i educăm pe elevi pentru libertate și pentru a cunoaște, învățându-i că au voie să facă orice, atâta timp cât respectă legea, morala și normele bunul simț.

Omul matur, fie că este părinte sau dascăl, trebuie să fie un exemplu prntru copii. Adică, disciplina din familie, punctualitatea, programul ce trebuie respectat și, mai ales, fără violență, contribuie la înrădăcinarea celor 7 ani de acasă, la obținerea de roade benefice și o practică a bunelor maniere, în familie și în societate. Copilul trebuie învățat că nimic nu i se cuvine pur și simplu, că totul trebuie obținut după fapte și merite, în funcție de devotamentul și afecțiunea depusă, ca un șnur de mărțisor care bucură inimile tuturor, indiferent de vârstă și loc.

„Pentru a trăi între oameni, trebuie să știi să te porți ca oamenii”, spunea J.J. Rousseau, fiind cât se poate de adevărat și de real indiferent de context.

Cei șapte ani de acasă, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă.

În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență din rândul tinerilor (și nu numai) au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Niciun părinte nu-și dorește ca fiul/fiica sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Fiecare părinte ar vrea ca să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, la teatru sau în vizită la rude, pe terenul de sport.

Educația făcută de primii educatori și părinți se răsfrânge asupra tuturor laturilor copilului în funcție de personalitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Părinții trebuie să conștientizeze că „singura investiție de valoare, niciodată falimentară” pe care o familie o poate face pentru copil „este investiția pentru mintea și sufletul acestuia” și că în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament, atitudini, limbaj, iar modelul parental își pune amprenta asupra viitorului adult.

Cei 7 ani de-acasă

Sunt destul de mic și un pic peltic
Dar un lucru e recunoscut
Acasă la plimbare și-n orice împrejurare
Sunt bine crescut!
Ești bine crescut!

Spun, **bună dimineața!** când mă trezesc
După ce mănânc, spun, **mulțumesc!**
Ciocănesc când vreau să intru într-o încăpere
Și atunci când plec, spun **la revedere!**
Spui, **la revedere!**

Vreau să știți că eu sunt atent mereu
De ceilalți din jurul meu imi pasă
Și chiar de-s mai mic, că am să pot să zic
Șapte ani de-acasă!
Ai șapte ani de-acasa!

Spun, **bună dimineata!** când mă trezesc
După ce mănânc spun, **mulțumesc!**
Ciocănesc când vreau să intru într-o încăpere
Și atunci când plec spun, **la revedere!**
Spui, **la revedere!**

Bibliografie:

„Cei șapte ani de acasă” de Michiela Poenaru
„Codul bunelor maniere pentru copii” de Marinela Gheorghe

MANIERELE IN CRESTEREA COPILOR -A MUST HAVE-

**Maghiar Monica
Sc. Gim. Iacob si Ioachim Muresanu Rebrisoara**

Cel mai greu lucru la copiii de azi este sa invete bunele maniere fara sa le vada la nimeni.

(Fred Astaire)

Manierele se schimba constant de la un secol la altul, de la o generatie la alta. Zilele in care copiii stateau efectiv in jurul nostru intr-o postura excelenta si impecabila, la papion si rochie scrobota, au apus de multa vreme. Acum suntem in 2018 iar copiii nostri cool, fashionisti si moderni alearga pe langa noi cu sosete desperecheate si cu parul aranjat in stil cu tepi. Chiar si asa, nu trebuie sa consideram ca ar fi oarecum indicat sa abandonam in a le insufla acele principii care ii ajuta sa se integreze si sa se faca placuti de alti copii si adulti dintr-o societate plina de prejudecati. Si nu se face aici referire la popularitate, ci din contra, a iesi in evidenta prin politete si comportament decent, prin a-i ajuta sa faca o impresie buna oriunde ar merge.

Se poate considera ca exista trei idei principale in spatele bunelor maniere ce le folosim azi: obiceiul, consideratia si bunul simt. Obiceiul se poate referi la inclinatia de a face anumite lucruri manierate cum ar fi stransul mainii sau ridicarea palariei. Consideratia este cea mai importanta trasatura ce sta in spatele unor bune maniere. S-a ajuns pana in punctul in care consideratia si politetea sa fie considerate oarecum sinonime. A te purta cu consideratie inseamna pur si simplu a te gandi la modul in care cealalta persoana se simte. A fi obraznic sau necioplit cu cineva nu inseamna maniere proaste doar pentru ca o carte spune acest lucru ci pentru ca provoaca ranirea sentimentelor cuiva. Aproape toate bunele maniere au in spatele lor bunul simt. Daca se sta in spatele unui lift plin cu persoane nu este deloc manierat sau cu bun simt sa iti faci loc cu coatele pana in fata pentru a iesi primul. Acestea ar fi ideile de baza pe care oricine ar dori sa le insufla copiilor sai in cei 7 ani de acasa: bunatate, consideratie si bun simt. Urmatoarele sugestii, ce se adreseaza, bineinteles, copiilor, pot contura o idee a ceea ce inseamna sa ai cei sapte ani de acasa.

Manierele acasa Acasa este locul in care ar trebui sa invatam de la cele mai fragede varste cum sa convietuiesi cu cei din jurul tau. Toti membri unei familii ar trebui sa respecte drepturile si sentimentele celorlalti si sa incerce sa asculte atunci cand cineva are ceva de spus, fie ca este vorba de un copil de 3 ani sau de bunica in varsta. Un alt aspect important ce se invata in viata in familie este confidentialitatea (nu cauta prin sertarul, hartiile, biroul, dulapul altcuiva fara permisiune, nu citi corespondanta sau jurnalul altcuiva, nu da afara din casa).

Manierele la masa Aici sunt enumerate doar cateva dintre manierele ce ar trebui tinute minte atunci cand luam masa acasa, in vizita sau la restaurant: cere politicos sa ti se inmaneze mancarea ce nu se afla in imediata apropiere; daca mancarea este prea fierbinte asteapta sa se raceasca si nu sufla pe ea; nu scuipa inapoi in farfurie mancarea din gura daca nu iti place gustul sau daca este prea fierbinte ci elimin-o elegant intr-un servetel; nu vorbi cu gura plina; foloseste tacamurile; nu te aranja la masa;

Manierele musafirului Cu totii stim ca este foarte important sa fi manierat atunci cand se doreste a fi o gazda primitoare, inasa, la fel de important este si sa fi un musafir manierat: nu vizita pe cineva nechemat, nu sta prea mult in vizita, ofera ajutorul la servire, multumeste pentru atentia primita.

Manierele pe strada La acest capitol lista de sfaturi pentru a avea bun simt poate fi infinita inasa voi puncta doar cateva aspecte ce se considera a fi foarte importante, avand in vedere ca este un domeniu public: pastreaza curatenia, nu te opri in mijlocul drumului pentru o discutie cu cineva, nu fixa cu privirea si nu rade de nimeni, nu intoarce privirea dupa cineva, daca te lovesti din greseala de cineva, cere-ti scuze, nu bloca intreg trotuarul, sau, daca se intampla sa doresti sa depasesti un grup ce ocupa intreg trotuarul spune „Dati-mi voie, va rog...” sau „Pardon” si ulterior, „Multumesc”.

Manierele la scoala Lucrand in acest domeniu pot spune ca nicaieri un copil nu isi arata mai bine cei sapte ani de acasa decat la scoala. Aici are loc o adevarata expunere, ilustrare si influentare reciproca a tuturor comportamentelor, fie ele bune sau rele. Aici putem aminti: nu mesteca guma in ora, nu manca sau bea in timpul orei, nu sta cu caciuila, gluga pe cap in clasa, ridica-te in picioare si saluta atunci cand

un profesor intra sau paraseste sala de clasa, nu te impinge in alti colegi, nu pune piedica, nu strica bunurile scolii si asa mai departe.

Vin in completarea celor de mai sus cu urmatoarele reguli de politete ce vor servi bine copiilor la maturitate si vor fi pregatiti pentru succes in viata. Atunci cand adultii nu au loc pentru a sta jos, copiii ar trebui sa sta pe covor sau in bratele noastre. Ei vor face acest gest politicos din reflex, dupa ce va fi repetat in varii ocazii cu parintii; cuvintele magice „te rog” si „multumesc” ar trebui sa faca parte din vocabularul zilnic al unui copil. Un alt gest manierat ar fi ca atunci cand adultii vorbesc, copiii sa nu intrerupa discutia. Acest lucru e destul de dificil de realizat mai ales din moment ce variate carti de specialitate in domeniul dezvoltarii emotionale la copii indruma parintii sa lase din mana orice ar avea de facut si sa isi indrepte atentia inspre copil. Insa, orice ar avea copilul de spus, poate astepta pana la sfarsitul conversatiei.

Se va intampla ca nu fiecare zi sa fie un succes in a invata copilul nostru sa fie manierat insa daca se persista, ii vom vedea in cele din urma ca vor face de cele mai multe ori lucrul corect. *In concluzie, bunele maniere trebuie sa faca parte din programul de educatie al oricarui copil* deoarece il vor ajuta sa-si dezvolte simtul respectului de sine si încrederea în propria persoana. Iar felul in care va folosi cuvintele va avea efect asupra oricarui gen de relatie pe care o are. Pregatit inca de mic in acest sens, el va deveni o persoana adulta manierata si placuta de cei din jurul sau.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ! (Încă e valabilă expresia!)

**Prof. înv. primar Magirescu Viorica-Lenuta
Scoala Gimnaziala Scorteni, judetul Bacau**

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță respectul dacă este respectat . Nu se împrietenește cu minciuna

dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învață că lacrimile nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Diploma celor 7 ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților!

Prof. Măgurean Maria Crina
Școala Gimnazială Baia Sprie, Maramureș

Cei șapte ani de acasă se referă în primul rând la nivelul de educație și socializare al copilului și, bineînțeles, la ceea ce înseamnă primii pași spre această educație pe care bineînțeles că trebuie să ți-i dirijeze părinții, iar tu, în calitate de copil, începi achizițiile. Nu este ușor să oferi educație unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul acesta de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică. Amprenta acestor educații trebuie să se vadă în evoluția ulterioară a copilului și a personalității lui. Educația copiilor în anii petrecuți cu precădere în familie este extrem de importantă. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri. În această situație putem opera cu termenul de educație informală.

Educația informală reprezintă totalitatea influențelor educative nesistematice, neorganizate, nesubordonate unor obiective și finalități explicite, care se exercită asupra individului. Ea e produsul experienței de viață a individului. Educația informală include experiențele trăite sau valorile încercate în viața cotidiană. Cele mai semnificative influențe informale sunt cele exercitate de massmedia, de unele aspecte ale vieții în familie (exemplul părinților, atitudinile manifestate de ei), influențele exercitate de grupurile de prieteni, colegi, dar și de diferite instituții culturale (muzee, teatre, biblioteci etc), religioase, politice, militare, sindicale ș.a. Cadrul moral, în care trăiește omul este familia, mai precis, familia creștină. Aici se formează personalitatea!

Familia este un așezământ dumnezeiesc, prima instituție întemeiată de Însuși Dumnezeu, de asemenea, familia are și o însemnată importanță socială fiind adeseori, numită “celula mamă a societății” și cea mai importantă alcătuire socială “de care depind dezvoltarea, stabilitatea și mai ales existența întregii omeniri”. S-a mai spus ca omul este creat pentru viața în societate (de obște), adică pentru a trai împreună cu semenii sai. Cea dintâi formă a vieții de obște este tocmai familia. Pe familie se întemeiază apoi toate celelalte forme de viață obștească. Familia este izvor de întărire morală, în sânul ei își primește copilul primele îndrumări de viață, care îi rămân întipărite în suflet pentru totdeauna. Caci, dacă temelia bunei creșteri a copilului este dragostea și înțelegerea firii sale, lucrul acesta se face mai întâi și cel mai bine în familie. Numai părinții au dragoste față de copiii lor în măsura cea mai mare și numai ei au prilej potrivit și îndelungat să înțeleagă deplin firea fiecărui copil al lor. Copiii sunt oglinda părinților! Ceea ce este tragic este faptul că exista părinții care nu s-au ocupat de educarea și creșterea copiilor într-un mod normal și au fost aproape indiferenți la ceea ce face copilul. Acest lucru a dus în majoritatea cazurilor la apariția unor tineri debusolați care ajung să se drogheze, să abandoneze școala, sau chiar mai rău, să comită infractțiuni grave. Comportamentul agresiv al copiilor are la bază, în majoritatea cazurilor, situații concrete din interiorul familiilor. Fie că vorbim despre statutul de victimă a abuzului din partea unuia dintre părinți sau a altor membri ai familiei, fie că vorbim despre situația în care copilul este martor la situații de violență fizică sau verbală. De multe ori, agresorul adoptă violența ca ultimă posibilitate de defulare și exprimare, fiind la rândul său abuzat ori neglijat. Cauzele cel mai des întâlnite care determină astfel de comportamente ale agresorului pot fi lipsa de empatie, egocentrismul, orgoliul, superficialitatea relațiilor umane, și, mai ales, expunerea și preluarea unor modele de comportament similare – de cele mai multe ori, copilul reproduce cu semenii săi ceea ce vede acasă. Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

Părinții devin sclavii unei societăți materialiste, care pune accentul pe realizarea profesională și care îi obligă să petreacă atât de multe ore la serviciu și să cheltuiască atât de mulți bani, încât nu le mai rămâne timp să-și întărească relația cu copiii. La nivelul județului, prin vocea ierarhilor, în predica duminicală, se sublinia acest aspect al destrămării familiei. Femeia, vrând să-și câștige independența financiară, își neglijează familia, copilul, astfel legătura strânsă mamă-copil este periclitată. Lipsa

părinților, antrenați în problemele cotidianului, determina schimbarea rolurilor> dadaca, profesorul, de cele mai multe ori suplinește părintele. Mulți părinți pur și simplu „renunță la autoritatea lor“. În această situație, cei mici cresc la voia întâmplării sau, în cel mai bun caz, cu un minimum de îndrumări privind comportarea. Uneori, se pare că atitudinea părinților privind disciplina este modelată de experiențele negative trăite de ei în copilărie. Vor să fie prieteni cu copiii lor, nu să aplice pedepse.

Din dorința și grija de a-i face cât mai buni și mai fericiți, părinții simt o datorie faptul de a le oferi copiilor pilde personale cât mai bune în propășirea lor spirituală, inclusiv în domeniul vieții morale.

Bibliografie:

- **Pr. Dragoș Bota, *Cum se cuvine creștinilor a vieții*. Suceava, Edit. Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, 2005, 22 pag.**
- **Pr. Prof. Dr. Nicolae D. Necula, *Familia azi. Probleme pastorale și sociale*, în rev. “Glasul Bisericii”, anul LVII (2001), nr. 9-12,**
- **Gabriela Lupșan, *Dreptul familiei*, Ed. Junimea, Iași, 2001,**

Importanța educației copiilor în familie - o educație pe toată durata vieții

Profesor învățământ preșcolar: Mahu Felicia

Fiecare copil beneficiază de mai multe tipuri de educație, cum ar fi educația familială, educația preșcolară, primară, generală, învățământul universitar și așa mai departe. Orice tip de educație este benefică, dar, după părerea mea, educația familială este cea mai importantă, o educație pe toată durata vieții.

În primul rând, educația în familie este prima lecție pentru copii, deci educația familială are o influență directă asupra calității lor, cu alte cuvinte, educația în familie contribuie la succesul copiilor în viitor. De exemplu, dacă o persoană are o educație familială bună în copilărie, poate dezvolta obiceiuri sănătoase, cum ar fi încrederea, optimismul în viață, ființă curajoasă față de dificultățile vieții, politețea față de toată lumea și așa mai departe. Și, un copil care simte iubire puternică de la părinții săi va învăța să iubească pe alții. Dar dacă copilul este mai puțin iubit de părinții lui are probleme psihologice în viitor. Așadar, iată câteva argumente că educația în familie joacă un rol important în întreaga educație a unui copil ca persoană. Mai mult, părinții sunt primii profesori în viața copiilor, așadar copiii întotdeauna trebuie să învețe de la părinții lor și să-i privească ca pe niște idoli. Deci, părinții trebuie să acorde mai multă atenție la ce fac și la ce spun.

În istoria Chinei, există o poveste care poate fi foarte convingătoare pentru această discuție: „ odată acolo a fost un om numit Zengzi, un student a lui Confucius. Într-o zi soția sa a vrut să meargă la cumpărături, dar fiul ei a plâns și a vrut să-l ia cu ea. În cele din urmă, i-a promis copilului că va ucide porcul și va face o masă mare din el, calmându-l pentru moment. Când ea a venit înapoi acasă, surpriza mare a fost a ei, l-a găsit pe copil cu un cuțit în mână gata săucidă porcul. Ea l-a împiedicat în grabă și i-a spus că tocmai l-a înșelat, dar copilul a crezut ce i-a promis mama”. Iată cum tot ceea ce a făcut și tot ceea ce a spus a avut o mare influență asupra copilului. Dacă ne-am rupt promisiunea, el va învăța de la noi să-și încalce promisiunea în viitor. Potrivit acestei povești, eu cred că importanța educației în familie nu mai este îndoielnică. Nu în ultimul rând, familia este prima școală și mediul care are cea mai mare conexiune cu copiii. Un bun mediul familial poate schimba copiii. O altă istorioară din cultura chineză ne spune ca un copil pe nume Mengzi, a fost obraznic lui îi plăcea să imite alte persoane din jurul lui. Deci mama sa și-a mutat casa de trei ori pentru a găsi cel mai bun mediu pentru Mengzi. În cele din urmă s-au mutat într-o casă de lângă școală. Ascultând zilnic sunetele lecturii de la școală, Mengzi și-a dezvoltat obișnuința de a citi în fiecare zi, care l-a ajutat să devină o persoană grozavă, așa cum am menționat mai sus, nu este îndoială că acolo unde este educație în familie este cel mai mult important lucru pentru copii.

Pe de o parte, părinții ar trebui să acorde mai multă atenție comportamentului propriului scop în care sunt suficient de buni pentru a fi un idol pentru, părinți să dăruiască dragoste copiilor, necondiționat, în așa mod în care și ei să poată iubi alte persoane într-un mod corect. În plus, părinții ar trebui să arate mereu calitățile lor bune, cum ar politețea, onestitatea, optimismul, părinții jucând un rol foarte important în educație, astfel încât îmbunătățirea comportamentului părinților ar trebui pusă pe primul loc. Pe de altă parte, părinții ar trebui să aibă grijă și mai mult de copiii lor cu scopul de a corecta gândurile greșite și comportamentul greșit. În primul rând, este mai bine pentru a le cere copiilor să citească câteva cărți de beneficii, să urmărească câteva videoclipuri benefice sau să asculte la unele cântece benefice despre ceea ce este un comportament bun pentru ai învăța cum să se comporte ei înșiși în public. În al doilea rând, părinții ar trebui să le spună copiilor lor faptul că, dacă aceștia fac unele lucruri bune, ele vor fi laudate, în timp ce, dacă fac ceva greșit, ei vor fi pedepsiți, pentru ca ei să-și poată reaminti să se comporte bine. În al treilea rând, părinții ar trebui să le spună întotdeauna copiilor lor ce este corect și ce este greșit pentru a evita învățarea unor lucruri rele de la televizor sau de la alte surse. În general, fiecare succes depinde de un început de succes. Deci educația în familie, prima educație din viața noastră este cea mai importantă parte a educației noastre pe viață, trebuie să încercăm tot ce putem pentru a rezolva problemele din învățământul din familie.

Cei 7 ani de acasă

Prof. Maican Marilena-Iuliana
Liceul tehnologic Emil Racoviță, Roșiori de Vede

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim

copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Cei 7 ani de acasă pentru copii

Prof. înv. primar Maier Ana- Maria
Șc. Gimn. ” Ax. Sever” Aiud, Alba

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Iată câteva reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

- **Invață-l să se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- **Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!
- **Comunică cât mai mult cu el,** comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
- **Invață-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
- **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
- **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
- **Invață-l să își exprime emoțiile și sentimentele;** numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
- **Invață-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
- **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
- **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

BIBLIOGRAFIE:

CREȚU ELVIRA Probleme ale adaptării școlare. Ghid de perfecționarea activității aducătoarelor și învățătorilor, Ed. ALL EDUCATIONAL, București, 1999.

DOLEAN IOAN Meseria de a fi părinte. Ed. ARAMIS, București, 2002.

IMAGINEA MAMEI ÎN LITERATURA ROMÂNĂ

Prof. MAIER Arnold

Colegiul Național "Kölcsey Ferenc" Satu Mare

"Mama este numele lui Dumnezeu pe buzele și în inimile copiilor."

(William Makepeace Thackeray)

Mama! Ce cuvânt fermecător și înălțător! Întâiul nostru cuvânt! Un sentiment de dragoste și o imagine sfântă ne apare în fața ochilor atunci când îl rostim! O privire caldă și ocrotitoare ne urmărește fiecare pas al vieții.

Atunci când suntem nesiguri, când ne este frică, când ne este foame, când ne este frig, când suferim, când avem nevoie de ocrotire și de iubire, când suntem singuri ... și ne este teamă, dorim ca Mama să se afle lângă noi și să ne ocrotească, oferindu-ne ceea ce numai ea poate în modul cel mai sincer și cel mai curat – dragostea.

Voi încerca să exprim ce înseamnă pentru mine Mama. Mama înseamnă dragoste, iubire necondiționată, ajutor, sacrificiu, călăuză, prietenie, sfetnic, sinceritate, sprijin ...

Voi apela la literatură română pentru desăvârșirea a tot ce presupune conceptul de „Mamă”. Începând cu poeziile populare, doinele și baladele au cântat în cuvinte simple dragostea copilului pentru Mamă și, mai ales, dragostea Mamei pentru copil. În basme, Mama este cea care deține batista fermecată, din sângerarea căreia află că feciorul îi este în primejdie și astfel pornește să-l caute, izbutind să îl ajute. Folclorul românesc aduce un elogiu impresionant Mamei, de la îngânările de leagăn până la orațiile de nuntă sau bocete. Cântecul, doinele, baladele noastre prezintă nenumărate ipostaze ale Mamei, mama bună, dreaptă, hotărâtă, activă, care caracterizează femeia-Mamă din literatura română.

În epoca marilor clasici, paginile închinat Mamei, primesc un rol hotărâtor în literatura română. Sunt deosebit de sugestive versurile poeziei „**O, mamă...**” de Mihai Eminescu: „*O, mamă, dulce mamă, din negură de vreme / Pe freacățul de frunze la tine tu mă chemi; / Deasupra criptei negre a sfântului mormânt / Se scutură salcâmi de toamnă și de vânt, / Se bat încet din ramuri, îngână glasul tău... / Mereu se vor tot bate, tu vei dormi mereu.*”

Opere însemnate ale epocii au în centrul lor imaginea Mamei: „**Doamna Chiajna**” de Al. Odobescu, „**Mara**” de Ioan Slavici, „**Mama**” de George Coșbuc etc. „**Amintirile din copilărie**” ale lui Ion Creangă prezintă dragostea pentru Mama sa, căreia îi datorează existența ca om și ca scriitor:

„Și eu eram vesel ca vremea cea bună și sturlubatic și copilăros ca vântul în tulburarea sa.

Și mama, care era vestită pentru năzdrăvaniile sale, îmi zicea cu zâmbet uneori, când începea a se ivi soarele dintre nori după o ploaie îndelungată: Ieși, copile cu părul bălan, afară și râde la soare, doar s-a îndrepta vremea și vremea se îndrepta după râsul meu...

Așa era mama în vremea copilăriei mele, plină de minunății, pe cât mi-aduc aminte; și-mi aduc bine aminte, căci brațele ei m-au legănat când îi sugeam țâța cea dulce și mă alintam la sânu-i, gângurind și uitându-mă în ochi-i cu drag! Și sânge din sângele ei și carne din carnea ei am împrumutat, și a vorbi de la dansa am învățat. Iar înțelepciunea de la Dumnezeu, când vine vremea de a pricepe omul ce-i bine și ce-i rău.”

Sunt remarcabile cuvintele lui Alexandru Depărtățeanu din opera „**Mama**”:

„Erau trei sărmani: doi copii și-o mamă.

Și pâine... un singur codru într-o maramă.

Mama-l frânse în două și dete pe rând

La fieștecare câte o părțicea.

- Mamă, atunci copiii ziseră plângând,

Ție ce-ți rămâne?

- Voi! răspunse ea.”

Sunt remarcabile versurile lui Nichita Stănescu din poezia „**Cea mai scumpă de pe lume**”: „*Spune-mi care mamă-anume / Cea mai scumpă e pe lume? / Puii toți au zis de păsări, / Zarzării au zis de zarzări, / Peștișorii, de peștoaică, / Ursuleții, de ursoaică, / Șerpișorii, de șerpoaică, / Tigrișorii, de tigroaică. / Mânjii toți au zis de iepe, / Firul cepii-a zis de cepe, / Nucii toți au zis de nucă, / Cucii toți au*

zis de cucă, / Toți pisoii, de pisică, / Iară eu, de-a mea mămică. / Orice mamă e anume, / Cea mai scumpă de pe lume!”

Mama este ființa căreia îi suntem datori cu un respect profund, căreia îi mulțumim pentru faptul că ne-a adus pe lume, dăruindu-ne cel mai frumos cadou pe care-l putem primi – viața. Primul zâmbet, primul pas, primul cuvânt, o carte cu povești, copilăria cu toate tainele ei, totul sunt legate de Mamă. Mama este o zână ce a coborât din tărâmul basmelor pentru a fi alături de noi.

Sentiment dintre cele mai adânci ale omului, în care se îmbină recunoștință, încredere, venerație, duiosie, iubirea pentru Mamă și-a găsit în literatura română întruchipări artistice deosebite, care impresionează prin sinceritate și căldură. În final, ne lăsăm visul și gândul să zboare purtate pe aripi de vers eminescian: „**O, mamă, dulce mamă ...**”.

DESPRE FEMEIE , DESPRE MAMĂ

Prof. Măierean Carmen Mihaela
Liceul Tehnologic Agricol Bistrița, BN

“La începutul tuturor lucrurilor mărețe se află o femeie.”

Alphonse de Lamartine

Luna martie apare în tradiția orală a ultimilor ani ca fiind luna femeilor, luna în care mamele, soțiile, fiicele sunt sărbătorite , este luna când femeile devin (pentru scurt timp) centrul universului, când toți ochii sunt îndreptați spre aceste fapte atât de gingașe, atât de fragile și în același timp atât de puternice. Femeile reușesc prin simpla lor prezență să facă viața mai interesantă, lumina mai blândă, greutățile mai ușoare, durerile mai suportabile, provocările mai mari, competitivitatea mai acerbă! Dar de unde ideea aceasta de a sărbători femeia?

Femeia era sărbătorită încă din preistorie. În mezolitic ”artiștii epocii” au început să realizeze sculpturi de femei, cele mai multe fiind obeze. Acestea sunt , de fapt, primele lucrări de manifestare artistică și spirituală ale speciei umane. Aceste statuete reprezintă femei cu forme voluptuoase, capul, picioarele și brațele sunt tratate neglijent. Numite de arheologi ”Venus” se presupune a fi una dintre primele manifestări religioase pre-mitologice de adorare a unei zeiței-mame a fecundității și fertilității. În neolitic (epoca pietrei perforate și șlefuite), perioada în care societatea umană cunoaște o serie de modificări în plan economic, social și spiritual, așa cum arăta și Mircea Eliade a existat o legătură directă, mistică, între fertilitatea femeii (mamă) și fertilitatea pământului-mamă (Terra Mater) exprimată printr-o mare varietate de manifestări ale agricultorilor și crescătorilor de animale, în principal: sanctuare și locuințe de cult, complexe de cult, plastică antropomorfă și zoomorfă aflată în diferite asocieri etc.. În antichitate statutul femeii varia de la o societate la alta, dar în general statutul femeii era inferior față de statutul bărbatului și totuși femeia este o constantă atât în lumea egipteană, greacă și romană, au existat nenumărate femei care prin însușirile lor au reușit să se impună: Nefertiti, Phryne (curtezana din Grecia Antică, a servit drept model marelui sculptor Praxitele pentru statuia zeiței Afrodita), Elena din Troia, Salomeea, Cornelia (mama fraților Grachi), Cleopatra etc. Și totuși, ziua mamei era sărbătorită și în antichitate în cadrul unui festival dedicat zeiței Rhea în Grecia. În Evul Mediu , în întreaga Europă, ținând seama de slăbiciunea intelectuală, morală și psihică naturii lor, femeile trebuiau excluse de la putere; numai bărbații erau cetățeni cu drepturi depline, numai lor le era îngăduit să domnească.

Mișcarea de emancipare a femeii a demarat abia în secolul al XVIII-lea, în cadrul curentului iluminist. Accesul la învățământul superior le-a fost permis femeilor abia în cea de-a doua jumătate a secolului XIX, ca urmare a revoluției de la 1848-1849, ”primăvara popoarelor” așa cum mai este cunoscută. Programele revoluției propun pe lângă un program de modernizare a societății cu influențe asupra întregului proces de dezvoltare economică, politică și socială și pun mare accent pe emanciparea femeii prin cererea de drepturi egale pentru ambele sexe, în aceeași perioadă mișcările pentru drepturile femeii au crescut în amploare în mai multe zone ale lumii, chiar și în Statele Unite, astfel lupta pentru egalitate devenind un fenomen global, nu doar european.

Ziua Internațională a Femeilor - 8 martie - a luat naștere în urma unui protest , în 1908, la New York, când 15000 de femei au cerut reducerea zilei de muncă, salarii mai mari și condiții mai bune de muncă și dreptul la vot, iar în 1909, potrivit unei declarații a Partidului Socialist din America, Ziua Internațională a Femeii a fost stabilită pe 28 februarie. Un an mai târziu, în 1910, în urma unei Conferințe a Muncitoarelor de la Copenhaga, unde au participat peste 100 de femei din 17 țări, s-a hotărât ca Ziua Femeii să fie sărbătorită în aceiași zi peste tot în lume, data de 8 martie fiind aleasă abia în 1913. În țările baltice ziua de 8 martie este sărbătorită ca ziua mamei, în România legislația actuală precizează că ziua mamei este o sărbătoare publică și se sărbătorește în prima duminică a lunii mai.

Data de 8 martie este asociată cu primăvara, iar unul dintre principalele simboluri ale acestei zile sunt florile și mărtișorul. Se spune că fetele care vor purta mărtișorul în prima pte a lunii martie vor avea noroc tot anul, iar ziua de 8 martie trebuie dedicată iubirii și respectului față de femeile din viața noastră.

Copiii se implică cu plăcere în activitățile dedicate Zilei Internaționale a Femeii prin realizarea de mărtișoare, felicitări, desene, scopul fiind de a aduce mulțumiri celor care le oferă dragostea lor

necondiționată. Astfel , în perioada 1-8 martie, elevii bistrițeni în colaborare cu Muzeul Județean au adus zîmbetul pe buzele doamnelor și domnișoarelor prin oferirea de măștișoare realizate cu drag de ei.

Bibliografie:

1. Ecaterina Lung, Gheorghe Zbucea, *Europa medievala (sec.V-XV)*, Editura Fundației România de Măine, București, 2003.
2. Ovidiu Drîmba, *Istoria culturii și civilizației*, vol.3, Ed. Saeculum, București, 2003.
3. Mircea Eliade, *Istoria credințelor și ideilor religioase*, Editura Univers Enciclopedic, 2000.
4. https://ro.wikipedia.org/wiki/Istoria_lumii.

Familia, grădinița și cei șapte ani de acasă

Prof. înv. preșc. Măiereanu Georgeta-Alexandra

Omul devine om numai prin educație, iar educația, la randul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii, oricât de departe ne-ar conduce. J. H. Pestalozzi

Când se vorbește despre *cei șapte ani de acasă* cu siguranță ne vine în minte educația pe care copilul o primește de la părinți, de la cei cu care conviețuiește, ei contribuind la formarea personalității și caracterului copilului. Sintagma *cei șapte ani de acasă* ne face să ne gândim la un copil cu bun simț, bine crescut, un copil politicos, care știe să salute, să mulțumească, să se comporte cuviincios în diverse situații, atât în preajma adulților, cât și în preajma celor de vârsta lui.

Părintele este primul educator, primul profesor, al cărui rol se va păstra tot timpul vieții. Modelul lui, reprezintă baza personalității copilului. Preșcolarul are nevoie pentru a învăța de un model și cu cât este mai mic, cu atât va fi mai mare impactul adultului asupra lui.

Modelele de conduită oferite de părinți sunt preluate de copii prin imitație, iar climatul socio-afectiv, în care copilul trăiește, are o influență decisivă asupra copiilor în formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Copilul are tendința de a imita comportamentul adultului. Observând comportamentul acestuia, el va prelua anumite modalități de exprimare emoțională, verbală, dar și de relaționare socială care uneori pot să-l însoțească pe tot parcursul vieții, fiind definatorii pentru formarea lui ca adult. Temelia bunei creșteri se pune în familie.

Perioada optimă pentru formare caracterului este perioada preșcolară. Varsta preșcolară este varsta la care copilul dă dovadă de maximă receptivitate, progresul lui în această perioadă este puternic și de durată. Un copil cu *cei șapte ani de acasă* se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, se va integra mult mai ușor în viața școlară, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

În ierarhia rolurilor din procesul de educare, educatorul este pe locul următor. El este responsabil cu șlefuirea, cu cimentarea personalității și a comportamentului copilului, concepte fundamentale pentru întreaga viață.

Grădinița, școala și alte medii educaționale vor consolida educația, bunele maniere, regulile morale deja învățate în familie.

Rolul educatorilor în dezvoltarea și consolidarea educației copilului, în dezvoltarea competențelor emoționale și sociale ale acestuia este foarte important, în mod special pentru faptul că timpul pe care-l petrece copilul în grădiniță nu este de neglijat. Doar lucrând în grădinița de copii se pot observa transformările, progresul individual al copiilor sub influența educației. Modul în care educatoarea influențează dezvoltarea copiilor se realizează printr-o activitate bine organizată și îndrumată.

Educatorul devine la rândul său un model pentru copil, dar și un antrenor pentru dezvoltarea personalității și a caracterului viitorului adult.

În concluzie, putem spune că familia și apoi grădinița sunt doi factori primordialii în educarea copiilor, în formarea caracterului și formarea deprinderi sănătoase și durabile. În perioada preșcolară se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți ale cărei cerințe se diversifică în permanență.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M.** - *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, Ed. a V-a, București, 2007
- Negovan, V.** - *Introducere în psihologia educației*, Editura Universitară, București, 2006
- Sălăvăstru, D.** - *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004
- Ștefan, A., C.; Kallay, E.** - *Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari*, Editura Aqua Forte, 2009

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Male Luminița Elena
Școala Gimnazială Nr. 1 Săliște de Vașcău
Județul Bihor

Pentru că cei șapte ani de acasă încep de când se naște copilul, familia este primul mediu care îl formează și îl influențează. Timpul petrecut alături de familie își va pune amprenta pentru totdeauna asupra temperamentului, caracterului și asupra educației copilului mic, influențând dezvoltarea sa ulterioară ca adolescent, ca tânăr și ca adult. Părinții sunt cei care îi oferă dragoste necondiționată, îngrijire și supraveghere pentru ca el să crească frumos și demn, să devină un om adevărat, cu cei șapte ani de acasă. Îmbogățirea socială și educativă a copilului continuă pe măsură ce el pătrunde în alte medii sociale, îndeosebi în grădiniță și mai apoi în școală.

Deprinderea formulelor de politețe trebuie începută de la o vârstă fragedă, atunci când copilul este foarte receptiv la încurajările venite din partea celor mari. Nu există o limită de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunei cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului.

Trebuie să știm că mediul familial influențează în mod direct comportamentul copilului, deoarece pentru el familia reprezintă un model de comportament. Deci, un copil crescut într-o familie civilizată, unde toți membrii respectă anumite reguli, își va însuși și el regulile respective și va fi un copil civilizată. Dimpotrivă, un copil crescut într-o familie în care există violență, fie ea și verbală, va fi un copil agitat, irascibil, care la rândul lui va folosi cuvinte jignitoare, va fi agresiv. Societatea actuală ar trebui să pună din nou accentul pe cei șapte ani de acasă, deoarece acești ani reprezintă baza dezvoltării oamenilor, iar familia ar trebui să își ia în serios rolul pe care în are, acela de a contribui la educarea copiilor săi.

În concluzie, cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. INV.PRESC. MAN IOANA GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT „PRIMII PASI” AIUD

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“*Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist*”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și

excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Manciu Adriana
Grădinița cu Program Normal Doman

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație, oferite în primii 7 ani de viață copilului, sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună ”Mulțumesc”, „Te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, ba chiar realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice”. Este necesar să fixăm limite, deoarece copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe, îi arătăm cum și când se spune „Bună ziua”, „Te rog”, „Mulțumesc”, „La revedere”, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial: masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță și nu va mai fi tot timpul alături de părinți. De aceea este necesar să li se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți și este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus „Mulțumesc”, la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să fie exemplul pentru copii, să impună limite și reguli în comportamentul copiilor, să permită copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin, să fie părinți implicați și devotați, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu ei! Copilul trebuie să audă și să simtă zilnic că e iubit. Părinții ar trebui să spună mereu copilului „TE IUBESC!” și să demonstreze ce simt pentru copilul lor prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

* www.copilul.ro

* jurnalul.ro

Puterea exemplului și cei șapte ani de acasă

Prof. Manciu Ovidiu-Ionuț
Scoala Gimnazială „Dan Iordăchescu” Hlipiceni

„Casa părintească este o grădină, în care crește cea mai nobilă floare: floarea umană. Ea trebuie să devină tare, pentru a putea purta roade sănătoase.” Batholomäus von Carneri

De cele mai multe ori acțiunile reprobabile ale unui copil sau adult sunt taxate de către cei din jur cu expresia „nu are cei șapte ani de acasă”. Expresia vrea să desemneze lipsa modificărilor calitative psihice care trebuiau să urmeze armonios modificările cantitative ale creșterii sau mai exact lipsa normelor de conduită preluate sau învățate din familie.

Deși aprecierea privește copilul sau în genere individul despre care este vorba, ea reprezintă în același timp și o apreciere asupra modului în care părinții s-au ocupat de creșterea lui. Am putea spune că, într-o oarecare formă, această remarcă este o notă sau un calificativ dat părinților, strădaniilor lor și rezultatelor obținute.

„Cei șapte ani de acasă” sunt hotărâtori pentru dezvoltarea de mai târziu a copilului, a adolescentului și a adultului ca formă finală. De nivelul de maturizare a copilului din punct de vedere fizic, intelectual, afectiv și moral depinde reușita sa în munca de învățare sistematică și de încadrare în societate. De aceea grija părinților pentru această perioadă trebuie să fie una sporită. Sfânta Scriptură sau Biblia ne oferă prin gura profetului și regelui Solomon un temei în acest sens: „Învăță pe copil calea pe care trebuie să o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Proverbe 22, 6).

Educația celor șapte ani de acasă e cu atât mai importantă cu cât numărul normelor pe care copilul le învață în familie este foarte mare: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, toleranța etc. E drept ca unele din acestea vor fi reluate și în cadrul educației organizate în școală, însă ceea ce se transmite în creuzetul familiei de către cei doi catalizatori, mama și tatăl are un impact mult mai mare decât orice va fi transmis mai târziu de către educatori, învățători și profesori. Pentru a înțelege mai bine acest lucru și cât de importantă este educația încă din fragedă pruncie, Sfântul Ioan Gură de Aur se folosește de exemplul perlei care atunci când este pescuită este maleabilă asemeni unei picături, însă de îndată ce capătă o formă și se întărește nu mai poate fi modificată: „Ceea ce este fraged și încă n-a căpătat o formă tare poate lua orice formă, pentru că este ușor de schimbat în altă formă; ceea ce este tare însă, și a primit tăria în natura sa, nu-i este ușor să iasă din natura sa și să se schimbe în altă formă.”

Cea mai bună modalitate prin care părinții vor putea face acest lucru va fi întotdeauna exemplul personal. Copilul se identifică întotdeauna cu unul dintre părinți, de regulă fetele cu mama, iar băieții cu tatăl și vor cauta cât mai mult să preia din atitudinile pe care cei doi părinți le au în relațiile reciproce cât și în relațiile cu cei din afara familiei. Cuvintele folosite de părinți, modul lor de a vorbi, vor avea o amprentă puternică asupra modului în care copilul va vorbi. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că auzindu-și părinții insultându-se și vorbindu-și în mod agresiv, copiii vor face la fel. La fel și în cazul respectului, dacă părinții nu își vor arăta considerație unul altuia nici copilul nu va reuși să facă acest lucru. Degeaba vom atenționa copilul să fie politicos și să salute atunci când întâlnește alte persoane dacă părintele nu face acest lucru.

Copiii sunt în primii ani de viață asemeni unui burete sau ca să păstrăm una din metaforele Sfântului Ioan Gură de Aur precum pânza unui tablou pe care se așează o primă culoare și care e mereu vizibilă chiar dacă peste aceasta s-au așezat multe alte straturi în timp. Astfel el învață din modul părinților de a reacționa în fața bolilor, a eșecului, a pierderii celor dragi, a greutăților financiare și va acționa în consecință.

Acestea nu au fost decât câteva exemple, bineînțeles lista ar putea continua cu multe altele de acest fel. Iar metoda aceasta de a educa copiii este doar una din cele multe de care trebuie să facă uz un părinte și care are și ea minusurile ei, mai ales că presupune o atenție sporită la cuvintele folosite și la felul în care vom interacționa cu cei din jurul nostru.

Din păcate societatea în care trăim ne opune două mari probleme în realizarea acestor „șapte ani”. Cea mai importantă ar fi aceea a familiei incomplete, monoparentale, fie provocată de divorț, fie prin

separarea artificială provocată de plecarea unuia dintre părinți peste hotare la muncă. Astfel că este mult mai greu de educat prin exemple când unul dintre modele sau uneori chiar ambele sunt absente, locul lor fiind luat de bunici, în cel mai bun caz, sau de tatori fără o răbdare suficientă pentru a se îngriji asemeni unui părinte de buna creștere a copilului.

DESPRE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Educ.Mănuț Marinela
Școala Gimnazială Nr.3/Grădinița P.P.Nr.3 Mangalia

„ Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin ca regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Construcția celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, un proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem ”noi ” și cine suntem fiecare dintre noi. Ce știm să facem și ce putem să facem fiecare, pentru a reuși să facem împreună.

Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde și când se termină rolul de educator al părinților? Când învățăm, când relaționăm, când iubim? Avem de învățat de la copilul nostru? Când putem spune ”iarta-mă”!, ”am greșit”? Știm oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinți? Realitatea zilelor petrecute alături de copii ne ajută să ne dezvoltăm ca părinți și ca profesionaliști!

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. ”Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”, subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: ”Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos” și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. **Până la 2-3 ani**, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice”. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său (”mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde

contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
- 3.P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei câțiva ani de acasă...

Profesor Manda Ana Gabriela Liceul Teoretic Eugen Lovinescu, București

Dar oare chiar mai există acești șapte ani de acasă? Adică mai sunt tot șapte? Acum , când clasa pregătitoare începe undeva la 6 ani, acum când cei mai mulți dintre copii au trecut pragul grădinițelor încă de la 3 ani? Și nici până la 3 ani nu au stat cu părinții în totalitate, intervalul de la 1-2 ani (depinde când s-a întors mama la muncă din concediu de creștere și îngrijire copil) până la vârsta când a fost “dat” la grădiniță fiind petrecut fie cu o bunică foarte blândă și permisivă(aceste două caracteristici venind alături de metodele aplicate “pe vremea mea”), fie cu o bonă pensionară din cartier. Nu știu alții cum sunt sau la alții cum este, dar la noi este expresia “l-am dat la grădiniță/școală”, ca și cum de aici înainte responsabilitatea aparține celor cărora l-am “dat”. Și după cum spuneam mai sus, vârsta la care copilul este trimis spre educare este din ce în ce mai fragedă. Copiii sunt pregătiți pentru școală încă de la 5 ani, dacă măsuram dezvoltarea lor intelectuală, dar mulți dintre ei nu sînt pregătiți nici la 7 ani, dacă măsuram dezvoltarea lor emoțională.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient.

În această etapă de viață, a celor șapte ani, este necesară construcția sentimentului de apartenență la familie, acest sentiment fiind esențial pentru construirea unei identități individuale. Apartenența la familie se realizează prin transmiterea către copil a istoriei familiei, a poveștilor din copilăria părinților sau a bunicilor. Această transmitere nu se poate realiza decât prin dialog, prin comunicare, prin disponibilitatea părinților de a petrece timp împreună cu copiii. Dar oare mai există această disponibilitate astăzi, când de multe ori părinții sfârșesc ziua de lucru la 7-8 seara? De aceea, psihologii consideră că este esențial ca familia să petreacă cât mai mult timp împreună cu copilul și prin asta se înțelege timp de calitate, în care copilul și nevoile sale să fie în centrul atenției. Pentru că dacă ne gândim la o semnificație a celor șapte ani de acasă, aceasta constă în a-l învăța pe copil să creeze legături.

Și în încheiere o epigramă scrisă de Aurel Buzgău care spune multe despre anii de acasă...

Satisfacție

Stă cu diploma pe masă,

Are-acum și masterat,

Dar cei șapte ani de-acasă

Încă nu i-a terminat.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

Cei șapte ani de acasă!

Educația primită în familie
Sc.Gimn. Ioan Opreș Turda
Prof. Înv.primar. Manda Claudia Luminița

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie. Niciun părinte nu-și dorește ca copilul său să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă până acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele. Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem *cuvintele magice* „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/cele care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiua ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:

www.desprecopii.com- **despre psihologia copilului**

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului>.

Magia celor șapte ani de-acasă

Prof. Manea Elena

Șc.Gim., Viceamiral I.Murgescu“, Valu lui Traian, jud.Constanța

Cei șapte ani de-acasă. O expresie pe care o tot auzim la fiecare pas pe care îl facem, dar oare câți dintre noi mai știu ce reprezintă ea cu adevărat? Poate sună puțin ieșit din comun, însă cei mai mulți tind să interpreteze această vorbă din bătrâni în funcție de propriul sistem de valori care, de cele mai multe ori, se dovedește a nu fi tocmai în regulă.

Simbolistica aceste cifre este și ea una aparte, în speță datorită caracterului magic pe care aceasta îl poartă; conform dicționarului de simboluri și arhetipuri culturale, cifra șapte

„este numărul simbolic al totalității cosmice, în conformitate cu ecuația: 3 — *cer* + 4 — *pământ*=7 — cosmos. Reprezintă perfecțiunea, armonia, norocul, fericirea.“¹ Este astfel de înțeles de ce observăm ocurența acestui număr în basmele populare/culte sau în alte opere din sfera literaturii; prezența cifrelor magice în creațiile literare se leagă, în mod inevitabil, de parcursul pe care eroul trebuie să îl îndeplinească pentru a atinge maturitatea, pentru a-și duce la bun sfârșit călătoria inițiativă.

Dar simbolistica cifrei șapte nu se leagă exclusiv de sfera literaturii. Semnificațiile pe care aceasta le poartă sunt mult mai complexe, mergând până la miturile facerii lumii, la actul creator inițial, lucru ce poate fi văzut chiar în Biblie unde Dumnezeu a creat lumea în 6 zile pentru ca în a șaptea să se poată odihni. Nu este întâmplător deci uzul acestei cifre în operele literare, întrucât prin acestea se dorește o redare la scară mică a actului creator inițial, lucrarea artistică devenind astfel o reprezentare în miniatură a însuși universului.

Însă recurențele cifrei șapte nu se opresc aici, fiind vizibile chiar și în domeniul psihopedagogiei; aici pe de altă parte, aceasta simbolizează unul dintre pilonii unei dezvoltări armonioase a copilului, precum și cea mai importantă perioadă din existența sa ca individ; aceasta este perioada când cele mai multe dintre regulile de bază, atât de necesare construirii unui caracter puternic, în tandem cu cerințele societății își găsesc loc printre activitățile cotidiene ale copilului. A se considera că anii premergători școlii sunt sau ar trebui rezervați numai jocului este o concepție complet eronată; a priva copilul de anumite sarcini care îi revin în funcție de vârstă reprezintă, din punctul nostru de vedere, o modalitate de suprimare a capacităților sale de dezvoltare. Psihologii recomandă ca încă de la vârsta de 2 ani și jumătate să i se traseze copilului anumite sarcini ca de exemplu să își strângă jucăriile, să își așeze pantofiorii sau creioanele etc, punând astfel bazele unei educații timpurii

. Copilul trebuie să se joace, dar și să învețe, să se descopere pe sine. De aceea, cei șapte ani de acasă trebuie tratați cu seriozitate, întrucât aceștia pot marca nefast sau în bine acțiunile sale viitoare, le pot umbri sau din contră dezvolta anumite deprinderi sau abilități,conturându-le astfel viitorul.

¹ Evseev, Ivan, Dicționar de simboluri și arhetipuri culturale, Editura Amarcord, Timișoara, 1994, p. 179

CEI 7 ANI DE ACASA

Prof. Manea Eleonora-Liceul Carmen Sylva-Eforie Sud-Constanta

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc.

Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Cateva din regulile care ar trebui sa le invate fiecare copil in sanul familiei pana la momentul in care incepe procesul instructiv-educativ sunt:

1. sa asculti pe cineva cind iti vorbeste
2. sa nu vorbesti cu gura plina
3. sa te speli pe miini dupa ce ai fost la toaleta...sau cind vii de undeva
4. sa spui adevarul
5. sa nu fii agresiv
6. sa dai buna ziua/la revedere
7. sa iti asumi responsabilitatea pt ce faci
8. sa respecti pe cei din jur
9. sa nu scuipi pe strada
10. sa nu vorbesti urit
11. sa nu te intinzi pe masa cand maninci
12. sa nu te urci cu picioarele incaltate in pat
13. sa respecti proprietatea personala si a celorlalti (sa nu strici/distruji)
14. sa spui multumesc
15. sa te speli pe dinti seara/dimineata
16. sa nu te scobesti in dinti/ori alte parti... cand vb cu cineva/public (**autor: Michelle-USA**)

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și

protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof. inv. Presc. Manea Geanina
Gradinita nr. 53, sector 5, Bucuresti

Viața în familie este prima *școală a emoțiilor*. În acest *creuzet intim*, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau)

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de *socializare primară a descendenților*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale a adulților*.

H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: „*funcții interne și funcții externe*, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă, menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială.

Familia este prin definiție *cadru de satisfacere al nevoilor membrilor ei*. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi categorisite de Maslow ca fiind nevoi de tip D, care apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă.

Cei șapte ani ...de-acasă

MANEA ISABELA

Implicarea părintelui în educația copilului este esențială, de aceea este necesară respectarea unor valori ale relațiilor parentale de calitate:

- căldură și afecțiune;
- limite clare și bine precizate;
- răspuns imediat la nevoile copilului;
- disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului;
- sanționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului;
- respect;
- deschidere și comunicare;
- recunoașterea calităților și a reușitelor;
- confidențialitate și încredere reciprocă.

Când vorbim de parentalitate, dar și de bune practici în asumarea ei, există câteva repere generale care trebuie urmărite și care se reflectă în dezvoltarea copilului, în forma de manifestare a acestuia, în obiceiurile pe care le are, în tipurile de interacțiuni în care intră, în modul în care copilul face față situațiilor problematice, în inițiativele pe care le are.

Trebuie să pornim de la premisa că toți părinții își iubesc copiii, însă forma de manifestare a fiecăruia este diferită și mascată de forme personale de exprimare. Valorizarea copiilor și încrederea în forțele proprii sunt interdependente și se realizează în familie. Optimizând relațiile dintre părinți și copii dăm valoare relațiilor din interiorul familiei și părinților, ca persoane. Un părinte care va ști să răspundă nevoilor copilului, își va dezvolta încrederea în sine și va avea o deschidere mai mare înspre copil.

Studiu privind legătura între „cei 7 ani de acasă” și reușitele în cariera profesională

Prof. dr. Mitică MANEA – Colegiul Tehnic „Dumitru Mangeron” Bacău

Indiferent de domeniul în care profesăm, două elemente sunt din start cele mai importante: aptitudinile și atitudinile noastre.

Dacă pentru aptitudinile și abilitățile specifice domeniului ne vor consilia, orienta și pregăti școala și societatea, pentru formarea unor atitudini corespunzătoare față de muncă, carieră profesională și profesie începuturile se suprapun cu cei 7 ani de acasă.

Ca latură a educației moral-civice, atitudinea față de muncă include un sistem de idei, concepții, convingeri, stări de spirit privitoare la valoarea socială și individuală a muncii, precum și diferitele manifestări comportamentale ce se exprimă în procesul muncii. Ea este rezultatul interiorizării imperativelor moralei sociale privitoare la muncă. Menirea educației este de a mijloci acest proces. Moralitatea muncii este deopotrivă și produs dar și factor activ al formării personalității morale.

Atitudinea față de muncă se constituie treptat de-a lungul dezvoltării ontogenetice a copilului prin pătrunderea sensului normelor morale implicate în procesul muncii, prin acceptarea cerințelor pe care le impun, prin adoptarea unei conduite în concordanță cu semnificația morală pe care societatea o atribuie muncii. Atitudinea față de muncă este o componentă sintetică a personalității morale, ea condensând într-un tot unitar cerințele unei game largi de norme morale. Aproape nu există normă morală care să nu aibă tangență cu atitudinea față de muncă. Din această cauză ea reprezintă și un criteriu de apreciere valorică a personalității.

În concluzie, formarea unei atitudini responsabile față de muncă este o latură importantă a conturării unei conduite moral-civice, a procesului de cristalizare a unor trăsături de personalitate necesare viitorului cetățean, pentru că munca este concomitent atât un act individual (prin potențialul uman pe care îl antrenează), cât și unul colectiv (prin relațiile interumane pe care le angrenează). Omul este construit atât ca ereditate cât și din cultură. Cum se întrepătrund cei doi factori, rămâne încă un subiect de reflecție.

Toți visăm să avem niște copii care să aibă succes în carieră. Îi vedem cu ochii minții realizați profesional, indiferent ce înseamnă acest lucru. Încercăm să-i sprijinim încă din copilărie înscriindu-i la tot felul de cursuri, ajutându-i la teme, implicându-i în tot felul de activități. Totuși, acestea nu sunt totul. Este nevoie de mult mai mult pentru ca la vârsta adultă să îi vedem reușind.

Cu ce ar trebui să începem și care trebuie să fie filozofia educației copiilor pe perioada celor 7 ani de acasă?

Academicianul Basarab Nicolescu în lucrarea „Transdisciplinaritate – Manifest” (publicată la Editura Polirom Iași, 1999) menționa: „În definitiv, întreaga noastră viață individuală și socială este structurată prin educație. Educația se află în centrul devenirii noastre. Viitorul este structurat prin educația făcută în momentul prezent, aici și acum. În pofida enormei diversități a sistemelor de educație de la o țară la alta, mondializarea sfidărilor epocii noastre antrenează o mondializare a problemelor de educație. Crizele ce traversează domeniul educației, într-o țară sau alta, nu sunt decât simptomele uneia și aceleiași fracturi între valorile și realitățile unei vieți planetare în plină mutație. Chiar dacă, firește, nu există rețete minune, există totuși un centru comun de interogație, pe care n-ar trebui să-l ocultăm dacă dorim cu adevărat să trăim într-o lume mai armonioasă.”

Recunoașterea existenței unui sistem de educație aflat în decalaj cu mutațiile lumii moderne s-a tradus prin numeroase colocvii, rapoarte și studii. Un raport recent și exhaustiv a fost elaborat de “Comisia internațională a educației pentru secolul al XXI-lea”, aparținând de UNESCO, prezidată de Jaques Delors. Raportul Delors pune accentul pe cei patru stâlpi ai unui nou tip de educație: a învăța să cunoști, a învăța să faci, a învăța să trăiești alături de ceilalți și a învăța să existe.

Cum ar trebui un părinte să materializeze și să transpună în practica educației copilului aceste concepte ale noului tip de educație?

A învăța să cunoști semnifică, înainte de toate, învățarea metodelor care ne ajută să distingem ceea ce este real de ceea ce este iluzoriu și să avem astfel o cale de acces inteligentă la cunoștințele epocii noastre. Inițierea timpurie a copilului în știință este salutată fiindcă ea oferă accesul, de la începuturile vieții umane, la inepuizabila bogăție a spiritului științific, fondat pe interogare, pe refuzul oricărui răspuns

prefabricat și al oricărei certitudini aflate în contradicție cu faptele. Nu asimilarea de către copil a unei mase enorme de cunoștințe oferă accesul la spiritul științific, ci calitatea celor învățate, iar „calitate” înseamnă aici a-l face pe copil să pătrundă în inima demersului științific, reprezentat de interogarea permanentă în legătură cu rezistența faptelor, imaginilor, reprezentărilor, formalizărilor. Copilului trebuie să i se formeze competențele necesare de a stabili punți - punți între diferite cunoștințe, între aceste cunoștințe și semnificațiile lor în viața noastră de zi cu zi.

În definitiv, „a învăța sa faci” înseamnă învățarea creativității. „A face” semnifică și a face ceva nou, a crea, a scoate la lumină potențialitățile creative. Acest aspect al lui „a face” este opusul plictisiei resimțite, din păcate, de atâtea ființe umane, obligate, pentru a-și satisface necesitățile, să exercite o meserie neconformă cu propriile lor predispoziții interioare. „Egalitatea șanselor” înseamnă și realizarea unor potențialități creative diferite de la o ființă la alta. „Competiția” poate însemna și armonia activităților creative dintr-una și aceeași colectivitate. Plictiseala, sursă a violenței, conflictului, dezordinii, demisiei morale și sociale poate fi înlocuită cu bucuria realizării personale, indiferent de locul în care aceasta se petrece, căci acest loc nu poate fi decât unic pentru fiecare persoană la un moment dat.

Părintele trebuie să încerce mereu să-i trezească curiozitatea copilului, să-i cultive creativitatea și spiritul de a fi activ și să-l facă să accepte competiția și ordinea firească a tuturor.

Desigur, a învăța să trăiești împreună cu ceilalți semnifică, înainte de toate, respectarea normelor ce reglementează raporturile dintre ființele ce formează o colectivitate. Însa aceste norme trebuie cu adevărat înțelese, admise interior de către fiecare ființă și nu doar suportate sub formă de constrângeri exterioare. „A trai împreună ” nu înseamnă pur și simplu să-l tolerezi pe celalalt, cu diferențele sale de opinie, de culoare a pielii și de credință; să te înclini exigențelor celor puternici; să navighezi prin meandrele numeroaselor conflicte; să-ți separi în mod definitiv viața interioară de cea exterioară; să te prefaci că-l ascuți pe celalalt, rămânând în același timp convins de justetea absolută a propriilor convingeri. În caz contrar, „a trăi” se transformă inelucidabil în opusul său: a lupta unii împotriva celorlalți.

Atitudinea transculturală, transreligioasă, transpolitică și transnațională trebuie formată la copii de la cea mai fragedă vârstă. Ea este innăscută, în măsura în care în fiecare ființă există un nucleu sacru, intangibil. Dacă însă această atitudine nu este decât potențială, atunci ea poate să nu se actualizeze niciodată, să fie absentă din viață și din acțiune. Pentru ca normele unei colectivități să fie respectate, ele trebuie să fie validate de experiența interioară a fiecăruia, experiență care începe pe perioada celor 7 ani de acasă.

A învăța să fim poate părea, la prima vedere, o enigma insondabilă. Știm cum să existăm, dar cum să învățăm să fim? Putem începe prin a clarifica ce înseamnă „a exista” pentru noi înșine: să ne descoperim condiționările, să descoperim armonia ori dizarmonia dintre viața noastră individuală și cea socială, să cercetăm fundamentele propriilor noastre convingeri pentru a descoperi ce se găsește dedesubt. În construcții, expertiza precedă turnarea fundației. Pentru a clădi ființa trebuie mai întâi să se purceadă la explorarea certitudinilor, credințelor, condiționărilor noastre. Aceste lucruri trebuie învățate mai întâi de părinți și apoi transmise copiilor.

În acord cu aceste cerințe, în societatea bazată pe cunoaștere, demersurile în educația copilului, pe perioada celor 7 ani de acasă, pentru dezvoltarea gândirii integratoare, sunt la fel de importante ca și cele pentru deprinderea scrisului și cititului.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. învă. primar, MANEA STELA SIMONA

Școala Gimnazială Vadu Pașii

Comuna Vadu Pașii/ Județul Buzău

A.S Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educație. „Bazele educației se pun până la 5 ani - spunea el - ceea ce ați făcut până la 5 ani reprezintă 90 % din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeți să gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la 5 ani”.

Pe parcursul activității mele didactice am încercat să cunosc familiile copiilor condițiile de viață, regimul de activitate și odihna, raportul dintre părinți, părinți-copii precum și climatul familial în general. Am încercat să conștientizez părinții că trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază pe cea precedentă de cea următoare. După naștere în viața copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic cât și psihic. Sub influența condițiilor de viață ca și a educației el poate fi dirijat în direcția dorită, întrucât organismul are o mare putere de creștere și dezvoltare fiind și foarte maleabil. Ca urmare, acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică.

Copiii nu au nevoie numai de mâncare și îmbrăcăminte, ci și de afecțiune din partea noastră ca părinți. Trebuie să le fim exemplu prin toate activitățile desfășurate să fim înțelegători și preocupați de ei, de ceea ce fac. Am întâlnit copii a căror părinți erau inconsecvenți în exercitarea influențelor educative - uneori prea indulgenți, alteori prea exigenți, fața de comportamentul copiilor – făcând să apară manifestări violente ale acestora.

Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchi mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter.”

Exemplele de dragoste de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească la rândul lor dragoste și respect la rândul lor, față de frați și mai târziu față de frați și de colegi. În teoria pedagogică, precum și în practica educațională, noțiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de exigență. Actul pedagogic fie în școală, fie în familie, evoluează pe cadranul dragoste – exigență, iubire – respect, autoritate – încredere. Nu teama de pedeapsă trebuie să îl determine pe copil la acțiune ci plăcerea de a îndeplini o sarcină, de a se bucura de aprecierea celor din jur și de a se afirma ca personalitate.

Părinții sunt primul model al copiilor. Ei știu tot. Au răspuns la orice întrebare, , sunt cei care îi dezvăluie celui mic toate tainele "universului" care îl inconjoară. De aceea trebuie să fie pregătiți de fiecare dată să facă față tirului de întrebări care le sunt adresate.

Personalitatea celor mici se formează în primii doi-trei ani de viață, iar procesul de "modelare" continuă este generat de atitudinea părinților. Este esențial ca mama și tata să ofere micuțului câte ceva din dragostea, mândria și bucuria lor pentru orice mică realizare a lui, precum și clipe prețioase petrecute împreună. Este foarte important să primească răspunsuri la întrebări și să găsească la părinții săi disponibilitatea de a se juca cu el și de a-l lăsa să exploreze în jur, bineînțeles în siguranță, fără să-și pună sănătatea în pericol.

Un "pilon" important în formarea personalității copilului este cititul poveștilor. Timpul petrecut alături de năzdrăvanul casei este foarte prețios. Astfel, apar atitudini noi, se dezvoltă inteligența și se consolidează relația copil-părinte.

Prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială este familia.

Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ primar: MANG FLORICA ȘCOALA PRIMARĂ BERECHIU

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar la vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizite la rude.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această "bună creștere" nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor "șapte ani de-acasă."

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al "celor 7 ani de acasă."

"Cei 7 ani de acasă" își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers creat de părinți.

Bibliografie

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

MANGĂU AURORA SC. GIMNAZIALĂ ARON COTRUȘ ARAD JUD. ARAD

Trăim într-o epocă a tehnologiei, cu mult liberalism și cu și mai mult nonconformism și consider că este cu atât mai necesar să fim mai atenți cu oamenii din jurul nostru, de când ne naștem și până părăsim acest pământ. Bunele maniere nu ar trebui să ne părăsească sau „să le uităm uneori” ci ar trebui să ne însoțească pe tot parcursul vieții, temelia lor fiind construită în ceea ce cu toții numim cei 7 ani de-acasă. Cu ajutorul lor putem fi mai civilizați și mai atenți față de cei din jur, suntem mai luminoși și mai plăcuți. În antiteză cu acest fel de a fi, adică lipsa bunelor maniere, suntem puși în dezavantaj în interacțiunile sociale pe care le avem, motiv pentru care este foarte important să învățăm să ne comportăm corespunzător în diferite situații de viață.

Desigur este bine să ne amintim și să nu uităm de unele comportamentele care uneori diferă de la o cultură la alta. Tradiția este o componentă importantă a manierelor, împreună cu religia sau statutul social. Ceea ce se consideră a fi politicos pentru un european, de exemplu, poate fi privit ca deplasat de către un asiatic, motiv pentru care, atunci când vizităm alte culturi este important să ne informăm despre conduita în societatea respectivă.

Chiar dacă regulile impuse de bunele maniere sunt tot mai des încălcate în societatea zilelor noastre, ele rămân perfect valabile, fiind reguli ale bunului simț, pe care oricine și le dorește din partea celor aflați în jurul său. Un om educat și manierat va rămâne întotdeauna o persoană agreată și respectată de cei din jurul său, în comparație cu cei care încalcă codul bunelor maniere. Și cine nu-și dorește să fie acceptat și respectat de societate? Așadar, toți cei care vor armonie, acceptare și respect din partea celorlalți trebuie să știe că acestea se obțin doar respectând regulile bunului simț.

Încă din primii ani de viață pașii copilului sunt permanent vegheați și îndrumați, cu dragoste și tandrețe, de părinți. Aceștia, primii, sunt cei care trebuie să-și manifeste grija și preocuparea față de copil, prin propriul lor comportament, prin atitudine, limbaj, sentimente, reprezentând destul de fidel „oglinza” în care se privește copilul de ieri și adultul de mâine. Fiecare profesie, ocupație, are farmecul ei, însă cea de părinte este cu adevărat o „misiune vocațională” nu o simplă „meserie” pentru familie. În etapele de viață prin care trece fiecare persoană de o importanță deosebită este perioada celor „șapte ani de acasă”. Ca preșcolar și mai apoi ajungând pe băncile școlii, comportamentul copilului trebuie să fie cât mai exemplar, adică civilizat, modelat după normele societății în care trăim și ne dezvoltăm. În caz contrar de câte ori nu auzim în jurul nostru expresia „îi lipsesc cei 7 ani de-acasă”, care în traducere scurtă ar fi „fără educație”

Ca dascăl m-am străduit permanent ca elevii mei să obțină competențe care să le asigure mai târziu o frumoasă profesie. Cred că m-am descurcat foarte bine. Mult mai dificilă a fost lupta cu proastele obiceiuri, cu comportamente greșit implementate, cu atitudini superficiale sau omise total. Părinte sau dascăl trebuie să fim conștienți că rolul important în educația fiecărui elev îl are conștiința și sentimentele morale. Copilul trebuie să știe că în societatea civilizată există reguli de comportament moral, noțiuni de moralitate și că el trebuie să fie un exemplu pentru toți ceilalți. În vocabularul oricărui copil ar trebui să nu-și găsească locul cuvintele înjurioase, jicnitoare, ce pot provoca răni sufletești celor cu care interacționează, lezând cu siguranță conștiința morală a celor din jur.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită de multe ori pentru a descrie o conduită contextuală dar psihologii spun că educația din primii ani de viață, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice sau intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur,

Cei șapte ani de acasă nu se referă doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci la o întreagă suită de obiceiuri sănătoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om, având un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului. Este evident că modul în

care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate.

Părinții au o uriașă responsabilitatea în ceea ce privește educația copilului, în mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, delicvență, și chiar sinucidere, au ca substrat lipsa educației familiale corecte, și sanatoase. Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gândurile sale și luând parte zilnic la preocupările acestuia, părintele devine confidentul, sfătuitoarea, punctul de rezistență și încredere al acestuia. În acest mod cresc șansele unei iubiri reciproce și unui respect necondiționat. Iubirea unui părinte, adesea în exces și inexplicabilă nu poate justifica erorile de comportament și de atitudine în raport cu copilul, mai ales că ele decurg din impasul relațiilor părinte-copil, părinte cu el însuși, părinte cu partenerul de viață

Comunicarea permanentă dintre părinți și copii este foarte importantă ajutând la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie ascultat și întrebat zilnic ce a făcut la școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut sau ce ar fi vrut să facă.

Din păcate gândurile mele nu au un final foarte fericit pentru părinți, cei care sunt primii implicați în amprentarea celor 7 ani de-acasă. În sprijinul acestei afirmații sunt anii, foarte mulți, în care dascălul este cel care prin eforturi și metode specifice, permanente și neobosite încearcă cu tact și o deontologie impecabilă să mai adauge și să mai șlefuiască cei 7 ani practicați de multe ori la fără frecvență.

DOLEAN IOAN Meseria de a fi părinte. Ed.ARAMIS, București, 2002

POPESCU NICOLETA Codul bunelor maniere pentru copii.Ceișapte ani de acasă.... Ed.Pesăruș, București, 2014

Cei 7 ani de acasa

Manisor Maria Claudia

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală,, la teatru sau în vizită la rude. Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, **când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.**

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Evaluarea, dezvoltarea profesională, metodică și științifică a cadrului didactic

Prof. Manolache Elena Rada
Scoala Gimnaziala Nr 25 Timisoara

Învățământul românesc se află în plin proces de reforme perpetue. Toate componentele învățământului sunt supuse unor acțiuni de transformare: organizarea instituțională, conținuturi vehiculate, sistemul și modalitățile de evaluare ale elevilor, formarea profesorilor, sistemul de evaluare a cadrelor didactice. În calitate de categorie profesională extrem de importantă prin serviciile oferite, educatorii sunt supuși frecvent activităților de evaluare.

Această lucrare a luat naștere ca urmare a faptului că profesez în domeniul didactic din anul 1996 ca învățătoare, iar consecința a faptului că mi-am început cariera în plin proces de reforme educaționale și mai ales schimbări ale modului de evaluare a cadrelor didactice de la un an la altul m-au determinat să evidențiez în rândurile acestei lucrări (constatativ, cât și critic-proiectiv) disfuncționalitățile sistemului de evaluare a cadrelor didactice în perspectiva reformei actuale din învățământul românesc.

Evaluarea personalului didactic la nivel de școală se face pe baza fișei de evaluare anuală „conoscută” încă de la începutul anului școlar, dar această fișă conține indicatori mult prea generali, formulați ambiguu sau nereprezentativi pentru o anumită activitate și nu îndeajuns de cunoscuți de către cadrele didactice. În elaborarea criteriilor de evaluare nu sunt consultați uneori nici membrii consiliului de administrație, nici responsabilii comisiilor de asigurare a calității. Totuși, unele prevederi sunt imposibil de aplicat la anumite discipline și în anumite școli! De exemplu: adaptarea legilor fizicii la particularitățile demografice, etnice, economice sociale și sociale ale comunității îmi depășește puterea mea de imaginație și creativitate!

Sau este posibil ca un profesor cu elevi la Olimpiada Națională să aibă un punctaj mai mic decât un profesor care publică carte după carte, după tehnica „copy end paste” și le multiplică, evident, la Copy Center? Ce fel de evaluare e asta?

Noul sistem de evaluare trebuie să aibă în vedere, în primul rând, performanța realizată în clasă și nu numai, trebuie să fie o evaluare mai complexă, care să cuprindă în proporții rezonabile întreaga activitate desfășurată de cadrul didactic.

Rezultatele se vor referi atât la dezvoltarea carierei, cât și la notele elevilor – ceea ce ar continua distorsionarea din prezent – pentru a ieși bine la evaluare, profesorii vor acorda note mari! Aceasta este părerea mea susținută și de ceilalți colegi din domeniu.

În cadrul evaluării din fișa de restrângere de activitate/pretransfer se punctează foarte mult activitatea de formare continuă, de perfecționare, dar nici un cadru didactic nu va putea beneficia de mai mult de 30 credite profesionale transferabile, prin finanțare de la bugetul de stat, nu vor putea fi planificate la cursuri de perfecționare / formare continuă cu credite cadrele didactice care în ultimii 5 ani au obținut un grad didactic (definitivat, grad II, grad I, echivalare a doctoratului cu grad I), prin urmare, pentru cursurile de perfecționare/ formare continuă, majoritatea va trebui să plătească pentru a acumula 90 de credite în cinci ani și aceasta în condițiile unei salarizări foarte mici.

Salarizarea se face după grade și vechime, nu după performanțe și rezultatele muncii, cum ar fi normal. În Raportul Comisiei Prezidențiale se spunea „Dacă nu ne reconstruim rapid sistemul de educație și cercetare ne subminăm propriul viitor și vom fi iarăși spectatori pasivi ai istoriei care se face în altă parte.”

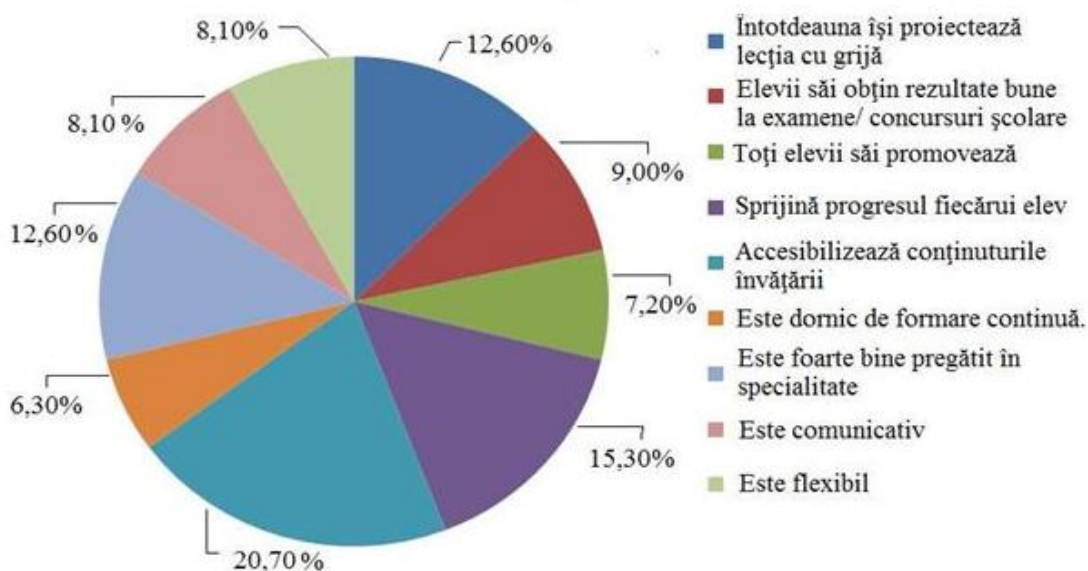
Evaluarea anuală în sistemul de învățământ se realizează pentru toți angajații la finalul fiecărui sfârșit de an școlar. Scopul acesteia ar trebui să fie acela de a radiografia activitatea personalului didactic din anul școlar respectiv. Modalitatea de realizare este una pur formală, am făcut această afirmație în urma constatărilor făcute din analiza statistică a chestionarului și ca o concluzie a discuțiilor avute cu colegii, cadre didactice. Personalul didactic se autoevaluează pe baza unei fișe de evaluare stabilite de managerul școlii, fără să fie consultați asupra criteriilor. În elaborarea criteriilor de evaluare nu sunt consultați uneori nici membrii consiliului de administrație, nici responsabilii comisiilor de asigurare a calității.

Prezentăm mai jos rezultatele obținute în urma analizei răspunsurilor oferite de către cadrele didactice la itemii chestionarului care investighează aspectele legate de percepția personalului didactic în privința noului sistem de evaluare a dascălilor.

Întrebarea Q1. Vă rugăm să alegeți din lista de mai jos 3 caracteristici, ce definesc un cadru didactic eficient, numerotându-le în ordinea importanței pentru dumneavoastră.

La această întrebare, li s-a propus subiecților să aleagă trei caracteristici ce definesc un cadru didactic eficient (Figura 1). Procentajele aprecierilor oferite de aceștia sunt următoarele: 20,7% dintre subiecți sunt de părere că un cadru didactic eficient accesibilizează conținuturile învățării, 15,3% consideră că sprijinul progresului fiecărui elev definește un cadru didactic eficient iar 12,6% dintre respondenți sunt de părere că întotdeauna, dascălul eficient, își proiectează lecția cu grijă și este foarte bine pregătit în specialitate.

Ca alți factori importanți în eficiența unui cadru didactic au mai fost evidențiați: elevii săi obțin rezultate bune la examene/concursuri școlare (9%), este comunicativ (8,1%), este flexibil (8,1%), toți elevii săi promovează (7,2%), este dornic de formare continuă (6,3%). De remarcat că un cadru didactic eficient din perspectiva subiecților este cel ce accesibilizează conținuturile învățării și sprijină progresul

fiecărui elev.

Figura numărul 1. Caracteristici ce definesc un cadru didactic efficient

Întrebarea Q2. Cum vă apreciați activitatea dumneavoastră atât în școală, cât și în afara acesteia, în ultimii 5 ani?

În cadrul acestei întrebări, din totalul de subiecți investigați, 20,3% își apreciază activitatea școlară și extracurriculară ca excelentă, 58,1% foarte bună și 21,6% bună (Figura 2). Tendința generală a subiecților este de a-și aprecia activitatea ca fiind foarte bună spre excelentă. Este absurd să credem că profesorul se va autoevalua altfel decât la superlativ, subiectivismul fiind categoric, mai ales că este vorba de propria persoana și de respectiva autoevaluare depinde, până la urmă, nivelul salariului pe care îl va primi. De altfel, date în acest sens arată extrem de explicit că doar 21,6% dintre autoevaluări au fost sub calificativele maxime.

Trebuie să ținem cont că este o întrebare ce vizează opiniile, o problemă sensibilă (autoevaluarea) și că nu există nici un procent dintre răspunsurile subiecților ce-și apreciază activitatea ca fiind

satisfăcătoare și nesatisfăcătoare. Limita întrebării este aceea că nu precizează pe ce se bazează această

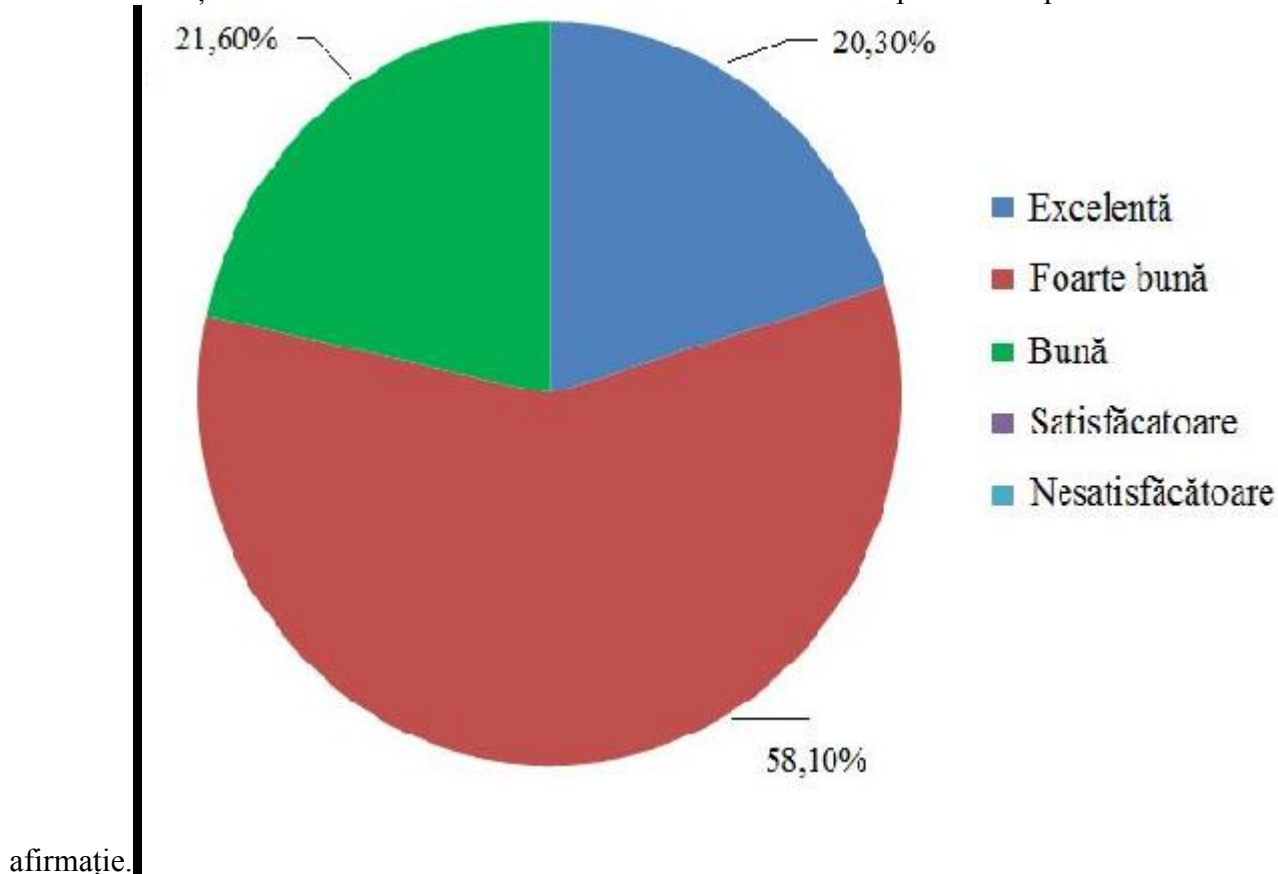

Figura numărul 2. Aprecierea activității în școală și în afara ei.

Întrebarea Q3. Ce anume v-ar stimula să fiți mai eficient și mai mulțumit la locul de muncă?

În legătură cu factorii care influențează eficiența activității lor, 37,4% dintre persoanele interviuate, sunt de părere că cel mai important factor îl reprezintă un salariu bun și beneficii materiale suplimentare, ceea ce arată o mare nemulțumire legată de salarizare (Figura 3), beneficiile materiale i-ar stimula, făcându-i mai eficienți în munca desfășurată. Un procent de 27,2% dintre subiecți sunt de părere că activitatea eficientă este strâns legată de recunoaștere și apreciere pentru treaba bine făcută, iar 20,4% dintre respondenți consideră că există o strânsă legătură între buna desfășurare a activității și baza materială adecvată.

Alți factori importanți în desfășurarea eficientă a activității au mai fost evidențiați: șansa de a promova și de a face carieră (8,8%), altele (6,1%). Aceste alte variante oferite au fost: cooperare, schimbul de experiență cu o țară străină, echilibrul balanței obligațiilor dascălului-drepturile lui, o reformă a învățământului după modelul altor state, un post sigur. În condiții de criză economică acută și de o salarizare subfinanțată de ani de zile observăm că respondenții au depășit aceste neajunsuri și s-ar simți stimulați și de o recunoaștere și apreciere pentru munca depusă și bine făcută și nu neapărat doar de

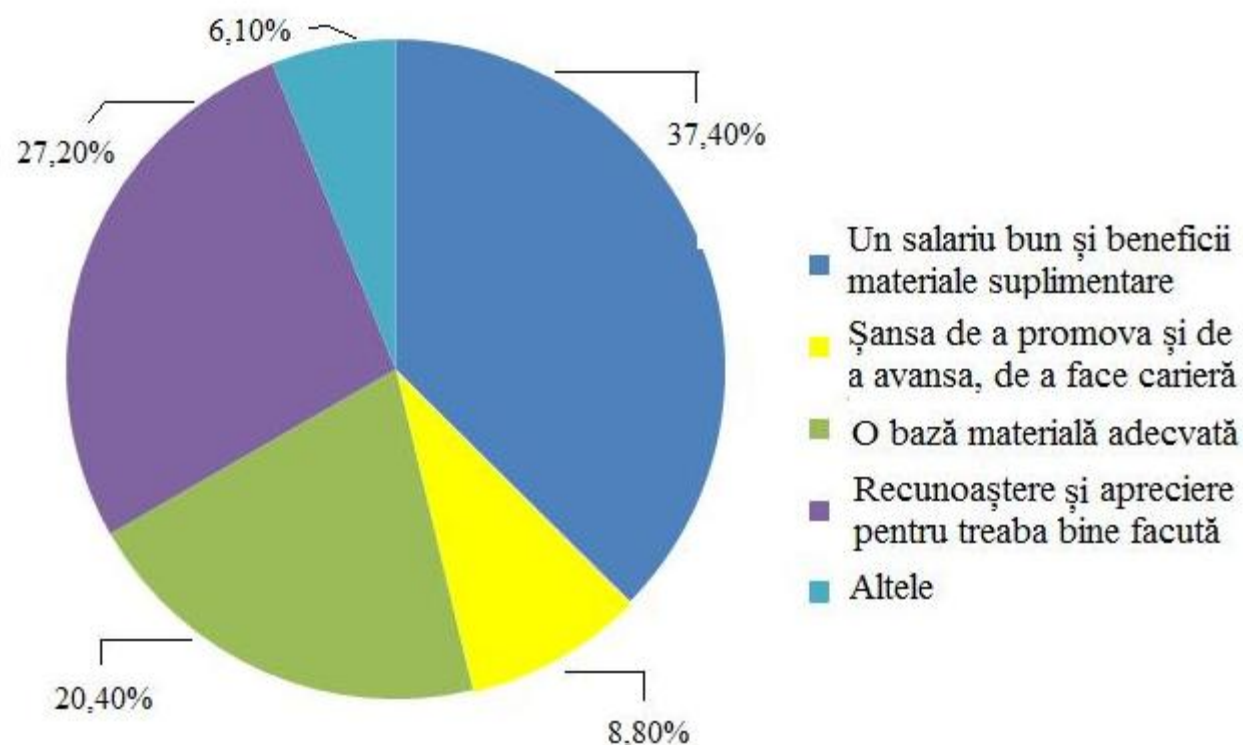

Figura numărul 3. Eficiența și mulțumirea la locul de muncă.

Întrebarea Q6. Ce sunteți dispuși să faceți pentru a vă dezvolta profesional, metodic și științific?

La această întrebare respondenții au avut de completat un tabel care prevedea probleme specifice dezvoltării profesionale, metodice și științifice. După cum se poate observa cei mai mulți dintre cei chestionați au răspuns pozitiv: că sunt dispuși să investească timp pentru a se autoperfecționa (71,6%), vor să participe la cursuri de formare (66,2%), vor să se adapteze schimbărilor (71,6%), iar 23% consideră că sunt dezvoltați profesional (Figura 6).

Negativ au răspuns 51,4% dintre subiecți la schimbarea locului de muncă, iar 32,4% nu-și pot formula o părere despre acest aspect al schimbării locului de muncă și 56,8% s-au abținut să răspundă dacă se consideră dezvoltați profesional.

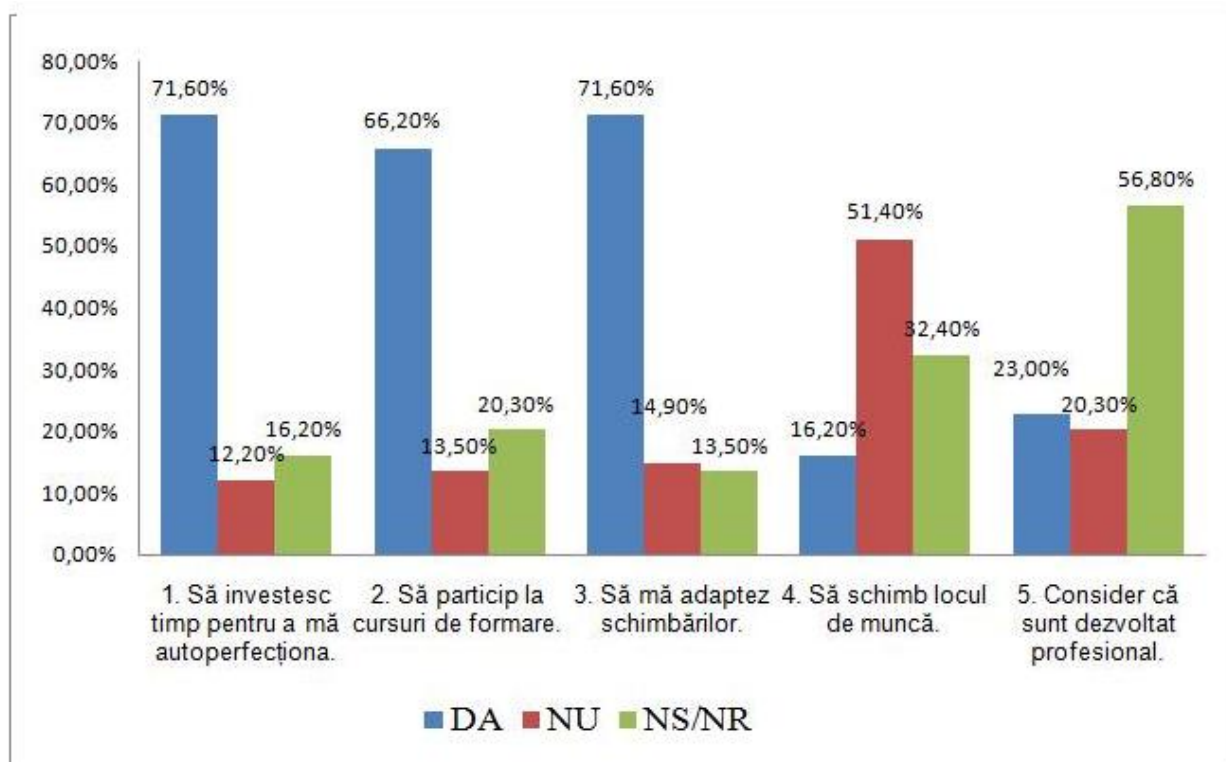

Figura numărul 6. Disponibilitatea pentru dezvoltarea profesională, metodică și științifică.

Pentru a-și mări punctajul acordat la evaluare, cadrele didactice participă periodic la cursuri de formare continuă.

În urma reprezentărilor grafice a întrebărilor 7, 8 și 9 privind enumerarea, utilitatea și disponibilitatea participării la cursuri de dezvoltare profesională, metodică și științifică a cadrelor didactice se poate observa o legătură puternic pozitivă între acestea și speranța unui punctaj mai mare la evaluarea cadrului didactic cu diverse ocazii. Dar goana după simboluri (diplome, premii, simpozioane) care să ateste calitatea și competența profesorilor, conduce la pierderea completă a drumului adevărat, cel de valorificare a potențialului uman, de cale de urmat și de dezvoltare a individului și organizației.

Cei mai mulți sunt dispuși să investească timp prin participarea la cursuri de formare continuă, să se adapteze schimbărilor dar să nu schimbe locul de muncă. Cele mai eficiente programe de dezvoltare profesională s-au dovedit a fi cele care stimulează și susțin inițiativele locale și individuale, sînt bazate pe cunoștințe ample despre complexitatea predării, oferă provocări intelectuale, demonstrează respect față de cadrele didactice ca profesioniști, acordă timp suficient și sprijin continuu profesorilor cu scopul de a-i determina să-și formeze noi competențe și să le integreze în experiența acumulată anterior.

De la prima vedere se poate vedea voința cadrelor didactice de a participa la cursuri de perfecționare pe care le consideră utile pentru dezvoltarea profesională, fapt ce poate conduce la o creștere a eficienței activității, la o mărire a punctajului în cadrul evaluărilor anuale. În acest context putem spune că perfecționarea cadrelor didactice este un mod de apreciere a rezultatelor activității lor. Toate aceste observații pot conduce la concluzia că există o anumită corespondență între participarea cadrelor didactice la cursuri de formare continuă și perspectiva măriti punctajului acordat la evaluare.

Impotanța celor șapte ani de acasă

**Ed. Manolache Gabriela Ramona
Grădinița nr.1 Panciu, Jud. Vrancea**

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini... OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Întelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Înv. Manole Luminița Școala. Gimnazială „Ovidiu Hulea” Aiud

„A avea cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu bunicii, cu rudele, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. În primii ani de viață copilul învață primele reguli de politețe de la părinți și bunici, deprinde primele reguli de bună purtare. Această perioadă este esențială pentru orice copil în conturarea și achiziționarea unui comportament social corect, urmat apoi de perioada școlară în care învățătorul și dascălii pot să confirme și să consolideze normele de conduită civilizată deprinse în familie.

Fiecare moment din primii ani de viață poate fi pentru copil un prilej din care copilul să învețe de la cei din jurul său: părinți, bunici și chiar dascăli, cum trebuie să se comporte acasă, la școală, la teatru, în vizită, la joacă sau în parc. Toate persoanele aflate în jurul copiilor le dau sfaturi zilnice acestora încă de la cea mai fragedă vârstă. Îi îndeamnă:

- Spune „Sărut mâna” când te întâlnești cu cineva cunoscut!
- „Nu vorbi cu gura plină!”
- Spune „te rog” când ceri ceva!
- Spune „mulțumesc” când primești ceva!

Ținând cont de aceste sfaturi zilnice copilul învață să fie politicos, învață buna cuviință bunele maniere și aplică regulile nescrise ale lumii în care trăim: își așteaptă rândul la școală sau la locul de joacă, spune „mulțumesc”, „te rog” și respectă drepturile celorlalți. Acum învață că dacă este politicos și are un comportament frumos cu cei din jur, ceilalți, vor fi, la rândul lor, politicoși cu el.

Este adevărat că cel mai ușor copiii învață imitând, copiind anumite gesturi, atitudini și comportamente ale adulților în jurul cărora trăiesc. Educația copiilor constă în ceea ce trăiesc copiii în familie. Părinții sunt cei care, prin propriul lor comportament, transmit copiilor învățăminte prin care îi formează respectuoși și demni de respect la rândul lor sau, dimpotrivă, le transmit învățăminte care, din păcate, nu sunt de fiecare dată demne de urmat, ci sunt niște exemple de rătăcire, de deviere de la viața cuviincioasă a adulților din jurul lor. De ceea ce învață în această perioadă de la părinți depinde integrarea lor în societate, depinde modul în care vor fi agreați de cei din jur și bineînțeles modul în care-și ordonează viața și stilul de viață alături de cei dragi.

În concluzie, familia are o funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este cea mai necesară școală de omenie în care părinții pot forma adolescentul, tânărul și adultul de mâine cu toate componentele celor „șapte ani de acasă”.

CEI 7 ANI DE ACASA

Educatore Manole Madalina Georgiana

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncată pe umerii părinților?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primii ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie

Se pot crea, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim

copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPILOR

Prof. Manta Nicoleta

**Scoala Gimnaziala „Profesor Cristeac Stanescu”, comuna Cornu
Jud. Prahova**

Cuibul cald al familiei i-a invatat pe oameni sa se bucure de viata, sa iubeasca si sa se daruiasca unul altuia. Este ca si cum oamenii, traind in societate, si-au creat un mijloc anume, natural si puternic, de pregatire a copiilor pentru oameni si pentru societate. Pestalozzi sesizase acest lucru cand afirma ca cea dintai scoala fireasca a omului este familia, viata de familie constituind fondul pe care se va cladi edificiul personalitatii.

Este o realitate indeobste cunoscuta ca familia pune bazele educatiei copilului. Aceasta afirmatie este impusa de viata observatiei banale si curente ale fiecaruia. „Are- sau nu are cei sapte ani de acasa”, nu vrea sa exprime nimic altceva decat ca aceste baze au fost bine sau gresit puse. Cel caruia I se adreseaza aceasta observatie cu semnificatia ei negativa se simte tot atat de lezat ca si in cazul celei mai grave insulte. Este firesc, pentru ca cei sapte ani de acasa caracterizeaza nu numai omul privit ca o persoana singulara, ci mica si intima societate a familiei sale, in care a primit primele sfaturi, primele indrumari, a trait primele emotii, I s-au oferit primele perspective.

Familia privita ca nucleu social influenteaza intreaga evolutie de viata a omului si-si pune amprenta cu evidenta pe intreaga sa personalitate. Scoala cea mai eficienta este casa parinteasca, iar disciplina morala in familie constituie temelul invataturii unui om pe toata viata. Caldura afectiva pe care copilul o gaseste in familie este conditia fundamentala a plamadirii unui fond sanatos al sufletului uman, iar autoritatea, pe care in mod normal parintii si-o capata prin demnitate este conditia cultivarii respectului fata de om. Gradul ridicat al eficientei influentelor educative familiale se datoreste faptului ca familia actioneaza de la inceput si in permanenta cu forta exemplului viu si direct.

Educatia in familie depinde nu numai de cunoasterea unor metode de instruire si formare a unor deprineri si obiceiuri. Opera educativa presupune existenta unui scop catre care ne orientam actiunile formative si acest scop trebuie sa fie constient, desprins din cunoasterea si meditarea asupra unor realitati actuale si viitoare. Preluarea unor metode traditionale care au putut satisface candva, prezinta un risc, Acela al modelarii necorespunzatoare a unui tanar care vat rai in alta lume. In aceasta privinta, scriitorul german Friederich Hebbel se ridica impotriva acelor care considerau viata traita de ei drept o perfectiune, amintindu-le: „Se reprofileaza adeseori tinerilor ca isi inchipuie ca lumea incepe abia cu ei. Perfect adevarat. Dar oare batranii nu cred adesea ca lumea inceteaza cu ei? Ce este mai rau?”

Lumea s-a schimbat, copiii de astazi nu mai sunt cei de ieri si nici parintii nu mai sunt cei de altadata. Exista un egocentrism in familie, care pune bazele unei iubiri gresit aplicate de catre parinti propriilor copii. De cand sunt mici, odraslele primesc cam de toate, fara sa li se ceara altceva in schimb. Sunt invatati ca lor li se cuvine orice, astfel nemaointelegand in timp ce inseamna respectul fata de munca altuia. Copiii gresesc si de cele mai multe ori se intampla acest lucru din cauza parintilor. Trecand peste defectele „vechi” ale parintilor – nervozitatea, spiritual posesiv, perfectionismul, lipsa de consecventa, narcisismul – cand parintii se oglindesc in persoana copiilor lor- observam in viata de zi cu zi altele noi, aparute in urma perioadei de criza materiala si sufleteasca a omului. Fuga dupa un serviciu mai bun, stresul locului de munca si al zilei de maine indeparteaza tot mai mult parintele de copil. Astfel apare lipsa de comunicare copii si parinta care devin adversari in tabere diferite. De ce parintii neaga in mod pueril defectele copiilor sau de ce incearca sa le tina exagerat de mult partea, dand vina pe oricine altcineva, dar nu pe ei? Unde sunt parintii care isi ajutau copiii la lectii? De ce unii lasa totul in grija scolii? Sa fi ajuns lumea in incapacitatea de a educa urmasii? Unde se greseste? ...In fuga dupa bani care asigura un trai multumitor, in incurajarea sedentarismului copiilor care nu mai stiu sa sara coarda, dar stiu sa instaleze programe pe calculator, ...in lipsa unui exemplu propriu.

Reusita influentelor educative ale copilului depinde in primul rand de ambianta in care ele se produc. Climatul familial in care copilul se dezvolta si se formeaza ii marcheaza in mod inevitabil personalitatea. O atmosfera familiala vesnic framantata de tensiuni, deformata de lipsa de afectiune reciproca a membrilor, viciata de defectele caracteriale ale parintilor, plina de certuri si de acte de violenta constituie un mediu traumatizant pentru copil. El va privi oamenii, societatea cu teama si suspiciune.

Importanța celor șapte ani de acasă

Referat realizat de prof. IFRIM MANUELA LICEUL TEHNOLOGIC "H.P. BENGESCU" IVEȘTI, jud. GALAȚI

Expresia "cei 7 ani de acasă" este cunoscută de oricine în România. De când ne știm am tot auzit - 'are cei 7 ani de acasă' sau 'nu are cei 7 ani de acasă' ...

Fără îndoială, educația primită de la părinți, în primii ani ai copilăriei - este baza și punctul de plecare al educației fiecărui copil. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/cele care servește masa.

• Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrat, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii.

În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Cei 7 ani de acasa-carte de vizita

Prof.Marasoiu Ramona
Scoala Gimnaziala Nr.1,Dobrotesti

Cei 7 ani de acasa ca si lipsa lor marcheaza destinul fiecarui om,bagajul lui educativ:deprinderi,cunostinte,comportamente si atitudini.Cu alte cuvinte cei 7 ani de acasa pot fi numiti drept"carte de vizita".Ei vor fi decesivi in modul de integrare al copilului in societate,in modul de insusire a valorilor moral civice.

Familia reprezinta primul spatiu formativ pentru copil.De aceea,este extrem de important respectul pentru mostenirea culturala a fiecarei familii si valorificarea acesteia.Prin educatia parentala parintii se descopera ca parteneri ai copiilor lor,isi descopera propriul potential de schimbare,se simt valorizati in rolul lor parental.

Crescand in si alaturi de familia sa,copilul integreaza:roluri,compor-tamente,valori si norme de familie(caldura si afectiune,limite clare si preci-se,sanctionarea educativa,constructiva a comportamentelor inacceptabile ale copilului,respect,comunicare,confidentialitate si incredere reciproca.)

Copiii au nevoie de un mediu ordonat predictibil care sa le ofere sentimente de siguranta,stabilitate,caldura,protectie din partea parintilor.Programul zinic induce coerenta,disciplina,in planul mental al copilului,ii formeaza abilitati de organizare a unui stil de viata sanatos.

Ca parinti trebuie sa fim intotdeauna un exemplu bun pentru copil,dandu-i posibilitatea de a comunica deschis pentru a mari potentialul intelectual al copilului.

Copilul – oglinda familiei

Prof. înv. primar Maravela Janeta Simona

Copilul este oglinda familiei, cartea de vizită a acesteia. Pentru fiecare gest nepermis făcut răspund cu obrazul adulții.

O familie cu bune maniere se cunoaște prin comportamentul copilului acasă, dar mai ales în societate, aflat atât printre adulți, cât și printre copii. Educația acestuia se identifică prin modul de a vorbi al copilului, indiferent de persoana cu care comunică, prin felul în care folosește „cuvintele magice”, prin felul în care reacționează în diverse situații.

În ultima perioadă de timp prea puțini părinți s-au îngrijit cu adevărat de dobândirea celor șapte ani ai copilului uitând că familia are rolul cel mai important în educația acestuia și transferând această sarcină grădiniței, respectiv școlii. Fiecare părinte trebuie să țină seama de anumite reguli, mai ales în preajma copilului:

✓ Copiii adoptă același limbaj ca adulții de aceea este important ca adulții să adopte un vocabular decent, o tonalitate potrivită, să-i obișnuiască pe cei mici să se adreseze adulților cu un anumit grad de formalitate, precum „doamnă” sau „domnule”, cu excepția cazurilor în care cei mari îi roagă să le spună altfel.

✓ Copiii trebuie să fie învățați cum să se salute sau să se prezinte corect, cum să se comporte în public și de ce nu este bine să întrerupă o discuție. Ce minunat ar fi!

✓ Copiilor trebuie să li se explice clar de ce nu au voie să se joace cu lucrurile altor persoane până nu cer permisiunea. Atât de multe situații delicate ar putea fi evitate!

✓ Fie că este acasă, la școală sau în vizită la cineva, copiii trebuie să aibă formată deprinderea de a-și strânge jucariile, lucrurile sau să aranjeze acolo unde au făcut dezordine. Cei mici trebuie să înțeleagă că fiecare trebuie să curețe după el însuși.

✓ Copiii, de regulă, după ce au jucat un joc, dacă rezultatul nu este în favoarea lor se separă și nu se mai joacă în continuare. Părinții trebuie să-l educe într-o manieră pozitivă, să-l învețe să-și accepte succesul dar și eșecul. Indiferent de rezultat, joaca cu prietenii sau colegii trebuie să fie o activitate cât mai plăcută. Copilul trebuie să învețe să îi felicite pe câștigători și totodată să se bucure într-un mod civilizată că a câștigat.

✓ Dacă ar fi felicitați de fiecare dată când fac un lucru bun, când respectă anumite reguli, copiii ar reține mult mai repede.

În lucrul cu copiii trebuie folosite diplomația și tactul, nicidecum teama și pedeapsa. Informațiile inutile, complicate, bulversează copilul de aceea trebuie să i se explice cu răbdare. Numai așa putem vorbi de un comportament manierat în societate.

Cei șapte ani de acasă- baza evoluției ulterioare a copilului

Prof.înv.preșc. Marcu Codruța-Alina
Grădinița cu Program Prelungit ”Piticot” Cîmpeni, jud. Alba

Copilul se naște cu un repertoriu de reflexe folositoare și abilități de învățare cărora i se vor adăuga abilități de dezvoltare ale percepției și ale motricității.

Dezvoltarea motorie în primul an de viață contribuie aspectul cel mai spectaculos al evoluției copilului, iar abilitățile motrice se formează în contextul unei dezvoltări psihice uluitoare. Controlul mișcărilor motrice pare să progreseze de la cap spre picioare iar controlul acestor abilități tinde să se dezvolte dinspre mijlocul trunchiului înspre extremități. De exemplu, un nou-născut prezintă un control bine definit asupra mișcărilor capului înaintea celui al palmelor. Aceste scheme par să fie cauzate de către diferențele cu care se dezvoltă anumiți mușchi și modul în care se maturizează diferite părți ale creierului.

Perioada 1-3 ani sau perioada primei copilării denumită de Rose Vincent ”vârsta marilor ucenicii” este perioada în care apar diferențieri ce țin de specificul fiecărei țări și al limbii materne. Ritmul creșterii în această perioadă este unul rapid totuși, dar mult încetinit comparativ cu primul an de viață.

Imitația, jocul de rol sunt părți ale unui proces de reprezentare simbolică.

În perioada următoare, cuprinsă între 3-6 ani numită și vârsta preșcolară, copilul ia contact cu mediul de grădiniță, altfel decât contactul de până acum cu mediul familial. Dezvoltarea fizică a copilului până la vârsta de 6 ani îi permite acestuia să dobândească multe abilități motrice cum ar fi mersul pe bicicletă. Dezvoltarea fizică va influența autoaprecierea și formarea imaginii de sine. În relația cu abilitățile motrice, dezvoltarea structurilor corpului, în special creierul, determină o competență crescândă a copilului de a gândi, de a raționa și rezolva probleme, de a vorbi și înțelege vorbirea.

În perioada preșcolară grădinița joacă un rol deosebit în dezvoltarea perceptivă și a reprezentărilor copiilor prin activitățile de observare dirijată, dezvoltarea percepțiilor fiind înainte de toate, o problemă de mediu și climat educativ.

La 6 ani se produc unele procese implicate în creșterea și dezvoltarea copilului. Apare dentiția permanentă, cresc primii molari iar acest fenomen creează un disconfort datorat durerii, produce modificări temporare în vorbire și dificultăți în alimentație.

În această perioadă au loc importante în plan psihic și relațional, îmbogățindu-se limbajul, gândirea devine coerentă; dezvoltarea afectivă trebuie raportată la procesul de identificare cu contactele sociale și culturale ale preșcolarului.

După 6 ani copilul este capabil să depășească fixația afectivă asupra unuia dintre părinți datorită progreselor intelectuale și în planul socializării. În această perioadă este capabil de sentimente cu un grad de stabilitate mai mare, iubește și se atașează de alte persoane, dând dovadă de echilibru în cele mai multe situații.

La 7 ani, creierul cântărește 1200 g, lobii frontali ajungând la 27% din totalul substanței nervoase a creierului. După vârsta de 6 ani, se organizează legături funcționale implicate în lectură și scriere; în această perioadă, copilul este sensibil, instabil, obosește ușor. Bolile contagioase sunt mai rare datorită vaccinării și a imunizării.

Plomin (1998) sugerează că trăsăturile temperamentale de sociabilitate și emoționale pot fi o versiune la vârsta copilăriei a extroversiunii și instabilității emoționale. Rezultatul studiilor relevă faptul că discontinuitatea/ continuitatea temperamentului este o funcție a interacțiunii dintre genotipul copilului și mediu; ei consideră că elementul cheie al unei dezvoltări sănătoase este corespondența dintre temperamentul copilăriei și mediul familial.

Atașamentul format de către copii pe baza relației cu aparținătorii este baza sentimentului de securitate al acestora și a capacității de se relaționa. Acest comportament are o evoluție calitativă: începe prin a fi o trebuință psihică, devine un comportament sistematizat, pentru a se institui în caracteristică de personalitate. Reacțiile de stres din familie determină anxietate de separare. Relațiile familiale adecvate sunt baza sentimentului de securitate la copii.

Bibliografie:

Bonchiș, E, Secui, M. (2004), Psihologia vârștelor, Ed. Universității din Oradea

Cei 7 ani de acasă

**Profesor învățământ primar, Teodora Marcu,
Școala Gimnazială Târgu Trotuș, județul Bacău**

Am convingerea că această vorbă din bătrâni a ajuns să nu se mai aplice în realitatea pe care o trăim. Și asta pentru că ceea ce înainte numeam *acasă*, azi se definește nu doar prin raportare la familie, ci printr-o multitudine de factori. Cei șapte ani de acasă sunt asociați bunei-creșteri a copilului, iar această reușită nu implică numai familia.

Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Părinții trebuie să conștientizeze că prezența lor nu este necesară doar în primii doi ani de viață ai copilului. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale părinților nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu. Buna-creștere se învață în familie, în mediul extern ea doar se fixează. Școala ne poate pregăti pentru concursuri, competiții, dar nu poate să substituie cei șapte ani de acasă. Pentru un adult de succes, cele două instituții, familia și școala, trebuie să coopereze. Și nu sunt de subestimat primii șapte ani de viață deoarece ei sunt temelia.

Educația în familie influențează puternic întreaga existență a individului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: *Nu trebuie să faci în fața copilului nimic din ce nu vrei să imite.*

Părinții rămân primii și cei mai importanți educatori ai copiilor, în primul rând pentru că îi influențează moral de la cea mai fragedă vârstă și apoi pentru că au asupra lor autoritatea incomparabilă a iubirii părintești la care copiii răspund cu iubirea filială. Înclinat spre imitație, el va tinde să imite comportamentul, atitudinea sau limbajul părinților. De aceea este important ca modelul să fie bun, pentru ca rezultatul imitației să fie întocmai. În acești ani copilul se formează cognitiv și afectiv, înțelege lumea prin ochii și comportamentul membrilor familiei, își constituie prima imagine despre sine prin identificare cu grupul familiei. Este perioada formării limbajului, a primelor tipuri de comportament și reacții la mediul social, a utilizării jocului ca activitate dominantă, a formării primilor „muguri” ai personalității.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din toate punctele de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

Dezvoltarea intelectuală este însă cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cele mai multe cunoștințe uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, dar și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Mediul școlar intervine spre a continua și a consolida normele inițiate de familie, formând o persoană respectuoasă și demnă de a fi respectată. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură, ajutorul trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze ei temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept sau nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor în ceea ce privește formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățătură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Atât școala cât și familia trebuie să urmărească formarea personalității copilului în vederea integrării sale în viața socială. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Părinții realizează educația copiilor prin mai multe mijloace precum: reglarea directă a comportamentului (supravegherea realizării unor sarcini și aprecierea sau sancționarea lor), comunicarea cu acesta (exprimarea unor opinii, schimbul de informații), cooperarea, participarea la activități comune (jocuri, vizite). Părinții și membrii apropiați din familie devin modele de conduită, care sunt mai puternice decât orice reguli enunțate și exersate în afara familiei. Copilul va reacționa așa cum a văzut, nu cum i s-a indicat. De aici rezultă uneori comportamentul nedorit și consecințele negative ale acestuia.

Cei șapte ani de acasă își pun amprenta adânc în personalitatea individului, elementele pozitive și negative fiind evidente peste ani, chiar și la vârsta maturității. De aceea este important să ne cunoaștem copiii, să le înțelegem posibilitățile potrivit vârstei și capacităților lor reale, să încurajăm orice realizare, oricât de neînsemnată ne-ar părea, să intrăm cu adevărat în lumea lui pentru a-i putea deschide drumul spre formarea viitoare.

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este stringentă. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor, dacă nu află și modul său de comportare în condițiile școlare, activitatea de acasă fiind o continuare a activității pedagogice de la școală și invers – activitatea de la școală fiind o continuare a activității de acasă.

Responsabilitatea celor 7 ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Bibliografie:

Stănciulescu E., *Sociologia educației familiale vol. I*, Iași, Ed. Polirom, 1998;

Jinga, I., Istrate, E., *Manual de pedagogie*, București, Editura ALL Educațional, 1998.

Popovici, D., *Sociologia educației*, Iași, Institutul European, 2003.

Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, Collegium, Iași, Ed. Polirom, 1998.

Bodo, Victor; Bodo, Sorina- *Ghid practic de educație a copilului*, Cluj-Napoca, Editura Dacia,

2000

EDUCAȚIA COPIILOR PRIN PRISMA CELOR TREI PARTENERI, ȘCOALA, FAMILIA ȘI SOCIETATEA

Prof. Marcu Valentina-Dana
Școala Gimnazială Sinești, Județul Ialomița

Școala reprezintă principala instituție de educare a tinerei generații, dar alături de aceasta, un rol foarte important îl are familia, care reprezintă primul mediu educațional și, totodată acel mediu fără de care acțiunea școlii nu ar avea succes. În perioada post-decembristă s-au înregistrat schimbări importante în modul de a percepe valorile. Activitățile desfășurate în școli au scos în evidență faptul că, pentru a avea succes, acțiunea școlii trebuie susținută puternic de către mediul familial și de către societate. Educația primită în familie, formarea inițială într-o comunitate, au o foarte mare influență asupra dezvoltării ulterioare a personalității copilului.

Lumea se află în permanentă schimbare, părinții, educatorii și chiar politicienii se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Deoarece părinții români sunt nevioți să lucreze în afara familiei și, în ultimii ani, în afara granițelor țării, timpul petrecut împreună cu copiii lor este tot mai limitat. Se observă o lipsă a comunicării între școli și familiile copiilor. Dar, în același timp, părinții își doresc foarte mult ca cei mici să reușească și vor să apeleze la ajutorul școlii pentru a-și atinge scopul. Școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere acestora sprijinul pentru ca și ei să se poată implica în educarea copiilor.

Famiile trimit copiii la școală, acolo unde speră ca ei să dobândească instrumentele necesare pentru a reuși în viață. Școlile preiau copiii și-i trimit înapoi în familiile lor, în societate, acolo unde presupun că le va fi furnizat sprijinul de care aceștia au nevoie pentru a crește, a învăța și a se integra mai apoi în societate. Fiecare instituție educațională are un grup formal de legătură școală-familie-comunitate, fie că este comitetul de părinți, consiliul părinților pe școală, asociația părinților, dar toți lucrează pentru a crea o punte de legătură între familie și sistemul de învățământ. Relațiile de parteneriat între familie, școală și comunitate reprezintă convingerea aceste instituții comunică și colaborează, cei care vor avea de câștigat vor fi numai copiii. Cercetările confirmă că, atunci când părinții sunt parteneri alături de școală în educația copiilor lor, rezultatele elevilor la învățătură sunt mai bune, frecvența la școală este mai bună, rata abandonului școlar este mai redusă, scade delincvența juvenilă. Cei care au lucrat cu școli și familii au sugerat o serie de acțiuni concrete pe care părinții și școala le pot întreprinde pentru a-i ajuta pe copii să învețe. Astfel, părinții ar trebui: Să elaboreze un program zilnic pentru teme; acesta să fie verificat regulat. Copilul să aibă camera sa de studiu; în timp ce învață copilul, să nu meargă radioul, TV etc.; să nu vorbească la telefon în timpul lucrului. Părinții să-i încurajeze pe copii pentru eforturile depuse și să discute cu ei despre ceea ce au învățat, să le verifice temele.

Implicarea familiei în educație, în formarea personalității copiilor înseamnă o mulțime de activități. Dezvoltarea unui parteneriat eficient familie-școală-societate îi solicită pe cei din conducerea instituției de învățământ să creeze un mediu școlar care să-i întâmpine deschis pe părinți, să-i încurajeze să întrebe, să-și exprime îngrijorările, precum și să participe în mod adecvat în luarea deciziilor. De asemenea, reprezentanții școlii trebuie să le ofere părinților informațiile de care au nevoie și să le arate cum se pot implica mai bine. În derularea unor astfel de parteneriate pot apărea bariere ce pot fi depășite dacă se respectă niște strategii. Acestea pot fi: depășirea constrângerilor de timp și resurse, resurse ce ar trebui să vină ori din partea statului, ori din partea comunității locale; oferirea de informații și instruire pentru părinți și conducerea școlii; depășirea diferențelor dintre școală și familie; obținerea de sprijin extern pentru parteneriat, din partea comunității, restructurarea școlilor pentru a sprijini implicarea familiei. Termenul de parteneriat este bazat pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un spirit de reciprocitate, astfel încât eforturile să aibă semnificație pentru cei implicați.

Atributele părinților care susțin parteneriatele includ: căldura, sensibilitatea, grija, abilitatea de a asculta, consecvența, imaginea de sine pozitivă, spiritul eficient, competența personală, deprinderile interpersonale eficiente, fericirea maritală, armonia familială, succesul în colaborări anterioare și deschiderea față de ideile altora. Părinții care au o încredere în sine mai mare au atitudini pozitive, atât în familie, cât și în implicarea de tip școlar.

Atributele educatorilor, care par a influența pozitiv relațiile cu copiii și părinții ar fi: deschiderea, căldura, sensibilitatea, flexibilitatea, încrederea și accesibilitatea. Din punctul de vedere al părinților,

caracteristicile dezirabile ale educatorilor ar fi: încrederea, căldura, apropierea, imaginea de sine pozitivă, conducerea eficientă a clasei, centrarea pe copil, disciplina pozitivă, educația și abilitățile de predare eficientă, la care cercetătorii au adăugat: autoinstruire permanentă, angajare în dezvoltarea profesională și competență personală.

Dacă și părinții și educatorii îndeplinesc aceste condiții, ei pot crea parteneriate viabile, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, finalizând activitățile de îmbunătățire la nivel de școală și clasă, desfășurând proiecte de curriculum colaborativ în clasă, participând împreună la diverse acțiuni de luare a deciziei și fiind apărătorii copiilor lor.

Într-un parteneriat sunt esențiale anumite elemente: evaluările de nevoi, prezentarea scopurilor, acordarea de priorități unor activități, dezvoltarea de strategii, planuri de implementare și instrumentele de evaluare. Succesul în parteneriate este influențat de gradul în care strategiile sunt relaționate cu nevoile și interesele părinților. Vizitele la domiciliu, conferințele, sistemele de telecomunicații, implicarea în clasă, participarea în luarea de decizii, programele de educație a părinților și a adulților, activitățile de învățare acasă, rețeaua familie-școală constituie una din multiplele strategii care i-au angajat efectiv pe părinți și educatori în performarea de roluri suportive și de colaborare.

Implicarea timpurie în educație a familiilor este întărită prin procesul de parteneriat. Eforturile reale de colaborare sunt realizate de educatori și părinți dintr-o perspectivă centrată pe familie. O parte semnificativă a acestui efort o constituie dezvoltarea unui curriculum, care să promoveze un proces de învățare împărtășit de toți: copii, părinți, învățători. Conținutul ar trebui să se centreze pe elemente cum ar fi: imagine de sine, socializare, înțelegeri multiculturale, relații pozitive și empaticе, disciplină adecvată și strategii de rezolvare de probleme în mod creativ.

O bună comunicare între părinți și școală este esențială succesului, în scopul motivării copiilor pentru învățare. Comunicarea între familie și școală nu trebuie să fie limitată numai la părinți. Pot fi angajați în discuții și bunicii, unchii, mătușile, frații, surorile și prietenii apropiați ai familiei. Important este ca fiecare copil să aibă un adult interesat de progresul său școlar.

Ritmul vieții moderne este în schimbare. Perioada unei educații identice pentru toți s-a încheiat. Cadrele didactice trebuie să admită că parteneriatele școală-familie-societate se integrează în procesul de învățare, determinând succesul acestuia. Ele sunt liantul care menține colaborarea. Pentru a ajuta cât mai mulți elevi să rămână în școală și să atingă standardele impuse, să-i ajute să se integreze mai târziu în societate, școala trebuie să ofere o gamă extinsă de experiențe de învățare, din care copiii să le aleagă pe cele care au sens, din punctul lor de vedere.

Bibliografie:

1. Adina Băran-Pescariu "*Parteneriat in educație*", Editura Aramis 2004
2. Nicoleta-Adriana Florea, Cosmina-Florentina Surlea "*Școala și consilierea părinților*", Editura Arves

Importanța celor șapte ani de acasă

**prof. înv. primar Mărcuș Mihaela- Cristina
Școala Gimnazială „Gheorghe Șincai” Bobota**

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” (Samuel Smiles)

Bunele maniere se învață mai ușor în copilărie când încă nu s-au format prejudecăți și obișnuințe. Întotdeauna e mai ușor să previi un comportament nedorit decât să îl corectezi.

Într-o lume invadată de o explozie a cunoștințelor este foarte important ca noi, educatorii, să situăm pe primul loc preocuparea de a forma „oameni adevărați” cu principii și valori solide de viață.

Copiii trebuie să respecte bunele maniere în împrejurări diferite, să adopte un comportament civic bazat pe respect, considerație și sinceritate. Activitățile educative își propun să testeze dacă elevii știu să se comporte în familie, la școală, pe stradă, în situații limită, în timpul liber... Copiii vor fi puși în situații de viață, vor analiza comportamente pozitive și negative, vor crea o situație de viață și vor învăța unii de la alții.

„Viața școlii stă sub semnul valorii și valorizării”². După cum afirma autorul Constantin Cucuș, de cum intrăm în grădiniță, cineva ne verifică, ne povățuiește, ne mângâie pe creștet. Degetele ridicate, bulinele ori steluțele roșii sunt însemne ale acestor preocupări. Nimic nu scapă acelei preocupări de a conferi sau a atribui valori specifice actelor sau produselor noastre. „La tot pasul cineva emite pretenții, creează noi orizonturi, spune că e bine sau nu ceea ce știm sau facem. Valorizarea este un semn că lucrurile și evenimentele nu ne sunt indiferente”³.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii,

²Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

³Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

BIBLIOGRAFIE :

- Bakker I, Janssen H, București, (1998) „*Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii*”
- Cucos C, Iași, (2008) „*Teoria și metodologia evaluării*”.
- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

EDUCATOARE: **Mardare Ana Sidonia** **Gradinita Nr.189**

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

Expresia „cei șapte ani de-acasă„ este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context, dar psihologii sunt de părere că educația din primii ani de-acasă definește, în bună măsură, viitorul adult.

Există factori care pot influența această dezvoltare, iar acești factori vin din mediul familial.

Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste fragede. Cu toate acestea, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie.

Dacă procesul de învățare începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!, „Când va merge la școală, se va cuminti„, pentru a „scuza„, purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului.

Aceste „scuze„, trădează, de fapt, greșelile educaționale pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Când vorbim despre cei șapte ani de-acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de-acasă ne gândim la un copil bine crescut care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, sau se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia adaptării copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă.

Psihologul Oana Maria Undrea este de părere că „Educația primită în cei șapte ani de-acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățătură și asumarea regulilor de comportament.

Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3, la 5 sau la 7 ani.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, astfel încât este rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă în mod voluntar jucăria cu alt copil.

La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este pregătit pentru asta.

Un copil de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace cu el.

Chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice.

Este necesar să fixăm limite întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formule de politețe, îl învățăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său.

Acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica. Acum ar trebui să poată purta conversații cu adulții, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Trebuie încurajat să se exprime, să termine ce are de spus să nu i se facă observații în public.

Prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt modele pentru copil. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani) ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părinții i le arată când face o faptă bună.

Este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o certă sau o palmă.

Totodată, este important ca ambii părinți să fie consecvenți în educarea copilului, să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

Părinții nu trebuie să uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Responsabilitatea educării copilului revine și cadrelor didactice (educatori, învățători) cu care copilul intră în contact în această perioadă.

La fel ca și părinții, cadrele didactice constituie modele pentru copilul în formare, prin ținută, mod de exprimare și atitudine.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

**Prof.înv.preșcolar:Mareș Elena
Grădinița cu P.N.Băhnașeni /Pîrjol**

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere. Ele sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul caruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fie, părinții, un bun model pentru el. La început se învață lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „te rog” și „multumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum se învață bunele maniere?

Ce se face și ce nu se face ?

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vor fi multe ocazii să fie îndrumat în direcția corectă. Sunt de ținut minte aceste sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu se trage concluzia că este prost crescut sau că părinții au uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una-două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explicându-i-se clar și învățându-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să i se spună un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", să i se spună: "Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zbiară prin casă, să nu i se spună: "Încetează cu țipetele în casă", ci trebuie blândete, ca să înțeleagă în fond ce se așteaptă de la el: "Te rog, nu mai ridică vocea în casă".

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu trebuie să i-o rețezăm scurt, ci trebuie încercată o altă reformulare. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia asta verde", trebuie corectat spunându-i-se: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

- Trebuie multă înțelegere și trebuie acceptate greselile. Este de amintit faptul că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, darămite ei...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu se țin prelegeri și nu trebuie criticat în public, nu trebuie umilit și nu trebuie jignit față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scena de față cu alții dovedește că nici părintele nu a prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Trebuie multă consecvență. A fost „învățat de la doi ani să spună „te rog” și „multumesc”? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea tarziu ca să învețe ceva!

Pâna la 3 ani

Chiar dacă cel mic este năzuros, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să fie confundat comportamentul lui cu lipsa de maniere – este o etapă firească a dezvoltării sale. Până la vârsta de 3 ani nu trebuie neapărat să cunoască și să respecte mai mult de una – două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să fie învățat să utilizeze formule ca „te rog”, „multumesc”, „bună ziua” și „la revedere”. Trebuie încurajat să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie. Astfel, nu trebuie uitat că, după ce i se oferă paharul cu apă pe care l-a cerut, să îi fie amintit: "Acum, spune multumesc". Trebuie să fim un bun exemplu pentru el – să ne comportăm calm și manierat, fără țipete și expresii deplasate și trebuie să ne adresăm politicos atât lui, cât și celorlalți din casă. Astfel, devenim noi înșine un exemplu. Pe de altă parte, trebuie uitat să îl felicităm și să îl laudăm ori de câte ori micuțul se dovedește bine crescut.

Între 3 și 5 ani

Cu puțină creativitate, poate fi ajutat micuțul de 3 sau 4 ani să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Trebuie inventate jocuri în care el să fie actorul principal. Trebuie să i se propună să fie gazdă și cei mari musafiri.

Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prăjiturile sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Gândindu-ne la situațiile cu care ne confruntăm zi de zi vom găsi pentru el numeroase roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar părinții își vor atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur. Trebuie folosite poveștile, cărțile cu imagini, muzica sau desene animate.

Între 5 și 7 ani

Odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți pentru că părinții nu vor fi tot timpul alături de el, va trebui să îi fie dezvoltată mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversări, etc. Se poate începe să fie supravegheate intervențiile în discuții și să îi fie explicat că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Vor fi folosite exemple din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă, dar fără să facem pe profesorii. Nu trebuie amenințat, folosind expresii ca: "Să nu te prind că faci vreodată ca Andrei, că îți rup urechile". Când greșește, trebuie atrasă atenția și i se amintește ce are de făcut.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Cei șapte ani de acasă

**Prof. înv. Primar, Mareș Titiana,
Școala Gimnazială Solonț**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună *mulțumesc, te rog*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament".

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu

este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

”Școala și familia!”

Cei 7 ani de acasă

Prof. DANIELA MĂRGAN
Școala Gimnazială Zăvoi
structură Școala Gimnazială Măru

Se spune că nu contează locul și timpul, doar persoanele care se află lângă noi, dar dacă locul vine la pachet cu persoanele, caracterizând astfel anii? Numim „acasă” locul unde este mereu familia și este simplu, deoarece atunci când toți membrii familiei sunt împreună, acasă poate fi oriunde. Anii nu sunt mai prejos. Până la 7 ani ești acel copil care are multe de învățat. Ce profesor poți avea mai minunat decât familia? Ce cadru mai frumos decât cel numit „acasă”? Așa i-a naștere expresia: Cei 7 ani de acasă.

Totul este foarte concret, deoarece cele mai importante capitole ale acestui subiect sunt: dragostea, respectul și bunul simț. Nu există carte în care să le găsești, dar există suflete care le merită. Sunt singurele capitole pe care nu le poți citii, dar le poți preda. Cei 7 ani de acasă reprezintă o perioadă care te definește ca om. Cați oameni ar iubi, când sunt răniți? Ar respecta, când sunt jigniți? Și ar dăruia, când toți se fură? Ei bine, nu trebuie să fi filosof sau diplomat ca să distingi ce e rău de ce e bine. Trebuie doar să fi om. Un om care are cei 7 ani de acasă.

Ileana Vulpescu spunea: ”Două calități pe lume nu pot fi simulate și nici înlocuite: inteligența și bunătatea!”. Aceste calități trebuie să ne definească de la început, din primii ani, ca să ne ajute să evoluăm frumos, să creștem. Să creștem în ochii celorlalți. Probabil vă întrebați de ce nu pot fi învățate cu timpul, peste ani sau chiar la bătrânețe. Răspunsul este simplu. Copiii au acest dar de a percepe imediat informațiile. Primii 7 ani nu ne obligă să învățăm, ne ajută să învățăm. Este perioada în care totul îți pare colorat, chiar și cărțile care în ziua de azi nu mai sunt atât de apreciate. Dacă atunci, când râsetele erau cele mai mari pasiuni și noutățile cele mai frumoase povești, nu ai putut învăța, cum te aștepti să înveți acum, când lecțiile sunt reproșuri și cărțile „o pierdere de timp”? Cei 7 ani de acasă sunt ca o carte de povești, plină de poze. Sunt cea mai frumoasă amintire și cel mai larg zâmbet.

Sunt ceva ce nu vom mai întâlnii în drumul nostru. O lecție pe care dacă nu ai învățat-o când ți-a fost predată, nu o vei mai învăța niciodată. Nu dispariția lecției este motivul, ci dispariția profesorilor.

În cei 7 ani de acasă ne alegem modele pentru viitor, iar de obicei, modelul cel mai potrivit este un părinte. „Copiii nu sunt singurii care cresc. Și părinții cresc. Tot așa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc și ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face este ca eu să mă-ntind spre ele.”-Joyce Maynard. *Când acești minunați ani ne oferă educație, iubire și putere, de ce să îi ignorăm? De ce să luptăm cu vântul ca să atingem stelele, când putem deschide cărți și să atingem luna?*

Fii o persoană care are cei 7 ani de acasă!

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv.primar: Mărgărit-Bărăitaru Monica
Școala Gimnazială „I.G.Duca”, București

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Trebuie să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- 1) Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- 2) Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- 3) Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- 4) Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

5)Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

6)Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

7)Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

“Cei șapte ani de-acasă” definesc tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

- 1) Ciofu, C., (1998), *Interacțiunea părinți-copii*, Ed. Medicală Amaltea;
- 2) Cury, A., (2007), *Părinți străluciți, profesori fascinanți*, Ed. For You, Bucuresti
- 3) Vrășmaș, E., (2012), *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis, București;

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

Cei șapte ani de acasă!

Realizat de: Mărginean Georgeta

(Lucrare/studiu de specialitate realizat pe baza unei activități didactice comune ale claselor pregătitoare din Școala Gimnazială "G. Coșbuc" din Tg.-Mureș, intitulată "Importanța celor șapte ani de acasă în păstrarea obiceiurilor populare în sărbătorile de primăvară")

Studiile pedagogice actuale abordează destul de des problematica educației primite de copii în cadrul familiei, axându-se în special pe factorii care influențează comportamentul și rezultatele școlare ale acestora. Literatura de specialitate precizează că "dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, scolari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase." (portalinvatamant.ro/articole) Studiile au dovedit în același timp și faptul, că elevii care sunt înconjurați de ajutorul membrilor familiei, crescuți într-un mediu familial aprobator, încurajator, au rezultate mult mai bune la școala față de copiii ai căror părinți lucrează mult și care nu petrec timp împreună cu ei.

Dar de ce este așa de importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra lor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. Într-un cuvânt: astfel copiii stăpânesc mai bine acel ceva, care în accepțiunea populară o denumim "cei șapte ani de acasă".

Situația ideală este cea în care această educație primită din familie se completează armonios cu regulile de conviețuire socială însușite la școală. Dar practica pedagogică este împânzită deseori cu situații departe de cea ideală: de multe ori școala trebuie să umple "golurile educaționale" din cunoștințele elevilor neglijăți de părinți, sau al copiilor cu situație educațională specială ai căror părinți, la rândul lor, nici ei nu posedă totalitatea cunoștințelor despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate de care e nevoie pentru realizarea incluziunii școlare. Dar se cunosc și cazuri în care părinții, care sunt în deplina posesie a cunoștințelor comportamentale dorite de societate, pur și simplu aleg să nu le transmită copiilor lor, considerându-le învechite sau fără importanță pentru dezvoltarea caracterului acestora. (Celebrele cazuri de "nu m-am gândit că ar trebui să abodez acest subiect... doar copilul ar trebui să stie...") În aceste cazuri speciale rolul școlii și al cadrului didactic capătă o semnificație mărită: profesorul poate să aleagă să trateze superficial aceste lacune comportamentale, atâta timp, cât nu este în detrimentul actului de predare-învățare de la orele de studiu, refugiindu-se în spatele clișeelelor conform cărora un dascăl trebuie să dezvolte baza de cunoștințe și informații ale elevilor conform fișei postului. Dar în același timp poate să aleagă să corecteze aceste lacune prin organizarea unor activități didactice în cadrul cărora să abordeze deliberat situațiile - problemă. Astfel, în cadrul orelor de dezvoltarea personalității se pot umple unele lacune comportamentale ale "celor șapte ani de acasă".

Activitatea didactică comună a claselor pregătitoare din Școala Gimnazială "G. Coșbuc" din Tg.-Mureș intitulată "Importanța celor șapte ani de acasă în păstrarea obiceiurilor populare în sărbătorile de primăvară" abordează multe aspecte educaționale din acest punct de vedere:

Colaborarea realizată a cuprins o oră de abilități practice și arte vizuale pentru pregătirea și confecționarea unor măștișoare tradiționale. Aici profesorii coordonatori s-au axat pe transmiterea unor informații corecte, cu relevanță etnografică despre originile și obiceiurile legate de purtarea măștișorului. Bazat pe experiența noastră pedagogică putem afirma, că, din păcate, păstrarea cu exactitate a tradițiilor populare, fără accente comerciale, nu constituie prioritate în educația pe care mulți părinți o dau copiilor lor. Deci școala intervine pentru întregirea "celor șapte ani de acasă" prin educația etnografică autentică, prin însuflarea păstrării valorilor naționale. În același timp s-a realizat și educația interetnică prin cunoașterea unor obiceiuri specifice românești, pentru că elevii din clasele pregătitoare de la secția română Pregătitoare A. (prof. Negrea Dorina) și secția de predare în limba minorității maghiare Pregătitoare C. (prof. Molnar-Kovacs Emese) au lucrat împreună la acest proiect.

Colaborarea a inclus și vizionarea repetiției generale ale serbării de 8 Martie intitulată „Din suflet, pentru mama!” pregătită de clasa Pregătitoare B. (prof. Mărginean Georgeta) de la Școala Gimnazială "G. Coșbuc". Valențele educaționale ale acestei serbări dedicat mamei a întregit multe cunoștințe

comportamentale, mai ales în cazul elevilor cu nevoi educaționale speciale provenite din rândul minorității rrom, la care nu există în tradițiile specifice comunității lor această sărbătoare.

La ora de dezvoltare a personalității profesorii coordonatori ai proiectului au continuat să dezvolte idei de bună purtare legate de vizitele elevilor din clase diferite în cadrul orelor de curs și comportamentul adecvat al "clasei gazde/clasei oaspete" în aceste situații educaționale. Bazat pe cunoștințele elevilor din repertoriul "celor șapte ani de acasă" s-au punctat diferențele și asemănările dintre vizitele particulare efectuate cu familia și cele din școală, la clasele paralele.

În concluzie, putem afirma, că activitatea didactică comună a claselor pregătitoare din Școala Gimnazială "G. Coșbuc" din Tg.-Mureș intitulată "Importanța celor șapte ani de acasă în păstrarea obiceiurilor populare în sărbătorile de primăvară", coordonate de profesoarele Negrea Dorina, Mărginean Georgeta și Molnar-Kovacs Emese și-a onorat obiectivele didactice propuse.

CEI 7 ANI DE ACASA

Prof. Inv.primar: Margutoiu Cristina

Familia, in orice societate, joaca rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului, deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere.

Parintii sunt primii educatori din viata copilului, educatia primita de acesta pana la sapte ani, fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara, reprezentant, in primul rand, cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie, pastrarea sanatatii, cresterea normala si calirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase, inseamna asigurarea unui program zilnic care trebuie sa respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masa. Dar copilul nu are nevoie numai de adapost, hrana si haine, familia si caminul reprezinta pentru copil si "scoala primilor ani" in care se pun bazele viitoarei sale constiinte, ale tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg, ca persoana cu statut social.

Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului, sa cunoasca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente, ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte, iar copilul trebuie pregatit corespunzator.

Incepand cu primii ani de viata, copilul preia de la parinti gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sarguinta, cinstea, politetea, sociabilitatea, initiative creatoare, dispozitia de colaborare. Toate acestea cer calm, intelegere, rabdare, dragoste fata de copil. Nu frica, nu teama trebuie sa-l determine pe copil sa faca fapte bune.

Pentru a descoperi binele trebuie sa existe un cod de conduita bazat pe egala respectare atat de copil cat si de parinti. Dragostea de "bine", de adevar, are nevoie mai ales de actiune, de descoperire a virtutilor de catre copil. Gresesc acei parinti, care interzic copiilor de a apuca, de a desface jucariile, de a le pipai, a le privi si chiar de a le izbi. Activismul precum si curiozitatea acuta de a cerceta tot ce-l inconjoara trebuie stimulate, incurajate, intelegand copilul ca pe o fiinta autonoma. Cultivarea dragostei fata de frumos se realizeaza tot in familie prin pregatirea bunului gust al copilului fata de tinuta si locuinta sa, precum si cea de frumusetea in comportare si relatie cu cei din jur.

Familia reprezinta pentru copil, structura socio-afectiva de baza, principal structura protectoare absoluta necesara existentei lui. Aici se invata limbajul si comportamentul social, se formeaza convingeri, aspiratii, aptitudini, sentimente, trasaturi de vointa si de caracter.

Orice experienta de viata, orice relatie afectiva vor fi resimtite in functie de bazele oferite de familie. Climatul din familie influenteaza personalitatea copilului, oferindu-i zestrea de echilibru relational si adaptiv. Acest climat din familie se impune ca un filtru intre influentele educative exercitate de parinti si achizitiile psihico-comportamentale, realizate la nivelul personalitatii copilului. Toate framantarile, preocuparile, ambitiile parintilor il strivesc pe copil intr-un mediu familial dizarmonic, este dificil pentru el sa-si gaseasca unitatea interioara.

Componenta afectiva, comunicarea verbala si jocul cu copilul au un rol esential in relatia parinte-copil. Inca de la primele cuvinte, propozitii, copilul simte nevoia sa transmita parintilor intamplarile din viata lui. Daca parintele va fi mereu ocupat, neatent, oboist siva evita sa-l asculte pe copil, acesta va cauta raspunsurile in alta parte sau nu v-a cauta deloc, firul comunicarii rupandu-se. Numai fiind aproape de sufletul copilului, luand parte la preocuparile lui, parintele devine sfatuitorul, punctual de rezistenta si incredere al copilului.

Succesul relatiei parinte-copil depinde de dragostea parinteasca, de iubirea neconditionata care presupune afectiune, intelegere, asigurarea unor raporturi relationale, juste si echilibrate. Cand copilul este iubit este mai usor de disciplinat, de modelat. Fara iubire, copilul va muri din punct de vedere emotional, aparand tulburari caracteriale in dezvoltarea personalitatii. Mangaierile, cuvintele de incurajar, lauda, blandetea, atmosfera afectuoasa arata iubirea. Cu cat legatura emotionala dintre parinte si copil este mai puternica, cu atat posibilitatea unui comportament delicvent este mai scazuta.

Rolul parintelui in existenta copilului este fundamental, dar numai in masura in care el gaseste forta, secretul de a creste un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat.

Strategiile educative ale familiei, determina in mare masura personalitatea precum si rezultatele scolare ale copiilor. Parintii sunt cheia capacitatii copiilor de a invata si de a reusi in viata.

Se spune, ca profesia de parinte este una din cele mai vechi profesii care se practica de toti membrii comunitatii, insa putini sunt cei care se straduiesc s-o invete sistematic.

Cel mai frumos dar pe care il ofera parintii copiilor, este propria sanatate emotionala, fizica, spirituala, intelectuala.

“Copilul are nevoie de familie, dar nu de orice fel de familie”.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF.MARIA GEANINA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NENCIULEȘTI
NENCIULEȘTI, TELEORMAN**

În fiecare familie trebuie să se manifeste o relație de colaborare și prietenie între toți membrii acesteia. Această afecțiune se combină cu grijă pentru viitorul copiilor Plămădirea viitoarei personalități depinde mult de orientarea primită de preadolescent a cărui sete de activitate, de cunoștințe noi, de participare la viața din jur. Creșterea copiilor constituie pentru părinți nu numai o datorie față de copii ,dar și o nobilă sarcină cetățenească. Părinții au obligația de a crește copiii minori în așa fel încât să le asigure sănătatea, dezvoltarea fizică, educarea și instruirea pentru pregătirea profesională. Familia constituie un rezervor de modele pe care le oferă copiilor, cercul de prieteni al copilului, grupul de joacă care este în jurul familiei.

Părinții trebuie să știe că zestrea nativă a copilului se dezvoltă cu mediul fizic activ și în mediul social propice. Conceptele pe care le învață copilul înainte de a împlini 5 ani sunt printre cele mai dificile, iar învățarea care este un exercițiu complex trebuie să se facă progresiv. Limbajul este cel mai rapid și cel mai sigur pentru materializarea noțiunilor abstracte. Când i se cere unui copil să învețe i se cere să renunțe la răspunsurile pe care le știe și să experimenteze noi răspunsuri. Recompensele potențiale pentru sacrificiul la care consimte sunt laudele și sentimentul că a realizat ceva. Copilul trebuie stimulat în permanență pentru a-l ajuta să se acomodeze cu situația de ”a învăța” și de a depăși cu bine sarcina dată. Explicațiile vor fi scurte și simple pentru a fi urmărite și a căpăta sens pentru copil. Întotdeauna copilul trebuie corectat și îndrumat pe drumul cel bun. Nu trebuie să fie mințit niciodată copilul, să știe adevărul, trebuie să învețe pornind de la jucării, de la jocurile cu copii, de la observațiile spontane asupra găzelor, plantelor, animalelor. Copilul trebuie lăsat să gândească, să se joace, să simtă că este copil. Copilul trebuie ajutat să-și formeze o părere pozitivă, dar realistă, despre sine însuși. Familia trebuie să dea impresia copilului că este inteligent și că poate mai bine și mai mult. Nu trebuie propriul copil comparat cu alții, deoarece fiecare copil constituie o entitate.

La vârsta de 6-7 ani copiii se află în pragul unei etape deosebit de importante a vieții lor, începerea școlii. Alături de învățător jocul trebuie să ocupe un loc foarte important în viața copilului. Fiecare generație trăiește și se dezvoltă în condiții concrete,specifice, își formulează un anumit mod de a înțelege idealurile de viață,gesturile, concepția despre viață.

A educa înseamnă a favoriza înflorirea înclinațiilor pozitive, înseamnă a reprima înclinațiile negative, dar numai atât.” Cartea face omul-om, ca altoiul pomul-pom”(proverb)

Importanța celor „șapte ani de-acasă”

înv. Maria Hoca

Modul în care părinții influențează comportamentul de zi cu zi al copiilor, se numește pe scară largă : „cei șapte ani de-acasă”. Această expresie este folosită în special în contexte relaționale, sociale.

A avea sau a nu avea cei șapte ani de-acasă, presupune respectarea sau nerespectarea unor norme minime de conviețuire. Deși gesturile care te etichetează ca fiind bine crescut sunt mici (salutul, folosirea formulelor de politețe, aruncarea deșeurilor în locurile potrivite, respectarea proprietății altora, recunoașterea greșelilor și asumarea consecințelor), lipsa lor e un semnal de alarmă pentru cei din jur. Orice adult știe instinctual că absența acestor calități la vârsta la care copilul intră în colectiv, atrage după sine probleme serioase care, cu greu mai pot fi corectate de profesori, părinți sau societate.

Dificultatea corectării unui astfel de comportament vine din modul în care noi, oamenii, ne însușim anumite comportamente: prin observare (vedere, trăire) și nu prin ascultare (auzire).

Părinții influențează comportamentul copiilor în societate în mod direct și indirect. Părintele este primul învățător al copilului. El îl pregătește pe copil cu informații necesare supraviețuirii prin instrucțiuni directe: *spală-te pe mâini înainte de masă, salută-l pe Domnul X, spune-mi adevărul, strânge-ți jucăriile, cere-ți scuze, etc.* Aceste instrucțiuni nu se vor întâmpla în mintea copilului și nu vor fi împlinite din inițiativă proprie dacă părintele nu îl educă și indirect: prin respectarea aceluiași reguli în viața de zi cu zi. Dacă părintele este ordonat, copilul va fi ordonat. Dacă părintele își cere scuze, copilul își va cere scuze. Dacă părintele vorbește pe un ton calm, copilul va vorbi calm. Dacă părintele este un om pașnic, copilul va fi un om pașnic.

Certurile în prezența copilului, bârfirea musafirilor care tocmai au plecat, condusul mașinii în mod agresiv, vizionarea unor programe TV nepotrivite, bombănelile înainte de a vă apuca de curățenie, trântitul obiectelor casnice care vă stau în cale, prietenii nepotriviți, vocabularul colorat, ascunderea adevărului, amânarea sarcinilor casnice, lipsa de atitudine în fața răului- toate vor fi copiate de copilul gata să imite Marele Adult. El vrea să fie ca voi. Exact așa!

Fiecare părinte vrea ceea ce e mai bun pentru copilul lui, deaceia, amintiți-vă cât de influențat este copilul de acțiunile dumneavoastră. Psihologii au observat că cei mai fericiți oamenii nu sunt cei bogați sau cu studii înalte ci cei care au reușit să lege relații sănătoase cu cei din jurul lor.

Cel mai important lucru pe care puteți să-l faceți pentru viitorul copilului dumneavoastră este să vă comportați în felul în care ați vrea să se comporte copilul.

Importanța celor șapte ani de acasă

**Prof. înv. preșc. Maria Marilena
Gradinița PN Bumbuia, Gura Foii**

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!)- (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/ legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”).

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

„CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ”

Prof. Maria Pandi Școala Gimnazială Botiz Jud Satu Mare

“Un copil este ca o sămânță de floare...cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă...Cum ai putea s-o rupi ori sa o calci in picioare când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” Irina Petrea

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educaționale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinții sunt cei dintâi dascăli ai copilului lor pentru că ei îl cunosc cel mai bine încă din prima zi de viață, interacționează și comunică constant, sunt un model de urmat pentru acesta

Familia reprezintă cel mai puternic factor de socializare în dezvoltarea copiilor, mai ales în perioada copilăriei mici. Încă din primii ani ai dezvoltării copilului, familia s-a dovedit esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului și este o sursă primară de dragoste și afecțiune. Aceasta trebuie să împlinească aproape toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului, nevoi care condiționează fundamental calitatea achizițiilor psihocomportamentale ulterioare. În cadrul familiei, copiii câștigă și dezvoltă aproape toate achizițiile importante de ordin psihomotor, cognitiv și afectiv, motiv pentru care evaluarea contribuției sau influenței familiei în dezvoltarea copilului față de alți factori, cei genetici și sociali, este dificil de realizat. Astfel, familia este cea dintâi școală în care copiii învață să se comporte în viață și în societate.

Filozoful american John Dewey relevă faptul că lecția cea mai grea pe care un copil o are de învățat este lecția vieții. Dacă nu reușește la această lecție, nu există știință care s-o înlocuiască

Funcția educativă creșterea și educarea copiilor reprezintă responsabilități deosebit de importante ale familiei. Mediul familial are influențe deosebit de importante în formarea personalității copilului, a comportamentului lui. De aceea poporul nostru acordă o importanță deosebită educării “celor 7 ani de-acasă”. După intrarea copiilor la grădiniță sau la școală, funcția educativă a familiei nu încetează, dimpotrivă ea continuă să aibă aceeași importanță, realizându-se, însă, într-o strânsă colaborare cu instituțiile de învățământ. Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasa, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau , școală copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și

aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă

Bineînțeles că toate cele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Putem spune că funcția educativă a familiei durează toată viața, căci și atunci când copiii au ajuns adulți și au întemeiat o familie, părinții îi consideră tot copiii lor și le oferă sprijinul lor necondiționat. Alterarea (abandonarea sau diminuarea) funcției educative constituie principala cauză, a apariției și amplificării delincvenței săvârșite de copii și tineri. Este important ca familia să-și îndeplinească în mod corespunzător funcțiile. Astfel, este necesar ca, părinții să-si creeze un statut de parteneri egali, manifestându-se în interacțiune, cu drepturi și obligații egale, înlăturând astfel orice fel de discriminare, care dăunează vieții de familie, educației și socializării corecte a copiilor. Îndeplinirea cu succes a funcțiilor familiei implică respectarea cerințelor socio-educative.

— preocuparea permanentă a părinților de a-și ridica nivelul pregătirii profesionale pentru a putea fi model și pentru a sprijini copiii în dezvoltare;— asigurarea unui climat emoțional-afectiv echilibrat;— antrenarea copiilor, în funcție de particularitățile de vârstă, la viața și munca variată a familiei, evitându-se situațiile de a li se oferi totul de-a gata în satisfacerea trebuințelor lor;

Bibliografie: <http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm#ces>

Ce mai știm despre... *cei 7 ani de acasă*

Prof.dr. Gina Marian

Colegiul Tehnic "Aurel Vlaicu" Baia Mare

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună *mulțumesc*, *te rog*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Deși nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Acest mediu este cel în care copilul își însușește principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare mai mult decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

În acest sens, e clar că baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor comportamentale. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Și totuși ... putem creiona unele generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, prin „cei 7 ani de acasă” regăsim: salutul, comportamentul cu prietenii și cel în public, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tactul și toleranța în relațiile cu ceilalți ș.a.m.d.

Salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care cel mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii, continuând pe urmă cu firescul „bună ziua”. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazii de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Astfel, un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. De asemenea, o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența –

în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În concluzie, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și evident că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

FAMILIA – FACTOR IMPORTANT ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof. MARIAN MAGDALENA
Școala Gimnazială Nr. 127 București

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt, ca proximitate și importanță, cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți.

De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hăinuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din următoarele puncte de vedere:

- 1.Fizic
- 2.Intelectual
- 3.Moral
- 4.Estetic

1. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Familia este cea care asigură îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă, se îngrijește de sănătatea lor. Un regim de viață rațională nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării fizice a copilului.

Familia este cea care îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să folosească factorii naturali pentru binele propriului organism.

În perioada pubertății, schimbările produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului, iar familia le va putea rezolva la timpul potrivit prin crearea unor noi deprinderi de igienă, prin modificarea regimului de odihnă, prin îndrumări perseverente și afectuoase.

2. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării depind de munca pe care părinții o depun în acest sens.

Fiind un prim factor de educație, familia este cea care oferă copilului circa 90% din cunoștințele uzuale. Familia trebuie să se preocupe și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor, dezvoltându-le spiritul de observație, memoria și gândirea.

În ciclul primar, familia vine în sprijinul școlii prin susținerea “gustului de citit”. Aceasta se poate realiza prin stimularea curiozității copilului de a citi, prin cumpărarea de cărți, așa încât să-și poată pune bazele unei mici biblioteci.

Copilul obține rezultate școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții sunt cei care trebuie să-i asigure copilului condiții de studiu.

3. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament. În familie se învață ce este respectul, sinceritatea, cinstea, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate, decența în vorbire și în atitudini, politețea.

În formarea acestor comportamente este foarte important modelul parental, părintele fiind un exemplu pentru copil.

4. Familia este cea care contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează primii contactul copilului cu frumusețile naturii – culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, etc., cu viața socială – tradiții, obiceiuri.

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.”(Marie-Claude, Beliveau)

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

BIBLIOGRAFIE

1. Norman, Goodman (1992) *Introducere in sociologie*, Bucuresti, Editura Lider.
2. Victor, Tarcovnicu (1975). *Pedagogie generala*, Bucuresti, Editura Facla.
3. Nicolae, Margineanu (1973). *Conditia umana*, Bucuresti, Editura Stiintifica.
4. Anthony, Giddens (1997). *Sociologie*, Bucuresti, Editura Bic All.

Familia și importanța „ celor șapte ani de acasă ”

Prof. Adriana Marica
Liceul Tehnologic „ Ștefan cel Mare și Sfânt ” Vorona

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de-acasă“ atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei „cei șapte ani de-acasă“ au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând „cei șapte ani de-acasă“ reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe să se comporte în societate, să își respecte semenii, să înțeleagă care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza este făcută însă în sânul familiei, de aceea comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că îi ajută la formarea imaginii de sine.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de *socializare primară a descendenților*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale a adulților*

Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei

Prin definiție, familia este cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi categorisite de Maslow ca fiind nevoi de tip D, care apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană

(copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.”

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității?

Copiii preiau totul și imită totul. Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Concluzionând , putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial.,familia reprezentând matricea primordială a culturii omenești.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Edu. Marica Viorica

„Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva, făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

E mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Bibliografie:

„Mai întâi caracterul” –îndrumător;

„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

„Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof.înv.preșc. MARICEC MONICA
Școala Gimnazială Valea Vișeuului
Grădinița Zaveșiva, Maramureș

Există familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducând inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite: mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

✚ Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✚ Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✚ Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✚ Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✚ Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

✚ Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✚ Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi .

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total. Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**.

Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...oameni. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii. „Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Jean Chevalier, Alain Gheerbrant- Dicționar de simboluri
3. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
4. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. pr.: Marin Cristina-Nicoleta
Școala Gimnazială „Constantin Brâncoveanu”

Lumea contemporană se caracterizează printr-o nouă revoluție științifică și tehnică, prin preocupări tot mai intense pentru protejarea mediului înconjurător, prin dezvoltarea și democratizarea societății pe plan mondial, prin creșterea spiritului de cooperare, prin organizarea timpului liber pentru divertisment, educație permanentă și interes față de valorile morale. Omul – cel mai valoros produs al societății care la rândul său devine creator de valori culturale constituie bulgărele de aur pe care școala ca izvor de cultură și civilizație îl formează.

Epoca spre care ne îndreptăm este una a schimbărilor profunde și la intervale mici și primul factor de risc este chiar omul dacă școala nu-l pregătește pentru a face față noilor promovări, dacă pierde din vedere că nimeni nu va mai trăi în societatea în care s-a născut și nu va muri în cea pe care a cunoscut-o ca membru activ al ei.

Educația este concepută ca o activitate de formare și dezvoltare armonioasă a ființei umane, marii filosofi și oameni ai culturii arătându-se preocupați de “darul cel mai frumos care poate fi făcut omului”. (Platon). Dezvoltarea armonioasă a omului presupune o modelare a acestuia, în planuri multiple: fizic, intelectual, moral, estetic și practic.

Formarea profilului moral al personalității este un proces îndelungat care izvorăște din familie, se continuă în școală și se consolidează pe tot parcursul vieții. Cunoașterea procesului formării conștiinței și conduitei morale, a relației dintre latura morală și celelalte aspecte ale educației, a rolului diferiților factori în formarea convingerilor, sentimentelor și obișnuințelor morale trebuie să stea în atenția specialiștilor.

Educația morală formează copiilor o conduită morală bazată pe cunoașterea cotidiană a regulilor vieții sociale, urmărește inițierea copiilor în practicarea unui comportament activ, responsabil, capabil de toleranță și respect față de sine și față de ceilalți, conștient de drepturi și datorii, liber și deschis spre alte culturi.

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare..

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Educația începe din copilărie

prof. Marin Georgeta Virginia

Școala gimnazială nr. 1 Cuza Vodă județul Călărași
Școala gimnazială „Iancu Rosetti” comuna Roseți județul Călărași

Motto

“Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”

Valeria Mahok

Auzim astăzi din ce în ce mai rar despre cei șapte ani de acasă. De ce? Pentru că integrarea într-o formă de învățământ se face acum de la vârste mult mai mici, astfel încât “de acasă” nu mai sunt chiar șapte ani.

Acest lucru însă, nu trebuie să implice mai puțin părinții în educația de bază a copilului. Primele reguli de comportare în familie și în societate, tot acasă ar trebui învățate, iar sistemul de învățământ trebuie să consolideze aceste comportamente.

Ce învață copilul de la părinți? În primul rând să fie disciplinat, prin aceasta înțelegându-se care sunt limitele dintre comportamentele permise și cele nepermise atât acasă cât și în societate. Apoi, învață deprinderile de păstrare a igienei, a ordinii și curățeniei, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea sentimentelor și emoțiilor, utilizarea unui limbaj corect, modalitățile de relaționare cu cei din jurul său, consecvența și perseverența în realizarea unei sarcini.

Pentru a putea forma deprinderile de comportare civilizată, toți factorii implicați în educația copilului trebuie ei înșiși să-și impună anumite reguli, pe care să le respecte:

- manifestarea unei atitudini pozitive;
- evitarea pe cât posibil a criticării fiecărei greșeli;
- renunțarea la pedepse, mai ales corporale;
- utilizarea frecventă a exemplelor pozitive;
- evitarea utilizării unor recompense pentru că a obținut un rezultat bun, pentru că și-a îndeplinit sarcinile care i-au fost atribuite, sau pentru a face o activitate anume;
- implicarea copilului în activități gospodărești pentru responsabilizarea lui;
- aprecierea activităților desfășurate chiar dacă nu s-au ridicat la nivelul așteptărilor.

În desăvârșirea educației copilului și ulterior a școlarului, familia și școala vor fi parteneri, fiecare contribuind la formarea și consolidarea comportamentelor care îl vor ajuta în viitor să se integreze în societate.

Bibliografie

Fundația „Copiii noștri”, E greu să ai răbdare cu copiii;

Fundația „Copiii noștri”, Sfaturi pentru părinți

Poenaru Michiela (2012), Cei șapte ani de acasă – codul bunelor maniere pentru copii, București, Editura Coresi;

Cei șapte ani de acasă

Prof. Marin Mioara

Când vorbim despre *cei șapte ani de acasă* ne gândim la ce bagaj educațional a primit copilul de la părinți, bunici, familie și în general, la formarea lui ca om în societate, la personalitatea acestuia, dar nu în ultimul rând la comportamentul acestuia până ajunge la școală. Bineînțeles că ne gândim la ce *cei șapte ani* ca la un geamantan cu “cadouri” primite de copil de-a lungul copilăriei lui.

Educația copilului începe din burtica mamei, care din momentul concepției simte dragoste pentru “sămânța” care este pusă la încolțit în interiorul său și, care, de cele mai multe ori, simte la fel. Atunci dragostea mamei transmite un depozitiv embrionului, dar și toate informațiile legate de literatură (poezie, matematică, literatură, filosofie, chiar contabilitate; micile socoteli pe care mama le face) în prezența copilului său nenăscut.

Ca și la omul bolnav, unde cel care-l veghează transmite vești la copil, mama transmite tot ce e mai bun, dar și unele necazuri și probleme de familie care-l îl marchează în sens negativ, iar uneori, și consumul de alcool, tutun și chiar violeța tatălui către mama sa.

De aceea, se spune în popor ,că alcoolul și tutunul dăunează grav sănătății copilului după naștere. Odată născut, copilul este înconjurat de dragostea familiei sau ură, în anumite cazuri.

Toate darurile: dragoste, iubirea cu care este înconjurat copilul, permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe, să fie protejat, îngrijit, în siguranță.

Ulterior, dacă copilul este încurajat și apreciat, percepe pozitiv regulile transmise, bagajul emoțional și sentimental conducând la educarea acestuia într-o atmosferă bazată pe siguranță și încredere. În același timp, copilul trebuie învățat să aibă și limite (care sunt fixate de mamă sau persoanele cu care stă permanent) să nu i se facă toate poftele, să asculte și să-și dea seama că dorințele se pot amâna (când este ziua ta).

Unii copii, dacă părinții spun “NU”, se tăvălesc pe jos, jignesc părinții, recurgând chiar la șantajul emoțional. Copilul trebuie să fie capabil să împartă orice (mâncare, jucării) pentru a dobândi capacitatea de a-i ajuta pe ceilalți, de a face bine sau de a aprecia recompensele și pedepsele.

După vârsta de 4 ani, copilul trebuie să știe ce să facă și ce nu trebuie ,să învețe bunele maniere, atunci când merge în vizită la cineva, la spectacol, în tren; acestea fiind primele reguli de comportament civilizate pe care le-a învățat și le-a moștenit de la părinți și nu numai.

Mai târziu, aceste reguli sunt completate de reguli de bunăcreștere, educație, maniere elegante pe care le au sau nu copiii. Lipsa lor atrage după sine “absența celor șapte ani de acasă”.

Baza formării comportamentului corespunzător al copilului este relația afectivă cu familia, cu părinții. Copilul iubit de părinți și bunici îl face pe acesta încrezător în propriile forțe, se simte protejat, îngrijit, încrezător, are ideea de siguranță (niciodată nu ne va părăsi), are deschidere spre cunoaștere.

Bunele maniere reprezintă un proces ce durează, dar care se conturează zilnic, împreună cu familia, care-l îndrumă în direcția corectă.

Vizitele la bunici, plimbările cu familia, ieșirile în natură, la cumpărături, spectacole îl ajută pe copil să devină independent, să se bazeze pe el.

Comunicarea cu cei din mediul lui: prieteni, adulți îi dezvoltă abilitățile de comunicare, relaționare, el învață când să intervină sau să se abțină de la comentarii în public.

Pentru copii, părinții, bunicii pot fi modele de urmat. Experiențele triste, umilințele, le formează un comportament negativ, de aceea, copiii nu trebuie să aibă parte de așa ceva în familie, deoarece rămân traumatizați și marcați pe viață (unii copii fug de acasă, drept protest)

Părinții trebuie să aibă aceeași atitudine vis-à-vis de educația copilului. Echilibrul familial este important, ambii părinți trebuie să ajungă la un consens în legătură cu educația copilului.

În concluzie, educația copilului începe de la concepție și, din perspectiva părinților, nu se finalizează niciodată.

IMPORTANȚA COMUNICĂRII ÎN CEI 7 ANI DE-ACASĂ

MARIN MIRELA-PROF.ÎNV.PREȘC. GRĂDINIȚA „INȘIR’TE MĂRGĂRITE” BUCUREȘTI,SECTOR 4.

Fiecare copil are modul sau propriu de a se manifesta în domeniul comunicării interpersonale. Acei copii care au dezvoltat abilitățile sociale se adaptează mai bine și la mediul școlar și vor avea rezultate mai bune.

A ști să-ți faci prieteni și să interacționezi cu ei în mod adecvat îți influențează sănătatea emoțională.

La vârsta prescolară, la intrarea în grădiniță, principală îngrijorare a copiilor este relația cu ceilalți copii.(ex. “Le va placea de mine?”, “Se vor juca cu mine?”)

În ceea ce privește socializarea copiilor s-a observat că părinții încurajează fetele și băieții să participe la activități în mod diferit, în funcție de sexul acestora. Dacă fetele și băieții au stiluri de joc diferite ei își vor dezvolta abilități de joc diferite.

Inițierea și menținerea unei relații cuprinde o serie de comportamente care îl ajută pe copil să stabilească relații cu cei din jur. Copiii învață acest tip de comportamente prin imitarea adulților sau a altor copii care s-au aflat în situații similare.

CE POT FACE PĂRINȚII ȘI CADRELE DIDACTICE?

- Jucăți-va cu copilul astfel încât să-i oferiți un model de comportament.

- Citiți împreună cu copilul povești și vizionați desene animate în care sunt relatate relațiile dintre doi prieteni și discutați la final cum se comportau cele două personaje.

Încurajați copilul să-și spună părerea. După ce citiți o poveste întrebați-l ce crede despre personaje sau cele întâmplate.

- Priviți împreună cum se joacă alți copii, jucăți-va apoi lângă ei, iar în final cu ei.

Aceste etape sunt foarte importante pentru copiii mai timizi.

- Încurajați-i în permanență și orientați-i în cât mai multe interacțiuni cu ceilalți copii.

- La această vârstă, de multe ori a iniția o interacțiune presupune a ști să intri într-un joc aflat în desfășurare. Dacă un copil patrunde într-un mod agresiv și deranjează jocul celorlalți este foarte probabil ca el să fie respins, iar pe viitor copiii să evite relaționarea cu el.

Strategii de integrare în jocul celorlalți copii:

- Copiii mai mici folosesc semnale nonverbale cum ar fi zambetele, gesturi care manifestă interes, stau lângă ceilalți copii și se uita cum se joacă sperând că cineva îi va observa și îi va chema să se joace cu ei.

- Unii copii se implică în paralel într-un joc asemănător celui din grupul copiilor și speră că dacă jocul lor este acceptat de ceilalți va fi integrat și el în grup;

- Alți copii se comportă intruziv și intra peste jocul celorlalți spunând că unele jucării sau spațiul respectiv este al lui .

- Copiii mai experimentați folosesc anumite formule verbale: “Pot să mă joc și eu?”

“Tu de-a ce te joci acum?”.

- Alți copii stau și privesc jocul așteptând o oportunitate de a se implica în joc.

La această vârstă strategia cea mai eficientă este cea de a se implica într-un joc paralel și de a contribui cu ceva semnificativ la desfășurarea acestuia.

Grupul de prieteni este cel care ne validează comportamentele și ne oferă suportul social în momentele dificile. Caracteristica definitorie a interacțiunilor sociale în perioada prescolarității este faptul că predomină jocul și gruparea în funcție de gen. Fetele se joacă și caută compania fetelor, iar băieții se joacă și caută compania băieților..

Copiii învață de mici, fie prin observare, fie prin formulare verbal, că fiecare context social are anumite reguli (ex. “Dacă vreau să mă dau pe topogănu trebuie să stau la rând”.)

Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament și ele sunt expresii verbale ale unor relații între precedente-comportament-consecințe.

Regulile țin cont de următoarele recomandări:

-semnalati problema, aratati consecintele ei, apoi oferiti remediu;

- cu cat o regula e mai completa si mai precis formulata, cu atat ea e mai usor de urmat. Regula permite repetitia. Formularea regulii, menita sa ghideze un comportament, fiind o expresie verbal clara, poate fi repetata mintal, "in gand", de catre copil;

- afisarea regulilor (prin desen) si interpretarea acestora cu ajutorul copiilor ("se vor juca toti si va fi liniste in grupa" etc);

- sa nu se incalce regulile.

O regula importanta pe care copiii o insusesc la gradinita este asteptarea randului.

Exista copii care isi doresc sa fie intotdeauna sa fie primii. Acesti copii au nevoie sa invete ca ceilalti copii isi doresc la fel de mult ca si ei sa faca un anumit lucru, iar pentru a mentine relatii bune cu ceilalti trebuie sa tina cont si de dorintele altor copii.

O alta regula care are rol de prevenire a problemelor emotionale si comportamentale se refera la prevenirea excluderii, marginalizarii unor copii de catre alti copii de la grupa. Copiii care sunt exclusi au un nivel ridicat de singuratate si de depresie si pot reactiona agresiv pentru a atrage atentia celorlalti. Prin urmare, este important sa se introduca o regula de genul "Toti copiii de la grupa sunt prieteni! Nu avem voie sa spunem: Tu nu te joci cu noi!"

Lasati- i pe copii sa inteleaga ca toate emotiile sunt acceptabile si valide, ajutandu-i sa distinga intre emotii si modul lor de exprimare. Validand emotiile copiilor creste increderea acestora in a se exprima in acelasi mod in situatii similare.

10 lucruri pe care ar vrea sa le auda copiii de la parintii lor

1. *Te iubesc*
2. *Sunt atat de mandru/mandra de tine.*
3. *Te voi sustine in lucrurile pe care vrei sa le faci in viata ta.*
4. *Cred in tine.*
5. *Imi pare rau.*
6. *Esti o persoana buna.*
7. *Este bine sa iti iubesti mama si tatal (divortati).*
8. *Te accept.*
9. *Nu am vrut sa fac asta.*
10. *Tu esti important/special.*

Fa-ti timpul necesar pentru a le spune si actiunile necesare care sa le sustina.

UN COPIL POLITICOS

**PROF.ÎNV.PREȘCOLAR:
MARIN MONICA
G.P.N. MOFTINU MIC**

Politețea, conform DEX-ului, este o comportare conformă cu buna-cuviință, o atitudine amabilă, politicoasă. Conduita civilizată, politicoasă se învață mai întâi din familie, din fragedă copilărie.

Când vorbim despre „cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Ei sunt piatra de temelie în educația comportamentului civilizat, un instrument important de orientare pe drumul vieții. Când spunem că un copil are „cei șapte ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”. Dar educația primită în cei șapte de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte a cunoștințelor despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Totuși, trebuie să acceptăm că în primii ani de viață, petrecuți în familie, nu se poate însuși întreaga gamă de cerințe ale conduitei civilizate și politicoase. Multe dintre aceste cerințe vor fi întâlnite în viață mai târziu și pot fi însușite „din mers”. Așa cum înțelepciunea nu se dobândește dintr-o dată, tot astfel și politețea se câștigă pe îndelete, cu răbdare. Conduita civilizată și politețea nu se pot învăța ca o poezie, sau numai după un anumit cod. Politețea nu este o pelerină care se aruncă peste umăr când și când. Ea trebuie să fie o „trăsătură constantă”, o expresie a sincerității, a bunăvoinței și a corectitudinii.

Educația reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Aceasta asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții. Perioada cuprinsă între 0 și 6-7 ani este cea în care copiii se dezvoltă rapid, iar dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, mai târziu este mult mai dificilă și mai costisitoare compensarea acestor pierderi. Este cunoscut faptul că alegerile făcute în copilărie și acțiunile întreprinse de părinți și de societate au o influență puternică și de durată asupra copilului. Pentru că cei șapte ani de acasă încep de când se naște copilul, familia este primul mediu care îl formează și influențează. Familia constituie sinteza unei triple dependențe a acestuia față de părinții săi: dependența socială, întrucât familia reprezintă primul mediu social de dezvoltare și ea atare favorizează stabilirea contactelor copilului cu societatea și cunoașterea propriei sale ființe; dependența educațională, exprimată prin aceea că din primele luni de viață și până la vârsta școlară copilul învață în familie mersul, vorbirea, contactul intuitiv cu mediul natural ambiant, primind în esență primele elemente de educație. Îmbogățirea socială și educativă a copilului continuă pe măsură ce el pătrunde în alte medii sociale, îndeosebi în grădiniță și mai apoi în școală. Dezvoltarea copilului în familie se impune a fi apreciată prin atmosfera unică în felul ei, a climatului afectiv și educativ pe care acest mediu i-l creează fiind astfel “fabricile” care produc personalități umane. Încorporând copilul într-un anumit cadru socio-cultural propriu, familia își propune și își impune copilului căile de realizare a naturii sale umane. Și aceasta o

face prin introducerea sa în viața de zi cu zi, prin contactul cu obiectele și oamenii, prin inițierea în nenumărate activități și formarea unor deprinderi, ajutându-l să descopere noțiuni și să respecte norme, ca și prin oferirea unor modele umane pe care le va urma sau de care va încerca să se distanțeze, devenind personalitate autonomă. Familia nu este deci numai un adăpost, ci este, mai ales, o bază de plecare. Pentru a-și îndeplini acest rol familia trebuie să fie deschisă lumii, oferind copilului posibilitatea de a pătrunde în această lume. Trecând peste oboseală și preocupările zilnice, adevărații părinți trebuie să își găsească timp să comunice cu copiii. Să le asculte păsurile și să le răspundă la întrebări, să-i antreneze în lucrări utile, uneori mai dificile. Familia este mediul de inserție a copilului în societate și cultură, ea constituie poarta prin care acesta este introdus în viața umană și în cadrul căreia își va forma personalitatea.

BIBLIOGRAFIE :

1. MARINESCU SILVIA , DINESCU RODICA (2007), Invitație la educație, Ed. Carminis, Pitești;

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Educatoare: Marin Săftica

Grădinița: Slobozia Blăneasa com. Negrilești jud. Galați

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu). Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Esența educației – cei șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Virginia Marin
Școala Gimnazială "Geo Bogza", București

Ca aproape orice comportament, normele de conduită se educă. Dacă ne propunem ca micuțul de astăzi să fie adultul bine educat de mâine, atunci trebuie să-i facem cunoștință cu normele de conduită cât mai devreme posibil.

Bunele maniere se învață încă din *copilărie*, începând cu primul cuvânt rostit de prunc. Până la doi ani, copilul nu este capabil să înțeleagă ce comportamente îi pot deranja pe ceilalți, însă, odată cu împlinirea acestei vârste, vine și momentul în care părinții trebuie să introducă primele reguli ale buneii educații, evitând confruntarea directă cu prichindelul. Acesta va învăța din atmosfera de liniște din casă, din exemplele pe care le dau părinții, din relațiile de prietenie care se înfiripă între ei, înțelegând că aceasta este normalitatea. E bine să se folosească reguli și formule de politețe între membrii familiei încă din primii ani: părinții să mulțumească și să spună „*Poftim!*” propriului copil, chiar dacă acesta nu știe încă să răspundă. Simpla repetare a formulilor în prezența lui îl va ajuta să le deprindă mai târziu mult mai ușor. Cu tandrețe și răbdare, îl vor învăța să privească în față persoanele pe care le salută, să facă „*La revedere!*” cu mâna, să spună „*Te rog!*”, „*Mulțumesc!*” sau „*Cu plăcere!*”, adică să folosească permanent aceste „pietre de temelie” ale buneii-cuviințe în relațiile cu străinii, dar și în familie.

Mai târziu, la 3-4 ani, odată cu înscrierea la grădiniță și intrarea în colectivitate, copilul începe să cunoască lumea regulilor, fiind foarte receptiv la tot ce i se spune. Experții consideră că micuțul este capabil să salute, să strângă mâna cui i-o întinde, să poarte o conversație cu adulții, să își ceară scuze când greșește, să se spele pe mâini înainte și după masă, să folosească în mod corect tacâmurile atunci când mănâncă. Însă toate aceste norme trebuie să fie înțelese de către copil pentru ca mai apoi să fie respectate. De asemenea, părinții trebuie să aprecieze comportamentele corecte ale copilului, încurajându-i fiecare atitudine și gest politicos pe care îl face.⁴

Cea mai potrivită metodă este jocul. Cu fiecare rol „interpretat”, copilul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur. Exemplele din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă constituie puncte de plecare pentru aceste jocuri sau pot fi valorificate momentele în care acesta încalcă vreo regulă de bună purtare. Cu explicații prompte, copilul asociază corect situația cu norma de conduită corespunzătoare. Nu este recomandat să fie acceptate comportamentele nepotrivite acasă, doar pentru simplul motiv că „nu îl vede nimeni”. Poveștile (prin eroii lor pozitivi), cărțile cu imagini sau cărțile de bune maniere scrise special pentru copii, precum și unele desene animate lasă impresii deosebit de vii, care pot determina atitudinea și comportamentul viitor al micuțului.

La 4-5 ani, copilul începe să se identifice cu adulții care trăiesc în jurul său și încearcă să imite, în mod spontan, atitudinile și modelele pe care le are în față. Este știut faptul că, la această vârstă, mica ființă omenească este înclinată spre imitație. De aceea, educatoarea și, mai ales, părinții trebuie să fie atenți cum se comportă în grădiniță și în sânul familiei pentru a putea oferi exemple de bună purtare propriilor copii. Puterea exemplului este foarte mare, iar copiii au un spirit de observație foarte dezvoltat. Orice greșală a adultului este remarcată cu ușurință de cel mic. Legat de aceasta, englezii spun că adulții cer prea mult unui copil atunci când se poartă urât cu acesta, dar lui îi impun să se poarte frumos, politicos, manierat. În această situație este necesar ca părinții să aibă o conduită politicoasă atât față de un copil, cât și față de un adult. Și tot englezii spun că nivelul de educație a copilului depinde de cât de educați și manierați sunt părinții. Ca atare, deseori se folosește expresia: Copilul este „oglinza” părinților săi. Așa că este bine ca aceștia să fie un bun exemplu și să respecte cu sfințenie regulile bunelor maniere. Dacă nu vor face acest efort, nu vor putea avea un copil frumos educat.

Pe măsură ce crește, micuțul primește sfaturi, mai întâi din partea familiei, după cum am arătat, apoi din partea prietenilor sau a cunoscuților și astfel, el își formează un imens „bagaj de cunoștințe” cunoscut sub numele de „**cei șapte ani de acasă**”. A avea „cei șapte ani de acasă” înseamnă a se comporta

⁴ N. Laniado, *Codul bunelor maniere pentru copii. Bună purtare în orice împrejurare*, Editura House of Guides, București, 2007, p. 32-33.

respectuos și cu bună-cuviință în tot cursul zilei, în orice situație, cu toată lumea (părinți, profesori, colegi, prieteni, vecini).

Vârsta de 6-7 ani este o perioadă marcantă din viața copilului deoarece are loc un eveniment deosebit pentru el și anume, intrarea în școală. Atenția sa se concentrează acum asupra unui alt adult decât cei din familie – învățătorul, care devine un nou model demn de urmat. Acesta trebuie să-l învețe pe copil cum să aibă un comportament natural și agreabil, adică o purtare civilizată, respectând niște reguli impuse de activitatea de tip școlar. Totodată, trebuie să îl învețe că anumite lucruri nu se fac nu pentru că i se interzice, ci pentru că produc rău altora, îl deranjează atât pe el, cât mai ales pe cei din jurul lui.

Pornind de la esența educației, „cei șapte ani de acasă”, școala are datoria să clădească, în parteneriat cu familia, omul frumos la suflet și în purtare.⁵

Poziția de școlar marchează intrarea copilului într-un nou colectiv în care el se formează și pentru care se formează. De acum încolo colectivul este etalonul de comparație pentru propria sa comportare, cadrul de referință pentru tot ceea ce inițiază. Elevul trebuie să relaționeze cu colegii, fapt pentru care el trebuie să învețe să manifeste respect și afecțiune față de aceștia, să dea dovadă de o conduită civilizată în relațiile cu ei, să-și facă noi prieteni.

Școala reprezintă, așadar, un factor important în educarea copilului în spiritul valorilor morale, în formarea lui ca om, dar, în același timp, și în dobândirea unei purtări alese. Procesul de educație nu se oprește, însă, la această vârstă. Nu e niciodată prea târziu să mai înveți ceva. Dar bunele maniere trebuie să fie însușite în primul rând la vârsta copilăriei, pentru că altfel nu vor mai putea fi învățate niciodată.

⁵ U. Șchiopu, E. Verza, *Psihologia vârștelor*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1995, pp. 158-200.

Bunele maniere, cartea noastră de vizită!

Profesor documentarist Marina Maria Daniela Colegiul Tehnic “ Ion Mincu” Tg Jiu

Bunele maniere sunt cartea de vizită a unei persoane. Acestea nu doar completează cei 7 ani de acasă dar îi poate oferi copilului cunoștințe largi despre societatea în care trăiește și pe care să le aplice și în alte culturi. O persoană manierată va fi întotdeauna percepută de ceilalți drept o persoană educată și model de urmat în termeni de comportament, comunicare și atitudine.

Importanța bunelor maniere la școală

Persoanele manierate ies întotdeauna în evidență prin comportament, prin gesturi, prin vocabularul lor. Din păcate, nu există o materie la școală care să explice în detaliu normele de etichetă și bune maniere. De aceea este esențial ca elevul să deprindă reguli de bună purtare, respectându-le și la școală. Fiecare cunoaște că trebuie să salute colegii, profesorul atunci când intră în sală, că nu este frumos să vorbească neîntrebat, mai ales în timpul orei, să spună, de câte ori este nevoie, “te/vă rog frumos” și “își/vă mulțumesc”, să se comporte decent în recreații sau să fie politicos.

De ce să stabilești un cod al bunelor maniere la școală?

Stabilim un cod al bunelor maniere la școală deoarece:

Îl învață pe copil să se adapteze la cerințele unui mediu nou.

Favorizează formarea unor relații amicale între colegii de clasă

Ajută la învățarea respectului de sine, dar și a celorlalți

Creează control și predictibilitate atât pentru cadrul didactic, cât și pentru copii (dacă una dintre reguli este încălcată, copilul va ști care este consecința la care să se aștepte)

Ajută la formarea unui sentiment de omogenitate și apartenență la clasă

Reduce tensiunea dintre colegi, iar tentativele unor dispute fizice sau verbale sunt mai mici

Politețea față de cadrul didactic

În fața cadrului didactic, este indicat să adopte o postura respectuoasă. Explică-i că poate să-și arate respectul și admirația față de el prin ascultare activă (a-l privi mereu în timpul orei și a fi atent la ceea ce spune), dar și prin a nu îl întrerupe atunci când spune ceva („a vorbi peste el”). Postura în bancă este importantă, fără sprijinirea capului în mâini (poziția vizitorului), fără a sta cu spatele rezemat de scaun și cu genunchii în bancă sau aproape deasupra băncii.

Bunele maniere în clasă

Vorbește-i copilului despre importanța respectării spațiului de clasă și a materialelor pe care le va găsi acolo. Tot de bunele maniere ține și îngrijirea propriei bănci, a scaunului pe care stă, a dulapiorului în care își așează lucrurile lui. A zgâria banca sau a o mângâia cu pixul sau stiloul nu este un comportament care să denote o valoare sau o calitate, ci dimpotrivă, este un semn de proastă educație.

Pentru a elimina acest risc este bine să îi formezi copilului tau o imagine cât mai corectă despre ce înseamnă a fi popular și care ar trebui să fie setul de valori pe care să le urmeze. Adevărații oameni populari ies în evidență prin calitățile lor. Ei sunt observați și admirați, iar cei din jur își doresc să fie la fel ca ei. Iar aici intră valori precum respectul, ajutorarea reciprocă, capacitatea de a fi prieten cu toata lumea, sinceritatea, curajul, perseverența etc.

Bunele maniere sunt o carte de vizita ce arată caracterul și personalitatea unui om prin prisma relațiilor interumane. Închei cu un proverb mai mult decât explicit: „**Bunele maniere, pe care le socotim ca fiind neînsemnate, sunt adesea tocmai criteriile după care oamenii ne judecă, în bine sau în rău.**”

Jean de La Bruyère

Lucrare- Promovarea sanatatii in educatie

Prof. Lector training Ionut Marineata

Putem considera sănătatea prin educație ca fiind o componentă a instrucției generale, o ramură a culturii umane, una din bazele sănătății, cu rol în influențarea modului de viață modern spre conținut favorabil sănătății, în realizarea de generații care să aibă un comportament sanogen.

Sănătatea prin educație, la fel ca în celelalte ramuri ale culturii, trebuie să dețină un fond material, fizic, care să stea la baza cuvântului cu rol educativ, ea având viabilitate doar atunci când exprimarea teoretică este susținută de un material adecvat cu caracter educativ și cu aplicabilitate practică.

Sănătatea prin educație presupune acceptabilitate, respect reciproc, informare, mijloace pentru deprinderea diferitelor obiceiuri sanogene, cooperarea receptorilor, ea fiind totodată și un drept al omului și o obligație a societății, concretizată printr-o programă analitică școlară anuală integrată programei tuturor treptelor de instrucție (bazate pe mesaj educativ de cultură sanitară, imagini de exemplificare și demonstrații practice).

Sănătatea prin educație implică, obligatoriu, cunoașterea și aplicarea continuă a tehnicilor de comunicare, ca element fundamental.

Sănătatea prin educație are ca scop creșterea nivelului de cunoștințe medicale ale populației în domeniul sanogenezei, protecției mediului și prevenirii bolilor; formarea și dezvoltarea unor deprinderi corecte care să promoveze sănătatea precum și crearea unei poziții active față de sănătatea individuală și de problemele sănătății publice, în sensul atragerii și capacitării maselor la participarea activă în vederea realizării și consolidării sănătății.

Educația pentru sănătate la nivelul școlii reprezintă una dintre principalele căi de promovare a cunoștințelor corecte privind diferite aspecte ale sănătății și totodată de formare a atitudinilor și deprinderilor indispensabile unui comportament responsabil și sănătos. În multe țări educația pentru sănătate este obligatorie în școli, începând din clasa întâi până într-a douăsprezecea, folosindu-se pentru fiecare ciclu de dezvoltare

programe și materiale didactice adecvate vârstei.

Există mai multe argumente ce pot fi aduse în favoarea realizării educației pentru sănătate în cadrul unităților de învățământ.:

- în primul rând, unul dintre scopurile în sine ale activității din învățământ este informarea autorizată a copiilor și adolescenților privind diferite domenii ale culturii și științei, în paralel cu dezvoltarea de abilități practice. În acest sens, educația pentru sănătate, ca parte a științelor medicale, vizează nu numai transmiterea către elevi a unui bagaj informativ corect din punct de vedere științific, cât mai ales crearea unor comportamente individuale sănătoase, a unor atitudini ce corespund idealului educațional.

- Școala este un loc ideal pentru difuzarea acestor cunoștințe în rândul maselor de tineri; nici o altă instituție nu are abilitatea și capacitatea de a cuprinde și de a se adresa, în timp, unui procent atât de ridicat din populație.

- Unul dintre elementele esențiale pentru dezvoltarea impactului dorit este inițierea și realizarea programelor de educație pentru sănătate la vârste cât mai tinere.

Conduita preventivă devine astfel un comportament care se edifică în timp în paralel cu dezvoltarea educativă. Asupra unei persoane deja formate, adulte,

astfel de activități au întotdeauna un impact mai redus decât acțiunile similare, realizate la vârste mai timpurii.

- Școala reprezintă, în același timp, o instituție cu mare autoritate morală, oferind cadrul educației formale, informale și nonformale, iar materiile de studiu oficiale din școli dobândesc implicit, la nivelul psihologic individual, o importanță mai mare decât subiectele nesusținute de acest for competent. Introducerea „Educației pentru sănătate” ca disciplină în școli reprezintă implicit recunoașterea oficială a importanței acesteia pentru viața individului.

- Proiectele pilot realizate până în prezent în diferite județe ale țării, proiecte conduse atât prin intermediul organizațiilor guvernamentale cât mai ales prin

organizații nonguvernamentale, au demonstrat succesul și receptivitatea tinerilor pentru acest tip de inițiative.

• Nu în ultimul rând, impactul semnificativ al acestor activități a fost demonstrat deja în alte state, prin studii și cercetări competente, autorizate. Chiar și în România, unde activitățile educative de acest tip au fost punctuale, studiile efectuate demonstrează acest lucru. De exemplu, Studiul Sănătății și Reproducerii România 1999 – studiu național de mare amploare și încredere, efectuat cu asistență tehnică internațională a arătat că „discuțiile cu părinții și orele de educație sexuală din școli par să fi avut un efect notabil asupra cunoștințelor despre utilizarea metodelor contraceptive”, concluzionând că „eforturile de a lărgi activitățile de educație sexuală trebuie continuate”.

Principalele teme abordate în cadrul programului „Sănătatea prin educație” sunt:

- Noțiuni elementare de anatomie și fiziologie, etapele creșterii și dezvoltării organismului.
  - Igiena personală (mâini și unghii, dinți, nas și gură, păr, îmbrăcăminte).
  - Activitate fizică și odihnă.
  - Sănătatea mediului (locuința, poluarea etc.)
  - Sănătatea mentală (apartenența la un grup, politețe și regulile sale, roluri sociale, relații interpersonale, stresul etc.).
  - Sănătatea alimentară (clasificarea alimentelor, piramida unei alimentații echilibrate, protecția consumatorului etc.).
  - Sănătatea reproducerii (ciclul menstrual, metode de contracepție, infecții transmisibile pe cale sexuală).
  - Bioetică.
  - Consumul și abuzul de substanțe toxice – drogurile, alcoolul, tutunul precum și consecințele ce derivă din acestea cum ar fi: absentism și abandon școlar, delincvență juvenilă (comportamente cu risc).
  - Accidente, violență, abuz fizic (inclusiv reguli de acordare a primului ajutor), violența în familie.
- Aceste teme vor fi abordate gradual, în concordanță cu ciclurile de dezvoltare fizică și psihică ale elevilor.

Beneficiari:

Educația pentru sănătate face parte din viața culturală a fiecărei țări, deci organizarea și propagarea noțiunilor de ocrotire a sănătății, a sanogenezei, nu revine exclusiv sectorului sanitar ci, în egală măsură, trebuie să participe și alte sectoare ca: învățământul, organizații civice, biserica, diverse asociații, unități productive sau comerciale de stat ori particulare, toate având anumite responsabilități în acest sens.

Programul " Sănătatea prin educație " și este adresată în special cadrelor didactice care doresc să își asume roluri de formatori și facilitatori ai dezvoltării armonioase a copilului și adolescentului, a stării lui de bine și a unei calități superioare a vieții. Ea constituie un instrument util în realizarea la clasă a activităților de educație pentru sănătate. În același timp programul se adresează elevilor, părinților acestora și întregii comunități

Obiectivele urmărite în cadrul Programului " Sănătatea prin educație " vizează:

1. promovarea sănătății și a stării de bine a elevului, respectiv:

- funcționarea optimă din punct de vedere somatic, fiziologic, mintal, emoțional, social și spiritual;
- formarea unui stil de viață sănătos.

2. dezvoltarea personală a elevului, respectiv:

- autocunoașterea și construirea unei imagini pozitive despre sine;
- comunicare și relaționare interpersonală;
- controlul stresului;
- dezvoltarea carierei personale.

3. prevenire, respectiv:

- prevenirea accidentelor și a comportamentelor cu risc pentru sănătate;
  - prevenirea atitudinii negative față de sine și viață;
  - prevenirea conflictelor interpersonale, a dezadaptării sociale și a situațiilor de criză.
- Programul național și curriculum-ul de Educație pentru sănătate urmăresc:
- să asigure educarea populației școlare pentru un stil de viață sănătos;
  - să faciliteze accesul la o informație corectă, avizată, atât în mediul urban cât și în mediul rural;
  - să realizeze, în mod indirect, educația adulților;
  - să conducă la diminuarea numărului de îmbolnăviri și reducerea comportamentelor cu risc pentru sănătate;

- să contribuie la creșterea calității actului medical

Pentru a-si atinge scopurile, programul educational trebuie aplicat:

La nivel comunitar: diverse domenii de actitate, mass-media» La nivelul asistentei medicale: primare, (care sa organizeze actiuni de promovare a sanatatii, de screening si evaluare a starii de sanatate a populatiei, de interventie terapeutica si monitorizare a factorilor de risc) si secundare si tertiare (implicate in actiunile curative ale patologiei meolice si astfel in preventia secundara a bolilor cardiovasculare).

Populatia tinta este reprezentata de:

- Populatia generala, unde se doreste promovarea sanatatii, prin implementarea stilului de ata sanatos ;
- Populatia aflata la risc, unde optimizarea stilului de ata este in principal metoda profilactica, cu certe beneficii, in unele situatii putand deveni terapeutica ;
- Populatia cu patologie prezenta, la care modificarile comportamentale pentru optimizarea stilului de ata den metode terapeutice, procesul educational integrandu-se in managementul clinic;
- Personalul medical, in cadrul programelor de educatie medicala continua

Concluzie :

O strategie integrată de promovare a sănătății in educatie, trebuie să folosească mesajele, activitățile, canalele de comunicație și rețelele instituționale, într-o îmbinare care să se dovedească cea mai adecvată specificului categoriilor de populație vizate și condițiilor în care acestea trăiesc.

Bibliografie:

1. **EDUCATIE PENTRU SANATATE CLS. 7-8 Zoe Partin**
2. **EDUCATIE PT. SANATATE - manual optional de Zoe Partin, Ioana Stama**
3. **Programa scolara „educatia pentru sanatate MEC**
4. **Psihologia educației 2009 de Elena Stanculescu**

Cei șapte ani... de-acasă!

Prof. MĂRȘĂVINĂ ILEANA GRĂDINIȚA "SF. URSULA" CARANSEBEȘ CARAȘ- SEVERIN

"Copilăria e o lume aparte;pentru noi,o lume fantastică,ireală,pentru cei care fac parte din ea,dimpotrivă,una reală și plină de armonie."(Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Sintagma "cei șapte ani de-acasă" se referă la educația pe care copilul o primește de la părinții,la un copil bine-crescut,mai precis la dobândirea unor bune deprinderi:

*deprinderi igienico- sanitare(de autoservire);

* deprinderi de comportare civilizată și de politețe;

* deprinderi de ordine și curățenie.

Vorbim de cei șapte ani de acasă deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia,în special până la vârsta de trei ani,iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere,prin comunicare,îndrumare și foarte multă răbdare. Progresele copilului sunt lente,însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung.

Trebuie să existe o concordanță deplină între ce i se cere copilului în familie și ceea ce se realizează la grădiniță.

Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor.Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări,care mai târziu ar necesita un consum mai mare de energie și timp.

În procesul educativ de formare a deprinderilor se conturează mai multe etape de care părinții, ca și ceilalți factori educativi,trebuie să țină seama.

Prima etapă constă în familizarea copilului cu obiectele necesare și cu denumirea lor(săpun,prosop,lighean,spălător). Acum se formează o imagine globală asupra acțiunii și a obiectelor.

În etapa a doua,se explică și se demonstrează operațiile în ordinea lor firească ,se demonstrează fiecare mișcare în parte,iar copiii o imită. De exemplu,când copilul învață cum se spală mâinile,îi explicăm pașii, respectându-se succesiunea lor logică:"*Întâi udăm mâinile,apoi le dăm cu săpun...*"Copiii imită mișcărilor făcute de educatoare,după care,pe rând,exersează.

Cea de a treia etapă o constituie formarea și consolidarea propriu-zisă a deprinderii. Copiilor le este cerut să execute operațiile în succesiunea lor,dar sub supravegherea adultului. Acum,copiii pot sesiza singuri greșelile,rețin detaliile în mod concret,elimină mișcărilor de prisos. Ritmul de execuție este lent,din cauza faptului că operațiile nu s-au automatizat încă.

Pentru a verifica dacă s-a înțeles și s-a reținut succesiunea operațiilor,i se cere copilului să arate cum se spală. În acest timp, educatoarea urmărește corectitudinea execuției și corectează greșelile, dacă e cazul.

În cea de a patra etapă, deprinderile se automatizează; aceasta este posibil după vârsta de 5-6 ani. În această etapă, copilul execută operațiile corect, cu minimum de energie. Deprinderea este formată când toate operațiile se desfășoară normal, fără consum mare de energie și timp.

Etapă a cincea a formării oricărei deprinderi o constituie perfecționarea ei. Este de fapt, *faza formării stereotipului dinamic*, adică automatizarea acțiunii.

În această perioadă este nevoie de prezența și supravegherea adultului, deoarece deprinderile nu se pot realiza de la sine, ci este necesară perfecționarea lor continuă, până se ajunge la obișnuință.

Fiecare părinte sau educatoare trebuie să cunoască bine etapele de formare a deprinderilor, acestea corespunzând stadiilor dezvoltării psihoindividuale a copiilor. În acest scop, de fiecare dată, este bine să se facă aprecieri pozitive și să se încurajeze copiii care execută corect operațiile respective. În felul acesta, se crează o motivație adecvată față de acțiune, iar copiilor li se cultivă încrederea în forțele proprii. Copiii de 3 ani nu știu cum trebuie să folosească săpunul, deschid robinetul, dar uită să-l închidă sau se săpunesc și uită să-și frece mâinile ori uită să se clătească și se șterg imediat. După 3 ani și jumătate – 4 ani, pot fi lăsați să se spele singuri pe mâini.

Activitatea fundamentală a copilului în grădiniță este jocul. De aceea, la această vârstă multe deprinderi se pot forma în timpul și cu ajutorul jocului.

Cu efect simulator pot fi folosite *lauda și îndemnul*. Atunci când se urmărește trezirea interesului copilului pentru o anumită deprindere, este bine ca tonul să fie plin de voie bună, de blândețe, de înțelegere. Nu trebuie folosit un ton ridicat. Aceasta declanșează copiilor reacții de respingere a acțiunii. Laudele trebuie folosite cu măsură, apoi din ce în ce mai puțin, până ce nu va fi nevoie de ele.

Considerarea *deprinderilor de comportare civilizată și de politețe* sunt aspecte de bază în procesul instructiv-educativ. Preșcolarii, mai târziu școlarii, participă la diferite activități în mod organizat; ei trebuie să acționeze conform sarcinilor primite din partea educatoarei, a învățătoarei și să respecte *disciplina*. În vederea realizării acestei capacități se pot desfășura cu copiii jocuri care dezvoltă răbdarea, stăpânirea de sine, perseverența.

Pentru formarea deprinderilor de comportare civilizată, este necesar ca toți membrii familiei să arate concordanță de păreri și atitudine. Nu i se poate cere copilului să se comporte civilizată, să respecte liniștea cuiva, dacă ceilalți nu o respectă. Exemplul personal (părinte, membri de familie, prietenii acestora) este hotărâtor!

„*Politețea este cheia de aur care deschide toate ușile*” și, de aceea, este important ca această deprindere să se formeze de la cea mai fragedă vârstă – vârsta antepreșcolară și preșcolară.

Pentru a fi numit politicos, copilul este învățat să:

- folosească *formule de salut* adecvate situației și să utilizeze pronumele de politețe în cazul adresării unor adulți;

- pună mâna la gură *când tușește sau strănută*;

- spună „*Mulțumesc!*” atunci când primește ceva, un cadou de exemplu, dar și atunci când primește un compliment sau un ajutor;

- spună „*Te rog!*” atunci când dorește să obțină ceva;

- știe cum să răspundă la telefon și cum să încheie o astfel de conversație;

- nu îi întrerupă pe alții atunci când vorbesc;

- știe să-și ceară scuze când a greșit cu ceva;

- îi ajute pe alții când au nevoie de ajutor;

- ofere locul în autobuz unei persoane mai în vârstă sau unei femei însărcinate;

- lase călătorii să coboare și apoi să urce el în mijloacele de transport în comun,

- folosească un ton moderat și o atitudine plăcută în relațiile cu ceilalți;

- fie darnic cu lucrurile sale etc.

Pentru formarea și consolidarea oricărei deprinderi este necesar ca părinții să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor, precum și de cele psihofizice. Căile și modalitățile de educare trebuie adaptate vârstei și puterii de înțelegere a acestora.

Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se dezvoltă în timp ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Pe întreaga perioadă se vor manifesta unitate de vederi în cerințe, perseverență, răbdare, înțelegere, dar și exigență. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare: Aceasta este „*cartea de vizită a familiei*”.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat, manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, va fi sociabil, se va integra cu ușurință într-un colectiv de copii, dar și de adulți. Educația primită în *cei șapte ani de-acasă* depinde de relația afectivă dintre părinți și copil, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Copilul este pregătit încă de la naștere să primească informații, dar este foarte important mediul în care sunt transmise acestea, de către cine și în ce mod.

ȘCOALA ȘI FAMILIA

PROF. ÎNV. PRIMAR - MARTIN RAMONA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂIUȚI, com. Căiuți, jud. Bacău

În această lume în permanentă schimbare, aflată sub presiunea competițiilor de orice fel, părinții, cadrele didactice, comunitatea locală se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Colaborarea dintre familie și școală este un factor esențial în procesul de educare a școlarii. Numai împreună putem reuși să dăm societății un cetățean pregătit, gata să înfrunte problemele inerente ce apar, capabil să relaționeze, să se integreze în colectivitate, să facă față cerințelor acesteia.

Familiiile în societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției copiilor și, uneori, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu cei mici. Dacă mai există și lipsă de comunicare între școală și familie, situația devine mai complicată. De aceea, școlile încearcă să vină în întâmpinarea părinților prin organizarea unor activități comune, un rol important avându-l lectoratele deoarece prin intermediul acestora cadrele didactice îi pot îndruma pe părinți, îi pot face să înțeleagă rolul pe care îl are parteneriatul școală-familie în procesul de instruire a copiilor.

Parteneriatele eficiente sunt planificate și implementate cu grijă, personalul școlii trebuie să se instruiască și să ceară la nevoie ajutorul unor specialiști în consiliere școlară pentru a pune în practică cooptarea părinților. Un prim pas este evaluarea, la începutul anului școlar, a nevoilor, perspectivelor și modelelor părinților, în ceea ce privește implicarea școlară. Această evaluare îl ajută pe cadrul didactic în planificare și în transmiterea mesajului către părinți că le este apreciată opinia și că va fi luată în considerare de către școală.

Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde la trebuințele elementare ale elevului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral – spiritual al acestuia. Se constată în ultima vreme o depărtare a familiei de școală, o scădere a interesului părinților pentru rezultatele școlare. Părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au răbdare să le acorde atenție.

Schimbările în plan socio-economic exprimă necesitatea reală a colaborării între școală și familie atât în rezolvarea unor sarcini de susținere materială, precum și în cooperarea, în alegerea programelor de instruire și educare pentru cunoașterea personalității copiilor, pentru orientarea școlară și profesională.

Se impune o reconsiderare a relației familie-școală. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta.

După cei 6-7 ani de-acasă, școala are un rol primordial în asigurarea educației copiilor. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor. Apoi, o serie de aspecte ale comportamentului elevilor, absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură etc., nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers-activitatea de la școală este o continuare a activității de acasă. Întregul proces de educație și mai ales de instrucție se realizează atât la școală, cât și acasă.

După cum spunea Maria Montessori, "Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, el intră în civilizație".

Școala colaborează cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării lui fizice, intelectuale, morale și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală.

Omenia nu se poate învăța numai la școală. Ea se învață acolo la începuturile copilăriei, în atmosfera caldă, plină de afecțiunea familiei. Îndatorirea de creștere și educare a copiilor nu înseamnă numai asigurarea unui trai bun. Acesta nu înlocuiește educația. Sunt părinți care în îndeplinirea

obligărilor de părinți uită de răspunderea cetățenească pe care o poartă manifestând fie lipsa de supraveghere a copiilor, considerând că școala trebuie să răspundă pentru educația lor, fie grija exagerată numai pentru asigurarea condițiilor materiale.

Omul nu poate fi rupt de mediu, de familie, prima și cea mai naturală dintre comunități, dar fiecare copil are anumite trăsături temperamentale, înclinații, capacități, interese, adică o anumită personalitate care se exprimă în manifestările individuale.

“Lucrul cel mai important este să vă cunoașteți copilul”, spunea marele pedagog J.J.Roussou.

În educație lucrul cel mai important este să cunoști materialul viu pe care-l modelezi.

Copilul trebuie cunoscut nu cu optica de mamă orbită de dragoste pentru copilul ei, ci să-i analizezi comportamentul, adică gesturile, limbajul, atitudinea, responsabilitatea, seriozitatea, respectul, etc. și cum n-ai ști al cui fiu este, considerându-l un copil pe care-l cunoști pentru prima oară.

Sentimentele pe care le nutresc părinții față de copii nu trebuie descoperite cu toată sinceritatea. O vorbă inteligentă din popor spune că “pe copil trebuie să-l săruți când doarme”.

Cu cât copilul știe că se bucură de mai multă dragoste, uneori o dragoste bolnavă, cu atât i se permite să se alinte mai mult, să ceara tot mai multe de la părinți.

Marele pedagog Makarenko recomandă “dragostea severă”, adică dragostea protectoare îmbinată cu autoritate, la nevoie chiar cu severitate.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Dascălul este înainte de toate un exemplu atât în ceea ce privește volumul de informații, dar mai ales în ceea ce privește comportamentul.

A crește și a educa un copil este o operă care cere, înainte de toate, multă dragoste; aceasta nu înseamnă că ea nu impune și rațiune, bazată pe cunoștințe precise. Copilul pe care noi îl creștem și educăm nu este la fel cu toți ceilalți, el este unic pentru noi și de aceea educația pe care i-o dăm trebuie adaptată personalității lui. Ca și o plantă, copilul crește diferit în funcție de ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Această ambianță, acest climat, poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal și răspunderea o purtăm noi, educatorii și părinții lui. Dacă pe acest drum părinții și copiii vor găsi sprijin din partea noastră a educatorilor, mai târziu, peste ani, efortul ne va fi răsplătit.

BIBLIOGRAFIE :

M. Golu , „ *Dinamica personalității* ”, Ed . Geneze, București, 1993

Nicola, Ioan – „ *Pedagogie*”, E.D.P., R.A., București, 1992;

Soica, Marin – „ *Pedagogie și psihologie*”, Editura Gheorghe Alexandru, 2002;

Nica, I, Țopa, L., “*Colaborarea școlii cu familia elevilor*”, Ed. Did. și Ped., București, 1974

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv.preșc.: Martinaș Lucia
Grădinița cu Program Prelungit „Sf. Sava”, Iași

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primii ani din viață influențează comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, specialiștii precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Se spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Copilul trebuie lăsat să exploreze mediul înconjurător, pentru că data viitoare nu i se va părea interesant. Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologii subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. Și aici, este mai bine să i se dea copilului un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să fie lăudat pentru asta.

După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Bibliografie

1. Anghelescu Carmen, (1989), *Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului)*, editura Medicală, București;

2. Ciofu Carmen, (1998), *Interacțiunea părinți-copii*, editura Medicală Amaltea;
3. **** Institutul de Științe ale Educației – Laboratorul Teoria Educației, coordonatori Mihaela Ionescu și Elisabeta Negreanu, (2006), *Educația în familie – Repere și practici actuale*, Editura Cartea Universitară;
4. Vrăsmaș Ecaterina Adina, (2002), *Consilierea și educația părinților*, editura Aramis, București.

Importanța celor șapte ani de-acasă

MÂRZALI ONGEN LICEUL TEOTETIC MURFATLAR

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane. S-a constatat că educația din primii ani de-acasă, de care cei mici au parte în familie, se reflectă în bună parte în viitorul adult. Niciun părinte nu-și dorește ca copilul său să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme, să consolideze și să cizeleze normele deja deprinse din familie.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalti decât unul caruia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Incepe să-l înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu se țin prelegeri și nu îl critici în public, nu îl umilești și nu îl jignești față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Chiar de la vârsta de 2-3 ani putem să învățăm copilul despre bunele maniere fără prelegeri. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe corect ce poate să facă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Maslovschi Claudia Magdalena
Școala gimnazială nr.3 Suceava

Ideea de la baza acestei expresii este că normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN VIAȚA COPIILOR

Mate Cătălina Viorica, Școala Gimnazială Papiu Ilarian, Județul Mureș

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți, care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalității.

Cele trei grupe mari de factori sunt: ereditatea, mediul și educația. În actul de educare a copilului, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că "în familia și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter". În familie, copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ale ontogenezei. Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea.

Familiiile dezorganizate au o influență haotică, fluctuantă. Familia are datoria de a facilita socializarea copilului și adaptarea acestuia la condițiile impuse de societate, fiind prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară devenirii umane.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

Cei "șapte ani de acasă", ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu încredință să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copiii, le poartă grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor. Dar această

dragoste nu trebuie sa fie oarbă. Parinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile , nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora

Experiența educației în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercari. O problemă aparte a educației în familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare că părinții concentrează toată grija și dragostea asupra singurului lor copil. Dar această dăruire afectivă pe deplin explicabilă trebuie totuși supusă unui control rațional. Părinții sunt datori să-i găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l "acopere", să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos , sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

Totul se începe și se învață în familie.Dacă copilul nu învață să iubească în familie ,de la părinții săi,unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a desprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai din fericirea reciprocă,în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității?Copiii preiau totul și imită totul.

În concluzie ,familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice,mintale si afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze încetul cu încetul adevărata lui personalitate.

Bibliografie:

Stănciulescu,E.,”Sociologia Educației Familiale”,vol.1,Editura Polirom,Iași,1998.

Maurice Debese, “Psihologia copilului de la naștere la adolescență “ ,Editura Didactică și Pedagogică ,București,1970.

”Importanța celor șapte ani de acasă”

**Prof.înv.preșc.Mateaș Lucia-Viorelia
Șc.Gimnazială ”Ioan Slavici”-GPP51-Oradea**

”Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”.Albert Einstein

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familie. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să -i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordantă între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu

în societate. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR :MATEI ANCA IONELA GRĂDINIȚA P.P.“DUMBRAVA MINUNATĂ,,HUNEDOARA

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.“

Maria Montessori în Descoperirea copilului

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

În zilele noastre, în familiile de astăzi situația este diferită de cea a generațiilor anterioare. În cele mai multe familii, din generațiile anterioare, tatăl era cel care mergea la muncă și se ocupa de siguranța financiară a familiei, iar mama era în permanență lângă copiii ei, asigurându-se că le oferă acestora educația necesară. În zilele noastre, părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi formează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui. Această etapă este, de asemenea, o etapă nouă și-n viața părinților. Odată cu începerea grădiniței și programul copilului se schimbă. Copilul va avea un program bine delimitat, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități. Copilul va sta o parte din zi la grădiniță, iar cealaltă parte din zi, acasă. Pentru a reuși să-și atingă o educație de bună calitate, în cei șapte ani de acasă, trebuie să existe o bună cooperare între cadrele didactice și părinții copiilor. Educația trebuie furnizată și susținută în mod continuu în ambele medii. Grădinița și familia trebuie să colaboreze real, bazându-se pe încredere și respect reciproc, pe grija față de copil, făcând loc unei relații deschise. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Familia și grădinița sunt agenții educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Un factor important îl constituie raporturile dintre cei doi factori educativi, relațiile reciproce pe care le dezvoltă, poziția pe care o adoptă fiecare în relația grădiniță-familie. Părinților le revine totuși rolul primordial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora condițiile materiale, cât și un climat afectiv și moral.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul

rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE :

P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002;
Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998;
www.didactic.ro

STUDIU DE SPECIALITATE DESPRE IMPORTANȚA „CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv. primar MATEI ANCUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RUGINEȘTI, JUDEȚUL VRANCEA

Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, mai mult prin imitare decât printr-un comportament conștient. Copilul își însușește un set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră. De părinți depinde ca, componentele unei bune creșteri să fie deprinse de copii de la o vârstă fragedă, iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Educația primită în familie își pune amprenta pe formarea personalității și comportamentului copilului. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

❖ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapă în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

❖ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

❖ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

❖ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

❖ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masă.

❖ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important că micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații.

Bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Importanța celor 7 ani de acasă Studiu de specialitate

**Prof.inv.primar Matei Aniela Ioana
Școala Gimnazială Emil Racoviță Gârda de Sus**

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot exemplifica câteva generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul care este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public: Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii: Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Înțelegerea normelor sociale: Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă: O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui.

Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

DESPRE IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

EDUCATOARE: PROF. MATEI ELENA-IULIANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Importanta celor 7 ani de acasa in dezvoltarea armonioasa a adolescentului

**Prof. Matei Loredana Doinita,
Colegiul Economic Mangalia**

Cand vorbim despre cei 7 ani de acasa ne gandim la educatia pe care copilul o primeste de la parinti, la formarea lui pana cand merge la scoala. Cand spunem ca un copil are cei 7 ani de acasa ne gandim la un copil bine crescut, frumos educat, care stie sa salute, sa spuna multumesc, te rog, se comporta cuviincios cu cei de varsta lui si cu adultii.

Principalele elemente ale celor 7 ani de acasa sunt:

- Salutul
- Comportamentul in public
- Comportamentul cu prietenii
- Intelegerea normelor sociale
- Manierele la masa
- Recunoasterea greselilor si asumarea lor
- Tact si toleranta
- Limbajul
- Atitudinea fata de ceilalti

Cei 7 ani de acasa se reflecta mai tarziu in dezvoltarea armonioasa a adolescentului si dau echilibru adultului. Acestia invata inca din copilarie stima de sine, comunicarea, dragostea. Daca in familie comunicarea este defectuoasa, copilul va invata greu sa comunice. Daca nu va fi lasat sa isi exprime emotiile fara teama, va deveni introvertit si va fi un adult dificil. Dragostea cu care parintii isi trateaza copilul ii permite acestuia sa se dezvolte si sa aiba incredere in forte proprii. Se simte protejat, se dezvolta armonios si se vad deja deprinderile si inclinatiile copilului. Bunul simt si cei 7 ani de acasa sunt piatra de temelie in educatia oricarui copil. Copiii invata foarte mult prin puterea exemplului principiile de viata sanatoase si nu este de ajuns sa li se spuna. Ei trebuie sa vada cum se comporta adultii si vor dori sa imite. Este foarte important pentru un copil cu cine locuieste in primii 7 ani si unde locuieste. Este foarte important sa primeasca dragoste si atentie. Conteaza foarte mult ce vede si ce aude in jurul sau, cu cine se joaca si cum i se vorbeste, daca este tratat cu respect, daca i se vorbeste frumos sau se tipa la el, daca critica este constructiva sau distructiva.

Copiii se dezvoltă foarte mult prin joaca in primii ani. Joaca si jocurile sunt foarte importante, la fel si mediul inconjurator. Un copil care creste fara parinti va fi lipsit de afectiune si nu va fi obisnuit sa manifeste afectiune fata de cei din jur. Familia ne invata despre adevar, bun simt, respect, toleranta, ingaduinta, politete, dragoste de oameni si animale.

Educatia face parte din viata tuturor. Ea este importanta deoarece oamenii vor aprecia copiii educati si linistiti. La fiecare pas ne lovim de puterea educatiei. Devenim mai calculati, mai capabili si din vise ne facem scopuri. Educatia ne ajuta sa iesim din conflicte, sa evitam situatiile neplacute, sa ne ferim sau sa ne aparam in anumite situatii.

Cei 7 ani de acasă STUDIU

**Prof. Matei Sorina-Carmen
Liceul Teologic Baptist Alexa Popovici, Arad**

Expresia “cei 7 ani de acasă” cuprinde totalitatea normelor, regulilor, învățămintelor, valorilor asimilate de copil în primii 7 ani de viață în cadrul familiei sale. Aceasta expresie este folosită, în general, pentru a descrie comportamentul unei persoane într-un anumit context. Cu toții știm că educația din primii ani de viață, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Cercetările au demonstrat cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar al viitorului adult. Primul pas în dezvoltarea armonioasă a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Plânsul copilului este în acel moment singura lui formă de comunicare, iar părinții îi identifică nevoile și i le satisfac.

În jurul vârstei de un an se dezvoltă limbajul, iar acesta reprezintă iarăși un moment foarte important. Este indicat ca membrii familiei să vorbească în permanență cu copilul, să-i citească povești, pentru că el învață în această perioadă prin imitație. Între 1 și 3 ani este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze mediul inconjurator.

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul știe că dacă va face o criză, dorințele lui vor fi îndeplinite. În această perioadă delicată este bine ca părinții să-i explice copilului calm și pe înțelesul acestuia, aplanând crizele.

Specialiștii atrag atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se pot transforma în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. După 5 ani copiii înțeleg regulile, iar între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile sănătoase. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Se spune ca politețea este oglinda familiei. Tot acum, sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani, copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Dacă cei din familie vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. Copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Până la 6-7 ani un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte și ei la rândul lor niște reguli de viață și de comportament. Copilul învață de la propriii săi părinți cum să își respecte părinții, prin exemplul pe care îl dau părinții.

Nu e ușor, ca părinte, să păstrezi regulile constant, însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constanță în principii. Dacă în familie se tolerează un anumit comportament, iar în ziua următoare nu mai este tolerat, copilul va fi dezorientat. Constanța regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvolta simțul responsabilității.

Copiii au tendința de a încălca regulile și este perfect normal. Ca act educațional însă, părintele trebuie să înțeleagă că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate, pe cât posibil. Asta înseamnă o educație responsabilă și asta duce la creșterea unui adult responsabil.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv. primar. MATEI TATIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU”, ONEȘTI
JUD. BACĂU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale “părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către “părinții inteligenți”:

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ
ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Prin urmare cei șapte ani de acasă împreună cu educația primită în familie sunt adevăratele calități ale unei persoane deoarece de această educație depinde caracterul și comportamentul unei persoane.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006

P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

<http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa>

<https://jurnalspiritual.eu/familia-si-rolul-ei-in-viata-copiilor/>

Despre educarea sentimentelor

prof. Mateș Ionela Cristina, Liceul Tehnologic "Moga Voievod" Hălmașii

"Recunoașterea emoțiilor noastre chiar ne poate ajuta să identificăm scopul greșit aflat la baza comportamentului unui elev. Dacă suntem plictisiți, atunci înseamnă că purtarea sa reprezintă, probabil, o dorință de atenție. Dacă ne simțim amenințați, atunci comportamentul său este o încercare de a obține puterea. Dacă ne simțim jigniți, atunci, cel mai probabil, comportamentul poate fi o tentativă de răzbunare, iar dacă ne simțim descurajați, probabil că elevul manifestă, în mod intenționat, un comportament nepotrivit." (Dreikurs, 1969)

"Este important să înțelegem că dorința de răzbunare este simptomul unei suferințe acute. Elevii aceștia se exteriorizează agresiv și îi jignesc pe ceilalți pentru că ei înșiși se simt profund jigniți și înstrăinați. Au cea mai mare nevoie de înțelegere și ajutor. Conștientizarea deplină poate fi deosebit de utilă, deoarece trebuie să ne învingem tendința naturală de a ne apăra pe noi și pe alții prin represalii îndreptate împotriva acestor elevi." (Patricia A. Jennings)

În capitolul "Cum să reacționăm la comportamentele dificile" are un subtitlu despre motivele comportamentului inadecvat, adică, cum se spune fără cei șapte ani de acasă, ni se explică că elevii se poartă inadecvat pentru că mediul nu este potrivit pentru stadiul lor de dezvoltare. De exemplu, nu ne putem aștepta ca o clasă de copii de grădiniță să stea locului o lungă perioadă de timp, ascultând un părinte vorbind despre călătoria sa în Italia. Dacă unor copii mai mari li se cere să stea pe scaune sau în bănci prea mici, se vor simți incomod și le va fi greu să se concentreze la lecție. Astfel este propusă instruirea diferențiată (Tomlinson, 2001). Însă cred că nici așa nu se poate ajunge la o conștientizare pentru parcurgerea programei, indiferent de nivelul lor de abilitate. Din cauza unor probleme familiare, unii copii nu vor reuși să învețe să își regleze singuri atenția și comportamentul. (Gilliam, 2005) Când copiilor le lipsesc sentimentul propriei valori și cel al apartenenței, ei tind să solicite o atenție necuvenită. Când elevii simt că modul lor de a obține atenție nu le aduce sentimentul propriei valori și al apartenenței, de care au nevoie, încep să rivalizeze pentru putere cu adulții și cu alți elevi, este de părere Patricia A. Jennings.

Cred că nu există copii răi sau needucați, toți au primit o educație, însă cred că fără educația religioasă nu vom putea avea completă acea educație denumită "cei șapte ani de acasă". Adică părinții trebuie să le spună copiilor de "Doamne, Doamne", să le spună că este Cel ce vede și aude toate, că este creatorul nostru, că El dă viață, acestea fiind cămăzile pe care se va putea construi și celelalte tipuri de educații. "Pornind de la faptul că fiecare om constituie o persoană unică și irepetabilă, în planul educației religioase spiritul creator are în vedere, în special, conducerea elevilor spre descoperirea de soluții personale cu care se confruntă, spre cunoașterea propriei personalități și spre identificarea modalităților de valorificare a darurilor primite de la Dumnezeu." (Dorin și Monica Opreș)

Vă voi relata o povestioară pe care părinții ar putea-o spune copiilor sau, după acest model, chiar să le cumpere povestioare religioase din care vor învăța ce înseamnă cei șapte ani de acasă: "O femeie de la țară călătorea cu un grup de oameni care mergea la tribunal, pentru a primi sentința într-un proces. Pentru a-și mai uita de necazuri, ei au început să râdă pe seama femeii simple. Ajunși în fața tribunalului, l-au văzut pe judecător că așteaptă pe cineva la intrare. Spaima pe care au simțit-o la vederea lui, a fost amplificată când au constatat că femeia de care au râs era chiar mama judecătorului. Ajunsă în fața lui, mama l-a rugat pe fiul ei să fie îngăduitor cu acei oameni, deoarece sunt necăjiți." ("Inimă de mamă", de P.S. Iustinian Chira - povestită pe scurt) Apoi să -i întrebe pe copii pentru a evidenția elementele pozitive și negative din comportamentul personajelor prezente în fragmentul citit, precum și consecințele acestuia, de exemplu: Ce s-a întâmplat în timpul călătoriei? Cum a fost posibil ca oamenii din grup să o jignească pe femeie, deși ea nu le făcuse niciun rău? De ce au avut această atitudine? Ce alternativă aveau ei? Care au fost consecințele acestei fapte săvârșite de ei? Care credeți că a fost starea sufletească a femeii, atunci când era jignită doar pentru că era de la țară, de condiție socială modestă? Care a fost atitudinea femeii față de oamenii din grup? Voi cum ați fi procedat dacă v-ați fi aflat în locul ei? Care trebuie să fie atitudinea unui adevărat creștin atunci când se află în astfel de situații?

Da, părinții, profesorii, sunt responsabili de comportamentul, de sufletul copiilor, dar nu depinde doar de noi, ci și de ei, de "aluatul" frământat. Și chiar și așa, toți copii pot fi buni, adică pot fi "modelați", învățați cum să se comporte, când să vorbească și când să tacă, cum să comunice, cum să se îmbrace, cum

să gătească și cum să se roage.

Lecturarea și explicarea unor fabule, ar fi binevenite, de exemplu, fabula: "Câinele și măgarul" sau "Câinele și cățelul" de Grigore Alexandrescu: câinele este imaginea omul ascultător și robace, dar orgolios și conștient de posibilitățile sale de afirmare. Deși a plecat din slujba leului, îl respectă și este mândru că l-a slujit. Măgarul amintete de tipul ignorantului și al naivului. El se oferă repede, fiind credul, să devină stăpânul câinelui, crezând că astfel își va schimba și statutul social. Samson, câinele, este tipul parvenitului, Samurache, câinele, este naivul, iar boul - omul lipsit de opinie. Fabula "Râul și pârâul", de Nicolae Pop, "Bibolul și coțofana" de George Topârceanu, "Corbul și vulpea" de Jean de la Fontaine, "Cocostârcul și vulpea", "Teiul și stejarii" de Alecu Donici, "Cărbunele și diamantul" de Ionel Gologan, "Leul, măgarul și vulpea" de Lev Tolstoi.

Bibliografie

1. Dumitrache, Mimi, "Exersează compunerile pentru nota 10", editura Delfin, București, 2014
2. Jennings, Patricia A., "Mindfulness pentru profesori: cum să obții armonie și productivitate în clasă", editura Herald, București, 2017
3. Opreș, Dorin, "Metode activr de predare-învățare", editura Sf. Mina, Iași, 2008.

Cei sapte ani de acasa

Prof. Inv. Primar

MATHE ILZE

Liceul Tehnologic Jidvei

Expresia “Cei sapte ani de acasa” ne vorbeste foarte mult de mediul familial in care creste copilul. Familia este locul in care copiii primesc educatia necesara pentru a prinde radacini si apoi aripi pentru a zbura spre viitor.

Educatia in familie este foarte importanta deoarece pune bazele caracterului copilului care se va dezvolta pe tot parcursul vietii. Felul in care parintii se raporteaza la copii, afecteaza foarte tare modul in care copilul se va raporta la societate.

Totul incepe si se invata in familie. Prima data, copiii invata ce este lumea, ce este bine si rau. Ce au voie sa faca si ce nu. Parintii sunt mereu prezenti in formarea si dezvoltarea copiilor pentru restul vietii. Copilul incepe sa invete sa iubeasca, sa creada si sa se sacrifice. In familie se formeaza caracterul sau, devine un om mic din care se va forma fie o mare personalitate, un om cinstit si vrednic, fie un pungas marunt. Totul depinde de capacitatea parintilor ca copilul lor sa primeasca o educatie corecta.

Parintii au o mare responsabilitate. De ei depinde ca adultul de maine sa-si asume inca din primii ani ai copilariei toate componentele unei bune cresteri. A fi bine crescut inseamna ca copilul sa stie sa salute, sa stie sa se comporte in public, cu prietenii, sa cunoasca manierele la masa, sa cunoasca regulile nescrise ale lumii in care traim: trebuie sa astepte pana ii vine randul, sa spuna cuvintele magice “te rog”, “multumesc” si “cu placere”, respecta valorile sale si ai celor din jur. Trebuie sa-si recunoasca greselile, “imi pare rau” este expresia magica la fel ca “te rog”, sa stie sa piarda, dar si sa castige cu eleganta fara sa-l umileasca pe cel care a pierdut. Lucrurile acestea se invata mai mult prin imitarea parintilor, decat din povesti. Asa ca este foarte important ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici. Un copil manierat se va descurca mult mai bine decat un copil caruia ii lipsesc cei sapte ani de acasa.

Copilaria reprezinta cea mai buna perioada a vietii pentru educatie, pentru formarea si instruirea caracterului. Parintii sunt cei ce raspund de trebuintele elementare si de protectia copilului. Ei exercita o influenta atat de adanca, incat urmele ei raman intiparite pentru toata viata. Tot timpul familia trebuie sa incurajeze copilul, sa-l indrume si sa-i arate ce este bine si ce e rau. Familia este cea care ofera copilului primele informatii despre lumea inconjuratoare, primele reguli de comportament. Degeaba asteptam ca un copil sa salute, daca nu a vazut acest lucru la parinti. Sau sa spuna “te rog” daca nu a auzit cuvantul la parinti. In relatiile cu prietenii va tipa pentru ca asa a vazut acasa cand sa certau parintii. Aceste comportamente sunt luate prin imitatie, fac ce fac parintii. Modelele de conduita, de comportament oferite de parinti reprezinta primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea modului de comportare si relationare cu cei din jur.

Parintii trebuie sa-l invete pe copil sa asculte. Cu cat mai devreme copilul indeplineste sarcinile spuse de parinti, cu atat mai usor va fi educatia lui de mai tarziu. Ca sa-i formezi copilului un comportament adecvat nu sunt de ajuns cuvintele, Tebuie gasite modele din viata cotidiana sau sa recurga la metode mai dure. Unii parinti folosesc pedeapsa, in timp ce altii folosesc mijloace religioase de actiune, dar si la pedeapsa fizica. In primul rand, copilul este pus sa faca ceva, fiind obligat. El nu va invata sa faca cele necesare dupa vointa lui si pentru ca asa este corect. In al doilea rand, daca pedeapsa devine prea frecventa, aceasta il face pe copil rautacios, retras, se pot lasa urme adanci in formarea caracterului sau.

Ideea de baza a expresiei “Cei sapte ani de acasa” este ca normele de conduita se invata in familie. Nu stiu cat de actuala mai este aceasta expresie dar totusi “Cei sapte ani de acasa” reprezinta oglinda educatiei pe care parintii o ofera copiilor. Regulile de comportament si educatia primita in primii ani de viata a copilului isi pun amprenta pe formarea lui ca adult. Scoala nu poate decat sa-i ofere cunostintele si informatiile necesare pentru a razbi in viata, greu se poate modifica comportamentul deja format.

Educatia copiilor este foarte importanta, dar din pacate astazi nuse mai realizeaza asa cum trebuie. Grijiile de zi cu zi ii coplelesc pe parinti, acestia muncind pentru a le oferi un trai decent. Toate acestea se rasfrang negativ asupra copiilor. Copiii sunt destul de rebeli, agitate si cei mai multi nu dovedesc ca au avut parte de o educatie in familie. Nu putem vorbi de educatia copiilor daca parintii nu sunt educati.

Parintii trebuie sa fie constienti de importanta prezentei lor alaturi de copii. Ei trebuie sa cunoasca prioritatile in cadrul familiei, tinand cont de problemele pe care le pesupune societatea de astazi.

Lectura în familie și la școală

prof.bibl. Matica Ioana-Carmen
Școala Gimnazială „Dacia” Oradea

Lectura azi nu este la modă, invocându-se diferiți factori care o împiedică, dar Mircea Cărtărescu spune că: “Lectura nu are ca inamic ceva din afară. Nu televizorul, computerul, ritmul vieții ne fac să nu mai citim (cum trebuie), ci slăbirea interesului pentru viața interioară”.

În era internetului elevii (dar și maturii) citesc puțin, dar acest lucru se poate schimba atât prin educația corectă în familie, cât și prin intermediul școlii. Dacă mama, tata, fratele citesc o carte seara, în loc să privească televizorul sau să se joace la calculator, atunci și surioara va lua o carte, o va răsfoi mai întâi, și poate, o va citi.

Educarea interesului pentru lectură, motivarea elevilor este nu numai o mare artă, o muncă asiduă și bine dirijată a învățătorului, dar și un pas sigur spre reușită. Întocmirea la începutul anului școlar a listei de lecturi suplimentare, discutarea ei cu elevii și părinții este o activitate importantă. Elevul va ști ce are de făcut atunci când citește o lectură, părinții îl vor provoca pe copil să povestească cele citite, să comenteze împreună faptele personajelor, să aprecieze ce l-a impresionat. Este de dorit ca părinții, elevii și profesorii să devină adevărați parteneri în educație.

La activitățile de consiliere a părinților și elevilor se pune accent pe următoarele responsabilități ale părinților: să urmărească acasă interesul, atitudinea manifestată de copil pentru lectura suplimentară, să-l ajute să-și procure cărțile necesare de la bibliotecă sau chiar de la librărie.

Se va arăta părinților că dezvoltarea gustului pentru lectură trebuie să înceapă încă din familie după ce copilul împlinește 3 ani, așa cum arăta psihologul Jean Piaget. Un copil care îi vede pe membrii familiei că-și împrumută cărți de la bibliotecă și citesc în timpul liber, va citi cu plăcere.

Dascălul împreună cu bibliotecarul au misiunea supravegherii sufletelor copiilor, cunoscându-i și apropiindu-se de aceștia, îi pot îndruma spre lectura unor cărți care să le deschidă și să le lărgască universul cultural, angrenându-i în discuții ulterioare, după ce elevii le vor fi citit.

Un alt aspect îl constituie colaborarea dascălului cu familia. Elevul, în mod firesc, își petrece mai mult timp cu familia, în raport cu timpul petrecut în școală. Familia este pentru elev modelul care devine prilej de imitație, prin ținută, limbaj, comportament, gusturi. Și de aceea este de dorit ca și părinții să devină promotori în procesul instructiv educativ, alături de profesori.

Vorbind din punct de vedere psihologic, dacă este integrată zilnic în rutina copilului, lectura devine un bun mijloc de a întreține legătura de atașament și de a dezvolta această relație afectivă.

Percepută ca o activitate relaxantă, lectura devine și o cale de stimulare intelectuală a copilului. Astfel, stimulează percepția vizuală și auditivă, dezvoltă capacitatea de atenție, îmbogățește vocabularul, ajută la dobândirea deprinderii de a asculta, favorizează capacitatea de înțelegere, dezvoltă creativitatea și imaginația. S-a demonstrat faptul că dacă un copil a fost stimulat prin lectură între 0 și 5 ani, îi va fi mai ușor să citească și să scrie la școală. De asemenea, copilul care asociază foarte timpuriu lectura cu ceva plăcut este în mod natural atras spre cărți. Deci lectura este un bun punct de pornire spre reușita școlară.

Important este ca lectura să fie percepută ca o activitate plăcută, relaxantă. Aceste scurte momente de intimitate și confort alături de propriul copil oferă cadrul potrivit de a împărtăși de-a lungul paginilor, momente de fericire ce pot încheia frumos o zi din viața familiei. Vă veți simți răsplătit în ziua când copilul va căpăta plăcerea și obiceiul de a citi singur!

Cei șapte ani de acasă

**Prof. Educație muzicală, Monica-Mirela Matiuț
Școala Gimnazială „Dacia” Oradea, Jud. Bihor**

„Oamenii pe acest pământ sunt de mai multe feluri. Unii “desenează” un cerc în jurul lor și familiei lor și îi protejează pe aceștia. Alții, oameni mai “mari”, desenează un cerc mai mare în jurul lor și îi includ în acest cerc și pe prieteni, rude îndepărtate, vecini, locuitori ai aceleiași comunități, și luptă pentru a-i ajuta/a-i proteja și pe aceștia; iar alții, “cei mai mari” oameni dintre noi, desenează în jurul lor un cerc atât de mare, încât viața lor înseamnă să lupte pentru a-i ajuta pe cât mai mulți oameni, chiar dacă nu îi cunosc și nu au nicio legătură cu ei.” (preluat din filmul 10.000 BC)

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Avem 7 zile ale unei săptămâni care reprezintă mereu o încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu s-a odihnit într-a șaptea și a transformat-o în zi sfântă. Pentru familie duminica este o zi de odihnă, de rugă, de vizite, de plimbare în natură, de joacă, de împlinire și bucurie în sânul familiei - cuibul blând și ocrotitor al copilului. Modelarea și ocrotirea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează tot timpul, așa cum zilele săptămânii trec una după alta.

Precum planetele globului își urmează cursul pe orbitele lor în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori... OAMENI. Spre fiecare, minunea mică își întinde fragedele mânuțe și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea acestuia. Ocrotirea și îndrumarea copilului este importantă. Însă ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce să nu ne gândim și la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului?! Alături de copil să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încercăm cu energie din natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului în fiecare anotimp al vieții noastre. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins al lumii. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele și ne reamintește cât de binecuvântați suntem.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta dragoste și culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Cu un veșnic neastâmpăr urcă voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi va fi **dor** de părinți, de casa părintească unde va continua să se simtă cel mai bine. Învăță **respectul** și iubirea dacă este respectat și iubit. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Dacă cei dragi îl vor învăța că de cele mai multe ori oamenii din jur au nevoie de ajutor și înțelegere, copilul va avea compasiune **față** de cei din jur și va învăța să aibe **solidaritate** față de durerile și bucuriile semenilor lui. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora poate să obțină tot ceea ce își dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă într-un răsfăț nemăsurat și dăunător formării caracterului acestuia. În timp învăță un lucru simplu, dar adevărat - nu e bine să fii **singur** pe lumea aceasta. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și lipsită de viață. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, ar fi de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile amenajate special, alături de alți copii gălăgioși. Acolo învăță că spațiul public este al nostru și că toți împreună trebuie să-l păstrăm în condiții bune, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și un alt copil, învăță să dăruiască, să mulțumească și să ceară iertare atunci când a greșit.

Pe parcursul vieții ajungem mereu la aceeași concluzie, că întotdeauna e loc de mai bine! Însă să nu uităm un aspect important: nu suntem mașini ci oameni, care adesea greșim și continuăm să învățăm din aceste greșeli care nu ne definesc ci ne ajută să ne cunoștem mai bine limitele și ceea ce tindem să fim.

„Un copil poate oricând să-l învețe pe adult trei lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stea locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce își dorește.” - Paulo Coelho

Bibliografie:

<https://www.didactic.ro/>

<https://citatemaxime.ro/>

<http://www.perfecte.ro/educatie/10-reguli-de-aur-pentru-educarea-unui-copil-1.html>

Despre cei 7 ani de acasă

Prof. Mătrăgună Claudia Nicoleta

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă până acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul care este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public: un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii deoarece manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei 7 ani de acasă

Prof. Mătrăgună Maria Magdalena

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către a dăptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permitea acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca să nu se transforme în disciplină de fier. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunica sau cu bunică și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazine dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Maxim Cristina-Laura

Unitatea școlară: Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare

„Cei șapte ani de acasă,, este educația pe care copilul o primește și contribuie la formarea personalității acestuia.

Educația copilului este considerată un proces continuu, care ține cont de etapele de creștere, de dezvoltare ale acestuia. Un copil educat, manierat se va descurca mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”.

Cei șapte ani de acasă sunt influențați de o serie de factori, cum ar fi: valorile pe care le transmite familia, climatul familial, dar și dezvoltarea copilului. Iubirea oferită de părinți copilului îl ajută pe acesta să fie deschis, să se dezvolte, să aibă încredere în sine, în forțele proprii, dar și să se simtă protejat. În funcție de acești factori i se creează acestuia siguranță, drumul spre învățare și asumarea unor responsabilități.

Considerăm că un copil este bine crescut, educat, atunci când știe să salute, să se comporte civilizată, să mulțumească, să conștientizeze ce este bine și ce nu. Toate acestea sunt considerate a fi un proces de adaptare a copilului în societate.

Copilul trebuie să știe să își exprime sentimentele, bucurie, tristețe, mulțumire, dezamăgire. Ei nu sunt identici, nici în ceea ce știu, nici în ceea ce fac, nici cum se comportă, nici cum vorbesc. În familie se stabilesc de regulă relații de autoritate și de respect, dar în care dragostea să ocupe primul loc. El trebuie să se simtă apreciat, iubit și în siguranță alături de familie. Amprenta educației se va vedea în comportamentul lui în diferite situații. Educația este un bun necesar, care trebuie să existe, dar după cum am spus fiecare e diferit, fiecare are un ritm al său de evoluție.

Pentru un copil, părinții sunt modele de urmat în viață, dar să nu uităm că el învață prin imitație, imită tot ce vede și ce aude. Familia este un factor decisiv în formarea „ celor șapte ani de acasă”.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar- Maxim Maricica

Școala Gimnazială „Iancu Munteanu” Tătărașeni-Havârna, jud. Botoșani

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și învățarea modului de a se comporta cu ceilalți, aspect de urmărit de toți factorii implicați în evoluția copilului.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă, care vine în cadrul instituționalizat al învățământului cu un bagaj de educație format în „cei șapte ani de acasă” și ar fi păcat ca, prin acțiunea noastră, să uniformizăm aceste individualități. Ele trebuie șlefuite, îmbogățite și tratate diferențiat.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel „considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui „fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Educator Mazilița Vasilica Dana
Școala Specială Sfântul Mina, Craiova, Județul Dolj

FAMILIA – IZVORUL BUNELOR DEPRINDERI

MOTTO:

„Profesorii fac școlari buni, numai mamele bune fac oameni buni!” (Aime Martin)

Faptul că am descoperit, într-o zi, o rugăciune pentru copilașul din pânțele, m-a făcut să îmi dau seama că de atunci începe, de fapt, educația unui copil. Am înțeles că educația unui copil începe mai devreme de cei șapte ani de acasă, și anume, din momentul în care mica sa făptură se alcătuiește în pânțelele mamei sale. Citind această rugăciune, e ca și cum i-ai vorbi copilului despre bunătate și despre iubire și credință, virtuți pe care ne străduim apoi să le cultivăm în sufletul copilului, prin exemplul personal. Castellar spunea: **“ Nu cunosc altă școală de virtuți decât vatra familială ”**. De aceea, familia este pentru copil izvorul bunei cuviințe, al luminii și dragostei, al tuturor deprinderilor bune. Atunci când familia este o mică biserică, educația copilului va da roade nestrăicătoare. Este cu neputință ca un părinte care îl va învăța pe copilul său să aibă credință, nădejde și dragoste față de Dumnezeu și iubire față de cei din jurul său, să dea greș în educația acestuia. „ Fericit este copilul care are părinți și bunici iubitori și credincioși. Căci cele mai frumoase amintiri și cele mai fericite îndrumări bune din toată viața lui, îi rămân de la aceste suflete scumpe.” (Traian Dorz). Cu siguranță, încă din momentul în care începe să vorbească, putem să îl învățăm primele rugăciuni. Seara putem să îl ajutăm să rostească rugăciuni scurte, ca de exemplu cea adresată îngerului păzitor:

**“ Îngeraș coboară lin,
Lângă patul meu,
Somn ușor tu să –mi aduci
De la Dumnezeu,
Să adorm pe brațul tău
Dulce, dragăstos,
Până-n zori când m- oi trezi,
Dintr-un vis frumos.”**

Copilul îl vede pe Dumnezeu prin părinții săi. Și Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune: **“ Într-o familie credincioasă, copiii, vor descoperi rostul pentru care părinții lor cred în Dumnezeu...Câtă vreme sunt mici, copiilor li se pot spune lucruri frumoase despre Dumnezeu, care îi mișcă precum îi mișcă poveștile. Dar cu trecerea vârstei, copiii nu se mai mulțumesc doar să asculte, ei încep să observe. Degeaba li se spune că Dumnezeu este Cel care aduce pacea, dacă îi văd pe părinți că se ceartă. Degeaba li se spune că Dumnezeu iubește virtuțile, dacă îi văd pe părinți plini de patimi, dacă știu că părinții lor nu fac ceea ce îi învață pe ei să facă. A fi părinte nu este o meserie pe care o înveți, vrei sau nu vrei. A fi părinte este asemănător cu a fi preot: e ascultarea unei vocații, e răspunsul la chemarea Celui de Sus.”** Așadar, responsabilitatea părinților este extrem de mare față de copii. Trebuie să ne gândim că un copil va trece prin multe în viața sa, dar poate că într-un moment de impas, în sufletul său va răsună ecoul celor șapte ani de acasă. Și își va aminti de clipele în care părinții săi s-au străduit să îl învețe dreapta credință. Pentru copii, părinții sunt primele icoane, primul model. Prin cuvintele pe care le rostesc, prin comportarea lor, prin iubirea și afecțiunea lor. Și asta trebuie să ne facă să fim conștienți, noi înșine, că fără Dumnezeu nu putem face nimic, după cum a spus însuși Mântuitorul Iisus Hristos. În plus, dacă la un moment dat părinții nu vor mai fi alături de el, copilul știe că nu este singur. Orice părinte își poate învăța copilul, de mic, să creadă în Dumnezeu. Să ne facem timp să le vorbim copiilor noștri despre Dumnezeu, să le citim din Biblia pentru copii sau din viețile unor sfinți. Poate uneori, trecem noi înșine prin momente de deznădejde, când pare că se împrăștiă credința noastră. Dar să nu uităm că Dumnezeu ne ajută. Ar putea fi greu și atunci când vrem să- i insuflăm copilului credința. Am putea fi tentați să renunțăm, că „e prea mic copilul” și să așteptăm „vârsta potrivită” pentru asta. Dar așa cum spuneam, educația începe încă din timpul celor nouă luni de sarcină. Studiile mai noi au demonstrat faptul că, încă din acele momente,

copilul poate să recunoască vocea mamei sale și că el simte tot ceea ce trăiește mama. Educația copilului, începe, așadar, cu educația mamei sale.

“ Cea mai bună moștenire pe care o puteți lăsa copiilor voștri este educația creștin- ortodoxă. Să îi învățați adevărurile de bază ale credinței noastre. Să îi învățați să fie evlavioși, și să se roage, din fragedă pruncie, atât cu cuvântul vostru, cât mai ales prin exemplul vostru. Degeaba se vor chinui mai târziu preoții sau profesorii să îi învețe toate acestea, dacă nu veți pune voi bazele acestei educații încă de acasă. Povățuiți- I pe copiii voștri să trăiască creștinește și cu frică de Dumnezeu. Numai așa puteți spera ca mai târziu să fiți mândri de ei și nu să ajungeți să plângeți pentru dânșii. Dacă copiii voștri trăiesc cu frica Lui Dumnezeu, vor fi și ascultători, și recunoscători față de voi mai târziu. Dacă îi veți învăța să iubească pe Dumnezeu, atunci cu siguranță vă vor iubi în mod sincer și pe voi. “ (Episcopul Irineu)

Bibliografie:

Bunele maniere creștine pentru copii, Ignatie Monahul, Editura „ Oastea Domnului”- Sibiu, 2009

Povățuirii pentru folosul copiilor, ediție îngrijită de Danion Vasile, Editura Christiana și Măn. Nera, București- 2000

Cei șapte ani de acasă

**Profesor: Mazilu Marilena Mihaela
Colegiul Economic "Ion Ghica" Bacău**

"Orice om capătă doua feluri de educație: una pe care i-o dau alții, alta, mult mai însemnată, pe care și-o dă el însuși." – Samuel Smiles

Pentru o pregătire bună a copilului pentru viață și pentru școală, în perioada copilăriei este deosebit de importantă atenția acordată dezvoltării sale din toate punctele de vedere.

Noul concept al educației este cel de „lifelong learning”, adică educație pe tot parcursul vieții și, odată cu el, ideea că educația începe de la naștere. Astfel, conceptul de educație timpurie s-a lărgit și a fost exprimat prin sintagma „dezvoltarea timpurie a copilului”, incluzând în sfera sa educațională protecția și sănătatea.

În perioada copilăriei are loc o dezvoltare ce cuprinde schimbări fiziologice, biologice și sociale. În jurul vârstei de 12 ani, copiii au deprins principalele abilități de viață, de a merge, de a vorbi, de a se îngriji de ei înșiși, de a înțelege lumea din jur.

Interacțiunea joacă un rol foarte important în dezvoltarea socială a copilului. În procesul de dezvoltare socială, în special prin interacțiune, copiii își dezvoltă abilitățile, învață să înțeleagă motivațiile și consecințele comportamentului, ajung să înțeleagă relațiile umane în lumea socială. Factorii cheie în cadrul dezvoltării sociale includ abilitatea de a observa, de a face judecăți morale și de a demonstra competențele sociale de bază. Până la vârsta de 7 ani, interacțiunile copiilor cu familia, colegii de școală, micile comunități din orasul natal și cu mass media dețin un rol semnificativ în dezvoltarea competențelor sociale și interpersonale.

Contribuția principală în dezvoltarea copilului o are adultul datorită interacțiunii acestuia cu adultul. Deprinderile sunt cele care apar treptat prin exercițiu. **Dezvoltarea deprinderilor de igienă personală, de păstrare a sănătății și de alimentație sănătoasă** se poate realiza de la naștere prin activități de rutină.

Activitățile de învățare realizate în colaborare cu membrii familiilor copiilor, precum jocuri de mișcare, prezentarea unor povești, a unor jucării noi sau jocuri ritmice, îl pot ajuta pe copil să-și dezvolte **deprinderi sociale, de interacțiune**, să dovedească, după împlinirea vârstei de trei ani, că este capabil de a interacționa cu adulții, inclusiv cu alții decât cei apropiați. În egală măsură, activități și jocuri în grupuri mici, cum ar fi jocuri de comportament motoriu (cu nisip, cu apă), jocuri de construcție, jocuri imitative gen „vorbit la telefon” au fost propuse pentru a-l determina pe copil să manifeste dorința de interacțiune cu alți copii și comportamente pozitive față de copiii diferiți.

Dezvoltarea abilității de a negocia și de a lua decizii poate fi dezvoltată prin jocuri în care copiii primesc același tip de jucării, diferențiate prin culoare. Jocul constă în schimbarea jucăriilor între copii: „Schimbă jucăria”. În egală măsură, potrivit noilor teorii, copilul până la vârsta de trei ani va putea să își dezvolte autocontrolul emoțional și să își **dezvolte abilitățile de a înțelege trăirile altora** prin plimbări în natură și societate. De la cele mai mici până la cele mai importante lucruri, părinții sunt mai înclinați să își învețe copilul decât oricine altcineva din viața acestuia.

Familia oferă primul model pentru comportamentele sociale viitoare prin imitație. Părinții au datoria să le dezvolte copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea, înainte ca cei mici să ajungă la școală. Prietenii au contribuția lor în formarea personalității copiilor.

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Copilul învață să iubească în familie, de la părinții săi, de la frați și surori sau de la prieteni. Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o transmite.

Există mai multe motive pentru care orice părinte ar trebui să fie implicat în educația copilului său:

a) Copiii își petrec 70% din timpul lor în afara școlii (incluzând weekendurile). Cu cât sunt mai mici, cu atât sunt mai mari șansele ca acel timp să fie petrecut cu părinții

b) Studiile arată că atunci când implicarea părinților în educația copilului crește, acesta va avea performanțe mai bune la școală. Mai mult decât atât, implicarea părinților poate crește motivația copilului și duce la o stimă de sine crescută și o sănătate psihică și fizică mai bună.

c) Când părinții îl învață de mic pe copil să fie atras de studiu și imaginație, el va face asta mult timp. Părinții trebuie să citească copilului, să facă activități creative, și să-l încurajeze să exploreze și să caute noi experiențe. Albert Einstein a spus că “dacă vrei să devină inteligent copilul tau, trebuie să îi citești basme, iar dacă vrei să devină foarte inteligent trebuie să îi citești mai multe basme”.

Părinții trebuie mereu să țină cont de poziția și rolul lor care sunt esențiale în dezvoltarea personalității copilului. Valorile pe care părinții le oferă sunt semnificative!

Dacă e nevoie de un motiv în plus ca părinții să fie implicați în educația copilului, să ne gândim că interacțiunile și discuțiile cu copilul vor face un părinte mai responsabil.

BIBLIOGRAFIE

- *Psihologie generală*, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;
- *Viața de familie*, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009.
- <https://superbebe.ro>
- www.romedic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. MAZILU SIMONA- Grădinița nr.35, sector 5 București

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părintelui ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl învață să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Părintele nu trebuie să uite că el este primul exemplu. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știind deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important ca părintele să îi explice copilului său de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, i se pot oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Să fie învățat să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“ ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Să i se spună copilului că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să i se explice că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani de acasă.

Bibliografie :

- „Curriculum pentru învățământul preșcolar, 3-6/7 ani”, MECT, 2008;
- Michiela Poenaru, Cei șapte ani de acasă, Codul bunelor maniere pentru copii, editura ePublishers, 2013;
- Cei șapte ani de acasă, editura ALL, 2016.

„CEI 7 ANI DE ACASĂ” ȘI EDUCAȚIA ÎN LUMEA ANTICĂ

-studiu de specialitate-

PROF.MEDVEDEV OANA
COLEGIUL TEHNIC „DUMITRU MANGERON” BACĂU

Educația copiilor în Grecia antică consta în pregătirea acestora pentru viața de adult prin implicarea în activitățile cetățenești. Educația diferea în orașe ca Sparta sau Atena.

Sparta, un stat militar și autoritar, dorea să pregătească cetățeni care să fie foarte buni soldați. Spartanii credeau în disciplină și duceau o viață simplă, austeră, fiind însă foarte loiali statului. Atât fetele, cât și băieții erau antrenați de mici, astfel încât să devină buni soldați. Atunci când un copil se năștea, soseau câțiva soldați spartani la casa acestuia și se uitau la copil să vadă cât este de rezistent și de sănătos. Copiii care treceau testul acestei examinări erau considerați ca aparținând comunității militare. Băieții spartani erau obligați să își părăsească casa părintească la vârsta de 7 ani și să se alăture grupurilor militare sub directa supraveghere a unui ofițer. Până la vârsta de 18 ani băieții urmau cursuri intensive de militarie. Între 6 și 7 ani urmau cursurile școlii militare, unde, printre altele, învățau să scrie și să citească, dar și cum să se apere și să supraviețuiască. Băieții spartani erau obligați să meargă pe jos desculți, să doarmă pe jos, alergau, practicau înotul și vânătoarea în ideea de a-și întări organismul.

În Sparta, fetele mergeau la școală la vârsta de 6 sau 7 ani. În afara faptului că învățau să scrie și să citească, fetele practicau diverse sporturi, cum ar fi gimnastica și înotul. Se credea că, dacă o femeie avea un corp rezistent și bine antrenat, atunci ea putea să nască copii sănătoși și puternici.

Fetele spartane care nu reușeau să treacă testul abilităților pentru a se putea căsători, deveneau cetățeni aparținând clasei de mijloc. Băieții, însă, care nu intrau în armată pentru că nu dovedeau calități militare necesare, primeau o bucată de pământ pe care s-o cultive, dar nu aveau drepturi politice și nu erau considerați cetățeni. La vârsta de 18 ani, fetele se puteau căsători. O fată spartană își petrecea cea mai mare parte a timpului în casă, unde avea grijă de gospodărie și îngrijea copiii. În Atena, de pildă, fetele erau educate acasă, unde învățau să scrie și să citească.

Cu totul diferită era educația copiilor și a tinerilor în Atena. Tatăl dispunea de educația copiilor până la vârsta de 18 ani. Mamele, secondate uneori de slavele casei, se îngrijeau de creșterea lor. La vârsta de 7 ani începeau școala. La Atena, dar nu și în alte părți ale lumii grecești, legile prevedeau obligația statului de a se ocupa de instruirea copiilor ca de o esențială problemă civică. Dar aici, chiar dacă n-ar fi obligați părinții să-și dea copiii la școală, această obligativitate deriva dintr-un obicei. Fapt este că încă de la începutul secolului al V-lea î.Hr. puțini țărani din statul atenian mai rămăseseră analfabeți. Statul atenian suporta cheltuielile școlare numai pentru copiii orfani de război. Părinții își trimiteau copiii la școala particulară, singura formă existentă, ținută de un învățător. Acesta le predă în casa lui sau sub porticele orașului – noțiuni de scris-citit, de aritmetică și de muzică, timp de cinci, șase sau șapte ani; nu mai mult pentru că după vârsta de 14 ani educația fizică lua aproape complet locul educației intelectuale. Elevii scriau pe tăblițe cerate (în epoca elenistică – pe foi de papirus) texte literare și elemente de aritmetică, limitate la cele patru operațiuni (tabla înmulțirii exista încă din timpul lui Pitagora).

Educația copiilor în Roma antică era orientată în sens practic și în acela de a-i forma în spiritul integrării lor în viața colectivității; deci, și în sensul de a ști cum să-și exercite și drepturile și datoriile. Exercițiile fizice nu dețineau un loc de seamă în programul de educație. Echilibrul dintre dezvoltarea fizică a tânărului prin sport și formația sa morală nu era pentru romani – ca pentru greci – un ideal de educație. Analfabetismul era, la romani, un fenomen de proporții relativ reduse. Aproape fiecare cetățean știa să scrie, să citească și să socotească; încât cetățeanul obișnuit era primul dascăl al copiilor săi, și singurul, când n-avea posibilități să-i dea la școală.

Școala primară – la care băieții și fetele învățau împreună – începea la vârsta de 7 ani. Din secolul II î.Hr. școala era ținută de un dascăl de profesie (ludi magister), plătit de părinți. În aer liber sau în localuri de ocazie, sărăcicioase, mizere chiar, în mijlocul zgomotului asurzitor al străzii, copiii învățau să scrie, să citească și să socotească, să repete pe de rost și să recite texte literare. Sistemul pedagogic în uz urmarea înmagazinarea mecanică a unor date și noțiuni considerate indispensabile. Pedepsele corporale se aplicau, până la abuz.

Famiiliile bogate nu își trimiteau copiii la școala populară a unui ludi magister, ci îi încredințau unui pedagog, de obicei unul din sclavii cei mai instruiți ai casei.

Cu un bagaj minim de noțiuni practice elementare, un număr restrâns de copii treceau – la vârsta de 12 ani – la „școala de gramatică”. În această școală – de grad gimnazial – elevii studiau timp de patru ani limba latina și mai ales limba greacă, precum și autorii clasici respectivi. Profesorul (gramaticus) prefera să-și țină lecțiile în limba greacă. Elevii făceau exerciții de lectură cu voce tare, recitau, li se dădeau lecții de dicție, învățau figurile de stil; și numai accidental, în legătură cu textele literare analizate, căpătau și câteva noțiuni vagi de istorie generală, de geografie și mitologie, de matematică, astronomie și muzică. Spiritul practic excesiv al romanilor desconsidera aceste domenii care nu prezentau un sens de utilitate imediată.

Împlinind vârsta de 17 ani, tinerii din familiile înstărite puteau continua studiile la școala, de grad superior, de retorică. Această școală era indispensabilă pentru o carieră politică. Învățământul era predat cu precădere în limba greacă. Științele naturale, matematica sau filosofia nu-și găseau loc în școala de retorică.

Pe lângă aceste școli, mai existau și altele care formau anumiți specialiști – medici, arhitecți, juriști. Studiul dreptului, în special, s-a bucurat de un înalt prestigiu.

BIBLIOGRAFIE

Ovidiu Drimba, *Istoria culturii și civilizației*, vol.III, Ed. Saeculum, București,
<https://istoriiregaside.wordpress.com/2010/03/19/educatia-in-lumea-greaca/>
<https://cultural.bzi.ro/educatia-in-antichitate-10357>
<http://www.mixdecultura.ro/2013/07/cum-erai-educati-copiii-in-grecia-antica/>
<http://www.descopera.ro/cultura/929176-cat-de-duri-erai-spartanii>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Înv. Melinte Elena

Scoala Gimnazială "Ion Irimescu" Fălticeni jud. Suceava

În condițiile trepidante ale vieții contemporane, trebuie să fim atenți la ceea ce pretindem copiilor, ca nu cumva să obținem rezultatele contrare celor scontate. Dar mai întâi de toate ar trebui ca atenția părinților să fie îndreptată în primul rând asupra propriei educații.

Nu poate cineva educa pe altul dacă nu a reușit să se educe pe sine. Trebuie să ne străduim să păstrăm dragostea și respectul copiilor. Perseverența este în strânsă legătură cu dăruirea de sine. E nevoie de multă muncă și luptă în procesul educației copiilor, atât pentru "cei mari", cât și pentru cei "mici", pentru că "puținul" crește în "mai mult". Sunt foarte importante impresiile din copilărie de aceea e necesar să umplem inima copilului cu lumină și bunătate chiar din pruncie. În copilărie întâlnim încrederea, simplitatea, blândețea, înduioșarea, mila, puterea imaginației, lipsa durtății și a împietririi. Așadar, copiii trebuie înconjurați cu grijă înțeleaptă, cu atenție și blândețe și totodată, când este nevoie, cu povește și exigențe.

Copilul va aprecia grija și atenția, sub orice formă ar fi ele exprimate, numai dacă în toate cuvintele el va simți și iubire.

Cu siguranță rolul tatălui este determinant, însă rolul mamei este primordial.

Îndepărtarea mamei de familie pentru a câștiga bani este una din nenorocirile cele mai mari, pentru un copil, dar și pentru întreaga familie.

Părinții vor avea o grijă aparte în amenajarea camerelor și a locurilor unde ei își vor petrece timpul, ca să se joace și să învețe. Ar trebui de asemenea să aleagă literatură care să le încânte copilăria, să încurajeze jocurile active copilărești, petrecute în aer liber, la patinaj, schi, înot etc. care întăresc trupul și mintea. Jocurile nu sunt o pierdere de timp, ci o pregătire pentru viață. Ele dezvoltă copiilor capacitățile fizice, sufletești, chiar spirituale. Părinții trebuie să le urmărească cu atenție, să îi îndrume pe copii și, după posibilități, să participe și ei la jocuri. Nu e bine să le interzicem jocurile copilărești, nevinovate, deși ele îi neliniștesc adesea pe adulți. Părinții și, în general, adulții trebuie să fie îngăduitori cu jocurile copiilor, să vorbească pe limba lor, să se coboare la nivelul lor. O bucurie curată și liniștită o dă întotdeauna comuniunea cu natura. E bine ca educația copiilor să se petreacă în mijlocul naturii sau cel puțin să fie duși în afara orașului un timp mai îndelungat. De asemenea ar fi benefic ca în familie sau pe lângă casă să fie animale domestice - câine, pisică sau păsări în colivii pe care copiii să le îngrijească singuri. O acțiune a părinților în timpul plimbărilor de tipul unei vizite la oameni săraci și bolnavi i-ar determina pe aceștia să rețină că lucrul cel mai important este arta de a trăi alături de ceilalți, de a se bucura de bucuriile altora, de a compătimi și a fi alături de cei aflați în nevoi. Sigur că un rol benefic îl are și intrarea în biserici.

O condiție principală în educarea corectă este dezvoltarea la copii a obiceiurilor și a deprinderilor bune. Aceasta este baza "piatra din capul unghiului", în oricare proces educațional. În rădăcinarea deprinderilor de a sta corect la masă, fără a sprijini coatele pe masă, de a se ridica în picioare în timp ce vorbește cu o persoană matură, dacă și aceasta stă în picioare, de a ceda locul, în mijloacele de transport, bătrânilor, invalizilor și celor care țin copii în brațe. Este foarte important ca, încă de la o vârstă fragedă, copiii, să fie obișnuiți treptat să se descurce singuri în diverse treburi casnice. Aici intră pregătirea patului înainte de somn seara și strângerea lui dimineața, lustruirea pantofilor și împăturirea hainelor, curățenia în birou etc. Cu cât copilul va începe mai devreme munca prin casă, cu atât va fi mai bine pentru el. Răsfățul peste măsură, împlinirea tuturor dorințelor lui reprezintă una din greșelile cele mai grave în procesul de educație. Copilului răsfățat îi lipsește capacitatea autoconstrângerii. El crește un egoist, predispus la furie și iritare. Este necesar să avem simțul măsurii și să știm când să le facem cadouri copiilor sau să le oferim dulciuri.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala

și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bibliografie: N.E. Pestov ed. Cartea Ortodoxă, Cum să ne creștem copiii

ȘCOALA ȘI FAMILIA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

ÎNV. MERA ALEXANDRA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SIMION BALINT "-ROȘIA MONTANĂ Structură ȘC.PRIMARĂ GURA MINEI JUD . ALBA

După cei șapte și, mai nou, șase ani de-acasă, școala are un rol primordial în educație.

Rolul familiei în educația copilului nu se termină la vârsta școlarizării. Este greșită concepția unor părinți de felul: „L-am dat la școală, să-l învețe dascălul”. Școala și dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului. Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate. În ceea ce privește relația școală-familie, se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Spre exemplificare, împreună cu familia am realizat un plan de intervenție, reușind să rezolvăm o situație problemă identificată la CP.

Structura planului de intervenție

1. Date despre copil:

- Nume și prenume: M. A..

- Vârsta : 6 ani

- Ciclul de învățământ- primar (clasa pregătitoare)

-Date familiale

:-provine dintr-o familie normală,formată din 4 membri, părinții cu studii superioare,un frate mai mare- elev de liceu.

-relații intrafamiliale funcționale, eleva stă mai mult timp cu bona, ambii parinții lucrând.

2. Operaționalizarea problemei :

- M. A. este elevă în CP și manifestă simptomele fobiei școlare prin refuzul de a saluta la intrarea în clasă și de a se așeza în bancă decât dacă este însoțită de bona care îi pregătește caietele, îi așează hainele în dulăpior.Dacă bonei i se interzice să mai facă acest lucru, refuză să stea la școală, plânge, stă lângă ușă și cere să plece acasă.Dacă bona este lăsată să facă acest lucru,după începerea activității, totul intră în normal, bona poate pleca.

Posibile ipoteze ca factori declanșatori:

- lipsa încrederii în forțele proprii;
- timiditatea;
- nu realizează diferența dintre mediul școlar și casă.
- comportamente în mediul familial asemănător;

3. Diagnostic:

- *Individual*: nu este cazul

- *Relațional*:

- M. A.- învățătoare : relație eficientă;
- M. A.- colegii de clasă : relație de concurență;
- M. A - membrii familiei : relație rigidă, părinți autoritari, doritori de performanțe;

- *Motivațional*:

• Învățătoarea dorește să realizeze o intervenție pentru a ajuta eleva să depășească acest prag, dar și pe colegii acesteia să înțeleagă de ce i se permite bonei să facă acest lucru până la depășirea acestei fobii.

• Părinții recunosc că cer elevei rezultate bune și doresc să se implice pentru realizarea schimbării în bine a comportamentului

• **M. A.**: chiar dacă nu conștientizează că greșește, dorește reprimarea acestei stări de timiditate și câștigarea încrederii în sine.

- **De aplicabilitate**: tehnica corespunde particularităților psihoindividuale și de vârstă.

4. Obiective

- **Obiectiv pe termen lung**:

• Reducerea simptomelor legate de fobia școlară.

- **Obiective pe termen scurt**:

• Să asocieze faptele cu starea emoțională de moment prin identificarea problemei;

• Externalizarea problemei.

• Restructurarea cognitivă a situației.

5. Alegerea unei tehnici inspirate din teoriile narative - EXTERNALIZAREA

6. Adaptarea tehnicii la specificul cazului

Scop: Identificarea și separarea persoanei de problema cu care se confruntă și începerea mobilizării pentru lupta împotriva acesteia.

INTERVENȚIA

• **Externalizarea problemei**: Obiceiurile familiale, rușinea asociată cu timiditatea, împiedică pe M. A. să-și dorească a rămâne dimineața la școală și preferă reîntoarcerea acasă.

• **Restructurarea cognitivă**: I se explică lui M.A. că toate vietățile Pământului participă în felul lor la actul educațional, deci vin la școală să învețe. I se cere elevei să aleagă un animal preferat și să-l deseneze nemulțumit de situația în care se află, alături de alte animale care reprezintă colegii și ce fac ei. Împreună căutăm o soluție pentru situația în care se află și să-l ajutam să ia decizia corectă, explicând ce este bine și ce este rău. Timp de aproape 2 săptămâni M.A. a făcut acest lucru, ajungând să găsească chiar ea soluția, dând sfaturi animalului nemulțumit. După 2 luni de școală eleva s-a adaptat mediului școlar.

6. Modalități de evaluare a intervenției

- Observația:

M.A. –nu mai asociază stările emoționale cu nesiguranța, salută dimineața când intră în clasă și treptat, treptat renunță la ajutorul bonei pentru pregătirea începerii activității.

-și-a format mecanisme de gestionare a emoțiilor față de această fobie școlară.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie:

- Baban, Adriana, *Consiliere educațională*, Editura Psinet, Cluj-Napoca, 2003.
- Pescaru, Băran, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București, 2004
- Vrăsmaș E., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
- Ciofu C., *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
- Bunescu G., Alecu G., Badea D., *Educația părinților, strategii și programe*, EDP București, 1997

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. înv. preșcolar Mercan-Stanciu Steliana
Grădinița Dealu-Frumos, Pietroșița**

Educația începe încă din primii ani de viață ai copilului, atunci când acesta crește și progresează, atât fizic, cât și pe plan socio-comportamental. Expresia ”cei șapte ani de acasă” face referire la educația pe care copilul o primește în familie, la bunele maniere și la regulile morale de conduită pe care acesta și le însușește, copilăria fiind perioada optimă pentru formarea deprinderilor psiho-sociale.

Nucleul în care copilul își desăvârșește identitatea este reprezentat de familie. ”Cei șapte ani de acasă” constituie punctul de plecare în dezvoltarea personalității. În această perioadă, cel mic asimilează cu mare ușurință informațiile primite, învață să se exprime și să comunice eficient și își însușește modelele comportamentale și valorile promovate de părinți. Felul în care părinții se raportează la copii influențează semnificativ modul în care copiii se vor raporta ulterior la cei din jur.

Copilul învață, inițial, prin imitație, iar părinții reprezintă primii și cei mai importanți ”profesori” din viața acestuia. Ei trebuie să îi imprime celui mic principiul comportării civilizate, al respectului, al ordinii și cooperării, prin puterea exemplului. Totodată, părinții sunt cei dintâi care definesc conceptele de ”bine”, ”rău”, ”drept”, ”nedrept”, ”corect”, ”greșit”, contribuind la formarea și dezvoltarea simțului moral al copilului.

Atmosfera calmă, stabilitatea și armonia din familie creează premisele unei bune modelări a caracterului și simțului moral. Copilul va deveni cu atât mai deschis și mai receptiv la asimilarea regulilor de comportare civilizată, cu cât el va simți mai multă afecțiune și căldură din partea celor apropiați. Va învăța să își manifeste, la rândul său, afecțiunea și va deveni familiar cu conceptul de încredere în sine. De asemenea, dacă în casă este veselie și înțelegere, atunci temperamentul copilului va lua un aspect calm și de bună dispoziție.

Treptat, copilul va conștientiza faptul că orice acțiune este urmată de o consecință. În vreme ce faptele bune aduc bucurie părinților, faptele rele îi întristează pe aceștia. Sintagmele ”îmi pare rău” sau ”iartă-mă” au un rol semnificativ în vocabularul celui mic, care trebuie să fie încurajat să își asume greșelile, nu să le ascundă. Împreună cu părinții, el va descoperi de ce nu este bine să repete anumite acțiuni negative și va căuta modalități de a repara ceea ce a făcut greșit. Cu cât copilul va deprinde mai repede aceste noțiuni, cu atât el va deveni mai responsabil și va începe să își cultive simțul răspunderii.

În decursul celor ”șapte ani de acasă”, copilul își va însuși un limbaj corect transmis și un mod adecvat de a relaționa cu cei din jur, va deveni consecvent și va persevera în realizarea sarcinilor diverse, va fi capabil să își exteriorizeze sentimentele și emoțiile (atât pe cele pozitive, cât și pe cele negative), va căpăta deprinderi de autoservire, ordine și igienă. De asemenea, această perioadă este una de cultivare a instinctelor, copilul învățând că focul arde, acul înțeapă, cuțitul taie, pisica zgârie etc.

Integrarea ulterioară în societate depinde în mare măsură de modelul de comportare deprins de copil în cursul celor șapte ani de acasă. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai bine în compania celorlalți.

O bună parte din însușirile dobândite în această perioadă vor deveni stabile pentru tot restul vieții, cei șapte ani de acasă constituind fundamentul dezvoltării umane și, totodată, cheia către succesul social.

Educația de acasă- temelie pentru educația școlară

profesor Mercioniu Carmen Ramona

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de grădiniță, educația începe din prima zi de viață a copilului.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Responsabilitatea educării unui copil trebuie împărțită la (cel puțin) doi: pe de o parte revine părintelui care trebuie să știe ce hotărâri ia pentru copil, cum și cu ce ocupă timpul copilului, când să-l ajute și când să-l lase să se descurce singur; pe de altă parte revine dascălului (de la grădiniță, până la școală, liceu) care trebuie să-i susțină pe părinți în demersurile lor educative, să știe să-i orienteze în eforturile lor de a avea un copil fericit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale, economice și juridice, răspunzând unul pentru altul în fața societății.

Când intră în mediul școlar, copiii poartă deja un „bagaj” de cunoștințe și comportamente învățate de acasă. Acești copii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc sau se comportă. Fiecare dintre ei este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Dacă copilul vine de acasă cu o „încărcătură” pozitivă, școala va continua „construcția” începută acasă a unui adult responsabil, conștient și echilibrat din toate punctele de vedere întrucât există o temelie solidă pe care se pot dezvolta valori morale pozitive.

În schimb, dacă un copil intră în mediul școlar purtând cu sine amprenta unei educații greșite sau lipsindu-i cu desăvârșire „cei șapte ani de-acasă”, rolul școlii este mult mai greu deoarece trebuie să repare sau să completeze tot ceea ce este greșit sau lipsește în educația copilului. Acest lucru este posibil, dar este mai anevoios la vârsta școlară deoarece copilul trebuie să facă acum față unor cerințe cu totul noi pentru el

Educația este un proces continuu, desfășurat etapizat, gradual pe tot parcursul vieții și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în defavoarea copilului. De aceea este extrem de important ca factorii implicați în formarea copilului ca om să devină parteneri și să se susțină reciproc: familia să ofere climatul afectiv necesar dezvoltării copilului, iar școala să îl ajute să înțeleagă și să lămurească anumite probleme.

„Cei 7 ani de-acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

“Importanța celor șapte ani de acasă ”

Profesor: MEREUȚĂ MARIANA
Colegiul Tehnic “Ioan C. Ștefănescu “Iași”

Familia este primul mediu de viață al elevului și exercită o influență covârșitoare asupra dezvoltării lui. Părinții prin calitățile lor contribuie în mod hotărâtor la conturarea profilului personalității copilului. Am putea spune că violența se naște în familie, în primii ani de viață, și se cultivă în familie. La școală copilul devine elev și este pus în fața unui număr prea mare de sarcini. Elevul ca personalitate se definește numai prin raportare la ceilalți colegi. Sentimentele de stimă, respect de sine sunt în funcție de atitudinea colegilor săi și a educatorilor. Pentru a se apăra, se vede nevoit să facă o selecție convenabilă lui. Apar lacunele în pregătire, incapacitatea de a înțelege în profunzime noțiunile predate și consecința este insuccesul la învățătură.

Suprasolicitarea din timpul orelor duce la oboseală intelectuală, surmenaj, neuroastenii. Apar încercările de autoapărare prin alte preocupări la oră, se instalează procesul de inhibiție, de protecție, astfel elevul intră în “pauză” înainte de a suna clopoțelul. Acesta este numai un aspect, dar refuzul de a fi atent se manifestă și prin gesturi, mimică sau voce. Violența în școală există. Toți asistăm la derularea unor acte de violență și uneori suntem puși în imposibilitatea de a interveni.

Situațiile stresante pentru un copil în familie iau forme dintre cele mai variate, atât în familiile consolidate, cât și în cele pe cale de a se destrăma sau în cele dezorganizate.

Din prea multă dragoste, grijă excesivă sau din indiferență față de problemele copilului, violența se instalează în sufletul “candidatului la umanitate”.

Să ne amintim eroii lui Caragiale, Ionel și Goe, cum reacționau în situații favorabile lor și cum se impuneau, băteau din picioare, strigau, loveau, jigneau.

Dar un copil care trăiește drama părinților plecați la lucru în străinătate, sau acel copil a cărui alocație este singura sursă de venit a familiei, certurile din familie, ajunge la solicitare prematură a intelectului copilului sau suprasolicitarea intelectuală.

Încă din fragedă copilărie individul este educat în spiritul de a-și face dreptate și implicit de a fi violent. Tot un pedagog duhovnic și scriitor, relatează, “mama bătea pământul sau perețele sau vrun lemn, de care mă păleam la cap, la mână sau la picior și îndată-mi trecea durerea “(Amintiri din copilărie”-pg.33-Ion Creangă). Înăuntrul sufletului său, copilul se vrea să fie mare, puternic, să se ia de piept cu alții mai mari, și să-i biruie. Astfel, băiatul orfan Niculăeș din narațiunea “Un om necăjit” de Mihail Sadoveanu, în monologul sau interior își făcea reproșul următor:”He, dac-aș fi fost eu batâr ca bădița Mihai, l-aș fi apucat de piept și l-aș fi scuturat, trântit: -Măi, cum să-mi calci tu mie oaia și acuma șchiopătă?” În acest pasaj gândirea violentă este o stare a timidității și apare ca o decompensație.Și-ar fi făcut dreptate prin folosirea forței.

Revin în lumea reală, în care trăim și în care acești tineri, copii, adolescenți sunt obligați să trăiască. Sunt atâtea jocuri mecanice, pe calculator, jocuri de noroc, în care fiecare adună puncte, aplauze, calificative, dar neșansa “câștigului” duce la acte de violență: bruscări, strigăte, jigniri, loviri.

Aproape toate emisiunile propagă violența. Plini de curiozitate, numai ochi și urechi, copiii urmăresc scene în care animalele se sfâșie între ele, apar încăierări, bătăi, înjunghieri, curge sânge, etc.

Acea bulină din colțul ecranului n-o mai respectă nici părinții, nici copiii. Copilul nu are putere de selecție, vede și crede că totul e normal, firesc, trezind în el dorința de a face și el cum fac alții.

Unele deficiențe ale familiei constituie cauze ale violenței. Doar o parte dintre ele le-am enumera: certurile între părinți, conflictele dintre frați și surori, contradicții în conduita părinților, sau a unui părinte (când prea duios, când prea ursuz), neacordarea timpului necesar copiilor, convingerii lor asupra anumitor acțiuni, amenințări, pedepse nemotivate, consumul de alcool. Toate acestea creează o stare de tensiune interioară în sufletul copilului care se repercutează negativ în planul vieții lui psihice, în viața de elev și mai apoi în tot restul vieții sale.

Scriitori celebri, pedagogi, filosofi, au definit violența într-un mod spiritual, dar plin de adevăr “legea brutei”(M.Gorki), “singurul fel în care se poate asigura justiția socială uneori”(I.S.Eliot), dar, cel mai plastic, tot un român o definește, ca pe o “erupție a unui suflet fundamental sensibil”(G. Călinescu-“Gâlceava înțeleptului cu lumea”).

Educația este un act de creație, dar și un act de imitație.

Cei șapte ani de acasa

**Propunator: prof. inv. primar Merlusca Mioara Irina
Scoala Gimnaziala „Costachi Ciocan”, Comanesti, Bacau**

„Dacă-l saluți el nu-ți răspunde,
Iar de-i vorbești, pierzi timpul-n van.
Prin asta dânsu' nu ascunde
Cei șapte ani... de pe maidan!”

din *Epigrame*, Georgeta Paula Dimitriu (2006)

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Aceasta e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-o haina de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

„Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.” adev.ro/nnh55u

Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasa”.Numarul 7 este

totuși întrucâtva neliniștit, căci el indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Bibliografie:

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri

adev.ro/nnh55u

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Rodica Meza
C.N. "Iosif Vulcan" - Oradea

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**Profesor psihopedagogie specială: Mezin Daniela-Mărioara
Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Aurora” Reșița**

"Singurul lucru care interferează cu învățătura mea este educația".

Albert Einstein

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Psihologii spun cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil. Această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează sunt importante în dezvoltarea copilului. Acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe, reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară”.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, își va satisface curiozitatea.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, și este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților.

Crizele de personalitate - o etapă normală. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană. După ce trece de un an și jumătate-doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. Este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să fie lăudat pentru asta.

După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe și formulele de adresare. Sunt lucruri care se învață implicit. Un

exemplu elocvent este acela că dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

Jocul- ca drept fundamental al copilului

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR :MEZINGER ILDIKO EVA G.P.P.14 MAI – SATU MARE

Recunoscând importanța jocului pentru dezvoltarea personalității copiilor, Convenția cu privire la drepturile copilului (1989) consfințește dreptul copilului la joc. Alături de celelalte nevoi fundamentale umane –alimentația, protecția, educația - jocul este necesar în dezvoltarea completă a unei persoane. De aceea, copilul trebuie apărat și sprijinit să se joace și nu să îndeplinească activități care îi depășesc posibilitățile, să fie exploatat sau abuzat. Trebuie să ne gândim că jocul necesită sprijin și suport prin oferirea condițiilor de desfășurare în siguranță, cu materialele necesare și în condiții optime pentru copil. Adultul trebuie să sprijine direct jocul copilului. Aceasta înseamnă că trebuie să intervină după ce copilul îl acceptă ca partener. În grădinițele de copii, educatoarea este persoana care asigură un mediu ambiental propice care îi determină pe copii să se joace. În primul rând amenajarea spațiului educativ este deosebit de importantă, acesta fiind unul atractiv și să nu devină niciodată o sursă de stres pentru copil. Apoi materialele ingenioase și selectate cu mare atenție, aduc un suflu nou în jocul copilului, îi atrage la joc și deci la dezvoltare.

Acasă adultul trebuie să creeze ocaziile de joc și condițiile necesare. Condițiile jocului sunt legate de:

- a da copiilor ocazia să învețe din propriile lor acțiuni
- să li se pregătească copiilor jocul prin descoperirea mediului
- să li se prezinte obiectele, fenomenele și oamenii din jur
- să fie încurajați printr-o atitudine pozitivă față de activitățile și rezultatele lor
- să se încurajeze soluțiile originale și modurile prin care copiii văd realitatea.

În toate societățile, copiii se joacă. Natura și lumea înconjurătoare le oferă un adevărat laborator de învățare, prin tot ceea ce prezintă interes de cunoaștere. Dezvoltarea înseamnă construirea capacităților, performanțelor, a face progrese, maturizare și realizarea propriilor talente. Prin joc, copiii se integrează și înțeleg lumea înconjurătoare. Jucându-se, copilul se cunoaște pe sine, își dă seama unde este mai puternic și unde este mai slab, își cunoaște interesele și nevoile. Jocul ajută copilul să se dezvolte intelectual, fizic și socio-emoțional.

Copilul nou născut poate să vadă, dar nu să înțeleagă ce vede, să audă, dar nu să asculte, să zâmbească, dar nu să râdă, să scoată zgomote dar nu să vorbească. Va învăța să facă toate acestea prin joc, împreună cu o altă persoană, adultul, care îl îngrijește și îl crește. Copiii explorează îndelung înainte de a folosi obiectele în jocul lor. Folosindu-și simțurile, ei pipăie, ating, miroase, văd și ascultă. Mânuierea și manipularea obiectelor sunt părți importante ale experienței de joc. La vârstele foarte fragede, copiii manevrează obiectele, le explorează mai mult decât se joacă cu ele. Explorarea se realizează prin încercare și eroare. Exemplul cel mai cunoscut este al copilului care demontează mașinuța, spre tristețea părinților care nu înțeleg de ce nu se joacă cu ea. De fapt, acesta încearcă să o cunoască prin simțurile sale. Sau copiii, care duc la gură toate obiectele cu care vin în contact, demonstrează tot această fază de cunoaștere prin eroare. Apoi, cratițele și farfuriile care fac zgomotele, sunt predilecte în jocul copiilor. Ei repetă mișcările până când cineva se va juca cu ei, deși gălăgia pe care o fac nu pare joacă. Să nu uităm însă că toți copiii au nevoia să fie înțeleși și să înțeleagă lumea care-i înconjoară. Ei nu vor să se joace numai cum li se spune, sau doar pentru că așa le arată să facă adulții. Ei simt nevoia soluțiilor personale care prefigurează stilul personal de învățare și cunoaștere. Jocul dă posibilitatea să facă descoperiri în realitatea înconjurătoare, ei dând lucrurilor întrebări și folosințe care dovedesc nu numai dorința de joc, ci și imaginația lor.

Jocul antrenează intens copilul în stimularea și exercitarea vorbirii în direcția propusă, fără ca el să conștientizeze acest efort. Prin intermediul jocurilor se fixează și se activează vocabularul copiilor, se îmbunătățește pronunția, se formează noțiuni, se însușesc construcții gramaticale. Copiii își însușesc limba maternă în procesul de comunicare cu cei din jur. Exprimându-și dorințele, gândurile, întrebând, răspunzând, copiii folosesc cuvinte și expresii auzite de la adulți. De aceea, vorbirea adulților și în special a educatoarei trebuie să fie pentru copii un exemplu demn de imitat, care să-i ajute să-și

însușească corect limba maternă. Asupra vorbirii copiilor influențează nu numai conținutul, ci și tonul, ritmul, adică forma vorbirii adulților, expresivitatea.

În cadrul desfășurării tuturor activităților din grădiniță, pe lângă specificul fiecăruia, se realizează totodată și anumite sarcini legate de însușirea limbii materne. De aceea, toate jocurile desfășurate cu copiii în grădiniță, urmăresc, pe lângă scopul principal al acestora, să transmită copiilor noi cunoștințe și să le formeze deprinderi verbale, să le îmbogățească vocabularul cu cuvinte și expresii noi.

Părinți educați - copii educați

Prof. Mic-David Diana , Colegiul Tehnic ”Traian Vuia”, Oradea

”Obiectivul absolut este educarea copiilor în așa fel încât să fie pregătiți a duce o existență responsabilă, fericită și plină de reușite. Asta înseamnă că veți anticipa niște situații precise pentru copiii voștri, având în vedere că ei nu o pot face singuri.” (Ross Campbell)

Nu se poate concepe dezvoltarea și educarea copilului în societatea contemporană în absența educației, a instruirii.

Normele de conduita se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Toată lumea dă vina pe părinți pentru nefericirile copiilor și pentru relele pe care le provoacă aceștia în societate. Prin informare și educare părinții pot să-și însușească competențe de care au nevoie pentru a fi mai eficienți în slujba lor de creștere a copiilor. Două principii sunt de bază în procesul educativ al copiilor: - primul principiu este ”*Sunteți ceea ce sunteți și unde sunteți datorită a ceea ce aveți în minte*”, cu alte cuvinte, gândurile afectează în mod direct faptele. - cel de-al doilea principiu este ”*Viața nu e simplă-ba, e chiar dură*”. Ca să devină niște învingători, părinții și copiii trebuie să supraviețuiască într-o lume dură. Și asta înseamnă să învețe ce este disciplina. Este important ca părinții să-și educe copiii să se autocontroleze încă de la o vârstă foarte fragedă. Lipsa disciplinei este sinonimă cu dezastrul. Pentru că atunci când copilul va ieși în lume, o lume ostilă, va descoperi repede că i se impune o altă disciplină decât aceea care i-a fost insuflată de niște părinți iubitori. Dezvoltarea autocontrolului presupune adesea experiențe dureroase, însă rezultatul merită efortul depus.

Pentru a forma la copii calități care să le asigure reușita în viață (afectuos, iubitor, atent, bun ascultător, cinstit, cu personalitate și încredere în sine, responsabil, perseverent, implicat etc.) majoritatea dintre acestea fiind abilități, mai întâi părinții trebuie să învețe cum să-și dezvolte aceste trăsături. Este cert că dacă nu vom recunoaște capacitățile și valoarea copiilor noștri, nu vom reuși să ne bucurăm că-i ajutăm să se dezvolte și să-și realizeze potențialul. Pentru a educa copii buni, părinții/educatorii trebuie să identifice calitățile necesare reușitei și să ne convingem copiii că pot reuși prin ei înșiși, arătându-le cum să-și stabilească prioritățile. Pregătirea pentru o carieră de succes începe din momentul în care un copil este conceput, demonstrat fiind științific faptul că fătul este receptiv la influențe exterioare, iar de la naștere informațiile și mediul în care ne dezvoltăm au un rol hotărâtor asupra viitorului. Cu cât formăm și consolidăm calități diverse la copii cu atât șansa de reușită în viață este mai mare.

Familia este locul unde se formează temelia înaltelor *valori morale*, F.D.Roosevelt spunea ”A forma minții cuiva fără a ține seama de morală înseamnă a forma o amenințare pentru societate”, dar procesul trebuie continuat și la nivelul instituțiilor de învățământ, ”Incapacitatea de a ne bizui pe un set de valori presupune că universitățile creează niște barbari bine pregătiți” (Steven Muller, rectorul Universității John Hopkins). Este important să formăm la copii valori ca: sinceritatea, încrederea, simțul răspunderii, caracterul, reputația numelui etc. Părinții/educatorii trebuie să aibă o gândire constructivă, să nu caute slăbiciunile, neajunsurile, să nu învinovățească ci să caute calitățile, aspectele pozitive, să-i laude, aplaude atunci când fac un lucru bun pentru ai motiva și a le crește încrederea față de sine. *Copiii crescși în acest spirit de laudă meritată și de acceptare sunt mai fericiți, mai eficienți și mai ascultători decât cei care sunt veșnic criticați.*

Un alt aspect important în pregătirea unui copil pentru viață este motivarea. Părinții/educatorii trebuie să le dezvolte ca mod de viață o atitudine de învingător. Gândirea pozitivă te determină să fii mai eficient în folosirea capacităților tale, să faci totul mai bine. Motivația stimulează acțiunile, le dă un punct de vedere mai optimist asupra vieții în sine, sporește așteptările și reușitele și încurajează atingerea obiectivelor. Motivația și gândirea pozitivă nu le poți conecta și deconecta în funcție de anumite împrejurări și evenimente din viață. Ele sunt un mod de gândire, de acțiune, și aduc beneficii mari atât pentru copil cât și pentru familie. De exemplu, când vin copiii de la școală, întâmpinați-i într-o manieră pozitivă. În loc să-i întrebați ”Cum a fost azi la școală?” formulați întrebarea astfel ”Ce ți-a făcut plăcere

să înveți azi?”, Ce ți-a plăcut mai mult din ce a spus profesorul azi?”. Acest sistem de gândire pozitivă este importantă la copiii școlari din primele clase. Dacă reușiți să le insuflați o asociație de idei pozitivă legată de experiența de la școală se prea poate ca experiența lor școlară să devină plăcută și pozitivă.

Din punct de vedere a evoluției copilului se pot identifica trei faze de vârstă:

Vârsta regulilor (1-7 ani). În această perioadă, copilul trebuie să știe exact ce așteaptă ceilalți de la el. Copilul lipsit de reguli bine definite, clare devine de nestăpânit. Este nedisciplinat încercând să descopere care-i sunt limitele și capacitatea de control.

Primii ani ai copilăriei sunt cei în care copilul se dezvoltă moral. El trebuie să știe ce are de făcut înainte de a putea să se gândească sau să pună în practică ce ar trebui să facă. Acest proces al învățării începe la naștere și îi va fi furnizat inițial de cei care îi sunt foarte apropiați. În timpul acestor primii ani, copilul trăiește într-o lume a sentimentelor și descoperirilor, și nu a rațiunii. Atingerea fizică sau climatul emotional, tonul vocii și atmosfera familială în general sunt resimțite de foarte timpuriu.

Dacă părinții dețin un control riguros în primii ani de viață, mai târziu se pot destinde, pentru că deja copilul și-a dezvoltat propriul control asupra faptelor sale. Ordinele directe trebuie date în primii ani de viață. Nuurile trebuie să fie puține, dar consistente și cu dragoste.

Rolul mamei este covârșitor în această perioadă. Puterea de convingere, personalitatea și obiectivele ei sunt importante. Puternicul simț de direcționare, stabilitatea emoțională, scopurile intelectuale, severitatea afectivă, consecvența, perseverența, așteptările clare și încrederea vor avea un rol însemnat în dezvoltarea morală a copilului.

Vârsta imitației (8 – 12 ani) Este perioada în care ”oricât de bine l-ar educa părintele pe copil, câtă vreme părintele este un exemplu negativ, înseamnă că-i dă apă la moară să procedeze la fel. Cu o mână îi dă cu alta îi ia.” În acești ani, modelele morale sunt extrem de importante pentru copil. Regulile sunt importante, dar puterea exemplului este cea mai stimulantă. Copilul are nevoie să învețe din exemple concrete până la unsprezece ani, atâta vreme cât capacitatea sa de a gândi abstract încă nu i s-a dezvoltat. Propriile noastre trăsături de caracter, cele puternice, dar și slăbiciunile, se oglindesc în viața copiilor noștri. Cu alte cuvinte, copilul face ceea ce vede. Potrivit unui articol din ”*Parents Magazine*” copilul în această perioadă își dezvoltă dispozițiile fundamentale în ceea ce privește luarea ulterioară de hotărâri – de ce oameni se va simți atras, ce vrea să facă în viață, cu cât respect îi va trata pe cei din jur, cât de importantă este integritatea pentru ei. Tot acum se fundamentează convingerile și valorile pe care se va bizui în momentele de cumpănă sau de furtună din adolescență. *Cititul* este extrem de important în această perioadă. Cărțile și revistele adecvate vor ajuta la stabilirea valorilor. Lectura unor povestiri în care este vorba despre o purtare exemplară, despre curaj pentru a face bine și despre sinceritate în diverse situații este absolut obligatorie în acești ani, când copilul vrea să imite tot ceea ce i se pare eroic și incitant.

Vârsta inspirației (după 13 ani)

În perioada adolescenței, copilul este călăuzit de idei înălțătoare. Trebuie să aibă niște eroi. Dacă acești eroi nu-i sunt indicați, și-i găsește singur, dacă nu este inspirat de eroi care trebuie, va fi inspirat de eroi care nu trebuie. În timpul acestei perioade, se poate câștiga mult în echilibru și caracter dacă adolescentul urmărește cu gândul un anumit scop. El are nevoie de niște obiective pe termen lung și scurt. Adolescentul are nevoie în continuare de reguli și limite dar și de un control interior eficient.

Copilăria timpurie fiind o perioadă de provocări atât pentru părinți cât și pentru cei mici aceștia trebuie să învețe să se cunoască, să conviețuiască armonios, să evolueze și să depășească cu succes această perioadă a copiilor.

Bibliografie:

Laura Ciolan, *Educație Timpurie*. Curs Universitatea din București

Thomas Gordon, *Părintele eficient*, Editura Trei, 2014

Zig Ziglar, *Putem crește copii buni într-o lume negativă!*, Editura Curtea Veche, 2013

CEI 7 ANI DE ACASA

Prof. înv. primar Michnea Maria
Școala Gimnazială Vadu Izei, Maramureș

*„Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că nu
ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu.”*
(Arthur G. Holder)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei..

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

CUM PRIMIM CEI 7 ANI DE ACASA?

ÎNVĂȚĂTOARE: MICLĂU RODICA ȘCOALA PRIMARĂ COMORĂȘTE CARAȘ-SEVERIN

PRIMA MEA POEZIE DESPRE MAMA

„Mi-a spus la noi în bloc, o tanti rea,
Că mama mea ,nu-i mama mea!
Că m-ar fi gasit, de mititică,
Într-un pachet, plângând ,
Ca o pisica.
Dar eu...
Eu știu că nu-i adevărat!
Ce? Mamele au copii de aruncat?
Mămica mea-i a mea! și eu, a ei!
Că-mi ia papușă, funde și cercei
Când am temperatură,
Mama-i tristă și-mi șterge fruntea cu o batistă.
Atunci, nici nu mai are de gând
Să se mai culce!
Țin minte, că-n bufet aveam odată,
Un pachetel întreg de ciocolată,
Iar tata când să ia o fărimică,
I-a spus mama, „e pentru fetiță!”
Tata a râs și nu s-a separat
Și-a pus pachetul, la loc, în dulap.
Eu am împărțit pachetul în trei:
Ca să mănânce și părinții mei!
Sunt mică acum....
Dar timpul trece...
Până-atunci îi răsplătesc,
Cum pot...cu notele de 10!!!

(Învățată de la o rudă venită în vizită)

„Cei șapte ani de acasa” – aceasta expresie se aude tot mai des/sau se gândește de tot mai multe persoane datorită faptului că în secolul „vitezei” avem tot mai puțin timp ca să-l petrecem în familie, cu rudele, cu prietenii .împreună la școală, în natură, la spectacole, la concursuri. Prinși cu treburile zilnice uităm că nu le-am spus, nu le-am arătat atâtea și atâtea lucruri...dar avem pretenții: să știe...

E mult mai simplu sa cumpărăm, să cumpărăm....un telefon, o tableta și s-o dăm copilului .dacă se poate ..înainte de a învăța să meargă...să învețe singur și să meargă ,cum să se comporte..

„Copiii învață ce trăiesc !

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători!

Dacă trăiesc în aprobare ,copiii învață să se placă pe sine!

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească!
Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață să aibă un țel!
Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață generozitatea!
Dacă trăiesc în bunăvoința și considerație, copiii învață respectul!
Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață să fie încrezători!
Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață că este plăcut să trăiești în lume!” (Dorothy Law Nolte)

Cei șapte ani de acasă!

Prof. Miclăuș Ștefan-Ioan
Liceul Tehnologic „Ioan Lupăș” Săliște, jud. Sibiu

„Cei mari, precum cei mici, vor lupta din tot sufletul sa-si apere libertatea atunci cand simt ca cineva ii constrange sa-si schimbe purtarea, desi ei nu deranjeaza absolut pe nimeni.”Thomas Gordon

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. **„Copiii nu-si amintesc ceea ce incerci sa-i inveti. Ei isi amintesc ceea ce esti.”** Jim Henson

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Cei șapte ani de acasă

Școala Gimnazială Victor Vlad Delamarina structură Școala Primară Honorici Miclea Ion-Petru

Plecând de la cele spuse de Valeria Mahok "Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților", ne ducem cu gândul la educația pe care o primește copilul de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Atunci când în familie apare un copil mama va prepara pentru toată familia hrană sănătoasă din punct de vedere nutrițional și caloric cu scopul de a-i forma deprinderi de alimentație corectă. Pe măsură ce copilul crește, părinții îl vor atrage în activitatea de pregătire a unor mese sănătoase în acest scop simulând jocul. Copilul va imita postura la masa a părinților și fraților mai mari, deasemenea celelalte deprinderi corecte ca: să nu vorbească cu gura plină, să savureze hrana, să nu se întindă pe masă când mănâncă, să nu se scobească în dinți...

O condiție ca cele de mai sus să fie îndeplinite este ca părinții, bunicii, tutorii în general să-i acorde copilului suficient timp. Învățarea, după cum bine este știut, nu se face prin interdicție, ci doar atrăgând copilul.

În ceea ce privește deprinderile de păstrare a igienei personale și a mediului înconjurător, aici referindu-ne la casă, școală și natura care-l înconjoară și aceasta se poate educa prin puterea exemplului, mici povești inventate ("Uite ce frumoasă este albina, fluturele, gâza...aici în natură, dar păianjenul nu are ce să caute în casa noastră"; "Hai să ne spălăm pe mâini. Acum mergem să mâncăm...")

Copilul are nevoie să crească într-un cămin liniștit, unde tot prin educație va învăța să nu fie agresiv. Dacă în casă însă este agresat verbal sau fizic, copilul va extrapola acest comportament și în mediul social. Va fi învățat deasemenea de către părinți să accepte refuzul și să fie darnic cu ceea ce îi aparține, dar să îi fie arătate și limitele bunăvoinței și dărnicieii. În cei șapte ani de acasă părinții au datoria de a-i învăța pe cei mici să salute, să mulțumească și să spună "te rog...." când solicită ceva. Pentru aceasta părinții trebuie să spună ei primii "Bună ziua!" sau "La revedere!" atunci când se întâlnesc sau se despart de cineva și astfel copilul va învăța salutul; întotdeauna să-i mulțumească copilului pentru micile fapte pozitive pe care le face el și atunci va învăța și copilul să mulțumească; să spună "te rog" atunci când îi cere ceva copilului pentru a-l determina ca și el la rândul său va spune "te rog".

Copilul să fie educat prin puterea exemplului propriu.El trebuie să conștientizeze că atât timp cât îi respecti semenii, prin consens aceștia te vor respecta și ei pe tine. Respectul față de adulți se cristalizează în timp.

Cei șapte ani de acasă sunt ca temelia unei case în formarea omului de mai târziu. Este bine ca oriunde vom merge să nu uităm să punem în valiză cei șapte ani de acasă. Cu un astfel de bagaj, vom fi recunoscuți de oricine, ca fiind înainte de toate: OM!

"Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă." (Valeria Mahok)

Cei șapte ani de acasă

Școala Gimnazială Victor Vlad Delamarina Miclea Simona

Primii ani din viața unui copil, cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru dezvoltarea ulterioară a adultului

Din primele clipe de viață, copilul este dependent de mamă, aceasta fiind cea care îl hrănește, îmbrăiează. Atunci când copilul începe să gângurească este foarte important să comunice cu el. Această comunicare cu copilul este cea care îl va face să vorbească devreme, să se dezvolte și în special de-a lungul timpului să își formeze personalitatea.

Încă din primul an de viață, curiozitatea copilului este foarte mare, dorind să exploreze lumea de la primii pași. Este foarte important ca să îi citim povești, de aici copilul va învăța ce este binele și răul și că întotdeauna se află adevărul. Astfel vom crea un set de valori copilului și acestea îl vor călăuzi în viața adultă. Cântecul și poeziile fac și ele parte din formarea copilului ca adult, dar acestea trebuie să fie cântate și recitate de adulți și nu de o tabletă sau telefon. Ele sunt cele care păstrează legătura copil-părinte.

Acasă învățăm să vorbim, să mergem, să mâncăm civilizată, să-i iubim pe cei de lângă noi, să ne comportăm civilizată și tot ceea ce învățăm în sânul familiei va conduce la dezvoltarea noastră ulterioară ca adult.

Tot în această perioadă, a celor șapte ani de acasă sunt importante plimbările. Atunci când copilul este dus în parc trebuie lăsat să se joace cu ceilalți copii, învățând spiritul de echipă. Totodată trebuie învățat să nu dea dovadă de egoism, împărțind totul cu prietenii în parc, dar va fi învățat și care sunt limitele dărnicii.

În gospodărie, trebuie implicat în treburile casei, după micile lui puteri, astfel se va simți foarte important în familie și va dezvolta valori morale. Atunci când face un lucru bun, trebuie lăudat, iar când greșește trebuie să îi explicăm ce nu este bine și care ar fi fost comportamentul corect.

Chiar dacă nevoi materiale există în fiecare familie nu trebuie ca părinții să fie preocupați doar de acoperirea acestora. Timpul petrecut împreună cu copiii duce la dezvoltarea și evoluția acestora. De mici, copiii *copiază* părintele. Tot ceea ce aude sau vede la părinți, bunici este *procesat* de către acesta, dar toată informația primită de la aceștia trebuie adaptată etapelor de vârstă ale copiilor.

O insuflare a valorilor religioase și naționale de către familie și ulterior de către educatoare în anii de grădiniță va duce la formarea unei conduite sociale pozitive.

Un părinte educat își va învăța în cei șapte ani copilul să fie empatic. Un adult empatic e o persoană valoroasă societății. Consider că empatia este esențială în relațiile interpersonale ale fiecăruia, duce la evitarea conflictelor și la un comportament adecvat în mediul social.

Consider că întotdeauna în viață avem cu noi cei șapte ani de acasă și că aceștia sunt definiții asupra capacității de integrare în societate.

REFERAT

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. învă. preșcolar și primar : MICU CAMELIA
Grădinița cu Program Prelungit nr. 52 Oradea

„Viața școlii stă sub semnul valorii și valorizării”¹. După cum afirma autorul Constantin Cucuș, de cum intrăm în grădiniță, cineva ne verifică, ne povățuiește, ne mângâie pe creștet. Degetele ridicate, bulinele ori stelutele roșii sunt însemne ale acestor preocupări. Nimic nu scapă acelei preocupări de a conferi sau a atribui valori specifice actelor sau produselor noastre. „La tot pasul cineva emite pretenții, creează noi orizonturi, spune că e bine sau nu ceea ce știm sau facem. Valorizarea este un semn că lucrurile și evenimentele nu ne sunt indiferente”². „Indiferența în actul educativ este un fel de crimă”³.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

¹Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

²Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

³ Idem, p. 15.

Bibliografie:

- „Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;
„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.
„Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

CEI ȘAPTE ANI DE - ACASĂ!

**Prof. înv. prescolar , Diana Micu
Liceul Teoretic „Mihai Viteazul”- Caracal**

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastru* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofurilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

PRIMII 7 ANI DE VIAȚĂ – O FEREAȘTRĂ DESCHISĂ

Prof. înv. primar Rodica Micu
Școala Gimnazială „Mănăstireanu Mihai” Predeal-Sărari

Prin tema uneia dintre Conferințele sale mondiale referitoare la educația timpurie, „Construirea avuției națiunilor”, UNESCO a adus în atenție un aspect din ce în ce mai discutat în societatea contemporană: copiii reprezintă resursa principală pentru viitorul omenirii. Atunci când acestora nu li se oferă elementele necesare unui fundament solid pentru o viață sănătoasă și productivă, nu facem altceva decât să riscăm siguranța și prosperitatea viitoare a societății.

Întrucât „vârstele mici constituie baza personalității”¹, educația timpurie a celor șapte ani de-acasă ar trebui să se centreze atât pe dezvoltarea fizică, cât și pe cea cognitivă și socio-emoțională și să includă activități și experiențe care vor influența dezvoltarea holistică a copilului. Experiențele timpurii de învățare ale copiilor au un efect profund asupra dezvoltării lor, receptivitatea față de influențele mediului fiind cu atât mai durabilă cu cât copilul este mai mic. În această perioadă copilul trăiește primele experiențe de interacțiune cu oamenii, cu natura și obiectele, cunoaște cultura și valorile umane. Tot acum se pun bazele formării personalității și a individualității, a sănătății fizice și psihice. Aceste interacțiuni timpurii au un impact direct atât prin dobândirea de cunoștințe, deprinderi și atitudini cât și prin modelarea personalității copilului. Astfel, beneficiile educației timpurii cuprind două arii ce vizează succesul școlar și dezvoltarea copilului pe de o parte, și integrarea socială și succesul în viața adultă pe de altă parte.

Specialistul în educație Kay Kuzma, adresându-se părinților, scria: „În această perioadă dezvoltarea este foarte rapidă și niciodată copilul vostru nu va mai învăța la fel de mult și la fel de repede. În primii șapte ani se formează baza motivațională și sistemul de valori al copilului. Și tot în această perioadă critică de dezvoltare rapidă, copilul este și cel mai vulnerabil - la bine și la rău, deopotrivă. Nu vă puteți permite să irosiți acești ani.”²

Cercetări ale Universității Harvard evidențiază faptul că acționarea într-un mod adecvat în perioada de început a vieții este mai eficientă decât încercările de corectare ulterioară a comportamentului. Concluziile unui studiu³ referitor la impactul copilăriei timpurii asupra învățării și comportamentului de mai târziu evidențiază câteva direcții principale, după cum urmează:

În primii ani de viață se formează, prin interacțiunea factorului genetic cu mediul și experiențele acestuia, conexiunile neurale care vor reprezenta arhitectura creierului, fundamentul pentru învățarea și comportamentul de mai târziu. În mod special interacțiunile de tip servire -răspuns pot afecta tipul de atașament al copilului și modul în care se vor derula viitoarele relații ale acestuia.

Experiențele timpurii și mediul în care are loc dezvoltarea copiilor pot avea un impact de durată asupra reușitei școlare și personale de mai târziu. Acțiunea factorilor care influențează negativ educația are un start timpuriu și continuă să crească dacă nu se intervine asupra lor. Primele diferențe referitoare la vocabularul celor mici apar la 18 luni, fiind determinate de nivelul de educație și de venituri ale părinților. Până la vârsta de trei ani, copiii ai căror părinți aveau studii liceale, dețineau deja un vocabular de 2-3 ori mai mare decât cei ai căror părinți nu terminaseră liceul.

Dificultățile semnificative – sărăcia, bolile mintale ale părinților/persoanelor care îi îngrijesc, abuzul, nivelul scăzut de educație al mamei - subminează în mod direct proporțional dezvoltarea cognitivă și emoțională în primii ani în de viață.

Acești factori de risc ce pot acționa în perioada timpurie au impact pe termen lung și asupra sănătății fizice, crescând riscul de apariție a unor afecțiuni precum: diabet, hipertensiune, obezitate, boli ale inimii și chiar a unor forme de cancer.

Experiențele timpurii de învățare sunt cruciale pentru starea ulterioară de bine a copiilor și pun baza achizițiilor de cunoștințe și deprinderi care vor afecta învățarea și comportamentele ulterioare. Educația timpurie ce oferă o varietate de experiențe și oportunități de învățare bazate pe nevoile primare și interesele copiilor este esențială pentru bazele succesului învățării și pentru dezvoltarea globală a copiilor. Cadrele didactice, membrii comunității, familiile ar trebui să conlucreze pentru a furniza

experiențe provocatoare care vor construi încrederea copiilor, îi vor încuraja să vadă învățarea ca fiind utilă și plăcută și vor oferi un fundament puternic pentru viitoarea dezvoltare intelectuală, fizică și socială.

Bibliografie

¹ Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, *Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/ 7 ani*, București, 2008

² Kuzma, Kay, *Primii 7 ani de viață*, Editura Viață și Sănătate, Pantelimon, 2016

³ Center on the Developing Child (2009). *Five Numbers to Remember About Early Childhood Development* (Brief), www.developingchild.harvard.edu.

Cei 7 ani de acasă

Referat întocmit de: Miculescu Adriana- profesor învățământ primar Școala Gimnazială "Mihai Eminescu"- Brăila

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere.

Ideea de la baza acestei expresii este faptul că normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, mai mult decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Rezultatele cercetărilor recente au schimbat percepția asupra copilului, accentuând tot mai mult competențele și aptitudinile copilului ca persoană și importanța faptului că un copil trebuie să fie recunoscut ca atare de toți adulții care îl înconjoară: în familie, în comunitate sau în societate. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele obiective care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. La început prin imitație și mai apoi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să iesim la tablă, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. Cuvintele magice „îmi pare rău” ca și „te rog”, „iartă-mă”, „mulțumesc” își ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. **Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele;** numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Totuși să nu uităm ca e important, ca independența copiilor să fie și ea stimulată. Dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia anumite decizii mai târziu .

Toate obiectivele mai sus menționate pot fi atinse prin perseverența și exemplul personal al părintelui, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de când e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilărie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-i permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie

1. Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI SAPTE ANI DE ACASA

**Profesor :Miculescu Cornelia
Grădinița “Prichindel” Structura
Grădinița “Micul Print” Pucioasa**

„Viața școlii stă sub semnul valorii și valorizării”. După cum afirma autorul Constantin Cucuș, de cum intrăm în grădiniță, cineva ne verifică, ne povățuiește, ne mângâie pe creștet. Degetele ridicate, bulinele ori stelutele roșii sunt însemne ale acestor preocupări. Nimic nu scapă acelei preocupări de a conferi sau a atribui valori specifice actelor sau produselor noastre. „La tot pasul cineva emite pretenții, creează noi orizonturi, spune că e bine sau nu ceea ce știm sau facem. Valorizarea este un semn că lucrurile și evenimentele nu ne sunt indiferente”⁴. „Indiferența în actul educativ este un fel de crimă”.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către copilul al unor valori morale, pozitive, este de asemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ

poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păucii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Bibliografie:

„Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;

„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

„Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.preșcolar Mifloacă Gabriela
Școala Gimnazială Nr.1 Durnești

În actul de educare al copilului, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie. În familie, copilul își face pregătirea pentru viață. Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea.

Famiile dezorganizate au o influență haotică, fluctuantă. Familia are datoria de a facilita socializarea copilului și adaptarea acestuia la condițiile impuse de societate, fiind prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară devenirii umane.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Ei trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu să înțeleagă ce este „bine” și ce este „rău”, ce este „permis” și ce este „interzis”. Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre aceștia, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copiii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor, dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări. O problemă aparte a educației în familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare că părinții concentrează toată grija și dragostea asupra singurului lor copil. Dar această dăruire afectivă, pe deplin explicabilă, trebuie totuși supusă unui control rațional. Părinții sunt datori să-i găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l „acopere”, să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile, să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate, să construiască cei 7 ani...de-acasă.

Cei șapte ani de acasă

**Mighiu Petronela Georgeta,
Învățătoare la Școala gimnazială nr.4 Buhăceni**

Cât de mult contează pentru noi dascălii educația pe care o primesc copiii acasă? Enorm ar spune unii, nu prea mult ar spune ceilalți. Și unii și alții au argumente solide. Primii susțin că e mult mai ușor să lucrezi cu un copil care are formate unele deprinderi de bază, ceilalți spun că e mai greu de corectat unele deprinderi formate greșit.

În zilele de astăzi, mai mult ca oricând, legătura între școală și familie pare a fi mai necesară ca niciodată, deoarece misiunea școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculumului școlar și pregătește copiii pentru integrarea în societate. Trebuie să facem educație nu doar instrucție.

În fiecare toamnă așteptăm noi generații. Ne uităm în ochii micuților care pășesc timid pragul școlii și încercăm, noi dascălii să anticipăm...oare cum va fi generația aceasta? Cu mama de mână, oarecum speriați de necunoscut, intră într-o altă lume. De aici începe rolul nostru, al dascălilor care avem misiunea nobilă de a-i forma pentru viitor.

Încă din primele zile de școală simțim amprenta familiei pe fiecare dintre acești micuți. Unii se adaptează ușor, au formate deprinderi de bază: îmbrăcat, încălțat, stat pe scănel sau în bancă, spălat pe mâini, mers la toaletă, pe scurt se integrează imediat în colectiv. Pentru alții este mai greu; plâng când se despart de părinți, nu pot face nimic singuri, se simt abandonați.

În aceste situații simțim noi, pedagogii, prezența sau absența „celor 7 ani de acasă”. Familia ar trebui să fie ca o școală, iar școala ar trebui să fie ca o familie.

Se vorbește tot mai mult de copii cu probleme, dar mai rar de problemele de criză morală a societății românești deci a familiilor din România.

Părinții trebuie conștientizați asupra rolului lor. Ei sunt cei care pun temelia educației, încă de la naștere și misiunea lor continuă pe parcursul întregii vieți a copilului. Dar oare câți părinți își dau seama de rolul acesta în această goană nebună pentru a aduna cât mai multe bunuri materiale. Aici intervenim noi, educatorii, încercând să îi atragem de parte noastră, să ni-i facem parteneri.

În fiecare familie există probleme, dar dacă s-a acționat preventiv, pe bază de respect, acceptare și acces pentru toți la servicii de calitate în plan socio-educational, problemele se vor rezolva.

Și părinți și educatori, trăim cu toții în aceeași societate și trebuie să ne sprijinim unii pe alții.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. înv. primar Mignea Simona Loredana
Școala Gimnazială Constantin Săvoiu, Tg-Jiu

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastru** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **orange** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofurilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

FAMILIA CU „CEI 7 ANI DE-ACASĂ”

Prof.înv.preșc.(educ.) MIHAI E. VASILICA
GRĂDINIȚA cu P.N. „VIOLETA” PECHEA, GALAȚI

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.”Valeria Mahok

Ce înseamnă „cei șapte ani de-acasă”?!...

Ținând cont de familie și drepturile copilului, putem face o definiție concisă și legislativă: Cei șapte ani de-acasă reprezintă drepturile copilului la educație.

Generic, expresia „cei șapte ani de-acasă” prezintă formarea personalității și manifestarea comportamentului unui copil, în diferite situații sau împrejurări, ca rezultat al educației primite din partea membrilor adulți (tată, mamă, bunici etc.) în mediul familial, de la naștere până la o anumită vârstă. În viziunea psihologilor educația definește **viitorul adult**.

Pentru transmiterea și eficientizarea educației trebuie să pornim de la lucruri simple. Să-i învățăm și să-i formăm pe copii să-și dezvolte abilități, deprinderi elementare. Ce trebuie să știe un copil „de acasă” pentru a se descurca, de a se face plăcut atât acasă cât și în societate:

1. **Răbdarea** - baza sau temelia caracterului - să înveți „să știi să aștepți”;
2. **Bunătatea, prietenia** - purtarea de grijă, ajutorul și dăruirea sufletească față de semenii, împărtășirea unor lucruri; învățături moral-creștine;
3. **Fără invidie** - bucuria împărtășită pentru reușita celorlalți prin înțelepciunea că fiecare își are reușita lui; să înveți să pierzi;
4. **Bună cuviință** - respectul și purtarea aleasă față de cei din jur;
5. **Să nu își urmărească doar propriul interes** - înlăturarea egoismului exagerat, manifestarea altruismului și empatiei;
6. **Recunoașterea greșelilor** – prin simple exprimări sincere: „iartă-mă...”, „îmi pare rău...”
7. **Autocontrolul** - stăpânire de sine în anumite situații negative sau provocatoare, acceptarea nereușitei, resemnarea;
8. **Gândirea optimistă** – gândirea pozitivă stimulează capacitatea de a găsi soluții, de a ieși din impas;
9. **Tact și toleranță** – când alții greșesc sau sunt neputincioși;
10. **Bunele maniere:** salutul, gesturile, exprimarea, atitudinea, aspectul fizic și vestimentar.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt **cheia** către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Poate fi oportunitatea ușilor deschise și a sansei de reușită.

Educația primită în cei 7 de acasă, **baza** formării unui comportament corespunzător al copilului depinde de câțiva factori: este relația afectivă cu părinții, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. **Dragostea** cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Copiii în general sunt **oglinzi** părinților. Cu alte cuvinte copilul va avea „cei șapte ani de-acasă” după cum este modelul de părinte, el având tendința de a-l imita în mare parte pe adult. Acest aspect nu trebuie scăpat din vedere, din contră trebuie să i se explice copilului ce trebuie și ce nu trebuie să facă, care pot fi consecințele fiecărei fapte, pentru a discerne **binele de rău**, pozitivul de negativ.

Pe vremea când eram copil, acum 35-45 de ani în urmă, nu era nevoie de cursuri de educație parentală pentru ca părinții să știe să mă educe, nu era necesar din partea cadrelor didactice să elaboreze o planificare pentru consilierea părinților în unitățile de învățământ. În mod normal părinții, simpli de altfel, știau fără prea multă școală ce aveau de făcut, metodele și soluțiile erau simple, înțelepte, veneau de la sine, constant, acasă, în „**sânul familiei**”.

Din păcate, cu toate că trăim într-o lume modernă, mult mai civilizată, cu principii de viață sănătoasă și echilibrată sau doar se încearcă acest lucru, **înțelepciunea** este un cuvânt și un aspect din ce în ce mai puțin prezent în gândirea OMULUI și **consecvența** mai puțin aplicată / regăsită în manifestarea comportamentului uman, de la o generație la alta. **Înțelepciunea și consecvența** - două valori primordiale pe care trebuie să le abordăm ferm și cert, ca făcând parte integrantă, obligatorie din conștiința ființei noastre, să le transmitem mai departe celor care devin oamenii maturi ai societății noastre, pentru a avea siguranța existenței noastre, a celor care ne urmează. Educația se face în special pentru copii, nu doar pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu.

Să nu uităm că, din păcate, noi, ca specie umană, am transmis de când ne știm și o parte negativă și contagioasă „moștenire” și anume **agresivitatea și violența**, atât cea verbală cât mai ales cea fizică care se concretizează cu consecințe grave atât psihice cât și corporale.

Din fericire încă avem resurse, suntem capabili și trebuie să depistăm cauzele și să găsim soluții eficiente pe termen foarte lung. Altfel, **OMUL**, încotro?

Bibliografie:

Emilia Ioan - „Cei șapte ani de acasă”, Editura Didactică și Pedagogică, 2008

Michiela Poenaru - „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Eplublisher, 2009

I. Dolean, D. Dolean - „Meseria de părinte”, Editura Motiv, Cluj-Napoca

Importanța celor șapte ani de acasă

**Prof. învăț. primar Mihai Elisabeta-Victorița
Școala Gimnazială „Alexandru Moruzi”
Com. Pechea, Jud. Galați**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

● **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

● **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

● **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

● **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

● **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

● **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

● **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA IN CONSTRUIREA VIITOAREI PERSONALITATI A COPILULUI

**Prof. Invatamant primar si prescolar MIHAI GENOVEVA din Bucuresti ,
gradinita nr.206**

“ Educatia incepe in familie si se continua in sistemul de invatamant”

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

DRAGOSTEA PARINTILOR

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament",

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

VARSTELE

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din

familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiii începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»”.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

La vârsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasa, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani de acasă?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
- bune maniere si comportament
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecventa in realizarea unei sarcini
- concentrare a atentiei
- perseverenta in realizarea uneri sarcini
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

In concluzie ,vrem sau nu vrem trebuie sa acceptam ca copilul este oglinda parintilor!

DEZVOLTAREA GÂNDIRII LA ȘCOLARI – COMPONENTĂ A EDUCAȚIEI INTELLECTUALE

Prof. Mihai Nicoleta
Școala Gimnazială "Alexandru Odobescu",
Urziceni, Județul Ialomița

Educația intelectuală este acea latură a educației care prin intermediul valorilor selectate, prelucrate și transmise sub formă de cunoștințe, priceperi, deprinderi și capacități contribuie la dezvoltarea personalității, la formarea unor mobiluri interioare care să declanșeze și să stimuleze activitatea de învățare și cunoaștere, precum și la înzestrarea cu procedee de lucru specifice muncii intelectuale.

Educația intelectuală constituie axul principal al procesului educativ în ansamblul său. Atenția ce se acordă în zilele noastre acestei laturi a educației este o expresie directă a creșterii ponderii elementelor intelectuale în cadrul multiplelor activități umane.

Intelectul cuprinde procese și activități diferite: gândire, limbaj, memorie, imaginație, atenție, dând posibilitatea deprinderii cu stimulul concret care acționează direct asupra organelor de simț. Intelectul copilului preșcolar, deși nu este destul de bine format, înregistrează în această perioadă multiple și importante restructurări. Cum gândirea este la această vârstă un "stat major" al intelectului, orientează, conduce și valorifică toate celelalte procese și funcții psihice. Mă voi referi pe scurt la câteva particularități ale gândirii. Gândirea preșcolarului este strâns legată de reprezentări și de limbaj. Cu ajutorul cuvântului, care este un simbol, copilul reușește să-și reprezinte realitatea. Acum gândirea se restructurează sub formă de judecăți, raționamente, silogisme ce se formează sub influența investigației practice asupra fenomenelor din jur. Ea are un caracter intuitiv, rămânând legată de imagine și de demersurile individuale, iar uneori este incompatibilă. Totuși preșcolarul este capabil de a sesiza configurația ansamblului, fapt care îl conduce spre un debit al logicii.

Gândirea preconceptuală și intuitivă a preșcolarului este o gândire egocentrică. Acest egocentrism reiese din incapacitatea copilului de a diferenția destul de bine realitatea obiectivă de cea personală, el crezând că este centrul universului. Astfel, pentru copil aproape totul are suflet : soarele, luna, stelele, frunzele, ceasul, telefonul – sunt ființe vii, dotate cu inteligență. Din egocentrismul gândirii se desprinde o altă particularitate a sa, și anume artificialismul, copilul crezând că toate lucrurile, chiar și stelele sunt făcute de om. Preșcolarul mic nu este capabil de analiză și sinteză, nu știe să descrie și să povestească, el mai mult fabulează și inventează, iar în final crede că toate ființele și obiectele sunt făcute pentru el.

Pentru a progresa, gândirea are nevoie să iasă din egocentrismul din care s-a închis, măsurându-se cu a altuia. Treptat, preșcolarul va conștientiza faptul că gândirea altui copil este diferită de a sa, ceea ce-l face să înțeleagă că motivația sa particulară nu este singura posibilă. Copilul trece treptat să analizeze atent realitatea și încearcă să imite lucrurile așa cum sunt, construind : grădini, case, poduri, blocuri, etc., pe care le redă conform realității. În activitatea de joc ține seama de partener, fiind capabil chiar de a-i juca rolul. Aceasta permite trecerea de la egocentrismul inițial la reciprocitate.

Deși gândirea preșcolarului face progrese însemnate, totuși ea rămâne o gândire sincretică bazată pe relaționarea mai mult sau mai puțin întâmplătoare a însușirilor obiectelor și nu după logica lor. Mai târziu, gândirea preșcolarului realizează cunoașterea cu ajutorul unor operații logice, concrete, obiectuale, operații ce apar pe baza intuiției concrete desfășurate mintal, dar care rămân în continuare legate de acțiunea cu obiectele. Astfel gândirea preșcolarului operează atât cu semne cât și cu jucăriile cu care vine în contact. Specificul gândirii școlarelor se manifestă printr-o proprietate esențială, aceea de a fi concret – intuitivă. Astfel, marele psiholog J. Piaget spunea „ Copilul gândește mai mult operând cu mulțimi concrete, în ciuda faptului că principiile logice cer o detașare progresivă, pe bază concretă, iar operațiile cer interiorizare, adică o funcționare pe plan mintal “.

Jocurile logico – matematice, reprezintă acel mijloc care apelează la toate procesele psihice, contribuind în mod deosebit la dezvoltarea gândirii logice și creative a preșcolarului. Copilul preșcolar are posibilitatea de a-și lărgi experiența cognitivă prin plimbări de durată mai lungă și în condiții diverse, excursii, forme de activități mai complexe. În această perioadă copilul învață să construiască mulțimi de obiecte, descoperindu-le proprietățile lor caracteristice, stabilind relații între ele.

Efectuând operații de gândire logică pe bază de mulțimi concrete (figuri geometrice, jetoane), ei se pregătesc să înțeleagă operațiile, iar prin jocurile cu pisele geometrice, ei înțeleg dizjuncția, conjuncția, negația, reuniunea și echivalența mulțimilor. Toate acestea nu sunt altceva decât exerciții de clasificare, ordonare și comparare a mulțimilor. Aceste activități matematice antrenează copiii în acțiuni operatorii cu materiale diferite, asigurând pregătirea lor pentru școală.

După concepția psihologului J. Piaget, la această vârstă se poate vorbi de existența unei perioade preoperatorii a dezvoltării gândirii. Dovadă că această perioadă există, o spune absența noțiunilor de conservare, greutate, volum. Cu toate că pe baza cuvântului posibilitățile de sistematizare și integrare a gândirii școlarii cresc, ea rămâne tributară ireversibilității perceptive.

Activitățile matematice implică o tensiune, o mobilizare a tuturor componentelor psihicului uman, dar mai ales a gândirii și a inteligenței.

În concluzie, se poate afirma că la vârsta școlară o pondere mare o are gândirea concretă și este posibil și necesară trecerea de la acest fel de gândire spre o gândire abstractă – logică. Pentru corelarea gândirii concrete cu gândirea abstractă este necesar ca în procesul de predare – învățare să se îmbine materialul didactic intuitiv și limbajul matematic adecvat, acesta fiind limbajul conceptelor celor mai abstracte și mai generale teorii, termenii lor fiind pe înțelesul copiilor școlari trebuie supravegheată însușirea și pronunțarea lor corectă de către copii.

Folosirea, și mai târziu transmiterea noțiunilor matematice, se vor realiza nu prin simpla transmitere de la educatoare la copil, ci prin nenumărate, dar dirijate procese de căutare și descoperire a lor de către copii.

Marele psiholog G. Berger afirma : „ Specificul lumii noastre este că se schimbă din ce în ce mai repede și că ne pune în prezența unor situații originale, neprevăzute, ba chiar indispensabile. Trebuie deci să-i pregătim pe copiii noștri să fie inventivi și să dea în același timp dovadă de curajul necesar ca să ia inițiative și să aibă gândirea necesară descoperirii unor soluții noi “. (G. Berger : „ Omul modern și educația sa ”, Editura Pedagogică, 1973).

BIBLIOGRAFIE

1. CURS DE PEDAGOGIE coordonatori : conf. univ .dr. IOAN CERGHIT lect. univ. dr. LAZAR VLASCEANU Universitatea din Bucuresti . Facultatea de Istorie - Filozofie 1988
2. PEDAGOGIE PENTRU INVATAMANTUL SUPERIOR TEHNIC coordonator IOAN BONTAS Editura Didactica si Pedagogica Bucuresti 1983
3. www.copii.ro
4. www.scribd.com
5. www.didactic.ro

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Inv.prof.primar Mihăilă Cristina Ana
Liceul Tehnologic Agromontan „Romeo Constantinescu”
Vălenii de Munte-Prahova

„„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile, priceperile și educația necesară vieții în lume. E firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia se aseamănă cu o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și mă opri, în special, la câteva aspecte legate de educația creștină, întrucât aceasta are rolul primordial în formarea unei frumoase și solide personalități..

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică, nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi Casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt persoane împătimate, pline de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul Lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are astfel un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici iar acestia, uneori, le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, deoarece Hristos, Fiul Lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu, minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră: părinții îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor, în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă. Toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, iar copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului, eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, copiii nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există problemă pe care părinții să nu o poată depăși. Nu există cădere oricât de mare ar fi, din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună bucate gustoase!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care

îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Prooroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu !“ (Isaia 8, 18).

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

VESA DIANA NICOLETA

„Copilăria e o lume aparte, pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale

copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Importanța celor șapte ani de acasă

Înv. Mihăilă Mihaela
Școala Gimnazială „Costachi S. Ciocan” Comănești

„Copiii sunt mâinile cu care ne prindem de rai” H. .: Beecher

“Cei șapte ani de acasă” este o expresie folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de viață, definește în bună măsură viitorul adult.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg “de la sine” există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. potrivit psihologilor, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale acestuia. Copilul plânge pentru că are o nevoie- este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicată identificarea acelei nevoi și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările, atât pentru mamă cât și pentru copil.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Relația afectivă cu părinții este baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Copilul se dezvoltă și are încredere în propriile forțe, atunci când este înconjurat cu dragoste de către părinți.

Copilul care primește iubire se simte protejat și are deschidere spre învățarea și aplicarea regulilor de comportament. Educarea copilului se face treptat fiind adaptată etapelor de dezvoltare ale acestuia. Este necesar să se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor, poate învăța formulele de politețe, iar acesta învață de la vârsta cea mai fragedă prin imitație.

Iată câteva reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la șapte ani :

1. Părintele trebuie să stabilească și să impună reguli și limite în comportamentul copilului.
2. El trebuie să se poarte frumos, deoarece binele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.
3. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; trebuie limitat timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrat mai mult în educația lui pe arta conversației
4. E important să fie lăsat să se bucure de copilărie și să nu se încerce să se facă din el un geniu înainte de vreme; copilul are nevoie să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
5. Copilul trebuie să învețe să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
6. Un copil învață să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți!
7. Un părinte implicat și devotat petrece cât mai mult timp cu micuțul. Cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el !

Așadar „cei șapte ani de acasă” descriu educația din primii ani de acasă, de la grădiniță, dar și comportamente pe care copilul le asimilează din mediul social.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție.

Importanța celor 7 ani de acasă

Prof. înv. primar, Mihăilescu Cristina
Grădinița cu Program Prelungit „Junior”, Slobozia -Ialomița

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care-l cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este din aceasta cauză extrem de puternică și, din multe puncte de vedere, de neînlocuit.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia îndeplinește importante funcții în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale. Aceasta creează o dependență absolută a copilului de membrii micro-grupului familial din punct de vedere fizic, psihic, material. Datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care-l exercită este maxim.

Familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi nu totdeauna bine conștientizate și nici mereu pozitive în conținut. Ea creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a copilului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc, te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite. Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Cei 7 ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **OM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

COPII FĂRĂ COPILĂRIE (studiu)

PIP. Mihăilescu Mihaela
Scoala Gimnazială Piatra Soimului, jud. Neamt

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

De multe ori privim în ochii copiilor și observăm diferite stări: tristețe sau bucurie, încântare, durere sau suferință, indiferență sau indignare.

Familia impunea cândva mai multe cerințe : fericire, armonie, modelare, iubire, legătură, intimitate și educație. De-a lungul istoriei, familia a suferit multe transformări în ceea ce privește felul de conviețuire, modul de asigurare a celor necesare, a rolului pe care-l are în educația copiilor. Alături de familie, școala și societatea ocupă un rol foarte important în educație. Dar se observă că elevul suferă pe plan afectiv din cauza plecării părinților în străinătate, iar mediul social interuman nu poate substitui dragostea și afecțiunea acelor ce se numesc "mamă " și "tată".

A venit vremea când părinții nu conștientizează că educația copilului este prioritară în fața celorlalte scopuri care se referă la bani, casă, carieră, confort, renume pe care le putem numi "valori egoiste", nonvalori familiale.

În școala noastră, 48 de copii au părinți plecați la muncă în străinătate. Schimbările care s-au observat la acești elevi, atât la situația la învățatură cât și la comportamentul lor, m-au determinat să folosesc un test cu următoarele întrebări la care au participat cei 48 de copii:

1. Imaginează-ți că ai în mână peștișorul fermecat. Roagă-te să-ți îndeplinească trei dorințe.
2. Dacă ai fi să te transformi în fluture, unde ai zbura ?
  - Pe o floare
  - La părinți
  - La un prieten
3. Ai în față pe părintele plecat, ce-i spui ?
4. Cine ține locul părinților ?
5. Care este diferența dintre părinți și "înlocuitori " ?
6. De ce crezi că au plecat părinții ?
7. Cum s-a schimbat viața ta de când au plecat părinții ?
8. Ai vrea să mergi să înveți în țara în care lucrează părinții ?
9. Ce realizări au obținut părinții de când au plecat ?
10. Dacă ar fi să alegi între :
  - A. Bani, haine trimse de părinți
  - B. Părinții să vină acasă
  - C. Bunici, jucării, dulciuri
  - D. O viață în care să nu te controleze nimeniCe-ai alege ?

În urma interpretării acestor chestionare am obținut următoarele informații:

1. - 80% și-au exprimat dorința de a se întoarce părinții , 10% să fie sănătoși,să poată munci unde sunt,10% - să le aducă diferite obiecte
2. - 94% au ales b. (la părinți),3% - varianta c. (la un prieten),2 % - varianta a. (pe o floare)
3. - 95% - " mi-a fost dor de tine / de voi ", 4% - " aș vrea să nu mai pleci niciodată ",1%

- alte răspunsuri

4. - 75% - locul părinților îl ține bunica, 20% - locul părinților îl ține mătușa, 5% - unul dintre părinți
5. - 50% - "nimeni și nimic n-o poate înlocui pe mama ", 30% - "nu ne oferă aceeași dragoste ca părinții ", 10% - ,, sunt mai reci , iar 10% - nu văd nicio diferență
6. - 90%- pentru bani, 5% - pentru a ne face condiții de viață mai bune, 5% - să cumpere mașină
7. - 40% - a rămas neschimbată material, 25% - duc o viață mai bună, au haine, au bani, 25% - mă simt foarte singur, mi-e urât, sunt trist, 10% - o duc mai rău, nu au bani
8. - 85% - nu vor să meargă –(motivează că învățământul românesc este superior, le este frică de necunoscut, nu cunosc limba), 10% i - vor să meagă, 5%- sunt nehotărâți
9. - 50% - n-au obținut bani după cum se așteptau, 35% - au făcut câteva modificări pe lângă casă, 15% elevi - prea puține, obțin puțini bani, vin des acasă
10. - a. – 4%
- b. – 96%

Deși sunt încredințați unor persoane de încredere (bunici, mătuși, cunoștințe), dragostea părintească nu poate fi înlocuită. Ca învățătoare la o clasă în care am copii cu părinții plecați, am remarcat următoarele: foarte des aduc vorba de ei, au o situație școlară mai slabă, sunt abătuți la multe activități, suferă că la serbare nu are cine veni, nu vin cu temele efectuate, au comportamente violente, stima de sine este scăzută, nu au încredere în forțele proprii. Uită că sunt copii, nu se mai joacă ca altădată, nu mai sunt plini de viață, nu mai știu să ia din jur ce e bun și frumos.

Mulți copii devin dependenți de dorul părinților, de nostalgia familiei întregi când se adună cu diferite ocazii și, chiar dacă nu spun, știu că sărutul părintesc și urările erau balsamul sufletului, erau imboldul spre mai mult, mai bine. Fiind plecați de mult au găsit acasă copii cu sufletul rece, copii cu rețineri, cu comportamentul schimbat și atunci ne întrebăm : " Pentru ce ?"

Părinții "adoptivi", fie bunici, fie rude, cu greu fac față educării copiilor, nu se preocupă decât de asigurarea hranei și îmbrăcăminte. Copiii mai mari își mint bunicii : nu au de scris, de învățat, au pregătire la școală, iar ei își petrec timpul în anturaje și locuri diferite, se îmbracă mai mult decât extravagant.

Deci putem concluziona că educația, climatul afectiv, urmărirea zilnică a copilului duce la înlăturarea comportamentului deviant al copilului.

Din răspunsurile date de copii, ați aflat că latura sentimentală este superioară celei materiale. Copiii mari știu să mascheze "nevoia de mamă", pe când cei mici, în pauze, se apropie de catedră, te mângâie, așteaptă să le dai atenție, să-i lauzi, de multe ori eviți să aduci vorba despre cei dragi.

Trăind alături de ei, îți dai seama că mulți se închid în ei, devin apatici, refuză să comunice, iar la cea mai mică observație izbucnesc în plâns.

Dar pentru noi, cadrele didactice, el este " COPILUL" – darul lăsat de Dumnezeu într-o familie. Familia – școala – copilul sunt cei trei termeni care trebuie să conlucreze permanent pentru a se ajunge la oameni demni, cu iubire de semeni și cu frică de Dumnezeu.

Reguli de comportare civilizata pentru prescolari

Prof. Inv. Presc. Mihailov Viviana-Arabela Gradinita PP "Cip si Dale" structura a Scolii Gimnaziale Nr 5 "Nicolae Iorga"- Constanta

În cadrul familiei copilul învață primele reguli de politețe, apoi, învață reguli de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la profesori. Toți acești oameni din jurul lui îi dau sfaturi învățându-l cum să se comporte civilizată.

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Pentru ca un copil care să se poarte civilizată, trebuie în primul rând să ținem cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea îi influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine ca părinții să acorde o atenție deosebită inclusiv propriului comportament și al anturajului.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârtă în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine ca aceștia să le mulțumească de fiecare dată când le iau. În acest mod cei mici vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel copilul se va obișnui cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile chiar dacă sunt momente când acesta nu primește nimic în schimb.

Este foarte important să fie stabilite reguli și limite, care trebuie să fie respectate cum ar fi:

1. Salutul și mulțumirea

A saluta și a mulțumi sunt elementele esențiale ale bunelor maniere.

Copilul trebuie să mulțumească în diverse contexte și unor persoane diferite. I se poate spune că „Mulțumesc” poate fi spus persoanei care i-a deschis ușa și l-a lăsat să intre, vânzătorului de la magazin care i-a dat restul sau produsul de pe raft, unui alt copil care l-a lăsat să se jocă cu jucăria lui etc. explicându-i că a mulțumi ține nu numai de educație, ci și de respectul pe care îl arăți celui alt.

Este important să salute persoanele pe care le întâlnește. În cazul în care cineva cunoscut trece pe lângă el și pare a nu-l observa, este bine să îl salute cu voce tare sau să întindă o mână către el. Gestul acesta o va trezi din gânduri pe respectiva persoană și va aprecia buna intenție a copilului. De asemenea, băieții trebuie să știe că ei sunt cei care salută fetele primii.

2. Comportamentul copiilor la masa

Este indicat să îi fie explicate câteva reguli de bună creștere atunci când se mănâncă în familie sau la altcineva. În primul rând orice joacă trebuie să înceteze atunci când mâncăm. De asemenea, coatele nu se așază pe masă, ci eventual doar antebrațele pe marginea mesei. Folosirea tacâmurilor este obligatorie. La masa nu vorbim cu gura plină, nu se plescăie și nu se soarbe supă sau ciorba cu zgomot. La fel de important este să învețe să nu mănânce înainte ca toată lumea să se așeze la masa.

3. Comportamentul în mijloacele de transport în comun

Și în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politețe și de bună creștere îndrumându-l să ofere locul său unui bătrân sau unei persoane infirme. O altă regulă de bună creștere este aceea de a nu arunca nimic pe jos și să ținem asupra noastră gunoiul până când coborâm din mijlocul de transport în comun, pentru a-l arunca la cel mai apropiat coș de gunoi. De asemenea, nu trebuie să se grăbească atunci când urcă în autobuz și își ceară scuze atunci când lovește din greșală pe cineva.

4. Comportamentul în locurile publice

În locurile publice nu se vorbește tare și nici nu este indicat să te manifesti agresiv. Copiii preșcolari încalcă această regulă de cele mai multe ori, pentru că încă nu înțeleg constrângerile sociale și nu și-au dezvoltat capacitatea de autocontrol și de aceea li se poate atrage atenția discret atunci când vorbesc mai tare decât trebuie.

5. Reguli pentru copii atunci când se află pe stradă

Regula cea mai importantă este să fie învățați să traverseze numai pe culoarea verde a semaforului și numai prin locurile marcate corespunzător. De asemenea, pe stradă copiii trebuie să învețe că nu au voie să arunce gunoaie pe trotuar, ci numai în coșurile special amenajate. La fel ca un adult, nici copilul nu ar trebui să mănânce pe stradă, însă dacă situația o impune atunci este permis.

6. Comportamentul față de adulții implicați într-o conversație

Una dintre primele bune maniere pe care părinții îi învață pe copii este să nu îi întrerupă pe ceilalți atunci când vorbesc la telefon, sau poartă un dialog cu alte persoane. Este și prima regulă de comportament pe care cei mici au tendința să o uite.

BIBLIOGRAFIE:

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

**Profesor Mihailovici Bianca Valeria
Liceul Tehnologic Pucioasa**

Satisfacție

Stă cu diploma pe masă,
Are-acum și masterat,
Dar cei șapte ani de-acasă
Încă nu i-a terminat.

Epigramă de **Aurel Buzgău** (mai 2007)

„Cei șapte ani de acasă“ reprezintă totalitatea “lecțiilor” de care beneficiază copilul în primii ani de viață, care au rolul de a îi dezvolta personalitatea, de a îi transmite cunoștințe, aptitudini, valori, credințe și obiceiuri. Aceștia asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația premergătoare școlarizării se realizează atât în mod informal (în familie, în mediul în care copilul evoluează, prin mijloacele de comunicare în masă), cât și formal (în creșe, grădinițe și alte instituții care au rolul de a ocroti și educa), iar în societatea contemporană o atenție deosebită se acordă educației nonformale realizată în cluburi sportive, cluburi ale elevilor, dar și în biblioteci, muzee, instituții private al căror program de activități este adaptat nevoilor individuale ale copilului.

Instituțiile de educație nu pot substitui niciodată rolul familiei, ci doar o susțin în tot procesul educativ. Nicio instituție, organizație oricât de pregătită ar fi, nu poate prelua funcțiile unei familii. „Cei șapte ani de acasă” vizează stimularea și dezvoltarea copilului. Atât familia, cât și comunitatea în care evoluează au obligația de a participa activ și eficient în educarea, îngrijirea și asigurarea sănătății psihice și fizice a copilului.

Focalizarea părinților pe educația pe care o transmit este importantă deoarece aceasta este perioada în care copiii se dezvoltă rapid. În situația în care procesul de însușire și de asimilare a deprinderilor și priceperilor de bază este neglijat, este mult mai dificil și mai costisitor ca lacunele să fie recuperate. Este evident faptul că alegerile făcute de noi, adulții în calitate de părinți în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului, dar și asupra evoluției societății pentru care ne pregătim adultul în devenire, în sens general.

O personalitate armonioasă și echilibrată este asigurată în primul rând prin conștientizarea și adaptarea strategiilor de educare la nevoile, trebuințele și particularitățile individuale ale celui mic. Să nu uităm că fiecare dintre noi este unic.

Este foarte important să respectăm nevoile copiilor după cum urmează:

- nevoi de bază cum sunt hrana, îngrijirea, cunoașterea
- nevoi afective: dragoste, siguranță, încurajare
- nevoi de acțiune: de a se juca.

Tendențele moderne de educare au în prim plan stimularea imaginației și a creativității precum și dezvoltarea inteligenței emoționale. Minteaa unui copil este un procesor de informație care generează emoții și comportamente. Din păcate, realitatea virtuală și augmentată este furnizată copiilor de părinți, ca un substitut al acestora, prin intermediul jocurilor descărcate pe telefoanele mobile sau tablete. Pericolele reale, dovedite științific, ale utilizării de la vârste fragede sau în exces al acestor gadgeturi cum ar fi : depresia, agresivitatea, interesul scăzut pentru a socializa cu cei din jur reprezintă adevărate semnale de alarmă. Astfel, în perioada copilăriei trebuie să îi încurajăm pe cei mici să descopere ceea ce se află în jurul lor, să le oferim oportunitatea de a își dezvolta talentele.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să ne susținem copiii, să îmbinăm utilul cu plăcutul, iar teoria să se regăsească și în practică.

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ” - O CARTE DE VIZITĂ

**PROF. MIHALACHE MARILENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 LUNGULEȚU
JUD. DÂMBOVIȚA**

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental, se descoperă ca parteneri ai copiilor lor.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. Copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare intervenție pentru copil -contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare - sau pe lângă copil - amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate - este bine să fie considerate intervenții educative.

Astăzi, copiii primesc din partea părinților cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, televizor și calculator. Alții beneficiază de activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria. În ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată. Expresia “cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată una din perioadele de intensă

dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Cei șapte ani de acasă – perspective creștine

Prof. Mihalachi Dan Romeo

Școala Gimnazială „Tristan Tzara” Moinești - Bacău

Într-o societate ruptă de transcendent, apare ca normală contestarea valorilor tradiționale, iar anormalitatea își face simțit efectul și la nivel profund, esențial, al instituției familiei și la rolul ei de educator al viitorilor membri ai societății. Cel mai mult au de suferit copiii, a căror formare înseamnă mai mult „deformare”, tinzând să se centreze pe manifestarea unor comportamente care vin în contradicție cu tot ceea ce este normal și dezirabil. În acest context, singura soluție viabilă o reprezintă educația de „acasă” axată pe formarea celui mic în concordanță cu principiile creștinismului.

Copilul nu este un produs exclusiv al eredității, nici al factorilor exteriori. Educația, ca o acțiune intenționată și cu direcția spre un scop, este o muncă dificilă. Kabesch spunea că „e mai ușor să cioplești statuia lui Laocoon, dintr-un bloc de marmură decât să stabilești cea mai desăvârșită formulă de dezvoltare a sufletului copilului, o formulă care să fie firească și să poată fi aplicabilă”.

În viziunea Sfântului Ioan Gură de Aur, educația de acasă are rolul de a face ordine în sufletul copilului și îi formează caracterul, are grijă de curățenia sufletească și de bunacuviință a lui, îi modelează inteligența, îi întărește voința și face să sporească în sufletul lui evlavia creștină. Este o educație pur creștină făcută în duhul și spiritul preceptelor evanghelice cu scopul realizării personalității moral religioase, de a face din el un adevărat creștin.

Pentru copil, familia este prima școală a vieții. Ea este punctul de plecare, prima și cea mai importantă etapă, a cărei înrăurire se resimte puternic asupra întregii dezvoltări ulterioare a personalității copiilor. Ea are cuvântul hotărâtor și în punerea bazelor caracterului religios-moral. Putem spune că mediul casei este mama psihică a copilului, așa cum pântecele mamei este mama fizică a lui. Atmosfera generală care străbate casa este factorul care are cea mai determinantă influență asupra vieții copiilor.

Trebuie să știm că există o vreme limitată până cand fereastra sufletului lor este deschisă spre noi. Este vremea în care conștiința poate fi modelată și se pot transmite valori. „Pe copii îi câștigăm sau îi pierdem în anii copilăriei.”(Dr. Maria Goron). Până la șapte ani, copiii petrec cea mai mare din timp în familie. Este vârsta la care aceștia se caracterizează printr-o mare impresionabilitate, prin imitație, când acțiunea educativă nu întâmpină o rezistență conștientă, când se pun bazele unui mare număr de deprinderi, înclinații și interese, care joacă un rol de seamă în înfățișarea psihică a omului. Aceasta este vârsta în care impresiile sunt atât de puternice, încât de multe ori rămân întipărite în memorie pentru toată viața. Scheler afirma că „unele cunoștințe nu pot fi dobândite decât în copilărie; pierdute atunci, nu vor fi niciodată recuperate, conform zicătorii citate de autor: „Ceea ce Ionel n-a învățat, Ion nu va învăța niciodată”.

Specificul educației în familie constă mai ales în folosirea mijloacelor non-verbale. Mai mult decât cuvintele, educația în familie o dau exemplele personale ale membrilor familiei. Exemplul are o influență covârșitoare asupra formării caracterului, deoarece copilul vine în permanent contact cu el. Modul în care se comportă părinții unul față de altul, față de copil, față de semenii, față de munca pe care o desfășoară, modul în care se preocupă de ridicarea nivelului ideologic, cultural și profesional, concepția despre lume și viață, încrederea sau blazarea dar mai ales ținuta lor morală își pun amprenta asupra evoluției ulterioare a copilului, îl influențează direct și intens. Din pilda primită de la părinți s-a învățat respectul față de aproapele, față de valorile neamului, cinstirea față de cele sfinte. Dar pe cât de binefăcător și fertil este un climat familial sănătos, care își primește vigoarea din părtășia cu Dumnezeu, pe atât de nimicitor poate deveni cadrul oferit de o familie destrămată, în care locul iubirii și credincioșiei a fost luat de patimi.

De aceea, cea mai bună cale de a-i educa din punct de vedere moral este chiar modul în care trăim. Copiii ne observă comportamentul, iar exemplul nostru este mai puternic decât cuvintele. Sfântul Ioan Gură de Aur insistă: „Chiar din mica copilărie îngrădiți pe copii cu armele cele duhovnicești și învățați-i a-și pecetlui cu mâna fruntea și mai înainte de a putea ei să facă aceasta cu mâna, voi înșivă însemnați-le pe frunte semnul sfintei cruci pentru că de vor petrece fiii cu obiceiuri bune cu anevoie se vor întoarce la rău când se vor face de vârsta legii. Căsi sufletul copiilor este ca pânza albă care în orice fel se va vopsi întâi, așa va fi până la sfârșit. Chiar de ar vrea cineva să o vopsească cu altă culoare, pururea se va arata vopseala cea dintâi”.

Așadar cei șapte ani de acasă sunt vitali în formarea copilului ca viitor membru al societății și al Bisericii Creștine. Responsabilitatea părinților este imensă dar și cu satisfacții pe măsură. De aceea o educație justă din cea mai fragedă copilărie nu este o sarcină așa de grea cum ar părea. Dar oricât de grea ar fi, ea nu depășește puterile oricărui om, oricărui părinte. Familia este mediul educativ prin excelență. Nicăieri nu mai găsim resursele de răbdare, iubire, abnegație, atât de necesare copiilor.

DESPRE IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Profesor Anca Mariana Mihalca
Școala Gimnazială „Profesor Nicolae Simache”, Ploiești

Omul este o ființă socială, are nevoie de interacțiunea cu ceilalți, se raportează la ceilalți, așteaptă confirmarea statutului său, se luptă pentru a se stabili într-o ierarhie socială, iar această luptă, care nu cunoaște pauză, începe de când ne naștem. Există în noi acel instinct de supraviețuire care ne dezvoltă și ne susține spiritul de luptători.

Pornim pe drumul vieții, unii mai norocoși decât alții, ghidați, după noroc (din nou) de părinții care ne-au dorit, ne-au așteptat (mai mult sau mai puțin). Aceștia ne veghează fiecare pas, fiecare gest, atitudine, vorbă, corectând când și ce consideră, după principiile lor de viață. Mai târziu, în evoluția copilului, se vor vedea efectele a ceea ce au insuflat.

Sintagma *cei 7 ani de acasă* este una extrem de folosită, dar, în ziua de astăzi, și-a mai pierdut din greutatea pe care o avea, să zicem, acum 25 de ani. Totul s-a schimbat, de la părinți la copii, dar *cei 7 ani de acasă* rămân o necesitate. Deși o folosesc mulți, nu toți mai cunosc semnificația adevărată ori cea de profunzime a acestei sintagme.

Din punctul nostru de vedere, *cei 7 ani de acasă* ar trebui să reprezinte o sumă de valori, de atitudini, de aptitudini și de abilități care transformă puilul de om în OM; adică acele principii solide, ce devin virtuți necesare dezvoltării armonioase a individului pentru ca el însuși să reprezinte o valoare: curiozitatea, răbdarea, spiritul organizatoric, ordinea, gustul pentru frumos, preocuparea pentru igiena personală și pentru sănătate, respectarea regulilor (de la cele ale casei până la cele din afara casei), empatia, perseverența, competitivitatea, curajul (nu în varianta de teribilism), exprimarea elegantă, politicoasă... Această listă sigur poate fi mai lungă, oricine putând adăuga ce consideră potrivit.

E clar că rolul cel mai important îl au părinții, deoarece copilul, în această perioadă de șapte ani, stă mai mult în preajma părinților săi, în special lângă mamă. În acest mod, mama are un rol extrem de important în definirea celor 7 ani de acasă, cel puțin până la intrarea în colectivitate a copilului, de când se mărește numărul celor care influențează copilul (nemaipunând la socoteală prezența bunicilor sau a bonelor în viața multor copii).

Vremurile *moderne*, însă, pun în umbră o bună parte din ceea ce ar reprezenta cei 7 ani de acasă, fiindcă părinții (mai ales mamele) revin și petrec mult timp la serviciu, iar timpul acordat copilului este foarte puțin, în ciuda numeroaselor atenționări asupra pierderii controlului asupra modului în care se dezvoltă, mai ales emoțional, cei mici.

E nevoie de o regândire a nevoilor, o analiză serioasă a calității umane a generației tinere de părinți și de copii pentru a putea recalibra direcția spre care se îndreaptă modelul de om pe care ni-l dorim și în compania căruia să ne facă plăcere să trăim.

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

Școala Gimnazială Izbiceni
Prof. învă. primar Mihalcea Iulia
Loc. Izbiceni, Jud. Olt

Abecedarul bunelor maniere trebuie aplicat încă de la vârsta la care copilul începe să vorbească, pentru că la această vârstă, copilul caută să le arate celorlalți copii cu care intră în contact, „regulile jocului” său, ale unui joc „învățat” în familie. Un copil prea agresiv, neatent cu ceilalți, impulsiv și nerăbdător, cred că va fi, în cele din urmă, indezirabil în mijlocul unui grup de copii, tocmai pentru că nu respectă „regulile jocului” pe care el însuși le invocă.

În linia mari, părinții încep să-și dea seama de rolul lor de “educatori” abia când copilul are doi ani, când cel mic începe să vorbească și să se hrănească singur, deoarece se constată că de cele mai multe ori, masa este terenul confruntării dintre dorința de explorare a copilului, care începe să-și descopere autonomia, și regulile pe care i le impun treptat adulții. Pe de altă parte, copiii au, începând de la patru-cinci ani, o mare dorință de a-i imita pe cei din jur, de a prelua reacții comportamentale, pentru că sunt deprinse regulile de bază ale comportamentului la masă, abia atunci când va începe să folosească tacâmurile, șervețelul să se ștergă la gură, să întrebe dacă poate să se ridice de la masă, iar în momentul în care i se va spune „nu face asta!” sau „să faci așa!”, copilul se va revolta și va încerca să facă exact opusul, tocmai pentru a testa limitele permisivității părinților sau ale autorității. Psihologii recomandă părinților să fie mai degrabă un exemplu tăcut pentru cei mici, decât să le impună un anumit model. Chiar deprinderea formulelor de politețe trebuie începută de la o vârstă fragedă, atunci când copilul este foarte receptiv la încurajările venite din partea celor mari, deoarece, pentru a-i adapta pe cei mici la algoritmul politetei în cadrul familiei, psihologii le recomandă părinților să impună un anumit „ritm al familiei”, pe care toată lumea, inclusiv părinții, trebuie să îl respecte. Să reținem faptul că o masă cu întreaga familie pe săptămână, de la care niciun membru să nu lipsească, poate constitui o excelentă școală de bune maniere pentru cei mai mici membri ai familiei, pentru că atunci se învață, practic, cum trebuie să stea la masă, cum să mănânce, cum să se comporte în situația respectivă, când poate să vorbească, să învețe să-i asculte pe ceilalți, cum să se folosească de tacâmuri, să utilizeze formule de politețe. Invitarea la masă a unor musafiri, este un bun prilej de a-i învăța pe copii, nu numai politetea formală, lipsită de conținut, dar și plăcerea reuniunilor cu prietenii sau rudele, plăcerea și emoția firească de a face și de a primi cadouri, generozitatea de a dăruia celui drag, pentru că, în cele din urmă, susțin psihologii, nu există o limită de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului! Educația începe cu cei șapte ani de acasă. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti!”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Învățându-l să își exprime emoțiile și sentimentele va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. Învățându-l să spună mereu adevărul i se va da o lecție pe care o învață cel mai bine de la noi. Copilul imita ceea ce vede și aude în jurul lui. **Petrecând cât mai mult timp cu micuțul nostru** înseamnă că suntem părinți implicați și devotați, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

În concluzie, trebuie să ne iubim copiii necondiționat și să le arătăm zilnic asta. Să îi iubim indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Să nu glumim pe seama lor, să nu le punem porecle ci să le spunem zilnic că îi iubim, demonstrând acest lucru prin gesturi tandre - sărutari pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. Mihălcescu Cătălin-Constantin
Școala Gimnazială Nr. 7 Buzău

Procesul de integrare în societate începe în familie din *primii ani de viață*, când se stabilesc primele contacte sociale și experiențe de viață, și continuă de-a lungul întregii existențe a omului, odată cu dobândirea unor poziții sociale și roluri succesive.

Reformele învățământului românesc au dus la comprimarea celor „*șapte ani de acasă*” în numai șase anișori, sau chiar mai puțin, mai nou învățământul primar incluzând și clasa pregătitoare sau așa-zisa clasă 0 (zero). Astfel, copilul va beneficia în această perioadă de educația oferită de membrii familiei (părinți, bunici, frați, surori etc.), precum și de d-na educatoare (dacă va frecventa cu regularitate cursurile învățământului preșcolar).

Responsabilitatea creșterii și educării copilului revine cu prioritate părinților, care oferă acestuia îngrijirile de bază, siguranță, căldură emoțională, îndrumare, înțelegere. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă etc.). Acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

„*Cei șapte ani de acasă*” au drept corespondent în psihologia școlară *educația timpurie* ce se constituie într-o abordare pedagogică ce acoperă intervalul de la naștere la 6 sau 7 ani, interval în care au loc transformări profunde și achiziții fundamentale în dezvoltarea copilului.

Copilul învață din contactul său cu mediul fizic și social. Relația pe care acesta o are cu mediul, răspunsul pe care îl primește la interacțiunile pe care le inițiază sau le stabilește în demersul său de explorare și experimentare sunt definitorii pentru dezvoltarea integrată.

Acasă, în primii ani de viață, copilul dobândește noțiuni despre sine, se poate repera ca identitate, ca aparținând unui grup cultural și social, își poate cunoaște competențele și abilitățile, deprinde reguli și începe să își asume responsabilități, devine independent și activ.

Întreaga dezvoltare a copilului este condiționată de calitatea relațiilor pe care le stabilește cu mediul social în care trăiește. Fiecare participant în viața copilului (părinți, frați, bunici, etc.) influențează modul său de dezvoltare, condiționând modelele relaționare pe care copilul le integrează și pe care le va reproduce în viața sa.

Tot în familie, copilul își însușește *limbajul*. Calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze *ce e bine și ce e rău*, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, tolerant, să colaboreze, să fie un bun coleg și prieten.

Educația din familie a copilului se va continua cu cea din *grădiniță*. Uneori, între cele două medii educative, există *diferențe majore* de reguli, valori, cultură etc. În această situație, copilul este supus adaptărilor și readaptărilor repetate, care îl marchează profund: se instalează o stare de confuzie internă, copilul neștiind ce reguli să-și asume, care valori sunt acceptate social. Mai mult chiar, putem vorbi și despre o traumă emoțională, copilul simțindu-se vinovat dacă va adera la valorile grădiniței, în defavoarea valorilor familie (sau invers).

Prevenirea unor dezacorduri nu se poate asigura fără o relație corespunzătoare dintre grădiniță și familie. Educatorul joacă un rol important în cunoașterea familiei, a caracteristicilor și potențialul ei educativ.

Cei doi factori implicați în educarea copiilor cu vârste cuprinse între 3 – 6 sau 7 ani, *familia și grădinița*, trebuie să armonizeze modelele educative promovate, să-și transmită reciproc informații privind particularitățile de dezvoltare ale copilului, valorile promovate, climatul educațional, așteptări în ceea ce privește educarea acestuia.

Odată cu *înscrierea la grădiniță*, copilul își îmbogățește considerabil sfera relațiilor, intrând în contact cu o lume necunoscută, oarecum străină și stranie pentru el. Până în acest moment, singurii adulți care l-au înconjurat au fost aceia în care a investit afectiv, cărora știe să le răspundă și care îi cunosc

nevoile. În absența mamei sau tatălui, copilului trebuie să i se acorde posibilitatea unor relații de calitate cu adulții care îl înconjoară.

În concluzie, *bazele educației se pun în mediul familial*, iar grădinița și apoi școala vor modela caracterul copilului, dar nu vor putea construi acolo unde lipsește fundația, acolo unde lipsesc „cei șapte ani de acasă”!

Bibliografie:

- STAN, Liliana, *Educația timpurie - probleme și soluții*, 2016, Editura Polirom, Iași;
- STAN, Liliana, *Dezvoltarea copilului și educația timpurie*, 2016, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de acasă!

prof. Mihălcescu Iuliana

Românul, se pare, a realizat de-a lungul timpului, că educația timpurie, cea primită în sânul familiei, are un rol covârșitor asupra existenței umane, așa că a comprimat toată această idee în expresia prea bine cunoscută: „*Cei șapte ani de acasă*”.

Auzim adesea în jurul nostru persoane care spun despre un copil sau chiar despre un adolescent care nu este respectuos sau care are un comportament neadecvat că: „Nu are cei șapte ani de acasă!”. Aceleași persoane se întrebă în secunda următoare: „Oare cum l-au educat părinții lui pe respectivul de se comportă așa de urât?” Aceasta pentru că știm cu toții cât de importantă este familia în formarea și dezvoltarea unui copil.

Pentru ființa inocentă care face primii pași prin viață, copilul, nimic nu este mai important pe lume decât familia lui: mama, tata, frații și surorile lui, bunicii, chiar. Cei care îl hrănesc și îl cresc sunt pentru el lumina ochilor lui. Astfel, familia este cea care clădește educația primordială a copilului. Aici cel mic învață să vorbească, să meargă, învață bunele maniere, cum să se comporte cu cei din jur, acasă și în societate; aici învață să fie generos, responsabil, adică, în două cuvinte magice, să fie un: *Om bun*.

Pe vremuri, copiii mergeau la școală la 7 ani, astăzi copiii noștri merg la școală de la 6 ani, după ce în prealabil au trecut și pe la cămine și grădinițe. Dar asta nu înseamnă că familia nu are încă un rol important în ceea ce privește educația celui mic. Indiferent de vârsta la care acesta merge la școală, unde merge la școală sau la câte școli merge, el va purta cu el mai departe, ca un bagaj, educația acumulată în mediul familial.

Mai mult de atât, rolul familiei nu se încheie odată cu începerea școlii, acesta se continuă pe parcursul întregii vieți. În primii ani de viață, în anii copilăriei, când se acumulează cunoștințe de tot felul, în adolescență, când se dezvoltă personalitatea, caracterul, dar și mai târziu, părinții reprezintă modelele importante de viață. Dacă cei mici sunt martori la scene de violență în mediul familial, există o șansă mare ca și ei să devină violenți la rândul lor, cu frații lor, cu colegii lor, cu proprii lor părinți, și când vor deveni adulți, chiar cu copiii lor.

Există, astăzi, în mass media, multiple clipuri video, campanii de promovare care sunt menite să conștientizeze părinții că ei și comportamentul lor lasă cea mai mare amprentă asupra vieții propriilor lor copii. Părinți care beau sau care sunt violenți nu dau decât exemple negative copiilor lor. Părinții care încalcă legea în multiple feluri își vor influența într-un mod negativ fii și fiicele.

Pe de altă parte, tindem să le spunem mereu copiilor noștri cum ar trebui să se comporte fără a le și arată cum e un comportament adecvat. Nu realizăm că acțiunile noastre sunt mai grăitoare decât vorbele în sine; copiii nu fac ce spunem noi, copiii fac ce facem noi.

Peste ani, când vor fi și copiii la rândul lor părinți, există posibilitatea ca și ei să aibe același comportament deviant pentru că așa au văzut în familie, așa au fost crescuți. Bineînțeles că unii se vor schimba în bine, în ciuda mediului familial din care provin, se vor cizela, vor reuși să distingă de la ei putere între bine și rău, dar mare parte din ei, din păcate, vor face aceleași și aceleași greșeli ca și părinții lor și vor „distruge” la rândul lor alte generații de copii.

Din alt punct de vedere, trăim într-o lume în care părinții sunt din ce în ce mai ocupați și mai stresați. Părinții dau vina pe lipsa timpului că nu mai au posibilitatea să se ocupe de copiii lor cum se cuvine, așadar ei lasă totul în seama școlii și a profesorilor: și învățătura și educația. Însă valorile morale și sociale, cum ar fi: înțelepciune, bunătatea, etc., se desprind mai ușor dacă sunt învățate în familie și din fragedă pruncie.

Rădăcinile unui bun comportament sunt în mediul familial. Astfel, toții părinții ar trebui să conștientizeze că: „Școala modelează, nu formează, bazele se pun în familie.”

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

Prof.Mihan Chivuta
Gradinita P.N.Valea-Bolvasnita

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: **principii, ordine, atribuiri, porunci** (injoncțiuni), **contraporunci** (contrainjoncțiuni), **programe și permisiuni**.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje **ambivalente** (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau **disjuncte** (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Se considera că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

Intuiția este considerată vocea sufletelor, este o parte naturală și importantă din noi. Fără intuiție nu reușim să ne găsim drumul spre scopul vieții noastre. Dacă stăm să ne ascultăm sufletul nostru intuitiv, vom ști să pasim în viața cu inima ușoară, bucurătoare, cu inima de copil. Bucuria este primul semn al intuiției. Trăind o viață intuitivă este cea mai puternică unealtă a noastră! Observați subtilitatea! Nu este greu să ne urmăm intuiția. De fapt, este chiar ușor! Intuiția este mai degrabă o serie nesfârșită de „plăceri mici” care ne fac viața mai ușoară și magică. Ce plăceri mici intuitive ați experimentat astăzi? Fiti conștienți de diferențele dintre ceea ce este real și ceea ce este de fapt doar proiecția propriilor voastre griji și frici. Nu confundați cele mai mari griji și cele mai mici frici cu realitatea. Dacă veți face asta, veți elimina toate posibilitățile de manifestare ale grației divine în viețile voastre.

Patru Decizii care vă vor aduce mai multă bucurie în viața

1. Ascultați vocea intuiției în fiecare zi!
2. Permiteți intuiției să vă ghideze în orice situație, în orice moment!
3. Aveți încredere în intuiția voastră atunci când ea se manifestă!
4. Acționați ghidându-vă de intuiție în loc să o ignorați!

Calea spre a descoperi glasul inimii este îndreptarea atenției către lumea prezentă în jurul vostru. Adevărata intuiție este consecința observării atente și clare asupra ceea ce se întâmplă aici și acum

.Asemenea observații, odată activate în subconștient vor genera cele mai puternice și minunate revelații; vor duce spre vindecare, echilibru, pacea minții și fericirea inimii. Primul pas spre o viață extraordinară este să vă ascultați și să urmați vocea intuiției. Intuiția deschide gradat calea spre experiențe de iluminare pentru că anulează vechile reguli după care ați trăit și în schimb creează un set de reguli după care să vă ghidați viața.”

Totii copiii își iubesc părinții (sunt dependenți emoțional de ei) dar nu toți părinții își iubesc copiii. Insa, unii copii își iubesc părinții cu ochii deschiși, alții cu ochii închiși. Cât timp durează iubirea copiilor? Toată viața, dacă părinții se iubesc autentic între ei. Dacă aceștia nu s-au iubit, iubirea copilului devenit adult, devine din ce în ce mai confuză. Putini realizează conștient că părinții lui nu s-au iubit niciodată. Insa, inconștient, multi copii deveniți adulți vor reacționa, în moduri neplăcute pentru părinții impostori sentimentali. Și așa capătă sens ceea ce spunea Isus acum 2 mii de ani: „Cine nu uraste pe tatăl și pe mama sa, nu e demn de Mine”, adică, cine e dependent emoțional de părinți, cine și-a făcut Dumnezeu din oameni, fie ei părinți, soți, soție, și nu are ochii deschiși, își merita soarta.

Educația începe din prima zi

prof. inv. primar Mihaela Liliana-Corina
Școala Gimnazială Șagu

În urmă cu peste douăzeci de ani, când era copilul meu mic, grija cea mai mare a noastră era să nu se accidenteze la locurile de joacă sau la traversarea străzilor.

Acum, din ce observ la cei din jurul meu, aceste griji au dispărut în multe cazuri, cei mici fiind absorbiți de tehnologie: TV, tabletă, telefon etc. Primul gând al meu a fost: „Ce fericiți sunt părinții din ziua de azi! Pot să își rezolve liniștiți sarcinile în timp ce copiii se uită la desene animate sau se joacă pe telefon.”

Păreră mea s-a schimbat, însă, destul de repede, când ne-au vizitat finii, împreună cu fiul lor de un an și 4 luni. Vin des în vizită, dar, de obicei televizorul e oprit. De data aceasta, televizorul era pornit. Băiețelul s-a oprit brusc în fața lui. Mama mi-a sugerat să caut un post cu desene animate, pe care el le iubea foarte mult. Ne-am bucurat de atenția pe care o acorda desenelor pentru că astfel am putut vorbi și noi nestânjeniți. Pe parcursul unei ore am încercat de câteva ori să îl strig, să îi atrag atenția, dar el nu reacționa deloc. Am întrebat-o pe mamă dacă așa se comportă și acasă, aceasta confirmând faptul că este acaparat total de gadgeturi, fiind imun la ce se întâmplă în jur.

După plecarea lor, am început „săpăturile” pe internet. Am găsit un studiu făcut de Centrul pentru Copii cu Autism care arată că în cazul a 90% dintre copiii de 2-3 ani, care sunt diagnosticați cu o formă de autism, factorul declanșator este vizionarea excesivă a programelor TV sau a altor forme de realitate virtuală.

„Dacă aparent 5 ore pe zi de vizionare ar trebui să nu fie un fapt îngrijorător, în cazul copiilor și mai ales al copiilor mici de 0-2 ani, consumul TV este foarte dăunător, ajungându-se în marea majoritate a cazurilor în care cei mici au fost lăsați în medie peste 5 ore/zi în față mediilor virtuale, la diagnostice de întârziere în dezvoltarea psiho-motrică, întârziere în apariția și dezvoltarea limbajului, tulburare de opoziție și/sau comportament, și, mai grav, de ADHD sau chiar de autism”, a declarat, în cadrul unei conferințe de presă, Marius Zamfir, psiholog și coordonator Centru pentru Copii cu Autism.

În acest context, Centrul pentru Copii cu Autism a lansat campania "Stop Autism Virtual!", care își propune conștientizarea cauzelor grave ale vizionării TV, în rândul copiilor cu vârste cuprinse între 0 și 2 ani.

„L-am numit autism pentru că are simptomele specifice copiilor cu autism. Simptome perfect identice. Este aproape imposibil să faci diagnosticul diferențiat dacă are sau nu are autism virtual sau autism clasic pentru că simptomele sunt perfect la fel. Simptomele autismului sunt lipsa reciprocității sociale, lipsa contactului vizual, lipsa dezvoltării limbajului, lipsa jocului și mai ales a jocului social, de rol în care copilul se preface că este ceva sau că face ceva și jocurile stereotipe și repetitive”, a adăugat Marius Zamfir.

Am fost șocată de cele aflate, având un exemplu concludent în sprijinul observațiilor făcute. Cu mult tact am abordat-o pe fina mea. Din fericire, face parte din categoria părinților dispuși să învețe și să discearnă binele de rău. A studiat și ea relatările despre cazurile de autism virtual, rezultatul fiind interdicția totală a băiețelului de a se uita la TV, calculator etc.

După o săptămână, copilul era total schimbat. Din geanta cu care a venit la noi, mama a scos cuburi, nuci și mingi mici colorate. Cât au stat, a fost o veselie generală. Da, e adevărat, nu am mai stat la povești, am construit și am mutat nuci dintr-un caston în altul. Dar fericirea de pe chipul lui a fost de nedescris. În plus, de câte ori îl strigam, se întorcea. A început și silabisirea repetitivă. M-a luat de mână și m-a dus la plimbare prin casă, în condițiile în care cu câteva zile în urmă nu se mișca din fața calculatorului.

Cu cât sunt mai mari, cu atât este mai greu să-i dezobișnuim de proastele obiceiuri. Dar, cu perseverență, părinții pot fi educați pentru a crește un copil sănătos.

Bibliografie:

<https://www.facebook.com/Stop-Autism-Virtual-158424471322329/>

<http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/copii-monitor-calculator-televizor-efecte-dependenta-internet-povesti-desene-animat/>

<http://www.ebihoreanul.ro/stiri/ultima-or-31-39/autismul-digital-si-autismul-virtual-137250.html>

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.primar, Milaș Cristina
Școala Gimnazială Zărand

„Educația aleasă

Se face-n șapte ani de-acasă.”

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. De la trei la cinci ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Între cinci și șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

„Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului, exprimă calificativul părinților.”

Cei șapte ani de acasă

Prof. Milea Ana-Maria
Școala Gimnazială comuna C.A Rosetti
Județul Buzău

"Acum, copile, soarbe cu sufletul curat cuvintele; acum oferă-te celor mai buni (ca tine): Vasul nou va păstra mult timp mirosul de care a fost pătruns pentru întâia oară." (Horatius)

Expresia *cei șapte ani de-acasă* este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruiia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

"Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Familia este prima școală unde copiii primesc lecții de viață. Normele elementare de conduită se dobândesc în familie, grădinița sau școala sau orice alt mediu educațional nu fac decât să consolideze, să îmbogățească aceste deprinderi.

Copilul nu trebuie tratat ca și un adult în miniatură, ci trebuie reținut faptul că el este de fapt „*un candidat la maturizare*„ (H.Pieron), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează în mare măsură, în interiorul familiei, care concentrează primul său univers afectiv și social.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile pe care le desfășoară împreună, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Câteva dintre **reguli esențiale** în educația și creșterea copilului până la 7 ani, de care părinții ar trebui să țină seama, sunt:

1. Învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii!
4. Învață-l să iubească lectura și cărțile!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. **Învață-l să își exprime emoții și sentimente**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. **Învață-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru!

Așadar, construcția celor „șapte ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia

dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ și cine suntem fiecare dintre noi..Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor.

Bibliografie:

Poenaru, Michiela, *Cei șapte ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii*, Editura Coresi, 2013

Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

<https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii-a8862.html> (accesat ultima dată la data de 4.03.2018)

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

Prof. MILEA SIMONA
Liceul Tehnologic Dărmănești, Bacău

În societatea contemporană nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă.

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor.

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiuva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. **Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.**

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

DEZVOLTAREA ȘI ADAPTAREA COPILULUI PREȘCOLAR

Prof.MILOȘ LUMINIȚA LOREDANA
Grădinița P.P.Bocșa,jud.Caraș-Severin

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc, în primul rând, în condițiile interacțiunii cu mediul social.

Se știe că educația, ca acțiune socială organizată, se desfășoară într-un cadru constituit pe baza unor valori perene și cu participarea tuturor factorilor educaționali: familia, școala, instituții culturale, mass-media, structuri asociative etc. La nivelul acestor factori se formează medii educaționale care exercită influențe specifice asupra noilor generații.

În evoluția și dezvoltarea psiho-fizică copilul este supus unor condiționări tot mai complexe care se finalizează, pe de o parte, cu îmbogățirea vieții anterioare, iar, pe de altă parte, cu elaborarea de conduite prin care se exprimă personalitatea umană. Atât vârsta psihologică, cât și vârsta cronologică, fără să coincidă în totalitate, se constituie ca repere din punctul de vedere al maturizării psihologice și sociale. Vârsta cronologică are un caracter mai constant, fiind relativ egală pentru toți cei născuți în perioada respectivă, cu raportări la complexul biologic, care sunt deosebit de active, pe când vârsta psihologică facilitează o diferențiere mai fermă între diferitele persoane cu specificarea unui avans sau a unui retard în dezvoltare. Viața psihică a omului se formează și se dezvoltă, așadar, la confluența dintre activitate și condițiile bio-psiho-sociale ce îl influențează de la naștere, pe tot parcursul vieții. Procesul este viu și complex și se finalizează în matrițe ale evoluției și dezvoltării psihice a omului. Prin urmare, sunt o serie de *factori sau condiții* care favorizează *dezvoltarea biologică și psihică* a copilului, grăbesc procesul de achiziție a experiențelor și informațiilor, proiectează o personalitate viguroasă și armonioasă, așa cum sunt și situații care frânează evoluția normală sau contribuie la fragilizarea subiectului, cu efecte negative nu numai pentru vârstele copilăriei ci și pentru perioade de vârstă ulterioare. Cele din urmă, frânele, trebuie cunoscute de educatoare și învățătoare deopotrivă, pentru a le putea preveni sau pentru a crea un alt context educațional care să anihileze factorii de fragilizare printr-o dezvoltare compensatorie a palierelor psihice ce corespund particularităților psiho-individuale ale copilului.

Toate aceste fenomene pot fi stăpânite de educatoare, copiii pot fi ajutați să le depășească și se poate ajunge la un confort psihic favorabil copilului, dacă acesta este cunoscut și evaluat sub toate aspectele, pentru a putea ști ce modalități de intervenție psiho-educațională trebuie adaptate la nivel individual sau la nivel de colectivitate.

Dintre multiplele fenomene ce se impun a fi cunoscute și evaluate pentru copilul preșcolar și școlar mic este necesar să avem în vedere următoarele:

- 1.Cunoașterea comportamentului predominant motor și a dezvoltării fizice;
- 2.Cunoașterea palierului cognitiv;
- 3.Integrarea socio-afectivă și structurarea personalității;
- 4.Comportament și personalitate.

Să enumerăm câteva:

1. - volumul și varietatea mișcărilor, precizia și coordonarea lor;
- controlul și autocontrolul, stăpânirea și desfășurarea de mișcări intenționale voluntare;
- evoluția activităților motorii prin raportarea la suplețe, armonie, promptitudine;
2. - relația dintre imaginea perceptivă și acțiunea corespunzătoare acestuia ;
- relația dintre relația perceptivă și verbalizarea acestuia;
- studiul reprezentărilor (corectitudine, stabilitate, selectivitate, sistematizare, generalizare, raportul reprezentare- acțiune- cuvânt);
- studiul comunicării și limbajului (vocabular, exprimare, relaționare)
- studiul gândirii (procese, operații, noțiuni, concepte, calități ale gândirii);
- studiul memoriei (relația recunoaștere-reproducere, calități ale memoriei);
- studiul imaginației (relația dintre imaginația reproductivă și creatoare, obiectivarea acestora în activitate);
- studiul atenției (raportul atenție-cuvânt-activitate, calitățile atenției);

3. - receptivitate și reactivitatea față de cerințe, de activitate și evoluția atitudinii;
  - expresia și controlul afectivității (discordanță, stăpânire, exprimare verbală, fenomene de simulare);
  - manifestări voliționale (capacitatea de a acționa, formularea independentă a scopurilor , luarea deciziilor, capacitatea de efort voluntar);
  - integrare socială (adaptarea la normele de colectiv, stabilirea de relații, autonomie socială) .
4. - trăsături de caracter dominante (atitudinea față de activitate, față de sine și față de ceilalți);
  - trăsături de temperament (reactivitate verbală, acțională, emoțională și pragul de echilibru dintre acestea);
  - aptitudini și activitate (aptitudini generale și specifice, tipuri de ctivități reușite, înclinații și interese speciale).

Cunoscând toate acestea, educatoarea nu numai că poate depăși situațiile dificile, dar poate să parcurgă, împreună cu copiii, noi etape de activitate și de învățare, creând astfel posibilități multiple de transfer și aplicabilitate, în diferite activități care se vor remarca prin performanță și competențe, constituind un indiciu al structurilor evolutive în planul personalității mature, cu note dominante ale tipologiei armonioase.

În evoluția psihică a copilului cu tendința sa de adaptare, ca proces dublu de asimilare și acomodare, pot apare perioade de inadaptare când intrevin elemente puternice de frustrare și stress. Situațiile frustrante generează un anumit curs al comportamentului și al organizării personalității copilului.

Dacă educatorul nu este capabil să orienteze copilul spre depășirea acestor factori fragilizanți, atunci își va dezvolta o personalitate capricioasă, egoistă, instabilă, negativistă, neadaptată la normele de conviețuire socială. În cazul colectivelor în care predomină relațiile interpersonale negative sau de inadaptare, rezultatele activității sunt inferioare colectivelor în care predomină colaborarea și este redusă tensiunea psihică.

BIBLIOGRAFIE

1. Curriculum preșcolar, București, 2008
2. Liliana, Ezechil – *Laborator preșcolar*, Editura V& I Integral, București, 2004;
3. Anne, Bacus – *Copilul de la 3 la 6 ani*, Editura Teora, București, 2003;
4. Adriana, Bălan – *Consilierea educațională*, Editura Aramis, București, 2002;

CUM SĂ NE EDUCĂM COPIII

Prof. înv. Primar Mincă Elena Luminița
Școala Gimnazială Nr.1 Budeasa

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți

observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să explice întotdeauna clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

ROLUL ADULTULUI ÎN VIAȚA COPILULUI

Prof.înv.preșcolar: Mincă Eleonora
Școala Gimnazială Talpa

„Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni! Numai cei care vin din altă parte spun: “Vai, ce a crescut!”.Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum crește.El a devenit în timp. Și în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie.”

Antoine de Saint-Exupery

Este adevărat, devii părinte atunci când copilul se naște și/sau atunci când numele tău este înscris pe certificatul său de naștere. Ar fi o greșeală să ne limităm doar la atât. Părinți devenim cu fiecare moment petrecut alături de copilul nostru, cu fiecare moment pe care îl trăim în absența sa, dar cu gândul la el. Ne este util să recunoaștem cu toții că părinții cresc copilul, însă copilul este în egală măsură cel care „își crește” părinții: fiecare (mamă, tată sau copil) crește și se dezvoltă în funcție de celălalt.

Relația dintre copil și părinte este definită ca una de dependență, sensul de derulare a acestei relații fiind cel de a oferi copilului stimulii necesari dobândirii independenței. Mulți sunt aceia care spun despre copil : „este mic, ce înțelege el?!“ Este adevărat, copilul este mic, însă nu și incapabil. Are nevoie de sprijin pentru a crește și pentru a se dezvolta, pentru a-și repera abilitățile și pentru a-și dezvolta competențele. Pe măsură ce un copil dobândește abilități, părintele trebuie să poată și să știe să se retragă din demersul său protectiv și să îl ajute pe copil să și le consolideze.

De exemplu: pentru a putea merge, sugarul are nevoie de susținere fizică și nu numai. Căci el are nevoie de încrederea că dacă va cădea, va fi susținut, că va fi în siguranță și că nu va dezamăgi pe nimeni.

Treptat, copilul va învăța să meargă și va renunța singur la mâna care îl sprijină.

Apoi, va avea nevoie doar să știe că părintele este în apropierea sa, pentru a avea către cine să se îndrepte în cazul în care se va simți în nesiguranță. Pe parcursul acestui proces, părintele trebuie să-l pună pe copil în situația de a experimenta și de a alege, dându-i ocazia să își cunoască limitele și competențele, să își construiască un set de valori.

Transpus în viața de zi cu zi, acest lucru înseamnă că nou-născutul să fie alimentat la cerere,copilul mic să aibă libertatea de a alege cu ce se îmbracă azi, cu ce jucărie se joacă, cu cine se joacă, când doarme, iar adolescentul la ce cursuri dorește să se înscrie, ce muzică ascultă sau cum își tunde parul. De asemenea, înseamnă ca fiecare copil să știe care sunt reperatele și regulile familiei și cele ale comunității în care trăiește și, prin extensie, care sunt valorile morale.

Valori ale relațiilor parentale de calitate

- ✓ căldură și afecțiune;
- ✓ răspuns imediat la nevoile copilului;
- ✓ disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului;
- ✓ limite clare și bine precizate;
- ✓ sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului;
- ✓ deschidere și comunicare;
- ✓ respect;
- ✓ confidențialitate și încredere reciprocă.
- ✓ recunoașterea calităților și a reușitelor;

Când vorbim de parentalitate, dar și de bune practici în asumarea ei, există câteva repere generale care trebuie urmărite și care se reflectă în dezvoltarea copilului, în forma de manifestare a acestuia, în obiceiurile pe care le are, în tipurile de interacțiuni în care intră, în modul în care copilul face față situațiilor problematice, în inițiativele pe care le are.

Enumăr o parte dintre aceste repere, cu mențiunea că sunt doar câteva propuneri.

• Cunoștințe, atitudini și practici parentale privind nutriția

- ✓ Ce obiceiuri alimentare are copilul?
- ✓ De câte ori mănâncă pe zi mănâncă copilul?
- ✓ Cum obișnuiește să servească masa?
- ✓ Ce tipuri de lichide bea?

Cunoștințe, atitudini și practici parentale privind sănătatea copilului

- ✓ Copilul este înscris la medicul de familie?

- ✓ Care este frecvența controalelor medicale preventive?
  - ✓ Copilul se îmbolnăvește des?
  - ✓ Cum reacționează copilul în situații de boală?
  - ✓ Cine prescrie medicamentele copilului în aceste situații?
  - Cunoștințe, atitudini și practici parentale privind igiena copilului
    - ✓ Copilul stăpânește deprinderile de igienă? (Evident trebuie să ținem cont de nivelul de dezvoltare al copilului, de abilitățile sale, de dizabilitate dacă aceasta există!)
    - ✓ Când se spală pe mâini?
    - ✓ De câte ori se spală pe dinți?
    - ✓ Cum poartă hainele?
    - ✓ Ce tip de haine poartă? Sunt acestea adecvate anotimpului?
  - Cunoștințe, atitudini și practici parentale în raport cu dezvoltarea copilului
    - ✓ Părintele apreciază în mod corect gradul de dezvoltare integrată a copilului său?
    - ✓ Cunoaște importanța jocului în dezvoltarea integrată a copilului său?
    - ✓ Ce jocuri și jucării îl susțin pe copil în dezvoltarea sa?
    - ✓ Cine se joacă mai des cu copilul?
    - ✓ Care sunt metodele de control al comportamentului copilului pe care le utilizează?
    - ✓ Ce loc are valorizarea copilului în îngrijirea și educația copilului?
    - ✓ Înțelege părintele impactul mediului creat în dezvoltarea copilului?
    - ✓ Cum gestionează adultul mediul social în care trăiește copilul?
- Lista poate continua și cu alte repere. Depinde de fiecare dintre noi ce ne dorim pentru copiii noștri.

Bibliografie

- Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii“, editura Medicală Amaltea, 1998;
- Angheliescu Carmen, „Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului“, editura Medicală, București, 1989;
- Păun Emil, Romiță Iucu – Colectiv de autori, „Educația Preșcolară în România“, Polirom, 2002.

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Mîncilă Maria
Școala Gimnazială Nr. 3, Pechea, jud. Galați

Motto: "Suprema pedagogie este casa părintească." (Dostoievski)

Educația începe încă din prima zi de viață a unui copil, iar procesul de învățământ începe cu prima zi de școală.

La intrarea în școală se observă că nu toți copiii sunt la fel în ceea ce știu, ce simt, în felul cum vorbesc și cum se poartă. Fiecare dintre ei este imaginea vie a educației pe care au primit-o în familie, educație a cărei amprentă se observă în comportamentul copilului în noul său mediu.

Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. În primii șapte ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale.

Mulți părinți nu lasă copiii să facă nimic, iar, în final, aceștia ajung să nu-și mai asume responsabilități.

Psihologul Bogdan Bursuc consideră că “dacă există multe contradicții între regulile de disciplină, copilul va testa foarte multe alternative de a obține ceva și de fiecare dată va începe cu cea benefică pentru el.”

Expresia “cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context. Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care au parte cei mici în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Există, însă, o serie de factori de care depinde educația primită în cei șapte ani de acasă: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Se știe că nu există “o rețetă” pentru a educa un copil, educația acestuia reprezintă o provocare pentru orice părinte.

Familia nu trebuie doar să asigure condițiile de viață pentru copil, supravegherea acestuia, ci trebuie să fie primul factor care realizează educația și instrucția acestuia, un continuator al cerințelor care sunt impuse de practica educațională instituționalizată.

Potrivit psihologului Oana- Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 ani sau la 7 ani. De fiecare dată părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Foarte important este ca amândoi părinții să fie consecvenți în educarea copilului.

Deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, expresia “cei șapte ani de acasă” nu prea mai este valabilă. Rămâne, însă, ideea de bază a acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. În acest mediu copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. La școală și în alte medii educaționale, se consolidează normele deja deprinse din familie.

" CEI SAPTE ANI DE ACASĂ "

Profesor pentru învățământul preșcolar: Minea Raluca Ioana Grădinița nr. 185

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Pentru o mai buna educatie si crestere a copilului putem respecta 10 reguli de baza:

1. Invata-l sa se poarte frumos ;
2. Stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului!
3. Comunica cat mai mult cu el ;
4. Invata-l sa iubeasca lectura si ;
5. Lasa-l sa se bucure de copilarie ;
6. Nu abuza in niciun fel de copil ;
7. Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente;

8. Invata-l sa spuna mereu adevarul;
9. Petrece cat mai mult timp cu micutul tau;
10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrazori, imbratisari etc.

Bibliografie:

1. www.jurnalul.ro
2. www.copilul.ro
3. www.didactic.ro

BUNELE MANIERE **(Temă abordată în consilierea părinților)**

Prof. Înv. Preșcolar Minu Nicoleta
Grădinița cu p.p ”Sf. Nichita Romanul” Tulcea

În vremurile noastre observăm că buna creștere (în sensul de a vorbi numai când ești întrebat, a lăsa locul în autobuz unui om mai în vârstă, a lăsa să intre în fața ta o persoană mai în vârstă, a-ți lăuda adversarul într-o întrecere, etc) sunt considerate lucruri depășite și ceea ce contează cu adevărat este numai „tupeul”, adică opusul celor spuse mai înainte. Dacă însă am înțelege prin acest „tupeu” o anumită îndrăzneală în a-ți exprima opinia sau a-ți afirma personalitatea fără a-i leza pe cei din jur, atunci aș fi de acord că acesta este, în zilele noastre, o condiție a succesului.

Cu siguranță acele trăsături, care arată respect față de ceilalți, nu sunt depășite și nu sunt fără rost, pentru că ele atrag simpatia celor din jur. Chiar dacă nu se fac remarcați, există mulți oameni morali în jurul nostru. De aceea, a crește copiii în baza unor principii morale este o datorie a părinților, în primul rând pentru că sufletul lor este pur și depinde de noi dacă-i vom face buni sau răi.

Dezorientarea părinților este datorată faptului că nu știu care ar fi tipul de om care s-ar descurca mai bine în această lume. De aceea mulți iau ca modele ceea ce iese în evidență, ce se vede pe ecrane sau în viața de zi cu zi. Aceste modele, însă, apar și dispar și, după ce dispar, nu mai știe nimeni ce se întâmplă cu ele. Suntem convinși că fiecare părinte își dorește pentru copilul lui să fie un om realizat, nu neapărat din punct de vedere financiar, ci sufletește.

De aceea, pe lângă a-l ajuta să-și cunoască capacitățile trebuie să-l ajutăm începând de la grădiniță, să-și dezvolte acele trăsături de caracter, care să-l facă să nu se rușineze de el atunci când se privește în oglindă, sau să-și poată cerceta senin conștiința și să fie împăcat cu el însuși.

Dacă atunci când încercăm să-l învățăm să facă un lucru, să-i formăm o deprindere de comportament, el nu răspunde cerinței noastre, numai schimbarea tonului vocii, o atitudine mai rece și mai distantă față de el, vor fi suficiente să-și dea seama că a greșit și teama de a pierde dragostea părinților săi îl va face să nu mai repete acea greșală. Este mult mai ușor să influențezi un copil care știe că este iubit, decât un copil la care s-a strigat de când era mic, față de care părinții nu au avut vorbe bune, deoarece primul are ce pierde pe când al doilea nu. Pericolul formării unui copil gen D-I Goe, răsfățat și needucat, nu vine de la manifestarea iubirii părinților față de el, ci de la faptul că părinții l-au tratat ca pe o jucărie, s-au amuzat de el de când era mic, i-au făcut toate poftele, fără să-i ceară nimic, au uitat că ei sunt cei care trebuie să-l învețe să se adapteze la lumea în care trăiește, și nu ei să se lase conduși de capriciile copilului.

Dacă un părinte va ști să-și laude copilul pentru orice lucru bun face (ex. Când vine și spune „m-am spălat pe mâini, sau mi-am adunat jucăriile, sau am fost cuminte azi la grădiniță și am răspuns când doamna educatoare m-a întrebat” etc) el va ști că acestea sunt lucruri bune, deci părintele îi întărește acest lucru prin laudă. Dacă încearcă să facă un lucru și nu reușește de prima dată, îi arătăm cum trebuie făcut, de câte ori este nevoie, iar când reușește îl laudăm spunându-i „vezi că poți”. Acel copil, care la început nu a crezut că va reuși, va prinde curaj și va avea încredere în el.

Este mult mai eficient să înveți un copil să facă diferite lucruri dacă scoți în evidență reușitele decât dacă îl critici pentru nereușite.

Dacă îi spui unui copil că trebuie să treacă strada numai pe unde este marcată trecerea de pietoni și să se uite în stânga și în dreapta înainte de a o trece și el vine și îți spune că a făcut întocmai cum l-ai învățat, este bine să-l lauzi și să-i întărești convingerea că, în acest fel se ferește de accidente, iar când îți spune că alți copii au trecut în fugă, fără să se asigure, să-i spui că putea veni o mașină, pe care copilul, dacă a fugit, nu avea cum să o vadă, și să-l lovească. Un părinte nu trebuie să obosească să explice copilului lui, să dezbată cu el toate problemele. Acest mod de a educa copilul, laudându-l, este cel mai eficient pentru că se bazează pe o motivare pozitivă. Oricine este sincer cu el însuși, chiar om mare fiind, trebuie să recunoască faptul că lucrează cu plăcere dacă munca lui este apreciată de cei din jur și că nu se simte deloc bine dacă tot ceea ce face este criticat.

Există mulți părinți care, atunci când copilul povestește că a avut o realizare, găsesc imediat un motiv să-i taie elanul. De exemplu, un copil care spune că numai el a știut să răspundă la o întrebare pusă de educatoare, ar trebui să primească un „bravo” din partea mamei. Dacă mama, deși se bucură în sinea ei pentru reușita copilului, consideră că nu trebuie să-i arate copilului mulțumirea și găsește un motiv pentru care să-l critice(de exemplu „uite cum ți-ai murdărit pantalonii”) a ratat o ocazie de a întări un comportament pozitiv. Lauda este o metodă de impulsione a copilului, care dezvoltă o motivație pozitivă, dă energie copilului, în timp ce critica, în prima fază poate impulsiona dar prin repetare demobilizează.

Importanța primilor ani în viața copilului

MIRCEA MARIA DIANA,
Liceul Teoretic „Samuil Micu” Sărmașu, județul Mureș

”Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult.”

Danion Vasile

Pornind de la acest citat, se poate deduce faptul că familia este ca o biserică pentru copii, iar asemeni bisericii, familia trebuie să dea cele mai potrivite sfaturi și exemple, pentru o creștere frumoasă și armonioasă. Nu întâmplător m-am oprit asupra acestui aspect al vieții. Perioada primilor ani din viața copilului sunt extrem de importanți pentru devenirea acestuia ca adult și pentru conduita lui. Un exemplu bun, o bună educație, o creștere sănătoasă și echilibrată va ajuta ca adultul de mâine să fie responsabil, harnic, dornic de cunoaștere și bine integrat în societate. Părinții devin oglinzi ale copilului, la fel cum și copiii sunt oglinzi ale părinților.

În această perioadă, mediul educațional are rolul de a consolida bunele exemple din familie, de a șlefui acele deprinderi de comportare aleasă pe care părinții le oferă copiilor. Salutul, adresarea politicoasă, utilizarea formulilor „Te rog!, Mulțumesc!, Îmi dai voie?, Pot sa...” etc își pun bazele în această primă etapă a vieții. O coordonare bună cu biserica a părinților, fac ca regulile de comportare corectă să pară o datorie care nu seamănă a greutate, ci ca un răspuns pozitiv pentru Dumnezeu, ca mulțumire pentru darul dat „viața”. Copiii crescuți în spiritul credinței creștine, cu iubire pentru Dumnezeu și rugăciune, vor încerca toată viața să respecte regulile, să dea exemplu pozitiv pentru cei din jur, să nu supere Divinitatea.

Prin credință, părinții aduc și modele pozitive copiilor, prin viețile și faptele sfinților, care prin exemplul lor oferă tipare bune de urmat. Dacă în jur comportamentul semenilor nu este tocmai unul pozitiv, Biblia are o serie de personaje care au pus bazele creștinismului și au reprezentat din cele mai vechi timpuri tipare pe care un bun creștin dorește să le urmeze.

Copiii trebuie să cunoască adevărul despre Dumnezeu, despre cum s-a creat lumea și despre minunile care au existat. Dar nu numai ca niște povești fantastice, care la vârsta de 15 ani să își piardă valoarea, ci ca niște adevărate minuni care au avut loc, care se pot repeta oricând și pe care copilul să le poată percepe aproape la fel, atât în primii ani de viață, cât și la vârsta adolescenței.

În concluzie, familia are misiunea de a educa și forma copilul pentru viață, de a-i oferi cele mai bune exemple și modele de urmat. Asta e posibil în primul rând prin exemplul personal, apoi prin prezentarea exemplilor pozitive în paralel cu cele negative, care ne pot distruge viața, iar în ultimul rând prin colaborare cu biserica.

„Cei șapte ani de acasă” esențiali în viața și în formarea noastră, dacă sunt bine organizați vor participa în pondere mare în devenirea adultului de mâine.

Cei șapte ani de acasă
Prof. Mirciov Manuela
Școala Gimnazială „Anghel Saligny,, Banloc

Familia este o sursă de sănătate și ordine, este un factor activ din punct de vedere social și spiritual.(Iuliu Moldovan)

Această expresie este folosită, de cele mai multe ori, pentru a descrie comportamentul unei persoane, într-un anumit moment. Totuși psihologii susțin faptul că educația primită în familie în primii ani de viață este esențială în dezvoltarea viitorului adult.

Încă de la naștere e important să identificăm nevoile bebelușului, dar și felul în care părinții răspund la acestea. Astfel , pornind de la plânsul copilului, de la luarea în brațe a acestuia pentru a-l ajuta să exploreze lumea, mergând spre satisfacerea nevoii de autonomie a copilului ajungem să contribuim la dezvoltarea armonioasă a viitorului adult.

Este vital ca micuțul să aibă în jurul său foarte mulți stimuli, să i se vorbească și să i se povestească mult , astfel fiind încurajat să exploreze lumea înconjurătoare.

Este de menționat faptul că la trei-patru ani copilul învață regulile de politețe(prin imitație), ajungând să copieze atât actele de bun simț cât și pe cele negative ale întregii familii. Abia pe la cinci ani încep să înțeleagă regulile. Astfel putem concluziona că până la 6-7 ani copilul trebuie să aibă dezvoltate autonomia(a se îmbrăca singur, să se spele,să fie ordonat), să manifeste un nivel minim de politețe, un grad de dezvoltare emoțională, o capacitate de relaționare socială.

I-am întrebat pe părinți ce presupune pentru ei expresia „ cei șapte ani de acasă,,. Voi menționa în continuare câteva răspunsuri primite :

- să ascuți pe cineva când vorbește;
- să saluți
- să spui „ te rog,, , „ mulțumesc,, „ îmi pare rău,,
- să nu râzi de colegi
- să spui adevărul
- să nu fii violent
- să nu iei lucruri care nu îți aparțin

Iată câteva citate care te vor ajuta să devii un părinte mai bun:

- „**Copiii nu-si amintesc ceea ce încerci să-i înveți. Ei își amintesc ceea ce ești.**”

Jim Henson

- „**Jocul este forma cea mai înaltă a cercetării.**”(Albert Einstein)
- „**Cu toții suntem produsele copilăriei noastre.**”(Michael Jackson)
- „**Copiii sunt ca cimentul proaspăt. Orice cade pe ei îi marchează.**”(Dr. Hiam Ginnot)
- „**Copiii trebuie învățați cum să gândească, nu ce să gândească.**”(Margaret Mead)
- „**Cel mai bun lucru pe care poți să-l cheltuiești pentru copiii tăi este timpul tău.**”(Louise Hart)

Hart)

• „**Atunci când părinții fac prea multe pentru copiii lor, copiii nu vor face multe pentru ei înșiși.**”(Elbert Hubbard)

• „**În fiecare zi a vieții noastre, facem depozite în băncile de memorie ale copiilor noștri.**”(Charles R. Swindoll)

• „**Prezența liniștită a adultului va avea o influență mai puternică asupra copilului decât ar putea avea vreodată țipetele.**”(Laura Markham)

• „**Copiii nu sunt cărți de colorat. Nu trebuie să-i umpli cu culorile tale preferate.**”(Khaled Hosseini)

• „**Un copil poate oricând să-l învețe pe adult trei lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stea locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce își dorește.**”(Paulo Coelho)

• „**Copiii au nevoie mai mult de modele decât de critici.**”(Carolyn Coats)

• „**Copilul nu datorează parinților viața, ci creșterea.**”(Nicolae Iorga)

BIBLIOGRAFIE:

- <http://centruldeparenting.ro>

CEI 7 ANI DE ACASĂ (studiu de specialitate)

Prof. Mircu Nicoleta-Maria
Grădinița P.N. Coșteiu, jud.Timiș

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului

acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva „sfaturi” în acest sens:

1. Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una doua lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

2. Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

3. Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

4. Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

5. Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

6. Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

7. Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Vrăsmaș Ecaterina Adina, (2002), *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București.
P., Emil, R., Iucu, (2002), *Educația preșcolară în România*, Polirom.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Prof.pt.înv.preșcolar:Mirea Maria Emilia
G.P.N. Orlea/Jud.Olt**

*Un concept important fără de care nu am putea vorbi nici de creștere, nici de dezvoltare este acela de **îngrijire**. Îngrijirea reprezintă totalitatea acțiunilor întreprinse de părinți, bunici sau comunitate, în vederea asigurării sănătății, nutriției, dezvoltării psiho-sociale și cognitive a copilului. Îngrijirea copilului presupune un răspuns adecvat pentru nevoile sale fundamentale: protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate.*

Cunoașterea creșterii și dezvoltării copilului este absolut necesară pentru înțelegerea atât a fiziologiei, cât și a patologiei vârstei, ele fiind complementare.

Creșterea se referă la schimbările specifice de ordin fizic și creșterea în dimensiune.

Dezvoltarea este definită ca sporirea în complexitate sau modificarea de la forme simple la forme mai complexe și mai detaliate. Este un proces ordonat continuu în care copilul dobândește cunoștințe, achiziționează deprinderi, are comportamente adecvate, adaptabile, se autodefineste în raport cu sine și cu ceilalți. Factorii ereditari și de mediu, unici în cazul fiecărei persoane, influențează ritmul și calitatea dezvoltării copilului – de aici diferențierea atât de semnificativă a dezvoltării celor mici.

Noțiunea de **etapă de dezvoltare** definește totalitatea trăsăturilor specifice unei anumite etape de viață comune pentru copiii de aceeași vârstă. În evoluția lor, pe măsură ce cresc și se dezvoltă, copiii cunosc lumea prin simțurile și corpul lor. Au nevoie de explorări repetate ale mediului ambiant, de timp pentru integrarea informațiilor. Respectul față de copil se demonstrează adesea prin recunoașterea nevoilor, competențelor, abilităților și comportamentelor sale de către cei care fac parte în mod constant din mediul său de dezvoltare: părinți, bunici, sisteme colective de educație, societate.

Trecerea de la o etapă de dezvoltare la alta implică atât acumulări cantitative, cât și salturi calitative, acestea aflându-se într-o condiționare reciprocă. Dezvoltarea are caracter ascendent, asemănător unei spirale, cu stagnări și reveniri aparente, fiind un proces integral. Toate dimensiunile dezvoltării sunt interdependente, se află într-o strânsă determinare și relaționare, se influențează reciproc și se dezvoltă simultan.

Fiecare etapă de dezvoltare presupune învățarea unor abilități. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, majoritatea comportamentelor nou învățate sunt mai complexe decât precedentele și presupun un alt grad de precizie. De exemplu, la început copilul va sta în picioare sprijinindu-se. Apoi își va dezvolta echilibrul și va reuși să stea în picioare nesprijint. Când va dori să meargă, va trebui să aibă abilitatea de a-și menține echilibrul în poziția „în picioare” utilizând o mișcare alternativă a picioarelor. Pentru a putea fugi, copilul are nevoie și de abilitatea de a-și coordona îndoirea genunchilor și folosirea accentuată a mușchilor piciorului pentru schimbarea centrului de greutate al corpului.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Pe măsură ce copilul crește, nevoile sale de educație capătă alte valențe. Copilul este tentat să își asume din ce în ce mai mult autonomia, are nevoie de separarea fizică de părinții săi. El are nevoie de explorarea unor noi medii, în care actorii să fie atât adulți, dar mai ales, copii de-o vârstă. Alăturarea egalilor de vârstă îl susține pe copil în demersul său explorator, în dezvoltarea sa integrată, în exersarea rolurilor și regulilor sociale (diferite de cele din familie).

Copilul are nevoie să fie pus în situația experimentărilor „pe cont propriu“, alături de alți copii, în grupuri mici sau mai mari. El are nevoie să învețe să se sprijine pe propriile abilități și aptitudini în situația rezolvării de probleme (să găsească soluții atunci când își dorește să ajungă la o jucărie), în situația de negociere cu un egal de vârstă (în jocuri în care își construiesc reguli și pe care trebuie să le respecte), în situația în care trebuie să îndeplinescă sarcini împreună cu alții copii, deci să colaboreze (de exemplu, când au de strâns jucăriile împreună).

Mediul care poate satisface aceste nevoi educative structurate este grădinița, prin valența formală a educației. Educația formală are un caracter planificat, sistematic, metodic, intensiv, este organizată, condusă și supravegheată de către cadrul didactic. Educația formală completează educația informală, oferită la vârste mici în cadrul familiei și educația non-formală care se realizează prin unele activități desfășurate în afara grădiniței și familiei.

În grădiniță, toate activitățile care se desfășoară împreună cu copiii reprezintă experiențe de învățare pentru copil, pornind de la activitățile integrate (centrate pe anumite obiective și conținuturi), până la momentele de rutină sau tranziție, care consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui, dar și care extind cunoștințele și experiențele acumulate prin activitățile integrate.

Participarea copilului la activitățile organizate în grădiniță permite identificarea timpurie a dezvoltărilor atipice. Acestea atrag după sine nevoia unor strategii speciale de educație care să corespundă nevoilor copilului. Fiecare copil trebuie să beneficieze de un program educativ structurat de recuperare, adecvat și adaptat, care să-i dezvolte potențialul fizic și psihic, urmărindu-se valorificarea disponibilităților sale și antrenarea în mod compensatoriu a palierelelor psiho-fizice care nu sunt afectate.

Rolul celor șapte ani de acasă

Prof. Mirela Savin

Liceul Teoretic "Mihail Kogălniceanu", Mihail Kogălniceanu

În prezenta lucrare voi discuta despre *Rolul celor șapte ani de acasă* plecând de la faptul că în primii șase ani de viață copilul trece prin mari transformări fizice și psihice, de la sugar cu mișcări haotice la un copil activ în mod inteligent. Specific acestei perioade este mintea „absorbantă” ce le permite copiilor adaptarea la mediul în care trăiesc. Copiii absorb mediul în mod necondiționat, fără prejudecăți și fără a deosebi între bine și rău, absorb imagini, ritualuri și comportamente, atitudini, limbaj, gusturi și valori. De aceea, în acești ani, este nevoie ca noi să acordăm o atenție deosebită informației pe care vrem să o transmitem și modului în care o facem. Acest lucru poartă denumirea de modelare și fie că o facem conștient sau nu, copiii observă și absorb informația exact așa cum este transmisă. Mintea umană funcționează după principiile ordinii universale: zi / lumină, activitate/repaos, succesiunea anotimpurilor, ritualuri, secvențe de lucru etc. Ordinea fizică a mediului aduce cu sine ordine psihică pentru copil, îl calmează, îi dă puncte de reper și de orientare, îi dă siguranță și posibilitate de explorare. Copiii descoperă lumea – o ating, o privesc, o ascultă, o gustă, o pipăie și o reconstruiesc în mintea lor într-un mod inconștient, utilizându-și toate simțurile.

În primele luni de viață, copilul este cvasi, în întregime, dependent de mama sa, dar la fel de important pentru el este să cunoască încă de la început iubirea plină de afecțiune a tatălui său. Acest lucru e vital din punct de vedere psihologic. Apoi, odată cu creșterea acestuia, contează dacă părintele îl încurajează pe copil și îl va eticheta drept „inteligent”, „luptător”, „muncitor” etc., acesta va suporta altfel, ca adult, greutățile vieții sau felul în care acesta este tratat de șef la locul de muncă.

Totodată, mi se pare fascinantă toată treaba legată de atașamentul copilului și primii ani de viață, care contează așa de mult, deși, de exemplu, eu una nu pot spune că îmi amintesc prea mult și nici nu cunosc persoane care să spună că își amintesc, clar, că la un an făceau ceva sau altceva. Nu ne amintim nimic. Este un paradox teribil. Cu toate acestea, în primii ani de viață, copilul are nevoie să crească într-un mediu sigur, să fie hrănit și îngrijit, să fie acceptat și recunoscut, să fie iubit și să stabilească relații de atașament sigur. Atașamentul influențează modul copilului de a interacționa cu ceilalți și de a stabili relații. Relația mamă-copil este decisivă pentru dezvoltarea lui normală, sănătoasă și este de neînlocuit. În situația în care copiii au crescut cu o pierdere, în lipsa protecției fizice și psihice de care au nevoie pentru a se dezvolta armonios, ajung să internalizeze frica de abandon, care este crescută în situația în care ei conștientizează că ocupă un loc neînsemnat în viețile unor persoane care le sunt dragi. Rănile emoționale sunt reale, profund traumatizante și ajung să fie reproduse în viața de adult.

Din cele prezentate mai sus, rezultă faptul că este esențial ca în viața copilului să existe clar, un adult responsabil care să se implice în educarea acestuia pe toate palierele, afectiv, psihic, moral etc. pentru ca copilul de astăzi să ajungă adultul de mâine.

Cei șapte...care au...influențat Restul...

**Mirela Tomoiagă, prof. gr. I, dr. în Litere,
Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu”, Cluj-Napoca**

Ființe ingenuie și sensibile, dar receptive și modelabile, copiii cu vârsta de până la șapte ani pot fi educați în spiritul frumosului și al altruismului, dobândind, încă din primii ani de viață, valori morale pe termen lung, pe care le vor dovedi și ca adulți și le vor transmite, la rândul lor, alterității. Comportamentul asertiv de mai târziu, spiritul autocritic, relațiile dezvoltate la nivelul grupului de apartenență vor fi, toate, o consecință a modului în care s-a realizat și s-a consolidat educația din acești primi ani de viață. Cu toate acestea, suntem de părere că întreaga existență a individului repetă, la nivel simbolic, acești șapte ani, că îi extinde, îi amplifică, îi „umple”, dar în niciun caz nu îi uită.

Deși trăirea în conștiință se activează mai aproape de maturitate decât de copilărie, manifestările Eului¹ arată permanenta legătură dintre copil și părinte, precum și rolul psihologic jucat de spațiul de acasă. La acest spațiu spiritual, al iubirii și/sau al angoaselor, al confortului și/sau al temerilor, al pedepselor și/sau al întăririlor facem de nenumărate ori referire ca diriginți sau profesori, ca prieteni sau rude ori, de ce nu, ca simpli observatori, de pe margine, ai unor conduite (în autobuz, în magazine, la restaurant etc.) admirabile sau dezagreabile. „Cei șapte ani” rămân în noi, ca un un mesaj subliminal al tuturor gesturilor, al expresiei, al limbajului verbal și paraverbal.

Dacă la nivel simbolic, casa a fost dintotdeauna asociată cu un *axis mundi*², repetând, sub o altă formă, imaginea templului, ca ascensiune spre transcendent, atunci indicele spațial „de acasă” vine să confirme apartenența la o spiritualitate în absența căreia nu se poate realiza nici educația, nici iubirea. Nu degeaba s-a afirmat, de atâtea ori, că a educa înseamnă a iubi. Cei șapte ani de acasă dobândesc, în acest context, semnificația perfecțiunii *in nuce*, însăși cifra șapte (7) fiind corelată unui proces încheiat, unui ciclu creator. Reluat din șapte în șapte ani, acest proces se realizează, tot simbolic vorbind, odată cu etapele ulterioare ale dezvoltării: vârsta buletinului (la 14 ani), majoratul real, biologic (la 21 de ani) etc.

Așadar, tineri sau vârstnici, suntem, putem spune, produsul unor mâini care ne-au mângâiat sau ne-au „abțiguit”, unor priviri care ne-au încurajat sau ignorat, unor cuvinte în care ne-am regăsit sau de care am fugit. Pe toate acestea le purtăm în noi, mai mult sau mai puțin conștient, iar dacă timpul trece, spațiul, în schimb, rămâne „fixat” în coloana noastră vertebrală: „acasă”-le suntem noi.

Bibliografie

1. Chevalier, Jean, Gheerbrant, Alain, *Dicționar de simboluri*, vol. I (A-D), București, Editura Artemis, 1993;
2. Jurcău, Nicolae (coord.), *Psihologia educației*, Cluj-Napoca, Editura U.T. Pres, 2001;
3. Sălăjan, Daniela, Țirică, Silvia, Pintilie, Dorin, *Ora educativă. Modele de proiecte didactice*, Cluj-Napoca, Editura Eurodidact, 2004;

1 . După concepția lui Eric Berne, *apud* Daniela Sălăjan, Silvia Țirică, Dorin Pintilie, *Ora educativă. Modele de proiecte didactice*, Cluj-Napoca, Editura Eurodidact, 2004, p. 16.

2 . Vezi Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, *Dicționar de simboluri*, vol. I (A-D), București, Editura Artemis, 1993, pp. 256-258.

Cei sapte ani de acasa

MIRICA FLORINA

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Părinții ar trebui să comenteze împreună cu el mic lucările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le-a afișat pe panoul de la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care, pe viitor, ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea: „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie: „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Interacțiunea sociala din aceasta perioada de viata este esentiala pentru dezvoltarea din punct de vedere biologic,psihic si social.Contactele umane si afectiunea au rol deosebit in invatarea comportamentului uman.Familia este principalul agent al socializarii.Ea este intermediarul intre societatea globala si copil,locul in care se modeleaza principalele componente ale personalitatii. Desi familiile realizeaza functii socializatoare comune,in realitate exista numeroase diferente intre modul in care fiecare familie isi socializeaza copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (traditionala sau moderna),de categoriile socio-profesionale ale parintilor,de rezidenta.Calitatea educatiei primita in

familie,acei”sapte ani de-acasa”, depinde indeosebi de nivelul educatiei parintilor si a membrilor familiei,care vin in contact cu copilul,in special sub aspect moral,comportamental.

Importanța celor șapte ani de acasă

Mirică Oana-Viorela

Prof. Ed. Muzicală, Liceul cu Program Sportiv, Brăila

Societatea românească reflectă o mare carență de educație, de socializare într-un mod asertiv. Copiii reflectă modelele prezentate la televizor-doar un look, ai stil dacă porți veșminte de firmă și cât mai fancy, trendy purtate. Shouri televizate în care ascultă cum se ceartă și bârfesc online *vedete* apărute peste noapte. Lipsa manierelor într-o conversație televizată, respectul pentru audiență nu există. Din păcate, astfel de emisiuni au raiting foarte crescut în rândul tinerilor. Acasă părinții și bunicii nu mai pun amprente pozitive asupra atitudinii adolescenților. Tineret care nu are repere de valoare, în derivă, alergând după joburi importante. Puțini sunt cei care și descoperă cheia succesului într-o companie mare-socializare cu respect față de șefi și subalterni, un mediu propice pentru o comunicare, relaționare flexibilă, armonioasă, rezolvarea situațiilor dificile prin calmitate, respect și aprecierea eforturilor depuse de întregul colectiv.

Ca profesor diriginte am făcut lecții de comunicare asertivă având elevi obișnuiți de părinți să își impună punctul de vedere prin violență verbală sau fizică. Dar și opusul. Copii din familii modeste, ca situație financiară, cu bune maniere foarte bine fixate de familii. Clasa se împărțise astfel în două tabere, forțe ale binelui, respectului se luptau cu forțe ale răului, violență, agresivitate, lipsă de respect față de profesori și colegi.

Cu multe insistențe nu s-a putut sădi respectul decât prin aplicarea sancțiunilor Roi și Rofuip, dar și atunci cu multe discuții și consiliere a părinților de către psiholog, polițist de proximitate, director, avocat care a prezentat cazuri despre minori aduși datorită carențelor educaționale în contexte ce au determinat chiar săvârșirea unor infracțiuni.

În cadrul orelor de consiliere colegii lor le-au explicat că un comportament politicos, respectuos îi ajută să se integreze în colectivul clasei și, mai ales îi va ajuta să se integreze la un viitor loc de muncă. Au primit aprecieri pentru încercările de temperare a bravurii, au fost integrați în jocuri colective și în activități extrașcolare. Colegii lor le-au explicat că au fost răniți emoțional când au fost loviți sau jigniți și că nu trebuie să abuzeze de toleranța lor. Situația colectivului s-a calmat în semestrul al II-lea remediindu-se 90%.

Au avut ca sarcini să comunice zilnic asertiv și să dea exemple de trei situații în care au salutat, comunicat respectuos în mijloacele de transport, în pauze și în timpul orelor de curs. Elevii au realizat că bunele maniere îi asigură un confort psihic alături de colegi și profesori și că socializează mai mult și își largesc cercul de prieteni.

Deși este ceva perimat, deoarece stilul parental este, în zilele noastre, extrem de permisiv, viitorul generațiilor viitoare depinde măcar de implicarea profesorilor în stabilirea unor repere importante în dezvoltarea personală și profesională a generației de astăzi

În societatea noastră de astăzi, din păcate, lipsa educației de acasă își spune cuvântul. Expresia „cei șapte ani de acasă” nu mai are un ecou puternic asupra noii generații.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Mirion Mioara-Crinuța
Școala Gimnazială Hădăreni
Județul Mureș

„Fiecare copil pe care îl instruim este un om pe care îl câștigăm” Victor Hugo

Când vorbim despre “cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinții lui, în familie.

Atunci când spunem despre un copil că are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Copiii vor prelua din familia lor comportamentul părinților, limbajul părinților și modul lor de a se exprima verbal cât și fizic. Este vital ca aceștia să crească într-un mediu prielnic și să aibe parte doar de exemple pozitive în jurul lor.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fii însușit deja acasă.

Comportamentul uman în familie și societate are ca bază educația și deprinderile acumulate în primii ani de viață. Expresia ”cei șapte ani de acasă” cuprinde totalitatea elementelor de formare și educație din mediul familiei și eventual din primii ani de grădiniță sau școală.

Primele elemente ale comportamentului civilizat și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin comportamentul părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde regulile de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate. Puterea exemplului personal al părinților în modul de comportament este esențială în primii ani de viață ai unui copil. Astfel, hainele curate, spălate și fără nici un miros corporal sunt elemente care vor fi apreciate de cei din jur. Spălatul pe mâini înainte de masă, și nu numai, precum și spălatul pe dinți sunt reguli elementare de igienă, dar și de bună creștere.

Pentru învățarea copiilor, părinții trebuie să fie politicoși cu ei, pentru că și politețea se învață, prin puterea exemplului. Expresia ”te rog” nu trebuie să lipsească din nici o solicitare adresată copilului. La culcare trebuie spus ”Noapte bună” sau ”Somn ușor”, iar la trezire ”Bună dimineața”, ”Poftă bună” la masă, ”Mulțumesc” când este cazul.

Specialiștii în pedagogie recomandă părinților să-și învețe copiii să salute musafirii. Chiar și un simplu ”bună ziua” sau ”la revedere” este suficient pentru a face o impresie bună.

Pentru cadourile primite este bine să știe că trebuie să spună ”mulțumesc”.

Atunci când cere ceva, copilul trebuie să spună ”te rog”. Astfel, cererea lui nu va suna a poruncă și va fi considerată o bună manieră. Copilul nu trebuie să se uite insistent la cineva sau să arate cu degetul către o persoană, mai ales dacă aceasta are un handicap.

Socializare înseamnă și faptul că este dispus să-și împrumute jucăriile altor copii atunci când iese afară la joacă. Așa își poate face noi prieteni.

De multe ori, psihologii atrag atenția asupra faptului că, în prezent, regulile bune-cuviințe sunt din ce în ce mai străine copilului modern, mai ales că în majoritatea culturilor lumii, deprinderea copiilor cu regulile de bună purtare este o parte esențială a educației celor mici, în pofida faptului că mereu, ”cei șapte ani de-acasă” sunt decisivi pentru felul în care viitorul adult se va integra în societate și pentru modul în care acesta se va raporta la valorile unanim acceptate. Regulile de bună purtare ne ajută să ne plasăm pe o anumită poziție socială și este esențial să îi deprindem și pe cei mici cu regulile societății căreia îi aparținem, călăuzindu-i încă din fragedă pruncie, așa cum credem că e mai bine.

Chiar dacă unii consideră că în prezent societatea nu mai acordă suficientă atenție regulilor de bună purtare pe care trebuie să le transmită copiilor, unii analiști susțin că nimic nu s-a schimbat în societatea modernă. Mai mult sau mai puțin explicit, în orice colț de lume, regulile par să fie aceleași, permițând individului să fie recunoscut de societatea în care trăiește, să fie apreciat prin cei „șapte ani de-acasă”, atunci când sunt numărați cum se cuvine! Conștientizăm pe deplin că singura diferență față de trecut este aceea că în prezent s-a ajuns de la un model familial foarte ierarhizat la unul mult mai democratic și mai

permisiv, bazat pe un gen de complicitate cu capriciile celor mici, dar aceasta nu înseamnă că nu mai trebuie să îi învățăm să țină cont de vârsta interlocutorului, pentru a-și adapta discursul și comportamentul față de cel de alături într-un mod civilizată și decent, mai ales că a te adapta în funcție de nevoile celui alt înseamnă, de fapt, să știi să trăiești frumos și ordonat.

Expresia “ Cei șapte ani de-acasă” se referă la bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este perioada în care copilul are o dezvoltare rapidă, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația în această perioadă cuprinde îngrijirea, creșterea și dezvoltarea copilului prin care urmărim să producem învățare pentru copil care se va finaliza cu diferite achiziții. Această educație își dorește să pună pe poziție centrală toate influențele de care are nevoie un copil pentru a fi capabil de acel salt calitativ și cantitativ la un nivel complex de dezvoltare.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
4. Danion Vasile, Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012

Familia --- factorul principal în modelarea copilului

**prof. Mirișescu Loredana
G.P.P. 56 Oradea**

Este cunoscut faptul că familia exercită influența cea mai puternică asupra copilului, jucând rolul decisiv în formarea lui ca viitor adult.

„Empirismul familiei se dovedește adesea mai eficient decât activitatea științifică a școlii. Influența familiei acționează continuu, începe de timpuriu și se bazează uneori pe argumente „neprofesionale,, , dar convingătoare, de ordin afectiv, economic etc., contracarând uneori influența școlii. „ (Delia Bîrle,p. 257.,*Familia și rolul ei în educarea copilului,, , Ed. Polirom, Iași, 2011*)

Familia din zilele noastre nu mai seamănă cu familia de acum câteva decenii. În majoritatea familiilor ambii părinți sunt angajați în muncă, copiii frecventează de mici creșa sau grădinița (nu mai sunt lăsați în grija bunicilor deoarece și aceștia sunt încă activi), sunt implicați în diverse activități extrașcolare, familia reunindu-se de cele mai multe ori seara, uneori fără să comunice prea mult. Astfel nu e de mirare că figurile parentale sunt afectate.

În contextul actual, am venit mereu în sprijinul părinților cu sfatul și îndrumarea (sugestii) de a petrece un timp de calitate cu copiii lor. Le-am reamintit de fiecare dată că educația începe din leagăn, iar copiii imita foarte bine ceea ce văd. De aceea nu este niciodată prea târziu pentru a corecta anumite greșeli preluate de copii de la adulții din jur sau de a completa anumite carențe.

Lucrarea „ Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor,, de Gary Chapman și Ross Campbell, subliniază foarte bine direcțiile pe care trebuie să le abordeze un părinte, cadru didactic sau alte persoane, pentru a avea o relație cât mai bună cu copiii, deoarece misiunea lor este extrem de importantă, vitală și adesea plină de rezultate minunate în creșterea copiilor. Descoperirea limbajului principal de iubire duce la îmbunătățirea relațiilor copii-părinți/adulți, fără a apela la constrângeri/ pedepse/abuzuri fizice sau emoționale.

S-a demonstrat în numeroase studii că parteneriatul familie-grădiniță eficientizează experiența educațională a copiilor. Familia și grădinița sunt două dimensiuni care se suprapun și influențează copilul. Familia este prezentă din primele clipe de viață ale copilului, dar grădinița compensează cu competența cadrelor didactice, colaborare, comunicare, flexibilitate și receptivitate.

Bibliografie:

1. Bonchiș, E., „ Familia și rolul ei în educarea copilului,, , Ed. Polirom, Iași, 2011
2. Chapman, G., Ross, C., „ Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor,, , Ed. Curtea veche, București, 2011

Cei șapte ani de acasă Părinții și educația copiilor

Înv. Miron Cătălina Școala Gimnazială Bătinești

Provocarea cea mai importantă pentru un părinte din zilele noastre este crearea în cadrul familiei , a celor mai bune condiții pentru a-și educa copiii. Acest lucru înseamnă să știi să creezi un ambient domestic afectuos și stimulat , să ții tot timpul sub control sănătatea și dezvoltarea echilibrată a copiilor și să încurajezi permanent formarea unei imagini pozitive despre înșiși.

Părinții trebuie să-i accepte necondiționat pe proprii copii , să mențină mereu viu interesul față de ei , dragostea și respectul reciproc , precum și incurajarea libertății și independenței personale ale copilului în limite clare și precise.

Copilul începe să asimileze informații din mediul exterior încă de la naștere și multe dintre aceste informații valoroase provin chiar de la părinți. Așadar, părinții sunt complet responsabili de modul în care copilul începe să deprindă orice în viață: rolul de profesori pentru propriul copil este fundamental.

Părinții au printre altele și rolul de a incuraja imaginația , de a instala obiectivele elementare de disciplină , de a-i învăța solidaritatea.

Pentru a oferi o educație adecvată și astfel cei șapte ani de acasă potriviți societății în care trăim, consider că părinții ar trebui să respecte câteva reguli importante :

- Să spună ”nu” explicând cu exemplu . În acest mod copilul să înțeleagă în timp că un simplu ”nu” înseamnă interzis. De preferat se va folosi atunci când copilul face ceva ce poate fi periculos pentru integritatea sa corporală ,când copilul perturbă liniștea sau acționează spre a pune în pericol alte persoane sau când copilul cauzează vreo daună de orice fel.

- Să ajute copiii să își formeze puterea de concentrare –lucru care poate fi câștigat prin simpla atenție acordată copiilor , atunci când copilul vrea să vă transmită ceva , opriți-vă din orice ași face și ascultați-l printr-un ochi.

- Da-ți copilului o atenție adevărată , chiar dacă aveți impresia ca al dumneavoastră copil vă crede că îl ascultați iar în acest timp părinții sunt copleșiți de problemele cotidiene care vă țin mintea ocupată , în timp nu veți obține decât îndepărtarea propriului copil și îl veți transforma într-un copil timid , închis și poate chiar mincinos.

- Exemplul părintelui e cea mai bună lecție pentru copil . Minte copilului nu poate reține câteva cuvinte aruncate într-o morală mai bine decât imaginea în care dumneavoastră dați un exemplu de bună purtare.

- Repetiția e ”mama învățării” . această zicală se potrivește și în acest caz. Un exemplu banal : dacă îi spui unui copil în fiecare dimineață că e bine și indicat să se spele pe dinți pentru o dantură sănătoasă , după o perioadă , copilului îi va intra în rutină acest lucru și nici nu va mai fi nevoie să i se amintească.

- Alegeți pentru copiii voștri obiective stimulative dar care sunt totodată tangibile . Fiecare părinte își dorește pentru fiul său bce e mai bun , dar nu îl putem ghida pe un drum care nu îi ofere satisfacție , astfel interesul lui va scădea la fel și șansele de succes. Copiii mici au nevoie de stimulare de orice fel pentru a-și putea dezvolta ambiția.

Așadar , în opinia mea , cei șapte ani de acasă , sunt creați de fapt de părinți . Copilul este oglinda părintelui său. Un copil atent nu va veni dintr-o familie agitată la fel cum un copil violent nu va veni dintr-o familie liniștită și fără conflicte.

Importanța acestor ani de educație parentală este simțită de toată societatea cu care un copil intră în contact pe tot parcursul vieții sale. Cum în această societate sunt apreciate bunele maniere , educația , ambiția ,temperamentul și personalitatea debordante de atenție față de cei din jur, consider ca educația primită în cei șapte ani de acasă este esențială pentru toată viața unui individ.

Rolul inteligenței emoționale în dezvoltarea copiilor în ”cei șapte ani de acasă”

Prof. Mîrzan Manuela
GPP ”PINOCCHIO” FĂLTICENI

„Copilăria e un carusel cu emoții”

Emoțiile trebuie învățate, cunoscute, înțelese, și în cele din urmă controlate.

Ne dezvoltăm frumos atunci când relaționăm frumos. Comunicarea este foarte importantă pentru a socializa, iar socializarea este importantă oriunde ne-am afla.

Fiecare copil este diferit și nu poate fi comparat „decît cu sine însuși”. Și totuși, câteva lucruri esențiale îi fac să fie asemenea: toți au nevoie de dragoste, de securitate, de îngrijire și de exercițiu. Toți simt nevoia de recunoaștere și acceptare. Toți caută un sprijin în adult și chiar au nevoie de un anumit control din partea acestuia pe măsură ce își dezvoltă încrederea în sine și dobîndesc propria experiență. „Nicio profesiune nu cere posesorului ei atîta competență, dăruire și umanism ca cea de educator, pentru că în nici una nu se lucrează cu un material mai prețios, mai complicat și mai sensibil decît omul în devenire...”

Inteligența emoțională este definită de *Daniel Goleman* ca fiind „o capacitate de control și autocontrol al stresului și emoțiilor negative”. Perioadele de achiziții fundamentale în plan emoțional, social și cognitiv sunt: cea preșcolară și școlară mică, perioade care influențează inteligența emoțională din viața adultă. Inteligența emoțională este necesară copiilor pentru a soluționa probleme precum relaționarea cu colegii și joaca, dificultățile lucrului în echipă, adaptarea la un nou context cultural și social, situații de pierdere (divorțul părinților, pierderea unei persoane dragi), situații imprevizibile. Este extrem de important ca atîta vreme cît se află la grădiniță, copilul să se împrietenească și să comunice cu ceilalți. Trebuie să înlocuim banalele jocuri în care relaționarea lipsește cu desăvârșire și să-l înlocuim cu jocuri creative, de improvizație, de imaginație, de atenție și de socializare. *Vygotsky* afirma că joaca îi ajută foarte mult pe copii atunci când vine vorba de stabilirea relațiilor sociale. Joaca are un rol important pentru construirea competențelor sociale, a încrederii în ceilalți și în propria persoană. Aceste competențe sunt esențiale pentru funcționarea în mediul social, fie că e vorba de grădinițe, școli sau munca depusă ca persoane adulte.

Pentru copiii cu dificultăți emoționale sau comportamentale, joaca poate fi critică. *Berk, Mann și Ogan* afirmă: „Autoreglarea este centrală pentru ceea ce înseamnă a fi om – alegerile ce le facem, luarea deciziilor, dobîndirea unor procese cognitive și moralitate”. Spre exemplu atunci când copilul reușește să se calmeze singur când este agitat, arată o dezvoltare a proceselor și abilităților de autoreglare. Joaca, este locul în care cei mici își exersează aceste abilități.

Spre exemplu, atunci când educatorii fac jocuri de rol, copiii învață cel mai bine să se autoregleze emoțional. Pentru a face asta, ei au nevoie să privească jocul dintr-o altă perspectivă și să joace după regulile de la o grupă, spre exemplu. Totodată, încep să internalizeze cuvinte ce-i ajută să-și controleze izbucnirile. Fă-i să înțeleagă și să creadă că joacă după anumite reguli. Totodată, copiii folosesc joaca ca pe un instrument pentru a trece peste emoțiile ce le simt, a ști să le perceapă, să le eticheteze ca mai apoi să le știe gestiona.

Astfel în întâlnirea de dimineață îi ajutăm să se deschidă, să devină mai comunicativi, să lege ușor și frumos prietenii cu ceilalți copii, să fie mai atenți; să îi sprijinim să scape de timiditate, să transforme jocurile banale în jocuri educative, urmarindu-le progresul și dezvoltarea în trecerea lor prin fazele de evoluție. Exercițiile trecute prin întâlnirea de dimineață vor presupune jocuri prin intermediul cărora cei mici se cunosc, transmit informații verbale sau nonverbale (dupa caz si necesități), se vor axa pe captarea și menținerea atenției pe o perioadă determinată de timp și vor urmări dezvoltarea sănătoasă a atenției copilului în relațiile pe care le stabilește, precum și o bună relaționare cu educatoarea care nu va mai fi nevoită să repete la infinit același lucru. Practic, aceste exerciții nu ajută doar la dezvoltarea unei atenții sporite și distributive a copilului, ci și la educarea prin joacă, pentru o mai bună relaționare cu cei din jur încă de mic, vor urmări dezvoltarea simțului practic și a spontaneității copilului, dezvoltarea capacității lui de a se descurca rapid și corect în orice situație de moment, dezvoltarea unei gândiri rapide, analitice, sub presiunea timpului și îi vor deschide drumul către o bună soluționare a problemelor-impas.

Toate rezultatele dorite, cumulate, nu reprezintă decît educarea sănătoasă a psihicului și dezvoltarea armonioasă a personalității viitorului tânăr și adult. Atenția, concentrarea, imaginația,

creativitatea, mișcarea, capacitatea de a improviza, spontaneitatea, gândirea analitică, veridicitatea, oratoria, sporirea capacității de a asculta, răbdarea și comunicarea corectă vin ca niște elemente fără de care copiii nu pot înțelege un text, nu pot înțelege ce se transmite, nu pot, transmite la rândul lor, nu pot avea răbdare cu colegii, nu reușesc să stabilească comunicarea, să crezi, să îți imaginezi, să te adaptezi, să transmiți, să realizezi actul artistic. Adaptate la nivelul copiilor, aceste jocuri dezvoltă caractere frumoase, personalități armonioase și luptă cu efort minim și multă bucurie împotriva autismului, ADHD-ului, afaziei, timidității, lipsei de atenție, sprijinind ascultarea și socializarea atât de importantă în prevenirea agresivității sau sindromului antisocial borderline care conduce treptat la ruperea relațiilor cu ceilalți și la imposibilitatea de a lega și a menține relații noi, de a-i înțelege pe ceilalți sau de a se face înțeleși, consolidează, prin tehnicile și energia abordată și obligatoriu împărtășită, împărtășită cu „partenerul de joacă,” relația copilului cu ceilalți, bazată pe încredere, încurajare și susținere. Preșcolarul mic (3 - 4 ani) învață să-și controleze impulsurile, are răbdare pentru perioade scurte, arată afecțiune pentru familie și prieteni, dezvoltă simțul umorului, are o atitudine relaxată și îi place să se conformeze. Preșcolarul mijlociu (4 – 5ani), arată empatie, alină prietenii aflați în suferință, pare sigur pe sine, are deseori un comportament negativ, are nevoie de o „libertate controlată”.

Din punct de vedere emoțional, stările copilului trec prin extreme, de la autoritar, la emotiv și rușinos. La această vârstă începe să se dezvolte sentimentul de nesiguranță.

Copiii încep să vorbească despre propriile emoții între 2 și 4 ani. Acum identifică și diferențiază expresiile faciale ale emoțiilor de bază (furie, tristețe, fricăși bucurie)., *O tendință interesantă care se observă la preșcolari este faptul că ei înțeleg mult mai bine cauzele emoțiilor negative decât a celor pozitive*” (Dunn,& Hughes,1998; Fabes et al.,1991).

Este important să învățăm copilul managementul emoțiilor:

- Recunoașterea manifestărilor faciale și comportamentale ale diverselor emoții;
- Exprimarea gândurilor atunci când simte tristețe, furie sau teamă;
- Comunicarea emoțiilor pozitive, dar și emoțiilor negative, pentru a primi ajutor;
- Exprimarea emoțiilor prin desen.

Școala joacă un rol educativ important, dar există lucruri esențiale pentru viitorul copiilor care nu figurează în programa de învățământ. Curiozitatea, gândirea flexibilă, perseverența, determinarea și disponibilitatea de a-ți asuma riscuri, sunt obligatorii dacă vrei să ai succes.

Inteligența emoțională poate fi educată, și este bine să începem chiar din primii ani de viață ai copilului. Putem face acest lucru prin:

- modelul de comportament pe care îl oferim ca părinți, și prin metodele de educație pe care le folosim;

- înscrierea copilului la diverse ateliere de dezvoltare personală, conduse de persoane avizate;
- prin intermediul jocurilor și poveștilor special create în acest scop;

Jocurile pentru dezvoltarea inteligenței emoționale la copii descrise mai jos vor oferi educatorilor instrumente simple și eficiente, și pot deveni o alternativă mult mai utilă a jocurilor clasice. Ele pot fi adaptate oricărei vârste, depinde doar de imaginația părinților și educatorilor.

Cum te simți astăzi? (activitate pentru identificarea emoțiilor): realizează împreună cu copilul tău o „carte”, jurnal, sau un poster cu diferite fețe ce exprimă emoții diverse (lista emoțiilor de bază o aveți mai jos). Fețele se pot decupa din reviste, ziare, sau se pot desena și se lipesc într-un caiet sau pe o coală mare de hârtie. În timp ce realizați acest lucru îl întrebați pe copil ce emoție crede el că reprezintă o față sau alta, și poate să redea chiar el o emoție la alegere. Putem lăsa copilul să realizeze, din când în când, în jurnal, un colaj cu astfel de fețe, în funcție de cum se simte în acea zi sau în săptămâna ce a trecut.

Acest exercițiu simplu îi va dezvolta copilului abilitatea de a identifica și înțelege mai bine stările emoționale ale celor din jur, interpretând mai ușor limbajul corpului sau al feței. De asemenea, se va obișnui să-și identifice stările emoționale prin care trece, și prin realizarea acestei activități creative se va elibera de emoțiile negative.

Cărți de joc cu emoții: Se realizează un pachet de cărți de joc cu chipuri, decupate din reviste sau imprimare, ce exprimă diverse emoții. Se folosesc pentru aceeași emoție (ex. tristețe) chipuri de copii, femei, bărbați, astfel încât să avem mai multe cărți de joc ce exprimă același tip de emoție. Cărțile de joc se pot lamina, sau lipi pe cartonașe, pentru a fi mai rezistente. Cu aceste cărți putem desfășura mai multe activități, cum ar fi:

- Să grupăm împreună cu copilul toate cartonașele ce exprimă același tip de emoție;

- Să extragem, pe rând, câte un cartonaș din pachet și să mimăm emoția extrasă;
- Să extragem o carte de joc și să povestim o situație în care am trăit acea emoție;

Alcătuim încă un set de cartonașe ce descriu fiecare câte o situație care ar putea provoca diferite emoții. Apoi copilul va potrivi cărțile de joc cu emoții cu cele ce reprezintă situațiile respective. Exemple de situații:

- Cineva primește un cadou
- O persoană fuge de un pericol
- Ești călcat pe picior sau te lovești
- Ți-a căzut înghețata pe care tocmai ai primit-o
- Turnul de cuburi pe care l-ai construit este dărâmat de un coleg
- Nimeni nu vrea să se joace cu tine la grădiniță
- Primești o veste bună
- Ești laudat de toți colegii de grupă pentru o reușită
- Cineva îți ia jucăria preferată fără să-ți ceară voi

Jocurile stimei de sine le arată copiilor că e ok să fie ei înșiși și să se accepte cum sunt.

„*Oglinda*”- în care ne stâmbăm cu copiii în oglindă și facem exerciții faciale în timp ce ne exprimăm emoțiile. Sau “Reporterul”, cu întrebări “Ce-ți place să mănânci dimineața?”, “Ce te face cel mai fericit? Dar cel mai trist?”.

Jocurile de atenție sunt pentru *mindfulness* - pentru atenție focusată (atenția este fixată pe un anumit obiect și presupune filtrarea informației în exces) și atenție deschisă (imaginea de ansamblu a mediului în care ești). „

„*Un alt punct de vedere*” - rugăm copiii să-și imagineze că sunt păianjeni; unde și-ar construi casa, ce ar mânca? de ce anume s-ar teme?

Jocurile “de rol”, prin care copilul preia controlul asupra unor situații, asupra altor persoane, și se poate pune în pielea altora sau se poate detașa de emoțiile lui.

„*Ce culoare au emoțiile mele?*” - acest joc sprijină dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului. Orice culoare poate fi asociată cu una sau mai multe emoții, cu cât copilul este mai mare, cu atât emoțiile sunt mai nuanțate. Obiectivul jocului este formarea deprinderii de a exprima emoții și dezvoltarea inteligenței emoționale.

„Butonul magic al emoțiilor”- este un ajutor pentru noi și copii în situații de a reacționa la frustrare și îi ajută să găsească modalități mai adecvate de exprimare a emoțiilor negative.. El apelează la simbol, metaforă și magic, adică se potrivește felului de a gândi specific copiilor.

„Dacă aș fi o floare...” - are scopul de a-i învăța pe copii să se exprime cu ajutorul metaforelor. Mai mult, acest joc ne dă ocazia să cunoaștem mai multe despre părerea pe care o au copiii despre ei înșiși și despre cei apropiați.

„Propria mea poveste” - învață să creeze un fir logic al poveștii, să planifice acțiunea, dezvoltându-și în felul acesta gândirea. Cum copiii se transpun în poveste, ei experimentează fel de fel de emoții, de la teamă sau îngrijorare până la speranță, curaj și bucurie. Așadar a crea povești este o activitate foarte potrivită pentru dezvoltarea emoțională a gândirii și a imaginației copilului.

„Cum merge un om fericit?”- jocul îi ajută pe copii să experimenteze diferite emoții și să învețe să își controleze propriile trăiri. El contribuie la dezvoltarea emoțională a copiilor, dar este și un prilej de bună dispoziție. Dacă micuțul are dificultăți să meargă ca un om care are o stare de spirit bună, este posibil ca și în viața de zi cu zi să trăiască prea puțin din acea emoție (unor copii le vine foarte greu să meargă ca niște oameni fericiți, în acel moment se opresc și ies din joc). Dacă copilul refuză să meargă ca un om care are o stare negativă (furie, tristețe, etc.), este posibil ca el să se simtă copleșit de acea stare, și să se teamă să o experimenteze, pentru ca emoția să nu pună stăpânire pe el. Copiilor le vine mai ușor să experimenteze mersul unui om care are aceeași stare de spirit pe care o au ei de obicei. Unui copil care în majoritatea timpului se simte furios îi va veni foarte ușor să meargă ca un om nervos. De asemenea, copiilor le vine mai greu să meargă cu o stare de spirit cu care nu sunt obișnuiți (spre exemplu un copil care este foarte rar furios nu prea va ști cum să meargă atunci când i se cere să se plimbe ca un om nervos). Prin acest joc, copilul învață și faptul că el poate să aibă acces la o stare de spirit pozitivă, dacă dorește acest lucru. Pentru un copil care este în majoritatea timpului trist, doar faptul de a simula starea de veselie și încredere în sine îl poate face să se simtă mai bine.

„Recunoaște emoția!”- corpul nostru reacționează permanent la emoțiile ce ne străbat, chiar dacă nu suntem conștienți întotdeauna de ele. Jocul îi ajută pe copii să intre în contact cu propriile sentimente și să își conștientizeze mai bine reacțiile emoționale.

„Cursa cu obstacole”- cum stăm cu încrederea în copiii din grupă? Cât de eficient comunicăm unii cu ceilalți? Jocul de dezvoltare emoțională ne poate ajuta să aflăm răspunsul la aceste întrebări. În plus, el este o ocazie de a crește nivelul de încredere între tine și copii, și de a comunica mai bine cu ei

Joc de creativitate: „Ce s-ar întâmpla dacă....?”- se spune că a fi creativ înseamnă să poți să privești lumea prin ochii unui copil. Când observă lumea, copiii descoperă mereu lucruri noi și fascinante. Pentru ei realitatea este într-o continuă schimbare și poate fi văzută mereu din unghiuri noi. Deși toți copiii sunt creativi, foarte puțini dintre ei ajung adulți creativi. Din cauză că nu sunt încurajați să își dezvolte creativitatea, ei își pierd această capacitate extraordinară. Dacă prețuiești creativitatea și vrei să îți dezvolte această calitate, trebuie să îi încurajezi să gândească și să se exprime creativ.

„Cum mă văd eu, cum mă văd ceilalți”- ceea ce credem despre noi înșine este în mare parte influențat de părerea celorlalți despre noi. Copiii cred tot ceea ce spun adulții despre ei, fie că sunt lucruri bune sau rele. Drept urmare, unii copii sunt încrezători în forțele proprii și sunt mulțumiți de sine, pe când alții nu se simt prea bine în pielea lor. Imaginea de sine a copilului îi influențează încrederea în forțele proprii și felul în care relaționează cu ceilalți

„Sfaturi Prețioase”- pentru copii, stăpânirea de sine este o sarcină dificilă, din cauză că emoțiile lor sunt puternice și încă nu și-au format în totalitate autocontrolul. În loc să fim nerealiști, pretinzându-le copiilor să se poarte întotdeauna așa cum ne dorim, ar fi mult mai util să îi ajutăm în dobândirea auto-controlului.

„O inimă plină de culoare”- dacă emoțiile pe care noi și copiii le trăim zi de zi ar prinde formă și culoare, cum crezi că ar arăta ele? Ce emoții ar ocupa cel mai mare loc în inima copiilor? Care sunt emoțiile pe care le trăiește cel mai rar? Pentru a răspunde la aceste întrebări, trebuie să construim o hartă a emoțiilor cu care ne putem ghida în lumea trăirilor interioare a copilului. În inima fiecăruia din noi se află foarte multe emoții, pe care le trăim mai des sau mai rar. Dacă fiecare emoție ar avea o culoare, inima noastră ar fi plină de culori, care se schimbă mereu. Acest joc este o modalitate foarte simplă de a-ți da seama care sunt emoțiile pe care copilul le trăiește cel mai des (fiind cele pe care el le-a desenat primele și care ocupă cel mai mare loc în inimioară). De asemenea, poți să îți dai seama care este proporția între emoțiile pozitive și cele negative pe care le trăiește copilul. În mod normal, toți copiii desenează emoțiile pozitive mai mari și mai în centru față de cele negative.

Joc de creativitate: „La fabrica de jucării”- prin felul lor de a gândi, copiii sunt asemeni unor inventatori: folosesc obiectele într-un mod neobișnuit, transformând în mintea lor însușirile acestora pentru a se potrivi jocului lor. De câte ori nu am văzut copii mânuind un cerc pe post de volan sau alergând călare pe un băț? În mintea lor realitatea se îmbină cu imaginația, astfel încât obiectele din jur, cu ajutorul fanteziei, se transformă în jucării minunate. Jocul stimulează capacitatea copilului de a folosi creativitatea într-o sarcină concretă. Sarcina lor este să găsească cât mai multe îmbunătățiri pe care cei de la fabrica de jucării să le facă acestui elefântel, astfel încât să devină o jucărie mai interesantă și mai atractivă. Precizează că cei de la fabrică știu să facă orice fel de modificări, așa că nu trebuie să își bată capul cum anume se pot pune în practică ideile lui. Tot ce trebuie să facă este să producă cât mai multe soluții.

„Detectivul emoțiilor”- poate și s-a întâmplat să crezi că cineva era trist când de fapt era furios, sau să îți se spună că pari supărat când de fapt erai obosit. Acest lucru se întâmplă pentru că, deși trăim aceleași emoții, fiecare le exprimăm într-un mod diferit. Încă de la naștere suntem receptivi la emoțiile celor din jur, însă doar prin observare atentă și antrenament învățăm să detectăm cu acuratețe ce simt ceilalți. Jocul ne ajută să ne îmbunătățim capacitatea de a recunoaște emoțiile celorlalți.

„Cum se simte iepurașul Urechilă?”- un joc de dezvoltare emoțională care îl ajută pe copil să identifice emoțiile celorlalți, și să înțeleagă de ce apar ele. Cu cât jocul este mai interactiv cu atât copilului îi va plăcea mai mult. Este potrivit pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 3 și 6 ani, dar se poate adapta și pentru vârste mai mari, dacă îmbogățești povestea cu mai multe detalii.

Atitudinea pozitivă și respectul de sine au o legătură puternică pentru copii. Să învățăm copiii să gândească pozitiv și să aibă încredere în ei. Atenția pe care-o acordăm în fiecare zi copiilor este un element necesar pentru dezvoltarea lor psihică. Arătându-i că îți pasă de gândurile și sentimentele lui, îi

transmitem un mesaj pozitiv. Observând felul în care participă copilul la joc, îți poți da seama mai multe despre viața lui emoțională.

Întocmit: prof. înv. primar. MIȘCOLȚI IOANA CRISTINA

„Copilăria este o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței, apoi a școlii, are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al școlii și cel al familiei.

Responsabilitatea majoră a acestei realități o au părinții: de părinți depinde ca elevul (tânărul și adultul de mâine) să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie vizează ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut”. Principalele aspecte comportamentale urmărite în această perioadă sunt:

✚ Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✚ Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✚ Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✚ Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✚ Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

✚ Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✚ Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. www.desprecopii.com

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Prof.inv.preșcolar Miștorică Ancuța
Scoala Gimnazială, Măgurele, Prahova
G.P.N.,Micul Prinț”**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „*celor 7 ani de acasă*”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI GRĂDINIȚA

**Profesor învățământ preșcolar: Mititelu Nicoleta –Liliana
Școala Gimnazială Nr. 10 /Grădinița cu P.P. Nr. 18 Botoșani**

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebă ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale

și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să- i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor.

Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduse și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

Educația în familie

Prof. Mitrea Aura-Cristina

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui cumul de factori: ereditate, mediul în care se dezvoltă și educația pe care o primește. Familia joacă, însă, rolul decisiv în dezvoltarea fizică, intelectuală, morală și estetică a copilului. Este locul în care copilul devine ființă socială, deoarece, în primii ani de viață, familia contribuie la formarea conștiinței copilului, a caracterului, a voinței, a personalității și a responsabilității.

Termenul familie provine din latinescul “**famulus**” (servitori) care, conform *Dicționarului etimologic al limbii latine*, reprezenta “ ansamblul sclavilor și al servitorilor care trăiau sub același acoperiș, iar apoi casa în întregime: pe de o parte stăpânul, pe de alta soția, copiii și servitorii” (Bulgaru, M, pag. 80). Prin extensie de sens, familia a ajuns să cuprindă **agnti** și **cognati** și să devină sinonimă cu **gens**. Prin urmare, familia reprezintă una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate umană ce are rolul de a asigura evoluția și continuitatea vieții sociale.

Familia este un sistem dinamic: membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună, aduc în permanență elemente noi. Cu toate acestea, se consideră că “ instituția familiei rămâne stabilă” (Băran-Pescaru, pag. 80). În acest context, familia are rolul de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic, emotional, comportamental, social și financiar. Familia este primul factor educativ al copilului oferindu-i acestuia aproximativ 90% din cunoștințele uzuale: informații despre animale, plante, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice etc. Aici se dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Acestia preiau în mod natural- prin imitație și contagiune- comportamentul părinților, disciplina, , climatul de prietenie și înțelegere. În afara de acestea, părinții au nevoie și de o serie de abilități: abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copiilor; abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula afectiv și cognitiv; abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul; abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului; abilitatea de a pune limite copilului; abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul; abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul (Killen, pag. 143-159). Părinții au responsabilități precise în legătură cu procesul de creștere și de aducere a copilului.

Astfel, Irimescu aducea în prim-plan următoarele aspecte: asigurarea subzistenței și a educației; educarea și dirijarea trebuințelor fiziologice; dezvoltarea limbajului, aptitudinilor, stimularea capacității practice, cognitive, tehnice și sociale; orientarea spre lumea imediată a universului familial, spre societate; transmiterea principalelor scopuri sociale, valori culturale care definesc modelul cultural-normativ al societății, formarea motivației personale în raport cu scopurile parentale și sociale; dezvoltarea capacității de a întreține raporturi interpersonale și de a răspunde în mod adecvat sentimentelor altora; controlul libertății de comportament.

Nevoile de bază ale copilului în familie sunt: dragoste și securitate; trăirea unor experiențe noi; nevoia de a fi apreciat și de a-și fi recunoscute capacitățile; nevoia de responsabilități etc.

În consecință, familia reprezintă pentru copii mediul social-educativ în care se realizează socializarea primară.

BIBLIOGRAFIE:

Mitrofan, I., Mitrofan, N. **Familia de la A la Z, Mic dictionary al vieții de familie**, Editura Științifică, București, 1991

Stănculescu, E., **Sociologia educației familiale**, Editura Polirom, Iași, 1998

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI

**Profesor învățământ primar-Mitrea Vasilica Claudia
Școala Gimnazială Râu Alb de Jos**

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființa socială.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază, competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Piaget asemăna copilul cu un cercetător în fața universului, având marea șansă de a descoperi lumea în care există. Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru.

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor. Empatia are la bază trei elemente: abilitatea de a diferenția, identifica și numi gândurile și sentimentele celeilalte persoane, abilitatea de a prelua rolul altuia din punct de vedere mental și abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celeilalte persoane.

Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau „dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârșitul semestrului, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Datoria părinților este de a-i ajuta: copiii pot și trebuie să învețe, „cum” trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale. Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări mari, nerealiste sau negative. Așteptările părinților influențează conduita acestora față de copil. Dacă așteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului. Exigențele prea mici conduc la nedezvoltarea capacității de rezolvare a problemelor și la iresponsabilitate. În momentul în care așteptările sunt prea mari, copilului i se va dezvolta teama de eșec, pentru că va ști că nu poate ajunge acolo unde dorește părintele.

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copiii mici că, imediat ce realizează un lucru, caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și parinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i pedepsim cu vorba, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor prieteni care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va îndepărta sufletește de noi.

Meseria de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului. Adevărata căldură

familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

Bibliografie:

Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de la A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991

Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale, vol. I*, Editura Polirom, Iași, 1998

EDUCATIA INCEPE ACASA

MITROI LIZICA GRADINITA CU P.P.NR.21

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PRIMAR MITU MADALINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor șapte ani de acasă

Mîtu Simona Petronela

Copilul de mai târziu și adultul de mâine își are punctul de plecare, rădăcinile, în educația primită în familie. „Cei 7 ani de acasă” este perioada cea mai importantă din viața unui om. Această perioadă este temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Părinții trebuie să știe că așa cum își cresc și educă copiii, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În sânul familiei se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. Tot în familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Un alt important factor în dezvoltarea copiilor este dragostea părinților. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, are încredere în el și totodată deschidere spre învățară și asumarea regulilor de comportament.

Dragostea familiei are și ea limitele ei. Când această dragoste devine zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul, aduce după sine o educație greșită, fiindcă aceasta este o dragoste plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului, ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrea să stăpânească pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter, va deveni egoist, lipsit de respect, trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Exemple de copii ce devin egoiști, lipsiți de respect, în conflict cu mediul social, întâlnim și în schițele lui I. L. Caragiale prin „D-l Goe” și Ionel din „Vizita”.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația în familie trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. „La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: „Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos” și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice”³.

Prin urmare primii șapte ani de educație în sânul familiei sunt foarte importanți, fiindcă de ei depinde copilul și adultul de mâine. Comportamentul școlarului depinde de cei șapte ani petrecuți cu familia. Dacă este egoist, fără respect, înseamnă că familia a încurajat un comportament greșit precum cucoanele tărâruului Goe. În general copiii se adaptează relativ ușor la viața școlară și cu toate acestea există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Acest comportament este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a copiilor în cauză.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

În concluzie copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate, iar acestea își au temelia în „Cei 7 ani de acasă”.

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

<http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

Familia- factor important al educației

AUTOR: MITU VASILICA
SPECIALITATEA: PROFESOR ÎNV. PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE MOISIL” NĂVODARI

"Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor." – A. S. Makarenko

Încă din zorii timpurii ai omenirii educația a fost percepută ca având cea mai covârșitoare importanță în dezvoltarea omului în particular și a societății în general. Astfel **Platon** definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” **Aristotel**, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”. **Johann Amos Comenius**, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, iar acestea devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „neputând deveni om decât dacă este educat”.

Privită ca fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate, educația se realizează, preponderent, în familie și școală. Primul loc în educația copilului îl ocupă părinții. Totul se începe și se învață mai întâi în familie. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. [...] Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.”[1]

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei 7 ani de-acasă”. Un elev fără „cei 7 ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi,

comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

[1]*Viața de familie*, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009, p. 9.

ȘCOALA DE ACASĂ

Liceul Teoretic Aurel Lazăr, Oradea

Prof: Mladin Ioana

Peste tot în lume, sistemul de învățământ actual pare să fie învechit. Așa că este normal să ne gândim și la alte opțiuni și să le punem în balanță cu școala tradițională. Odată ajuns în clasă, copilul este nevoit să se detașeze de individualitatea sa și să devină unul dintre elevi. La orice materie se cer aceleași răspunsuri, aceleași idei, uneori, chiar și aceleași haine.

Școala de acasă (homeschooling) este o altă metoda de predare și învățare. Homeschooling-ul reprezintă o alternativă la „banda rulantă” pe care sunt învățați copiii. Această metodă nu este una utopică, așa cum s-ar crede. Hai să privim avantajele și dezavantajele sale.

Avantaje

Educația de acasă implică anumite libertăți. Copiii pot alege ce vor să învețe, cât vor, când vor. Noțiunile de bază sunt necesare, dar nu vor fi impuse de la o vârstă anume, ci când se simte pregătit. Familia își poate educa copilul conform propriilor convingeri și valori, într-un mediu care nu intra în contradicție cu acestea. O altă libertate este cea fizică. Atât copiii, cât și părinții, nu mai sunt constrânși de orarul școlii și pot petrece mai mult timp împreună. Astfel, familia poate planifica în orice moment ieșiri educative, poate schimba materia oricând etc. Nu numai că cei mici vor avea parte de o experiență nouă de învățare, dar aceste abateri de la program vor îmbunătăți și calitatea vieții de familie. Și, dacă tot vorbim de libertatea fizică, putem aborda și trezitul de dimineață. Nimănui nu îi place să se trezească „cu noaptea-n cap”, cu atât mai puțin copiilor. Școala de acasă le permite să doarmă relaxat, fără frica zilei următoare, fără teama că, din minut în minut, alarma de la ceas le va zăngăni în cap.

Homeschooling-ul mai oferă și o libertate emoțională. Prejudecăți, copii agresivi, competitivitate, presiunea grupurilor, toate acestea pot fi întâlnite pe holurile școlii. Stima de sine a copiilor scade, iar învățatul ocupă locul doi, în favoarea unui „look” mai acceptabil din punct de vedere social. Copiii care învață acasă nu mai au această nevoie de a fi incluși, nu le mai este teamă de ridicol și gândesc ce vor, nu ce li se impune.

Dezavantaje

În ceea ce privește școlarizarea de acasă, de obicei, dezavantajele sunt reprezentate prin costuri, fie ele de timp, de bani, de emoții. Din punctul de vedere al timpului, este destul de complicat să înveți în afara școlii tradiționale. În primul rând, trebuie să știi care este programa școlară. Ce anume li se cere copiilor să învețe? Trebuie să îți faci loc în programul tău pentru a învăța și tu, la rândul tău. În al doilea rând, părinții sunt plecați de dimineața până seara la serviciu, așa că faptul că poți să înveți „când vrei” este o chestiune limitată. Iar când un părinte singur decide să își învete copilul de acasă, lucrurile devin cu mult mai complicate. O soluție ar fi apelarea la un mediator, dar acest lucru înseamnă că... Vei avea cheltuieli suplimentare. Bun, să zicem că nu apelezi la un mediator și nu ești singur în aventura de homeschooling. Tot va trebui ca unul dintre părinți să renunțe la serviciu. Astfel, veniturile familiei vor fi substanțial mai mici. Chiar dacă manualele se găsesc în bibliotecile gratuite, cu un singur salariu tot va fi mai dificil. Apoi, odată ce ai decis să rămâi cu micuțul tău acasă, trebuie să conștientizezi că veți sta împreună cam toată ziua. Dacă ți se pare că va fi obositor sau crezi că nu te vei simți bine să stai atâta timp cu cel mic, atunci școala de acasă nu e potrivită pentru tine.

O altă problemă ar fi cea a socializării. Ați putea să mă contraziceți – există o mulțime de centre și cluburi de activități, unde copiii își pot face prieteni. Corect, însă, la școală, elevii stau mai mult de o oră/două împreună. Experiențele prin care trec îi formează ca indivizi și îi apropie. De asemenea, dacă ai un copil mai timid, nu este o decizie bună să îl reții acasă deoarece, în viitor, îi va fi greu să se integreze în vreo colectivitate.

În România școala de acasă este un program contestat și poate fi posibil doar în cazurile medicale foarte serioase în care copilul nu se poate deplasa. Pentru cei care pur și simplu doresc să renunțe la sistemul tradițional, există o „portiță”, în ceea ce privește reglementarea educației – „școala-umbrelă” din străinătate. „Școala-umbrelă” este o instituție particulară, care primește înscrieri ale elevilor educați acasă contra unei taxe anuale. Copilul înscris la o „școală-umbrelă” este considerat de stat ca fiind școlarizat

legal și poate fi oricând reintegrat în învățământul public sau privat, după o testare a cunoștințelor. În plus, acest tip de școli eliberează foi matricole și alte documente școlare necesare.

În cele din urmă, consider că părinții trebuie să pună în balanță aceste avantaje și dezavantaje ale homeschooling-ului înainte de a lua o decizie în acest sens.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. învă. primar MOCAN ELENA- CLAUDIA
Șc. Gimn. „Avram Iancu”, Turda, jud. Cluj

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc. **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Formăm împreună .....cei 7 ani...de-acasă!

Școala Gimnazială Borăscu Prof. inv. preșcolar: Mocanu Carmen - Veronica

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să- mi vorbești despre el?”).

Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă.

În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare.

Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Cei 7 ani de acasă

Școala Gimnazială, nr. 1, Negomir
Prof. înv. primar: Mocanu Dorin Silviu

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialistii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – OGLINA EDUCAȚIEI UNUI OM

P.Î.P. MOCANU ELENA – GABRIELA
SCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, PERIENI, JUD. VASLUI

Deseori ne gândim că un om nu este educat corect, nu este politicos – “**nu are cei șapte ani de-acasă**”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Aceasta expresie definește însa tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “*culmea achizițiilor*”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Astfel, normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. **Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.**

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar **copilul învață prin imitație.**

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. **A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată**, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să le dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Îl încurajăm să se exprime, să termine ce are de spus și nu îi facem observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este

important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Deci, educația nu consta numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflecta în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Am putea sintetiza cele afirmate prin câteva reguli:

Invață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

Stabilește și impune și limite în comportamentul copilului!

Comunică cât mai mult cu el- comunicarea este secretul unei relații puternice între copii și părinți; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Invață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

Lasă-l să se bucure de copilărie- nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

Invață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Invață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de alta natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

ROLUL FAMILIEI ÎN ASIGURAREA CELOR ”7 ANI DE ACASĂ” AI COPILULUI

**Profesor pentru învățământul primar, Mocanu Ileana
Școala Gimnazială „Emil Atanasiu” Garoafa-Vrancea**

Familia reprezintă unul dintre principalii factori implicați în creșterea și educarea copilului. Componenta acesteia și climatul familial în care se dezvoltă copilul, vor influența viitoarele rezultate școlare ale acestuia și, implicit, încrederea în sine. Toți părinții doresc să-și vadă copiii bine educați și bine pregătiți pentru viața profesională. Mulți dintre aceștia abandonează lupta, unii o fac cu ignoranță, unii din lipsă de răspundere, alții din imposibilitatea de a-și juca rolul până la capăt din diverse motive.

Factorii familiari care influențează categoric evoluția școlară a elevilor sunt:

- *familii dezorganizate*, unde interesul și preocuparea pentru educația copilului sunt aproape absente, situație în care apare eșecul școlar;

- *statutul socio-economic al părinților*: pentru a evolua corespunzător în procesul instructiv-educativ, elevul necesită:

- *hrană corespunzătoare* (alimente bogate în glucide, proteine, carbohidrați);

- *locuință* dotată adecvat (mobilier, temperatură optimă, ordine și curățenie);

- *program zilnic rațional*, în funcție de vârsta copilului;

- *asistență medico-sanitară* la nivelul secolului în care trăim;

- *materiale și instrumente care să-i permită accesul la informație* (manuale, dicționare, atlase, calculator etc.).

- *nivelul cultural scăzut al familiei*; copilul trebuie să fie sprijinit atât în achiziționarea și aprofundarea cunoștințelor, cât și în formarea unei personalități puternice și armonioase, iar relația familiei cu școala trebuie să fie permanentă și constructivă. Atât părinții intoleranți, indiferenți, cât și cei hiperprotectivi, reprezintă „piedici” în conturarea și dezvoltarea unei personalități de învingător, capabilă să depășească obstacole și să obțină succese.

- *atmosfera și climatul educativ oferit de familie*: pentru a se putea forma și dezvolta armonios, un copil are nevoie de iubirea părinților, de înțelegere și o atmosferă liniștită, protectoare în grupul familial din care face parte. Neînțelegerile dintre părinți, violența verbală, fizică și psihică, manifestările deviate, la care copilul este spectator, produc un puternic și negativ impact emoțional care vor influența evoluția ulterioară a copilului.

- *influențele din familia extinsă sau cele extrafamiliale*: în evoluția sa, copilul nu este numai sub influența părinților, ci și a altor membri ai familiei extinse (bunici, mătuși), care pot aplica o educație care vine în contradicție cu cea promovată de părinți. Grupul de prieteni este un alt factor ce influențează evoluția elevului și unul care nu trebuie tratat cu indiferență.

Trebuie să se înțeleagă faptul că în sânul familiei copilul își însușește primele elemente necesare dezvoltării personale din punct de vedere educativ. Învățământul primar nu face altceva decât să continue la un alt nivel și într-un cadru autorizat ceea ce elevii au început să învețe acasă.

Regulile explicite ale educației se învață doar dacă familia își propune acest lucru, însă de cele mai multe ori, părinții așteaptă ca elevii să meargă la școală și astfel ei se debarasează de orice responsabilitate ulterioară a evoluției copilului. Cea mai importantă caracteristică este reprezentată de atitudinea părinților care se transmite copilului spontan și rapid. Copilul percepe atitudinile părinților și le asimilează nemijlocit.

De aceea, de foarte multe ori, le este dificil învățătorilor să dezvețe anumiți elevi de unele obiceiuri, să-i deprindă cu altele, pozitive, și să le formeze o conduită de succes. Acest lucru se întâmplă deoarece acasă părinții nu canalizează activitatea copilului în aceeași direcție, acest lucru datorându-se reacțiilor diferite și distorsionate ale acestora în raport cu actul învățării.

BIBLIOGRAFIE

- Crețu, Tinca, (2001), *Psihologie generală*, Ed. Credis, București;
- Paraschiva, Alina-Maria, (2006), *Psihologia Educației*, Ed. Asa, București;
- Sălăvăstru, Dorina, (2005), *Psihologia educației*, Ed. Polirom, Iași;

„Rolurile parentale și importanța lor în construcția celor 7 ani...de acasă”

Educatoare Mocanu Ioana Școala Gimnazială „DR.AL.Șafran”- Bacău Grădinița cu Program Prelungit Nr.24

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună, educatori și părinți deopotrivă, trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi în dezvoltarea armonioasă a copilului.

Rolul părinților este acela de a fi educatorii propriului copil. Unde și când se termină rolul de educator al părinților? Când învățăm, când relaționăm, când iubim? Avem de învățat de la copilul nostru? Când putem spune „iartă-mă”!, „am greșit”? Știm oare totul despre copilul nostru?

Primele relații ale copilului sunt acelea pe care le are cu mama sa sau cu persoana care îi satisface nevoile de bază. Comportamentul copilului este astfel condiționat de comportamentul, stilul de relaționare al adultului care îl îngrijește. Această spirală relațională definește modul de raportare al copilului la lumea exterioară și îl ajută totodată să integreze experiențele, să exploreze, să învețe.

Părinții sunt primii educatori al copilului întrucât:

*ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții;

*familia este modelul pe care copilul îl imită preponderent;

*comunicarea între membrii familiei influențează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalității sale.

Modul în care fiecare părinte înțelege și își poate asuma rolul de părinte, mamă sau tată, depinde de foarte mulți factori:

-factori culturali, suportul familiei extinse sau suportul social, condițiile economice ale familiei;

-tipul de relație (modele de interacțiune) a părinților copilului cu proprii lor părinți, care pot determina calitatea relației cu propriul copil;

-dimensiunea familiei...etc.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile pe care le desfășoară împreună, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Totodată, îi oferă copilului posibilitatea de a se defini pe sine prin jocul comparațiilor, al imitațiilor. Familia are un rol deosebit în formarea și dezvoltarea personalității copilului. De atmosfera din familie depind sentimentele de siguranță sau nesiguranță a copilului, dezvoltarea capacităților sale intelectuale și afective.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. Mocanu Irina Laura

Școala Gimnazială "Gh. Munteanu", Galați

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte).

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte”), este de mare folos.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.inv.preșc. Mocanu Loredana Maria
Grădinița „Căsuța cu povești” -Orăștie

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Obisnuindu-l de mic cu bunele maniere, acestea sunt cheia către succesul lui social.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădinița sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

- Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca.

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.primar,Moceanu Ioana
Școala Gimnazială Bonțida,Jud.Cluj

“Cei șapte ani de acasă ” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său.

Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs.

Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei. La fel cum copilul învață de la părinți cum să mănânce sau să-și întrețină organismul, la fel învață și normele sociale acceptate.

În al doilea rând, această expresie se referă la anii care se vor oglindi în purtarea copilului în societate. Dacă acesta vorbește urât cu semenii săi, îi jighește, sau, mai rău, îi agrează, interlocutorul, sau după caz, victima, va spune despre un respectiv individ că îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Respectiva persoană va fi apoi evitată, sau, în cazuri extreme, exclusă din cercul social în care activa.

Acești ani sunt esențiali în dezvoltarea normală a unui individ în societate. Asta deoarece educația primită acasă reprezintă fundamentul caracterului său. Dacă baza lipsește, următoarele noțiuni pe care le vor introduce , educatorii , învățătorii sau profesorii nu vor avea pe ce să se sprijine, iar persoana în cauză va întâmpina o serie de dificultăți în societate.

Viața dovedește că o educație bună și sănătoasă, cât și capacitatea de a te comporta cu oamenii asigură jumătate din succes.

Dacă “ziua bună se cunoaște de dimineață” tot atunci încep să se contureze și cerințele unui comportament civilizată.

Politețea e necesară în toate ceasurile vieții noastre. Ea trebuie să vină,în primul rând dinăuntru nostru, acel dinăuntru moral ,unde de fapt se constituie ,se alcătuieste adevarata politețe, căruia poporul nostru îi spune “buna cuviință” ori “bun -simț”,și care exprimă de fapt respectul față de omul de lângă tine,față de oameni în general fără de care nu poate fi concepută demnitatea umană.

Ce-ar fi deci,să încercăm împreună,educatori,părinți,elevi,să fim cât mai politicoși în fiecare din împrejurările existenței noastre cotidiene?

Bibliografie:

Sanda Faur,Politețea la toate orele zilei,București,Editura Ceres,2000
Eugenia Șincan,Școala și familia,Craiova,Editura G.C.Alexandru,2004

EDUCAȚIA COPILOR ȘI ROLUL FAMILIEI

Prof. inv. primar Mocioi Victoria Simona
Școala Gimnazială „Alexandru Ștefulescu”
Tg.-Jiu, Gorj

Familia este o instituție cu multiple funcții de natură biologică, economică, juridică și educativă. Maria Voinea considera că „familia este o formă complexă de relații biologice, sociale, materiale și spirituale între oameni legați prin căsătorie, sânge sau adopție. Fiind un fenomen social, ea se dezvoltă o dată cu dezvoltarea societății și se modifică în raport cu aceasta”

Membrii familiei oferă prin însăși existența lor anumite modele comportamentale ce vor fi asimilate în mod spontan, prin imitație, de către copii. Preocuparea fundamentală a părinților responsabili este aceea de a asigura copiilor un viitor cât mai fericit posibil. De aici și atenția pe care o acordă educației sau buneii creșterii, înțeleasă, în general, ca o influențare sistematică și constantă a conștiinței copilului în devenire.

Unii părinți formulează pretenții exagerate nerealizabile, față de copil (depășirea capacităților sale de împlinire), și exercită asupra acestuia o presiune greu suportabilă. Pretenția lor este aceea că tot ce face copilul, în orice tip de activitate să se subordoneze unui nivel de performanță maximă .

După opinia lor, acesta trebuie să facă numai ceea ce i se cere și i se permite. Lui i este interzisă orice inițiativă, orice manifestare spontană. Părinții nu-i permit să devină independent, îl țin „în frâu” pentru a nu se i se întâmpla ceva rău . Procedând astfel, ei inhibă gândirea independentă și creativă a copilului. Astfel de părinți comunică foarte puțin cu copilul, impunându-i totul și rezumându-se în a-l certa pentru ceea ce n-a făcut „cum i s-a cerut”.

Sunt și părinți care manifestă mult mai multă înțelegere și toleranță față de copil și de problemele sale.

Copilul este privit în devenire, fiind mic, având nevoie de îngrijire, sprijin și îndrumare în etapele ulterioare, trebuind să i se acorde din ce în ce mai multă încredere și independență în capacitățile sale de a se descurca.

Plecând de la o asemenea înțelegere a lucrurilor, raporturile care se stabilesc între părinți și copii sunt, în general, mai calde, mai apropiate, mai echilibrate. Astfel copiii își vor dezvolta independența în gândire și acțiune a spiritului critic, a inițiativei, sânguinții, responsabilității și opțiunilor personale.

În viața de familie, copilul devine o problemă atunci când apar aspecte nedorite în comportament. Copilului nu-i e suficient să-i pui în față mâncare, să-l îmbraci cu ce-și dorește, chiar dacă nu i se potrivește vârstei, să-i dai bani, uneori peste măsură.

Îi trebuie să i se ceară, să i se stabilească niște restricții de comun acord, să fie urmărit din umbră.

Sunt copii ce vin la școală foarte oboșiți deoarece nu au un program organizat și normal pentru vârsta lor, folosind prea mult calculatorul.

Minciuna, la început în proporție mică, iertată, necorectat aspectul cu tact și diplomație , poate transforma copilul într-un mic tiran pentru părinți. Teama de pedeapsa, privarea de anumite dorințe duc, de multe ori copilul la ascunderea adevărului, la modificarea lui. Cu timpul devine obișnuință diminuând negativ caracterul copilului.

În societatea zilelor noastre, ne confruntăm, din păcate, cu diferite forme de violență (izbucniri de moment), manifestate prin vorbe sau fapte, prin constrângeri brutale cu încălcarea principiilor morale prin folosirea forței fizice.

Ne confruntăm din păcate și în școală cu forme de violență, fără îndoială cu consecințe mai puțin grave, când unul sau altul dintre copii caută să rezolve unele dispute minore prin agresivitate, prin violență. Cauzele sunt numeroase, amintim doar câteva: familii numeroase dezorganizate, lipsuri materiale, autoritatea exagerată a părinților, anturajul cu prieteni, strada și vârsta critică, mijloace de informare nepotrivite vârstei lor, neînțelegerile dintre părinți; conflictele dintre adulți, generate de consumul de alcool în cantități prea mari, ce duc la certuri deschise , la scene de violență și chiar la agresiuni fizice.

Copilul care este martor al conflictului se simte dezamăgit, înșelat de către adulți, nu poate cunoaște încrederea totală, nici bucuria întregă. Cu timpul copilul se retrage într-o carapace de indiferență și evită

să dezvăluie adâncimea rănirii, devenind astfel violent. Voi enumera astfel câteva mijloace pentru prevenirea și combaterea violentei : analiza comportamentului copilului, folosirea unui limbaj adecvat, calm, liniștit; evitarea jignirii copiilor în fața celorlalți; renunțarea la duritate a părinților.

Educația nu poate fi amânată: „Lasă că o să mai crească și o să învețe ce e bine și ce e rău”.

Copilul trebuie învățat cum să facă , iar dacă a greșit i se arată unde, cum și de ce a greșit, prin metode ca discuția etică, îndemnul, rugămintea, lauda și încurajarea.

Comunicarea permanentă bazată pe încredere, prietenie, sinceritate, duce la corectarea comportamentului copilului, la adaptarea lui, la situațiile imprevizibile pe care i le oferă viața.

Formele educative trebuie să fie simple, diverse, pentru a forma copii calmi într-o viață zbuciumată.

Trăim o viață frământată, stresantă, dar trebuie să ne adaptăm și să recunoaștem că nu există familie în care să nu existe nici o problemă.

Pentru a preîntâmpina aspecte nedorite în comportamentul copiilor trebuie să-i cunoașteți și să-i înțelegeți foarte bine, să aveți timp și pentru ei și să nu uitați că școala este un partener al familiei în educarea copilului, un sprijin real în educarea, creșterea și formarea personalității copilului.

Educația pornește de la ideea că vârstele mici constituie baza dezvoltării personalității și că pentru reușita educațională a copilului, familia, instituțiile educationale și comunitatea sunt răspunzătoare de realizarea obiectivelor educaționale.

Procedând cu tact și respectând drepturile copilului, tratând cu considerație și înțelegere, vom modela și personalități de care nu numai noi părinții și educatorii vom fi mândri, ci și ei și societatea în care se vor integra cu succes.

Bibliografie:

Maria Voinea, "*Familia si evolutia sa istorica*", Ed. stiintifica si Enciclopedica, Buc.1978, p.5
<http://www.ftk.ro/pagina-parintilor>

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. MOCOFAN SIMONA ANDREEA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 20
DROBETA TURNU SEVERIN**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Copilul- oglinda părinților

Modoianu Nadia-Lăcrimioara Grădinița „Dumbrava Minunată” Reșița Jud. Caraș-Severin

MOTTO: „Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

Din Child’s Appeal

Schimbări în potențialul educativ al familiei s-au produs continuu, în funcție de schimbările economice, culturale, politice și sociale. Familia contemporană cunoaște schimbări importante, uneori dramatice, ce influențează în mare măsură dezvoltarea echilibrată și pozitivă a copilului. Însă, indiferent de aceste schimbări, părinții trebuie să conștientizeze importanța pe care o au în educația copiilor, îndeosebi în primii ani de viață.

În perioada preșcolară nu se poate vorbi de un copil că nu are maniere. Tocmai acum se pun bazele unei educații sănătoase, de care va depinde ulterior adaptarea copilului în societate. Un copil educat din punct de vedere al normativității sociale, al respectului față de ceilalți se va adapta și va evolua pozitiv în anii școlarității.

Colaborarea familiei cu grădinița este foarte importantă. Fără sprijinul activ al părinților, grădinița nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

La ora actuală se organizează foarte multe dezbateri despre cum să-ți educi copilul. Din literatura de specialitate am ales următoarele reguli pe care specialiștii le consideră esențiale.

1. Să-ți iubești copilul.

Să te bucuri de el, să-l accepți așa cum este, să nu-l jignești, să nu-l umilești, să nu-l descurajezi, să nu-l pedepsești pe nedrept, să nu-l lipsești de încrederea ta, să-i dai prilej să te iubească.

2. Să-ți protejezi copilul.

Să-l aperi de primejdii fizice și sufletești, la nevoie chiar prin sacrificarea propriilor interese.

3. Să fii bun exemplu pentru copilul tău.

Să-i transmiți valorile și normele etice ale societății. Să-i dovedești că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu ai săi și cu toți cunoscuții familiei. Să trăiască în cinste, adevăr, cu respectul bunurilor, convingerilor și al sentimentelor altora.

4. Să te joci cu copilul tău.

Să te joci cu copilul tău jocurile lui, să le iei în serios, să te familiarizezi cu lumea imaginilor lui.

5. Să lucrezi cu copilul tău.

Să obișnuiești copilul să participe la treburile zilnice din gospodărie.

6. Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă.

Trebuie să ai curajul să-i dai prilejul să acumuleze experiențe proprii, chiar dacă sunt legate de anumite riscuri.

7. Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane.

Să înfățișezi copilului posibilitățile extraordinare de desfășurare ale omului în conformitate cu talentul pe care îl are, dar, în același timp, să-i arăți că orice om trebuie să recunoască anumite limite în faptele sale, chiar și în familie, față de părinți.

8. Să-l înveți să fie ascultător.

Să supraveghezi și să îndrumi comportarea copilului, astfel încât prin acțiunile sale să nu genereze suferință nici pentru familie, nici pentru alții.

9. Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe.

10. Să-i ofești copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, serbări de familie, manifestări sportive)

Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația de a imita a copilului, se adresa părinților:

„Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite.”

Bibliografie: Revista înv. preșc. 3-4/ 2005

„EDUCAȚIA ÎNCEPE DE ACASĂ,,

**PROF. MODREA MIHAELA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 20
DROBETA TURNU SEVERIN**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

Profesor învățământ preșcolar MOGÎLDEA MIHAELA Grădinița cu program prelungit nr. 11 Iași

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial.

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

❖ În ceea ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului:

- familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îl ferească de pericole, să îi asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să îi supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

- familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

- familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber. Dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor are un rol important și în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă.

- familia are grijă să adapteze toți factorii sus-menționați la nevoile specifice ale diferitelor faze de dezvoltare, la vârsta și solicitările specifice fiecărei etape și activități.

❖ În ceea ce privește **dezvoltarea intelectuală** a copilului:

- familia este în primul rând mediul în care își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție.

- ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.).

- familia ar trebui să se preocupe și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

❖ Pentru **dezvoltarea inteligenței emoționale** a copilului:

- familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile.

- în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață.

În viziunea lui *Daniel Goleman*, autorul cărții *“Inteligența emoțională”*, cele mai inadecvate tipare emoționale pe care le utilizează părinții și ulterior, prin extensie, educatorii, învățătorii și profesorii sunt următoarele:

- Ignorarea tuturor sentimentelor – părinții/educatorii tratează supărarea emoțională a copilului ca pe un lucru neînsemnat sau enervant, peste care de-abia așteaptă să treacă; ei nu folosesc aceste momente ca pe o șansă de apropiere față de copil, astfel încât să-l ajute să asimileze lecții de competență emoțională.

- Indulgența exagerată – părinții observă reacțiile emoționale ale copilului, însă consideră că este indiferent cum depășește copilul furtuna emoțională. Ca și cei care ignoră sentimentele copilului, acești părinți rareori încearcă să îi prezinte copilului o alternativă de reacție

emoțională și să îi arate unde greșește, dacă este cazul. Ei se străduiesc să calmeze toate supărările și vor folosi tocmelile sau mita pentru a-i împiedica pe copii să fie triști sau supărați. Uneori, dacă cele două mijloace de mai sus nu au efect, intervin cu ajutorul corecției fizice, aceasta fiind, în anumite cazuri, cea mai la îndemână.

- Manifestarea disprețului, lipsa de respect față de sentimentele copilului. Părinții care fac apel la această metodă de „educație” fac parte, de obicei, din categoria celor care veșnic nu sunt de acord cu ce se întâmplă, care sunt aspri atât în comentarii cât și în pedepse. Ei pot să interzică chiar orice manifestare a supărării copilului și să pedepsească și cel mai mic semn de irascibilitate.

- ❖ Pentru **educație morală** și formarea caracterului:

- familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil. Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat.

- ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

- ❖ **Educația estetică-artistică** și înțelegerea valențelor spirituale ale

umanității trebuie să vină în completarea celorlalte tipuri de educație, pentru a stimula creativitatea copilului și a-l ajuta să treacă de la o înțelegere a lumii axată pe propriile nevoi și plăceri la o înțelegere mai completă a lumii, a universului și a resorturilor profunde care guvernează viața, în ansamblul ei și societatea umană. Părinții ar trebui să fie aceia care realizează primul contact al copilului cu o viziune asupra sensului vieții, cu frumusețile naturii, cu viața socială și specificul național (valori culturale, tradiții, obiceiuri etc.), cu operele de artă și îl încurajează să își manifeste creativitatea artistică, tehnică sau științifică. Și, la fel ca și până acum, problema constă în nivelul cultural și de înțelegere al părinților față de importanța acestor aspecte în formarea copilului și stimularea dezvoltării creativității și a inteligenței spirituale.

Așa cum am arătat mai sus, familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă. Există mulți factori care pot conduce la apariția unor probleme în dezvoltarea armonioasă a copilului și, din nefericire, nu toate familiile pot fi considerate un mediu propice pentru creșterea unui copil. Dacă între membrii unei familii nu există relații de înțelegere, respect, înțelegere, dacă membrii familiei (nucleare sau lărgite) nu trăiesc în armonie, nu duc o viață cinstită, onestă, dacă opiniile celor doi părinți, și ale celorlalte persoane care au în grijă copilul, referitoare la educația copilului nu sunt convergente, dacă unul sau ambii părinți nu constituie un bun exemplu, dezvoltarea copilului are de suferit. Lipsa interesului sau concepțiile învechite despre modul de educație al copiilor, lipsa sau excesul de autoritate, lipsa dragostei sau a manifestării corecte a afecțiunii față de copil, fenomenele de violență în familie, situațiile conflictuale, divorțurile din ce în ce mai frecvente și multe alte disfuncții apărute în cadrul familial pot duce la apariția unor probleme în dezvoltarea copilului și constituie una din cauzele incidenței crescute a îmbolnăvirilor și accidentelor în rândul copiilor. Din nefericire, în condițiile societății moderne, atât datorită presiunilor economice, evoluției tehnologiei cât și modelelor sociale pe care le-am creat, din ce în ce mai mulți părinți „rămân corigenți” la capitolul dezvoltării armonioase a copiilor, transferând apoi, uneori în întregime, această responsabilitate sistemului educativ – grădiniței, școlii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – PIATRA DE TEMELIEI A FORMĂRII CA OM

PROF. Anca Mogoș - Colegiul Național „RADU NEGRU”, FĂGĂRAȘ

Natura ne aseamănă, educația ne deosebește. Confucius

Educația ne-a făcut ceea ce suntem. Claude Adrien Helvetius

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate și a devenirii sale ca om. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

Vorbind despre „cei șapte ani de acasă”, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are „cei șapte ani de acasă” ne raportăm la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Conduita civilizată este piatra de temelie în educația comportamentului civilizată, un instrument important de educare pe drumul vieții, poate cel mai important... Aceasta, însoțită de politețe, nu se poate învăța ca o poezie, sau numai după un anumit „cod”. Niciun cod din lume nu poate cuprinde complexitatea relațiilor dintre oameni, viața reală, cea de zi cu zi, oferind neîncetat noi situații „de soluționat”.

Tocmai de aceea, consider că înțelepciunea și complexitatea ființei umane se dobândesc și se construiesc în timp, pe îndelete, cu răbdare, dar au nevoie de rădăcini puternice pentru a fi susținute și determinate să se dezvolte armonios.

Bazele formării individului se pun încă din primii ani de viață. Familia, în primul rând, este cea care asigură climatul necesar educării copilului, un climat în care trebuie să domnească armonia, dragostea, o atitudine corectă față de muncă, disciplină, ordine, cinste, adevăr etc.

Copilul va imita comportamentul părinților, va începe să înțeleagă ce e bine și ce e rău, iar „cei șapte ani de acasă” vor deveni fundamentul conduitei lui ca viitor adult și educația primită acum îi va marca întreaga viață. Rezultatele educației primite în acești ani se vor concretiza în fapte și acțiuni, ca urmare a unor cerințe venite permanent din partea părinților. Imitația, sfatul, îndemnul, exercițiul se vor transforma în deprinderi care îl vor însoți pe viitorul adult întreaga viață.

Salutul, politețea, igiena, prietenia, munca, voința, disciplina, ordinea, dragostea, educația artistică sau grija de natură sunt doar câteva dintre treptele devenirii noastre ca om și sunt pietre de temelie ce se fixează în „epoca de aur” a „celor șapte ani de acasă”.

Iată de ce interesul marilor cercetători ai psihologiei omului se îndreaptă astăzi cu precădere spre studierea vârstei copilăriei ca fiind baza dezvoltării personalității omului adult. Psihologii, și nu numai, au conștientizat faptul că de felul în care se va realiza educația copilului aflat în prima fază a dezvoltării depinde viitorul societății de mâine.

De aceea consider că „cei șapte ani de acasă” au o importanță capitală asupra dezvoltării umane, reprezentând „piatra de temelie a formării individului ca OM și închei aducând în atenție câteva citate ale unor cunoscuți gânditori reprezentanți ai unor epoci diverse.

Citate despre educație:

1. Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat. **B. F. Skinner**
2. Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i. **Aristotel**
3. Rădăcinile educației sunt amare, dar fructul este dulce. **Aristotel**
4. Educația este cea mai bună provizie pe care o poți face pentru bătrânețe. **Aristotel**
5. Educația este împlânzirea unei flăcări, nu umplerea unui vas. **Socrate**
6. Natura ne aseamănă, educația ne deosebește. **Confucius**
7. Scopul educației este transferul de flăcără. **Vasile Ghica**
8. Nu ești suficient de tânăr pentru a ști tot. **Edward A. Murphy**
9. Educația ne-a făcut ceea ce suntem. **Claude Adrien Helvetius**

Bibliografie:

Marinescu, Silvia, Rodica Dinescu, *Invitație la educație*, Editura Carminis, 2007;
Ioan, Emilia, *Cei șapte ani de acasă*, Editura Didactică și Pedagogică, 2008;
Cosma, Traian, *Mereu politetea!*, Editura Didactică și Pedagogică, 2008;
<https://1cartepesaptamana.ro/40-de-citate-despre-educatie/>

Prof. Mogoș Anca

„Din suflet, pentru mama!”

IN LUMEA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

**Prof. inv.prescolar : MOGOS VASILICA
G.P.N. BURDEA**

Aceasta sintagma „cei sapte ani de acasa” este folosita inca din mosi stramosi pentru a descrie un copil cu bun simt si cu un comportament civilizat.

Dintre cele trei medii educative, primul si cel ce pune baza formarii personalitatii copilului este familia. Astfel ca familia are rolul decisiv, inca de la nastere parintii sunt datorii sa impuna niste limite celor mici, apoi cu cresterea in varsta a acestora, ei sunt responsabili cu impunerea de reguli. Acestea sunt mai bine indeplinite daca sunt dinainte dezbatute si stabilite cu copiii.

Din familie copiii sunt invatati sa vorbeasca frumos, folosind cuvintele magice ca („te rog frumos”, „iarta-ma”, „multumesc”), formulele de adresare („buna dimineata”, „buna ziua”, „buna seara”, „noapte buna”, „sarutmana”), sa fie politicosi, civilizati, respectuosi cu persoanele din jur, sa ii ajute si sa ii sprijine atat pe batrani cat si pe cei de varsta lor (odata cu intrarea in colectivitate).

Termenul folosit „cei sapte ani de acasa” porneste de la ideea ca mult timp copilul, in loc sa mearga de mic la gradinita, si-a petrecut copilaria doar in sanul familiei, intrand direct in clasa intai. De aici se considera ca familia este direct responsabila de formarea unui caracter frumos, de un ins apt pentru socializare, cu principia solide, corecte si personalitate puternica.

Institutiile scolare nu fac decat sa intareasca acest comportament civilizat al copilului, familia fiind vazuta ca motorul principal al dezvoltarii corespunzatoare copilului prescolar / scolar, deoarece copiii vad in parintii lor un adevarat exemplu de urmat. Cei mici invata cel mai mult prin imitatie, de aceea este necesar ca in familie sa se vorbeasca frumos, fara tipete sau ridicari de ton si sa existe un climat propriu pentru buna crestere si dezvoltare armonioasa a copiilor, atat pe plan cognitive cat si afectiv.

Este demult confirmat ca copilul face ceea ce vede, isi insuseste cuvinte pe care le aude, se exprima conform parintilor. Si la noi in gradinita se observa ca proverbul „aschia nu sare departe de trunchi” este din ce in ce mai frecvent, asta insemnand ca copilul este o copie fidela a parintilor. Facand referire la propria persoana, am lucrat de-a lungul anilor cu copii dezechilibrati, timizi, cu probleme de comportament si in urma relatarii parintilor, dintre care unii, de multe ori, si in fata mea sau a altor parintii, si-au lovit copiii sau le-au vorbit urat (folosind si injuraturi). Asadar am constatat ca degeaba le explic eu copiilor in cateva ore petrecute cum trebuie sa se poarte, daca acasa in familie (unde copiii isi petrec o foarte mare parte din timp) se practica exact contrariu. Tocmai din aceste considerente profesorii (pentru invatamantul prescolar in special) trebuie sa educe mai intai parintii, si apoi copiii acestora. Aceasta munca de lamurire dusa cu parintii este cea mai dificila parte din intregul proces instructiv-educativ din gradinita.

Daca parintii sunt responsabili de gradul de bun simt al copilului, institutiile scolare precum gradinitile si scolile nu fac decat sa accentueze / dezabrobe aceste comportamente, datorita lor fiind aceea de a-i inveta diverse materii care sa ii ofere cunostinte pentru urmasia unei cariere in viata. Se stie ca timpul este pretios si tocmai din acest motiv, profesorii nu se pot ocupa indeaproape de implementarea acestor valori ale expresiei „cei sapte ani de acasa”.

Insa, din pacate, in societatea noastra nu mai exista tineri care sa posede „cei sapte ani de acasa”, majoritatea dintre ei manifestand un comportament agresiv, un limbaj neadecvat, un stil de viata dezordonat si incapacitate pentru viata sociala, insa trebuie sa avem speranta ca lucrurile se vor schimba in mai bine, vor urma vremuri bune pentru intraga omenire.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”
PROF. INV. PRIMAR SI PRESCOLAR

LUMINITA MOHOREA
Gradinita Nr.1 CIOLPANI-ILFOV

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

Cei 7 ani de acasa sunt piatra de temelie a vietii pe viitor. De acesti ani depinde de cum vei fi integrat in societate, cum vei fi agreat de cei din jur si bineateles iti poti ordona viata si stilul de viata alaturi de cei dragi. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc.

Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti. De multe ori, psihologii atrag atenția asupra faptului că, în prezent, regulile bune-cuviințe sunt din ce în ce mai străine copilului modern, mai ales că în majoritatea culturilor lumii, deprinderea copiilor cu regulile de bună purtare este o parte esențială a educației celor mici, în pofida faptului că mereu, “cei șapte ani de-acasă” sunt decisivi pentru felul în care viitorul adult se va integra în societate și pentru modul în care acesta se va raporta la valorile unanim acceptate. Regulile de bună purtare ne ajută să ne plasăm pe o anumită poziție socială și este esențial să îi deprindem și pe cei mici cu regulile societății căreia îi aparținem, călăuzindu-i încă din fragedă pruncie, așa cum credem că e mai bine.

Psihologii recomandă părinților să fie mai degrabă un exemplu tăcut pentru cei mici, decât să le impună un anumit model. Chiar deprinderea formulelor de politețe trebuie începută de la o vârstă fragedă, atunci când copilul este foarte receptiv la încurajările venite din partea celor mari, deoarece, pentru a-i adapta pe cei mici la algoritmul politeței în cadrul familiei, părinții trebuie să impună un anumit „ritm al familiei”, pe care toată lumea, inclusive părinții, trebuie să îl respecte.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul in familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situatii similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozitiilor care îi sunt spuse de catre figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne)”’.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Copiii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită copiii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale copiilor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să

li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”). Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul, cultivând astfel deprinderi și aptitudini de folosință în viața de adult.

Multe se pot spune despre educația care pornește de la „cei șapte ani de-acasă”, dar, specialistii susțin ca regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult și cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului.

Bibliografie;

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

~EDUCATIA PLEACA DE LA CEI SAPTE ANI DE ACASA~

Prof.Inv.Presc. Mois Marioara Victoria

Scoala Gimnaziala nr.5, Sighetu Marmatiei

Daca procesul de invatamant incepe cu prima zi de scoala,educatia incepe din prima zi de viata a copilului. Educatia este un proces continuu, care se desfasoara treptat si care trebuie sa tina pasul cu fiecare etapa de dezvoltare din viata copilului.

”Totul pleaca de la cei sapte ani de acasa!” Aceasta expresie defineste tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata petrecuti in sanul familiei. Aceasta perioada de timp este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente si atitudini. Copilul este pregatit sa primeasca informatii, de aceea este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si mai ales ce contin aceste informatii. Se numesc cei sapte ani de acasa deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui. De aceea familia reprezinta factorul primordial si decisiv in educatia copilului si defineste in buna masura viitorul adult. Familia este nucleul in care copilul se formeaza ca OM!

Parintii sunt primii educatori din viata copilului, fapt recunoscut in pedagogie inca de la Comenius, care in prima carte de educatie a copilului, considera ca educatia primita de acesta pana la varsta de sapte ani, este determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara. Incepand din primii ani de viata, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relatie a copilului cu lumea exterioara este cea cu familia. Aceasta ii ofera copilului primele informatii despre lumea care-l inconjoara, primele norme si reguli de conduita, dar si climatul socio-afectiv. Acest tip de relatie este hotaratoare in dezvoltarea personalitatii, nu numai prin faptul ca ea este primordiala si se mentine pe toata durata vietii, dar si prin faptul ca familia mediaza si conditioneaza comunicarea si interactiunea cu celelalte componente sociale, in special cu scoala.

Copilul, in primii ani de viata este dependent de parinti, iar acestia nu trebuie sa fie preocupati doar de latura fizica a ingrijirii lui, ci sa aiba in vedere educatia psiho-sociala, coreland posibilitatile fizice cu cele psihice. Educatia in familie pune bazele dezvoltarii psihice a copilului, iar educatia sa la nivel psihic trebuie sa urmareasca pas cu pas evolutia fizica, urmarindu-se concomitent educatia intelectuala, morala in scopul formarii caracterului. Cel mai important rol in evolutia psihica a copilului il au exemplele pozitive din familie, deoarece la aceasta varsta, rolul exemplului este foarte important. In familie copilul isi face primele impresii despre lume si viata, despre fenomene din natura si societate. Astfel, prin comunicarea continua cu membrii familiei, el isi insuseste limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltarii sale psihice. Parintii vor fi atenti la felul cum pronunta copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor imbogati vocabularul, ii vor invata sa se exprime corect si coerent. Parintii trebuie sa acorde o mare atentie intrebarilor copiilor, semn sigur al dezvoltarii lor intelectuale, al manifestarii active a setei de cunoastere, al curiozitatii lor cu privire la originea lucrurilor din jur. In familie copiii isi insusesc primele cunostinte, isi formeaza primele reprezentari si dobandesc experiente morale. Parintii ii invata de timpuriu pe copii sa inteleaga ce este "bine" si ce este "rau", ce este "permis" si ce este "interzis". Pentru unele fapte si actiuni, copiii sunt incurajati si laudati, iar pentru altele sunt dojeniti de catre parinti.

Deprinderile de comportare civilizata, atitudinile copilului fata de altii exprima de fapt atmosfera morala in care el a fost crescut in familie, sfaturile si indemnurile pe care le-a primit de la parinti, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile si faptele lor de conduita. Unii parinti nu inteleg ca adesea copilul este incorect nu pentru ca ar vrea sa se abata de la reguli, ci pentru ca nu stie cum trebuie sa se comporte, nu dispune de experienta morala necesara, nu cunoaste cerintele fata de comportarea lui. Desigur, parintii isi iubesc copii, le poarta de grija, muncesc pentru ei si participa la toate bucuriile si suferinta lor. Dar aceasta dragoste nu trebuie sa fie oarba. Parintii care se manifesta astfel fata de copiii lor, ii scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucura de nici un fel de respect si autoritate in fata acestora. Experienta educatiei in familie arata ca acolo unde copii sunt scutiti de orice fel de griji si eforturi, ei devin egoisti, nu-si iubesc cu adevarat parintii, se instraineaza de ei si nu le dau o mana de ajutor atunci cand se intampla sa treaca prin unele incercari. Asa cum ne crestem si ne educam copii, asa

cum ne comportam noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor aceștia. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și inclinațiile și să-l ajute să-și formeze încetul cu încetul adevărata lui personalitate. De aceea cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei și arată cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Cei 7 ani de acasă pentru copii

Prof. învă. preșc. Moisă Ana-Maria

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Bebelușul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însa va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că, cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

„Cei 7 ani de acasă!”

Moisa Gabriela Lăcrimioara

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care, părinții i-o dau. „A fi bine-crescut” nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

În principiu, se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat. Se considera că, până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală.

Apoi, în cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau. Părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghițeau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copilul, care se încapățânează să accepte încadrarea.

E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele acestea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și de ce nu, un fel de termen de comparație.

Cert este ca educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție. Astfel încât la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alții...mai puțin. Concluzia ar putea fi însă, că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani.

EDUCAȚIA PRIMARĂ – IMPORTANȚĂ MAXIMĂ PENTRU EVOLUȚIA ULTERIOARĂ A COPILULUI

Prof. Moise Emanuel Petrică
Școala Gimnazială „Spiru Haret” Bacău

Familia contemporană este caracterizată de o mare varietate de situații dintre care unele nu pot fi soluționate direct de membrii săi ci este nevoie de o intervenție externă, pe care de multe ori o fac instituțiile de învățământ (de diverse niveluri: preprimar, primar, gimnazial sau chiar liceal), fiecare în anumite etape ale vieții copilului.

„O familie este o cultură prin ea însăși, cu valori diferite și căi unice de realizare a viselor și împreună familiile noastre devin sursa bogăției moștenirii culturale și diversității spirituale. Fiecare familie are puncte tari și slăbiciuni, care variază în funcție de membrii individuali și de familie ca unitate. Familiile noastre creează vecinătatea, comunitatea, statelor și națiunilor”

Se poate face afirmația că familia reprezintă instituția inițială de formare și educare a copilului. Familia poate fi înțeleasă ca un grup uman de bază, social, de mici dimensiuni, cu relații speciale între părinți și copii dar și cu un anumit tip de „cultură” care vine dintr-o succesiune de generații și din caracteristicile vieții în comun, diferite de la o familie la alta.

Dacă ținem cont de orice definiție a familiei trebuie să ținem cont că între membrii săi se stabilesc relații de rudenie, relații și legături sentimentale, că au aspirații și interese comune, că au o istorie comună. Astfel, familia este primul grup social din care face parte un copil. și nu doar atât dar acest grup social are cea mai mare importanță în viața copilului deoarece în perioada miciei copilării se realizează ceea ce se numește îndeobște „educația primară”, cea pe care sistemul de învățământ o folosește ca fundament al educației secundare și pe care nu poate decât să o influențeze într-o măsură mai mică sau mai mare, în funcție de cât de permisiv este copilul și în funcție de deschiderea pe care o au față de instituția școlară și ceilalți membri ai familiei din care provine micuțul.

Analizele făcute de psihologi referitoare la funcțiile familiei și la relațiile pe care membrii unei familii le stabilesc între ei arată că pentru o familie sunt la fel de importante și funcția economică, și cea biologică dar și cele care țin de diversele aspecte emoționale și sociale și anume: funcția de sprijin prin siguranța afectivă (copilul, la fel ca fiecare membru al familiei, are nevoie să simtă că între membrii familiei există dragoste dar și camaraderie), comunicare interpersonală (reală, față în față și nu în mediul virtual cum, din nefericire se mai întâmplă: să dau un mesaj pe telefon /sau pe messenger/ membrilor familiei să vină la masă...), culturală, de transmiterea unor valori sociale sau funcția educativă și cea de socializare (de introducere treptată în valorile sociale).

Familia reprezintă mai mult decât atât, acel mediu în care, în primii săi ani de viață copilul trăiește, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social.

Psihologii explică faptul că pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm.” Tot la vârsta miciei copilării copilul învață și formulele de adresare. Modul de adresare va deveni o rutină, un automatism. Dacă în familie se va merge pe varianta „tuturii”, chiar și la gimnaziu va fi greu pentru un copil să se dezobișnuiască de adresarea cu „tu” unor adulți din jurul lor, fie ei profesori, părinți ai colegilor sau simpli necunoscuți.

Se poate considera că în familie copiii sunt crescuți, socializați, protejați. Aici ei își apropie valorile culturii și ale moralei. În familie se realizează educația primară și integrarea socială primară, școala fiind „responsabilă” de integrarea secundară a copilului. Modul de relaționare din familie, climatul afectiv și modelul socio-cultural la care este expus copilul în primii săi ani de viață constituie verigi importante ale formării personalității copilului. Prin relațiile pe care copilul le stabilește cu ceilalți membri ai familiei, el se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valoarea și începe să își formeze imaginea de sine. Felul în care copilul se percepe în familie, se descoperă, încă din primii săi ani de viață, reprezintă etape de bază în formarea personalității copilului. Învățarea comportamentelor sociale, prin imitație și interacțiune cu cei din jur se produce în prima copilărie, în mediul familial și influențează comportamentul copilului pentru totdeauna.

De aceea este important ca modelul pe care familia îl oferă copilului să se axeze pe valori morale care să îi asigure copilului șanse la creșterea și dezvoltarea sa intelectuală, motivațională, estetică, să îi ofere un cadru de dezvoltare a individualității dar și posibilitatea valorizării individuale datorită încărcăturii afective care îi leagă pe membrii unei familii.

Există specialiști (A. Adler) care consideră că sentimentul social începe să se formeze pe măsură ce se înfiripă raporturile dintre copil și familie, dintre frați și surori. La școală, sentimentul social este numai pus la încercare și exersat.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Exersarea comportamentelor sociale de bază oferă copilului condițiile unei socializări efective și eficiente.

Un copil cu atitudine bine cristalizată în raport cu ceilalți poate fi ajutat de școală să își consolideze comportamentele sociale de calitate. Un copil care provine dintr-o familie în care înțelegerea între membrii săi este deficitară, va avea în perioada școlarității mari rezerve în a se deschide prietenește către colegi, în a socializa cu ceilalți el având mai degrabă o „poziție” defensivă dacă nu cumva va simți nevoia să „atace”.

De aceea consider că influența educației primite acasă, în acei primi 6-7 ani de formare este extrem de importantă în viața școlarului. Pe rețelele de socializare circulă adesea mesaje care de asemenea încurajează adoptarea unor atitudini pozitive față de provocările pe care ni le oferă viața dar de asemenea atrag atenția asupra faptului că școala oferă în primul rând cunoștințe copilului în diverse domenii dar că niciodată școala și profesorii nu au cum să înlocuiască în totalitate familia. Școala nu poate „șterge cu buretele” ceea ce familia, din cauza diverselor constrângeri economice sau de altă natură, emoțională sau socială, nu a realizat sau a realizat într-un mod deficitar și să „sădească” din nou tot ceea ce ar contribui la formarea unui tânăr cu o personalitate integră, onestă, cu o mare stimă de sine care să îl ajute să progreseze în fiecare zi. Așa cum se spune, important, inclusiv în formarea noastră ca personalități, este „să nu ne oprim niciodată” din „învățat”, să ne ridicăm de fiecare dată când apar obstacole care aparent ne doboară, să mulțumim celor care ne sunt aproape și, eventual, ne întind mâna ca să ne ajute să ne ridicăm.

Bibliografie:

1. Druță, Maria- Elena – Cunoașterea elevului, Editura Aramis, 2004
2. Vrașmaș, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002

Cei șapte ani de acasă !

Prof.Moiescu Iuliana
Grădinița cu P.P.nr.48 Brăila

Nu cred că există cineva care să nu cunoască semnificația expresiei “cei șapte ani de acasă”.De multe ori auzim că unei anumite persoane îi lipsesc” cei șapte ani de acasă”.Când spunem asta? Atunci când cineva are un comportament dezagreabil, adică nu salută,nu mulțumește pentru un lucru primit sau un serviciu făcut ,vorbește urât, nu știe să poarte o discuție cu cei din jur etc.,cum se mai spune “nu are maniere”.

Expresia „ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”și este una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Educația unui copil înseamnă mult mai mult decât a-i asigura toate cele necesare traiului,de a-l supraveghea,de a-l duce la grădiniță sau la școală,de a-l învăța să scrie,să citească,să calculeze.El trebuie să știe cum trebuie să se comporte cu cei din jur, să fie politicos, să aibă o bună creștere.Bunele maniere sunt cheia către succesul lui social.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile cu cei din jur,este mult mai bine acceptat de ceilalți, se va simți mai confortabil în prezența celorlalți și, ulterior,ca tânăr,va avea mai mult succes în viață.

Educația pornește din familie și se continuă pe parcurs în grădiniță,scoală,societate.Încă de la o vârstă fragedă copiii pot învăța cum să se comporte cu cei din jur, cum să spună”te rog” sau “mulțumesc”, cum trebuie să se comporte la masă,mai apoi în vizită,la un spectacol, în discuțiile cu prietenii și cu cei din jur. Ei învață la început din ceea ce văd, prin imitație. De aceea trebuie să oferim un bun model copiilor noștri. Oferim un comportament agreabil,copilul va învăța și va avea acest comportament.Altminteri, degeaba îi vorbim copilului cum trebuie să se comporte, să facă un lucru sau altul,dacă noi, adulții contrazicem toate acestea prin ceea ce facem sau spunem.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Copilul trebuie să știe ce se face și ce nu se face în diverse situații de viață, trebuie să-l învățăm ce este politețea,respectul,dar toate acestea se vor realiza și obține în timp cu multă răbdare , atenție și înțelegere din partea adulților. Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane. Educația se face acasă,cu discreție și nu în public.Copilul nu trebuie umilit sau jignit față de străini.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Micuțul de 3 sau 4 ani poate fi ajutat, cu puțină creativitate, să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anume fel. Joacă este cel mai simplu mod. Jocurile de rol în care el să fie actorul principal au un mare impact asupra copilului și înlesnesc însușirea unor norme și reguli de comportament.De exemplu, în jocul « Primim musafiri » copilul va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prăjiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă.

Dacă ne gândim la situațiile cu care ne confruntăm zi de zi vom găsi pentru el numeroase roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat,medic si pacient, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admira.Astfel vor exista beneficii de ambele părți,copilul se va distra, iar părinții își vor atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Odată cu frecventarea grădiniței, copilul devine mai independent. Deoarece părinții nu mai sunt alături de el trebuie să i se dezvolte mai mult capacitatea de a conversa cu cei din colectivitate, cu copiii și adulții. Acum ar trebui să cunoască și să respecte normele de comportare la masă, să poarte o conversație, cum să facă sau să primească un compliment. Grădinița și școală vor șlefui, vor continua sau completa ceea ce s-a obținut până acum.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. După cum susțin și specialiștii, regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași
www.didactic.ro

COPILUL – VIITORUL NOSTRU

prof.înv.pr.Moldovan Anca-Daniela
Școala Gimnazială ”Zaharia Boiu” Sighișoara, județul Mureș

Motto:

„Educația – darul cel mai frumos care poate fi făcut omului”
(Platon)

Ca și o plantă, copilul crește foarte diferit: în funcție de hrană, de lumină, de ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului. Această ambianță, acest climat poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal.

Dacă acceptăm ideea că a venit momentul să se treacă la o reînnoire a educației, că educația este pusă astăzi în discuție, că trebuie să regândim educația cu toții și în toate aspectele ei, atunci apare mai evident ca niciodată până acum necesitatea unei colaborări temeinice între toți factorii implicați în formarea copilului: școala, familia și societatea.

Școala, ca instituție abilitată, reprezintă resortul principal care antrenează elevii în multiple și variate forme de activitate, facilitează accesul lor la viața socială a comunității locale și sprijină familia în efortul susținut de afirmare și împlinire a copiilor.

Debutul școlarității are o importanță covârșitoare. El trebuie să se realizeze sub auspicii favorabile clădirii segmentelor următoare. În acest sens am implicat elevii și părinții clasei mele încă din primele zile de școală în proiectul „Să-i sprijinim la început de drum”. Realizând un parteneriat activ școală-familie, s-a monitorizat evoluția copiilor, acordând sprijinul necesar, în funcție de necesitățile fiecăruia.

Pentru a întări încrederea copiilor în puterea și beneficiile școlii, în dăruirea și implicarea cadrelor didactice, pentru a consolida relația cu familia, am organizat o serie de activități

Sărbătorile de iarnă au fost un prilej de bucurie, dar și de muncă și talent, îmbinate în produsele pe care le-am realizat împreună cu elevii, părinții și bunicii și care au fost oferite spre vânzare la târgul de Crăciun organizate de Primăria Sighișoara.

Serbarea de Crăciun, care a fost transmisă și pe postul local de televiziune a fermecat spectatorii și telespectatorii cu sceneta „Poveste de Crăciun”.

Cu mare emoție și bucurie au întâmpinat serbarea de 8 Martie. Cântecul și recităriile expresive ale copiilor au luminat sufletele și chipurile mamelor. Lucrările decorative realizate de ei, șiragul caldilor cuvinte șlefuite pe felicitările multicolore, oferite în dar mamelor, au demonstrat toată dragostea și aprecierea de care trebuie să se bucure.

Colaborarea între elevii aceleiași școli sau din școli diferite lărgeste mult orizontul copiilor, instituie legături de prietenie ce se dovedesc durabile, îmbunătățesc comunicarea verbală și afectivă. Toate aceste activități au fost realizate cu sprijinul și implicarea părinților.

Talentele plastice ale elevilor au fost surprinse în revista ciclului primar din zona Sighișoara, intitulată „Clopoțel”.

Din numeroasele activități ale acestui an școlar mai fac parte și: vizionări de spectacole, concursul de săniuțe, „Poveste de Unire” la 24 Ianuarie, acțiuni desfășurate împreună cu biserica, întâlniri cu medicul, acțiuni umanitare constând în donații pentru copiii aflați în dificultate, activități în cadrul proiectului „Eco-Școala”.

Rezultatele în cadrul concursurilor denotă capacitățile elevilor, realizările înregistrate în cadrul tuturor activităților desfășurate de integrare și mobilizare în cadrul cerințelor educaționale, solicitate de cei trei factori: familia, școala și societate.

Scurgerea timpului în viața omului nu este identică ritmului naturii. Dacă repetabilitatea este proprie succesiunii fenomenelor naturale, în viața omului predomină ineditul.

Fiecare zi va aduce ceva nou, o faptă poate hotărî viitorul, o întâmplare poate schimba sensul lucrurilor. Intervenția factorului individual-subiectiv face ca dezvoltarea fiecărui om să se particularizeze. Iată de ce nu există rețete în formarea omului, iar educația este mai înainte de toate o **artă**.

Importanța celor „șapte ani de acasă”

**Întocmit, prof. Moldovan Ancuța Diana
Școala Gimnazială Cuci, Mureș**

„Românește am învățat din casa părintească, adecă din casa mamei, așa cum se vorbea: limpede, frumos și, mai ales puternic și colorat, fără amestecul ziarului, discursului și cărții de succes-deși umbla prin toate colțurile *Dorul inimii*-în casele boierești ale Moldovei de Sus. Dar când a fost vorba de slova tipărită, cum s-a nemerit de am avut înaintea mea înseși *Letopisețele* de vechi și bun grai ale lui Mihail Kogălniceanu.”(Nicolae Iorga-*Cea dintâi învățătură*)

Dintotdeauna mama și familia au fost primele surse de educație în viața copilului, primele repere în viață, de la vorbitul *limpede, frumos, puternic și colorat*, așa cum afirmă Nicolae Iorga, la învățătura prin intermediul cărților și într-un cadru organizat apoi, adică în școală.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care s-a născut, în care crește și se dezvoltă. De aceea e foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor de părinte.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relații cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul asimilează roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei- căldură și afecțiune, limite clare și bine precizate, răspuns imediat la nevoile copilului, sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului, respect, deschidere și comunicare, recunoașterea calităților și a reușitelor, confidențialitate și încredere reciprocă. În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Mediul de care au nevoie copii e unul ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

O bună oportunitate de a ne implica activ în dezvoltarea și educarea copilului nostru, de a fi un bun exemplu pentru el, un adevărat model demn de a fi urmat este jocul, sub toate aspectele sale. Prin joc punem temelia unei legături solide între noi și acesta, e un schimb de lumi, de roluri, o pătrundere a fiecăruia în lumea celuilalt. Acceptarea din partea părintelui a oricărei provocări la joacă din partea copilului e de fapt acceptarea implicării în viața, dezvoltarea și cunoașterea acestuia. Jocul e activitatea de bază a copilului, activitate în cadrul căreia copilul se dezvoltă, învață, relaționează cu ceilalți, respectă anumite reguli, iar rolul părintelui este decisiv în asimilarea acestor achiziții atât de importante. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de de sensul pedagogic, didactic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să punem în lumină adevărata semnificație a celor *șapte ani de acasă*. Fiecare intervenție pentru copil-contactul cu adulții, obiceiurile de îngrijire, rutine alimentare-sau pe lângă copil-amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate- este bine să fie considerate intervenții educative, acestea devenind intervenții împreună cu copilul: el le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

Privind în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului, este locul în care se desfășoară experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește în primii ani de viață.

Formularea *Cei șapte ani de-acasă* definește tot bagajul de cunoștințe, priceperi și deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Nu e întâmplător faptul că această perioadă este considerată *culmea achizițiilor*, o perioadă de intensă dezvoltare psihică, copilul absorbind asemenea unui burete tot ceea ce există în jurul său, e o perioadă în care copilul deține o capacitate extraordinară de a asimila informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente și atitudini. Ține de fiecare părinte să cunoască aceste lucruri, să profite din plin de această șansă de a fi un actor esențial în educația și devenirea copilului său, de a-i oferi un bun început în viață și de a-l pregăti pentru o bună integrare în societate.

EDUCAȚIA- cartea noastră de vizită

Prof. Carmen Moldovan, Liceul Teoretic „Pavel Dan” Câmpia Turzii, Jud. Cluj

„Omul nu poate deveni om decât prin educație”, afirma Kant. În contextul actual, se observă o preocupare firească și tot mai intensă pentru dezvoltarea personală. Astfel, se pare că omul modern înțelege conceptul *lifelong learning* și simte tot mai acut nevoia de autoeducație, de perfecționare.

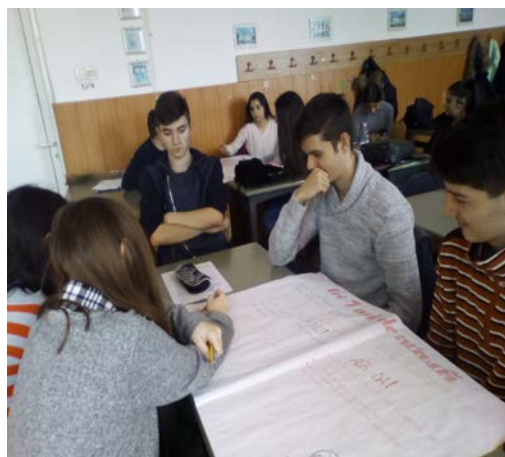
Educația este foarte importantă deoarece contribuie la definirea caracterului unei persoane. Educația este un proces continuu de formare și dezvoltare personală. Ea începe în copilărie, de unde sintagma *cei 7 ani de acasă* și se desăvârșește odată cu maturizarea ființei.

Discuția despre educație s-a desfășurat în două ore de consiliere și orientare, sub auspiciile motto-ului: *Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.* (Burrhus Frederic Skinner) În urma demersului educativ întreprins, elevii au înțeles că dincolo de informații, de cunoștințe, rămâne OMUL cu caracterul său, cu personalitatea sa, cu educația sa.

De câte ori am auzit expresia “a avea cei 7 ani de-acasă”? Cei 7 ani simbolizează, de fapt, educația primită în familie, primele principii dobândite în familie, care îl vor călăuzi pe copil în viață și în formarea sa.

Am implementat tema propusă în cadrul orei de dirigenție, la clasa a XI-a și, mai întâi, le-am cerut elevilor mei să-mi spună ce înțeleg prin sintagma „Cei 7 ani de acasă!” În etapa de brainstorming, de evocare, am ajuns la concluzia că structura presupune: educație, civilizație, comportament maierat, respect, adevăr, conduită exemplară, adică acele principii pe care le învățăm de la părinții noștri.

În a doua etapă a lecției, etapa realizarea sensului, le-am cerut elevilor să elaboreze un poster al grupei, să facă o listă cu principii *Așa DA! Așa NU!*, să simbolizeze prin desen ideile și să prezinte posterul.

Tot în etapa de învățare, elevii au prezentat principii ale educației în câteva locuri din lume. Iată câteva exemple:

- ✓ în Africa părinții sunt autoritari, iar copiii trebuie să se supună părinților până la vârsta de 25 de ani;
- ✓ în cultura arabă, tatăl și persoanele mai în vârstă din familie se bucură de un respect deosebit;
- ✓ în țările scandinave, părinții își respectă mai mult copiii, Suedia fiind prima țară care a interzis violența fizică asupra copilului;
- ✓ în Japonia, copiii sunt educați să acorde o mare importanță curățeniei în spațiile unde își desfășoară activitatea.

În etapa de reflecție am ajuns la concluzia că educația ne reprezintă, ne urmărește în viață, ne definește principiile și e *cartea noastră de vizită*.

În loc de concluzie, le-am cerut elevilor mei să mediteze la cuvintele lui Dostoievski: *Vi se vor spune multe despre educația voastră, dar știți că o oarecare amintire pe care omul o are din copilărie este poate cea mai bună educație. Dacă omul ia cu sine multe din aceste amintiri, este salvat pentru toată viața lui.*

CEI SAPTE ANI DE ACASA

AUTOR: Moldovan Nicoleta

Primii ani de viata ai copilului reprezinta fundamentul sanatatii fizice, competentei sociale, capacitatii intelectuale si emotionale. In primii sapte ani de viata, copilul are o capacitate uluitoare de invatare si dezvoltare a abilitatilor mentale si fizice, motiv pentru care are nevoie de atentie si ingrijire speciale..

Daca procesul de invatamant incepe cu prima zi de scoala, educatia incepe din prima zi de viata a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor parinti, de genul: „Lasa-l, e prea mic, nu intelege, ce stie el, mititelul!“, „Cand va merge la scoala, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urata sau dezvoltarea neuropsihica nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ tradeaza, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții in primii ani de viata ai copilului.

"Cei sapte ani de acasă" este o expresie pentru educatia pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care ii petreci alături de parintii tai sunt cei mai importanti, mai ales primii, când inveti ce este viata defapt și cum trebuie să treci prin ea.

In primul rand, orice parinte trebuie să invete sa-i acorde copilului, inca din primele zile de viata, o atentie sporita. Cand acesta incepe să priceapa și sa aiba ratiune, parintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri fiintei nou nascute. Spre exemplu, mulți dintre copii baga in gura ce vad pe jos, dar este părintele în spatele lor să spuna "nu e voie".

In al doilea rand, acesti sapte ani de acasa îi aratam in societate, cand vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportam cu ele, sau cand pur și simplu suntem pusi intr-o situatie mai delicata. Un bun exemplu pentru o buna educatie este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în varstă ca noi, sau deschidem usa unei femei si asteptam sa intre

Aceasta expresie defineste inasa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor“, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative

- bune maniere si comportament
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecventa in realizarea unei sarcini
- concentrare a atentiei
- perseverenta in realizarea uneri sarcini
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitiv
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Bibliografie:

Brainly.ro - <https://brainly.ro/tema/2482659#readmore>

Michiela Poenaru- Cei sapte ani de acasa

CEI 7 ANI DE ACASĂ

MOLDOVAN VASILICA

Când vorbim despre **cei 7 ani de acasă** ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „**mulțumesc**„, „**te rog**„, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„**Cei 7 ani de acasă**” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **OM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Inv.Moldovanu Cristina
SC. GIMNAZIALĂ NR. 1 TODIREȘTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Molnar Gianina, C.N. O. GOGA Marghita

„Eu sunt copilul! Tu fii în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a

putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Molnár Csilla-Gizella – profesor învățământ primar
Școala Gimnazială Luna de Sus, jud. Cluj**

„Cei 7 ani de acasă” cuprinde un set de valori morale, norme de comportament, abilități și aptitudini pe care copilul le însușește de la membrii familiei, în general de la părinți și bunici, în primii ani de viață.

Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Familia transmite valori, norme și opinii, astfel e o sursă de identitate și filozofie a vieții. Aceasta acționează ca un grup de referință și de control. Într-un caz bun familia e factorul de creștere a capacității emoționale, a abilităților de comunicare, a capacității de rezolvare a problemelor, a capacității de învățare, a capacității de relaționare socială.

Famiiliile au suferit modificări radicale în secolul XXI (Gombocz, 2007), care au avut următoarele rezultate:

- creșterea diviziunii forței de muncă între părinți în îngrijirea, creșterea și întreținerea copiilor (deși sarcina femeilor este în medie mult mai mare decât cea a bărbaților);
- în timp ce mai demult părinții și-au informat copiii despre experiențele lor din trecut, copiii îndreaptă acum atenția membrilor familiei spre lucruri noi (de exemplu, evoluțiile tehnice);
- membrii familiei au puține de făcut în gospodărie și timpul petrecut împreună adesea se reduce la mesele principale și împărtășirea experiențelor exterioare;
- în prezent, o treime dintre familii sunt destrămate sau pe cale de destrămare, o treime dintre familii au conflicte frecvente și doar o treime pot fi considerate familii cu raporturi armonioase, de înțelegere între părinți sau între părinți și copii;

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de părinți. Climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În momentul înscrierii copilului la școală în clasa pregătitoare trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită în familie, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla frica și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Dr. Tamás Vekerdy e foarte familiarizat cu nevoile sufletului unui copil, iar sfaturile sale utile pentru educația copiilor și psihologia copilului au ajutat mii de părinți.

Iată câteva dintre sfaturile sale:

- Cunoaște-ți copilul și iubește-l!
- Dă-i o copilărie fericită!
- Consolidează-i încrederea în sine!
- Să ai încredere în capacitățile lui!
- Să-l sprijini tot timpul!
- Învață-l că e normal să greșești!

Indiferent dacă suntem părinți sau dascăli de ciclu preșcolar sau primar e important să oferim copilului cei patru „A”: *afecțiune, atenție, acceptare, aprobare*, pentru că această perioadă este temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa se vor manifesta și ei pe viitor.

Bibliografie:

Revista de comunicări științifice Didactica, nr.3-ianuarie 2009, Editura Didactica Publishing House.
<http://eletrevalogyerek.hu/blog/vekerdy-tamas-10-legfontosabb-gyermeknevelési-tanácsa-szuloknek/>

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. înv. primar MOLNAR RAMONA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 1 ABRAM

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Întelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.... Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte

din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL **Cei șapte ani de acasă!**

MOLNAR KOVACS EMESE

(Lucrare/studiu de specialitate realizat pe baza unei activități didactice comune ale claselor pregătitoare din Școala Gimnazială "G. Coșbuc" din Tg.-Mureș, intitulată "Importanța celor șapte ani de acasă în păstrarea obiceiurilor populare în sărbătorile de primăvară")

Studiile pedagogice actuale abordează destul de des problematica educației primite de copii în cadrul familiei, axându-se în special pe factorii care influențează comportamentul și rezultatele școlare ale acestora. Literatura de specialitate precizează că "dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase." (portalinvatamant.ro/articole) Studiile au dovedit în același timp și faptul, că elevii care sunt înconjurați de ajutorul membrilor familiei, crescuți într-un mediu familial aprobator, încurajator, au rezultate mult mai bune la școala față de copiii ai căror părinți lucrează mult și care nu petrec timp împreună cu ei.

Dar de ce este așa de importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra lor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. Într-un cuvânt: astfel copiii stăpânesc mai bine acel ceva, care în accepțiunea populară o denumim "cei șapte ani de acasă".

Situația ideală este cea în care această educație primită din familie se completează armonios cu regulile de conviețuire socială însușite la școală. Dar practica pedagogică este împânzită deseori cu situații departe de cea ideală: de multe ori școala trebuie să umple "golurile educaționale" din cunoștințele elevilor neglijate de părinți, sau al copiilor cu situație educațională specială ai căror părinți, la rândul lor, nici ei nu posedă totalitatea cunoștințelor despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate de care e nevoie pentru realizarea incluziunii școlare. Dar se cunosc și cazuri în care părinții, care sunt în deplina posesie a cunoștințelor comportamentale dorite de societate, pur și simplu aleg să nu le transmită copiilor lor, considerându-le învechite sau fără importanță pentru dezvoltarea caracterului acestora. (Celebrele cazuri de "nu m-am gândit că ar trebui să abodez acest subiect... doar copilul ar trebui să stie...") În aceste cazuri speciale rolul școlii și al cadrului didactic capătă o semnificație mărită: profesorul poate să aleagă să trateze superficial aceste lacune comportamentale, atâta timp, cât nu este în detrimentul actului de predare-învățare de la orele de studiu, refugiindu-se în spatele clișeelelor conform cărora un dascăl trebuie să dezvolte baza de cunoștințe și informații ale elevilor conform fișei postului. Dar în același timp poate să aleagă să corecteze aceste lacune prin organizarea unor activități didactice în cadrul cărora să abordeze deliberat situațiile - problemă. Astfel, în cadrul orelor de dezvoltarea personalității se pot umple unele lacune comportamentale ale "celor șapte ani de acasă".

Activitatea didactică comună a claselor pregătitoare din Școala Gimnazială "G. Coșbuc" din Tg.-Mureș intitulată "Importanța celor șapte ani de acasă în păstrarea obiceiurilor populare în sărbătorile de primăvară" abordează multe aspecte educaționale din acest punct de vedere:

Colaborarea realizată a cuprins o oră de abilități practice și arte vizuale pentru pregătirea și confecționarea unor măștișoare tradiționale. Aici profesorii coordonatori s-au axat pe transmiterea unor informații corecte, cu relevanță etnografică despre originile și obiceiurile legate de purtarea măștișorului. Bazat pe experiența noastră pedagogică putem afirma, că, din păcate, păstrarea cu exactitate a tradițiilor populare, fără accente comerciale, nu constituie prioritate în educația pe care mulți părinți o dau copiilor lor. Deci școala intervine pentru întregirea "celor șapte ani de acasă" prin educația etnografică autentică, prin insuflarea păstrării valorilor naționale. În același timp s-a realizat și educația interetnică prin cunoașterea unor obiceiuri specifice românești, pentru că elevii din clasele pregătitoare de la secția română Pregătitoare A. (prof. Negrea Dorina) și secția de predare în limba minorității maghiare Pregătitoare C. (prof. Molnar-Kovacs Emese) au lucrat împreună la acest proiect.

Colaborarea a inclus și vizionarea repetiției generale ale serbării de 8 Martie intitulată „Din suflet, pentru mama!” pregătită de clasa Pregătitoare B. (prof. Marginean Georgeta) de la Școala Gimnazială

”G. Coșbuc”. Valențele educaționale ale acestei serbări dedicat mamelor a întregit multe cunoștințe comportamentale, mai ales în cazul elevilor cu nevoi educaționale speciale provenite din rândul minorității rrom, la care nu există în tradițiile specifice comunității lor această sărbătoare.

La ora de dezvoltare a personalității profesorii coordonatori ai proiectului au continuat să dezvolte idei de bună purtare legate de vizitele elevilor din clase diferite în cadrul orelor de curs și comportamentul adecvat al ”clasei gazde/clasei oaspete” în aceste situații educaționale. Bazat pe cunoștințele elevilor din repertoriul ”celor șapte ani de acasă” s-au punctat diferențele și asemănările dintre vizitele particulare efectuate cu familia și cele din școală, la clasele paralele.

În concluzie, putem afirma, că activitatea didactică comună a claselor pregătitoare din Școala Gimnazială ”G. Coșbuc” din Tg.-Mureș intitulată ”Importanța celor șapte ani de acasă în păstrarea obiceiurilor populare în sărbătorile de primăvară”, coordonate de profesoarele Negrea Dorina, Mărginean Georgeta și Molnar-Kovacs Emese și-a onorat obiectivele didactice propuse.

„Cei șapte ani de acasă - interacțiunile pozitive părinți-copii “

Prof.înv.primar, Mondoacă Florin

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face fata exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent , au devenit “ cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are cei șapte ani de-acasă!”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuiri lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei șapte ani de-acasă”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “cei șapte ani de-acasă”.

Puterea celor șapte ani de acasă

**Prof. înv. preșcolar MORAR DIANA MĂDĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IOAN SLAVICI"ȘIRIA**

"Copilăria e taina dezvoltării viitorului"(Grigore Vieru)

În societatea actuală, cei șapte ani de acasă sunt cu greu însușiți în sânul familiei, deoarece timpul dedicat copilului este absorbit de cu totul alte activități, din ce în ce mai mulți părinți considerând faptul că libertatea de exprimare, necontrolată, este o bună practică a educației de acasă. Însă, atunci când vorbim despre cei șapte ani de acasă, de cele mai multe ori gândim la educația controlată, la formarea personalității și a comportamentului copilului până în momentul parcurgerii ciclului primar. Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

În cadrul nivelului de învățământ preșcolar, cadrele didactice investite în educarea și formarea de deprinderi, priceperi și comportamente, au rolul de a întări și menține comportamentele preșcolarului, încercând să accentueze bunele maniere și regulile morale în cadrul unor activități interactive. Educația primită de acasă, va trebui să cuprindă câțiva factori: relația societate-părinte-copil, valorile pe care se bazează familia respectivă, acestea fiind unele bine conturate și accentuate. În aceste vremuri asistăm la un fapt greu de imaginat: educația este marginalizată și, implicit, rolul ei nu mai este deloc unul fundamental pentru modelarea societății contemporane.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

În concluzie, o bună educație se exercită în mare parte în cadrul familiei, susținută fiind de către cadrele didactice din învățământul de masă. Cei șapte ani de acasă vor oglindi mereu eforturile, calitatea și cantitatea timpului petrecut de către părinte împreună cu copilul său.

"Spun "Bună dimineața" când mă trezesc,
După ce mănânc, spun: "Mulțumesc"
Ciocănesc când vreau să intru într-o încăpere,
Și atunci când plec, spun: "La revedere!" "(Cântec-7 ani de acasă)

Bibliografie:

- *Șerbănescu, Dumitru-" Cunoașterea de sine și comportarea etică a elevului", E.D.P., București;
- *Ciofu, Carmen -"Interacțiunea părinți-copii", Editura Medicală Amaltea, 1998;
- *www.didactic.ro
- *www.cantecedecopii.com

SĂ FII OM!

**Prof.înv.preșc. MORAR IOANA CIPRIANA
GPP NR. 3 SEBEȘ**

Părinții buni le dau copiilor rădăcini și aripi: rădăcini pentru a nu-și uita originile și aripi pentru a zbura și a se folosi de ceea ce au învățat! Copiii de azi sunt adulții de mâine; sunt cei care poartă și transmit mai departe învățătura familiei.

De nenumărate ori auzim expresia „Nu are cei șapte ani de acasă!”. Este adresată, desigur, unor persoane care nu se comportă adecvat sau care au un limbaj trivial. Psihologii spun că bazele adultului se pun din primii ani de viață. **Cei șapte ani de acasă** reprezintă oglinda educației pe care părinții o dau copiilor lor, reprezintă viitorul adult, aflat în plină ascensiune pe scara socială. Regulile de comportament și educația primită în primii ani de viață sunt definitorii pentru viitorul OM.

Perioada cuprinsă între 0 și 7 ani este considerată a fi „culmea achiziției”. Și asta pentru că în acest timp copilul absoarbe tot, asemenea unui burete. Este una dintre perioadele de intensă dezvoltare psihică, în cadrul căreia copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diferitelor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul primește toate informațiile care i se oferă. De aceea este foarte important ce anume i se transmite, în ce mod și de către cine. Se numesc *cei șapte ani de acasă* deoarece copilul își petrece cea mai mare parte a timpului cu familia, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Copilul are nevoie de modele. Modele cu care el se identifică, pe care le imită. Modelul este o persoană foarte apropiată, cu care copilul intră în contact, de cele mai multe ori mama sau tata. De-a lungul anilor am întâlnit copii care, datorită faptului că stăteau cea mai mare parte a timpului cu bunica, aveau un comportament asemenea bunicii. Nu trebuie uitată nici asemănarea copiilor adoptați cu părinții adoptivi, în care puterea exemplului modelului este clară.

Ca și părinți nu trebuie să fim permanent stresați de cum vorbim, ne comportăm sau gestionăm diferite situații. Trebuie însă să ne impunem anumite restricții, conduite sau moduri de rezolvare a conflictelor pentru a oferi copiilor posibilitatea de a învăța atât din situațiile și întâmplările pozitive din viața noastră, cât și din cele negative. Conștientizarea faptului că de noi depinde comportamentul viitor al copilului nostru va face întregul proces de educație mai ușor. Copilul ne observă în permanență, ne imită și își interiorizează comportamentele, care vor fi exteriorizate atunci când va întâlni situații similare. Toate aceste comportamente vor duce la acceptarea sau respingerea lui în societate.

Deprinderile și comportamentele însușite în primii ani de viață sunt cele elementare, care țin de igienă, de curățenie, de cooperare, de bune maniere, de respect, de limbaj corect, consecvență și perseverență în realizarea unei sarcini, de concentrare a atenției. Deosebit de important este că unele dintre însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții, iar altele devin bazele sau influențează dezvoltarea altora.

Educația primită în primii ani de viață, în familie și în cadrul grădiniței, este completată cu educația primită după aceea, pe parcursul școlarității. Cu toate acestea, consider că educația primită în primii șapte ani reprezintă fundamentul drumului pe care copilul pășește în viață. Un copil care este educat frumos va fi un școlar bun, va ști cum să se comporte la locul de muncă, va ști să își facă prieteni de nădejde și cum să îi mențină. Tot acum va pune bazele și își va consolida abilitățile minime de socializare care îl vor ajuta să se integreze ușor mai târziu în orice grup. În copilărie învață să vorbească frumos, să fie cuviincios, să fie capabil să înțeleagă și să respecte regulile din societate, învață să asculte ce spune cineva, să arate că îi pasă și să ajute atunci când i se cere ajutorul. Educația nu ține doar de etichetă, de cum să se îmbrace sau să mănânce, de cum să se comporte. Educația îl face pe copil să arate că și altul este important și are valoare ca om.

Așadar, proverbul „A fi domn e o întâmplare/ A fi OM e lucru mare” poate fi foarte ușor asociat cu expresia „A avea cei șapte ani de acasă”. Calitatea de Om este asociată cu buna cuviință, cu un limbaj decent, frumos, cu empatia, altruismul, mila și ajutorul acordat celor aflați la nevoie, cu un comportament civilizată, etc. Toate aceste aspecte își au bazele în prima copilărie, adică în *cei șapte ani de acasă*.

„Cei șapte ani de acasă ”

Prof. înv. preșc. Morariu Mihaela Elena
Grădinița cu P. P. „ Piticot Cîmpeni

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de grădiniță, educația începe din prima zi de viață a copilului. Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Primele zile de grădiniță sunt un moment de schimbare în viața copilului. Intrarea sa în colectivitate este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie, dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. El se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar controlul limbajului și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

BIBLIOGRAFIE :

- Negovan V. , *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003
- Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

Împreună clădim cei 7 ani...de-acasă

Prof. înv. preșc. Morgovan Bianca, Grădinița P.P. Toldi Salonta

„Singurul scop al educației este să transforme oglinzile în ferestre.” Sydney Harris

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

În mod firesc, părinții sunt primii educatori ai copilului. Fără să conștientizeze, părinții își educă copiii nu numai când vorbesc cu ei, ci în fiecare moment al vieții lor, chiar și atunci când nu sunt acasă, felul cum se îmbracă, cum vorbesc cu alți oameni și despre alți oameni, cum se bucură și cum se întristează, cum se comportă cu prietenii și cu cei care nu le sunt prieteni; toate acestea au o mare însemnătate pentru copil. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Cu ajutorul familiei, grădinița devine un important mediu de socializare. Grădinița îi ajută pe copii să interacționeze cu alți copii, dar și cu alți adulți și le oferă acestora un mediu primitiv, adecvat învățării. Când cei mici fac primii pași în viață, familia și grădinița reprezintă doi factori primordialii în educația lor. Acum se pun bazele personalității lor. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând noi căi spre educație în beneficiul copiilor. Activitățile desfășurate în parteneriat cu părinții sunt modalități propice pentru atingerea unor obiective comune în ceea ce privește educația preșcolară, plăcerea de a fi alături de colegi, activitățile atractive care se desfășoară într-o atmosferă de voie bună. Relația părinți - educatoare se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori și cerințe referitor la copil ; efectele asupra copilului vor fi benefice, putând contribui la rezolvarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate duce la situații în care copilul este supus în familie unor cerințe de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru a se putea păstra un echilibru, părinții trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale se vor folosi, ce priceperi, deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Dacă părinții și educatoare fac echipă atunci copilul iese câștigător, esențial este ca cei doi factori să-și dirijeze acțiunile spre același scop. Numai printr-o colaborare strânsă și susținută, familia și grădinița pot pune în aplicare acest proces de educare a micului adult în devenire. Participarea activă a părinților la activitățile din grădiniță le creează copiilor sentimente de siguranță, înțelegere și bucurie. Copilul are ocazia să arate ce știe, ce poate iar părintele este mândru de copilul său. Astfel pot să aprecieze împreună activitățile, faptele, evenimentele, rezultatele obținute, iar părintele vede cum se raportează copilul față de cerințele respectivei activități dar și față de colegi. Fiecare părinte este liber să aleagă la ce activități să participe alături de copil. Sunt multe modalități de colaborare între familie și grădiniță: discuții zilnice, teme săptămânale de consiliere parentală, ședințe și lectorate cu părinții, vizite la domiciliul copiilor, serbări, lecții deschise, plimbări, cursuri „Educați așa!”, antrenarea părinților în derularea proiectelor tematice, implicarea în organizarea și desfășurarea acțiunilor de voluntariat. Grădinița este partenerul educativ al familiei. Activitățile de la grădiniță trebuie continuate și acasă. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Părintele trebuie să arate că este interesat de ceea ce a realizat el la grădiniță. De cele mai multe ori „dialogul ” se rezumă la: „Ce ai făcut azi?” răspunsul copilului fiind „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații părinții pot începe prin a povesti ei ce au făcut la serviciu. Familia și grădinița reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărați piloni ai educației. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente iar grădinița locul unde să le dezvolte și să le pună în practică.

Bibliografie:

Maria Robu, „Empatia în educație-necesități pedagogice moderne”, București, 2008

Vrășmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

www.didactic.ro

Educația începe în familie

Prof. înv. Preșc. Morgovan Corina Grădinița P.P. Toldi Salonta

”Tratează copiii ca și cum sunt deja ceea ce ar putea fi și ajută-i să devină ceea ce sunt capabili să fie” (Goethe)

Pledoariile oamenilor de știință vin să confirme relația strânsă între copil și părinții săi, felul în care fiecare participant în cadrul acestei relații se transformă, își dezvoltă capacitățile, aptitudinile și își definește atitudinile în rolurile sale. Când vorbim de parentalitate, dar și de bune practici în asumarea ei, există câteva repere generale care trebuiesc urmărite și care se reflectă în dezvoltarea copilului, în forma de manifestare a acestuia, în obiceiurile pe care le are, în tipurile de interacțiuni în care intră, în modul în care copilul face față situațiilor problematice, în inițiativele pe care le are. Pearce a descris relațiile pozitive și negative care pot influența dezvoltarea copilului și care constituie punctul de plecare în modificarea unor comportamente ale părinților. Dacă analizăm relația dintre stilul părintesc și comportamentele sociale ale copilului, vom constata că relațiile mult prea permissive, fără limite și reguli, determină comportamente imprecise, agresive și imprevizibile din partea copilului. Relațiile de autoritate pot fi cheia lipsei de inițiativă, de respect de sine și supunerii necondiționate din partea copilului. Prin atitudini supraprotectoare sunt determinate comportamente pasive, dependente și lipsa de reacție la stimuli. Imaginea ideală a părintelui bun cuprinde calități dificil de atins. Însă există comportamente inadecvate ale părinților care afectează dezvoltarea integrată a copilului. Iată câteva exemple:

- lipsa regulilor în familie (reguli și limite înțelese, asumate și aplicate de toți membrii familiei);
- îngrijirea și supravegherea inadecvate (copilul lăsat singur în fața televizorului timp îndelungat, recompense materiale și alimentare);
- disciplină rigidă și pedepse inadecvate vârstei și puterii de înțelegere a copilului (stabilirea regulilor „pentru copil” fără a consulta anterior opinia copilului);
- neimplicarea în experiențele copilului (absența momentelor în care părinții petrec timp de joacă împreună, dezinteresul pentru dezvoltarea copilului, neglijarea copilului);
- agresiuni în familie (utilizarea pedepselor care presupun traumatizarea emoțională sau fizică a copilului, violență domestică);
- așteptări nerealiste de la copil (dorința părinților de participare a copilului la multe activități optionale în raport cu vârsta și opinia lui).

Trebuie să pornim de la premisa că toți părinții își iubesc copii, însă forma de manifestare a fiecăruia este diferită și mascată de forme personale de exprimare. Valorizarea copiilor și încrederea în forțele proprii sunt interdependente și se realizează în familie. Optimizând relațiile dintre părinți și copii vom da valoare relațiilor din interiorul familiei și părinților, ca persoane. Un părinte care va ști cum să răspundă nevoilor copilului, își va dezvolta încrederea în sine și va avea o deschidere mai mare înspre copil. Primele relații ale copilului sunt cele pe care le are cu mama sa sau cu persoana care îi satisface nevoile de bază. Comportamentul copilului este condiționat de comportamentul, stilul de relaționare al adultului care îl îngrijește. În scurt timp, în acest cuplu (copil–mamă) se realizează schimburi interpersonale și calitatea relației depinde în mare măsură de sensibilitatea adultului, de interacțiunile inițiate de copil sau de către părinte, de comportamentul copilului, de răspunsul la stimuli. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Triada mamă – copil – tată oferă copilului posibilități de a se defini pe sine, prin jocul 32 comparațiilor, al imitațiilor, al rivalitatilor, de a-și însuși modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Părinții sunt primii educatori deoarece:

- ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții;
  - familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei;
  - comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalității lui.
- În primii ani de viață, copilul este strâns legat de mama sa, prin îngrijirile pe care aceasta i le acordă, indiferent dacă vorbim de hrănire, igienă sau de momentele în care mama îi cântă sau îl adoarme.

Pe parcursul acestor momente, figura tatălui este uneori pasageră. Poate că prezența sa este simțită mai mult sub raportul siguranței afective pe care o resimte mama și, prin urmare, și copilul. Pe măsură ce copilul crește, dezvoltarea sa îi permite să se identifice cu mama sau cu tatăl său, având nevoie de timp de calitate petrecuți atât cu mama, cât și cu tatăl. Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniță și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor. Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în grădiniță, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile lor de îngrijire, creștere și educare a copilului. Este important pentru părinți să simtă că pot controla și influența dezvoltarea copilului lor și pe perioada în care nu sunt alături de el. Este nevoie să simtă că au suportul educatorilor în dezvoltarea abilităților pe care le au ca părinți, că grădinița este un spațiu deschis și permisiv, un spațiu în care le este respectată opinia și, în egală măsură, în cadrul căreia este respectată confidențialitatea. Am înțeles că fiecare copil este unic, că el crește și se dezvoltă în ritmul său, că are nevoie de sprijinul părinților, că trebuie să îi oferim un mediu sănătos și adaptat nevoilor lui, că trebuie să-l stimulăm și să-l ajutăm să descopere lumea. Pentru cunoașterea nivelului de dezvoltare al copilului, un sprijin foarte important îl oferă educatorii. Aceștia, prin mijloace și instrumente specifice, realizează o evaluare autentică a celui mic, în care țin seama de evoluția copilului în raport cu el însuși, dar și de anumite obiective precizate în Curriculumul pentru educație timpurie a copiilor de 3-6/7 ani.

Bibliografie

1. Anghelescu Carmen, „Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului“, editura Medicală, București, 1989
2. Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii“, editura Medicală AMALTEA, 1998
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților“, editura Aramis, București, 2002
- William Crain, „Dreptul la copilărie“, editura LUCMAR, 2003

IMPORTANȚA CELOR CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor inv.preșcolar: Morgovan Larisa
Unitatea de învățământ: G.P.P. Nr.6 Ponoară

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București;
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași;

MORHAN ADINA MADALINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit unor psihologi, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Cei șapte ani de acasă

Înv. Moroianu Doina
Școala Gimnazială COMENIUS, Brețcu

... reprezintă un concept prin care înțelegem un set de norme de conduită morală, de principii de viață esențiale pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în cadrul familiei. Aceste norme ar trebui să-l ajute mai târziu la o cât mai bună integrare în societate, în viața socială.

Cei șapte ani de acasă înseamnă imitație și învățare. Până să educe copilul, până să-i ceară să respecte anumite norme morale, ar fi bine ca părinții să fie primii care aplică aceste reguli de politețe, de comportament în diferite situații. Degeaba părinții îi cer copilului să fie politicoși cu cei din jur sau să respecte persoanele în vârstă, dacă ei, la rândul lor nu manifestă respect față de aceștia. Dacă vor ca cei mici să nu arunce hârtii sau gunoaie pe jos, părinții trebuie să fie primii care manifestă respect și responsabilitate față de mediul înconjurător.

Într-o familie nu trebuie doar să se vorbească de bine, adevăr, frumos, dragoste sau respect. Copilul trebuie să se simtă iubit, respectat, să aprecieze binele și frumosul, să fie obișnuit să spună adevărul și să iubească. Acel copil va crește iubitor, tolerant, politicoș, responsabil pentru că așa a văzut la familia sa. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă a acestuia cu familia.

Printre primele reguli pe care le învață copiii în cei șapte ani de acasă sunt cele referitoare la igiena personală și sănătatea lor, regulile de servire a mesei, reguli de politețe, reguli de autonomie în raport cu ceilalți, un limbaj care să-l ajute în inițierea și menținerea unui dialog, să ofere și să primească sprijinul celor din jur, să fie iertător și responsabil pentru actele lui, să câștige, dar să știe și să piardă și să accepte înfrângerea.

Copiii sunt un aluat bun ce trebuie modelat cu dragoste și răbdare. Depinde de noi ce ingrediente adăugăm acestui aluat de-a lungul vieții, pentru că educația oferită de familie nu se oprește la împlinirea celor șapte ani.

Familia este prima școală. În cadrul familiei, îndrumat de părinți, frați, bunici, copilul își formează aptitudinile de care are nevoie pentru a se adapta în societate. Rolul familiei este unul fundamental, aceștia transmițându-i copilului propriile valori pe care acesta urmează să le respecte.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ, ȘCOALA ȘI EMOȚIILE

Prof. înv. primar: Moroșan Elena - Școala Mihail Sadoveanu- Grănicești, jud. Suceava

Atât școala contemporană cât și familia trebuie să asigure, încă de la vârstele cele mai fragede, formarea și dezvoltarea, competențelor socio-emoționale, pe lângă cele de dezvoltare a competențelor cheie.

Vârsta școlară mică este momentul optim din viața copiilor când aceștia au nevoie de noi pentru a învăța cum să relaționeze cu cei de lângă ei, cu respect față de nevoile lor și ale altora pentru a învăța cum să găsească rezolvare la situații sociale cu care se confruntă zilnic, pentru a învăța cum să trăiască într-un mod sănătos emoțiile de tristețe, frică, teamă, furie fără să-i facă să sufere pe ceilalți sau pe sine. La aceasta vârstă se urmărește dezvoltarea următoarelor competențe socio-emoționale: recunoașterea emoțiilor, atât pe baza expresiilor faciale, cât și a situațiilor care provoacă emoții, exprimarea și înțelegerea emoțiilor, simulare emoțională (modelarea trăirilor emoționale și de exprimare a lor în funcție de context), manifestarea empatiei, identificarea cauzelor emoțiilor.

Expresia „copiii învață în funcție de ce facem noi”, adulții - părinți și învățători, este foarte adevărată. Deoarece copiii văd și imită comportamentele adulților și mai puțin fac din ceea ce le spunem. Trebuie să conștientizăm faptul că avem o mare influență asupra comportamentului copilului. Este necesar să-l instruiem pe copil să coopereze sau să rezolve o divergență cu un coleg sau să știe să-și gestioneze starea de bine, prin metode eficiente și nu doar folosind explicații și dând sfaturi. Copilul învață din acțiunile noastre, iar comportamentul familiei și a învățătorului este modelul prin care copilul învață cum să relaționeze sănătos cu sine și cu ceilalți. Este mare nevoie ca toți copiii să beneficieze de un standard de comportament extern, valoros și credibil.

Copilul învață să aibe încredere în el în funcție de ce face părintele sau învățătorul în relația cu el și în funcție de ce emoții exprimăm noi, ca adulți, în interacțiunea cu copilul. Din relația cu părinții și învățătorii copiii învață să acorde atenție emoțiilor și să știe să le gestioneze pe cele negative. Înțelegerea cauzalității emoțiilor este un proces greu de înțeles pentru că oamenii consideră cauza emoției ca fiind un eveniment sau o situație care este în afara lor. Gândurile sunt cele care provoacă stări diferite emoționale, nu neapărat evenimentele în sine. Pentru a învăța copiii să identifice corect cauza emoției de tristețe, de frică, de teamă sau de furie, pentru început este necesar să identificăm situațiile în care copiii trăiesc și exprimă diverse emoții în timpul programului școlar și să le transformăm în oportunități de învățare. De asemenea, este necesar să oferim copiilor un context adecvat de învățare prin prisma propriilor reacții și mesaje atunci când se trăiește o anumită emoție.

În activitățile desfășurate cu elevii clasei pregătitoare, de la începutul anului școlar și până în prezent, am observat că aproximativ jumătate dintre aceștia au probleme în gestionarea propriilor emoții. Acest lucru se observă în faptul că unii dintre acești elevi nu reușesc să se controleze și devin agresivi verbal sau chiar fizic cu ceilalți colegi, iar alții sunt izolați și nu reușesc să comunice eficient cu grupul. Consider că pentru rezolvarea acestor probleme elevii trebuie implicați într-un program de activități care să le permită dezvoltarea unor abilități de autocunoaștere și creștere a stimei de sine. Prin intermediul acestui program elevii vor fi puși în situația de a recunoaște și denumi emoțiile, de a înțelege că acestea sunt normale și de a învăța cum să se comporte în diferite situații când acestea apar.

Scopul programului: stimularea capacității de adaptare în fața emoțiilor negative a elevilor din clasa pregătitoare

Activitățile propuse:

1. ”Cum mă simt/ cum m-am simțit?”
2. ”Ce culoare au emoțiile mele?”
3. Omul și curcubeul
4. ”Și eu și tu, unici și valoroși”
5. Morala boabelor de cafea
6. Cuvinte care înfloresc inimi

În continuare voi detalia doar o activitate din cele precizate mai sus deoarece numărul limitat de pagini nu-mi permite prezentarea tuturor activităților în întregime.

Ședința II:

Tema: "Ce culoare au emoțiile mele?"

Scop: dezvoltarea cunoștințelor despre exprimarea emoțiilor

Obiective: - Să recunoască propriile emoții

- Să atribuie fiecărei emoții o culoare, să enumere modalități de gestionare a furiei, a supărării.

Material: șablon în formă de inimă, hârtie colorată de mai multe culori, lipici, sfoară, coli mari de hârtie, carioci, culori.

Desfășurare:

Introducere: Astăzi vom face o hartă a sufletului nostru, pentru a ne cunoaște mai bine emoțiile pe care le trăim.

- **Exercițiu de spargere a gheții: „Păianjenul”** – Copiii sunt așezați în cerc. Un copil primește un ghem de ață. El va păstra capătul firului și va arunca ghemul unui coleg spunându-i: „Mihai, îmi place de tine pentru că ești ....."

Munca în grup:

Experiența: „Ce culoare au emoțiile mele?"

Orice culoare poate fi asociată cu una sau mai multe emoții, precum orice emoție poate să aibă propria ei culoare. Fiecare poate atribui aceleași culori emoții diferite.

Voi ruga copii să se gândească la felul în care se simt și să aleagă o culoare reprezentativă pentru acea emoție. Vor prezenta colegilor emoția și culoarea aleasă și vor lipi pe inima șablon, hârtia de acea culoare într-o zonă la alegere. Vom continua astfel și cu alte emoții, trăite în alte situații, le vom atribui o culoare și vom continua până vom colora inima în cât mai multe culori posibile.

Reflexia: Vom purta o discuție în care copiii vor răspunde la întrebările următoare:

Cum vi s-a părut această activitate? Cum arată inimile voastre? Care sunt emoțiile care predomină?

Conceptualizarea: - Ce ați învățat din această activitate?

Acțiunea: Descrieți pe rând paleta emoțiilor care vă colorează sufletul.

Încheierea: La sfârșitul activității, pe o foaie de hârtie, elevii vor desena în dreptul fiecărei culori câte o microexpresie, care va fi expusă într-un colț al clasei.

COPII BINE CRESCUȚI!

Proiectul Educațional Național ”Cei șapte ani de acasă!”

Moșescu Valentina

Copiii ar trebui, de mici, mai exact de când încep să vorbească cât de cât coerent și să înțeleagă mai multe lucruri – în jurul vârstei de trei ani – să fie în stare să aplice câteva reguli elementare de comportament în societate. Dar trebuie să aibă și de la cine să învețe: ”instructori” buni, care să le repete, să le reamintească, să-i felicite, de multe ori pe zi. Exemplul este o minunată modalitate de a transmite aceste cunoștințe, care le vor permite să își găsească locul în societate și le vor fi de folos tot restul vieții.

Se înțelege de la sine că tot ceea ce li se cere copiilor, părinților li se cere de două ori. Uneori și noi am mai uitat pe drum anumite reguli pe care le știam atât de bine în copilărie:

✓ ***Cuvinte mici care fac minuni***

De foarte devreme copiii trebuie să învețe aceste cuvinte magice. Orice copil este considerat prost crescut dacă nu știe să spună ”te rog” și ”mulțumesc”.

✓ ***Bună ziua***

Copiii rămași în camera lor atunci când avem musafiri nu dau dovadă de prea mare bună-cuviință. La fel și părinții care tolerează o astfel de atitudine. Decizia aparține fiecăruia!

✓ ***Degetele în nas***

Copiii sunt repede tentați să exploreze găurele mici, adesea pline comori. Faptul că nu știu să își sufle singuri nasul până pe la trei ani contribuie la instalarea acestui prost obicei, care trebuie să ne atragă atenția.

✓ ***A căsca***

Căscăm uneori fără să ne putem reține; asta este. Dar mai sunt și unii care cască mereu. În timpul orei, la școală, la masă sau într-o discuție cu un prieten, căscatul este un gest pe care ar trebui să ni-l stăpânim. Dacă nu se poate, să învățăm măcar să nu facem zgomot și să ducem mâna la gură.

✓ ***Țipetele***

Sunt momente în care copiii nu se pot stăpâni. Excitați de activitatea pe care o desfășoară, de vizita unor musafiri sau dintr-o mie de alte motive, încep să țipe de bucurie, să se agite, să intre în delir. Dacă au nevoie să-și descarce prea-plinul de energie, există anumite locuri în care o pot face: în parc, într-o sală de jocuri, etc.

✓ ***A se băga în vorbă***

Copiii de vârste mici, care de-abia au învățat să vorbească, pot cu greu să se abțină atunci când au ceva de spus. În timp ce mama vorbește cu altcineva ei o bombardează cu ”mama, mama, mama”, până când aceasta își îndreaptă privirea spre ei. Este foarte neplăcut să fii întrerupt tot timpul, mai ales într-o conversație între adulți.

✓ ***Răspunsurile obraznice și necuviincioase***

Se întâmplă uneori, punând o întrebare banală unui copil, să primești un răspuns atât de necuviincios sau de neașteptat, încât rămâi cu gura căscată, de fapt, nu există o vârstă anume căreia să i se poată asocia acest comportament.

✓ ***La masă***

Înainte de a se așeza la masă, toată lumea trece pe la baie.

Bibliografie:

Chatelet, Sylvie-Anne, Ghidul bunelor maniere, Editura Niculescu, București, 2006.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Moț Camelia Constantina
Grăd.P.P. „Sf. Nichita Romanul” Tulcea

. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. . Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de

Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI....DE-ACASĂ

Prof. înv. preșc. - Livia Motoașcă
Grădinița cu PP, nr.35, Brașov

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de grădiniță, educația începe din prima zi de viață a copilului. Expresia „cei 7 ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor” și este una din perioadele de intensă dezvoltare psihică. Copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei. Pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Ca prim factor educativ, familia oferă aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-l ajute la învățatură.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Copiii pot învăța în primii șapte ani: deprinderi de autoservire și ordine, reguli de igienă personală, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte), consecvență în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele dintre însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competitivitate, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu (un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii).

Construcția celor „7 ani de-acasă” este un proces îndelungat, proces în care familia și mediul educațional devin parteneri și construiesc împreună, fiind conștienți de importanța fiecăruia și urmărind aceleași obiective – dezvoltarea și educarea copilului.

CEI 7 ANI DE ACASA

Înv. MOTORA NARCISA ȘC. GIMNAZIALĂ „NICODIM GANEA” BISTRA ,ALBA

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu, determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. (The Child’s Appeal, de Mamie Gene Cole)

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Copilăria, vârsta de aur a omului, este vârsta cu un statut special față de celelalte vârste. Abia ajuns în acest univers, copilul nu posedă nicio cunoștință cu care poate descifra misterele lui, de aceea el rămâne în această etapă dependent de adult.

Când vorbim despre cei „7 ani de acasă” ne referim la educația pe care copilul o primește în familie, acesta fiind primul mediu social-educativ cu care copilul intră în contact iar părinții sunt primii educatori din viața lui, primii mentori reali furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le vad cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog, John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Această educație primită în familie depinde însă de câțiva factori: de relația afectiva dintre părinte-copil (dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forte), de specificul de dezvoltare al copilului, de valorile pe care se bazează familia. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- Spiritul de competiție
- Altruismul
- Cooperarea
- Atitudinea pozitivă față de anumite sarcini

Mediul familial este cel în care copilul își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în exprimare, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinții realizează educația copiilor prin mai multe mijloace precum: reglarea directă a comportamentului (supravegherea realizării unor sarcini și aprecierea sau sancționarea lor), comunicarea cu acesta (exprimarea unor opinii), cooperarea, participarea la activități comune (jocuri, vizite).

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Universitară, București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.inv.presc.Motu Alina
Gradinita P.N.Silindia

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ȘCOALA ȘI FAMILIA- ACELAȘI SCOP - FORMAREA PERSONALITĂȚII UMANE INTEGRALE SI ARMONIOASE

**Prof. pentru învățământul primar și preșcolar- Mucenicu Viorica
Școala Gimnazială nr. 1, comuna Bicazu Ardelean, jud. Neamț**

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata, ș.a. Totul educa: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură-oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigentie este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în această oră, se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor și care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, ș.a. Ca primul factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uita că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lui. Dar, de multe ori, bună intenție și bună credință sunt

tocmai sursele greselilor lor deoarece acestea nu tin loc de competenta si de pricepere. Greselile parintilor decurg uneori si din prea marea dragoste pe care o poarta copiilor. Iata cateva dintre ele:

Neincrederea in copil. Exista parinti care isi considera copiii mai copii decat sunt in realitate si aleg viitoarea scoala si viitoarea profesie in locul lor, chiar fara a-i consulta. Copiii au insa si ei capacitatea sa aleaga.

Copii tratati ca proprietate personala de care parintii dispun dupa bunul lor plac. Argumentul acestor parinti suna cam asa: "eu il imbrac, eu il hranesc, eu hotarasc ce sa fie si ce sa nu fie". Personalitatea, sentimentele, aspiratiile si dorintele copiilor nu conteaza in fata parintilor.

La polul opus se afla o alta categorie de parinti, a neutrilor. Acestia se complac in situatia de neamestec in treburile copiilor si isi motiveaza atitudinea cam asa: "este destul de mare ca sa poata judeca ce face" sau: "are si mai multa scoala decat mine asa ca ce sa-l mai invat eu?" Fara indoiala ca fiul este destul de mare pentru a sti ce e bine si ce e rau, dar fiind fara experienta simte nevoia unui sfat, a unui sprijin. Chiar daca sunt mai putin instruiti decat copiii, parintii au mai multa experienta, au "scoala vietii".

Categoria parintilor "revansarzi" alege pentru copiii lor profesiunea pe care viata i-a impiedicat pe ei sa o practice.

Parintii orgoliosi fac din alegerea profesiei pentru fiul lor o problema de ambitie: "vreau sa-i arat lui cutare ca si fiul meu face o facultate". Acesti parinti nu se intreaba daca fiul lor vrea sa faca o facultate, daca are aptitudini pentru profesia aleasa de ei.

Grija pentru copii ii face pe unii parinti sa doreasca pentru fii o profesie banoasa si de aceea fac eforturi ca fiii s-o apuce pe drumul unei asemenea profesii.

Toate situatiile de mai-nainte trebuie evitate. De aceea intre familie si scoala trebuie sa existe o permanenta colaborare ce se poate realiza prin vizite reciproce, sedinte si lectorate cu parintii.

In concluzie, trebuie spus ca cei doi factori educativi, scoala si familia, trebuie sa aiba acelasi scop - formarea personalitatii umane integrale si armonioase. Pana la cuprinderea intr-o unitate de invatamant, rolul primordial in educatie il are familia. O data cu inscrierea intr-o unitate de invatamant ponderea se schimba, rolul mai mare il are scoala, dar nici actiunea educativa a familiei nu este de neglijat. Intre actiunile educative ale celor doi factori exista mai degraba un raport de complementaritate decat de rivalitate, actiunea fiecaruia venind s-o completeze pe a celuilalt.

Cum înțelegem expresia „cei șapte ani de acasă“?

**Întocmit: Director prof. Müller Monica Bianca
Grădinița cu program prelungit Nr. 35 Brașov**

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

**Amintește-ți că
tu trebuie să-ți
educi copilul.**

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Regulile celor 7 ani de acasă și etapele de dezvoltare a copilului

„Nu are cei 7 ani de acasă” replicăm deseori atunci când facem referire la un copil nepolitic, care nu și-a însușit regulile de comportament civilizate în societate. Această expresie definește tot ansamblul de cunoștințe, deprinderi și achiziții acumulate în primii 7 ani de viață. Este perioada în care copilul memorează și asimilează rapid informații, dezvoltându-și limbajul și gândirea. În copilăria mică, o influență puternică o are familia și abia mai târziu, în perioada școlară, intră în rol anturajul, iar părerea părinților contează din ce în ce mai puțin. Un copil bine-crescut se va adapta mult mai ușor în societate decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Ce pot învăța copiii până la vârsta de 7 ani?

Deprinderile de comportament civilizate se învață în timp, printr-o atitudine pozitivă, evitând critica, pedepsele dure și devalorizarea copilului. Copilul își însușește deprinderi de autoservire, igienă, curățenie, limbaj corect, respectarea celorlalți și a mediului înconjurător, altruismul, cooperarea, autocontrolul, recunoștința, spiritul de echipă etc.

Cum putem crește un copil civilizată și respectuos?

- Atașamentul sănătos

Legătura intimă care se creează între mamă și bebeluș încă de la naștere reprezintă o bază sigură, de la care copiii se vor raporta la mediul înconjurător. Atașamentele sănătoase și sigure se formează atunci când cei mici se bucură de dragostea necondiționată a părinților și de o comunicare empatică focalizată pe nevoile lor. Un copil iubit și apreciat de părinții săi se va simți în siguranță și va fi mai deschis către învățarea și experimentarea regulilor de comportament civilizate. Ele vor fi mai ușor de asimilate într-o atmosferă caldă, bazată pe respect și încredere, decât într-una în care disciplina este impusă într-un mod dur și autoritar.

- Respectarea etapelor de dezvoltare a copilului

Învățarea bunelor maniere este un proces de durată care implică multă răbdare și respectarea ritmului de dezvoltare a copilului. Un copil de 2 ani nu realizează ce e bine și ce e rău și nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. Îi va fi greu să împartă jucăriile cu alt copil. De aceea, nu este potrivit să îl obligăm să fie generos, deoarece nu este încă pregătit.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. **Învăță-l să se poarte frumos; bunele maniere** se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. **Stabilește și impune reguli** și limite în comportamentul copilului!
3. **Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei **relații solide între părinți și copii**; limitează **timpul petrecut la televizor sau calculator** și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. **Învăță-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe **disciplina pozitivă!**
7. **Învăță-l să își exprime emoții și sentimente**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. **Învăță-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Cât contează azi cei 7 ani de acasă

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Tu îi dai exemplul

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Pași mici pentru a deveni om mare

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Bunele maniere sunt cartea lui de vizită

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Politețea se învață și la masă

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explici că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

**Amintește-ți că
tu trebuie să-ți
educi copilul.**

CEI 7 ANI DE ACASA!

Educatoare Muncila Ana Alina

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilarii. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la școala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine“, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Fiecare copil este o ființă unică. Chiar în aceeași familie, fiecare copil este diferit de frații și surorile sale, iar diferența începe încă de la naștere, fiecare are comportamente specifice în ceea ce privește hrana, somnul, are reacțiile sale proprii la ceilalți. Are deci, „un stil de viață“ al său. Dacă părinții înțeleg, acceptă și respectă tot comportamentul legat de somn, mâncare, schimbările de dispoziție, temperamentul celui mic, vor putea înțelege și respecta mai ușor individualitatea copilului, așa cum se manifestă ea în etapele de vârstă ulterioare. Toți copiii trec prin aceleași stadii de dezvoltare, doar că o fac în chip specific. Aceste stadii includ schimbări esențiale în primii cinci ani de viață; este evident, de exemplu, că la 3 ani copilul se deosebește enorm de ceea ce va fi el pe la 7-8 ani. Pe măsura ce copilul se maturizează, se observă cum se dezvoltă și se structurează el ca individ unic: devine din ce în ce mai independent, are propriul său bagaj de cunoștințe, atitudini, valori, și credințe (care evoluează și ele și pe care le exprimă într-un stil ce-i aparține). Pentru a pleca spre orizontul maturității, copilul are nevoie de cinci activități conducătoare: comunicare emoțională afectivă nemijlocită cu cei din jur, explorarea concretă a lumii care îl înconjoară, diversificarea jocurilor, învățătura, implicarea creativă, dobândirea inițiativei, a responsabilității, comunicarea socială în grupul celor de aceeași vârstă - ca deprindere de bază pentru viața matură de mai târziu.

Un alt aspect al dezvoltării sociale a copiilor îl constituie *interacțiunile lui cu adulții*. Stabilirea unor relații pozitive, bazate pe încredere, ascultare și respect se poate realiza implicând fiecare copil în parte. Pentru ca cerințele adultului să fie respectate de copii, acestea trebuie să fie formulate clar, pe înțelesul lor. Copiii sunt mandri atunci când li se solicită ajutorul, dar trebuie acordată atenție sarcinilor emise, pentru ca acestea să nu depășească puterea de realizare a copiilor. În comunicarea cu copiii este recomandabil ca adultul să se așeze la nivelul lor, prin această transmitându-le o atitudine de deschidere și de colaborare. Unii copii întrerup mereu conversația celorlalți fie pentru că nu au fost învățați, fie pentru că doresc să fie în centrul atenției. Pe aceștia trebuie să-i ajutăm să constientizeze că nu e nici bine, nici frumos să nu-i lăși și pe alții să-și exprime ideile, căci în final se vor supăra și nu vor mai vrea să comunice cu ei.

Ca parte firească a procesului de comunicare cu cei din jur, pot apărea conflictele. Acestea, pe lângă starea de agitație și disconfort pe care le generează, pot duce la deteriorarea relațiilor de prietenie. Astfel se impune să –i ajutăm pe copii în descoperirea modalităților de a depăși conflictele, fapt ce le va fi de un real folos și mai târziu, în viața de zi cu zi.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
- bune maniere si comportament
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecventa in realizarea unei sarcini
- concentrare a atentiei
- perseverenta in realizarea uneri sarcini
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitie
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Greșeli

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasul.

Traim intr-o lume in care ne confruntam cu o multime de probleme, in care stresul isi pune amprenta nu doar asupra adultilor, ci chiar si asupra tinerei generatii si mai grav, asupra copiilor.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Preșcolar Muntean Anamaria
Unit. de Înv. G.P.P. "Pinochio" Rădăuți

Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenschi, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară .

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează viitorul adult. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei adulte.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format decât atunci când simte instabil emoțional. Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Fundamentul iubirii așezat în primii ani de viață afectează capacitatea copilului de a învăța și determină în mare parte momentul în care va fi capabil să sesizeze și un alt tip de informații. Dacă iubirea va fi alimentată așa cum se cuvine, copilul va înflori și va binecuvânta lumea prin frumusețea sa; fără iubire va deveni o floare veștejită.

Învățarea morală, pe lângă exemplul oferit de părinți și alți factori adiacenți, trebuie însoțită de analize, de explicații, oferite cu calm, de pe poziții principiale.

A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ce își dorește .

Părinții au rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste .

PLEDOARIE PENTRU UN START BUN IN VIAȚĂ

Prof.Muntean Cioclov Adela Fabiana
Grădinița Floare de Colț- Băile Herculane

Responsabilitatea pentru viața copiilor face parte din viața noastră cotidiană și, cu cât știm mai multe despre copii, cu atât mai bine îi sprijinim să se dezvolte și să devină adulții pe care ni-i dorim în societate.

În perioada copilăriei mici copii se dezvoltă rapid și chiar spectaculos. Dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi mai târziu pierderile acumulate acum.

În acest context, este bine cunoscut și evident faptul că **alegerile făcute acum și acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului și asupra progresului națiunilor în sens larg**. De aceea, spunem că investiția în copii cât mai de timpuriu ne conduce, pe termen lung la dezvoltare socială.

Conștientizarea importanței acestei perioade pentru devenirea ulterioară a individului a făcut ca la nivel internațional, și în ultimul timp și în România, să se acorde o atenție specială copilăriei și alocării de resurse pentru îngrijirea și educarea copiilor în această perioadă.

Concepția despre copil și copilărie a fost și este determinată de noile cuceriri științifice și influențează modul în care este concepută educația. Perspectiva asupra dezvoltării copilului este tributară contextului cultural, socio-economic, politic al unei țări, dar și tradiției (uneori necosolidate sau neinfluențate de noi infuzii teoretice și argumente ale teoriei aplicate). Această concepție despre copil și despre copilărie reprezintă un complex de idei, valori, modele, norme, practici, așteptări despre cum sunt copiii, respectiv despre cum să îi creștem, cum să îi educăm, cum să îi socializăm.

Cercetările atrag atenția asupra corelației despre dezvoltarea copilului și calitatea nutriției, îngrijirii, educației și, implicit, asupra vulnerabilității copilului în timpul acestei perioade formative, considerată critică sau sensibilă. Mai corect, din punct de vedere al dezvoltării în perioada 0-6/7 ani, următoarele aspecte sunt foarte importante:

- evoluția fizică, mentală, socială și emoțională este distinctă de cea a copiilor mai mari sau a adulților, îmbrăcând faze, stadii, ritmuri și repere de evoluție specifice;
- în societățile moderne se petrec numeroase transformări progresive în ceea ce privește competențele fizice, mentale, cognitive și social-emoționale ale copiilor, în perioada miciei copilăriei până la intrarea în școală, transformări care marchează formarea competențelor și a capacităților, a modurilor de relaționare, comunicare, învățare, joc etc.;
- în perioada timpurie, ființa umană reprezintă cel mai mare grad de dependență de relațiile cu ceilalți (părinți, frați, co-vârșnici, alți adulți) nu doar pentru a supraviețui, ci și pentru securitate emoțională, integrare socială, formarea competențelor cognitive și achiziții culturale;
- dezvoltarea copilului este foarte sensibilă la impactul negativ al malnutriției, al îngrijirii neadecvate și al lipsei afecțiunii parentale, ca tratamente deformate care îl afectează decisiv;
- dacă nevoile de bază ale copilului nu sunt satisfăcute, dacă este maltratată sau abuzată, efectele se resimt în toată perioada copilăriei și, în funcție de durata și gravitatea tratamentului la care a fost supus, și în perioada maturității;
- deși putem vorbi de o serie de principii generale universale, contextele și experiențele ce marchează dezvoltarea sunt foarte variate, fiind marcate, în special, de capacitățile individuale ale copilului, de nevoile lui speciale, de gen, de apartenență etnică, circumstanțe economice, sociale și culturale.

În acest sens, două dintre documentele promovate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului în ultimii trei ani, respectiv *Curriculumul pentru educație timpurie* (care conține *Curriculumul pentru copiii de la 3 la 6/7 ani*, promovat prin OM 5233/2008, precum și *Reperele Fundamentale în Învățarea și Dezvoltarea Timpurie a Copilului de la naștere la 7 ani*- OM 3851/2010) oferă familiilor și profesioniștilor cadrul pentru crearea unor oportunități de învățare pentru copiii cu vârste cuprinse între naștere și 6/7 ani, oportunități care să le favorizeze obținerea succesului școlar și, implicit, a succesului în viață prin:

1. înțelegerea unitară a conceptelor specifice și utilizarea unui limbaj comun de către toate persoanele din jurul copilului;
2. împărtășirea unui nivel comun de responsabilizare privind crearea și menținerea stării de bine a copilului, în perioada educației timpurii;
3. cunoașterea și înțelegerea complexității dezvoltării copilului în această etapă;
4. înțelegerea conexiunilor între diferitele stadii ale dezvoltării ființei umane, din punctul de vedere al experiențelor de învățate: de la naștere la 3 ani, de la 3 ani la 6 ani, de la 6 la 18 ani și învățarea de-a lungul întregii vieți.

Noi, adulții, educatori și părinți, le dăruim încredere copiilor prin ceea ce facem.

Modul prin care ne exprimăm emoțiile, cum reacționăm față de comportamentul copilului.

Acestea sunt momente cheie în dezvoltarea sănătoasă a copilului din punct de vedere emoțional și social.

Copilul își dezvoltă propria identitate atunci când primește atenția, grija protecția și sprijinul nostru.

Copilul învață cine este și cum este el ca persoană în primii ani de viață. În funcție de mesajele pe care noi i le transmitem.

Când se simte apreciat, valorizat, ascultat și înțeles, copilul are curajul de a învăța lucruri noi și dificile.

Când se simte inferior, insuficient, rău, copilul învață să-i fie teamă de critică, de eșec și va evita multe situații în care se poate dezvolta.

Cum putem sprijini copilul în dezvoltarea lui?

Oferindu-i atenție, grijă față de emoțiile lui, învățându-l autonomia, amânarea recompenselor și controlul asupra propriului comportament.

Copilul are nevoie de rutine, de structură, de limite.

Așa îl învățăm controlul asupra propriului comportament.

Ori de câte ori reacționăm ferm și blând în loc de critică și pedeapsă, copilul învață regulile sănătoase de comportament. Și învață empatia- atenția față de nevoile emoționale ale celuilalt.

.În concluzie, societatea de azi și mai ales cea de mâine, precum și toate argumentele adunate în ultimele decenii în plan teoretic și practic privind politicile publice, programele sociale/educaționale/de igienă și sănătate, avantajele și implicațiile impactului intervenției noastre asupra copiilor în perioada copilăriei timpurii, ne obligă **să ne adaptăm modul de a privi această perioadă din viața individului în scopul asigurării celui mai bun start în viață.**

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI TIMPURIILOR A COPILULUI

Prof. MUNTEANU ELENA, Colegiul Național Mircea Eliade Reșița

Toți învățăm pe parcursul vieții. Acest proces începe din ziua în care ne-am născut. Este recunoscut și faptul că anii timpurii ai vieții noastre sunt cei mai importanți pentru învățare. Atunci se pun bazele viitorului nostru și când începem să ne drumul ce ne va duce prin copilărie, anii de adolescență și ulterior anii maturității. Care sunt anii timpurii? Oamenii folosesc sintagma “cei 7 ani de acasă” în moduri diferite. Pentru unii, aceasta înseamnă anii de la naștere până la vârsta de 7-8 ani, pentru alții înseamnă anii de dinaintea școlii, în timp ce alții se concentrează în principal pe primii trei ani din viață. Toate aceste perioade sunt critice pentru viața unui copil. Lucrul cel mai important este ca noi să oferim oportunități reale pentru ca acel copil să se simtă bine în cursul acestor ani.

Primii cinci ani joacă un rol cheie în viața unui copil, deoarece acesta absoarbe lumea din jurul lui și se dezvoltă în consecință. Aceste experiențe pe care le are copilul timpuriu afestază dezvoltarea lor fizică, cognitivă, emoțională și socială. Cea mai bună investiție care asigură succesul unui copil este cea în educația lui. Copiii se dezvoltă cel mai sănătos atunci când trăiesc într-un mediu în care ei pot să exploreze lumea din jurul lor, să se joace cu alții și să învețe să vorbească și să îi asculte pe alții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. "Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury).

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește totalitatea de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Școala, la rândul ei, este chemată în sprijinul familiei și societății în ultimă instanță, să modeleze drumul copilului în viață, să șlefuiască bruma de cunoștințe și deprinderi formate în anii copilăriei, să modeleze caractere și să întărească principiile născute în sânul familiei. Dacă familia și școala colaborează

în mod constant să modeleze parcursul unui copil, atât psihologic, cât și cognitiv și social, acesta se va dezvolta armonios și frumos, în perfect acord cu dezideratele societății pentru care acesta se formează și al cărei cetățean de bază va junge la anii maturității.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.happyheartsfund.org/importance-early-childhood-education
2. jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului
3. <https://www.timpul.md/articol/baza-educaiei-in-cei-7-ani-de-acasa>
4. www.desprecopii.com/info-id-4098-nm-cei-7-ani-de-acasa

CURCUBEUL CELOR SAPTE ANI DE ACASA!

MUNTEANU ANI

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastru** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

CEI SAPTE ANI DE ACASA!

Prof. inv. primar: Munteanu Elena
Scoala Gimnaziala "Vasile Voiculescu"
Com. Parscov, Jud. Buzau

Intr-o lume tot mai grabita si ocupata, gasim din ce in ce mai putin timp pentru copiii nostri. Ne simtim vinovati, dar ridicam neputinciosi din umeri cand trebuie sa intreprendem ceva concret. Singurul lucru pe care il putem face este sa folosim cat mai bine timpul care ne mai ramane pentru ei si sa le aratam cat de mult ii iubim.

Dar cum le putem demonstra cat mai bine, astfel incat sa stie ca, de fapt, ei sunt cele mai importante fiinte pentru noi, centrul lumii noastre?

Spunandu-le pur si simplu? Uneori nu este de ajuns. Iata cateva "secrete" care ne pot scoate din impas:

- Rasplatiti-le si laudati-le orice efort, nu numai rezultatele. Amintiti-le ca un competitor nu inceteaza niciodata sa incerce.

- Invatati-l sa gandeasca pozitiv, fiind chiar voi un exemplu. In loc de remarci critice la intoarcerea de la joaca, spuneti: "Se vede ca te-ai distrat de minune!"

- Cititi-i o poveste, chiar daca este tarziu si sunteti obosit. Si nu uitati sa cititi si celor mai mari chiar daca au invatat alfabetul. Este o ocazie minunata pentru a schimba impresii.

- Petreceti catva timp cu fiecare dintre copii, singur, pentru a arata ca fiecare este special pentru dumneavoastra.

- Lasati-l sa-si aleaga singur hainele. Acest lucru arata ca le respectati capacitatea de a lua decizii.

- Ascultati-i cu atentie cand vi se adreseaza. Lasati deoparte ziarul, inchideti televizorul si priviti-i in ochi.

- Din cand in cand, laudati-i in fata altor persoane.

- Incercati sa nu faceti nimic din cele ce v-au facut parintii vostri si nu v-a placut.

- Imbratisati-i, sarutati-i si spuneti-le "Te iubesc" cel putin o data pe zi. Copiii au nevoie de reafirmarea dragostei parintesti. Pusculita lor sentimentala va fi astfel mereu plina!

Educatia cere dragoste, dar cere si judecata limpede. Calitatile copilului trebuie cunoscute si apreciate, dar la fel de limpede trebuie vazute si neimplinirile si greselile acestuia spre a sti cum poate fi ajutat. Trebuie sa descopere de asemenea, cu simtul raspunderii, propriile greseli, ca om si ca educator, caci si aceste greseli il dezorientaza pe copil.

"A da copilului totul" nu inseamna si nici nu poate sa insemne a revarsa asupra lui o ploaie de avantaje si libertati care, oferite fara discernamant, nu fac altceva decat sa-i deformeze cresterea.

In educatie, ca si in medicina, e mai usor sa previi decat sa indrepti. Copilului trebuie sa i se pretinda nu mai mult decat poate el da, insa nici mai putin. Sa dam copilului o libertate adecvata capacitatii sale de a se orienta si actiona, de a se devolta ca o personalitate autonoma.

Familia este mediul care satisface (sau ar trebui sa satisfaca) cat mai multe dintre nevoile membrilor ei. Ea este universul care produce (si intretine) dragostea, atentia, aprobarea, respectul, admiratia. Pe parcursul existentei sale, se creeaza obiceiuri, rutini, dragalassenii, ritualuri prin care membrii familiei isi satisfac nevoile individuale si pe cele comune. Se creeaza o atmosfera de siguranta si de colaborare, necesara stabilitatii si bunastarii ei.

Oricat ar fi de necesar si de valoros pentru evolutia (pe parcursul vietii) copiilor, participarea parintilor in relatia cu ei nu se restrange (si nu se poate restrange) doar la calitatea atasamentului. Prezenta si actiunile lor sunt mult mai complexe si mult mai bogate. Unii fac foarte putin, altii putin, iar altii se implica cu tot ce stiu, cu tot ce pot si cu tot ce au mai bun.

In perioada primei copilarii sunt impuse anumite exigente:

- manifestarea unei atentii constante fata de copil;

- perfectionarea conduitei igienice;

- stimularea dezvoltarii limbajului – adultul trebuie sa-i vorbeasca mult si corect copilului;

- educatia intelectuala (cunoasterea partilor corpului, a culorilor, insusirea cuvintelor ce exprima actiuni, nume de plante sau animale)

- parintii nu trebuie sa evite raspunsurile la intrebarile incomode, sa minta, dar nici sa dea prea multe amanunte;

In cea de a doua copilarie, incepe sa se cristalizeze caracterul si constiinta morala. Aici trebuie sa se urmareasca eliminarea minciunii. Copilul mic are tendinta minciunii. Copilul mic are tendinta minciunii de aparare, de independenta, de compensatie. Solutia in acest sens este puterea exemplului personal.

Copilul incepe sa caute izvorul cald al sigurantei, al relationalizarii cu cei din jur. De aceea, e nevoie sa i se raspunda cu calm si rabdare la toate "De ce-urile" adresate necunoscutelor pe care viata i le pune in fata. El asteapta rabdare, asteapta intelegere, asteapta dragostea celor din jur.

Exista parinti care considera ca educatia se rezuma la actiunea de a deprinde pe copil cu "maniere alese". Dragostea parinteasca – factor indispensabil pe care se sprijina dezvoltarea copilului – poate fi sursa de erori care dauneaza prestatiei de educator. Este si cazul parintilor care investesc in copiii lor propriile idealuri, pe care nu au avut puterea sa le realizeze singuri si care silesc copiii sa adopte orientari cu totul straine de chemarea lor.

Cand dragostea parintilor pentru copiii lor este o dragoste adevarata, ei nu-i pot parasi. Cat vor fi parinti, nu au si nu vor avea nicio scuza: nici macar lipsa acuta de bani. Se va gasi intotdeauna sa lucram si sa fim si impreuna cu copiii nostri. Pentru ei, niciodata si nimic nu poate inlocui prezenta si sufletul parintilor lor. Dupa cum pentru parinti, nimic si nimeni nu poate inlocui prezenta si sufletul copiilor lor.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI TIMPURI A COPILULUI

Prof. MUNTEANU ELENA, Colegiul Național Mircea Eliade Reșița

Toți învățăm pe parcursul vieții. Acest proces începe din ziua în care ne-am născut. Este recunoscut și faptul că anii timpurii ai vieții noastre sunt cei mai importanți pentru învățare. Atunci se pun bazele viitorului nostru și când începem să ne drumul ce ne va duce prin copilărie, anii de adolescență și ulterior anii maturității. Care sunt anii timpurii? Oamenii folosesc sintagma “cei 7 ani de acasă” în moduri diferite. Pentru unii, aceasta înseamnă anii de la naștere până la vârsta de 7-8 ani, pentru alții înseamnă anii de dinainte de școală, în timp ce alții se concentrează în principal pe primii trei ani din viață. Toate aceste perioade sunt critice pentru viața unui copil. Lucrul cel mai important este ca noi să oferim oportunități reale pentru ca acel copil să se simtă bine în cursul acestor ani.

Primii cinci ani joacă un rol cheie în viața unui copil, deoarece acesta absoarbe lumea din jurul lui și se dezvoltă în consecință. Aceste experiențe pe care le are copilul timpuriu afestează dezvoltarea lor fizică, cognitivă, emoțională și socială. Cea mai bună investiție care asigură succesul unui copil este cea în educația lui. Copiii se dezvoltă cel mai sănătos atunci când trăiesc într-un mediu în care ei pot să exploreze lumea din jurul lor, să se joace cu alții și să învețe să vorbească și să îi asculte pe alții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. "Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele de relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury).

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește totalitatea de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Școala, la rândul ei, este chemată în sprijinul familiei și societății în ultimă instanță, să modeleze drumul copilului în viață, să șlefuiască bruma de cunoștințe și deprinderi formate în anii copilăriei, să

modeleze caractere și să întărească principiile născute în sânul familiei. Dacă familia și școala colaborează în mod constant să modeleze parcursul unui copil, atât psihologic, cât și cognitiv și social, acesta se va dezvolta armonios și frumos, în perfect acord cu dezideratele societății pentru care acesta se formează și al cărei cetățean de bază va ajunge la anii maturității.

BIBLIOGRAFIE:

5. www.happyheartsfund.org/importance-early-childhood-education
6. jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului
7. <https://www.timpul.md/articol/baza-educatiei-in-cei-7-ani-de-acasa>
8. www.desprecopii.com/info-id-4098-nm-cei-7-ani-de-acasa

EDUCATIA TIMPURIE

PROF.MUNTEANU HERMINA

Educația are rolul de a forma , dezvolta personalitatea copilului prin acțiunea pedagogică . Așa vom pregăti oameni capabili și cu performanțe pe tot parcursul vieții . Acest lucru se poate realiza în mod dirijat și numai prin acțiuni la nivelul instituției de învățământ , în parteneriat cu familia și comunitatea . O implicare a celor trei factori duc către un succes pe termen lung.

Ioan NICOLA spune că “educatia este o activitate sociala complexa care se realizeaza printr-un lant nesfârșit de actiuni exercitate în mod constient ,sistematic si organizat, în fiecare moment un subiect – individual sau colectiv – actionând asupra unui obiect – individual sau colectiv, în vederea transformarii acestuia din urma într-o personalitate activa si creatoare, corespunzatoare atât condițiilor istorico-sociale prezente si deperspectiva, cât si potentialului sau biopsihic individual “. Nicola I. – Pedagogie, E.D.P. Bucuresti, 1994 (1994, 21) “Natura si educatia sunt asemanatoare. Într-adevar,educatia îl transforma pe om si, transformându-l îi da o a doua natura” (Democrit)

Educatia este un fenomen extrem de complex ce poate fi studiat din numeroase perspective, fiecare dintre acestea dezvaluindu-i noi sensuri si întlesuri.

Una dintre acceptiunile termenului, identificata si conceptualizata de fondatorul sociologiei educatiei E.Durkheim, este cea de socializare : “Educatia este socializarea metodică a tinerei generatii.; este actiunea exercitata de catre generatiile adulte asupra celor care nu sunt coapte înca pentru viata sociala.... Ea are ca obiect nu omul asa cum l-a creat natura, ciomul pe care îl vrea societatea, iar ea îl vrea asa cum îi cere structura sa interioara : pentru a exista, orice societate are nevoie de omogenitate iar educatia este mijlocul prin care societatea își reînnoieste treptat condițiile proprii sale existente, sadind în sufletul copilului „similitudinile esentiale”care sunt cele mai adecvate tipului respectiv de societate.Rolul educatiei este acela de pregăti individul prin construirea ființei sale sociale corespunzând celei individuale“(E.Durkheim, 1980). 6. Durkheim, E., (1980) : Educatie si sociologie, Bucuresti, E.D.P.,“Educația timpurie , fiind primă treaptă de pregătire a educației formale , face trecerea către intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani) , prin căpatarea aptitudinilor de a învăța . Pornind de la o educație cât mai timpurie vom avea o rentabilitate foarte mare , deoarece roadele se vor cunoaste pe parcursul formării elevului dar și a adultului de mai târziu . Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu . Cu cât deprinderile și cunoștințele sunt asimilate de timpuriu ,se favorizează dezvoltarea altora ulterior . Educația copilului începe de la naștere. “ (*** , 2008 , 4)

Pornind de la educația timpurie , în România, dar și în întreaga lume, cuprinde educația copilului în intervalul de vârstă de la naștere până la intrarea acestuia la școală. Mediul educational al grădiniței , asigură sănătatea , siguranța , ținând cont de caracteristicile psihologice ale acestora .În cadrul educational al grădiniței pe lângă cadrele didactice și cele auxiliare sunt implicate atât familia cât și comunitatea .

Cele mai importante caracteristici ale educației timpurii sunt:

Unicitatea copilului , individualizând dezvoltarea acestuia .

Îngrijire, nutriție și educație în același timp sunt cheia dezvoltării copilului ;

Cadrul didactic satisface nevoile acestuia , de cunoastere și un partener de nădejde în cadrul jocurilor .Pe tot parcursul actului educațional activitățile sunt adevărate ocazii de învățare . Familia se implică în acest cerc educațional, jucând un rol important în educația copilului. În anul 2002 este inițiat programul „Generalizarea grupei mari pregătitoare în învățământul preșcolar românesc” și, în cadrul acestuia, în conformitate cu modificările și completările la Legea învățământului (stabilirea duratei învățământului obligatoriu de 10 ani și coborârea vârstei de școlarizare de la 7 la 6 ani), este revizuită Programa activităților instructiv-educative în grădinița de copii și sunt realizate corelările cu programa claselor I-IV.Acest lucru s-a pus în practică în anul 2012 .

Realizarea unui sistem coerent de educație timpurie a copilului în România este o necesitate care decurge din prioritățile educației la nivel mondial și național .” (*** ,2008 , 4)

Accesul la educație se bazează pe dezvoltarea fizică , psihică , spiritual , social , afectivă , cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și global ;

Părinților le revine sarcina de a întreține și asigura necesarul copilului pentru a se dezvolta . În cadrul Sesiunea Specială a Adunării Generale a Națiunilor Unite , unde România a participat s-a stabilit

planuri de acțiune , politici și planuri de acțiune pentru protecția copilului . Organizațiile , guvernele care sunt la putere , trebuie să continue reformele pentru a consolida cât mai mult societatea .

Dragan , I., *Probleme ale modernizării învățământului preșcolar* (1990) în Revista învățământului preșcolar , Nr 1-2/1990 , Bucuresti : Editura Coresi

*** Revista de pedagogie , nr. 12/1990 , Bucuresti : Editura Coresi

*** (2008) *Curriculum pentru învățământul preșcolar* (2008), (3-6/7 ani), http://proiecte.pmu.ro-c-document_library .

Muster , D ., (1990) , *Metodologia cercetării în educație și învățământ* , București : Editura Litera

Ionescu , M ., (1998) , *Educația și dinamica ei* , București : Editura Tribuna Învățământului

Todea , I ., (1991) , *Căi și modalități de optimizare a tehnologiei didactice în învățământul primar* , Bucuresti : Editura Publistar

Colceriu , L ., 2008 , *Psihopedagogia învățământului preșcolar* , <http://forum.portal.edu.ro/index?>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Ed. Munteanu Laura

Prin definiție, „Cei șapte ani de acasă” s-ar înțelege că înseamnă educația primită de copil în sânul familiei. Este vorba de fapt despre toți factorii educaționali implicați în „buna creștere” a acestuia și despre totalitatea experiențelor la care aceștia îl supun. Sintagma se referă mai mult la faptul că până la șapte ani copilul își formează majoritatea deprinderilor de comportament și de personalitate pe care le posedă un individ adaptat social. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Pe lângă familie, grădinița vine cu experiențele pe care le oferă din punctul de vedere al relaționării cu indivizii de vârste apropiate, în mediul diferit de cel al familiei, cu un spectru mult mai larg.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei care, de foarte multe ori, înseamnă doar persoane adulte. Instituțiile de învățământ de nivel preșcolar introduc copilul într-un mediu diferit de cel al familiei, îi oferă oportunitatea de a asimila reguli de comportare în cercul mai larg al grupei de copii și de a participa la experiențe și metode de învățare noi și mai complexe. Jocul împreună cu alți copii de vârste apropiate îi dezvoltă abilitățile de relaționare și de adaptare socială.

Tot în această perioadă, grădinița poate interveni cu un real sprijin informațional pentru părinte, intervenind în mod indirect în educația copilului și punând la dispoziția părintelui resurse importante, atât de ordin teoretic cât și cu caracter practic. În era informației digitale s-ar crede că oricine are acces la tot tipul de informații dar, experiența pe care o poate împărtăși un cadru didactic este de neprețuit.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale și sunt completate sau de multe ori chiar corectate în grădiniță.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează adulții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
Petrovai, D., Preda, V., Petrică, S., Brănișteanu, R., (2012), *Pentru un copil sănătos emoțional și social*, Editura V&I Integral, București

Importanța celor șapte ani de acasă Copilul, rod al muncii familiei

MUNTEANU OANA

Individul este format și educat pentru a deveni un membru al societății în care trăiește și pe care urmează să o dezvolte. În formarea omului ca element principal al societății, un rol important îl are, pe lângă școală, grădiniță sau alte instituții culturale, familia. În cadrul acestor instituții omul dobândește anumite valori care îl pregătesc pentru asumarea anumitor roluri în societate.

Familia este primul contact al individului cu societatea. Aici au loc primele contacte sociale, primele experiențe de viață. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente.

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă temelia conduitei unui tânăr. Relațiile pe care le dezvoltă familia cu copilul sunt importante, deoarece un tânăr care a trăit în armonie va dezvolta relații armonioase cu cei din jurul său, pe când un individ care a crescut într-un mediu ostil va dezvolta, la rândul său, relații ostile cu ceilalți. Un copil căruia i se va zâmbi, va zâmbi și el. Un copil căruia i se va spune „Mulțumesc!” va ști să mulțumească, pe când, un copil căruia i se va spune lucruri urâte, într-un mod neplăcut, va proceda întocmai.

În ceea ce ține de ideile sănătoase de viață, acestea sunt deprinse în familie încă din primii ani de viață. Dacă un copil va fi responsabilizat, el va ști că trebuie să îndeplinească anumite sarcini care îi vor aduce beneficii. De exemplu, atunci când se joacă copilul se va folosi de numeroase jucării. După ce termină de jucat, el trebuie să știe că jucăriile au locul lor și este necesar să le așeze cum se cuvine.

Libertatea este necesară în evoluția copilului, dar copilul trebuie să știe ce are voie să facă, când trebuie să profite de libertate sau când e nevoie să îi fie limitată. Comportamentul copilului este o mostră a educației primite în familie. Copilul este oglinda familiei, de aceea este importantă educația primită acasă.

Relațiile care iau naștere între părinți și copil sunt foarte importante. Legăturile strânse cu mama, cu tatăl vor face din copil un extrovertit. Dacă se comunică mult cu copilul, acesta va ști să poarte un dialog, va ști să se destăinuie, să comunice și să se comunice. Omul, ca ființă socială, are nevoie de comunicare. Atâta timp cât se va discuta deschis cu copilul, acestuia îi va fi foarte ușor să poarte un dialog, să creeze situații de comunicare. El va deveni un bun receptor, dar și un bun emițător.

De asemenea, în familie are loc primul contact al copilului cu elementele de cultură. Dacă unui copil i se citește, el va ști să asculte. Dacă unui copil i se narează diverse povești, el va deveni un bun narator. Vocabularul copilului se dezvoltă încă din primii ani de viață. Copilul va afla despre tradiții, port, obiceiuri în familie.

Un om cu gândire sănătoasă este acel copil care a avut parte de educație sănătoasă. Este copilul căruia i s-a vorbit despre simț civic, despre reguli, despre legi, despre buna conduită. Atâta timp cât în familie se creează un climat afectiv sănătos, copiii vor deveni adulți sănătoși, oameni de bază ai societății, oameni pe umerii cărora se va clădi o societate demnă.

Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă perioada în care individul ia contact cu ceea ce va deveni esența vieții sociale, educația. Dacă vom crește copii educați, vom trăi într-o societate educată, civilizată. Copiii sunt produsele familiei, iar comportamentul acestora este rodul muncii părinților.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

– Eseu –

MUNTEANU PAULA ALEXANDRA

„ Pomul când e mic se îndreptează!”

Pornind de la acest proverb românesc despre educație, deducem faptul că bazele educației se pun încă de la o vârstă timpurie, astfel comportamentul individului poate fi modelat mult mai ușor în copilărie.

În societatea modernă și nu numai, întotdeauna s-a pus accent pe educația individului. Fiecare persoană primește o etichetă în funcție de comportamentul pe care îl dezvoltă. Dacă comportamentul are la bază respectarea normelor moral – civice scrise, dar și cele nescrise, atunci apare eticheta pe care toată lumea și-o dorește, aceea de *a avea cei 7 ani de acasă*. În cazul în care nu sunt respectate acele norme, comportamentul este catalogat ca fiind indezirabil, apărând astfel eticheta de *a nu avea cei 7 ani de acasă*. Odată ce această etichetă a fost pusă, aceasta parcă este pusă-n frunte și toată lumea se ferește să nu fie asociată cu o astfel de persoană, potrivit altui proverb românesc „*Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești?!*”

Dar totuși ce sunt cei 7 ani de acasă? O întrebare pe care oamenii și-o pun des! Evident răspunsurile pot fi variate, depinde de perspectiva din care sunt privite lucrurile. Însă eu consider că aceștia reprezintă bazele educației, baze care sunt puse în cadrul familiei încă de când copilul se află în stadiul inteligenței preoperatorii (cuprins între 2 și 7 ani). Conform lui Jean Piaget în acest stadiu copilul poate fi asociat metaforic cu un burete, acesta absorbând absolut toate comportamentele văzute la persoanele din jur. Pentru o dezvoltare armonioasă din toate punctele de vedere, este imperios necesar să îi fie asigurate copilului condițiile necesare pentru un trai decent, să îi fie satisfăcute nevoile de bază, nu doar cele fiziologice, ci și nevoia de securitate și cea de afecțiune. Părinții sunt prima instanță responsabilă pentru formarea educației. Grădinița și ulterior școala reprezintă locul unde deprinderile formate acasă sunt consolidate cu ajutorul activităților dirijate. Dar să nu uităm și de celelalte persoane cu care copilul interacționează și care îi pot influența într-o anumită măsură comportamentul: prietenii covârșnici, colegii, membrii familiei extinse ș.a.m.d.

Un comportament dezirabil, indiferent de vârsta unei persoane, atrage după sine și anumite câștiguri, spre exemplu simpatia și respectul celorlalți, dornița celorlalți de afiliere, stima de sine ridicată, practic factori care contribuie la sănătatea inteligenței emoționale ale individului. La polul opus se află comportamentul indezirabil, care la rândul lui atrage după sine respingere, antipatie, stimă de sine scăzută, frustrare și singurătate.

În urma celor enumerate anterior, se poate spune că cei 7 ani de acasă reprezintă produsul finit și anume comportamentul individului care s-a format în urma tuturor experiențelor pe care acesta le-a trăit și care au avut un impact covârșitor fie el pozitiv, fie negativ asupra lui. Este evident faptul că în educația unui om își pun amprenta atât educația formală, cât și cea nonformală și nu în cele din urmă cea informală.

În concluzie a avea cei 7 ani de acasă este foarte important pentru fiecare persoană deoarece societatea cere acest lucru, iar pentru a ne integra în societate trebuie să respectăm normele impuse.

Sursă webografică:

1. <http://www.proverb.ro/proverb-romanesc-despre-educatie/> accesat la data de 12.03.2018, ora 20:30

STUDIUL DE CAZ – IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR MUNTEANU ȘTEFANIA CARMEN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ HANGU, NEAMȚ**

Cei șapte ani de acasă sunt mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășește pe un drum în viață cu cunoștințele și educația ce a primit-o în cei șapte ani, nu ce învață la școală. Vorbim despre drumul cunoașterii, studiilor cu ajutorul cărora poate deveni un om capabil și realizat în viața, dar după cum știți la orice lucru cel mai important este baza, iar în cazul acesta după cum vedeți baza o reprezintă educația primită în familie.

M.I provine dintr-o familie dezorganizată. Mama lui este depresivă, are 37 ani și provine dintr-o familie săracă. Ea lucrează ca femeie de serviciu. Tatăl vitreg este alcoolic, are 45 ani și este șomer. Nu are loc de muncă stabil deoarece merge beat la serviciu.

M.I are 2 frați mai mari. Unul de 18 ani, lucrează la o benzinărie, iar al doilea are vârsta de 16 ani și lucrează ca manipulant la o firmă de materiale de construcții. Deși cei 2 băieți au loc de muncă stabil, nu contribuie la cheltuielile familiei căci observă că banii prea puțin se duc pe cele necesare existenței, pe lucrurile cu adevărat folositoare.

Scopul evaluării: Aceasta evaluare are la bază un scop didactic. A fost făcută pentru a evalua nivelul de neglijență al copilului în cadrul familiei și pentru a evalua dacă există și un tip de abuz fizic și emoțional asupra copilului.

Prezentarea problemei: M.I a fost lăsat la un centru de plasament de la vârsta de 3 ani. Mama lui îl vizita destul de rar, iar tatăl adevărat nu a prezentat niciodată interes față de copil, el dispărând din viața copilului înainte ca acesta să se nască. Copilul a fost luat acasă la vârsta de 7 ani când împlinea vârsta necesară pentru a merge la școală. Se considera că motivul pentru care copilul a fost adus acasă este alocația primită lunar.

Copilul merge la școală foarte prost îmbrăcat, nespălat, neîngrijit. Se poate observa pe el că în familie nu are parte de îngrijire, nivelul de neglijență fiind ridicat.

Din datele preluate din dosarul asistentului social, în urma discuțiilor avute de acesta cu diriginta băiatului rezultă faptul că băiatul are un comportament deviant. Acest comportament deviant este tradus prin limbaj vulgar față de colegi și profesori, de asemenea un comportament violent, impulsiv. În urma analizei mediului familial în cazul lui MI, asistentul social a constatat faptul că băiatul în vârstă de 12 ani prezintă simptome create de neglijarea din cadrul familial.

Rezolvarea cazului: Scoaterea copilului din mediul familial nefavorabil și reintegrarea acestuia într-o familie cu asistent maternal. Copilul, fiind supus abuzului fizic, emoțional, fiind foarte afectat de neglijarea la care este supus are nevoie de o schimbare a mediului familial. Plasarea copilului la o nouă familie cu asistent maternal ar contribui mult la dezvoltarea sa normală.

Obiective urmărite: copilul să frecventeze școala, să aibă instrumentele necesare studiului, să se ridice nivelul notelor, copilul să fie hrănit, spălat, îmbrăcat, să i se ofere un mediu protector, afectivitate, să aibă parte de activități recreative.

Concluzie: Deși se observă la băiat un comportament deviant, asistentul social descoperă că dacă i s-ar oferi condiții mai bune acesta e dispus să le accepte și să devină mai bun cu colegii, dar fără a uita de mama lui. La școală, o persoană resursă o reprezintă diriginta, care cunoaște bine situația. Diriginta a fost mereu deschisă față de copil cu scopul de a-l ajuta să avanseze la școală.

Recomandări: Mediul în care trăia M.I era unul negativ pentru dezvoltarea sa. Nu avea în cadrul acestei familii un exemplu bun, care să-l facă să observe că trebuie să aibă un comportament liniștit față de colegi pentru a-și face prieteni. El a recurs la un comportament pe care l-a învățat în mediul familial, considera că acesta era cel normal și că trebuia să se impună să obțină respect. Neglijența de care a suferit încă de mic se simte foarte accentuat acum când are cea mare nevoie de afectivitate, îngrijire, înțelegere și din punct material, îmbrăcăminte, hrană și minime condiții pentru a învăța.

Plasarea lui la o familie cu asistent maternal îi este foarte prielnică.

De aici tragem concluzia că familia a fost cea care a distrus educația propriului copil, și mai mult, dacă nu se intervenea la timp, acest copil era o cauză pierdută.

De ce ”cei șapte ani de acasă”?

**Prof.înv.primar Muntenița Carmen
Școala Gimnazială ”Ene Patriciu”
com.Smulți, jud. Galați**

Ce înseamnă expresia ”Ai/ Nu ai cei șapte ani de acasă.”? Am adresat această întrebare elevilor mei de clasa a IV-a. Sunt cadru didactic în mediul rural. Elevii mei provin din familii cu resurse financiare reduse. Răspunsurile lor s-au orientat către ceea ce înseamnă să ai cei 7 ani de acasă poate și pentru că tocmai am terminat la disciplina educație civică acel capitol care se referă la normele morale.

Am învățat că educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească ci și să devină un bun exemplu la scoală și în societate. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Această educație începe în familie. Părinții sunt un model pentru copil. El imită ce vede, ce aude și nu ce i se impune. Primii 2-3 ani copilul îi petrece mai mult cu familia. Ulterior, el interacționează cu alte persoane deoarece este înscris la grădiniță. Aici învață reguli ale buneii relaționări în cadrul unui grup.

Un elev m-a întrebat de ce se spune ”cei 7 ani de acasă” și nu ”cei 3 ani de acasă”(elevul meu are o soră de 4 anișori care de la 3 ani merge la grădiniță). ”De ce?” – o întrebare logică din punctul lui de vedere. Am încercat să-i explic pornind de la însemnătatea cifrei 7.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta. În credința creștină în evul mediu, cifra șapte simboliza *liniștea, milostivirea și pacea*, aceasta era interpretată astfel deoarece șapte este suma dintre cifrele trei (care reprezenta pe Dumnezeu) și cifra patru (simbolul celor patru elemente, patru vânturi, sau cele patru puncte cardinale).

Cifra apare frecvent în basme(fiind una din cifrele magice) ca „Albă ca zăpada” sau putem vorbi de „Cele șapte minuni ale lumii”, „Cei șapte arhangheli”, „Zilele săptămânii”, „Facerea lumii”.

Numărul șapte apare sub diverse forme și sensuri în multe tradiții ale lumii.

La mayași, ziua a șaptea era sub semnul jaguarului, întruchipare a forțelor lăuntrice ale pământului. Această zi era plină de fast. În Islam, șapte este un număr fast, un simbol al desăvârșirii: se vorbește de șapte ceruri, șapte tărâmurii,șapte diviziuni ale iadului,șapte porți.

Tătarii din Altai se mândresc cu sanctuarele lor de baștină, folosind expresia ”Țara mea cu șapte porți și apele mele.” Pentru turco-mongoli numărul șapte este un număr sacru și cosmic, după cum arată Jean-Paul Roux. În India, tradiția hindusă îi atribuie soarelui șapte raze: șase corespunzând direcțiilor spațiului, iar a șaptea centrului.Și în Africa, numărul șapte este un simbol al perfecțiunii și al unității. Numărul șapte, suma a numerelor patru și trei, este semnul omului întreg.Șapte este semnul lumii complete, al creației încheiate, al creșterii naturii.

Spre uimirea mea, elevii au făcut imediat corelații cu ceea ce am învățat: la arte vizuale și abilități practice am desenat curcubeul – are 7 culori, la muzică și mișcare am învățat notele muzicale- 7 la număr, la geografie am vorbit despre continente și despre mări care sunt și ele (fiecare)tot șapte, dar și despre constelații: constelațiile Carul Mare și Carul Mic sunt formate din câte șapte stele, la științe am învățat despre insecte – buburuza are șapte buline de culoare neagră, la istorie am amintit de grupul de 7 stele denumit “Pleiade” care este singura constelație cunoscută în fiecare cultură de pe Pământ, actuală sau dispărută, datând de cel puțin 40.000 de ani; în mitologia greacă, Pleiadele erau șase surori care împreună cu mama lor au fost fugărite prin păduri de Orion Vânătorul până ce Zeus s-a îndurat de ele și le-a transformat în stele;la religie le-a prezentat domnul profesor cele șapte virtuți ale omului (smerenia, dărnicia, bunătatea, răbdarea, modestia, abstenența și sânguința),dar și cele 7 pacate capitale (lăcomia, desfrâul, avariția, invidia, mânia, lenea, trufia).

Am încercat să concluzionăm: ”De ce cei șapte ani de acasă?”...pentru că cifra șapte are o mulțime de interpretări, deci este foarte important ceea ce învață copilul până la șapte ani acasă, în sânul familiei. Această educație este temelia dezvoltării lui ulterioare ca om ce aparține societății. La vârsta de șapte ani un copil este înscris în clasa I, primește calificative pentru ceea ce învață, are responsabilități școlare. E vârsta la care asociază cunoștințele acumulate acasă cu acele cunoștințe primite la școală. Este

vârsta când copilul trece de la spațiul cunoscut al casei la cel necunoscut și mai greu de acceptat al școlii(mai ales atunci când copilul nu a urmat o grădiniță până la această vârstă).

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Bibliografie:

<https://www.armonianaturii.ro/blog/numerologie/semnificatiile-numarului-sapte>

<https://ro.wikipedia.org>

Educația începe și se termină acasă

Prof. Murariu Cezara
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan cel Mare”, Bacău

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Expresia care face referire la cei 7 ani de acasă este deja cunoscută tuturor. Când ne referim la cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. **Dezvoltarea armonioasă a copilului este dată, pe lângă asigurarea nevoilor de bază zilnice, de consolidarea sentimentelor lui de iubire și siguranță. Acestea din urmă sunt cele care permit copilului să devină o persoană sigură, puternică și prosperă.** Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Familia este așadar grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Acțiunea familiei nu e numai cea mai timpurie dar multă vreme e și singura având pe deplin monopolul, fiind singurul factor de socializare a copilului din perioada preșcolară. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Copiii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. De asemenea unii adulți în calitate de părinți consideră că se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni-cei 7 ani de acasă. În primul rând, termenul e expirat...se considera că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală. Deci modele pot găsi peste tot. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de deviere de la viața cuviincioasă. Înainte de a-i cunoaște pe idoli muzicii, filmului, modei, copilul ar trebui să aibă mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții.*

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să

facă față tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească și nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Lucrurile importante se învață mai mult prin copierea părinților decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Ambii părinți sunt, la fel de importanți și îi îngrijesc pe copii în mod constant în primii ani de viață. Dar înregistrarea și învățarea comportamentelor de către copil are loc mai ales în relație cu mama. Ea reprezintă un teritoriu de refugiu, de ajutor pe care copilul le așteaptă. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi ; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative ; bune maniere și comportament ; limbaj corect transmis; modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit

pentru diverse fapte, etc) ; consecvență în realizarea unei sarcini ; concentrare a atenției ; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

În concluzie educația începe în familie, unde se formează "ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter" –după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și "ucenicia" pentru viață iar școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Importanța celor șapte ani de acasă în realizarea programului terapeutic-recuperator al elevilor cu cerințe educative special

**Profesor educator, Murariu-Diaconescu Alexandra
Școala Gimnazială Specială „Constantin Păunescu” Iași**

În calitate de profesor-educator în școală gimnazială specială, am menirea de a desfășura activități de terapie educațională complexă și integrată, conform Planului-Cadru pentru clasele/grupele/ unitățile de învățământ special care școlarizează copiii/elevii/tinerii cu deficiențe grave, severe, profunde sau asociate, în cazul de față, elevi care, pe lângă deficiența mintală severă au și tulburări asociate precum Sindrom Down sau Tulburări din Spectrul Autist.

Programul de terapie cuprinde următoarele tipuri de activități educaționale: *Formarea autonomiei personale, Stimulare cognitivă, Ludoterapie, Terapie ocupațională și Socializare*. Aceste activități au un caracter integrativ, ele se găsesc într-o interdependență reciprocă, fiind centrate pe elev și oferind o largă deschidere spre normalitate. Realizarea lor se face prin elaborarea și adaptarea programelor de intervenție în funcție de etapa de dezvoltare a copilului, gradul de deficiență și capacitățile copilului, pentru a forma *comportamente* de: autoservire, autoîngrijire, sociale, adaptare la viața cotidiană, a *facilita înțelegerea* fenomenelor, lucrurilor, persoanelor și situațiilor de viață, a *forma deprinderi și abilități* pierdute sau cu un nivel redus de funcționare care să le compenseze pe cele care au dispărut din diverse motive. Cu alte cuvinte, scopul nostru este să sprijinim acești copii speciali în obținerea unui grad de autonomie personală și socială care să le faciliteze modul de a trăi și percepe viața. Succesul programului de terapie educațională complexă și integrată depinde foarte mult de bagajul cognitiv, comportamental și aptitudinal cu care vine copilul de acasă. Aici intervine importanța celor șapte ani de acasă.

Părinții sunt considerați a fi primii și principalii educatori ai copilului. Dezvoltarea copiilor se face pe etape, perioade, cicluri de dezvoltare, foarte diferite sub aspect biologic, fiziologic, psihologic și educațional. Se parcurge fiecare etapă, fără a se sări peste nici una, iar fiecare etapă reprezintă oportunități pentru apariția unor deprinderi și achiziții cognitive în condiții optime. Copilăria este etapa/perioada cea mai propice pentru a modela trăsăturile pozitive în atitudinea și comportamentul copiilor. Prin urmare, Gherguț (2013), consideră familia ca fiind „primul mediu de socializare caracterizat prin securitate afectivă, susținere, sprijin, cooperare, viață comună, aspirații și interese comune”. Percepția socială a copiilor cu deficiențe nu este întotdeauna constantă, ea diferă de la o societate la alta iar rolul părinților este de a interveni între copil și persoanele străine pentru a facilita adaptarea la relațiile interpersonale. Când copilul intră în colectivitatea școlară, părinții joacă un rol important prin parteneriatul cu cadrele didactice în a oferi climatul psihologic favorabil creării unor relații de acceptare care vor duce treptat la adaptarea școlară, formarea unor relații de prietenie, și realizarea cu succes a procesului terapeutic-recuperator.

Implicarea părinților în educația copiilor aduce beneficii tuturor factorilor implicați: părinți, școală, elevi, comunitate. Pentru a înțelege mai bine legătura dintre cei șapte ani de acasă și școlarizarea copilului, vom trece în revistă câteva aspecte ale Teoriei psihosociale a lui Erikson, unul dintre continuatorii lui Freud, cu referire doar la stadiile *încredere/neîncredere* (naștere-un an), *autonomie/rușine și îndoială de sine* (un an-trei ani) și *inițiativă/ culpabilitate* (trei-șase ani), specifice perioadei în care copilul primește educația din familie. În primul stadiu, de la naștere la un an, are loc percepția bebelușului asupra mediului. Copilul va percepe mediul ca fiind unul sigur, dezvoltând astfel o atitudine fundamentală de încredere față de acesta, doar dacă va primi o îngrijire constantă, permanentă, în care îi sunt satisfăcute nevoile pe măsura apariției lor, iar părinții sunt afectuoși, protectivi, se joacă și vorbesc cu acesta. Consistența în îngrijire îi permite copilului să învețe să tolereze frustrările și să amâne recompensele imediate, deoarece el are încredere în adultul din jurul lui. Pe de cealaltă parte, neîncrederea față de lume apare atunci când copilul nu primește o îngrijire constantă. În cel de al doilea stadiu, denumit *autonomie/rușine și îndoiala de sine* (de la un an la trei ani), copilul încearcă progresiv să își controleze propriul comportament („Fac eu!”) și apare încrederea sau neîncrederea în sine, în funcție de atitudinea și permisivitatea adultului față de activitățile copilului. În cazul în care părinții sunt permisivi, copilul învață să fie autonom, să acționeze independent, își utilizează cu plăcere și intensitate musculatura prin activități fizice de alergare, cățărare apucare etc. Pe de altă parte, neîncrederea în propriile capacități este determinată de intervențiile permanente ale adulților, care sunt neîncrezători,

nerăbdători și fac ei în permanență lucrurile pe care și le doresc copiii. Este foarte important ca în acest stadiu, părinții să nu îi provoace copilului rușinea de a se simți incompetent, incapabil. Cu atât mai mult cu cât vorbim despre copiii cu deficiențe, a căror dezvoltare nu se realizează în același ritm cu a unui copil fără deficiențe. Iar de cele mai multe ori, din sentimente de vinovăție față de deficiența copilului, părinții intervin mereu în satisfacerea nevoilor înainte ca acestea să fie anunțate. Astfel, ajungând la școală, copil va fi un elev pasiv, neîncrezător, care va aștepta mereu ca altcineva să îi ofere apă, să îi încheie/descheie haina/papucii etc, va refuza activități cognitive pe motiv că nu poate, ceea ce va duce la eșec școlar și la o muncă suplimentară din partea profesorului/terapeutului. În cel de al treilea stadiu, *inițiativă/culpabilitate* (de la trei la șase ani), conform lui Erikson, este perioada în care copilul este avid de a învăța. Copilul adresează permanent întrebări, inițiază acțiuni riscante, îndrăznețe și în funcție de răspunsul părinților la aceste provocări copilul va avea o atitudine de culpabilitate sau își va asuma inițiative. Când părinții nu au răbdare pentru a răspunde la întrebările adresate de copil sau îl fac pe acesta să creadă că acțiunile sale nu sunt adecvate, copilul va adopta o vinovăție în raport cu propriile interese și impulsuri pe care le va considera dezagreabile. Însă, dacă părinții sunt dispuși să acorde libertate copilului pentru angajarea în activități dinamice, îi vor răspunde cu calm și interes la fiecare întrebare, copilul va tinde să își asume din ce în ce mai frecvent inițiative.

De asemenea, calitatea celor șapte ani de acasă este influențată și de reacțiile părinților în fața copilului cu deficiențe. Părinții reacționează prin supraprotecție, acceptare, negare sau respingere. Prin urmare, avem de-a face cu mai multe categorii de părinți, care pot influența viața viitorului școlar: *părinți echilibrați* (acordă atenție copilului cu nevoi speciale, știu ce și cât este necesar, când și cum trebuie oferit și îi ajută pe proprii copii să depășească jena și tensiunile ce pot apărea în relațiile interpersonale, încurajează activitățile de autoîngrijire, stimulează abilitățile fizice și sociale ale copilului), *părinții indiferenți* (demonstrează copiilor o lipsă de afecțiune, de interes și de îngrijire, îi pedepsesc sau îi ignoră, astfel, copiii ajung la sentimente de inferioritate, renunță ușor la eforturi și de cele mai multe ori ajung la abandon școlar), *părinți exagerați* (sunt o sursă de dependență și supraprotecție, împiedică copilul să își dezvolte propriul control, independența, inițiativa și respectul de sine; astfel, copilul va deveni un școlar singuratic, lipsit de posibilitatea de a-și manifesta propria personalitate), *părinți autoritari* (hiperprotectivi, care impun reguli ce trebuie respectate întocmai, iau copilului capacitatea de decizie și acțiune, le refuză libertatea; astfel, copilul ajunge un școlar violent, plin cu frustrări) și *părinți inconsecvenți* (cei care oscilează de la severitate la permisivitate, copilul devenind nesigur și ușor de influențat de persoane rău intenționate).

De asemenea, atunci când vorbim de cei șapte ani de acasă la copilul cu deficiențe, trebuie să punctăm și importanța intervenției timpurii în corectarea anumitor disfuncții/ deficiențe. Vârsta preșcolară este cea mai favorabilă pentru acțiunea terapeutică, pentru ca tulburarea să nu se transforme în deprindere. Depreinderile deficitare se înlătură mai greu și într-un timp mai îndelungat. De asemenea, la vârste mici, capacitatea copiilor de a învăța este mult mai mare și șansele de recuperare cresc.

În concluzie orice achiziție a copilului este foarte importantă în atingerea cu succes a activităților terapeutic-recuperatorii. Cei șapte ani de acasă, au o amprentă decisivă în perioada de școlarizare a copiilor cu nevoi educative speciale, în felul lor de a percepe și rezolva sarcinile școlare/problemele, în obținerea unui grad de autonomie personală și socială, în dezvoltarea elementelor de psihomotricitate precum și în antrenarea în activitățile ludice (nu doar *joacă*, care în lipsa unor achiziții ajunge a fi o simplă manipulare de obiecte).

Bibliografie:

1. Albu, A.; Albu, C. (2000), *Asistență psihopedagogică și medicală a copilului deficient fizic*, Editura Polirom, Iași.
2. Condrea, M.; Farzikhosroushahi, C. (2005), *Terapia educațională complexă și integrată. Ghid metodic pentru învățătorii și profesorii-educatori din școlile speciale (deficiență mintală)*, Editura Tehnopress, Iași.
3. Cucoș, C. (coord.) (2008), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași (ediția a II-a).
4. Gherguț, A. (2013), *Sinteze de psihopedagogie specială. Ghid pentru concursuri și examene de obținere a gradelor didactice*, Editura Polirom, Iași (ediția a III-a).
5. Popovici, D.V., (2000), *Dezvoltarea comunicării la copii cu deficiențe mintale*, Editura Pro Humanitate, București.
6. Sălăvăstru, D. (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Primii și cei 7 esențiali ani de acasă

Prof. Murea Roxandra Mirela

“Cei 7 ani de acasă”- o expresie bine cunoscută, impunătoare și de impact. După cum știm, această sintagmă se referă la educația pe care un copil o primește în anii de dinaintea începerii școlii, menită să-l călăuzească toată viața. Acești ani sunt cu adevărat decisivi în formarea caracterului, personalității și comportamentului.

Când auzim această expresie folosită cu o valență pozitivă, automat ne gândim la o persoană manierată, cuviincioasă și respectuoasă, care nu se sfiște să spună “mulțumesc” și “te/vă rog”. Însă, varianta negativă a acestei ziceri este destul de problematică. Adaptarea și integrarea unei persoane într-un anumit mediu social depind de educație, bune maniere și reguli morale. În lipsa acestor 3 elemente fundamentale, riscul ca societatea să-l expulzeze nu este mic.

Factorii cei mai importanți în clădirea unui comportament adecvat încă din primii ani de viață sunt relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Deci, părinții și mediul în care se dezvoltă sunt predominante.

Copiii au tendința să adopte, mai mult sau mai puțin voluntar, modele. Primele modele sunt cele din imediata sa vecinătate. Un copil spune sau nu spune “mulțumesc” și “te rog”, împarte sau nu jucăria sau bomboanele după cum îl învață sau mai ales după cum vede la cei din jurul lui.

Modul de rezolvare a stărilor conflictuale este de asemeni “importat” de către copii. O încercare de tranșare violentă a unei dispute sau dimpotrivă o încercare de “negociere” a situației sunt de multe ori oglindiri ale unor evenimente la care a fost martor.

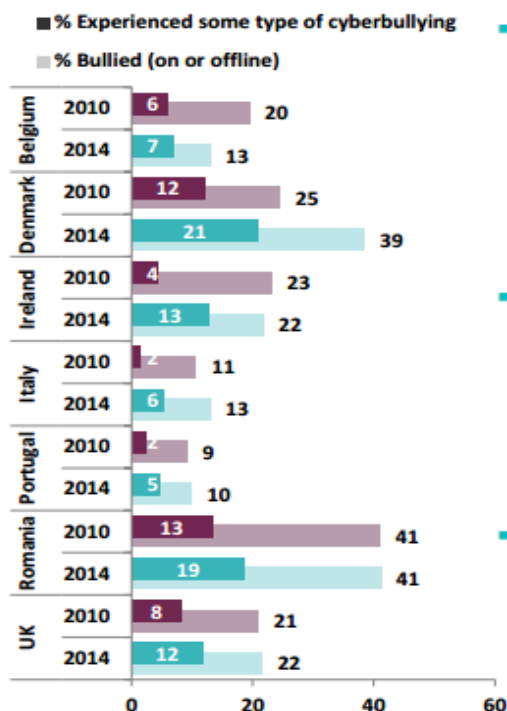
Acestea sunt considerații generale despre educația căpătată în familie dar care este semnificația lor relativ la comportamentul real al copiilor? Două studii ale Organizației Salvați Copiii din 2013 și 2015 privind violența școlară, bullying-ul și cyberbullying-ul ne relevă date statistice îngrijorătoare ¹:

Aproximativ 47% dintre copii afirmă ca au fost deranjați/ jigniți în ultimul an (studiul 2015) în mediul offline, iar 45% afirmă că acest lucru s-a întâmplat în spațiul virtual. Comparativ cu studiul omonim, realizat de Salvați Copiii în 2013 cyberbullying-ul a crescut cu aproximativ 13 procente.

Majoritatea afirmă că au fost deranjați sau jigniți în mediul virtual prin rețele sociale sau chat prin trimiterea de mesaje jignitoare, amenințări, excluderea din diverse activități sau prin postari online - inclusiv imagini sau videoclipuri - defăimătoare despre persoana în cauză.

Unde ne situăm pe harta Europei?

Iată un grafic care prezintă o situație comparativă a fenomenelor prezentate mai sus dintr-un alt studiu internațional²:

Bullying și cyberbullying – comparativ într-un studiu internațional

cu a

¹ Stu
și el

² So
EU

t de 17% dintre copii afirmă ca au jignit ei înșiși pe cineva, iv cu 2013. 45% spun că au făcut acest lucru față în față

ie - cercetare socială de tip cantitativ; Coordonare cercetare g, Organizația Salvați Copiii 2015

garten Ólafsson and Leslie Haddon, with the networks of (November 2014)

(similar cu 2013), iar aproximativ 32% prin telefonul mobil (procent cu aproximativ 10% mai ridicat comparativ cu 2013).

Evoluția creionată de aceste studii citate este îngrijorătoare: suntem țara europeană cu unul dintre procentele cele mai mari de violență infantilă (41% studiul internațional, 47% studiul Salvați Copiii), cu una din cele mai mari creșteri a violenței prin intermediul tehnologiei (6% studiul internațional, 13% studiul Salvați Copiii).

Rezolvarea stărilor conflictuale printr-un comportament asertiv –o combinație reușită între fermitate și bun simț- o ținută fermă, cu respect pentru sine și pentru interlocutor este comportamentul dezirabil al copiilor nostri. Pentru aceasta trebuie ca parteneriatul școală-familie să fie efectiv.

NOTE

1. Într-un studiu UNICEF realizat în 2006, Aurora Liiceanu și Doina Săucan au căutat să dea o definiție operațională a violenței școlare, pentru a putea analiza fenomenul:

Violența în școală este „orice formă de manifestare a unor comportamente precum:

- exprimare inadecvată sau jignitoare, cum ar fi: poreclire, tachinare, ironizare, imitare, amenințare, hărțuire;

- bruscare, împingere, lovire, rănire;

- comportament care intră sub incidența legii (viol, consum/comercializare de droguri, vandalism – provocarea de stricăciuni cu bună știință, furt);

- ofensă adusă statutului/autorității cadrului didactic (limbaj sau conduită irreverențioasă față de cadrul didactic);

- comportament școlar neadecvat: întârzierea la ore, părăsirea clasei în timpul orei, fumatul în școală și orice alt comportament care contravine flagrant regulamentului școlar în vigoare”.³

2. Cercetătorul Ken Rigby propune o definiție operațională a bullying-ului:

O dorință de a agresa + o acțiune agresivă + un dezechilibru de forțe + repetiție (de obicei)

+ nejustificată utilizare a forței + plăcerea evidentă a agresorului + senzația de opresiune din partea victimei.⁴

3. Cyberbullying-ul este definit ca fiind o agresiune intenționată, repetitivă, care are loc prin mijlocirea unei tehnologii, cum ar fi internetul sau telefonul mobil.

³ Violența în școală - INSTITUTUL DE ȘTIINȚE ALE EDUCAȚIEI (București) / Institutul de Științe ale Educației, UNICEF – Buzău; Ed. Alpha MDN, 2006 p.22

⁴ Bullying at school - California Department of Education:
<http://www.cde.ca.gov/ls/ss/se/documents/bullyingatschool.pdf> preluată din: Ken Rigby- Defining Bullying: A New Look at an Old Concept. University of South Australia, Underdale Campus, July 2003.

PROIECT EDUCAȚIONAL
„CEI 7 ANI DE ACASĂ”
MINCIUNA ÎNCOTRO, PÂNĂ CÂND, PÂNĂ UNDE?

Prof. înv. primar MUREȘAN CRINA-MARIA

“Minciuna este un adevăr cu rădăcini strâmbe.”

G. HAUPTMANN

Când sunt mici, copiii mint pentru că nu fac clar diferența dintre bine și rău.

De multe ori este vorba de o dorință sinceră („Nu eu! N-am spart eu vaza!”). Când mai cresc, o fac ca să iasă din încurcătură, ca să impresioneze, ca să manipuleze.

Părintele, aflat uneori la capătul unui lanț lung de minciuni, se teme că, devenit adult, copilul lui va deveni un om necinstit. Îl supără faptul că nu poate avea încredere în propriul lui copil. Știe că dacă nu poate obține un răspuns sincer la o întrebare simplă, de genul „Cine a vărsat laptele?”, de la un băiețel de 3-4 ani, atunci va fi cu siguranță în încurcătură, când își va întreba fiul adolescent de ce mașina familiei este cu roțile-n sus, în șanț.

Este foarte important pentru copil, să-și dea seama că în familie, ca și în viața de toate zilele, minciuna complică lucrurile.

Un mod simplu de a reuși, este ca, după un avertisment, să-l pedepsiți (o zi fără TV, de exemplu).

Dacă îl prindeți cu minciuna, întrebați-l de ce a simțit nevoia să ascundă adevărul. Trebuie să știți dacă motivul a fost frica de furia dumneavoastră, teama că ați putea să nu-l mai iubiți sau că îl veți pedepsi și mai tare.

Aveți grijă să nu-l pedepsiți atât de rău, încât, copilul să prefere să facă orice, numai să evite pedeapsa. Asta îl va determina să spună și mai multe minciuni.

Determinați-vă copilul să aibă încredere în dumneavoastră, indiferent de ce ar face.

Ajutați-l să găsească o soluție la problema în legătură cu care a mințit.

Străduiți-vă să câștigați încrederea copilului într-o asemenea măsură, încât, să simtă că orice problemă – de la vărsatul laptelui pe jos, până la spargerea bolului de cristal - se poate rezolva fără pedepse aspre.

Înainte de toate, arătați-i că îl iubiți orice ar face. Nu reacționați exagerat la ceea ce a făcut sau la minciună și, mai ales, evitați urletele și amenințările.

Discutați calm și prietenește despre greșeala făcută. Fiți cât de înțelegători puteți.

Recompensați-l când spune adevărul, admirându-i curajul.

Trebuie să învețe că adevărul este mai puternic decât minciuna. („Îmi pare bine că mi-ai spus adevărul. Acum pot avea încredere în tine. Măine, nu-ți dau voie cu bicicleta pentru ceea ce ai făcut, dar dacă ai fi mințit, pedeapsa ar fi fost de două zile.”)

Întrebați-vă cu toată sinceritatea dacă sunteți un părinte căruia i se pot da fără probleme și vești proaste. **Reacțiile dumneavoastră nu sunt cumva prea violente?** Dacă este așa, dumneavoastră sunteți în măsură, responsabil pentru această situație.

Nu faceți pe detectivul: „Așa! Care dintre voi mi-a stricat casetofonul, nemernicilor?”

În schimb, spuneți ceva de genul: „Văd că mi-ați stricat casetofonul. Ce-ar fi să discutăm despre asta?” E greu să discuți calm despre așa ceva, dar există o consolare: dacă învățați s-o faceți, cu timpul, o s-o faceți din ce în ce mai rar.

Nu-i insultați, numindu-i pe copiii mincinoși. Copiii interiorizează adesea această „palmă verbală” și încep să se considere ei înșiși drept niște mincinoși. Asta va mări posibilitatea ca minciunile să se repete.

Minciuna poate începe devreme în viață. Copiii mint adesea în privința vârstei lor (adaugă câțiva ani, așa cum adulții tind să facă invers). Uneori, mint ca să vă prostească sau (într-o luptă pentru putere) pur și simplu să vă înfrunte. De obicei, însă, mint ca să n-o „încurce” pentru vreo pozna.

Pentru ei, este forma creativă de a rezolva problemele.

Cu cât pedeapsa așteptată de copil este mai severă, cu atât crește șansa ca el să inventeze o poveste care să-l scape de neazuri.

Este foarte important să faceți distincție între poveștile creative și minciunile grosolane. În timp ce minciuna reprezintă, în general, o încercare de a evita problemele, scopul copilului care inventează povești este să atragă atenția. Dacă minciuna nu este acceptată în familie, copilul se va abține și în fața celorlalți, temându-se de urmări.

Este important să ai un copil care învață să aprecieze onestitatea și are curajul să-și recunoască și să-și înfrunte propriile greșeli.

Lăudându-l, pentru că și-a recunoscut greșeala, îi dovediți că slăbiciunea lui este mult mai puțin importantă decât sinceritatea. Iar el va aprecia acest lucru, deși are de îndurat o pedeapsă.

Se va simți respectat și iubit pentru tot ceea ce este, chiar și pentru greșeli.

“Scornelile mincinoase sunt unicul privilegiu pe care-l are omul față de celelalte fapteuri.

Prin minciună, ajungem la adevăr!

Sunt un om fiindcă știu să mint.”

DOSTOIEVSKI

Importanța celor șapte ani de acasă

**Prof. înv. preșcolar: Mureșan Daria-Mădălina
Grădinița P.P. Piticot, Arad**

Copiii sunt unul dintre cele mai mari daruri ale vieții, dar creșterea unui copil care să dăruiască fericire și să fie fericit, în societatea modernă, poate fi o provocare pentru orice părinte. Auzim des expresia: "Nu ai cei șapte ani de acasă!", care, din păcate, în ziua de astăzi, este tot mai prezentă pe buzele noastre. Ce înseamnă, de fapt, cei șapte ani de acasă?

Încă din primele zile, și până la maturitate, omul învață neîncetat. Învață să vorbească, să meargă, să citească, să scrie, să socotească, dar cel mai important lucru pe care îl poate învăța este acela de a ști cum să se comporte în societate, calitatea omului de a fi om. Și pentru a ajunge la această finalitate, copilul-adolescentul-adultul are de trecut prin mai multe etape anevoioase, dar care, dacă au fost parcurse așa cum trebuie, atunci vor conduce la formarea lui ca om și personalitate.

Copilul reprezintă fără dar și poate amprenta părinților săi! Ei sunt pentru acesta primul model, fie el bun sau rău. Din fericire pentru unii și din nefericire pentru alții, copilul imită tot ce aude, tot ce vede, fără a conștientiza dacă ceea ce face este bine sau nu.

În viața cotidiană, educația, buna creștere și buna purtare sunt doar niște concepte demult apuse, ele nemaifiind prioritare. Părinții nu mai au timp de propriii copii, fug dintr-o parte-n alta, de la un job la altul, sunt într-o continuă cursă contra timp. Puținul timp pe care "îl au la dispoziție" pentru copilașii lor, din păcate, nu este utilizat așa cum se cuvine. De aici și nu numai, provine expresia "timp de calitate" pe care încercăm să o promovăm fiecare în viețile și sufletele noastre. Și ne mai mirăm de copii, că nu știu saluta, că nu știu să se comporte civilizată și adecvat în orice împrejurare, că nu folosesc cuvintele potrivite în conversațiile cu ceilalți, ba chiar folosesc exprimări vulgare față de părinți, familie, cadre didactice, ajungând să fie chiar și agresivi.

Dragi "șapte ani de acasă", unde sunteți voi când lumea întreagă are o așa mare nevoie de voi? Totuși, eu cred și sper în același timp, că acolo, undeva, vă vom (re)găsi. După care vă vom răspândi cu și mai multă încredere, ardoare și dragoste către toți acei copii care o să vă poarte în gândire și comportament, iar o dată pătrunși în inimile și în sufletele acestor minuni, îi veți călăuzi în toată viața lor!

Familia – Primul factor educațional

Lavinia Mureșan, Colegiul Național "Petru Rareș" Beclean, BN

Cercetarea academică și studiile realizate de organizații internaționale educaționale au demonstrat multitudinea de factori și interacțiunile acestora care contribuie la succesul educațional și progresul școlar. Complexitatea educației sugerează necesitatea de a adopta o abordare sistemică. Toate studiile concluzionează că unul dintre cei mai importanți factori care influențează rezultatele școlare este implicarea părinților. Este vital ca principalii factori educaționali- familia, școala și autoritățile – să aibă aceeași direcție. Trebuie, de asemenea, să contribuie pentru a facilita, promova și susține această cauză precum și să elimine barierele existente în calea unei comunicări eficiente între ele.

Pentru a arunca o lumină asupra relațiilor dintre familie și școală, Asociația Europeană a Părinților (AEP, 1992) a stabilit o cartă a drepturilor și îndatoririlor părinților, care este rezumată în ceea ce urmează.

Părinții au dreptul:

- la recunoașterea înțâietății lor ca educatori ai copiilor lor;
- la accesul deplin al copiilor lor la sistemul educațional formal bazat pe nevoile, talentele și meritele lor;
- la accesul la toate informațiile din instituțiile de învățământ referitoare la copiii lor;
- să facă alegerea cea mai apropiată de convingerile și de valorile lor pentru educația copiilor;
- să exercite influență asupra politicii pe care o are școala;
- să fie consultat în mod activ cu privire la politica autorităților publice din domeniul educației la toate nivelurile.

Părinții au datoria:

- să crească copiii într-o manieră responsabilă și să nu îi neglijeze;
- să se angajeze ca parteneri în educație la școala copiilor lor;
- să ofere școlilor copiilor lor toate informațiile relevante pentru atingerea obiectivului educațional la care lucrează împreună;
- să fie bine și conștient în informați asupra alegerilor făcute privind educația pe care copiii lor ar trebui să o primească;
- să fie implicat personal în școală, ca o parte vitală a comunității locale.

(Compilare din CERİ,1997)

Relația dintre familie și școală poate fi cooperativă și complementară cu condiția recunoașterii reciproce a responsabilităților educaționale ale fiecăreia, stabilind limite de acțiune și evaluând și respectându-și reciproc activitatea. Acest lucru implică comunicarea bazată pe dialog între ambele părți și participarea în educație, văzută ca un proces continuu care depinde nu numai de școală sau numai de familie, ci de ambele.

Famiiliile și obligațiile de bază ale acestora constituie principalul punct de referință în materie de sănătate și siguranță, supravegherea, disciplina și orientarea, precum și condiții pozitive la domiciliu care susțin comportamentul adecvat pentru fiecare etapă educațională. Nu există nici o îndoială că profesorii au nevoie de colaborarea familiei în aceste domenii pentru ca munca lor să fie eficientă. Încrederea reciprocă și schimbul de informații și puncte de vedere constituie baza pentru elaborarea unui cadru comun în care obiectivele sunt bine înțelese și responsabilitățile sunt comune.

Bibliografie:

CERİ (1997). Les parents partenaires de l'école. OCDE. Paris.

López Rupérez, F. (2001). Preparar el futuro. La educación ante los desafíos de la globalización. Ed. La Muralla. Madrid.

SĂ FIM PRUDENȚI LA DRUM!

Educatoare Mureșan Maria

Învățământul preșcolar românesc se numără printre subsistemele de învățământ cu cea mai lungă tradiție, care încă de la începuturi a răspuns prompt noutăților din domeniul educației copiilor mici. Din ce în ce mai des în ultimii ani, societatea noastră este influențată major de schimbări survenite atât în mediul educațional, cât și în cel social. Reorganizarea învățământului pe baze noi, democratice, este o problemă de interes național iar rezolvarea acesteia nu poate fi decât rezultatul gândirii și acțiunii colective a întregii societăți.

Tot mai des, părinții acordă timp limitat creșterii și dezvoltării copiilor, apelând la diferite forme educaționale de la vârste tot mai fragede. Mediul familial este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, iar vârsta primei copilării este esențială pentru conturarea și achiziționarea comportamentelor sociale corecte. Înrolarea timpurie a copiilor în programe educaționale constituie așadar un dezavantaj în dezvoltarea acestora. Grădinița și alte medii educaționale nu pot decât să constate, să confirme și să consolideze aptitudinile deja deprinse în familie.

Părinții reprezintă modele de comportament pentru copiii lor, iar în urma observării acestor modele, copiii vor prelua anumite modalități de exprimare emoțională și implicit o relaționare socială. Părinții care obișnuiesc să pedepsească copiii pentru exprimarea emoțiilor, în special a celor negative: furie sau reacții de nemulțumire ("dacă începi să plângi mergi în camera ta"), de minimalizare a emoțiilor negative ("nu mai plânge pentru că nu ai de ce") sau de descurajare ("ești prea mică"), vor amplifica reacțiile emoționale ale copiilor. Pe de altă parte, părinții care exprimă non-verbal cu frecvență mai mare emoții negative influențează modul în care copiii lor își exprimă emoțiile. Acești copii sunt percepuți ca fiind mai puțin abili din punct de vedere social, stabilind cu mai multă dificultate relații cu ceilalți copii, comparative cu cei care exprimă preponderant emoții pozitive. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți, sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la consolidarea unui patern comportamental stabil și la formarea personalității acestuia (până în punctul înrolării în școală). Afirmatia "copilul are cei 7 ani de acasă" duce cu gândul la un copil bine crescut; cu alte cuvinte, acesta știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Bunele maniere, educația și regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în familie depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria.

Elementul central al consolidării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul reprezintă o ancoră de siguranță pentru acesta și astfel, copilul este liber să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Mai mult, el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Un rol important în echilibrarea acestor comportamente îl are grădinița. Educatorea este personajul cheie în dezvoltarea competențelor emoționale și sociale ale copiilor, datorită faptului că începând cu vârsta preșcolară, timpul pe care copiii îl petrec la grădiniță este în multe cazuri mai mare decât cel petrecut cu părinții. Relația educator-copil este foarte importantă, calitatea relației fiind substratul oricărei interacțiuni pozitive. Atitudinea educatoarei față de disciplină, precum și consecvența cu care aplică recompensele și pedepsele este extrem de importantă. Educatorii care nu obișnuiesc să le explice copiilor regulile și nu aplică consecvent consecințele stabilite în legătură cu încălcarea regulilor, favorizează lipsa sentimentului de control și împiedică dezvoltarea autonomiei copiilor. Astfel, copiii care trăiesc într-un

mediu pe care nu-l percep ca fiind controlabil și predictibil au mai multe dificultăți în reglarea emoțională și integrarea în grup.

Atât dezvoltarea cognitivă, cât și cea emoțională și cea socială sunt încă în dezvoltare în acești primi ani de viață. De aceea, deseori, copiii nu interpretează corect diferite situații sociale. De exemplu, probabil că un copil de **2-3 ani** se așteaptă ca, atunci când mama vine acasă, să îi acorde atenție și să se joace împreună, fără însă a se gândi la oboseala pe care o simte mama după o zi întreagă de muncă. Cu toate acestea, chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor/recompenselor. Aceasta este vârsta oportună pentru a învăța – prin imitație - formulele de politețe și alte comportamente dezirabile.

În grădiniță, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

În grupele mari, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să își dezvolte tot mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon, încurajându-l să se exprime, lăsându-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci recompensa socială - exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată atunci când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește ca este bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

De asemenea, trebuie să amintim și despre rolul crucial al educatoarei. Despre rolul educației preșcolare în dezvoltarea copiilor se poate vorbi mult fără a avea pretenția de a epuiza subiectul. Doar lucrând în grădiniță poți observa transformările copiilor sub influența educației. Modul în care educatoarea influențează însă dezvoltarea copiilor se realizează printr-o activitate bine structurată și organizată. În acest sens, rolul educatoarei devine deosebit de însemnat, iar printre cele mai importante atribute ale acesteia se numără : cunoașterea fiecărui copil în parte și cunoașterea caracteristicilor grupului ca tot unitar; amenajarea spațiului educativ care să răspundă interesului copiilor, să-și exercite libertatea de explorare și de dezvoltare în ritm propriu; corelarea programei educative cu particularitățile de vârstă și individuale; adaptarea procesului de instruire la particularitățile tipologice și individuale ale copiilor, depistarea la timp a intereselor și aptitudinilor copiilor și realizarea obiectivelor pedagogice de către toți copiii, ceea ce facilitează realizarea idealului educațional.

Învățarea eficientă este dependentă de mediul de învățare. Un mediu eficient pentru învățare la vârste mici este un mediu care favorizează jocul liber ales, în direcția dezvoltării globale a personalității copilului. Dacă amenajăm optim și adecvat spațiul educațional, oferim sprijin adecvat nivelului individual de dezvoltare. Rolul modelelor – a părinților și a educatorilor – este, deci, de a asigura un mediu flexibil și stimulant pentru copii, care să favorizeze învățarea constantă. Relația de atașament securizant dintre copil și educator, îi oferă copilului surse suplimentare de adaptare la mediu și de compensare a posibilelor relații insecurizante cu părinții. Educatoarea poate furniza copilului un model alternativ de relaționare și atenuază efectele negative ale relației de atașament dintre părinte și copil. Acest lucru îi permite copilului să dezvolte relații sociale adecvate cu alți adulți sau copii de aceeași vârstă.

“Personalitatea umană se construiește prin experiențe continue; depinde de noi să pregătim pentru copii, pentru adolescent și pentru tineret o ambianță, o lume adaptată lor, în care să li se dea puțină de a face experiențe formative”

- Maria Montessori -

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL DINTRE GRADINIȚA SI FAMILIE

**PROF.MURESAN ROLICA
GRAD.P.P.nr.5 LUGOJ**

„Creșterea copiilor , de la naștere și pâna la maturitate , se realizează conform unor etape succesive și unitare ,care sunt ca niște capitole distincte ale aceleasi istorii” arata M.Debesse în lucrarea sa „Etapel educație”.În lumina acestei idei fiecare etapă a educației are rolul de a pregăti copilul pentru etapa urmatoare , care continuă și desăvârșește prin forme , mijloace și conținuturi specifice educația din etapa precedentă .

Învățământul preșcolar, ca primă treaptă a învățământului nostru, are rolul de a pregăti copilul de vârstă preșcolară pentru următoarea treaptă- școală și, implicit, pentru viață.

În acest sens învățământul preșcolar adoptă importante sarcini în procesul formării personalității copiilor .Atât sub raportul obiectivelor ,conținutului , formelor de organizare și de desfășurare cât și modalităților de evaluare ,procesul formativ educativ la vârsta preșcolară este conceput unitar îmbinând pe parcursul întregii perioade învățarea sociala cu cea perceptiv-cognitiva si cu jocul .

Mediul în care copilul se naște și trăiește primii ani ai vieții sale, se dezvoltă și se formează este familia, care este considerată de unii ca fiind prima “școală” care îl formează pe copil. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și prin interacțiune, se produce în mica copilărie și e dependentă de tipul relațiilor din familie. Așadar, familia îi oferă copilului atmosfera necesară echilibrului personalității sale; valoarea acesteia este recunoscută și apărută îndeosebi în familie.

Comunicarea grădiniță-familie trebuie în primul rând să existe și trebuie să pornească de la aceste adevăruri. Părinții preșcolarilor sunt, în mod necesar, partenerii educatoarei, în cadrul parteneriatului grădiniță-familie, pentru că ei își cunosc cel mai bine copilul, au fost martorii principaleor evenimente din viața lor și, uneori, au făcut sacrificii pentru el (nopti nedormite, investiții, etc.)

Între grădiniță și familie trebuie să existe o colaborare, o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și acțiuni, în interesul copilului. Părinții trebuie implicați permanent în viața grădiniței, nu numai atunci când se ivesc probleme.

Grădinița, prima treaptă a educației pentru copii, reprezintă atât pentru el, da și pentru părinți un spațiu în care se simte și este în siguranță. Aici are un climat specific copilului, are un regim stabilit în conformitate cu principiile igienei și cu recomandările psihologice dezvoltării, are o activitate pe care unii o au deja formată din familie iar alți nu. Acest regim de viață al preșcolarului, îl face pe copil să se obișnuiască cu o viață ordonată, exersarea capacității de implicare a copiilor, facilitează formarea de deprinderi și obișnuințe legate de activitățile importante ale zilei, înlesnește elaborarea unui stil rațional de viață și de activiate.

Educatoarea apare pentru copil un adult semnificativ (pentru calitățile sale deosebite) în care poate avea încredere, cu care poate ușor comunica și cu care se poate „juca” mai bine ca acasă. Comunicarea educatoarei și mediul stimulatv al grădiniței îl face pe copil să se adapteze ușor la noul său statut. Copilul la rândul său acceptă regulule impuse de educatoare, atenția și aprecierea educatoarei și îi recunoaște foarte bine autoritatea absolută.

Preșcolarul are înclinația de a imita și atunci educatoarea trebuie să dea dovadă de unele calități care trebuie să le găsim și în personalitatea lui.

Activitățile desfășurate de educatoare cu copii în timpul programului la grădiniță favorizează inițierea unor raporturi de interacțiune între copii, după cum urmează: raporturi de comunicare și de influențare, raporturi de cooperare și de competiție, raporturi de indiferență sau de respingere.

Complexitatea relațiilor interindividuale crește pe măsura înaintării în vârstă, odată cu conturarea, în linii mari, a personalității proprii și cu dezvoltarea capacității de control și de exprimarea emoțiilor și trăirilor afective. Tot acest ansamblu de relaționări interpersonale realizate datorită grădiniței va pune amprentă asupra activității și dezvoltării copiilor preșcolari. Dar toate aceste preocupări ale educatoarei trebuie transmise și făcute cunoscute părinților sub diferite forme, în așa fel ca această relație educatoare-familie să nu dăuneze copilului, ci el să aibă numai beneficii.

Educatoarea are un rol important în viața copilului și acesta trebuie să informeze familia periodic sau de câte ori este nevoie despre starea de sănătate a copilului, despre unele probleme de comportament,

despre preocupările, despre evoluția copilului. În acest fel se poate continua educația începută la grădiniță și acasă, în familie, și va fi mai ușor pentru părinți să ia decizii privind viitorul copilului.

Părinții, la rândul lor, trebuie să informeze educatoarea despre problemele pe care le întâmpină în familie, în educarea copilului. Pentru că acest triunghi educatoare-familie-copil să aibă parte de o rezoluție bună pentru fiecare, educatoarea trebuie să cunoască mediul familial al copilului.

Vizitele în familia copilului deschide prilejul de discuție cu părinții pentru a se informa asupra copilului. Educatoarea va urmări printre altele, condițiile de igienă, regimul alimentar, programul de somn, de joc, jocul cu frații, jocul cu adulții din casă, implicarea părinților în jocul copiilor, comunicarea dintre părinți și copil, etc.

Cunoașterea de către părinți a obiectivelor activității instructiv-educative și a mediului unde copilul își petrece o parte a timpului său, evoluția copilului prin vederea portofoliului, casete video, fotografiile din timpul activităților desfășurate duc la o comunicare trainică și durabilă cu efecte pozitive pentru toți trei: familie, educatoare, copil.

Activitățile desfășurate în fața părinților, serbările, excursiile, drumetele, vizitele, plimbările, etc. pot ține foarte bine acest triunghi unit și poate da roade pe care le fructificăm toți.

Bibliografie:

- Programul activității instructiv-educative în grădinița de copii, , București, 2008
- Vrăsmaș, Traian, Școala și educația pentru toți, Editura Miniped, București, 2004
- M. Debesse “Etapele educației “, București 1992

FAMILIA, CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI IMPACTUL ASUPRA SUCCESULUI ȘCOLAR

**PROF. ELENYS-MIHAELA MUȘAT
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RUGINEȘTI**

Copilul învață încă de la o vârstă fragedă ce este respectul, ca mai târziu, în perioada școlarizării să întrețină și să dezvolte spiritul de respect pentru insitulia școalara, profesori și colegi. Dacă un elev provine dintr-o familie dezorganizata, cu un trai de viață precar, unde atitudinea părinților față de școală este una indiferentă, atunci copilul va împrumuta aceleași dezinteres pentru școală.

Pregătirea omului pentru viață, dezvoltarea sa socială și personală începe încă din primele luni de viață și primii care pun bazele educației sale sunt părinții, familia. În prima etapă, cea a prescolarității, în special, părinții vor observa că întreaga responsabilitate față de reușită în procesul educației copiilor poate fi formulată printr-o singură normă de acțiune: să asigure acestora nu numai condițiile materiale necesare dezvoltării psihofizice, ci și bazele trainice ale întregii formari, temelie pentru viitoarea personalitate adultă.

A educa încă din primii ani de viața presupune a ajuta copilul să se adapteze la mediul social al adulților, ținând seama de natură sa proprie, de capacitățile sale individuale de asimilare, presupune utilizarea mijloacelor, metodelor și procedeele care corespund interesului personal al copiilor. Copilul trebuie să cunoască regulile morale de la o vârstă fragedă. Părinții trebuie să îi privească ca pe niște ființe active, înzestrată cu diferite calități și nu ca un „recipient vid”, care trebuie încărcat. Doar făcând acest lucru vom reuși să obținem mai târziu performanta școlară și succesul școlar.

Este necesar ca orice copil să primească susținere din partea familiei. Astfel, primind acest imbold el este în stare să adauge ceva nou la tipul uman obișnuit; interacțiunea sferelor de dezvoltare a copilului și câteva procese care îi permit să cunoască realitatea se axează pe trei direcții ce conduc, mai târziu la succes și în sfera școlarității. Astfel, copilul va deveni capabil să se cunoască pe sine (dezvoltarea percepțiilor, sentimentelor, a gândirii). El va fi capabil să se adapteze la propriile nevoi, să intre în relații cu alții (să cunoască realitățile sociale), să intre în relații cu mediul social apropiat (să se apropie de informații).

Părinții și familia reprezintă pentru copil un organism reglator prin intermediul căruia acesta își trăiește copilăria. Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este așa de sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau a potențialului dezvoltării copilului fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate atât de direct, de vital, de copil, ca mama și ca tata.

Familia reprezintă un mediu afectiv, social și cultural. Din punct de vedere afectiv, mediul familial se transformă într-o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea. Copilul trăiește în familia să o gamă variată de relații interindividuale, pe care le copiază în propria conduită.. Familia indeplinesce astfel mai multe funcții: reglatoare, socializatoare și individualizatoare, contribuind la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

Părinții au responsabilitatea socială de educare a copilului în spiritul idealului de viață. Autoritatea părinților nu trebuie să însemne ton autoritar, nici ordine sau dispoziții date copiilor și nici sancțiuni (mergând uneori chiar la bătaie), ci o stare de ierarhizare a modalităților de procedura care începe cu "ascultarea" cerută de părinți și sfârșește cu "înțelegerea" dorită de copii. De modul în care părinții știu să folosească autoritatea cu care sunt investiți depinde și ascultarea din partea copiilor lor. Aceasta ne îndreptățește să acordăm modului de folosire a autorităților părinților, rolul de metodă a metodelor în procesul educativ familial.

Prin educație, copilul își definește propria personalitate fără a-și neglija însă însușirile fizice și psihice. Copiii trebuie priviți ca personalități individuale, înzestrate cu un bagaj de calități și defecte. Este important să nu comparăm copiii între ei, chiar dacă avem impresia că aceștia seamănă foarte mult, deoarece unicitatea este ceea ce ne diferențiază și ne face mai speciali.

Bibliografie:

- Iași
1. Adler, A., (1991): *Cunoașterea omului*, (trad.), Ed. Științifică, București
  2. Bălan, B., Boncu, St., Cosmovici, A., Cucoș, C. (2005): *Psihopedagogie*, Ed.Polirom, Iași
  3. <https://dokumen.tips/documents/rolul-parental-in-aplanarea-socului-educational.html>
  4. <http://didacticanova.blogspot.ro/2009/02/>

RELAȚIA FAMILIE – ȘCOALĂ

Prof. Mușat Mariana
Liceul Tehnologic "Sfântul Mucenic Sava"
Berca , Județul Buzău

Ciclul primar constituie pentru orice copil o perioadă fundamentală pentru cimentarea unor noțiuni care, dacă sunt însușite în bune condițiuni, vor ușura comunicarea și rezolvarea unor posibile probleme în următoarele trepte de învățământ.

O atenție cu totul aparte trebuie acordată în ciclul primar însușirii primelor reguli de citire și scriere la limba română, la care învățătorul, prin natura profesiei și pentru aplicarea metodicii de învățare, începe prima clasă a copilului-școlar cu înlăturarea stângăciei lui de a scrie acele bețișoare și cârlige și ajunge în clasa a IV-a, să scrie corect, cu ortograme puse la punct, să citească cu o intonație plăcută, să vorbească și să povestească din literatură sau să compună lucrări proprii. Exprimarea corectă, orală și scrisă, este un obiectiv important al învățării în acest ciclu și reprezintă unul dintre instrumentele de bază ale muncii intelectuale, fără de care dezvoltarea intelectuală viitoare a elevilor nu poate fi concepută.

Relațiile dintre școala, elevi, familiile acestora și comunitate trebuie să fie bazate pe contact și colaborare, pe transmitere de informații și prezentare a unor stări de lucruri, de influențe pozitive asupra comportamentelor elevilor, pe trăiri afective și emoționale reciproce în diferite forme de manifestare.

Pentru atingerea unui nivel de calitate ridicat în eficientizarea relației școală-elev-familiecomunitate, este nevoie de abordarea unui stil empatic de comunicare între părți, trebuie transpus în psihologia mentală a elevului astfel încât să se producă o apropiere între părți, păstrând însă o neutralitate necesară și un echilibru constant și permisiv. Educația moral-civică deține un rol însemnat în educația adulților prin normele de conduită și valorile naționale și regionale ale statului, prin multiple funcții de învățare care pot ghida elevul spre cunoaștere și autocunoaștere, spre dezvoltarea unor funcții critice și autocritice. Prin însușirea normelor de conduită moral-civică, elevul va fi obișnuit să-și cunoască limitele și calitățile, va putea trece peste stările momentane de impulsivitate, va fi creativ și responsabil, comunicativ și adaptabil la schimbare.

În baza cercetărilor efectuate în școlile din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

-ajută învățătorii în munca lor; perfecționează abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar; îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor; dezvoltă abilități de lideri ale părinților;

facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității; oferă servicii și suport familiilor; creează o atmosferă de lucru mai sigură în școală, ajută la managementul școlii.

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate bune în acumularea cunoștințelor la școala, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățaturii și pentru pregătirea lor de viitori adulți.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice.

În relația școală-familie se pot ivi dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la părinți, cât și la învățători și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material și timp. Aceste dificultăți pot apărea din păreri divergente privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de alegere a școlii de către părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din școală.

Aici poate fi vorba de atitudine. Se presupune existența a trei etape în evoluția relației familie-școală:

-a) Etapa școlii autosuficiente: școala este considerată o instituție închisă, care nu influențează mediul familial și nu se lasă influențată de acest mediu.

Particularitățile acestei etape rezidă în fapt că: întâlnirile cu părinții sunt rare, formale; părinții acceptă ideea că nu au nimic de văzut despre ceea ce se întâmplă în școală; administrația școlii alege școala pentru copii; părinții nu participă la consiliile de administrație, asociațiile de părinți nu sunt încurajate, formarea învățătorilor neglijează relația între familie și școală.

-b) Etapa de incertitudine profesională: învățătorii încep să recunoască influența factorilor familiari asupra rezultatelor școlare, dar părinții continuă să creadă că școala este autosuficientă.

Caracteristicile etapei sunt: tendința de a crește acuzarea acuzarea familiei pentru rezultatele slabe ale elevilor; administrația are tendința de a conserva atitudinea din etapa anterioară; contactele formale, de rutină, cu părinții continuă; apar experiențe localizate privind comunicarea cu părinții; apar organizații voluntare de părinți; se constituie consilii de gestiune școlară în care rolul părinților este unul minor, nedecizional; învățătorii abordează relația familie-școală ca pe o problemă secundară.

-c) Etapa de dezvoltare a încrederii mutuale: părinții și învățătorii descoperă împreună că neîncrederea este înlocuită, gradual, cu încrederea unora față de alții.

Caracteristicile etapei: relația cu familiile este din ce în ce mai încurajată de școală; consiliul școlar include reprezentanți ai părinților; cu rol decizional în toate problemele educaționale; organizațiile de părinți sunt acceptate și încurajate în activitatea școlară; profesorii consilieri tratează problemele excepționale ale colaborării cu familia; corpul profesoral recunoaște statutul și rolul asociațiilor de părinți; se organizează cursuri pentru profesori și părinți.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului facut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competență, servirea clienților, un cod de etică profesională. Din această perspectivă, se pune întrebarea ce câștigă învățătorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază că acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a învățătorului deoarece:

-părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și învățător poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie;

-părinții sunt responsabili de educația copiilor lor și pot evalua cu exigența rezultatele activității școlare.

În mai multe țări din Europa există profesori specializați (consilieri) care răspund de această problemă. Soluția cea mai eficientă ar fi ca toți învățătorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați pentru cazurile dificile.

În relațiile dintre școală-părinți, profesori-părinți, se pot ivi conflicte din anumite motive:

-comunicarea defectuoasă, din cauza neînțelegerilor sau a numărului mic de contacte directe pe parcursul unui an școlar;

-conflictul de valori și lupta pentru putere: părinții au prejudecăți în legătură cu cadrele didactice, nu le este clar care este rolul cadrului în viața copiilor.

Îmbunătățirea relațiilor cu părinții prin diminuarea posibilităților apariției unor conflicte ireconciliabile se poate realiza prin:

-informarea periodică a părinților, în scris sau verbal referitor la realizarea obiectivelor educaționale, cu evidențierea progreselor înregistrate de copilul lor;

-creșterea numărului de contacte directe în care se solicită părinților sugestii și opinii pe care învățătorul trebuie să arate că le acceptă cu plăcere;

-acomodarea cu ideile diferite ale părinților despre desfășurarea procesului de învățământ și explicarea pe înțelesul acestora a demersului educațional care a generat diferențele de opinii;

-în ceea ce privește acordarea notelor și a calificativelor (fiecare părinte vrea note mari pentru copilul său), trebuie precizat de către învățător ca indulgența de a acorda note mari, nemeritate, elevului, nu-l avantajează cu nimic, pentru ca nu-l stimulează să muncească pentru a-și îndrepta greșelile sau lipsa cunostințelor.

Se prevede să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia în care accentul să fie pus pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și profesori pe un contract parental privind copilul individual; contractul dintre familie și școală nu se poate considera doar un drept optional ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu școala. La școala unde lucrez este organizată legătura

scoală-familie care funcționează sub denumirile de comitete de părinți pe școală și comitete de părinți pe clase. Școala are aportul comunității mai ales în domeniul culturii.

Există reprezentant al comunității (din partea primăriei de exemplu) în consiliul de administrație și din partea părinților, prezența lor deocamdată fiind sporadică la întrunirile consiliului.

Bibliografie:

„Tribuna învățământului” 2006-2008;

„Empatia în educație și necesități pedagogice moderne”, Maria Robu

ROLUL CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. psihopedagog MUȘAT STELIANA-VASILICA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BRĂILA

Vedem de multe ori copii, tineri și vârsnici care au diverse manifestări, în diverse situații. De multe ori nu ne place ceea ce vedem, nu agreem comportamentul lor, spunem despre ei că sunt needucați, că nu au cei șapte ani de acasă. Și atunci ne punem întrebări ca: ”De ce oamenii se comportă așa? Oare ce modele de urmat au avut?”.

Cei șapte ani de acasă reprezintă perioada de debut din viața unui om, dar și perioada în care normele și valorile esențiale sunt însușite, pentru a asigura succesul viitorului, sunt normele de conduită ce se învață acasă, în familie, prin modelele pe care copilul le are în perioada de până la șapte ani, acestea influențează în sens pozitiv sau negativ conduita, caracterul, personalitatea viitorului adult.

Fiecare părinte spune că odrasla lui este cea mai cuminte, că se comportă frumos, că vorbește frumos, că este un exemplu. Dacă toate acestea sunt reale, atunci părintele spune că în familie au fost învățate, iar dacă apare contrariul, toate acele manifestări de proastă creștere părintele sau familia le pun pe seama altor persoane sau pe seama altor medii din afara familiei, cum ar fi grădiniță, parc, spațiu de joacă etc.

Influența familiei și a celor ce se află în preajma copilului ce oferă modele educative, joacă un rol important în dezvoltarea copilului, a viitorului tânăr și adult. Calitatea achizițiilor comportamentale este cea care pune eticheta, dar și cea care trimite copilul către marginalizare sau către interiorul societății, a comunității. Inserția socială își are abc-ul în achizițiile pe care le face copilul în primii șapte ani de viață.

Pornind de la latinescul *educare-educare* (care înseamnă a crește, a îngriji), putem considera că ”cei șapte ani de acasă” reprezintă perioada de timp cea mai importantă, în care trebuie să tratăm cu cel mai mare interes și cu cea mai mare atenție, tot ceea ce ține de creșterea și îngrijirea unui copil. Trebuie să ținem cont de faptul că ceea dăm, aceea vom primi. Vom da lipsă de interes, exemple negative, respingere, vom primi tristete și păreri de rău.

Imitația este forma de bază prin care copilul învață comportamentele pe care le vede în mediul existențial, acasă, la grădiniță, pe stradă. El vede și pune în practica personală. Dacă vedem un comportament greșit, corectarea imediată este necesară, astfel se pot evita instalarea unor tulburări de comportament, chiar și minore fiind, care ar putea duce la degenerarea viitorului adult.

Oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în primii ani de viață, este reprezentată prin ”cei șapte ani de acasă”. Această oglindă este un set de reguli, iar acestea sunt:

- 1.Învăță-l pe copilul tău să se comporte frumos, să cunoască bunele maniere;
- 2.Comunicarea directă cu copilul, trebuie să fie permanentă, pe înțelesul copilului, iar subiectele abordate, corespunzător vârstei acestuia;
- 3.Stabilește și impune reguli pe care copilul să le poată respecta;
- 4.Folosește disciplina pozitivă, evită orice fel de abuz: emoțional, fizic, verbal;
- 5.Învăță-l să se joace, să înțeleagă jocul și să se joace cu copiii din jurul său;
- 6.Acordă-i timp și ascultă-l până la capăt, astfel nu va crește frustrat;
7. Formează personalitatea copilului, dezvoltându-i astfel o multitudine de interese;
8. Spune-i prin vorbe și prin fapte că este totul pentru tine și că-l iubești necondiționat;
- 9.Învăță-l elemente de autonomie personală și socială, acestea îi vor fi necesare până la sfârșitul vieții, indiferent de context.
- 10.Să știe să piardă, dar să și câștige .

Educația permanentă nu este doar un concept, este o realitate, este o condiție umană, iar cei șapte ani de acasă reprezintă o bucată din ea. Este prima cărămidă și cea mai importantă, pentru că ea reprezintă temelia personalității umane și a conduitei.

Comenius spunea că, ”pentru fiecare om, viața sa este o școală, care pleacă din leagăn și merge până la mormânt”. Și tot el consideră că ”tot ce suntem, ce facem, ce gândim, vorbim, urzim, dobândim și posedăm nu este altceva decât o anumită scară pe care pe care ne urcăm din ce în ce mai mult, spre a ajunge cât mai sus, fără însă să atingem vreodată suprema treaptă”.

Bibliografie:

1. CUCOȘ, C., "Pedagogie", Editura Polirom, Iași, 1996
2. FAURE, E., "A învăța să fii", Editura Didactică și Pedagogică, București

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

**Prof.înv.preșc.Muscalu Oița
Grădinița cu pp nr.33 Ploiești/Prahova**

"Ești mai fericit de fericirea copiilor tăi decât de fericirea ta."(*Honore de Balzac*)

Cine este părinte și trăiește emoțiile,bucuriile,teama,îngrijorarea alături de copilul său,își dorește,mai presus de orice,fericirea acestuia.În acest sens,părinții devin înca de la nașterea copilului,adevărați"artiști"în modelarea personalității acestuia așa cum și-l doresc,"pictează"în sufletul lui valori morale utile pe tot parcursul vieții."Opera" lor de artă vor să fie unică,să fie perfectă,să fie admirată de întreaga societate,copilul să fie fericit și abia atunci părintele trăiește mulțumirea,bucuria,fericirea că și-a îndeplinit menirea pe acest pământ.

Nu este suficient să dai viață unui copil pentru a-ți însuși calitatea de părinte.Acest lucru implică foarte multă responsabilitate.Alături de asigurarea condițiilor materiale,educația ocupă rolul primordial care influențează foarte mult viața copiilor,dar conteaza modul de realizare a acesteia,educație ce implică foarte multe cunoștințe și abilitați necesare zi de zi,cunoștințe ce nu sunt înnascute,ce nu apar atunci când devii părinte,ci le dobândești.

Familia este mediul afectiv în care crește și se dezvoltă copilul,părinții fiind primul model al acestuia în formarea socială,etică și emoțională a acestuia.Aici se formează cele mai importante deprinderi de comportament(respectul,politețea,cinstea,sinceritatea,ordinea,prietenia,generozitatea,empatia),primele cunoștințe și priceperi.Este cunoscută sintagma:"Cei 7 ani de acasă",foarte adevărată,căci puiul de om pleacă la drum cu o zestre hotărâtoare în procesul de adaptare și integrare în viața școlară și socială.

Între factorii educației,familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece,în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie.

Educația făcută de primii educatori-părinții,se răsfrânge asupra tuturor laturilor copilului în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia.

Întotdeauna,ca părinte,să te reîntorci la copilul care ai fost cândva,cu temeri și visuri,pentru a-ți înțelege propriul copil.

Din dorința de a oferi copilului totul,ceea ce n-au avut părinții în propria copilarie,de a cauta să-i implice în cât mai multe activități educative(muzică,dans,limbi străine,artă teatrală,judo,s.a.),aceștia uită că excesul dăunează copilăria.Părintele trebuie să înțeleagă că activitatea de bază a copilului este jocul,activitate în care acesta se manifestă liber,făra inhibiții,restricții,program, învață să cunoască succesul,dar și eșecul,învață să se bucure de viață.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie care se dobândește fără susținerea vreunui examen,dar ulterior părinții sunt supuși unui examen neîntrerupt din partea societății cât și a propriilor copii,existând totdeauna teama de a nu face greșeli,de a nu primi reproșuri mai tarziu atât din partea copilului,a familiei cât și a societății.

Ca părinte,trebuie să fii în pas cu societatea care este în continuă schimbare,să înveți pe tot parcursul vieții,pentru a putea fii un bun artist în educarea copilului tău.

Părinții doresc o educație corespunzătoare copiilor săi,dar sunt lipsiți de o pregătire psihopedagogică,de experiență și atunci cooperarea între factorii educaționali grădinița-scoală-familie devine necesară pentru a veni în sprijinul lor și mai mult în beneficiul copilului.

De-a lungul carierei mele de educator am observat un interes crescut al părinților în educația copiilor prin participarea acestora la activitățile desfășurate la grădiniță(lectorate,activități curriculare și extracurriculare,întâlniri cu diverși psihologi,medici,s.a.).

Părinții au înțeles că"arta de a fi părinte"se învață continuu și a fi părinte nu este doar o calitate,ci o mare responsabilitate care cere cunoștințe și competențe.

Modul în care părintele își educă propriul copil este specifică,unică,originală reflectând nivelul de cunoștințe,atitudini,concepții de viață,experiențe trăite în mod concret,starea materială și socială.

Familia - un rol important în învățarea primelor norme de conduită

Prof. înv. primar Muscoi Georgeta
Școala Gimnazială „Grigore Moisil” Năvodari

Educația timpurie își lasă amprenta asupra comportamentului copilului, dar și obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia, uneori fiind imposibil de corectat în ceea ce privește acordul gramatical deficitar, anumite cuvinte și moduri de exprimare.

Este necesar ca orice copil să beneficieze de o educație sănătoasă și frumoasă în sânul propriei familii, locul unde aceștia se nasc și unde iau contact cu lumea înconjurătoare, unde se simt în siguranță și deslușesc tainele acestei minunate lumi.

Cei șapte ani de acasă ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Astfel, în educația copiilor, părinții trebuie să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește un copil care să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte își dorește un copil care să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita acestuia la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

În zilele noastre, nu prea mai există *cei șapte ani de-acasă*, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, dar rămâne ideea de bază a acestei expresii: primele norme de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră. De ei depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Definiția celor *șapte ani de-acasă* este determinată atât de contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și de standardele subiective ale fiecărui părinte.

Mă voi referi, în continuare, la câteva caracteristici care conturează „buna-creștere” a unui copil.

Prima normă de conduită învățată în familie este salutul, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin gesturi și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public arată dacă un copil este „bine crescut”. El știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților, ci mai ales între prieteni sau colegi de joacă. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale deține, de asemenea, un rol important. La început prin imitație și mai apoi prin practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce *e bine* și ceea ce *nu e bine* să facă în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul când vrem să răspundem sau să ieșim la tablă, când mergem la magazin, la medic sau la leagănul din parc. Spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în timpul activităților educative, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

O bună creștere presupune să avem maniere corecte în timpul mesei, să folosim eficient tacâmurile, să respectăm comensii sau pe cei care ne servesc masa. Copiii trebuie să învețe aceste lucruri de la cei responsabili cu creșterea lor.

Cuvintele magice „*Îmi pare rău!*”, „*Te rog!*”, „*Iartă-mă!*” își ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Un copil „bine crescut” ar trebui să învețe în primul rând de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne dezonoarează în primul rând pe noi. În timp, va face diferența între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Astfel, îl va evita pe cel din urmă.

Totuși, să nu uităm cât de important e ca independența copiilor să fie stimulată. Dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să ia deciziile în locul lui, copilul va tinde spre una din cele două extreme: ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Toate aspectele menționate mai sus sunt rezultatul multor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și, bineînțeles, există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CONSIDERAȚII TEORETICE ASUPRA EDUCAȚIEI TIMPURII SAU "CEI 7 ANI DE ACASĂ"

Prof. MUSTACĂ Delia
Școala Gimnazială Nr 17 "Ion Minulescu" Constanța

Încă de la începuturile psihologiei ca știință, acum aproape un secol, cercetătorii au fost unanimi în a aprecia rolul educației timpurii în formarea personalității copilului și a adultului. Cu atât mai mult în cazul copiilor cu nevoi speciale, acei copii care necesită o atenție specială în ceea ce privește educația și relaționarea cu familia și cu societatea⁵. În această privință, studiul dedicat psihologiei școlarului greu educabil, al lui Alfred Adler este unul reprezentativ și încă actual prin prisma aprecierilor privitoare la modul în care trebuie abordată comunicarea, relaționarea și rolul familiei în acest context⁶.

În cadrul dezvoltării umane, copilăria joacă un rol decisiv, „cei 7 ani de acasă” acoperă etapele primei copilării (1-3 ani) și celei de-a doua copilării (3-6 ani). Aceste etape le sunt caracteristice anumite procese precum identificarea, dezvoltarea psihică și cognitivă, debutul cunoașterii și învățării, dezvoltarea afectivă și comunicarea afectivă. Fiind o etapă marcată de dezvoltarea comunicării, o etapă în care copilul stă mai ales cu familia, comunicarea și educația în familie devin elemente fundamentale ale dezvoltării copilului⁷. De remarcat că, în etapa celei de-a doua copilării, copilul își începe educația preșcolară, în viața lui intervine sistemul, actorii educaționali se multiplică, el vine în contact cu alți copii și cu educatori ceea ce determină o evoluție accelerată marcată de achiziții cognitive și de dezvoltarea imaginației⁸.

Un rol important în dezvoltarea copilului în primii ani de viață este jucat de familie. Psihologia modernă pune accent, în contextual familial, pe inteligența emoțională și cum aceasta poate fi folosită în ceea ce se numește "munca de părinte". Educația bazată pe inteligența emoțională trebuie să țină cont atât de caracteristicile copilului cât și de presiunile la care sunt supuși părinții în fiecare zi. Timpul părinților este din ce în ce mai puțin și mai prețios de aceea educația bazată pe inteligență emoțională apelează la tehnici specifice, simple, care pot contribui la crearea unei atmosfere de bine și de pace în familie, atmosferă cu rol decisive în creșterea armonioasă a copilului⁹.

Psihologii au arătat că, în copilărie, are loc procesul de formare a conștiinței. De la 4-5 ani se văd semnele unei guvernări interioare a personalității copilului. În acest proces de formare a conștiinței, rolul părinților este foarte important, ei sunt cei care impun conștiința, "agentul" care veghează procesul, un factor care determină caracterul copilului de mai târziu. Copilul va dobândi o bună conștiință, una care poate reglementa și controla instinctele primare în conformitate cu cerințele societății, cu norma. Ea este depozitara valorilor morale, a idealurilor, a standardelor comportamentale și cea care îi dă individului posibilitatea de a se judeca și de a se critica ape sine. O conștiință eficientă și bună se comportă asemeni unui părinte eficient și bun¹⁰.

În primii ani de viață, copilul dobândește și o serie de valori morale. În acest cadru, exemplul oferit de părinți este cel mai eficient, mai eficient decât acțiunea disciplinară care pedepsește ascunderea adevărului, în cazul onestității de exemplu, sau decât o predică despreuciderea unei ființe vii¹¹.

În cele mai multe cazuri, părinții transmit copiilor lor, direct sau indirect, experiențele prin care au trecut ei înșiși în copilărie, alături de părinții lor. Modul în care au fost iubiți sau admirați, pedepsiți sau neglijați în copilărie, influențează modul în care adulții în cauză se poartă cu propriii lor copii. De aceea,

⁵ Alfred Adler, *Psihologia școlarului greu educabil*, Editura IRI, București, 1995, passim.

⁶ *Ibidem*.

⁷ Ursula Șchiopu, *Psihologia modernă. Psihologia vârștelor*, Editura România Press, București, 2008, pp. 72-116.

⁸ *Ibidem*, p. 104.

⁹ Maurice J. Elias, Steven I. Tobias, Brian S. Friedlander, *Inteligența emoțională în educația copiilor*, Editura Curtea Veche, București, 2007, pp. 20-21.

¹⁰ Selma H. Fraiberg, *Anii magici. Cum să înțelegem și să rezolvăm problemele copiilor*, Editura Trei, București, 2009, pp. 329-330.

¹¹ *Ibidem*, pp. 357-358.

psihologii, români și străini, sunt de accord că scopul educării copilului este acela de a-l transforma într-o ființă independentă și autonomă, care să se descurce singură¹².

Dacă un copil are nevoie de satisfacerea unor nevoi pentru o dezvoltare echilibrată, nevoi precum aceea de siguranță, de a fi apreciat de către părinți, de a simți mulțumirea părinților, de a fi admirat de părinți și de a fi acceptat de părinți, se conturează de aici ideea comună de respect pe care părintele îl acordă copilului. Copilul trebuie să știe ce se așteaptă de la el dar și să poată îndeplini acest lucru¹³.

Conform celor prezentate mai sus, se evidențiază un numitor comun, respectiv comunicarea în familie, precum și rolul ei decisiv în formarea caracterului copilului. Un copil cu care se comunică, cu care se vorbește, va fi un copil care va comunica, un spirit deschis, cu o minte clară, deschisă la critici și cu o atitudine constructivă. Această atitudine se încadrează în ceea ce se numește stil democratic sau echilibrat de educație în familie (unul din cele 5 stiluri educative în familie, alături de cel de respingere/neglijare, cel autoritarist (dominant de-a lungul timpului) și cel permisiv) caracterizat prin dragoste ridicată și limite înalte¹⁴. În acest stil de educație în familie, disciplina este folosită pentru a învăța sau ghida, nu pentru a pedepsi sau manipula și controla iar copilului i se acordă independență și i se cere responsabilitate. Tot ceea ce se obține sau ce se cere se face prin negociere între părți, comunicare clară și respect reciproc¹⁵.

Pedagogia modernă arată că scopul educației în familie este de a minimiza concepția centrală, de autoapărare a părinților, preluată de la părinții lor și de a ajunge la o "filozofie de educare mai realistă și tolerantă"¹⁶. Tangențial, alte scopuri constau în reducerea tendinței de învinovățire a altora pentru ceea ce este greșit în creșterea copiilor, însușirea unor tehnici de îngrijire a copiilor menite a rezolva eficient problemele care pot apărea în viitor și "modelarea părinților pentru a fi propriul lor educator în manipularea abilităților de educare familială"¹⁷.

În opinia Francinei Ferland, rolul familiei este unul dificil și complex iar "a fi părinte nu este o știință exactă, ci o artă pe care o descoperim zi după zi și care se practică zilnic"¹⁸. Nu există copii identici sau situații identice, de aceea nu există nici o metodă universală de educare, potrivită pentru toți, cu atât mai puțin reguli care să poată fi urmate de către toate familiile în aceeași situație. Părinții trebuie să fie "destul de buni" nu să încerce să fie perfecți¹⁹. Concluzia care se desprinde este aceea că un copil va învăța din faptele și comportamentul părinților și nu din principiile enunțate de aceștia. De aceea cea mai bună modalitate de a transmite valori copiilor, mai ales la vrste preșcolare, este exemplul propriu și atenția față de mesajele transmise prin comportament²⁰.

Din prezentarea acestor repere teoretice și practice se poate desprinde ideea, îmbrățișată de teoreticieni dar și de practicieni ai psihologie și educației, din România dar și din lume, că ceea ce este cunoscut prin expresia "cei 7 ani de acasă", respectiv educația timpurie a copilului, constituie fundamentul evoluției acestuia și baza caracterului adultului care va deveni.

¹² Georgeta Pânișoară (coord.), *Psihologia copilului modern*, Editura Polirom, Iași, 2011, p. 17.

¹³ *Ibidem*, p. 18.

¹⁴ Adina Florentina Băran-Pescaru, *Stiluri educative în familie*, în Georgeta Pânișoară (coord.), *Psihologia copilului modern*, Editura Polirom, Iași, 2011, p. 98.

¹⁵ *Ibidem*, p. 107.

¹⁶ Adina Florentina Băran-Pescaru, *op. cit.*, p. 97.

¹⁷ *Ibidem*.

¹⁸ Francine Ferland, *Copilul nostru de zi cu zi. Din leagăn la școala primară*, Editura Minerva, București, 2011, p. 27.

¹⁹ *Ibidem*, p. 28.

²⁰ *Ibidem*, p. 35.

Bibliografie selectivă

- Adler, Alfred, *Psihologia școlarului greu educabil*, Editura Iri, București, 1995
- Elias, Maurice J., Tobias, Steven I., Friedlander, Brian S., *Inteligența emoțională în educația copiilor*, Editura Curtea Veche, București, 2007
- Dumitrana, Magdalena, *Cum crește un pui de om. Etape și repere psihologice în dezvoltarea copilului*, Editura Compania, București, 2011
- Ferland, Francine, *Copilul nostru de zi cu zi. Din leagăn la școala primară*, Editura Minerva, București, 2011
- Fraiberg, Selma H., *Anii magici. Cum să înțelegem și să rezolvăm problemele copiilor*, Editura Trei, București, 2009
- Pânișoară, Georgeta (coord.), *Psihologia copilului modern*, Editura Polirom, Iași, 2011
- Șchiopu, Ursula, *Psihologia modernă. Psihologia vârștelor*, Editura România Press, București, 2008

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**Prof. Mustata Mihaela-Maria
GPP"Floare de Colt"-Pitesti**

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu

mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 ;
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002;
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002;
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998;
5. www.copii.ro;
6. www.scribd.com;
7. www.didactic.ro.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Mustăți Liliana
Liceul Teoretic „Tata Oancea” , Bocșa

Multă lume e de părere că educația copilului începe atunci când acesta păsește prima oară pragul unei instituții de învățământ, atunci când își pune pentru prima oară coatele pe banca ce-o să-i fie „prietenă” pentru mulți ani ce vor urma, când ține pentru prima oară stiloul în mână și învață prima literă din alfabet. Este cu totul greșit.

Educația unui copil începe exact din primii ani de viață, atunci când începe să scoată primul sunet, când îl înveți să pronunțe corect anumite litere, când îl înveți să lege cuvinte, sau să nu facă anumite gesturi, atunci când îl înveți ce consecințe pot avea faptele pe care le face și încerci să îi arăți calea cea dreaptă în viață.

Expresia românească „cei șapte ani de acasă” ne duce mereu cu gândul la o educație bună. Când cineva spune despre o persoană că are „cei șapte ani de acasă” se referă la faptul că persoana respectivă este o persoană manierată, decentă și educată.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Educația unui copil nu depinde doar de părinți, ci de totți cu care acesta interacționează. Contează foarte mult dragostea pe care familia i-o arată, mediul în care trăiește, acțiunile pe care cei din jur le fac, gesturile și discuțiile pe care acesta le vede și aude. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, acești factori fiind menționați mai sus.

Această expresie, „cei șapte ani de acasă” se poate referi și la perioada celor 7 ani petrecuți în sânul familiei, sunt oglinda educației pe care acesta a acumulat-o înainte de a intra cu pași repezi într-o instituție unde va acumula cunoștințe ce îi vor determina viitorul. Până la vârsta de 7 ani va învăța să vorbească și să se poarte politicos, să aibă bune maniere și să facă diferența între ce e bine și ce e rău.

Educația în familie constă în impunerea unor reguli de la vârste fragede, observarea în de aproape a comportamentului acestuia, să îl înveți să spună mereu adevărul indiferent de consecințe, și un factor foarte important în educația acestuia fiind comunicarea. Trebuie învățat că părinții sunt cei mai de încredere oameni, că orice problemă ar avea ei îl vor ajuta mereu, îi vor arăta calea cea dreaptă și vor găsi o soluție pentru orice situație. Cum spuneam și mai sus, foarte important este mediul în care acesta se dezvoltă atât fizic, cât și psihic. Trebuie să fie iubit și să se simtă protejat alături de familie, să știe mereu să-și exprime sentimentele față de aceștia. Să fie învățat să aibă un comportament pașnic, să știe că agresivitatea nu e o soluție, ci calmul va rezolva totul. Nu trebuie abuzat fizic sau verbal, trebuie doar să îl înveți atunci când greșește.

Nu trebuie să fie stresat și să fie pusă presiune asupra acestuia. Trebuie lăsat să se bucure de copilărie, să se distreze și să se joace. Nu trebuie să învețe să atingă mereu perfecțiunea, trebuie să și greșească pentru a conștientiza că nu mereu va reuși în viață, dar va găsi mereu o soluție pentru tot.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Mustăți Silviu
Lic .Ter. Tata –Oancea, Bocșa

Una dintre expresiile cele mai folosite de români, în viața de zi cu zi, o reprezintă ”cei șapte ani de acasă”. La ce ne referim atunci când folosim această sintagmă? Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, evidențiem faptul că acesta a primit o educație bună de la părinți, comportamentul său fiind unul armonios; știe să salute, știe să se comporte cuviincios, știe să spună ”te rog” și ”mulțumesc”.

Totuși, de ce întâlnim situații zilnice în care cât mai mulți copii dau dovadă de lipsă de bun simț sau de lipsa bunelor maniere? Următorii factori sunt cei care pot influența educația de acasă a copilului:

1. Dragostea părinților

La baza formării comportamentului unui copil, se află afecțiunea primită de la părinți. Copilul care nu primește afecțiune, este un copil neglijat. Copilul care primește atenție, dar nu afecțiune, este și el la rândul său tot un copil neglijat. De ce? Deoarece prezența fizică nu este suficientă. Implicarea unui părinte în viața copilului său trebuie să fie emoțională, dar moderată, pentru buna creștere a acestuia.

2. Modele din viața copilului

Părinții reprezintă modelele pentru copiii săi. Degeaba i se spune unui copil să nu mai țipe în casă, atunci când aude doar certuri în fiecare zi. Degeaba copilul este certat când nu spune cuiva ”mulțumesc”, ”te rog” sau ”poftim”, dacă în familie nu aude acest cuvânt. Lipsa unui bun model în viața copilului poate duce la diferite probleme de comportament.

3. Pași mici azi, pentru un pas mare mâine

Fiecare copil învață în propriul său ritm: un părinte nu se poate aștepta ca al său copil să învețe ceva la prima vedere. De exemplu, pentru a învăța bunele maniere la masă, este nevoie de practică. La fiecare mic-dejun, prânz sau cină în familie, copilului trebuie să îi fie explicat faptul că nu trebuie să facă mizerie, nu trebuie să fie gălăgios și nu trebuie să scuie mâncarea dacă nu o apreciază. El trebuie să învețe de la părinții săi că înainte de fiecare masă se spune ”poftă bună”, să învețe cum să folosească tacâmurile în mod corespunzător, etc.

Copilul care primește afecțiune din partea părinților, are niște modele bune în viață, cunoaște bunele maniere, reprezintă un copil fericit și cu cei șapte ani de acasă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

MUSTEȚA ELISAVETA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Educația în vederea dezvoltării celor 7 ani de acasă!

PROF. ÎNV. PREȘC. MUȚULESCU LUCIA-ANGELICA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL ȘOȘDEA

O educație adevărată, reală se fundamentează în familie, apoi se continuă la grădiniță și școală. În primul rând ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub privirea copilului are efect mai puternic decât frazele moralizatoare.

Prima și cea mai importantă nevoie a copilului este aceea de a fi iubit. De aceea copilului trebuie să i se arate dragoste. Copilul are nevoie să fie alintat, mângâiat și îmbrățișat, să se simtă aproape de părinți, să i se ofere căldură și confort emoțional, să se simtă dorit și înțeles.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și implinite etapele întregului său ciclu de creștere.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de copil până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului. Principalul obiectiv al familiei trebuie să fie păstrarea sănătății și creșterea normală. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Educația, regulile morale și bunele maniere sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membri familiei. Aici se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, decența în vorbire și atitudini, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și educatoare și pedagogii din școală, aceștia având datoria de a șlefui ceea ce a realizat familia, să completeze golurile care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme, prin întreg procesul instructiv-educativ pe care îl desfășoară.

Grădinița îi ajută pe copii să interacționeze cu alți copii, dar și cu alți adulți și le oferă acestora un mediu primitor, adecvat învățării. Când cei mici fac primii pași în viață, familia și grădinița reprezintă doi factori primordialii în educația lor. Acum se pun bazele personalității lor.

Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând noi căi spre educație în beneficiul copiilor. Activitățile desfășurate în parteneriat cu părinții sunt modalități propice pentru atingerea unor obiective comune în ceea ce privește educația preșcolară, plăcerea de a fi alături de colegi, activitățile atractive care se desfășoară într-o atmosferă de voie bună. Relația părinți - educatoare se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori și cerințe referitor la copil; efectele asupra copilului vor fi benefice, putând contribui la rezolvarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile.

Participarea activă a părinților la activitățile din grădiniță le creează copiilor sentimente de siguranță, înțelegere și bucurie. Copilul are ocazia să arate ce știe, ce poate iar părintele este mândru de copilul său. Astfel pot să aprecieze împreună activitățile, faptele, evenimentele, rezultatele obținute, iar părintele vede cum se raportează copilul față de cerințele respectivei activități dar și față de colegi. Fiecare părinte este liber să aleagă la ce activități să participe alături de copil. Sunt multe modalități de colaborare între familie și grădiniță: discuții zilnice, teme săptămânale de consiliere parentală, ședințe și lectorate cu părinții, vizite la domiciliul copiilor, serbări, lecții deschise, plimbări, cursuri „Educați așa!”, antrenarea părinților în derularea proiectelor tematice, implicarea în organizarea și desfășurarea acțiunilor de voluntariat.

Activitățile de la grădiniță trebuie continuate și acasă. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

În concluzie „cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos, cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, de a avea maniere frumoase în orice situație și cu toată lumea: colegi, frați, părinți, bunici, vecini, profesor și persoane cu care relaționăm. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere se învață mai întâi în familie și mai apoi în grădiniță și școală .

BIBLIOGRAFIE:

Vrășmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002
Revista Învățământului Preșcolar 1-2/2006

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI MIC ÎN MEDIUL FAMILIAL Educatoare NAGY ANA GPN ACĂȚARI –ROTENI Jud:MUREȘ

Copiii sunt bucuria părinților, al familiei, prezentul și viitorul unei societăți. Cu toții ne dorim copii bine pregătiți care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferența. De aceea un rol important ocupă învățarea și educația care încep de la naștere. Perioada de la naștere până la intrarea copilului la grădiniță, apoi la școală, este perioada în care se pun bazele dezvoltării ulterioare a copiilor. În contextul acesta, o educație și o îngrijire timpurie de calitate asigură succesul integrării sociale și personale.

În primii ani de viață copilul are un potențial foarte mare de receptare a informațiilor și cunoștințelor și de formare a deprinderilor care-i vor folosi în viitor, pe tot parcursul vieții. Alături de asigurarea sănătății și îngrijirea cu dragoste părintească, educația are un rol primordial în dezvoltarea armonioasă a copilului. Ca să învețe, copilul trebuie să experimenteze, să se miște, să exploreze, să se joace, să fie el însuși.

Un vechi proverb chinezesc spune:

Când aud, uit. Când văd, îmi aduc aminte. Când fac, învăț. Pornind de la acest proverb copiii trebuie să fie liberi să se implice în mod activ în procesul învățării. Între activitățile de învățare desfășurate în familie și cele din grădiniță există diferențe atât în ceea ce privește conținutul, cât și forma de organizare. Indiferent de locul în care învață copilul, trebuie să știm că activitățile sunt benefice numai dacă corespund nivelului și nevoilor sale de dezvoltare.

Știm cu toții –copiii sunt diferiți, și totuși câteva lucruri îi fac să fie asemenea: toți au nevoie de dragoste, de securitate, de hrană bună și stimulare, toți simt nevoia de siguranță, acceptare, recunoaștere. Toți copiii caută sprijin în adult, și au nevoie de acesta pe măsură ce își dezvoltă încrederea în sine și își dobândesc propria independență. Omul trăiește și se dezvoltă în societate, iar societatea influențează sau își lasă o amprentă definitorie asupra acestuia. Omul este în permanentă interacțiune cu factorii sociali ai existenței sale. În această interacțiune el asimilează normele și valorile societății, modelele de comportament, mijloacele sociale de comunicare umană. Prin aceasta, el este pregătit pentru viața socială, pentru asumarea unor roluri și responsabilități. Acest proces se realizează de-a lungul diferitelor etape de viață, în cadrul unor forme specifice de activitate socială și în cadrul specific al unor instituții sociale: familia, grădinița, școala, instituțiile culturale, mijloace moderne de informare și influențare. Primul cadru cu care se întâlnește este familia. Influența familiei nu se oprește niciodată.

Rezultatele unor cercetări recente au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de 70,63% de către familie. Responsabilitatea creșterii copilului revine cu prioritate părinților, care îi oferă îngrijirile de bază, siguranță, căldură emoțională, înțelegere, îndrumare.

Psihologul Nicolae Mitrofan a sintetizat funcțiile educative ale familiei, după cum urmează: *funcția instituțional formativă* realizată prin influențe directe (răspunsuri la întrebări, explicații și informații despre lumea înconjurătoare), dar și în mod indirect prin mediul informațional din familie (copierea rolurilor pe care le regăsește în familie, asumarea unor tipuri de relații între mamă și tată, între frați etc).

Funcția psihomorală realizată prin modele de conduită oferite de părinți, prin discuții și intervenții pe marginea unor comportamente curente pozitive sau problematice ale copiilor.

Funcția sociointegrativă realizată prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc.

Funcția cultural –integrativă realizată prin implicarea copiilor în viața culturală și prin mediul cultural al familiei.

Tot în familie copilul își însușește *limbajul*. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depind și de modelele oferite de părinți în această direcție, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe cei mici.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament –respectul, cinstea, politețea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În concluzie mediul familial ocupă un loc central în mulțimea factorilor determinanți ai evoluției copilului. Familia este primul univers afectiv, social și cultural al

fiecărui copil, atitudinile părinților având o influență importantă asupra personalității copilului în devenirea sa ca adult.

Bibliografie: Psihopedagogia Învățământului Preșcolar, Wikipedia,
Proiectul pentru Reforma Educației Timpurie, București, 2014

Bazele educației

Nagy Ioana Veronica

Educația primită în primii ani de viață, în familie, definește în mare măsură viitorul oricărui adult. Normele de conduită se învață în familie, cel mai adesea prin imitarea comportamentului celor din jur. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru, deci definiția celor 7 ani de acasă cunoaște mari fluctuații de la o zonă la alta și de la o generație la alta.

Cei șapte ani de acasă au rămas totuși un standard minim, dar oarecum obligatoriu pe care un copil ar trebui să-l atingă înainte de a merge la școală deoarece părintele este cel mai bun educator, fără îndoială. Anton Moisin subliniază faptul că acesta are cea mai eficientă pârgie educativă: *exemplul personal*, singurul care poate asigura rezultate durabile.

În fața unei crize fără precedent a educației au apărut nenumărate cărți de parenting care au totuși câteva idei directe pe care mi-am propus să le prezint în acest studiu.

Astfel, **iubirea** și **emoția** sunt cei mai importanți factori educativi pentru că, așa cum afirmă John Medina, inteligența și echilibrul unui copil nu se dezvoltă în creuzetele unor aparate, ci în brațele unor oameni calzi și iubitori. Evoluția unui copil se produce în prezența unei **puternice legături de atașament** cu un adult pentru că învățarea umană este în primul rând un exercițiu relațional. Nathalie de Boisgrollier arată că o legătură de atașament se consolidează prin activități în familie, alintare, conversații, îmbrățișări, lectură, joc, deci timp de calitate.

Trebuie subliniat faptul că procesul de învățare nu este unul firesc, așa cum firească este, de exemplu, curiozitatea. Creierul este interesat de supraviețuire, și în acest scop, *doar ca un produs secundar, accidental, al unei forțe mult mai profunde: dorința arzătoare, sfâșietoare de a trăi și mâine*, își dezvoltă capacitatea de a învăța limbi străine, de a crea obiecte artizanale, de a memora informații variate. Noi nu supraviețuim ca să putem învăța, ci învățăm ca să putem supraviețui, motiv pentru care orice părinte implicat trebuie să-i creeze copilului un mediu securizant. Dezvoltarea unui copil are nevoie de patru ingrediente-cheie care pot susține învățarea: alăptarea la sân (amplificator real al creierului), discuțiile variate cu copilul (care este deja pregătit pentru asta la 42 de minute după naștere), activitatea deschisă de joacă (dezvoltă creativitatea, inteligența, memoria, abilitățile sociale și combate stresul) și efortul, munca deliberată pe care o face de mic.

Viitorul succes al copilului depinde de **relațiile interumane** pe care este capabil să le susțină, deoarece numai acestea sunt în măsură să creeze un copil echilibrat și fericit. Astfel, copiii au nevoie de supraveghere emoțională echilibrată. Este foarte important efortul părinților de a eticheta emoțiile copiilor pentru a-i calma. Acest obicei este considerat de John Medina *un calmant neurologic*, întrucât simplul fapt de a sta de vorbă are efect calmant asupra sistemului nervos atât la copii, cât și la adulți.

75 de ani de cercetări serioase pe tema fericirii au dus la un singur element important: până la vârsta maturității, prietenii sunt singurul factor predictiv în ceea ce privește fericirea. S-a constatat, de asemenea, un alt element important: este posibil să existe și o componentă genetică a fericirii.

Acei părinți care își lasă copiii să-și exprime liber orice emoție, oriunde și-au abandonat de fapt responsabilitățile parentale și vor crește cei mai dificili copii. **Un moment de criză** este de fapt cel mai propice moment al învățării, deoarece tot ceea ce doare, educă, atât în familie, cât și în politică. *O criză este întotdeauna o lecție potențială*, iar cea mai bună reacție este **empatia**. Empatia, numită și sincronizare psihologică (abilitatea de a înțelege motivațiile și comportamentul unei alte persoane), calmează nervii.

Un alt element important ce rezultă din cercetările în domeniu este **existența unui simț moral universal**.

Steven Pinker, specialist în științele cogniției, afirmă că *ne-am născut cu o gramatică morală universală* ce cuprinde distincția dintre corect și greșit, reacțiile împotriva violenței sociale și empatia, psihologul Paul Bloom vorbește despre sentimentul justiției, despre răspunsurile emoționale la altruism și la grijă și despre dorința de a judeca comportamentul altei persoane, iar psihologul Jon Haidt vorbește despre rănire, corectitudine, loialitate, respect pentru autoritate și puritate spirituală.

Laurance Kohlberg, psiholog la Harvard, afirmă că treapta cea mai de sus pe scara tuturor raționamentelor morale **este o conștiință sănătoasă** pe care unii o consideră înnăscută, iar alții o consideră o construcție socială. **Asumarea interioară** (sau controlul inhibitor) definită drept rezistența la

tentația de a sfida o normă când posibilitatea de a fi prins și pedepsit e nulă este considerată de obicei măsura cea mai importantă a conștientizării morale, obiectivul principal al dezvoltării morale care coincide cu o funcție executivă foarte bine dezvoltată. John Medina subliniază faptul că această funcție executivă este *un mai bun factor predictiv al succesului academic decât IQ-ul*. Dezvoltarea acesteia necesită mult timp, răbdare, empatie și un anumit tip de ghidare.

Creșterea unui copil echilibrat, moral, cu un comportament dezirabil (un copil **cu** cei șapte ani de-acasă) are nevoie de:

- Reguli și recompense clare și consistente, rezonabile (realiste), vizibile pentru toți, aplicate în siguranță;

- Explicarea regulilor;

- Pedepsire rapidă.

Fiecare părinte trebuie să învețe **consolidarea pozitivă**, adică să ofere o recompensă de fiecare dată când copilul respectă regulile. Procedul mai este numit și modelare și este foarte eficient. Cel mai bun argument în acest sens îl aduce Skinner care a reușit să învețe o găină să întoarcă paginile unei cărți în mai puțin de douăzeci de minute. Părinții pot să recompenseze și lipsa unui comportament urât care aduce, de asemenea, beneficii educației.

Alte două strategii importante pentru disciplină sunt **consolidarea negativă** (alinăm durerea copilului imediat pentru a fi uitată) și **pedeapsa** care poate să fie prin aplicare (lași copilul să greșească și să simtă consecințele – ușa de la sobă) și prin înlăturare (părintele scade ceva, înlătură permanent sau temporar un beneficiu).

Pedeapsa poate aduce schimbări importante în comportament, dar trezește mereu emoții negative și resentimente. Ea trebuie să fie fermă, fără excepție (după modelul sobelor fierbinți – te arzi de fiecare dată când pui mâna) și promptă. Cu cât pedeapsa este mai apropiată de momentul greșelii, cu atât mai repede survine învățarea. Pedeapsa trebuie să fie administrată într-o atmosferă calmă, de siguranță emoțională și trebuie să fie urmată de justificare (de ce există regula respectivă și consecințele). Doar acest algoritm poate fi identificat cu **parentingul inductiv** și poate forma copii morali, educați.

BIBLIOGRAFIE

- Anton Moisin, ”Călăuza părinților în educarea copiilor”, Ediția a II-a, Editura Aramis Print, București, 2017.

- Nathalie de Boisgrollier, ”Fericiți la școală. Totul începe acasă. Ghid practic pentru părinți”, Editura Niculescu, București, 2017.

- John Medina, ”Secretele inteligenței copilului. Cum să crești un copil isteț și fericit de la zero la cinci ani”, Editura Globo, București, 2013.

Cei șapte ani de acasă

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 PETROȘANI

Prof. Nagy Monica

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea în jur. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tu“.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul. .

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții fraze: **principii, ordine, atribuiri, porunci** (injoncțiuni), **contraporunci** (contrainjoncțiuni), **programe și permisiuni**.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje **ambivalente** (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau **disjuncte** (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului..Se consideră că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care s-a născut, în care crește. De aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinți, precum faptul că aveți un pian nu vă face părinte” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă”ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil în timpul jocului. Când se implică activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei intră în noastră.

BIBLIOGRAFIE:

- Ion Holban, Ana Giugiuman: Puncte de sprijin în cunoașterea individualității elevilor, E.D.P., București, 1972
- Vlady Flo: Șapte ani de-acasă. Ceea ce ar trebui să aflăm în timpul și după perioada celor Șapte ani de-acasă, Ed. Flomarco, 2001.

Az első hét év: az élet alapjainak kialakulása

Nagy Orsolya
Liceul Reformat Structura G.P.P. Nr.24
Satu Mare

Az első hét év a legfontosabb, hiszen az élet alapjai ekkor alakulnak ki.

Ezért ragaszkodik annyira minden egyház ahhoz, hogy mielőbb megkaparintsa a gyermeket. A zsidók például körülmélik a kisfiúkat. Micsoda marhaság! Azonnal megbélyegzik a gyermeket, megjelölik, hogy ő zsidó – ez pedig elég primitív dolog.

Az állatokkal is ezt teszik, csak azt kibogozásnak hívják. Minden tulajdonos billogot üttet az állataira, nehogy összekeverjék őket. Ez egy rendkívül kegyetlen módszer, hiszen forró acéllal kell égetni az állat bőrét. Így viszont valakinek tulajdonává válik, és utána már nem lehet olyan könnyen ellopni. És mi a körülmézés? Ugyanaz, ami a billogozás. Csak épp itt nem állatokról, hanem gyerekekről van szó. A hinduknak is megvannak a módszereik. Tulajdonképpen minden vallásnak megvan a maga módszere. Ilyen a világ: tudni kell mindenkiről, hogy melyik csordához tartozik. Kinek ki a pásztora? Jézus? Mózes? Vagy épp Mohamed?

Az emberek nem a maguk urai. Az élet első hét évében folyamatosan idomítanak, mindenféle eszmével és ideológiával tömnek tele, ami aztán egész életében kísérni fog, és teljesen elvonja a figyelmedet a valódi képességeidről, megfertőz, és végképp megakadályoz abban, hogy tisztán láss. Mint valami örökké a szemed előtt lebegő fátyolfelhő, mindent elhomályosít.

A dolgok kristálytiszták, a lét tökéletesen átlátható – de a te szemedet vastag porréteg borítja, és ezt a port az első hét évben szórták a szemedbe. Akkor, amikor még annyira ártatlan és bizalommal teli voltál, hogy bármit mondtak neked, azt igazságként fogadtad el. És ami még ebben az időszakban ivódott beléd, azt később nagyon nehéz lesz megtalálnod, mert az már a véredbe is bekerült, a csontvelődig elhatolt. Ezer más dolgot kétségbe vonsz, de a hited alapjait soha nem kérdőjelezed meg.

Ha tényleg szereted a gyermeked, legyen ennek az első megnyilvánulása az, hogy hétéves koráig békén hagyod. Engedd meg, hogy ez a hét év teljes ártatlanságában, feltételektől mentesen, vadon és pogány módon telhessen el. Ha hétéves koráig hagyod, hogy a gyerek ártatlan maradjon, ha nem engeded, hogy mások eszméi megrontsák, akkor később már nem lehet eltéríteni attól, hogy a saját útjára lépjen.

Ha van gyermeked, véd meg magadtól és Óvd mindenkitől, akik befolyásolhatnák: legalább hétéves koráig tedd meg ezt! A gyermek olyan, mint egy kis növény: még nagyon zsenge és lágy, egy erős szél is elpusztíthatja, vagy bármelyik vadállat felfalhatja. Támaszd meg és óvd, de ne börtönözd be! Amikor a növény már nagyobb lesz, a támasztékot is el lehet majd távolítani.

Véd meg a gyermeket minden elképzelhető külső befolyástól azért, hogy valóban önmaga lehessen. Ez az időszak csak hét évig tart – ha ennek a ciklusnak vége, akkor már elég erős és kiegyensúlyozott lesz. El sem tudod képzelni, mennyire erős tud lenni egy hétéves gyerek! Nem tudod elképzelni, mert még nem láttál érintetlen hétévest. Mindenütt csak tönkretett, meghamisított gyerekekkel találkozol. Apjuk, anyjuk, egész családjuk félelmeit és gyávaságát cipelik tovább magukkal. Ezek a gyerekek nem tudnak önmaguk lenni.

Ha a gyereket hét évig nem törik meg... Meglepődnétek, ha találkoznátok egyszer egy ilyen gyermekkel. Úgy vág az agyuk, mint a borotva! A tekintetük tiszta, és mindent azonnal átlátnak. Ráadásul olyan hihetetlen belső erő lakozik bennük, amit még egy hetvenéves átlagember is megirigyelne. Valójában nincs mit csodálkozni ezen, hiszen egy átlagembernek – mivel már az alapok is inognak – egész lényé csak egyre bizonytalanabbá válik a kor előrehaladtával.

Ha szülő vagy, rendkívüli bátorságra lesz szükséged, hogy ne avatkozz közbe. Nyisd meg az ismeretlen irányok felé vezető ajtókat, hogy a gyermek elindulhasson rajtuk és felfedezhesse őket! Nem tudja még, mi rejtőzik benne – de hát ezt senki nem tudhatja. A sötétben kell tapogatóznia. Ne hagyj, hogy féljen ettől a sötétől, ne hagyj, hogy féljen a tévedéstől, ne hagyj, hogy féljen az ismeretlentől. Támogasd! Amikor ismeretlen útra indul, útravalónak add neki minden segítséged, szereteted és áldásod! Ne hagyj, hogy a te félelmeid korlátozzák őt! Neked biztosan lesznek félelmeid, de azokat tartsd meg magadnak! Ne pakold őket a gyerek vállára, mert azzal csak összezavarod!

Importanța “Celor șapte ani de acasă!” în educația copilului

Profesor Naneș Daniela
Colegiul Național “Radu Negru”, Făgăraș

Când vorbim despre copii sensibilitatea noastră, cea a adulților crește și întrucât puritatea sufletelor și naivitatea copilărească ne fac responsabili în mod indirect la păstrarea și protejarea lor pe perioadă cât mai îndelungată, trebuie să investim în ei **sapte ani** valoroși de educație, bune maniere și reguli de moralitate religioasă și socială.

Cei șapte ani de acasă trebuie să fie fundamentali conduitei copilului ce va deveni adult. Dragostea și grija părintească în primii ani de viață oferă copilului stabilitate emoțională și încredere în propriile forțe. Pentru copil, părinții sunt modele de urmat iar educația primită de ei în acești ani, precum și bunele maniere primite dar și regulile de moralitate imprimare în firea copilului, sunt caracteristici esențiale pentru adaptarea copilului în societate. Mediul în care crește copilul, armonia din casă, comunicarea părinților cu copilul, organizarea programului zilnic de către părinți sunt câteva aspecte necesare copilului pentru dobândirea resurselor necesare pentru a face față universului exterior casei.

De asemenea un rol esențial îl deține comunicarea părinte-copil, modalitățile părinților de comunicare care sunt în funcție de conținutul informațional, particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor. Cooperarea și interacționarea eficientă, mediul familial plin de sensibilitate și caldura sufletească, influențează puternic caracterul copilului în creștere.

Un copil ce a primit cei 7 ani de-acasă a primit în acest timp și o inteligență emoțională ce-l va ajuta să-și controleze și să-și gestioneze singur emoțiile, ajutându-l pe parcursul vieții să se descurce mai bine în relațiile sociale și să se simtă mai confortabil în prezența celorlalți. Importanța părinților în viața emoțională a copiilor este esențială, întrucât cei șapte ani de acasă este perioada în care părintele își ajută copilul să-și gestioneze singur emoțiile care nerezolvate se vor transforma în frustrări tot mai mari și tot mai greu de gestionat. Competențele emoționale sunt strâns legate de cele sociale. Legarea prietenilor depinde de abilitatea copilului de a-și gestiona propriile emoții și pe ale celor din jurul lui, fiindu-i necesare la menținerea unei prietenii și de integrare în grupul de prieteni.

Comunicarea copilului prin intermediul desenului este de asemenea foarte esențială întrucât toți copiii au inclinația de a desena și asta chiar înainte de a învăța să scrie. Părinții pot comunica ușor prin desen cu copilul, înțelegându-i dorințele și frustrările printr-o simplă imagine, deși cu trecerea timpului desenul rămâne adesea abandonat, modul de comunicare și de transmitere a informațiilor fiind preluat de alte mijloace mai directe și cu conținut mai clar.

Desenul la vârsta copilăriei este important în formarea personalității și a comportamentului, dar și la dezvoltarea inteligenței emoționale dobândite prin capacitatea copilului de a –și așterne pe hârtie scene imaginare dar și reale, oferindu-i o stare de bine, una relaxantă, devenind o adevărată terapie a sufletului și a ochiului, chiar dacă rezultatele finale nu sunt spectaculoase.

Desenul și culoarea ajută copilul să vadă într-un alt mod formele, culorile, spațiile, lumea din jurul lui, învață să transforme o imagine mintală într-una palpabilă, îi dezvoltă îndemânarea și coordonarea dintre minte și corp având posibilitatea de a-și construi propria poveste prin intermediul imaginilor dar și posibilitatea de a se descoperi pe el însuși și lumea ce-l înconjoară.

Sensibilitatea copiilor este în același timp și sensibilitatea adulților, sensibilitate ce ne modelează comportamentul reciproc în societate și ne învață ce înseamnă respectul între generații diferite. Iar copii respectuoși vor fi tratați cu respect într-o lume în care bunele maniere este o caracteristică pentru adaptarea copilului în societate.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la adevărate valori moștenite de la părinți și transmise mai departe altor generații ce vor apărea într-o lume în care politetea și bunul simț sunt pe cale de dispariție.

Comunicarea în cei 7 ani de acasă

Prof. Nicoleta Năsăudean
Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu”, Cluj-Napoca

Dacă vorbim despre cei 7 ani de acasă, gândul ne duce la anii petrecuți cu familia, la normele de conduită pe care le deprindem în acești ani. Armonia și înțelegerea între părinți, comunicarea, desfășurarea în comun a unor activități contribuie extrem de mult la dezvoltarea copilului. Bunele maniere: ce să faci, cum să faci, lucruri de genul așa da, așa nu, observarea comportamentului celor din jur ne vor conduce la sintagma *cei 7 ani de acasă*.

În primul rând faptele părinților sunt chiar mai importante decât vorbele lor, astfel că părinții le vor transmite copiilor valori precum: sinceritatea, credința, dragostea, curajul. Dacă părintele îi va spune copilului să nu mintă, adultul încălcând acest principiu, atunci cu siguranță rezultatul va fi altul decât cel așteptat. Pentru a li se educa atenția, copiii trebuie atrași în treburile casei, nu pentru că ne-ar fi necesar acest ajutor, ci pentru că numai așa vor învăța să muncească, să se descurce singuri, să lupte pentru atingerea unui scop în viață.

Fiecare familie este unică, precum fiecare copil este unic și nu se cunoaște o rețetă a succesului, un mod singular de abordare pentru a obține cele mai bune rezultate în educarea copilului. Dacă în această perioadă în care se pun bazele pentru viitorul adult, familia nu îi este aproape, se va realiza un dezechilibru în educația copilului. În lumea modernă acesta este „uitat” în fața televizorului sau telefonului, comunicarea defectuoasă sau inexistentă duce la perturbări grave ale comportamentului care duc apoi la dificultăți de învățare și la apariția hiperactivității. Televiziunea nu va ajuta la elaborarea gândirii abstracte, ci va încetini sau va bloca acest proces. Experiența TV nu este una interactivă, ci ea pasivizează total forța de gândire ale omului. Aceasta nu este o experiență vie deoarece copilul nu se implică în dialog, nu caută soluții, comunicarea cu TV fiind una monologică și impersonală. Cert este că ceea ce sădești în cei 7 ani, va dăinui în viața copilului, adolescentului, adultului.

Părinții trebuie să se implice în viața copilului, să îl sprijine în acțiunile lui, să îl încurajeze în orice situație, mai ales în cazul unui eșec, să îl învețe să își depășească limitele. Susținerea copilului din partea familiei în orice situație, îi creează o stare de siguranță cu care se va obișnui și astfel va răzbi atunci când va merge la școală și va fi singur. Copilul le va povesti părinților situațiile dificile pe care le-a avut de înfruntat la școală, cum a trecut prin ele, ce tactică a abordat. Părintele va fi alături de copil, îl va corecta sau îl va lăuda pentru acțiunile sale, tot timpul întreținându-se comunicarea.

Bibliografie

Gheorghe, V.,- *Efectele micului ecran asupra minții copilului*, Editura Prodromus, Asociația Pentru Apărarea Familiei și Copilului, București, 2007.

Cei șapte ani de acasă și importanța figurii materne

Prof. Nastasia Savin
Liceul Teoretic Emil Racoviță, Techirghiol

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă o expresie des întâlnită pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. În plus, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

Orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună „nu”. Acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, atunci când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu în momentul în care suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu, pentru o bună educație, este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre.

Totuși, ce sunt cei șapte ani de acasă?! Trecând peste realitatea societății actuale românești, respectiv că nu mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Indiferent de mediul în care crește, acesta reprezintă ansamblul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Așadar, mama, de cele mai multe ori, dar și tatăl, bunica sau bunicul își pun amprenta asupra educației copilului din cele dintâi clipe. Adică, concret, cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Aceasta se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Iubirea maternă reprezintă întâia formă de afectivitate pe care un copil o percepe. Prin intermediul mamei, copilul reușește să descopere lumea, aceasta oferindu-i siguranța din primele sale zile de viață. Mama reprezintă prima autoritate cu care se confruntă copilul deoarece, în relațiile cu ea, el cunoaște primele reguli, primele obligații, primele forme morale. Rolul mamei, în viața copilului, este fundamental. Mai ales prin natura relației care se dezvoltă între ea și copil. Medicii, psihologii și sociologii spun că mama asigură o stabilitate fizică, sufletească și emoțională copiilor ei pentru toată viața. Așadar, părinții, dar în particular mama, au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte, să și le asume sau să construiască noi reguli și ei odată cu integrarea în societate.

Bibliografie:

Ciofu Carmen, 1998, *Interacțiunea părinți-copii*, București: Editura Medicală Amaltea.

Vrăsmaș, Ecaterina Adina, 2002, *Consilierea și educați părinților*, București: Editura Aramis.

<http://fatitimp.blogspot.ro/2013/02/dezvoltarea-copilului-rolul-mamei.html>

COMUNICAREA PROFESOR – ELEV CHEIA SUCCESULUI ÎN ACTUL EDUCAȚIONAL

Prof. Raluca-Otilia Năsui
Liceul Tehnologic „O. Goga”, Rozavlea
Maramureș

Deschiderea umană generică spre informare, spre cunoaștere, se constituie actualmente într-o condiție obligatorie a surselor de satisfacție, entuziasm, bucurie, ajutor material. În familie, colectivități, singuri ori la serviciu, oamenii transmit idei, gânduri, sentimente, își cunosc semenii și își rezolvă problemele comunicând. Sistem cu ”intrări și ieșiri”, comunicarea – înțeleasă ca parte componentă a vieții psihice, dar și sociale – trebuie prezentată ca o condiție *sine qua non* pentru relațiile umane.

Faptul că omul poate contribui personal la orice situație de comunicare este un lucru deosebit. El are idei, sentimente, o valoare ca om și reacții, răspunsuri senzoriale, motrice pe care le scoate la iveală în momentul în care simte nevoia de a intra în interrelație cu ceilalți.

Evoluția umană din punct de vedere cultural și material a fost posibilă datorită faptului că oamenii au reușit să vorbească, să asculte, să scrie și să citească. Comportamentele verbale constituie una dintre cele mai importante segmente socio – umane.

În practica școlară comunicarea este vehicularea mesajului de la transmitător/ profesor, la receptor/elev. Comunicarea profesor – elev de vârstă școlară utilizează o multitudine de canale, aspectele verbale împletindu-se cu aspectele nonverbale ale comunicării. Și în actul de comunicare care îl reprezintă predarea – învățarea în ciclul primar, comunicarea profesor–elev se construiește simultan, de cel care emite mesajul și de cel care îl receptează. Emițătorul modifică starea receptorului prin mesajul emis, iar interlocutorul modifică starea emițătorului printr-un răspuns care se constituie într-un nou mesaj. Profesorul și elevul sunt pe rând locutor și interlocutor într-un dialog, într-o succesiune de secvențe, ca: emiterea unui mesaj, transmiterea printr-un anumit canal, receptarea sau feed-back-ul. Mesajul se construiește atât în cuvinte cât și în limbajul gesturilor, dar pentru construirea lui interlocutorii au nevoie de un cod interiorizat comun care este în mod curent limba, împreună cu mijloacele nonverbale de exprimare: mimica, gesturile, mișcarea și atitudinea corpului. Profesorul, mai mult ca alt inițiator de dialog, este solicitat să ia act de aceste condiții ale comunicării, deoarece este foarte important să cunoaștem, ca educatorii, căile prin care se dezvoltă procesul de comunicare.

Nu este deloc întâmplătoare atenția care se dă comunicării profesor–elev. Elevii sunt pregătiți în primul rând pentru viață și în viață, în primul rând, ei comunică. Ca să îndrume elevii în procesul comunicării, profesorul trebuie să cunoască el însuși acest proces și să-l stăpânească foarte bine.

Dacă profesorul stăpânește bine informațiile în legătură cu actul comunicării, poate asigura formarea la elev a capacității de a vorbi, de a purta un dialog, de a transmite și primi un mesaj. Formarea acestor capacități trebuie să fie o preocupare constantă pentru profesor. Pentru realizarea acestor obiective, elevul trebuie pus să vorbească, să-și exerseze exprimarea ori de câte ori simte nevoia fără a lăsa să se genereze o stare haotică în clasă. Lipsa unei astfel de posibilități duce la stări de interiorizare, de frică și abținere în exprimarea opiniilor, ceea ce creează personalități introverte și lipsă de comunicare.

O să mă refer în cele ce urmează la un caz concret în care lipsa de comunicare dintre părinte și copil creează mari probleme de adaptare și de integrare a acestuia în colectiv.

Andrei este elev în clasa a V-a. Provenea dintr-o familie cu cinci copii. Îmi amintesc că au trecut mai multe săptămâni în care nu i-am auzit deloc vocea. În rest stătea retras în banca lui refuzând orice contact verbal cu mine sau cu ceilalți copii. La multe insistențe din partea mea începea să plângă. Nimic nu îl mișca: nici jocurile organizate cu ceilalți, nici recompensele primite după unele activități, nu îl făceau pe Andrei să spună ceva. Am discutat binențeles cu familia, încercând să aflu cât mai multe despre comunicarea copilului cu membrii familiei sau cu eventualii prieteni, aceștia răspunzând că Andrei este un copil tăcut, căruia nu îi place să vorbească și că se joacă mai mult singur.

M-am gândit la o modalitate de a-l face să vorbească și i-am dus într-o zi niște cărți cu poze. I le-am pus pe bancă fără să spun nimic. A stat un timp fără să le atingă. După o vreme, în timp ce vorbeam cu ceilalți copii am observat că a început să le atingă, să le mute dintr-un loc în altul, să le răsfoiască. După ce am terminat orele l-am rugat pe Andrei să rămână puțin. A acceptat tacit. După ce a ieșit și ultimul

elev, am auzit o întrebare: ”Mi le dai mie?” Nu îmi venea să cred! Andrei mi s-a adresat, fără să-l solicit. Am încercat să vorbesc de atunci cu el între patru ochi și am observat că era mult mai deschis când eram numai noi doi. De aproape doi ani urmăresc atent comportamentul lui Andrei. Încet, încet s-a integrat în colectiv, după ce i-am rugat pe colegi să îl accepte și să încerce să fie cât mai apropiați de el. Există momente când Andrei comunică la fel ca orice copil, dar în momentul în care este supărat sau are unele probleme, se interiorizează și cu greu pot să-mi dau seama despre ce este vorba.

Toate acestea sunt efectele lipsei de comunicare în familie. După ce am efectuat câteva vizite la domiciliul elevului, am observat că grija părinților pentru alimentație, haine, viața de zi cu zi, primează în fața comunicării cu copiii.

Părinții vorbesc și transmit enorm copiilor în perioada micii copilării, îi învață nu numai să vorbească efectiv, dar și să participe la dialog. Nu este de ajuns ca părinții să asigure nevoile zilnice ale copiilor, dacă nevoia de comunicare este neglijată din cauza problemelor și a stresului cotidian. Andrei va avea mult timp de aici încolo probleme de adaptare la grupuri noi și va fi mereu reținut, tocmai datorită lipsei de comunicare. De aceea este foarte important ca încă din primele zile de viață să comunicăm cu copii, pentru ca aceștia să se integreze ușor și să nu fie complexați și interiorizați. După familie, primul căruia îi revine acest rol este educatorul.

Profesorul care își gândește actul educațional, drept un act de comunicare, bazat pe un ”contract social” și având o ”miză socială”, va fi orientat spre a-și gândi emiterea mesajului în cadrul lecției ca o secvență a unui subtil ”joc de influență socială”, în care îprofesorul și elevii sunt interlocutori influențați de specificul modalităților de comunicare.

Ca să se realizeze corect comunicarea, este necesar ca elevul să fie pregătit pentru această activitate. În cazul comunicării verbale, elevul trebuie să se pregătească pentru ascultare, să accepte ascultarea mesajului până la capăt. În plan mental, ascultătorul trebuie să se gândească de fiecare dată ce ar putea reține din mesajul respectiv.

În concluzie, este ușor de presupus că, atunci când educatorul și elevul știu să comunice, întâlnirea celor doi parteneri va fi în profitul amândurora. Câștigul va fi, în aceste condiții, mai mare decât cel aparent, dat fiind că, pe lângă satisfacerea scopurilor care-i aduce laolaltă, el asigură și o doză crescută de satisfacție personală și interpersonală. Pentru contemporaneitate, a fi pedagog înseamnă, înainte de toate, a ști să explici, să etalezi clar în fața elevilor un anumit conținut, să clarifici și să rezolvi metodic sarcini didactice.

BIBLIOGRAFIE:

1. Faber A, Elaine Mazlish, Comunicarea eficientă cu copiii, acasă și la școală, București, Editura Curtea Veche, 2002
2. Orosan, D., *Factori favorizanți și factori perturbatori în comunicarea didactică*, Conferința Științifică Internațională. Tradiționalism și modernism în educație: realitate și deziderate – Chișinău, 28-30 martie 2003,
3. Orosan, D., *Comportamente comunicative ale învățătorului în raport cu dificultatea formării unor deprinderi la elevi*, Revista Învățământului Primar, , București, Editura Miniped nr.2-3-4/2003
4. Orosan, D., *Problema competențelor comunicative în pedagogia contemporană la elevul de vîrstă școlară mică*, Revista „Târnava – Revistă de Filosofie și Literatură” nr. 4-5-6, Tg.Mureș, 2003,
5. Stroe Marcus, Teodora David, Adriana Predescu, *Empatia și relația profesor-elev*, București, 1987

Respectul în afaceri și cei șapte ani de acasă

Profesor: Nazare Violeta
Colegiul Tehnic “Nicolae Titulescu” Medgidia

Începând cu 1 ianuarie 2007, România este țară membră, cu drepturi depline, a Uniunii Europene. Am pornit de la această informație deoarece consider că indiferent de locul în care ne naștem și trăim trebuie să respectăm regulile unui comportament civilizată. În Austria și Germania spunem Guten tag, în Bulgaria – Dobar den, în Ungaria – Jo napot, în Italia – Buongiorno, în Franța – Bonjour, în Spania – Buenos dias deci, ne salutăm cu politețe. Aceasta reprezintă prima regulă pe care o respectăm, și pe care ne-o însuflă familia: *Fii politicos cu cei din jurul tău !*

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult, dar și mediul social poate avea un impact semnificativ asupra motivației sale viitoare. Trebuie să ținem seama că educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare. Deprinderile, comportamentele și atitudinile acumulate în primii ani de viață reprezintă bagajul de educație cu care pornim la drum.

Societatea ne acceptă așa cum suntem, dar educația primită în primii ani de viață ne ridică sau ne coboară la un anumit nivel de adaptare la lumea ce ne înconjoară. O persoană educată se va descurca mai bine în relațiile sociale, va socializa mai ușor și își va asuma responsabilitățile cu mai multă implicare, va ști să piardă, dar și să câștige cu eleganță.

Abraham Maslow a încercat să identifice motivațiile ce stau la baza acțiunilor umane. Piramida lui Maslow ne indică nivelul la care o persoană își dorește să ajungă. Pornind de la nevoile elementare, parcurgând etapa de apartenență și siguranță unii indivizi se opresc aici. Ceilalți își doresc recunoaștere socială și autorealizare. Dar totuși, omul nu este blocat pe un anumit nivel al piramidei, ci încearcă să accedă pe o treaptă superioară, chiar dacă nivelul anterior poate fi îmbunătățit.

În viața economică, în afaceri, trebuie să fi capabil să iei decizii, nu să aștepti să vină norocul la tine, ci trebuie să iei inițiativă, să îți pui în practică ideile. Oamenii de afaceri au fost și ei copii, iar acum sunt persoane motivate, cu un anumit grad de independență, practici și perseverenți, aplicând în societate ceea ce au învățat în *cei șapte ani de acasă*.

O țară dezvoltată economic are la bază cetățeni educați, care respectă regulile simple de comportament civilizată. În acest mod, fiecare individ ajută societatea în care trăiește și își desfășoară activitatea să evolueze, să se adapteze la cerințele unei societăți moderne, intens tehnologizate.

În mediul de afaceri, încălcarea regulilor de comportament te costă. O afacere se bazează pe respect între parteneri, pe o relaționare eficientă și pe multă seriozitate din partea celor implicați. O comunicare insuficientă și inadaptarea la cerințele colaboratorilor generează o evaluare subiectivă a situației, care va conduce la pierderi financiare.

Așa cum a fost învățat în copilărie, întreprinzătorul trebuie să își susțină părerile și să își apere interesele fără însă a-i deranja pe cei din jurul său. Orice lipsă de respect afectează afacerile. În primul rând, prin pierderea partenerilor, dar și prin diminuarea profitului, fapt ce va conduce treptat la faliment.

În concluzie, așteptările din anumite etape ale vieții indivizilor au la bază eficiența cu care au aceștia gestionat la un moment dat cunoștințele asimilate în *cei șapte ani de acasă*.

„ Tot ceea ce n-avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri. ”

(Jean Jacques Rousseau)

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. primar: Neacsu Ioana Mihaela
Școala Gimnazială „Dumitru Udrescu” Sapata

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obisnuiește-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fii voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "multumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Asadar, cum îl înveți bunele maniere?

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

Cei șapte ani de acasă

Neag Maria
Școala Gimnazială Botiza

Dacă nu ai aripi, degeaba întinzi mâinile!

Pornind de la acest citat, am putea spune că *cei șapte ani de acasă* constituie aripile necesare unui zbor lin sau, mai bine zis, temelia construcției comportamentului și personalității fiecărui tânăr. Când vorbim de *cei șapte ani de acasă*, ne ducem cu gândul la primii ani de viață petrecuți în familie, când copilul învață să fie “om”, învață normele elementare de comportament și limbajul adecvat. Primii ani petrecuți în familie pun, de altfel, bazele unor atitudini, unor norme morale și ale unui comportament potrivit, care vor duce la adaptarea în societate, în mediul social.

Prima normă de conduită este salutul, urmată de comportamentul public adecvat, comportamentul în cercul de prieteni, înțelegerea anumitor norme sociale, recunoașterea propriilor greșeli, tactul și toleranța. Pentru a putea bazele acestor comportamente, familia trebuie să ofere dragoste, înțelegere, reguli de exprimare și atitudine, disciplină. Fără acestea, doar oferind îngăduință, nu vom avea niciodată copii educați, ci doar niște răsfățați mofturoși și impertinenți, catalogați veșnic „fără cei șapte ani de acasă”. Astfel, de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul să-și asume în acești primi ani de viață toate comportamentele unei bune creșteri.

Chiar dacă societatea de azi nu pune accentul pe așa-numiții *cei șapte ani de acasă*, ci pe alte forme educaționale oferite de anumite instituții, lăsând astfel totul în seama altora, consider că normele nescrise ale unei societăți considerate învechite sunt mult mai bune și mai eficiente decât moda zilei de azi, în ce privește educația. Nu înseamnă că a educa este similar cu a oferi libertate nemăsurată propriului copil, ci a-l învăța că a fi educat înseamnă a respecta și nevoile celuilalt, nu numai pe ale sale. Că a avea bun-simț e mai important decât a avea orice, că a vorbi frumos are o valoare mai mare decât a fi respectat forțat, că a ști să răspunzi potrivit unui semen, e mai important decât a fi teribil în exprimare și impertinent. Că vorba frumoasă și zâmbetul îl vor conduce mai degrabă la succes decât alte mijloace pe care le are la îndemână.

Am putea spune, la final, că timpul alocat propriilor copii e mai important decât darurile oferite pentru a suplimenta lipsa noastră. Comunicarea permanentă, prezența zilnică în viața lor, oferirea unor modele comportamentale în familie și respectarea unor reguli sunt mai valoroase decât “abandonarea” copilului într-un sistem educațional de la vârste foarte fragede, trăind astfel cu impresia că vor primii o educație aleasă și fără prezența noastră în viața lor.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv.primar: NEAGA GABRIELA ELENA
Școala Gimnazială Nr.1 MARCA, Sălaj

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții

le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;**
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

DESPRE CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Sunt copil și vreau să pornesc în viață,
Dar ce-nseamnă să am “șapte ani de-acasă”?
Îl întreb pe tata când sosește seara,
N-are timp să-mi spună că-i gata mâncarea.
“-Du-te tu mai bine, să-ți explice mama!”
O întreb pe mama când masa o strânge.
“- O să vezi tu singur când OM vei ajunge!”
Rămân dus pe gânduri...cum să plec în lume
Și să ajung OM când nimeni nu-mi spune
Ce cale să iau, lungă sau întoarsă,
Ca să știu că am ȘAPTE ANI DE-ACASĂ?

(Maria Tudorache)

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Inv. Prescolar Neagoe Anca
Gradinita nr. 53, sector 5, Bucuresti

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.inv.primar Neagoe Irina
Liceul Teroretic Cujmir, județul Mehedinți

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care depind de ele”.

Pentru a putea ajunge la o educație desăvârșită, trebuie ca baza să fie construită treptat, dar temeinic. Astfel, încă de la primele clipe de viață, omul este menit să acumuleze în scopul formării sale.

Primul pas în acest sens îi constituie cei șapte ani de acasă. Asemenea unui pom ce are nevoie de un sol fertil și de grija permanentă pentru a-i putea fi culese roadele, tot așa și unui copil trebuie să îi fie oferite condițiile, educația și îngrijirile necesare. Totul pornește de la celula de bază a societății-familia.

Parinții reprezintă primele persoane cu care un copil intră în contact și de la care urmează să împrumute gesturi, comportament, mod de a gândi și a acționa. Ei sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Drept consecință trebuie manifestată o grijă deosebită în ceea ce privește cadrul familial. Încep să se contureze astfel primele deprinderi din lungul șir ce va urma.

În primii șapte ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune.

Următorul pas face referire la perioada în care copilul intră în contact cu un alt mediu, alți oameni-școala. Cunoștințele avute se completează cu altele noi, un rol semnificativ avându-l învățătorul.

Dacă în primii ani din viață, aceste elemente nu se îmbină, atunci rezultatul poate fi unul precar, necorespunzător. Ele sunt necesare în vederea pregătirii copilului de azi, adultului de maine în vederea integrării în societate, tocmai pentru a-i face față fără probleme.

Cei șapte ani de acasă reprezintă temelia, fundamentul fără de care nu poate exista o dezvoltare armonioasă.

Cei șapte ani de acasă

Neagoe Nicolita Grădinița cu PP nr 3, Drobeta Turnu Severin

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ioan Adrian NEAGU

Școala Gimnazială Slatina-Timiș, Jud. Caraș-Severin

În primii ani de viață, mișcarea este importantă pentru dezvoltarea unui copil: așa învață cum să „lucreze” cu corpul lui, își formează mușchii și descoperă lumea. Un sfert de oră pe zi este suficient pentru exercițiile care le întăresc musculatura, cum ar fi jocul cu mingea sau înotul.

De mic copilul trebuie pus să facă treabă, chiar dacă e doar o mână de om. Sarcinile ușoare sub formă de joacă pe măsura puterilor lui, o să îi facă plăcere și îl responsabilizează. În primii 7 ani de-acasă, e foarte bine să învețe lucrurile de bază, care îi vor fi de folos pe viitor.

Încă de la un an și jumătate copilul trebuie lăsat să încerce să mănânce singur. Se poate observa că nici nu-și nimerește gura și murdărește totul în jur, însă trebuie lăsat cât mai des și o să reușească să se descurce singur, la masă.

De la 2 ani, trebuie învățat să se îmbrace singur, părinții acordându-i doar ajutor și indicații. De asemenea, spălătul pe dinți este o activitate obligatorie pe care trebuie să si-o însușească, făcând din asta o activitate plăcută, distractivă. E bine să i se formeze și un reflex din a se spăla pe mâini înainte de masă, sau când vine de afară.

Până la trei ani, înotul este foarte indicat. Copiii adoră să se bălăcească, iar dacă îi obișnuim de mici bucuria va fi cu atât mai mare.

Bicicleta de echilibru, adică aceea fără pedale, este, de asemenea, o modalitate perfectă de a încuraja un copil de doi-trei anișori să facă mișcare.

La 3 ani, învață-l să-și lege singur șireturile, să se spele pe corp la baia de seară. Chiar dacă el nu se poate spăla bine, e important măcar să încerce, apoi continui tu. Tot de la această vârstă, el trebuie să fie responsabil cu ordinea printre jucăriile din camera lui și, după ce le-a folosit, să le ducă la locul lor, va deveni ordonat pe viitor.

De la trei ani, copiii sunt pregătiți și pentru sporturi mai complexe, ei încep să înțeleagă cât de cât regulile, capătă îndemânare. Putem opta pentru gimnastică, dans sportiv, escaladă – în funcție de temperamentul și preferințelor copilului nostru.

La 4 ani, ia-l la cumpărături și implică-l în alegerea alimentelor pentru acasă. Ca să fie o sarcină frumoasă, la sfârșit, ca răsplată pentru munca lui, cumpărându-i ceva dulce.

De la 4-5 ani, dă-i sarcini ușoare, în casă. Lasă-l să te ajute la gătit, să pună tacâmurile pe masă. Mulțumește-i pentru ajutor și se va simți important și mândru de el. De asemenea, acum ar putea să participe, alături de părinți, la curățenia în casă. Dă-i și lui o lavetă să ștergă praful și vei vedea cât de mult îi va plăcea să «aibă de lucru, ca oamenii mari».

De la 5-6 ani copiii pot practica cam orice sport își doresc ei. Scrimă, arte marțiale, fotbal, volei, ping pong, squash, orice sport îi place și este potrivit pentru temperamentul lui.

La 6 ani e suficient de mare încât să poată avea grijă de animalul de companie. Roagă-l pe copil să-i schimbe apa, să-i dea de mâncare, să-l plimbe afară (sub supravegherea voastră, bineînțeles).

De la 7 ani, copilul va începe deja să aibă grija școlii și va avea sarcini legate de învățatură.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Neagu Nicoleta
Liceul tehnologic "Iordache Golescu" Găești

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **OM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilarii. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Iubește necondiționat și arată-i zilnic asta copilului tău! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări astfel încât copilul tău să prindă curaj și încredere în sine.

Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie. Grijile de zi cu zi îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații strașnice, în familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de niște părinți maturi, mult prea ocupați. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați.

**„Pentru copii este esențial exemplul faptei“
“Cei 7 ani de-acasa” –referat**

**PIP.Antoniou-Marisoiu Violeta –Doinita
Scoala Gimnaziala Nr. 5
Alexandria, jud. Teleorman**

Indiferent de stadiul de dezvoltare al omenirii, expresia “Cei 7 ani de-acasa” apartine exclusive educatiei.

Prin educatie intelegem procesul, actiunea constienta de a forma deprinderi, de a pregati omul ca element activ al vietii sociale.

Referindu-ne la temporalitatea expresiei, aceasta ne plaseaza in primii ani de viata ai copilului perioada ce se caracterizeaza prin prezenta familiei in dezvoltarea acestuia.

E drept ca, de foarte multe ori auzim “e prea mic sa invete ceva”. Cu toate acestea, observam diferentieri in cadrul comportamenntele copiilor. De unde vin acestea? Simplu! Din mediul familial.

Copilul, fara a constientiza “actiunea educativa” copiaza tipurile de comportament existente in viata lui.

Copilul zgomotos, nerabdator, agitat se afla la polul opus al copilului calm, care isi asteapta randul si care respecta norme simple de comportament.

E avarat ca nativitatea este un aspect important in aceasta diferentiere majora. Echilibrul il putem realiza prin a da expresiei “cei 7 ani de-acasa” valoarea cuvenita.

Normele simple de comportament –salutul- sau expresii de de genul “multumesc”, “imi pare rau” sau “te rog frumos” sunt asa-zisele “carti de vizita” ale copilului.

Ele se invata in familie si cu cat sunt mai des folosite in cadrul acesteia, cu atat mai mult copilul va intelege valoarea lor in societate.

Civilizatia presupune respect si toleranta, presupune iertare si ajutor, presupune intelegere si compasiune. A pregati copilul pentru societate inseamna a-i pune la dispozitie exact aceste instrumente pe care el sa le utilizeze in relatiile cu ceilalti.

Interactiunea sociala inasa, va schimba perspective obiectivelor conturate prin educatia din familie.

Ea se va cristaliza in modul in care copilul este perceput de ceilalti. Abia aici, valorificarea “celor 7 ani de-acasa” va exprima stabilitatea si trainicia “educatiei”.

Simpla cunoastere nu presupune atingerea scopurilor prevazute in educatie, ea impune interiorizare si valorificare in fapte a tuturor normelor intr-o maniera intrinseca, launtrica, de “simtire” a educatiei primite in mediul familial si dezvoltat de societate.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR NECHITA GABRIELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION ROTARU” VALEA LUI ION

„Cei 7 ani de acasă” sunt importanți pentru dezvoltarea fizică și intelectuală ulterioară a unui copil. Încă din primele luni de viață bebelușul poate fi supus unor stimulări senzoriale și intelectuale astfel el poate descoperi că lumea este un loc minunat și fascinant. Aceste stimulări, adăugându-se libertății de explorare propriului univers favorizează dezvoltarea precoce a capacităților lui intelectuale, acumulând o doză mare de încredere față de lume și el însuși, aceasta formând lentila celui mai important sistem optic, conștiința de sine.

Un moment important în dezvoltarea copilului este acela când începe să meargă, devine un explorator. Principiul esențial, de unde decurge toată educația, este acela că în toate explorările, copilul trebuie să fie liber să-și fortifice încrederea în sine, dar dacă drumul său este blocat de un flux constant de interdicții, acesta va constitui ruina spiritului său de inițiativă și a dinamismului la vârsta adultă.

Este important să vorbim cât mai mult cu copilul, astfel i se dezvoltă limbajul, prin repetiție îmbogățindu-și vocabularul ceea ce îl va ajuta să comunice cu semenii săi, să învețe mai târziu.

Discuțiile între mamă și copil, care intervin în orice moment al vieții cotidiene constituie cel mai important „bagaj de cunoștințe” pe care un copil îl poate primi. Aceste cunoștințe, aceste ore practice, se pot numi „introducere în misterele lumii”.

Tratați cu respectul cuvenit unei inteligențe în plină dezvoltare, copilul și întrebările sale. Interesul și atenția de care dați dovadă împărtășindu-i din cunoștințele dumneavoastră despre lume și mistere, este unul dintre cadourile cele mai frumoase pe care i le puteți face.

Aparent, autoritățile științifice cele mai serioase spun că în ciuda defectelor evidente ale televiziunii, aceasta are o sănătoasă influență educativă. Fără nici o îndoială, dacă programele ar fi ameliorate, televiziunea ar putea aduce și mai multe avantaje.

Să nu trageți concluzia din toate acestea că aș sfătui copiii de vârstă preșcolară să se uite nelimitat la televizor. Din contră, sunt de părere că dezvoltarea copilului trebuie stimulată prin activități variate, acasă cât și în exterior. Copilul trebuie să alerge, să sară, să meargă cu bicicleta, să se joace în nisip, să construiască, să deseneze, să asculte muzică și povești.

Pentru a avea un copil sănătos din punct de vedere psihologic, trebuie să le dăm posibilitatea să-și exprime sentimentele, deoarece sentimentele reprimite favorizează o sănătate mintală defectuoasă.

Deoarece suntem o societate ce evoluează permanent concepția despre cei 7 ani de acasă, care nu prea mai sunt 7 ani, pentru că deseori copii de aproximativ 2 ani merg în diferite instituții specializate, se modifică.

Astfel, ei ar putea însemna:

- *Să își poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.* (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.).

- *Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.* (Să folosească un limbaj politicos, să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea).

- *Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.* (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor...).

- *Să știe să piardă* (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) *dar și să câștige cu eleganță* (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

NECULA TANIA

Orice părinte își dorește ca fiul/fiica lui să nu dea dovada de proastă creștere, acasă sau în societate. Părintele ar vrea ca acesta/aceasta să fie un exemplu de bună purtare, începând de la comportamentul în familie, până la conduita la școală, teatru, terenul de sport sau vizite.

Părinții au parte de o adevărată provocare în dorința de a oferi copilului "cei șapte ani de acasă". Scopurile tuturor părinților comerg înspre același rezultat indiferent de convingeri, experiențe sau aptitudini, copii bine pregătiți, care să-și găsească locul într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus face diferența.

Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste fragede, nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Copilul deprinde principalele reguli de bună purtare mai mult prin imitare decât printr-un comportament constient.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său. Regulile care formează ansamblul educațional trebuie să fie clare, concrete, constante, coerente și consecvente.

Un copil "bine crescut" știe să salute, știe să răspundă la întrebări, să susțină o conversație, își respectă partenerii de joacă și se conformează regulilor jocurilor, știe ce "se face" și ce "nu se face" în societate. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensilor, recunoașterea greșelilor care nu înseamnă slăbiciune, ci respect și demnitate. Copilul "bine crescut" dă dovadă de tact și toleranță, face diferența între spiritul de glumă și râsul care jignește.

Exemplul personal, perseverența și eforturile susținute ale părinților nu vor întârzia să dea roadele așteptate.

Cei șapte ani de acasă înseamnă: să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație (îi place, îi trebuie, nu vrea să facă etc.), să știe să își susțină părerile și să-si apere interesele fără a deranja pe ceilalți, să fie implicat în ceea ce se întâmplă în jur ca să poată evita situațiile cu potențial periculos sau să poată oferi ajutor la timp cuiva, să știe să piardă dar și să câștige cu eleganță. Foarte importantă este stimularea independenței copilului. Obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să faca alegeri îi va fi mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Școala nu poate ulterior decât să consolideze normele deja deprinse în familie.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Autor: NECULAI MIORIȚA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV - BRĂILA

Educația dată de părinți copiilor până la vârsta de șapte ani înseamnă baza, temelia existenței lor, înseamnă totul pentru acei copii care au primit și însușit educație.

De ce șapte ani? Pentru că, mai întâi copilul învață cum să meargă, apoi să vorbească și vorbește cum l-am educat, cum l-am învățat să se exprime. Părinții sunt modelele de conduită pe care copiii le preiau prin imitație și învățare. Nu trebuie să facem în fața copilului nimic din ce nu vrem să imite.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare ale copilului pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Până la trei ani poate învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Tot părinții sunt cei care formează cele mai importante deprinderi de comportament copilului: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon, să știe adresa unde locuiește, etc.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului și din punct de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic.

Prin menținerea unor legături cu școala, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Raportându-ne la cei șapte ani de acasă...toți trebuie să-i avem și să diseminăm corespunzător ceea ce am primit ca moștenire spirituală. Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate.

În concluzie, acești șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții pe viitor.

BIBLIOGRAFIE

-Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006

-Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

-<http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatarea-copilului/cei-7-ani-de-acasa>

Cei 7 ani de acasă pe rețelele de socializare

Prof. informatică Gabriela Neculcea

**Școala Gimnazială Grigore Tabacaru Hemeiuș Jud. Bacău
Școala Gimnazială Ioniță Sandu Sturdza Săucești Jud. Bacău**

Trăim în lumea tehnologiei digitale, iar în ultimii ani social media face parte din viața noastră zi de zi. Rețelele de socializare reprezintă un aspect important în viața adolescenților, de cele mai multe ori având impact direct asupra percepției acestora în ceea ce privește propriul statut social, relațiile cu colegii și prietenii, lumea în care trăiesc și cel mai important: stima de sine și imaginea despre propria persoană.

Se vorbește mult despre impactul social, relațional și de statut al educației primite în copilăria timpurie, însă e important să urmărim și impactul emoțional al celor 7 ani de acasă. De cele mai multe ori inteligența emoțională a părinților este un factor determinant în formarea inteligenței emoționale a copilului, iar comportamentul acestora în familie vine să completeze acest aspect atât de important, dar deseori neglijat. Până de curând erau considerate importante alte aspecte ale formării caracterului copilului, din care perseverența și dorința de succes ca elemente definitorii în a-și construi un viitor cât mai luminos.

În lumea actuală viața virtuală care se desfășoară în mod foarte dinamic în social media tinde să suplinească la nivel emoțional relațiile interumane din realitatea curentă, elevul hrănindu-și latura afectiv-emoțională cu aprecierile din mediul online, devenind tot mai dezinteresat în a depune efort să-și construiască propriul cerc social. În acest context, echilibrul emoțional construit în cei 7 ani de acasă sau lipsa acestuia devine decisiv în comportamentul său pe rețelele de socializare.

Sunt câteva arii majore prezente în mediile sociale virtuale unde se poate observa impactul educației primite de utilizator în cei 7 ani de acasă ai săi:

#1. Discuțiile contradictorii

La ora actuală aceste discuții sunt din ce în ce mai numeroase, pe Facebook sau pe blog-uri de exemplu, unde toată lumea are câte o părere despre un anumit subiect, care este în majoritatea cazurilor neavizată, ceea ce îi crește gradul de subiectivism în asemenea măsură încât noi ca observatori ajungem să vedem de fapt nu conținutul ei, ci mai curând modul de exprimare a sa, limbajul folosit, ceea ce ne dezvăluie caracterul persoanei care și-o exprimă.

#2. Lipsa delimitării dintre profilul personal și cel profesional

Această delimitare se poate observa cu ușurință la acei utilizatori interesați de statutul propriu în mediul social online, în care își expun afacerea proprie, uneori cu reclamă agresivă, ceea ce denotă o competitivitate excesivă formată încă din copilărie.

#3. Postări agresive pe profilurile cunoscuților

În încercarea de a se face remarcăți, unii elevi utilizatori ai rețelelor de socializare fac postări diverse pe profilurile cunoscuților, însă acestea nu sunt întotdeauna adecvate situației sau a subiectului expus. De cele mai multe ori, aceste manifestări agresive nu au loc exclusiv în mediul online, ci se regăsesc și în clasă, școală, unde comportamentul acestora ia forma de agresiune verbală sau, în cele mai grave cazuri, fizică. Dacă în cei 7 ani de acasă copilul nu a fost învățat despre empatie și respect față de semenii, atunci acestea sunt o parte din consecințe.

#4. Postări intime despre viața personală

Adolescenții suplinesc de cele mai multe ori lipsa de comunicare din viața de zi cu zi cu comunicarea excesivă pe rețelele sociale, acestea conferindu-le un sentiment de apartenență la un grup sau în comunitate. Astfel se ajunge la comunicarea celor mai ascunse gânduri, sentimente și emoții reprimite, lucru care nu este mereu unul benefic, existând riscul ca aceste postări să ajungă la mai mulți utilizatori decât cei estimați inițial. De aceea, comunicarea și încurajarea copilului în a-și exprima emoțiile și a vorbi despre acestea capătă o importanță majoră.

#5. Postări despre locul de muncă

Este un lucru deja cunoscut faptul că angajatorii verifică profilul candidatului pe rețelele sociale înainte de etapa interviului, acesta fiind un factor decizional de angajare în majoritatea cazurilor. Atitudinea și echilibrul personal și emoțional sunt acele trăsături care contează la fel de mult ca și pregătirea profesională dintr-un anumit domeniu. Copilul care în cei 7 ani de acasă nu a învățat cum să-și gestioneze diplomația în exprimarea opiniei, devenit adult acum, va prezenta un risc mai mare de a-și

exprima în social media emoțiile negative despre fostul agajator sau despre foștii colegi, ceea ce îi va impacta viitorul.

Cu siguranță sunt multe alte arii în care educația celor 7 ani de acasă joacă un rol important, acest subiect fiind unul larg și demn de discutat și în alte articole ulterioare. Ca adulți educația primită în copilărie este definitivă în trăsăturile noastre de caracter, dar în același timp trebuie să conștientizăm că aceasta se modelează continuu și trebuie să fim mereu deschiși la feedback-ul celor din jurul nostru, pentru a ne integra și a ne simți bine atât în societate, cât și cu noi înșine.

COMUNICAREA CU COPILUL

NEDELCU ADINA VALENTINA GRĂDINIȚA NR. 53, BUCUREȘTI

Atunci când comunicăm cu un copil trebuie să fim conștienți în primul rând despre relația inegală dintre noi ca adulți și copii. Ca adulți avem o poziție de putere și puterea de a defini situația. În relație cu asistentul social, copilul poate resimți mai puternic această relație de inegalitate pentru că acesta este perceput ca o autoritate. Din acest motiv este important să se creeze o relație de încredere. Această relație de încredere poate fi creată atunci când noi, adulții, dovedim respect față de unicitatea copilului din fața noastră.

O modalitate de a dovedi respect este să apreciem unicitatea copilului. Aceasta înseamnă să înțelegem ce simte el în situația sa și cum vede acesta relațiile cu adulții, precum și să sprijinim copilul în găsirea unei soluții atunci când copilul are nevoie de aceasta sau este în pericol. A aprecia nu înseamnă a fi autoritar, ci a-ți menține autoritatea într-un mod respectuos față de persoana cu care comunicăm.

Putem spune că cele mai importante ingrediente în comunicare sunt:

a) abilitățile interpersonale: ascultarea cu atenție și încurajarea interlocutorului, înțelegerea sentimentelor și a opiniilor sale

b) respectul față de interlocutor

c) capacitatea de a înțelege opinia și situația acestuia.

Comunicarea adaptată la copil presupune:

- Atunci când vorbiți cu un copil, este important să folosiți un stil de comunicare prietenos față de copil, să fiți conștienți de limbajul trupului și de faptul că trebuie să folosiți un limbaj adaptat nivelului de înțelegere al copilului.

- Folosiți întotdeauna un limbaj simplu luând în considerare vârsta, gradul de maturitate și dezvoltarea intelectuală a copilului din fața dumneavoastră.

- Asigurați-vă că mesajul și cuvintele dumneavoastră sunt înțelese corect de copil.

Darul cel mai de preț...Cei șapte ani de acasă

Profesor Nedelcu Ana Maria Cleopatra
Liceul Teoretic Negru Vodă, Constanța

„Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă”

„Nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc la locul nașterii mele... la casa părintească din Humulești...” sunt doar câteva dintre vorbele pline de duh ale marelui povestitor Ion Creangă care mi-au marcat copilăria, viața, întrucât ceea ce suntem, ceea ce vom deveni datorăm părinților noștri, acelora care, cu ale lor creneluri, au încercat, din răspuțeri, să ne facă OAMENI.

Se spune că toată viața înveți, că clipă de clipă intrăm în contact cu oameni și informații care au ca prim scop formarea noastră, clădirea caracterului nostru. Dar oare cum se poate construi ceva fără temelie? Cum pot să mă metamorfozez ... cum pot deveni un fluture... dacă nu am fost învățat cum să ies din cocon?

Prima piatră din temelia devenirii noastre este pusă de părinții noștri, de bunici, chiar de frații mai mari în primii ani de viață când, cu glas dulce sau autoritar, ne îndrumă pașii, ne sfătuiesc ce și cum să facem.

Atunci când afirmăm că o persoană are cei 7 ani de acasă ne gândim la cineva care știe să se comporte în societate, care este cuviincios cu cei din jurul său, care știe să mulțumească sau să spună- te rog... cineva care se respectă pe sine și pe toți cei care călătoresc cu trenul vieții sale... cineva care este sau care va deveni OM.

Cei șapte ani pot fi o metaforă a vieții, o metaforă a sufletului, căci ei sunt cei datorită cărora individul este mai bun, are reale calități de comunicare, de asumare a succesului în egală măsură cu eșecul, de socializare etc.

Educația este cartea noastră de vizită, este plusul pe care mulți îl au, este avantajul care face diferența, este cea care ne deosebește de necuvântătoare. Mama, tata sunt primii care îmi îndrumă pașii în viață, primii care mă țin de mână atunci când cad, dar și atunci când mă tem, sunt aceia care au încredere în mine și care nu mă judecă atunci când greșesc.

Consider că viața poate fi comparată, fără doar și poate, cu un labirint al cunoașterii, din care vor putea ieși cu fruntea sus doar aceia care dețin secretul suprem, cele trei lucruri magice cu ajutorul cărora vor putea să deschidă noi capitole și să pună punct altora. Aceste trei tichete fermecate sunt- RESPECTUL, POLITEȚEA, IUBIREA și ele sunt primite de la părinții noștri și consolidate, an de an, până în momentul în care putem să părăsim cuibul și putem să ne asumăm propriile decizii.

Astfel, consider că respectul, politețea, iubirea sunt doar trei dintre frumoasele lucruri pe care le „învățăm” și le „primim” pe parcursul existenței. Ele sunt cele care ne vor defini ca oameni, care ne vor fi atuuri ori de câte ori vom avea nevoie să trecem peste obstacolele vieții.

Primii 7 ani sunt esențiali în crearea unor punți, în stabilirea unor principii morale, în definirea personalității, întrucât 7 este o cifră magică. 7 sunt minunile lumii, 7 sunt tainele creștinismului instituite de Iisus Hristos, 7 sunt zilele săptămânii, în a 7-a zi s-a odihnit Dumnezeu după ce a creat universul, iar lista ar putea continua la nesfârșit.

Așadar, cei șapte ani de acasă sunt, așa cum am zis încă din titlu un dar al divinității, cel mai de preț dintre toate, deoarece sunt anii de ucenicie, sunt clipele în care noi luăm lecții de zbor, fără teama că vom pica, fără emoția eșecului, dar încrezători în victorie.

Cei
7 ani
de acasă

Cei șapte ani de acasă

Prof. pentru învăț. Primar, Nedelcu Iuliana

Am crescut în perioada când cei șapte ani de acasă erau piatra de temelie pentru viitoarea educație a tinerei generații, dar acum trăim într-un vârtej în care nu mai știm care ne sunt valorile și prioritățile.

Nu mai reușim să păstrăm un echilibru în sânul familiilor noastre. Nu mai reușim să arătăm copiilor ce înseamnă o educație sănătoasă. Un copil bine educat riscă să nu se integreze în colectiv. Rolul nostru, al educatorilor, este să echilibrăm un pic situația, dar cum?

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Din păcate democrația a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare.

Se spune că un copil este oglinda familiei. Încercare părintelui de a-și învăța copilul să vorbească frumos, este în zadar, când el însuși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Încărcarea emoțională al unei astfel de moment este atât de mare încât suprimă înțelegere emoție.

Ce este călduț, obișnuit zi de zi nu se păstrează în sertărașul minții copilului. Dar ce este negativ, rău rămâne întipărit pentru ani și ani.

Cum să învețe un copil ce reprezintă adevărata cultură când boxele părinților vibrează pe melodiile de manele. Ce putem face? Să ducem părinții și copiii la spectacole de balet, de teatru de operetă. Poate vor aprecia măcar câțiva. Poate vor înțelege ce înseamnă cultură. Nu toți, dar dacă unul iese cu zâmbetul pe buze și spune că a i-a plăcut, e lucru mare.

Expresia celor “7 ani de acasă”, pe care omul îi are sau nu-i are, reflectă tocmai importanța pe care aceasta perioadă o are în evoluția psihică a copilului. Copilul se integrează tot mai activ în mediul social și cultural din care face parte asimilând modele de viață și experiențe. Solicitățile complexe și diversificate ale mediului social determină dezvoltarea bazelor personalității, dezvoltarea capacității de cunoaștere și comunicării. Integrarea copilului în colectivitate devine o condiție esențială a stimulării și folosirii optime a potențialului său. Grădinița devine astfel unul din factorii cheie ai dezvoltării copilului în această perioadă de vârstă. Copilul se descoperă din ce în ce mai mult pe sine, realizând că nu este identic cu ceilalți. Tot în această perioadă constientizează că propriile acțiuni (comportamente) produc anumite reacții în mediul lui de viață sau altfel spus avem de a face cu o primă formă de responsabilitate.

Sarcina educatorului este să încercăm să îndreptăm comportamentele deviate. Să responsabilizăm familiile să dea educația cuvenită.

Cei șapte ani de acasă

**Prof. Nedelcu Mihaela, Liceul Tehnologic Petrol, Moreni,
Limba și literatura română**

Expresia „cei șapte ani de acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

-Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

-Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

-Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Astfel, un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, la teatru sau în vizită la rude sau prieteni.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care

copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este minunată, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006

Transmiterea valorilor creștine

Prof. Negoiasa Lenuța
Colegiul Național Carol I, Craiova

Educația constituie o importantă componentă a procesului de spiritualizare a omului, o modalitate eficientă de cunoaștere și autocunoaștere. Copilul trebuie ajutat de părinții săi să-și caute singur calea, să se formeze ca om, nu să-i impună modelul părintesc ca standard de viață, pentru că așa cum este învățat de mic așa va fi și când va fi adult.

Pentru educația acordată copilului părintele va răspunde în fața lui Dumnezeu, iar copilul zidit de părinte va continua să se desăvârșească până când va fi necesar să răspundă pentru actele sale în fața familiei, în fața societății și în fața lui Dumnezeu. Copilul este „puntea” care îi apropie pe părinți de Dumnezeu, dar și liantul care-i unește pe soți, le intensifică iubirea și le-o înobilează, iar părinților le revine rolul impetuos de a-l crește în dragoste și de a-l educa încă de la început, pentru a avea un „fundament bun și frumos, tare, cuviincios și cu bună rânduială”.

Un copil educat, în adevăratul sens creștinesc al cuvântului, este o binefacere pentru societate, comunitatea creștină, și o mândrie pentru părinții care s-au ostenit cu educarea lui. Atunci, „el va rămâne o oglindă fidelă a strădaniilor părinților lui”. Ceea ce deosebește educația copiilor creștini de a celor păgâni este „virtutea sufletului”, care conferă imaginea sfințeniei copiilor, ei devin „icoane minunate ale lui Dumnezeu”.

Educația are menirea de a dezrădăcina ceea ce este vătămător în copil. Unii părinți consideră că minciuna, egoismul, mofturile etc. sunt doar niște ștrengării, însă acestea prind rădăcini și iau forme bine conturate.

Necesitatea deprinderii la copii cu rugăciunea, ascultarea, evlavia în fața lui Dumnezeu, sinceritatea, răbdarea, lepădarea de sine și dreptatea, vor continua la maturitate să-l săvârșească în mod conștient.

◆ Educarea evlaviei

„Dacă ai nenumărate păcate adunate în conștiința ta, atunci născocoște o iertare a păcatelor tale, și anume: crește un atlet pentru Hristos”, adică să înveți copilul să trăiască cu evlavie în lume de când este mic. Dacă evlavia își găsește loc în educația din timpul copilăriei timpurii, iar mai târziu copilul s-a datat viciului, de cele mai multe ori, reînvie în copil cu o putere deosebită amintirea vremurilor nevinovate în care asculta sfaturile mamei, lecțiile simple. Nostalgia acelor clipe inocente deseori îl întorc pe copil în sânul Bisericii renunțând de bună voie la calea rătăcirilor. Mama este datoare să-i dea copilului primele îndrumări religioase, să-l învețe primele rugăciuni.

Educarea în duhul evlaviei cere ca mama să fie evlavioasă în viața cotidiană și în rugăciune, acest exemplu va fi urmat și de copil.

◆ Educarea ascultării

Mulți părinți se plâng de neascultarea copiilor, însă puțini recunosc în aceasta o educație incorectă, incompletă, ori exemplul rău dat de părinți. Ascultarea presupune reprimarea egoismului din pruncie, înfrânarea voinței lor. Sunt momente când se impune a fi refuzate cererile copiilor, deoarece: fie sunt spre vătămarea lor sau nu pot fi îndeplinite, fie sunt permise dar uneori nu i se dau pentru a-l obișnui să-și stăvilească voia și să se abțină, să se obișnuiască cu neajunsurile și cu lepăda de sine.

Referitor la respectul față de părinți, este de remarcat că acesta nu se câștigă prin crize de nervi ale părinților, prin bătaie, blesteme, certuri. În modul acesta se insuflă numai frica, care îl poate obliga pe copil să asculte pe moment, însă nu va fi ceva de durată. Copii își dau seama că părinții, în momentul în care nu vor mai fi supărați, nu vor insista la fel de mult să le fie respectat cuvântul.

Respectul copilului față de părinți se diminuează ori se pierde în situația în care părinții lor vorbesc sau de poartă necuviincios cu bunicii lor, ajungând de cele mai multe ori și ei în această postură. Dacă părinții se ceartă sau se bat în fața copilului și mai cu seamă dacă aceste scene se repetă, ajungând să spună copilului că are neajunsurile unuia sau altuia dintre ei, atunci respectul copilului față de părinte se stinge întru totul. Aceasta se întâmplă și în cazul în care părinții povestesc în prezența copiilor despre evenimentele negative din propria tinerețe sau dacă părinții sunt dedați unor vicii vizibile ca: furtul, beția, desfrâul, bârfa etc..

Ascultarea trebuie să fie un act cu desăvârșire liber, nu din teamă, ci din iubire. Acest lucru presupune ca severitatea să mergă până la hotarul cu iubirea și împreună să fie oferite educației copilului.

În tot ceea ce întreprinde părintele, se cuvine să fie un model, să respecte Biserica și țara, să-și îndeplinească cu supunere obligațiile duhovnicești și lumești .

◆ **Educarea dreptății și a dragostei de adevăr**

„Dacă minciuna este rădăcina tuturor viciilor, dreptatea este începutul și temelia a aproape tuturor virtuților”. Se impune ca părinții să fie cu desăvârșire sinceri și deschiși față de copil și să le demonstreze că are încredere deplină în ei. În situația în care copilul nu spune adevărul părintele verifică acest lucru și apoi discută sever, dar cu dragoste, despre urâtenia minciunii în fața lui Dumnezeu. Sentimentul de rușine îl va determina să destăinuie minciuna și să ia întâmplarea ca lecție pentru viitor.

Părintele să manifeste în compania copilului mai ales, dragoste de adevăr și evlavie față de el, nefățarnicie, deschidere față de credință, religie și adevăr dumnezeiesc. Dacă părinții vor fi mincinoși și ipocriți așa vor deveni și copiii, care vor prelua exemplul.

În cazul în care copilul a destăinuit greșeala va fi iertat, dacă minte atunci se va găsi o formă potrivită pentru a fi pedepsit acest comportament. Se va clarifica faptul că minciuna se pedepsește într-un mod, iar fapta într-altul. Dacă bârfește pe cineva, atunci este necesar să declare că a mințit în fața celor care l-au auzit bârfind, aspect cerut și de morala creștină.

◆ **Educarea înfrânării**

Copilul trebuie să se deprindă cu munca cinstită pentru că prin aceasta își păzește sănătatea sufletului și întărește trupul. Obișnuindu-l pe copil cu obligația de a participa la treburile casnice, el va fi protejat de lenevire. El va fi cooptat în acest scop potrivit cu timpul său liber, cu vârsta și cu puterile sale, evitând a-i pune în pericol sănătatea, timpul destinat odihnei sau învățatului și mai ales evitând a-i provoca dezgustul față de muncă.

Munca și ordinea sunt surori. Vor exista ore fixate pentru somn, învățat, joacă, muncă și de asemeni un loc destinat lucrurilor copilului. Copii vor fi obișnuiți cu măsura la mâncare și la băutură.

◆ **Educația contra invidiei**

Invidia poate foarte ușor să denatureze relațiile dintre frați, prin urmare părinții au datoria de a-i trata și iubi în mod egal, de a-i învăța să se mulțumească cu ce primesc. Trebuie să înțeleagă și să accepte că alții pot avea mai mult sau mai bun, fără să se supere pentru că nu sunt la același nivel, și să știe că nu au voie să-i bârfească sau să-i nedreptățească pe acei copii. Nu-i este permis părintelui să-i cumpere diverse lucruri sau să-l îmbrace în mod deosebit pe unul dintre copii, iar pe ceilalți frați să-i neglijeze. Părinții vitregi nu se vor dovedi mai atașați de copii proprii, în detrimentul copiilor vitregi.

Cel mai de seamă antidot îl constituie sădirea în inimile copiilor a virtuții potrivnice invidiei, adică a dragostei, prin implicarea prin cuvânt și faptă în viața celor din jur, cu prietenie și dorința de a fi de folos.

Dezvoltarea proceselor și capacităților cognitive în școlaritatea mică

Prof.: Negoita Eugenia

Declanșând un proces de adaptare la un mediu și la un sistem de solicitări foarte diferit – ca structură, climat, funcționare – de cel din familie și din grădiniță, școala își exercită de fapt calitatea ei formatoare asupra evoluției psihice a copilului. (U. Șchiopu, E. Verza, Psihologia vârștelor, E.D.P., 1987, p.57)

Cunoașterea începe prin senzații și percepții. Deși maturizarea organelor de simț se termină timpuriu, dezvoltarea senzațiilor este în continuă transformare.

La vârșta de 6-7 ani se lărgește câmpul vizual și se observă o creștere a preciziei în diferențierea culorilor, progrese ale capacității de autocontrol a propriilor emisiuni vocale.

Copilul poate să precizeze auditiv distanța dintre obiecte, după sunetele sau zgomotele care se produc. În această perioadă senzațiile se subordonează noului tip de activitate, învățarea. Aceasta se desfășoară sub forma unor acțiuni distincte : scris, citit, aritmetică, desen, de observare a mediului înconjurător. Senzațiile școlarului mic se vor modela în funcție de solicitările specifice acestor acțiuni.

Pe parcursul micii școlarități percepția evoluează, căpătând noi dimensiuni. Dacă în perioada preșcolară perceperea întregului este o caracteristică, fenomenul începe să dispară la școlarul mic.

În perioada preșcolară percepția este neorganizată, în clasele primare percepția este dirijată spre un scop și se realizează în urma unei instrucții și educații adecvate.

„Spre sfârșitul acestei perioade, percepția se afirmă ca activitate, ca proces orientat și dirijat spre un scop. Învățătorului îi revine sarcina de a dirija procesul observării, de a indica elevilor procedee de examinare (vizuală, tactilă, auditivă) a ceea ce percepe. Pe lângă observație apar și alte fenomene psihice : atenție, memorie, gândire.” (Cosmovici A.)

Un rol important în dezvoltarea percepției îl au jocul didactic și materialul intuitiv.

În perioada micii școlarități înțelegerea presupune reprezentare, intuiție. Când vine la școală, copilul posedă reprezentări despre obiectele din jurul său, însă acestea sunt confuze, nesistematizate. Sub îndrumarea învățătorului, în activitatea de învățare, reprezentările suportă modificări esențiale . Ele devin mai clare, mai sistematice și mai coerente.

Copilul devine capabil să folosească voluntar fondul de reprezentare existent și, uneori, copilul reușește să descompună reprezentarea în părți componente cu care va opera în diferite situații.

Astfel, reprezentarea va ajuta la realizarea proceselor imaginației, gândirii și a diferitelor forme de activitate creatoare. Se formează și reprezentări noi. Copilul capătă cunoștințe despre obiecte și fenomene pe care nu le-a perceput niciodată în mod direct, cunoștințe despre plante și animale din alte țări, despre aspectul unor zone geografice pe care nu le-a văzut niciodată. Copilul înțelege toate acestea apelând la reprezentări, dar nu cele create pe baza percepției directe, ci pe seama percepției unor înlocuitori : schițe, tablouri, mulaje, cuvântul învățătorului care relatează, explică, descrie, povestește.

La școlarul mic volumul atenției este încă redus, copiilor fiindu-le încă greu să prindă simultan în câmpul atenției explicațiile verbale și tablourile intuitive, acțiunile pe care le fac ei și cele făcute de colegii lor, desfășurarea acțiunii și rezultatul ei. „Școlarii mici întâmpină greutăți în a-și comuta voluntar atenția de la ceea ce este superficial, imediat, situativ, spre ceea ce este esențial, la obiect. Slab dezvoltată este și priceperea de a-și distribui atenția în mai multe direcții.” (Gogu P.)

Sarcinile prea numeroase, oboseala fizică și nervoasă, ascultarea pasivă a lecției fără a efectua acțiuni personale, duc automat la neatenție.

Starea nu prea bună a sănătății, procesele psihice lente, pot lipsi atenția de suplețe și flexibilitate. Pentru a limita aceste efecte este necesară o organizare corectă a activității de învățare, solicitarea cât mai frecventă a elevilor, operarea cu diferite obiecte, alternată cu activitatea pe plan mental, controlul intensității vocii.

Respectând aceste tehnici de lucru, învățătorul poate să facă trecerea de la o atenție spontană la o atenție voluntară. Copiii devin capabili să urmărească o explicație timp îndelungat fără a avea un suport material.

„Specific vârștei școlare mici este creșterea volumului memoriei. În fondul memoriei pătrunde un mare volum de informații. Comparativ cu clasa I, la clasa a IV-a se memorează de 2-3 ori mai multe cuvinte”. (Verza E.)

J. J. Rousseau considera învățarea ca un act natural ; el compara mintea omului cu un mugure care, dacă e rațional cultivat, se transformă într-o floare.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Înv. Primar Negoită Mihaela
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION HARALAMBIE”, GORGOTA
JUD. DÂMBOVIȚA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Les sept années de chez nous

Auteur: Negraia Marta Cristiana, professeur de FLE, Ecole numéro 28 Galati

La famille a une influence particulière pour les enfants, qui acquièrent vite certains comportements, certaines coutumes, un style de vie, de la société, de la nature et de ses proches, qui ont de l'autorité dans leur vie. Les relations d'affection en famille (parents, frères, soeurs, grands-parents etc.) et l'enfant doit se baser sur l'autorité et sur le respect.

Les résultats de bien des études montrent que les élèves qui sont entourés par l'amour et l'aide des membres de leurs familles ont des résultats meilleurs que les élèves dont les parents travaillent du matin jusqu'au soir et qui ne passent pas de temps de qualité avec eux.

Au pôle opposé c'est l'amour bruyant, manifesté à tout pas par des embrassements et des bisous qui comblent l'enfant. Celui-ci est l'amour plein de faiblesses des parents qui cèdent toujours au moindre caprice de l'enfant pour lui démontrer combien ils l'aiment. En traitant l'enfant de cette manière, il va se transformer dans un tyran qui croit que tout est à lui et il va acquérir des traits négatifs de caractère, comme l'égoïsme, la véhémence, la manque du respect, des traits qui vont le mettre en conflit avec le milieu social.

Certains parents font des erreurs dans l'éducation de leurs enfants par le changement fréquent de l'attitude: quand ils sont trop sévères, quand ils sont trop maléables. Ce sont peu de situations dans lesquelles les deux parents sont en même temps trop durs ou trop doux. Souvent, les deux parents peuvent avoir des attitudes différentes face à leur enfant. L'un trop sévère, l'autre trop protectif, prêt à le défendre quant aux excès imposés par l'autre parent. La manque de surveillance, le désintérêt pour ce que l'enfant pense est une autre grande faute éducative, qui conduit à la perte du contrôle, celui-ci en devenant un enfant-problème du point de vue social.

Dans les familles désorganisées les enfants souffrent et présentent des troubles nerveuses, de sommeil, d'envie de manger, ils sont triste ou inquiétés. Ce sont des réactions des enfants le cas où les parents se querellent très souvent, ils ne se comprennent pas, et particulièrement dans les familles incomplètes (par le décès, divorce ou la manque très longue d'un des deux parents). Le psychique d'un enfant est sensible dans des situations anormales qui se passent dans la famille. Il sent les moindre échanges d'affection envers lui et entre ses parents, il est fort troublé des querelles, des incertitudes et des malentendus.

Pour un bon développement de l'enfant, pour former une personnalité harmonieuses, ce sont la chaleur d'une maison, l'affection des parents et la compréhension en famille qui sont essentielles. Pour bien grandir nos enfants, il est besoin de beaucoup de tact, d'un mélange correcte de la compréhension et de l'affection des parents, pour qu'il travaille disciplinairement, mais avec joie et plaisir, en aimant et donc respectant ses parents. Si les enfants n'obéissent parfois à ses parents, il faut mieux les expliquer avec du calme et fermement ce qu'il ont fait de mauvais, en leur parlant comme à nos amis, qui nous comprennent et que nous aimons. Ne pas insulter, frapper l'enfant qui a fait une faute, puisqu'il s'effraye, il ne va plus nous respecter et avec le temps, il va s'accoutumer à notre attitude et il va s'éloigner de nous certainement.

Quand il s'agit des conseils, il y en a beaucoup, mais il faut tout de même les rappeler: Dis, s'il te plait, ne parle pas la bouche pleine, dis bonjour quand on rencontre quelqu'un!

C'est mieux quand on reçoit de tels conseils. Dans la majorité des cas, les enfants en tiennent compte. Mais, il peut se passer qu'on fasse aussi des fautes. Et quand cela arrive, on n'est pas très joyeux, parce qu'il y a toujours quelqu'un qui nous fasse des observations. Heureusement, ce problème a une solution: la politesse. Si on est poli, à travers la journée, on échappe aux observations. En plus, on sera apprécié et les autres seront, à leur tour, polis avec nous. Notre vie sera meilleure, plus harmonieuse et même plus gaie.

C'est un petit secret ici: quand on fait des fautes, il ne faut pas s'effrayer, mais il faut se corriger. Et de plus, il faut demander toujours lorsqu'on ne sait pas comment réagir dans une certaine situation, parce que la politesse s'apprend.

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruiti copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.” (Aristotel)

Bibliographie et sitographie:

1. Cei sapte ani de acasa, Michiela Poenaru, ed. Coresi, Bucuresti, 2005.
2. Importanta celor 7 ani de acasa, articol prof. Tanase Marga
3. <https://naitreetgrandir.com/fr/etape/5-8-ans/ecole/fiche.aspx?doc=ecole-lecons-devoirs-accompagner-son-enfant>
4. http://www.douglas.qc.ca/expert_advice/category_id=5
5. <http://www.enfant-encyclopedie.com/divorce-et-separation/selon-experts/comment-les-parents-peuvent-aider-leurs-enfants-faire-face-au>

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

Cei șapte ani de acasă!

NEGREA DOINA

(Lucrare/studiu de specialitate realizat pe baza unei activități didactice comune ale claselor pregătitoare din Școala Gimnazială "G. Coșbuc" din Tg.-Mureș, intitulată "Importanța celor șapte ani de acasă în păstrarea obiceiurilor populare în sărbătorile de primăvară")

Studiile pedagogice actuale abordează destul de des problematica educației primite de copii în cadrul familiei, axându-se în special pe factorii care influențează comportamentul și rezultatele școlare ale acestora. Literatura de specialitate precizează că "dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, scolari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase." (portalinvatamant.ro/articole) Studiile au dovedit în același timp și faptul, că elevii care sunt înconjurați de ajutorul membrilor familiei, crescuți într-un mediu familial aprobator, încurajator, au rezultate mult mai bune la școala față de copiii ai căror părinți lucrează mult și care nu petrec timp împreună cu ei.

Dar de ce este așa de importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra lor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. Într-un cuvânt: astfel copiii stăpânesc mai bine acel ceva, care în accepțiunea populară o denumim "cei șapte ani de acasă".

Situația ideală este cea în care această educație primită din familie se completează armonios cu regulile de conviețuire socială însușite la școală. Dar practica pedagogică este împânzită deseori cu situații departe de cea ideală: de multe ori școala trebuie să umple "golurile educaționale" din cunoștințele elevilor neglijate de părinți, sau al copiilor cu situație educațională specială ai căror părinți, la rândul lor, nici ei nu posedă totalitatea cunoștințelor despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate de care e nevoie pentru realizarea incluziunii școlare. Dar se cunosc și cazuri în care părinții, care sunt în deplina posesie a cunoștințelor comportamentale dorite de societate, pur și simplu aleg să nu le transmită copiilor lor, considerându-le învechite sau fără importanță pentru dezvoltarea caracterului acestora. (Celebrele cazuri de "nu m-am gândit că ar trebui să abodez acest subiect... doar copilul ar trebui să stie...") În aceste cazuri speciale rolul școlii și al cadrului didactic capătă o semnificație mărită: profesorul poate să aleagă să trateze superficial aceste lacune comportamentale, atâta timp, cât nu este în detrimentul actului de predare-învățare de la orele de studiu, refugiindu-se în spatele clișeelelor conform cărora un dascăl trebuie să dezvolte baza de cunoștințe și informații ale elevilor conform fișei postului. Dar în același timp poate să aleagă să corecteze aceste lacune prin organizarea unor activități didactice în cadrul cărora să abordeze deliberat situațiile - problemă. Astfel, în cadrul orelor de dezvoltarea personalității se pot umple unele lacune comportamentale ale "celor șapte ani de acasă".

Activitatea didactică comună a claselor pregătitoare din Școala Gimnazială "G. Coșbuc" din Tg.-Mureș intitulată "Importanța celor șapte ani de acasă în păstrarea obiceiurilor populare în sărbătorile de primăvară" abordează multe aspecte educaționale din acest punct de vedere:

Colaborarea realizată a cuprins o oră de abilități practice și arte vizuale pentru pregătirea și confecționarea unor măștișoare tradiționale. Aici profesorii coordonatori s-au axat pe transmiterea unor informații corecte, cu relevanță etnografică despre originile și obiceiurile legate de purtarea măștișorului. Bazat pe experiența noastră pedagogică putem afirma, că, din păcate, păstrarea cu exactitate a tradițiilor populare, fără accente comerciale, nu constituie prioritate în educația pe care mulți părinți o dau copiilor lor. Deci școala intervine pentru întregirea "celor șapte ani de acasă" prin educația etnografică autentică, prin însuflarea păstrării valorilor naționale. În același timp s-a realizat și educația interetnică prin cunoașterea unor obiceiuri specifice românești, pentru că elevii din clasele pregătitoare de la secția română Pregătitoare A. (prof. Negrea Dorina) și secția de predare în limba minorității maghiare Pregătitoare C. (prof. Molnar-Kovacs Emese) au lucrat împreună la acest proiect.

Colaborarea a inclus și vizionarea repetiției generale ale serbării de 8 Martie intitulată „Din suflet, pentru mama!” pregătită de clasa Pregătitoare B. (prof. Marginean Georgeta) de la Școala Gimnazială "G. Coșbuc". Valențele educaționale ale acestei serbări dedicat mamelor a întregit multe cunoștințe

comportamentale, mai ales în cazul elevilor cu nevoi educaționale speciale provenite din rândul minorității rrom, la care nu există în tradițiile specifice comunității lor această sărbătoare.

La ora de dezvoltare a personalității profesorii coordonatori ai proiectului au continuat să dezvolte idei de bună purtare legate de vizitele elevilor din clase diferite în cadrul orelor de curs și comportamentul adecvat al "clasei gazde/clasei oaspete" în aceste situații educaționale. Bazat pe cunoștințele elevilor din repertoriul "celor șapte ani de acasă" s-au punctat diferențele și asemănările dintre vizitele particulare efectuate cu familia și cele din școală, la clasele paralele.

În concluzie, putem afirma, că activitatea didactică comună a claselor pregătitoare din Școala Gimnazială "G. Coșbuc" din Tg.-Mureș intitulată "Importanța celor șapte ani de acasă în păstrarea obiceiurilor populare în sărbătorile de primăvară", coordonate de profesoarele Negrea Dorina, Mărginean Georgeta și Molnar-Kovacs Emese și-a onorat obiectivele didactice propuse.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Negrean Monica- Mariana
Școala Gimnazială Nr. 1 Agrij

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar Negrilă Marcela
Liceul Teoretic "Callatis" Mangalia-Constanța

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

COPIII ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.NEGRU LOREDANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ COȘTEIU ,TIMIȘ

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permisiuni.

.Se considera că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea că nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care

discută,că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Cei șapte ani de-acasă reprezintă abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

CEI 7 ANI DE ACASA

Scoala Gimnaziala „Alexandru cel Bun” Berzunti, Bacau

Gradinita cu P.N. Buda

Prof. Inv. Presc., Negru Tatiana

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acțiunii, subiectul (agentul) urmărește un scop anticipat sub forma unui proiect. În terminologia designului educațional, subiectul proiectează finalitatea acțiunii sub forma obiectivelor educaționale pentru ca, în funcție de cele proiectate, să elaboreze strategia corespunzătoare realizării lor. În funcție de finalități, sunt selecționate valorile care urmează a fi transmise și sunt alese metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. Totul este subordonat scopului propus și mai ales rezultatului care urmează să fie obținut. În cadrul educației, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfășura în mod concret, sunt animați de anumite intenții, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii și norme, deci totul este organizat și programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcționat. Formularea explicită a scopului este deosebit de relevantă pentru demersul evaluativ. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la „a învăța pentru a ști” la „a învăța pentru a acționa”, la o schimbare de viziune și de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păucii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

E mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Bibliografie:

- „Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;
- „Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.
- „Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

**Prof. Nețuți Ramona Gabriela,
Colegiul Tehnic „ Henri Coandă”, Tg-Jiu**

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar, așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, copilul își întinde mânuțele și își revărsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”, respectiv a copilului.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

„Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre”. Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.”

Este adevărat ca nu prea mai exista cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Astfel, rămâne ideea de bază că normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. <<A fi bine-crescut>> nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății, cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la

medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încerce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

„Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. [...] Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.”

BIBLIOGRAFIE

Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;

Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;

Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înțelepte pentru părinți de la sfinți și mari duhovnici, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2011;

Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi, Maica Magdalena, Ed. Deisis, 2006;

Viața de familie, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

NEICU GEORGETA

Pe parcursul etapelor de dezvoltare din viața indivizilor descoperim că aceste reguli se îmbunătățesc pe parcursul vieții, dar definitiv este modelul oferit de familie. Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani , când intră în treapta preșcolară.

La această vârstă un copil ar trebui să știe să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau reguli de comportament la masă, în vizită, la locul de joacă, în magazin , etc.

Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului. Părinții conștienți de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată și ei înșiși se comportă ca atare pentru că modelul matern este primul imitat de copil

Cei mai mulți dintre părinții zilelor noastre consideră că școala are rolul de a introduce reguli și de a forma tipuri de comportamente, dar nu este oare mai simplu ca fiecare copil să vină deja cu un bagaj de cunoștințe?

Educarea tinerelor generații ar fi mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi ar veni de acasă și nu am încerca să spunem mereu că ni se cuvine totul. Suntem ființe unice , dar trăim într-o societate ce presupune a lucra sau a colabora cu alții de aceea părinții ar trebui să acorde atenție acestor aspecte și să nu considere că tot ce se făcea odată trebuie aruncat.

În mod firesc, orice părinte se întreabă: ”Sunt un părinte bun pentru copilul meu?” sau ”Ce înseamnă să fii un părinte bun?” Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Când copilul este pregătit să primească informații este foarte important modul în care vor fi transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Consider că dezvoltarea morală corectă este extrem de importantă pentru viitorul copilului. Aducerea pe lume a unui copil, încarcă părinții cu o dublă obligație: să le asigure binele material și o dezvoltare morală corectă. Ambele responsabilități trebuie asumate și îndeplinite în ordinea importanței.

Nevoile dezvoltării fizice sunt cele primare, dar ele nu trebuie să degenereze în răsfăț. Un mai mare efort ar trebui să depună părinții, mai ales în anii aceștia în care societatea pare a fi în derivă, pentru formarea sa intelectuală și morală.

În concluzie, până la vârsta preșcolară sau școlară responsabilitatea educației copilului revine părinților. De felul în care ei înțeleg să se preocupe de buna creștere și educarea acestuia oferindu-se , înainte de toate, pe sine ca exemplu depinde consistența **celor șapte ani de acasă**.

„Importanța celor șapte ani de-acasă”

Realizat de, Prof. Nela Nicoleta Ghiorghită
C.S.E.I „ELENA DOAMNA” FOCȘANI, JUD. VRANCEA

„Copilul nu datorează părintelui viața, ci creșterea” Nicolae Iorga

Familia de astăzi trăiește o realitate de zi cu zi total diferită de cea a generațiilor anterioare. Timpul pe care-l petrec părinții cu copiii lor este din ce în ce mai puțin, marea lor majoritate confruntându-se cu realizarea tuturor atribuțiilor din cadrul familiei, la care se adaugă și cele de la serviciu. Părintele trebuie totuși să își facă timp pentru copilul său, deoarece educația acestuia nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze ci și la modul în care trebuie să se comporte cu ceilalți. Realizarea acestui lucru este răspunderea directă a familiei, copilul trebuind să fie obișnuit de mic cu bunele maniere, fapt care-i va fi cheia spre succesul lui social. Copilul care va fi educat de familie în acest sens va dezvolta mai ușor relații sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți față de cel care nu are cei șapte ani de acasă.

Modalitatea cea mai bună de a obișnui un copil cu bunele maniere constă în modelul pozitiv oferit de părinți. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor de viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Încă de la cele mai fragede vârste copilul trebuie să învețe să salute, să spună „te rog” sau „mulțumesc”, însă buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Pe măsură ce crește, el trebuie să învețe în diferite situații, la masă, în vizită, la o petrecere, etc. Bunele maniere au rolul important de a-i modela copilului comportamentul în societate, un copil respectuos va primi la rândul său întotdeauna respectul cuvenit.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Procesul de învățare a bunelor maniere este de lungă durată și trebuie să se facă treptat cu vârsta copilului, părintele manifestând răbdare cu cel mic. Astfel dacă a greșit de câteva ori nu trebuie să fie etichetat ca fiind prost crescut ci e bine să fie ajutat cu răbdare și să i se explice încă o dată modalitatea de comportare în situația dată. Părintele trebuie să fie înțelegător și să-i accepte greșelile, el nefiind încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se manifeste în anumite situații, mai ales că și adulții pot greși uneori. Educația trebuie să se facă acasă, cu discreție, în familie, nu prin prelegeri și critici aduse în public.

În cadrul familial se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume –OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

- Golu M. (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de mâine, București
- Vrășmaș Ecaterina,(2002),Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București
- P.Emil, R. Iucu, (2002), Educația preșcolară în România, Editura Polirom, București
- Negovan V.(2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Nemeth Elisabeta,
Școla Gimnazială „ Benkő Ferenc” Dămăcușeni**

Copiii sunt cele mai minunate daruri pe care ni le dăruiește viața. A fi părinte este o mare responsabilitate deoarece comportamentul părinților își pune amprenta asupra personalității copiilor. Primele persoane din viața unui om care pun bazele unei bune educații sunt părinții înșiși. „O mamă bună face cât o mie de profesori” este părerea renumitului psiholog german Johann Friedrich Herbart, fondatorul pedagogiei ca disciplină academică.

Familia reprezintă primul univers al copilului, atmosfera din familie îl va influența pentru toată viața. Să fii părinte este una dintre experiențele cele mai provocatoare. Creșterea și educarea unui copil cere o mare responsabilitate deoarece copilul trebuie să devină un adult sănătos, echilibrat, un viitor membru al generația următoare.

Primii ani din viața unui copil este hotărâtor în dezvoltarea personalității copilului. În acești ani copilul descoperă, înțelege prin intermediul familiei principiile și regulile lumii în cadrul căruia trăiește. Este foarte important, chiar necesar ca părinții să utilizeze metode pozitive de creștere și educare a copiilor. Un părinte trebuie să cunoască ce anume ajută la progresul copiilor, și ce le împiedică dezvoltarea armonioasă. Trebuie să fie un bun model pentru copiii lui pentru că la această fragedă vârstă - primii ani de viață - copilul asimilează totul asemeni unui burete care se îmbibă din mediul care îl înconjoară. Pentru un copil, părinții lui sunt cele mai dragi și importante ființe într-o lume străină și necunoscută. Comunicarea dintre părinți și copil trebuie să înceapă chiar din prima zi din viața copilului.

Fiecare om deci și copilul este unic. Părintele în primul rând trebuie să-și cunoască copiii, să-i înțeleagă cât mai bine nevoile lor, să dezvolte o relație de atașament sigur cu copiii lor, să adopte forma cea mai eficientă de creștere și de educare a acestora. Copiii necesită timp. În lumea actuală, din ce în ce mai agitată se ajunge de multe ori la concluzia că timpul nu este de ajuns pentru îndeplinirea tuturor obligațiilor. Nu de puține ori în fruntea priorităților nu sunt copiii, ci cariera sau alte necesități care par foarte importante. Dacă copilul va ajunge o prioritate secundară dezvoltarea lui emoțională și psihologică va fi plină de impedimente.

Nevoia esențială a copilului constă în faptul că vrea să fie iubit, vrea să simtă iubirea părintească. Majoritatea părinților își iubesc copiii dar mulți nu reușesc să își exprime afecțiunea în așa fel încât să satisfacă nevoile copilului. Părinții responsabili înțeleg că nevoile copiilor sunt prioritare și doresc să aibă copii responsabili, cu un caracter solid.

Exprimarea consecventă a iubirii trebuie să capete formă precisă și trebuie să se adapteze vârstei și nivelului de dezvoltare a copilului.

La baza unei educații eficiente din familie stă consecvența părinților în satisfacerea nevoilor emoționale a copilului, asigurarea unei protecții fizice și emoționale pentru copil, formarea unei discipline a copilului .

DESPRE COMPORTAMENT

prof. înv. preșcolar NEO SIMINA ILEANA
Grădinița PP 38, Timișoara, Structură PN 19
Timișoara, Jud Timiș

Copiii învață faptul că modul în care acționează și se comportă generează efecte și consecințe asupra acțiunilor/ comportamentelor celor din jur. Felul în care adulții reacționează la comportamentul copiilor le menține sau nu acestora un anumit comportament.

De cele mai multe ori părinții întăresc fără voia lor un anumit tip de comportament problematic al copilului: acordă atenție unui comportament problematic zâmbind sau comunicând verbal sau non-verbal cu copilul oferindu-i copilului jucării sau bomboane.

Dacă adultul râde după ce copilul a spus un cuvânt vulgar, râsul întărește accidental comportamentul verbal al copilului (a spune cuvinte vulgare) și astfel crește probabilitatea ca, cel mic să repete din nou cuvântul vulgar cu dorința de a obține aceeași reacție din partea părintelui.

Ignorarea comportamentelor pozitive, dezirabile ale copilului de către părinți crește frecvența apariției comportamentelor negative, nedezirabile.

Când învață un comportament nou, copii au nevoie de întăriri sau feedbackuri din partea părinților. Dacă aceștia ignoră comportamentele pozitive, nu fac decât să întărească convingerea copiilor că ei pot atrage atenția numai prin comportamente indezirabile/ negative.

Copii învață mai degrabă din feedback pozitiv, când părinții le spun ce au făcut bine dintr-o acțiune sau comportament. Este incorectă opinia conform căreia un comportament se învață când arătăm copiilor ce au greșit!

Cei mici, de cele mai multe ori observă comportamentul celor apropiați lor – părinți, bunici, frați/surori, alți copii, educatoare. Multe din comportamentele sociale și emoționale ale copilului se învață prin imitare și modelare; adeseori adulții nu verbalizează regulile de comportament pentru copil. Astfel, copilul învață implicit acele comportamente care nu au fost verbalizate de către adulți. Această învățare implicită este uneori o una eronată și limitativă, care nu îi permite copilului să cunoască multe din modalitățile de comportament în diverse situații concrete. Dacă copilul nu este învățat cum să facă față furiei/frustrării într-un mod sănătos, el va recurge la acele comportamente pe care le-a învățat implicit din interacțiunea cu ceilalți.

Cele mai frecvente comportamente problematice ale copilului, cum ar fi țipatul, înjuratul, lovitul, sunt rezultatul acestui proces implicit de învățare: copilul nu știe cum să reacționeze în diverse situații problematice pentru el și recurge la acele comportamente pe care le-a observat la ceilalți.

Modul în care părintele formulează o instrucțiune influențează comportamentul copilului. Cele mai frecvente bariere în formularea instrucțiunilor de către părinți sunt:

a) instrucțiuni formulate vag: copiii au dificultăți în a urma instrucțiunile: care nu sunt clare, de felul „Maria, fii cuminte!” sau „George, nu fii obraznic!”;

b) instrucțiuni prea dificile pentru nivelul de dezvoltare cognitivă, socială și emoțională a copilului: uneori așteptările părinților sunt nerealiste în raport cu nivelul de dezvoltare iar copiii manifestă comportamente problematice pentru că nu pot realiza comportamentul așteptat;

c) instrucțiunile sunt urmate și în funcție de momentul în care sunt formulate: dacă unui copil obosit și aproape adormit i se spune cum ar trebui să se comporte când merge în vizită, este puțin probabil ca el să rețină ceea ce s-a explicat;

d) instrucțiunile sunt urmate și în funcție de modul în care sunt comunicate: modul în care părintele exprimă o instrucțiune trebuie să fie congruent cu ceea ce spune; de exemplu, dacă zâmbești atunci când îi spui copilului că a folosit un cuvând nepotrivit la masă, îi produci confuzie și poate să înțeleagă greșit mesajul.

BIBLIOGRAFIE

Ștefan C.A., Kallay E. (2007) – Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari. Ghid practic pentru educatori, p.26. Editura ASCR, Cluj-Napoca.

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ !

Prof. Netejoru Reluta
Scoala Gimnaziala Nr. 1 Videle

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” , este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Importanta implicarii parintilor in educatia copiilor

Profesor invatamant prescolar: Nibu-Gican Monica

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politete. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți

observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Educația în familie

Prof. Înv. primar: Nica Alina Carmen
Școala Gimnazială Roșcani

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării lor în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil a unor valori morale, pozitive, este de asemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit

oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

CEI ... APROAPE 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Nica Daiana – Cristina
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4
RÂMNICU VÂLCEA

Este adevărat că nu mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de ei depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până în momentul când merge la școală. Atunci când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„Dar educația primită în primii ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care aceasta le transmite copilului”, spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii „Grigore Alexandrescu”.

a. Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare:

„Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos” și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

b. Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. El trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și nu trebuie să i se facă observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

c. Modelele

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

d. Recompensa și pedeapsa

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Publicația „Copilul meu merge la școală”, editor MEC prin WYG Internațional, 2006.
- ✓ Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Ed. Fundației România de Măine, București.
- ✓ Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Ed. Curtea Veche, București.
- ✓ Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Primii ani de viață

Prof. inv. primar Nichita Elisabeta
Școala Gimnazială Chețani, jud. Mureș

Maria Montessori a observat cum, încă de la naștere, copilul prezintă elemente ale unei vieți psihice, prin manifestarea unei minți funcționale. Scopul copilului, credea Maria Montessori, „este construcția omului în plinătatea puterii sale și a vieții sale”.

În primii 6 ani de viață, copilul trece prin mari transformări fizice și psihice, de la sugar cu mișcări haotice la un copil activ în mod inteligent. Specific acestei perioade este mintea ”absorbantă” ce le permite copiilor adaptarea la mediul în care trăiesc. Copiii absorb mediul necondiționat, fără prejudecăți, fără a deosebi binele de rău, absorb imagini, ritualuri și comportamente, atitudini, limbaj, gusturi și valori. De aceea, în acești ani, este nevoie ca noi să acordăm o atenție deosebită informației pe care vrem să o transmitem și modului în care o facem. Este vorba despre modelare. Copiii observă și absorb informația exact așa cum este transmisă.

Mediul de acasă, mai ales în primii doi ani de viață, influențează în mod evident dezvoltarea fizică și psihică, dar mai ales dezvoltarea cerebrală. În primul an de viață, creierul copilului se dezvoltă cel mai mult: de la aproximativ 350 de grame la naștere, la 850 grame la un an. Lucrul acesta este posibil datorită noilor legături neuronale ce se formează, precum și procesului de mielinizare care se desfășoară rapid în primul an de viață.

Ca aceste procese să aibă loc, e nevoie de un mediu armonios, dar și de suficientă interacțiune cu mediul. E vorba de **nevoia de ordine și de mișcare a copilului**. Mintea umană funcționează după principiile ordinii universale: zi/lumină, activitate/repaos, succesiunea anotimpurilor, ritualuri, secvențe de lucru, etc. Ordinea fizică a mediului aduce cu sine ordine psihică pentru copil, îl calmează, îi dă puncte de reper și de orientare, îi dă siguranță și posibilitate de explorare.

Copiii descoperă lumea prin **explorarea senzorială**: o ating, o privesc, o ascultă, o gustă, o pipăie și o reconstruiesc în mintea lor, într-un mod inconștient, utilizându-și toate simțurile. Educația specifică acestor primii ani de viață este o educație indirectă, purtând denumirea de „**educația simțurilor**”.

Cunoscând modul în care funcționează învățarea la cei mici: **explorarea senzorială, nevoia de ordine și puncte de reper în mediu, nevoia de mișcare**, e necesar ca noi, ca adulți, să construim un mediu ofertant și să conectăm copilul cu acest mediu.

Acasă, asigurăm copilului un spațiu sigur, securizat, eliminând pericolele fizice, oferindu-i în același timp echilibru emoțional. Mediul de acasă va fi un mediu frumos, estetic, simplu, ordonat care vine în întâmpinarea nevoii copilului mic de mișcare.

Tot în primul an de viață, vocea umană îl atrage pe sugar. El urmărește cu mare atenție fața adultului, gura și buzele în mod special. Simțul vizual, deși slab dezvoltat la naștere, îl ajută să focalizeze exact fața mamei, atunci când este alăptat. Putem ajuta acest interes al copilului pentru limbaj, încă din primele momente, vorbindu-i clar, folosind un limbaj corect, povestindu-i despre ceea ce facem în acel moment, citindu-i din cărți și fredonându-i cântecelele favorite. Armonia sunetelor din natură și muzica ajută mult la procesarea informațiilor de către ambele emisfere. De asemenea, părinții pot stimula dialogul cu bebelușul, imitând inițial sunetele pe care cel mic le emite.

Copilul mai mare va dori să exerseze doar o anumită abilitate, va cere să i se citească doar o anumită carte sau va vrea să se joace minute în șir cu un lucru. Acest fapt face parte din procesul său de învățare, iar el va repeta acest lucru până va învăța ceea ce are nevoie, trecând apoi mai departe la un alt aspect. Exercițiile de viață practică pot oferi din belșug oportunități de exersare și concentrare: să ude florile, să ștergă praful sau să dea cu mopul, să așeze hăinuțele pe uscător sau să pregătească o salată de fructe. Aceasta este munca copilului, activitatea care implică atât mintea, cât și corpul și simțurile sale, având un scop care îl ajută pe copil să se simtă împlinit. Protejându-i concentrarea din timpul lucrului său, copilul va fi mulțumit, calm și din ce în ce mai implicat în mediul și în viața sa.

La 3 ani manifestările comportamentale sunt nediferențiate și implică stări afective confuze: copilul râde și plânge în același timp sau râde cu lacrimi pe obraz. Între 4 și 6 ani, copiii încep să-și stăpânească emoțiile, nu mai plâng, de exemplu, atunci când se lovesc. Tot acum copilul poate să aprecieze prin frumos sau urât anumite trăsături ale obiectelor, fenomenelor, persoanelor etc. Cuvântul condiționează și

dezvoltarea acestui proces psihic. Prin cuvânt, copilul își poate exprima bucuria, tristețea, supărarea. Copiii stresați, frustrați, abuzați emoțional pot prezenta tulburări ale fluxului vorbirii (logonevroze).

Interacțiunea dintre părinți și copii este complexă la această vârstă. Relațiile pozitive dintre copii și părinți permit dezvoltarea pozitivă a personalității copilului, în timp ce relațiile defectuoase dintre părinți și copii au efecte negative asupra copilului, ce se vor manifesta mai târziu în viața adultului prin agresivitate, hiperemotivitate, instabilitate, anxietate.

Copilul înțelege și resimte tot ceea ce se întâmplă în familie. El trebuie protejat de abuz și neglijare în toate aspectele vieții lui. Copiii expuși la violență sau educați prin metode violente, verbale sau fizice, pot dezvolta probleme emoționale și comportamentale care îi împiedică să dezvolte relații sănătoase cu ceilalți și care le vor afecta viața relațională ca adulți.

Atunci când părinții asigură experiențe pozitive pentru copii, de mici, ei îngrijesc și îmbogățesc dezvoltarea corespunzătoare a creierului. Este recomandat să râdem cu copilul, să îl laudăm, să vorbim și să ne jucăm cu el.

Pentru a alege metodele educaționale adecvate, părinții trebuie să își cunoască foarte bine copilul, să știe ce presupune fiecare vârstă, și care sunt caracteristicile ei, să țină cont de părerea educatorului, a psihologului sau a medicului. Atât părinții, cât și educatorii au nevoie să fie susținuți și încurajați pentru a fi implicați în mod activ în viețile copiilor.

Educația începe acasă

NICOARA ANA

Educația timpurie este prima treaptă de pregătire pentru educația formală și se adresează copiilor de la naștere la 6-7 ani, oferind condiții specifice pentru dezvoltarea deplină, în funcție de evoluția individuală și de vârstă a acestora. Educația timpurie încorporează ideea că vârstele mici constituie baza personalității, iar pentru reușita educațională a copilului e necesar să fie antrenați toți agenții cu influențe asupra copilului, pornind de la familie, instituții de educație până la comunitate. În această perioadă educația este un proces holist, care se centrează atât pe dezvoltarea fizică, cât și pe cea cognitivă, socio-emoțională și constă în activități și experiențe care influențează dezvoltarea plenară a copilului.

Dezvoltarea reprezintă un proces continuu de schimbare în cadrul căruia nivelul de mișcare, gândire, simțire și interacțiune al copilului cu persoanele și obiectele din lumea înconjurătoare devine din ce în ce mai complex. Dezvoltarea este un proces multidimensional; o dimensiunea; o dimensiunea cognitivă; o dimensiunea socio-emoțională. Dezvoltarea este un proces integrator, toate dimensiunile dezvoltării sunt interdependente, se află într-o strânsă determinare și relaționare reciprocă, se influențează și se dezvoltă simultan. Dacă un copil se confruntă cu stări de stres emoțional și nu poate face față stresului vor fi afectate capacitățile lui de a se dezvolta fizic și de a învăța. Această interacțiune dintre dimensiuni, distincte din punct de vedere conceptual dar interdependente organic, solicită o atenție asupra "copilului în întregime". Tot ce se întâmplă în primii ani de viață ai copilului este esențial, atât pentru progresul său imediat cât și pentru viitorul său. De aceea educația timpurie are în vedere această perioadă fundamentală pentru dezvoltarea creierului, ce determină progresele în formarea capacităților fizice, cognitive, lingvistice, sociale, emoționale ale copilului. Toate modificările ce au loc asupra domeniilor de dezvoltare ale copilului au la bază interacțiunea acestuia cu oamenii, lucrurile din jur. Un copil care se bucură de atenție, grijă, răbdare, joc, comunicare va manifesta dorința și încrederea de a învăța repede, de a-și dezvolta capacitățile de relaționare. Dezvoltarea umană este determinată de interacțiune dinamică și continuă a factorilor biologici și a experienței, copiii trecând prin procese succesive de asimilare și acomodare. Cultura influențează toate aspectele dezvoltării umane și este reflectată în tradițiile și regulile de creștere a copiilor; Formarea abilităților de autoreglare constituie piatra de temelie în dezvoltarea copiilor mici sub toate aspectele; Copiii sunt participanți activi la procesul de dezvoltare a lor, reflectând dorința proprie ființei umane de a explora și stăpâni mediul; - Relațiile umane și impactul lor asupra individului constituie elementele unei dezvoltări sănătoase. - Dezvoltarea copiilor se produce pe căi individuale, traiectoria lor este caracterizată prin continuitate și discrepanțe, precum și prin contexte culturale semnificative; Timpul în care copilul trece prin experiențe proprii are importanță, dar el rămâne vulnerabil în fața riscurilor și este predispus să accepte influențele protectoare din primii ani de viață până la maturitate. - Dezvoltarea poate fi influențată în copilăria timpurie prin intervenții eficiente, care schimbă echilibrul dintre riscuri și factorii protectori, conducând la prevenția unor probleme sau deficiențe. Educația timpurie are un efect pozitiv asupra abilităților copilului, asupra carierei sale școlare (note mai mari, repetenție scăzută). Copiii dobândesc atitudine pozitivă și motivație pentru activitatea școlară, se îmbunătățește abilitatea intelectuală a copilului pe termen scurt, se schimbă percepția celorlalți asupra potențialului copilului; Educația timpurie dezvoltă abilitățile sociale ale copiilor, independent de mediul de proveniență, atunci când mediul educațional și interacțiunea adult-copil promovează calitatea și incluziunea. Frecventarea unei instituții și durata acestei frecvențări reprezintă o condiție esențială pentru înregistrarea unor progrese în dezvoltarea copilului. Educația timpurie are efecte pozitive asupra integrării sociale a adolescentului și adultului. Copiii proveniți din medii socio-economice defavorizate, care au beneficiat de o educație timpurie adecvată, parcurg un traseu școlar mai lung, se reduce comportamentul delictiv, rate mai scăzute de abandon și o dorință mai mare de a fi integrați în societate. În concluzie, educația timpurie își pune amprenta pe tot parcursul vieții copilului și de aceea programele de înaltă calitate depind în mod direct de: - calitatea pregătirii personalului; - mediul educațional adecvat; - practici de grupare eficiente a copiilor; - un program zilnic științific Printre mijloacele folosite în activitatea cu copilul, jucăria ocupă un loc important, ea fiind necesară pentru a face acțiunile copiilor reale: „șoferul” are nevoie de un „automobil”, „aviatorul” – de un „avion”. Toate acestea sunt legate de o particularitate psihologică interesantă și anume aceea ca trăirile celor antrenați în joc sunt întotdeauna adevărate, sincere, acțiunile lor sunt reale. Menirea fundamentală a

jucării este aceea de a oferi copilului posibilitatea să acționeze, exprimându-și ideile și sentimentele. Jucăriile reușite îl stimulează pe copil să gândească, ridică în fața lui diferite probleme și acest fapt contribuie la dezvoltarea proceselor cognitive. Copiii folosindu-se de cunoștințele anterioare, tind în același timp să obțină informații suplimentare, așa se nasc nenumăratele întrebări, ale căror răspunsuri copiii le rezolvă prin explorare (care se realizează prin încercare și eroare și implicarea tuturor simțurilor). Explorarea presupune încercările și tentativele copilului de a cunoaște și de a descoperi lucruri noi. Este una din acțiunile fundamentale ale dezvoltării copilului. Ea permite cucerirea lumii înconjurătoare și stimulează motivația de a cunoaște, oferind bazele dezvoltării potențialului psihofizic și aptitudinal al copilului. De pildă, o jucărie mecanică, demontată, spre disperarea părinților, oferă un anumit răspuns în legătură cu mecanismul unei mașini, cu modul ei de funcționare

. De aceea, trebuie acordată o atenție deosebită folosirii unei mari varietăți de jucării care au o însemnătate imensă în dezvoltarea cognitivă a copilului, căruia îi stimulează gândirea, îi face cunoscute calitățile și însușirile diferitelor materiale, cunoscând-o prin simțurile sale. Deși jucăriile sunt necesare copiilor chiar și la vârsta școlară mică, caracterul acestora trebuie să rămână specific fiecărei vârste. În cazul copiilor mici, este important să acționeze ei înșiși, adică să se transforme în automobil sau locomotivă, să alerge, să fluiere. Ei au nevoie de o mașină pe care să o tragă cu o sfoară, să o încarce, să o descarce. Pentru cei mai mari prezintă interes mai ales jucăriile care conțin mecanisme. Rolul educativ general al jucăriilor nu numai ca antrenează mișcările, exersează organele de simț, dar ele au și altă valoare, dezvoltă gândirea, operațiile prematematice (grupare, seriare, clasificare etc.), relațiile cauzale și spațiale dintre obiecte și multe alte cunoștințe, deprinderi și capacități.

... 7 ani de acasă!!!

Prof. Ștefan Nicoară
Școala Gimnazială „Aurel Sebeșan” Felnac

Motto:

Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”
Danion Vasile

„Așa spunea bunica, la fel și mama, iar acum spun și eu la fel „Cei 7 ani de acasă se cunosc o viață! sau Pe unde treci în viață, cei 7 ani se văd!””.

Pare o banală frază, dar, de fapt, esența ei ascunde atâta adevăr. Sensul ei, îl particularizează pe fiecare individ, făcându-l unic și de neconfundat. De ce? Pentru că se presupune că „în băgăjelul celor 7 ani”, în care copilul vede și copiază tot ce fac adulții, adică ce spune mama, ce face tata, cum se joacă frații, cum povestesc sau cum ne povățuiesc bunicii, așa va acționa și așa se va comporta și el, ca OM, în viața lui de zi cu zi. Și tot o vorbă spune că „dacă ai cei 7 ani de acasă”, ești un individ binecrescut, un tip cu mult bun simț sau mai pe scurt spus, ești un „OM de caracter”. De ce de caracter? Pentru că, îți formezi caracterul din primii ani de viață, în funcție de mediul social din care provii și în funcție de familia care te-a crescut și te-a educat, punându-ți astfel bazele, „OMULUI, care vei fii mâine”, știi să spui un „bună ziua!” sau un „sărut mâna”, folosești un „te rog frumos” sau un „mulțumesc!”, denotă existența celor „7 ani de acasă”, știi să vorbești și ce să vorbești atunci când trebuie sau să taci când e nevoie, denotă „cei 7 ani de acasă”, știi să oferi sau să dai ajutor atunci când trebuie, la fel, denotă „cei 7 ani de acasă”, sau știi să privești omul în ochi sau să-ți pleci privirea, când e cazul, de asemenea ai cei 7 ani de acasă, știi să fii bun și generos, umil, dau nu ostil, omenos, cinstit și drept cu cei din jurul tău, de asemenea sunt calități pe care le dobândești tot în primii ani de viață, în familia din care provii și lângă exemplele vieții tale viitoare.

De aceea, familia în care copilul, deschide prima dată ochii, în care spune primul „mama”, în care vede primul surâs al mamei și în care simte căldura părintească, trebuie să fie și cel mai de preț exemplu al „OMULUI de MÂINE”, care ori pe unde ajunge și trece, să fie mereu catalogat ca o persoană cu „cei 7 ani de acasă!!!”

În cei 7 ani de acasă e bine să fie susținute micila pasiuni ale copiilor și încurajate aptitudinile: de a confecționa diverse obiecte, de a cânta, de a recita poezii, de a face sport, etc. De asemenea este foarte important ca părinții să își solicite copiii la treburile esențiale ale casei. Prin urmare, familia reprezintă o biserică atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție, afecțiune, dar și cu multă responsabilitate.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea și integrarea armonioasă a copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai ușor și bine în relațiile cu cei din jurul său decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”

Voi concluziona prin faptul că „cei 7 ani de acasă” reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima etapă a copilăriei.

GRESELILE PARINTILOR „LIBERALI” IN CEI 7 ANI DE ACASA

Prof. inv. Prescolar Nicolae Florica, GPP „JUNIOR” SLOBOZIA

Pornind de la premisa ca educatia este cea care desavarseste fiinta umana: „omul nu poate deveni om decat prin educatie”, spune Imanuel Kant, educatie pe care copilul o primeste, desigur, in familie, in gradinita-scoala si de la comunitate, educatoarele intotdeauna au fost primele care au semnalat si corectat greselile de educatie sesizate la venirea in gradinita.

Cu fiecare serie de copii am avut un parteneriat cu parintii in cadrul caruia am urmarit obiective clare, cum ar fi:

- dezvoltarea dorintei de implicare a parintilor, intr-un demers formativ-educativ-coerent;
- identificarea greselilor de educatie si gasirea celor mai eficiente metode de corectare a acestora atat in comportamentul copiilor, cat si al parintilor;
- implicarea nemijlocita a parintilor in cunoasterea surselor de documentare existente in clasa si puse la dispozitia lor, tocmai in scopul usurarii muncii de parinte, evitarea greselilor si transformarea acestei munci in una de succes.

Cu totii vrem sa fim parinti ideali, sa nu ne suparam copiii, sa corespundem standardelor moderne de educare a copilului. Dar, nu toti stim ca nu tot ce e modern, „la moda”, este si sanatos, eficient si ce-i trebuie copilului nostru. De exemplu, dependent de telefon, tableta poate ruina copilaria, provoaca in timp lipsa de rabdare, capacitate de ascultare, de a tine cont de reguli, reduce capacitate de concentrare. Dependenta de tableta, televizor, telefon limiteaza creativitatea, provoaca insomnia, distruge relatia parinte-copil, Copilul este exact cum ne comportam noi cu el. Parintele care utilizeaza des telefonul, internetul, e perceput ca un parinte ocupat care nu are timp de copil. Asa ca el, copilul, va face acelasi lucru: se va refugia, se va calma in lumea data de telefon sau tablet. Il va folosi ca o metoda de respingere cand va fi chemat la masa, la lucru, sa se imbrace, sa iasa afara si va refuza sa le comunice parintilor problemele cu care se confrunta. Aceasta ar fi una din marile greseli facuta de parintii moderni. Alte greseli facute de parintii moderni care formeaza copii rasfatati rebeli, isterici, needucati, cu care ne confruntam din ce in ce mai des la gradinita in ultimii ani:

1. parintii sar prea repede sa-i indeplineasca mofturile copilului. Daca nu vrea sa manance ceva, i se ofera altceva, nu vrea sa bea lapte decat in cana preferata, imediat i se aduce. Este o greseala mare pentru ca el trebuie invatat sa fie adaptabil, flexibil, sa fie recunoscator pentru ce are, sa nu fie atasat de lucruri si sa nu manipuleze orice situatie.

2. Cand este rebel acasa sau in public, cei apropiati ii gasesc scuze de genul: „e doar un copil, are voie sa-si fac de cap”. Scuzele acestea au sa ruineze atat viitorul copilului, cat si imaginea parintilor.

3. Alta greseala: parintii se simt deranjati si nu le permit altora sa-ai faca observatie copilului lor, chiar se cearta cu cei ce isi permit: „E copilul meu, il cresc cum cred eu!”, sunt replici frecvente, in loc sa fie recunoscatori pentru ajutor si implicare in educarea si formarea copilului.

4. O alta greseala este aceea de a-l pune pe primul loc pe copil, ele devine „bossul casei”, il dadacesc, cocolosesc pana la 18 ani, dar acesta sufera ca n u se mai poate adapta societatii fara ajutorul parintilor.

„Lasati-va copilul sa se descurce singur, aveti grija si de voi, astfel o sa invete sa se descurce singur, sa munceasca singur, voi incurajandu-l doar la nevoie!”

EDUCAȚIA, OGLINDA FIECĂRUIA

NICOLAE GEORGETA, profesor la Colegiul Național,, Iulia Hasdeu,, Lugoj

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Politețea - oglinda familiei, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de-acasă-succesul în viață

Prof.inv.primar:Nicolai Angela
Prof.inv.primar: Crăciun Marcela

Consider că educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani. „Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundatia” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreeat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

BIBLIOGRAFIE:

- Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
- Echipa parinti.com
- <http://www.atelierulcudetoate.ro/cei-sapte-ani-de-acasa-4412/>
- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Consilier școlar Silvia NICOLESCU
C.M.B.R.A.E.-C.N. „Emil Racoviță”**

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este utilizată, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, din punct de vedere psihologic, educația din primii ani de care cei mici au parte în familie și definește în mare măsură viitorul adult. Familia este instituția în care se pun bazele educației copilului, se face educația primară, de aici derivând importanța celor șapte ani de acasă. Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei. Este vorba de cea de socializare primară a copiilor, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, dar, la fel de fundamentală și exclusivă, este și cea de asigurare a securității emoționale.

Cei șapte ani de acasă, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărei ființe umane. Este deosebit de important ca micuțul să se simtă iubit, înțeles, încurajat. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, acesta va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia și chiar realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină cazonă.

Prin natura sa, mediul familial implică diversitatea, aici fiind implicați agenți determinanți ca tipul de familie, structura acesteia, statutul socio-economic și cultural, statusul și credințele sale. Diversitatea mediului familial ajută atât la socializarea copilului, prin descoperirea comportamentelor sociale de bază, cât și la individualizarea acestuia, oferindu-i posibilitatea de a se defini și preciza pe sine ca adolescent. Pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului, este de dorit ca mediul familial să îndeplinească anumite condiții. Astfel, în afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte), copilul are nevoie de un anumit climat familial, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. De asemenea, relațiile de afecțiune dintre familie și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc. Copilul este pregătit să primească informații, motiv pentru care este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, iar membrii acesteia au cea mai mare influență asupra lui. Realizarea cu succes a educației primare presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui. Se va spune astfel despre copil că „are cei șapte ani de-acasă”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din

familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră, de ei depinzând ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. De asemenea, expresia „bună creștere” nu este un standard general, ci are forma forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru și, atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor **șapte ani de-acasă**.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Curteanu Nicoleta Camelia
Școala Gimnazială Nr.1 Ghidigeni, jud. Galați

Oricine crește și educă copiii poate fi asemuit cu un arhitect, un constructor. De ce? Pentru că atât la casă cât și la educația unui copil importantă este temelia, baza. Dacă temelia este bine turnată, temeinic construită și primii ani de viață a unui copil sunt decisivi în ceea ce privește formarea lui ca om.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Auzim de multe ori sintagma „nu are cei șapte ani de-acasă”, sau „îi lipsesc cei șapte de-acasă”, dar mereu cu sensul negativ. Auzim rar, chiar foarte rar de faptul că „uite are cei șapte ani de-acasă”. Suferind eu de curiozitate, ușor maladivă, am făcut un soi de cercetare printre elevii mei să vad ei ce cred, consideră ei că au cei șapte ani de acasă, mai este necesară educația și dacă da, cine e responsabil cu educația și cu implementarea lucrurilor de bază, mama sau tata?

Concluzia, deja previzibilă, a fost că MAMA este cea „însarcinată” mai în toate familiile cu predarea și consolidarea noțiunilor legate de viața socială a copilului.

Mama are un rol important, iar relația mamă-copil este esențială pentru dezvoltarea socială a copilului, prezența mamei fiind vitală pentru întreaga evoluție a copilului. Așa cum aprecia pedagogul german J. Fr. Herbart „o mamă bună face cât 100 de profesori”.

Copilul, în primii ani de viață are nevoie de exemple, are tendința de a imita. De aceea adulții trebuie să aibă grijă cum se comportă în prezența lui.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Familia are rolul de a-l ajuta pe copil, de a-l sprijini, de a-i insufla de mic simțul responsabilității, dorința de a face lucrurile corect, de a-l determina să fie un om în adevăratul sens al cuvântului.

Încă de mic copilul învață să se aprecieze pe sine și pe ceilalți, întră în contact cu valorile și normele societății.

În primii ani de viață, în familie, copilul trebuie să-și însușească concepte precum responsabilitate, normă, datorie, interdicție. Cu cât înțelege mai devreme că alături de drepturi are și responsabilități, cu atât mai ușor îi va fi să se integreze în societate, iar acceptarea lui de către ceilalți va fi mai rapidă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Nicula Emilia Adriana
Școala Gimnazială „Andrei Șaguna” Deva

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.ÎNV.PRIMAR NICULEA MARIANA CAMELIA LICEUL TEORETIC JEAN LOUIS CALDERON TIMIȘOARA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din

familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

BIBLIOGRAFIE

Oana-Maria Udrea, psiholog
Mihaela Găișteanu, Psihologia copilului
Jurnalul.ro

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ, cartea de vizită a viitorului adult

Prof. NICULESCU SOFIA
Școala Gimnazială “Angela Gheorghiu” Adjud
Județul Vrancea

Nu de puține ori auzim, în diverse contexte ale existenței noastre: “Are cei șapte ani de-acasă.” sau “Nu are cei șapte ani de-acasă.” Cât de importanți sunt, cu adevărat, acești primi ani de viață ai ființei umane, pe care și-i petrece în mediul familial ori, în situații excepționale, într-un cadru instituționalizat?

Se spune că fiecare copil este o investiție, pentru viitor, a familiei și a societății. De aceea, creșterea și educarea lui trebuie să devină o responsabilitate comună. Cu certitudine că cea mai mare parte a responsabilității le revine părinților, cadrul familial fiind decisiv în dezvoltarea psihică și fizică normală a copilului. Totuși, nu trebuie ignorați factorii externi, precum școala, comunitatea, cercul de prieteni, mass-media, impactul lor asupra formării copilului ca viitor adult.

Până la vârsta de șapte ani, copilul relaționează, în principal, cu membrii familiei, părinți și frați mai mari. Cercul în care se învâрте este relativ redus. Neavând la dispoziție o diversitate de stimuli, de modele, copilul încearcă să copieze din comportamentul celor din jurul său, să împrumute din personalitatea acestora. Adulților din familie, în special părinților, le revine, în acest moment, obligația de a-i cultiva copilului anumite deprinderi, obișnuințe sănătoase, pe care să se construiască, ulterior, propria personalitate. În familie, copilul învață să-și coordoneze anumite mișcări, își dezvoltă vocabularul, pronunția, spiritul de observație, anumite abilități manuale, răbdarea, puterea de concentrare, toate ajutându-l să se integreze mai târziu în comunitate.

Odată cu depășirea vârstei de șapte ani, copilul își lărgeste orizontul de cunoaștere, își diversifică relațiile interpersonale, vine în contact, în cadrul școlii, cea mai mare provocare pentru el, îndeosebi, cu persoane de aceeași vârstă și cu adulți din afara familiei. În acest sens, adaptarea la noile condiții și la noul statut trebuie să se realizeze firesc, în prealabil copilul achiziționând- din universal familial- un bagaj minim de cunoștințe, deprinderi și priceperi. Mulți consideră că educația unui copil se realizează în școală, omițând faptul că aceasta reprezintă doar latura formală. Educația informală, deprinsă în familie, este esențială.

Încă de timpuriu, copilul trebuie încurajat să-și extindă relațiile dincolo de cercul familial. Prietenii îl ajută să devină mai sociabil, mai tolerant, mai generos, mai cooperant. Îl ajută, în egală măsură, să încerce experiențe noi, să trăiască sentimente diverse, îl determină să se adapteze mai ușor la existența în comunitate, căci viața socială capătă o importanță deosebită odată cu vârsta.

Prin urmare, baza personalității viitorului adult se construiește în familie, în cei șapte ani. Copilul este, de cele mai multe ori, oglinda celor care l-au format. Principiile și valorile morale, corecte și profund înrădăcinate în mentalul copilului, se vor regăsi, mai târziu, în faptele bune, constructive ale adultului. Cine va avea de câștigat? Societatea.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PREȘC. NICUȚARU VIORICA
GRĂDINIȚA P.P. "ARLECHINO" GALAȚI**

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult, ca om. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Primul contact pe care copilul îl are cu societatea este prin intermediul familiei. Familia reprezintă un partener foarte important în educația copilului. Educația este o obligație a familiei, a statului, a fiecărui individ în parte. De toți acești parteneri depinde formarea personalității copilului și devenirea lui ca om de mâine. Relațiile din sfera familiei sunt de tip special, având la bază sentimente de dragoste și respect reciproc. În dezvoltarea sa, copilul, ia ca și model, mai întâi, părinții. Aceștia le spun copiilor ce e bine, ce e rău, ce e drept sau nedrept, ce e urât și ce e frumos în comportament. Tot în familie, în primii ani de viață, copilul primește primele modele comportamentale: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, grija față de lucruri și multe altele. Influența educativă pe care o exercită familia este implicită și face parte integrantă din viață.

Copilul se naște, trăiește în primii ani ai vieții și se formează ca om în mijlocul familiei. Acesta își însușește primele comportamente sociale, prin imitație și prin interacțiune, mica copilărie e dependentă de tipul relațiilor din familie. Familia îi oferă copilului atmosfera necesară dezvoltării fizice, cognitive și psiho-sociale. Părinții sunt cei care cunosc cel mai bine copilul, sunt martorii principalelor evenimente din viața lui și fac sacrificii pentru el.

Când vorbim despre **cei 7 ani de acasă** ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „te rog”, „mulțumesc”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Deoarece copiii învață prin imitare, cel mai bun mod de obișnui copilul cu bunele maniere este ca părinții să reprezinte un model pozitiv pentru acesta. Astfel, lucruri simple precum “te rog”, “mulțumesc”, salutul trebuie să fie printre primele exemple de bune maniere pe care copilul și le însușește în cadrul familiei. De asemenea, copilul trebuie să știe ce se cuvine și ce nu în diferite situații precum: la o masă, când avem musafiri, într-o vizită, la o petrecere, la școală, pe stradă, în mijloacele de transport în comun etc. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Învață că așa cum se poartă el cu oamenii din jur, la fel se vor purta și ceilalți oameni cu el, copiii respectuoși sunt tratați cu respect.

Comunicarea, timpul petrecut alături de copil, activitățile desfășurate împreună cu acesta sunt esențiale pentru dezvoltarea armonioasă, pentru modelarea comportamentului acestuia. Copilul iubește jocul, învață prin joc așa că părinții pot “profita” de acest aspect, și prin joc îl pot învăța norme de comportament, exemple de bune maniere. Astfel, copilul se poate bucura de copilărie, jucându-se, fără a se simți constrâns să se maturizeze, să învețe lucruri care, poate, i se par complicate. În această perioadă (cei 7 ani de acasă) copiii trebuie să învețe să își exprime sentimentele, emoțiile, și să își rezolve problemele, conflictele în mod pașnic, violența nu este niciodată o soluție. Părinții trebuie să fie consecvenți, să respecte ei înșiși regulile pe care copilul trebuie să le respecte, dar atunci când copilul încalcă una din aceste reguli involuntar să înțeleagă și să îl ierte, pentru ca nimeni nu este perfect, până și cei mai buni oameni greșesc.

Părinții sunt modele pentru copii așa că aceștia trebuie să fie foarte atenți la ceea ce fac sau spun pentru că pot influența negativ dezvoltarea copilului. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social

În concluzie, pentru a i se dezvolta toate aceste deprinderi, copilul trebuie să simtă că este iubit, apreciat, și să nu fie mințit, ca și el la rândul lui să iubească, să aprecieze și să fie sincer, să spună adevărul.

Bibliografie:

- “Cei 7 ani de acasă – Codul bunelor maniere pentru copii”, Michiela Poenaru, Ed. ePublishers, 2013;
- “Psihopedagogie”, Constantin Cucoș, Ed. Polirom, 2009;
- “Laborator metodic”, Ed. Miniped, 2006;
- “Revista învățământului preșcolar”, 3-4/2010, Ed. Arlequin, 2010;
- “ Revista învățământului preșcolar”3-4/2014, Ed. Arlequin, 2014;

Webliografie:

- <http://www.suntparinte.ro/cei-7-ani-de-acasa-sfaturi-pentru-parinti>
- <http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>
- http://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihiologilor-1_553e4f3dcf376e359c73dc/index.html

”Cei șapte ani de acasă”- baza formării morale și spirituale a copilului

Profesor:NINU T.IRINA
Școala gimnazială ”Ștefan Ciobotărașu”
Localitatea Lipovăț, județul Vaslui

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Primul instrument de stabilire și reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social este familia. Din familie, copilul își însușește și conștientizează importanța discernerii dintre ”a fi bine să facă...” și ” a nu fi bine să facă...”. De asemenea, condițiile necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza conturării personalității copilului, respectiv a viitorului adult, sunt asigurate de familie.

Am putea spune că prima școală pentru copil este viața în familie. Este ”școala emoțiilor”. În familie învățăm să ne recunoaștem propriile emoții dar și reacțiile celor din jur față de acestea, învățăm cum să ne exprimăm aceste emoții, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este prima școală care pregătește copilul pentru viața socială. Ea oferă garanții de moralitate, este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. Familia îl învață pe copil să își împlinească datoria față de societate, să-și disciplineze voința, îl învață ce înseamnă respectul, demnitatea, libertatea interioară. În același timp, mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate- condiții necesare constituirii unei atmosfere prielnice pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia este ”cea mai necesară școală de omenie”. În cadrul familial, copilul deprinde disciplina, spiritul de inițiativă, ideea de demnitate, dreptate, iubire, respect, sacrificiu – elemente de bază ale vieții sociale. Școala are rol informativ în special, familia are un profund rol formativ. La vârsta școlară, cele două instituții(familia și școala) continuă, pe un drum comun, formarea copilului ca om plecând de la bazele puse de familie în cei ” șapte ani ” premergători acestei perioade. Copilul ”absoarbe”din mediul familial primele impresii, formându-și conduite și comportamente prin mimetism și contagiune directă. Copilul, prin excelență, imită comportamentul părinților. În zilele noastre, foarte multe familii necesită o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual. ”Modelul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.”(Marie-Claude, Beliveau)

Familia este cea care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Dacă legăturile dintre membrii unei familii nu sunt de dragoste și respect, atunci aceasta nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și, prin urmare, de dezvoltare umană. Un copil care se naște și vede în primii ani de viață violență în familie, va percepe această situație ca fiind una normală și va proceda la fel dacă este baiat, sau va accepta ,ba chiar va căuta în subconștient același tratament când va fi adult, dacă este fetiță. Excepțiile sunt foarte rare. Copiii privați de o reală asistență din partea familiei reprezintă, în majoritatea cazurilor, viitorii delincvenți.

Pentru orice persoană, familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea copilului, asigurând condiții de securitate și de protecție atât fizică, cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Cei ”șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să dăruiască iubire celor dragi, să-i respecte pe cei în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi apreciat pentru asta și tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant și responsabil.

Cei șapte ani de acasă

Prof.pt.inv.prescolar Nistor Andreea Alexandra
Grădinița Parava, Com. Parava
Județul Bacău

Cei șapte ani de acasă sunt o oglindă a educației pe care părinții o oferă copilului în prima parte a copilăriei.

Atunci când ne referim la cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului până la 7 ani.

Spunem că un copil are cei șapte ani de acasă atunci când acesta este bine crescut, știe să salute, spune mulțumesc, te rog, se comportă frumos cu cei din jur.

În familie copilul deprinde principalele reguli de bună purtare în special prin imitare.

Copilăria este perioada esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social. Familia este cea care oferă primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Modul în care se comportă părinții reprezintă primul model social important asupra copiilor, privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și de relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Până la 3 ani copilul învață bunele maniere în familie.

După această vârstă, când se înscrie la grădiniță, își formează noi comportamente.

La grădiniță copilul învață încă de la intrare să salute colegii și pe doamnele educatoare. La masa ei învață reguli de igienă, poziția corectă a corpului.

În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate a vieții sociale.

Activitățile prin care se pot forma cei șapte ani de acasă în grădiniță sunt diverse: povestiri, poezii, cântece, jocuri de rol, dramatizări.

Pentru a forma cei șapte ani de acasă am decis să aleg la grupă opționalul “Codul bunelor maniere pentru cei mici”

În cadrul acestui opțional copiii învață reguli de bază ale salutului, cum trebuie să se comporte în familie, la masă și în diferite medii, să folosească formule de politețe, să respecte reguli de igienă personală, să recunoască reguli de circulație.

Foarte important pentru construirea celor șapte ani de acasă este realizarea unui parteneriat cu părinții. Parteneriatul dintre grădiniță și familia duce la o educație solidă. Acesta are o mare importanță în creșterea și dezvoltarea copilului.

Grădinița este cea care completează și lărgeste educația din familie.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. înv. primar Nistor Liana – Monica
Școala Gimnazială „Ioan Vlăduțiu” Luduș, jud. Mureș

„Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pânțele te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor”. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Părinții reprezintă un model pentru copii, de la naștere și până la vârsta maturității. Rolul părinților în educația copiilor este esențial, copiii fiind modelați de părinți încă de la vârste fragede. Nu degeaba se vorbește de cei „șapte ani de acasă”, aceștia fiind cei mai importanți ani în care copiii învață principiile după care se vor ghida în viață. Părinții trebuie să se implice în educația copiilor, în primul rând pentru că este obligația lor morală. În momentul în care concepi un copil, îți iei responsabilitatea că îl vei crește așa cum trebuie și că îi vei oferi educația necesară. Rolul părinților în formarea copiilor, dezvoltarea lor ca personalități și pregătirea lor pentru viață este unul decisiv de cele mai multe ori. În funcție de educația pe care o primește în familie, un copil va ști să se descurce de unul singur în viață sau nu.

Rolul de părinte nu este deloc ușor pentru că trebuie să alegi ce este mai bun pentru copilul tău și să te asiguri că el se va dezvolta sănătos, într-un mediu plăcut. Mai mult decât atât, părinții trebuie să fie prezenți oriunde, la orice oră pentru copiii lor și să vegheze asupra lor chiar dacă acest lucru pare uneori imposibil din cauza treburilor casnice sau a stresului de la locul de muncă.

Familia este privită de multe ori ca o instituție socială, este prima școală prin care trece copilul și în care învață regulile de bun simț și ce înseamnă responsabilitatea și respectul. În acest sens, rolul părinților în educația copilului este acela de-a îndruma, de-a ocroti și de-a le oferi mediul propice învățării.

Desigur, nu există reguli în educarea copiilor. Fiecare părinte își va educa copilul după cum va crede de cuviință. Există anumiți părinți permisivi, în acest caz rolul părinților în educarea copiilor fiind destul de neînsemnat, caracterizat de o implicare scăzută în activitățile copilului și inexistența unor norme sau conduite după care copilul se poate ghida. Cea de-a doua categorie de părinți sunt cei autoritari, aceia care consideră că rolul părinților în educația copilului este extrem de important și stabilesc tot felul de reguli și norme rigide pentru a se asigura că cel mic va primi educația necesară. Ultima categorie de părinți sunt cei autorizați, care combină normele rigide cu libertatea. Mai exact, acest tip de părinți încurajează dialogul deschis, luarea deciziilor importante prin consultare și autonomia de acțiune.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Despre educația primită în familie se pot creiona anumite generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

➤ **Salutul:** este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „*Bună ziua!*”.

➤ **Comportamentul în public:** un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

➤ **Comportamentul cu prietenii:** manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

➤ **Înțelegerea normelor sociale:** prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc; spunem cuvintele magice: „*Te rog!*”, „*Mulțumesc!*” și „*Cu plăcere!*”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

➤ **Manierele la masă:** o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

➤ **Recunoașterea greșelilor:** „*Îmi pare rău!*” este, la fel ca și „*Te rog!*”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că

recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

➤ **Tact și toleranță:** un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Toate acestea sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este perseverența și exemplul personal, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE:

• Mitrofan, I., Mitrofan, N.- Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991;

• Ionescu, M., Negreanu, E.- Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA PREȘCOLARULUI

Inv.prof.preșcolar Nistor Marcela
Grădinița cu P.P. „Voinicel” Zemeș, Bacău

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Comenius, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii chiar merg mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Noi, adulții, suntem adesea copleșiți de grijile zilnice și ne este tot mai greu să ne aducem aminte cum vedem lucrurile prin sufletul copilului care am fost.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de părinți-precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la casă se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

“Atâta timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în fața măreției copilului; atâta timp cât nu vor înțelege că vorba COPIL nu este decât o altă expresie pentru ideea de MAIESTATE; atâta timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși sub înfățișarea copilului, că la picioarele lor se joacă istoria, nu-și vor da seama că au tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe, pe cât n-au puterea și nici dreptul de a impune legi în mersul astrilor...” (Ellen Key)

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format decât atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol. Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-și asume și răspunderea formării lor mentale și sentimentale.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare

Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

1. **Danion Vasile**, Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. înv. primar: NISTOR MARIA
Șc. Primară Nr. 1 Oșand

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină. Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor. Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu. Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților. Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă. Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște. Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor. Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor. Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți. Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI 7 ANI DE ACASA

Prof. NISTOR MARIA Grădinița cu P.P. "O lume minunată" Curtea de Argeș

În zilele noastre nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Astfel, printre principalele comportamente care compun un copil „bine crescut” regăsim:

1. Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

2. Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

3. Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

4. Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

5. Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

6. Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

7. Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la

fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cert este ca educația trebuie să existe, doar ca fiecare copil are ritmul său de evoluție individualizat, iar părinții trebuie să depună eforturi pentru educarea copilului în primii 7 ani de viață.

Cei sapte ani de acasa!

Prof.înv. preșcolar: Nistor Mihaela Grădinița Nr.1 Slănic Prahova

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema timpului alocat familiei. În momentul în care un copil depășește mediul familial și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții copilului, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o schimbare a programului zilnic ceea ce duce la diferite comportamente ce reflecta educația și atitudinea membrilor din mediul familial și apropiat. Dacă prescolarul este obișnuit cu normele de conduită, atunci adaptarea în grădiniță sau în alte situații este mult mai ușoară.

Educația primită acasă care definește bagajul educativ – comportamental

“ Cei sapte ani de acasă” se poate creiona prin: salut, comportament în public, comportament cu prietenii de joacă, înțelegerea normelor sociale, recunoașterea greselilor, tact și toleranță.

Bagajul educativ – comportamental “ Cei sapte ani de acasă” nu se dobândește peste noapte ci în timp și cu răbdare. Copiii mai întâi copiază comportamentul adulților în societate dar și mediul familial, apoi îl transpun în propriul său comportament și atitudine. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădiniță, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joacă de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

În mediul prescolar se încearcă însușirea acestui bagaj dar trebuie susținut și de către familie. Munca personalului didactic este în zadar dacă nu are susținerea părinților. Deoarece mai mult timp este petrecut acasă în cazul în care copilului care frecventează grădinița cu program scurt.

Mediul familial este exemplul cel mai important pentru copil / prescolar. În primii șapte ani de viață se formează deprinderile de bază ce vor caracteriza un adult “bine crescut” cu atitudine morală și comportamentală civilizată.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ

NIȚĂ ANDA-ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA VÎLCĂNEȘTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000;
Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003
Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
Editura Esențial Media
Esențial În Educație
Cei șapte ani de acasă!

❖ **Prof.Înv.Preșc. Niță Frusina Dănuța**
❖ **Grădinița P.P. nr.42, Constanța**

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.” Valeria Mahok

Celebra metaforă prin care caracterizăm o persoană este tradiționalul „cei 7 ani de acasă”. Așa cum se și specifică în zicala noastră, este vorba de cei 7 ani petrecuți în sânul familiei de un copil, ani care își pun amprenta în formarea personalității lui ca om în societate. Acest fragment din existența oricărui copil, din strămoși era parcurs acasă, deci responsabilitatea în totalitate, pentru instruirea și educarea lui, aparținea părinților. În zilele noastre copilul nu-și mai petrece această perioadă din viață, numai acasă cu familia, ci, în mare parte la grădiniță. Această „mare parte” cum am numit-o poate deveni foarte mare parte în cazul în care copilul frecventează grădiniță cu orar prelungit, iar dacă este preșcolarul unei grădinițe cu orar normal, un timp mai redus. Această reorganizare contemporană și modernă a vieții sociale, prin oportunitatea de a beneficia de instrucție și educație specializată pentru copiii din cea mai fragedă vârstă, încă de la un an, prin folosirea de către părinți a creșelor, schimbă puțin înțelegerea semnificației metaforei din titlul nostru. Adică, mulți dintre cei de acasă, implicați în formarea copilului, tind să transfere această sarcină de educație a individului, instituțiilor de învățământ. Acest fenomen se perpetuează chiar și după vârsta de 7 ani a copilului. În acest referat voi aborda câteva reguli esențiale în creșterea și educația copilului, făcând o paralelă între atribuțiile familiei și ale instituției de învățământ, nu ca o comparație ci ca o modalitate colaborativă care să se completeze una pe cealaltă, în folosul copilului.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

- 1. Învăță-l să se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- 2. Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!
- 3. Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
- 4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
- 5. Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
- 6. Nu abuza în nici un fel de copil** - fizic, emoțional, verbal, etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
- 7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente;** numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
- 8. Învăță-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
- 9. Petrece cat mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
- 10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic ca îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obraji, îmbrățișări, etc.

„Copiii sunt bucuriile părinților, când aceștia nu le moștenesc viciile.” Valeria Mahok

Bibliografie:

1. Breban, S., Gongea, E., Ruiu, Ge., Fulga, M., (2002), Metode interactive de grup, Editura ARVES, Craiova
2. Claparède, É., (1975). Psihologia copilului și psihopedagogia experimentală, Editura Didactică și Pedagogică, București.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. Niță Marinela Valerica
Grădinița cu PP Inocența-Găești

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Întelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Cei 7 ani de acasă

Prof. Nițu Andreea
Grădinița cu p.p.nr.13, Focșani

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament coresponsabil al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este

important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În concluzie, pentru a nu fi puși în situații delicate, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Responsabilitatea celor 7 ani de acasă

Prof. înv. primar NOROCEA CAMELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GH. DIBOȘ", COMUNA MĂNEȘTI

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea, el știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune *bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu, la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent.. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună *mulțumesc*, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Astfel, responsabilitatea celor 7 ani de acasă cade, în mare măsură, pe umerii părinților, pe răbdarea cu care aceștia își modelează copiii, pe grija și atenția cu care îi înconjoară și îi educă pentru viitor.

Cei șapte ani de-acasă

Prof. Norocel Marcela

Școala Gimnazială „George Voevidca”, Câmpulung Moldovenesc

Când rostim cuvântul „acasă” ne gândim, de obicei la familia noastră, la căminul nostru, la locul cel mai apropiat unde omul întotdeauna se întoarce; este locul în care omul primește prima educație, în care doarme, mănâncă, bea, în care se simte în siguranță; este locul în care copilul se formează ca om având o familie. Familia este celula vieții pe pământ, fiind întemeiată de Dumnezeu în Rai, când a zis: „Nu este bine să fie omul singur pe pământ; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Facere 2, 18).

Din punct de vedere creștin, familia este o comunitate de viață și iubire; ea este o „mică biserică” sau „biserica de acasă” în măsura în care părinții își cresc așa cum trebuie copiii, cu atenție și responsabilitate. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Orice părinte își dorește să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri oferite de Dumnezeu, de educația copiilor, de modelarea lor, de trebuințele lor elementare, răspunde familia, răspund părinții.

Dostoievski spunea: „Suprema pedagogie este casa părintească”.

De aceea, „cei șapte ani de acasă” reprezintă anii cei mai importanți din viață în care ne creem un caracter și un comportament și suntem cu toții „modelați” de către părinți pentru a ajunge la un ideal, precum olarul se îngrijește și modelează cu atenție și migală lutul, spre a obține „opera” perfectă. Primii ani sunt „temelia” noastră și, cu cât această temelie este mai solidă, cu atât ea este și mai rezistentă.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec timpul, din ce în ce mai puțin alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problemele de la serviciu și, din dorința de a le oferi cât mai mult copiilor, ca să nu ducă lipsă de nimic material neglijează, de cele mai multe ori, ceea ce este mai important, comunicarea cu ei. Se bucură când stau cuminți în fața calculatorului sau televizorului și își pot face treburile, de multe ori uitând să-i mai verifice ce urmăresc sau ce fel de jocuri practică și cumpărându-le ce doresc, numai să nu-i deranjeze. Însă, degeaba le cumpără toate bunătățile, toate jucăriile, copiii au nevoie de părinți care să-i iubească, să-i înțeleagă și cu care să comunice, să fie prieteni.

„Copilul nu este o jucărie, el este crucea care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”¹

De aceea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, deoarece caracterul fiecărui om se conturează și se formează în această perioadă, iar educația nu înseamnă doar a-l învăța să vorbească, să mănânce, să scrie, să citească sau să socotească, ci să învețe și cum să se comporte cu ceilalți. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Nu e ușor să oferi educație unui copil, dar e obligatoriu. Amprenta acesteia se va vedea ulterior în evoluția și personalitatea copilului. Educația copiilor constituie „cea mai mare artă, pentru că, în timp ce toate celelalte arte urmăresc un folos în lumea de aici, educația creștină a copiilor are ca scop dobândirea bunurilor viitoare și veșnice.”²

Părinții sunt modele pentru copil. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul va reacționa așa cu a văzut la mama sau tatăl său în cuvinte, gesturi, expresii și comportamente. Degeaba îi spunem celui mic să nu țipe, dacă părinții se ceartă de față cu el; degeaba îl certăm când vorbește urât, dacă părinții folosesc cuvinte urâte și înjurături. Bunele maniere se predau prin puterea exemplului. De aceea, este foarte important ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să domnească iubirea și pacea, unde să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei rugăciuni; dacă părinții îi vor duce de mici la Biserică, vor iubi casa lui Dumnezeu, se vor uni cu Hristos, vor cunoaște viețile sfinților și bucuriile spirituale, care au un rol important în formarea personalității lor.

Sfântul Ioan Gură de Aur are ca model de educație următoarele deprinderi: „Pune deci numaidecât copilului lege ca să nu ocărăscă pe nimeni, să nu hulească pe nimeni, să nu se jure, să nu înjure, să nu se bată. Când îl vezi că-ți calcă legea, pedepsește-l, uneori printr-o căutătură aspră și severă, alteori prin

¹ Danion Vasile, *Cum să ne creștem copiii. Canon de rugăciune pentru copilul bolnav*, Editura Sofia, București, 2002, p. 33.

² Pr. Prof. dr. Ioan C. Teșu, *Familia creștină - școală a iubirii și desăvârșirii*, Editura Doxologia, Iași, 2011, p. 146.

cuvinte usturătoare, iar alteori, prin cuvinte de mustrare; deșteaptă-i uneori ambiția prin cuvinte măgulitoare de a fi mai bun decât alții, alteori făgăduiește-i răsplată pentru o purtare bună. Nu-l bate mereu și fără socoteală, ca să nu-l obișnuieștisă fie crescut prin bătaie. Dacă se va obișnui să fie educat numai prin bătaie, va învăța să disprețuiască bătaia.”³

În cadrul familial se cultivă și sentimentul dreptății, al demnității, al iubirii și respectului, sentimentul sacrificiului, al dragostei de neam și țară, care sunt esențiale în viața socială. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere, va avea de suferit la maturitate sau, poate chiar toată viața, dacă nu are un caracter puternic și nu poate să se autoeduce.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între părinți și dascălii din școală, care trebuie să șlefuiască ceea ce au început cei din familie și să completeze golurile existente, ajutându-l pe copil să înțeleagă și să lămurească problemele. Numai cu multă stăruință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi cu toții, dascăli și părinți, modele de urmat și să cunoaștem bucuria mărturisită de prorocul Isaia: „Iată, eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (*Isaia* 8, 18).

Bibliografie:

- Cucos, Constantin, *Teoria și metodologia evaluării*, Editura polirom, Iași, 2008.
- Danion, Vasile, *Cum să ne creștem copiii. Canon de rugăciune pentru copilul bolnav*, Editura Sofia, București, 2002.
- Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2000.
- Teșu, Pr. Prof. dr. Ioan C., *Familia creștină - școală a iubirii și desăvârșirii*, Editura Doxologia, Iași, 2011.

³ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Despre slava deșartă și despre creșterea copiilor*, în volumul *Despre feciorie. Apologia vieții monahale*, traducere din limba greacă și note de Preotul profesor Dumitru Fecioru, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001, p. 404.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

Nume și prenume: Nurali Emel

Unitatea de învățământ: Școala gimnazială Nr.1 Mangalia

Disciplina: Biologie

Nivel de învățământ: Gimnazial

Perioada copilăriei este una fascinantă, marcantă, educativă, plină de experiențe și descoperiri pentru majoritatea copiilor. Curiozitatea este sentimentul ce primează în această perioadă, iar copiii absorb conștient dar mai ales inconștient informații de la părinți, persoanele din jurul lor și practic imită comportamentul acestora. Având în vedere aceste lucruri putem spune că „cei șapte ani de acasă” reprezintă imaginea în oglindă a persoanelor din jurul copilului. Alături de adulți și în special alături de părinții lor,

copii descoperă lumea înconjurătoare, sentimentele, regulile nescrise ale societății și își formează atitudinile de bază care ulterior vor defini comportamentul lor.

Consider că în zilele noastre expresia „Cei șapte ani de acasă” deși este utilizată destul de des, nu mai corespunde cu realitatea prezentului. Societatea actuală încurajează relația dintre mamă și copil dar pentru o perioadă scurtă de timp, pe parcursul primilor doi ani de viață. Ceea ce nu se conștientizează este faptul că perioada copilăriei cuprinsă între doi și șapte ani este la fel de importantă și definitorie pentru educația copilului.

Societatea actuală sprijină mamele și educația copilului prin grăbirea procesului de școlarizare, astfel că putem întâlni în cadrul grădinițelor copii de 3 ani sau în cadrul școlilor copii ce au doar 5 ani. Deși acest lucru pare favorabil pentru educația copiilor, are și dezavantaje legate de faptul că acești copii nu mai petrec suficient timp alături de părinții lor și în acest fel expresia „cei șapte ani de acasă” își pierde semnificația. Educarea copiilor revenind exclusiv instituțiilor școlare iar părinții asigură resursele materiale, punând mai puțin accent pe educație.

STUDIU DE SPECIALITATE-CODUL BUNELOR MANIERE LA COPII

Prof.înv.primar Nuțaș Bianca Ioana
Școala Gimnazială Nr.1 Abram

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Însă, realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Politețea este „ceva” care se învață, și se învață ușor. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și apoi de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau zilnic sfaturi referitoare la modul cum trebuie să ne comportăm în societate, referitoare la codul bunelor maniere.

SCOPUL ȘI OBIECTIVELE STUDIULUI DE SPECIALITATE

Pornind de la aceste considerente am realizat un studiu de specialitate având ca scop: Verificarea și îmbogățirea nivelului de cunoștințe al elevilor referitor la cei „șapte ani de acasă” prin studierea codul bunelor maniere.

În cadrul acestui studiu de specialitate au fost urmărite următoarele *obiective*:

O1: Identificarea nivelului de cunoștințe al elevilor privind codul bunelor maniere;

O2: Planificarea și promovarea unor modalități de îmbogățire și îmbunătățire a bunelor maniere a elevilor în societate.

Pentru colectarea datelor am aplicat un chestionar unui număr de 13 de elevi din clasele CP-I-II.

PRELUCRAREA, ANALIZA ȘI INTERPRETAREA DATELOR STUDIULUI

În urma prelucrării, analizei și interpretării datelor obținute prin chestionarul aplicat s-a evidențiat nivelul de cunoștințe al elevilor referitor la bunele maniere, precum și lacunele existente la unii elevi.

S-a constatat că elevii din clasele simultane CP-I-II cărora li s-a aplicat chestionarul au dat răspunsuri corecte în procent de 77%, ei vor spune cuvintele magice „te rog” și „mulțumesc” atât membrilor din familie dar și prietenilor lor, însă 23% nu conștientizează importanța acestor cuvinte. Elevii în procent de 69% știu că este politicos să saluți persoanele cunoscute pe care le întâlnești pe stradă chiar dacă au impresia că nu îi vede, știu de asemenea, în procent de 79%, că atunci când intră în sala de clasă trebuie să-și salute toți colegii din clasă, în timp ce 21% din acești elevi îi salută doar pe colegii lângă care stau.

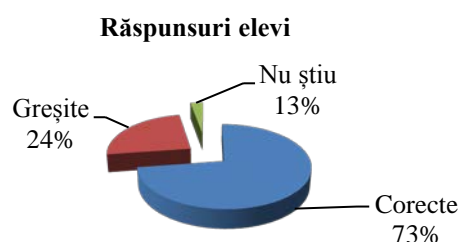
Un procent de 77% din elevii chestionați cunosc bunele maniere care impun că, atunci când vorbește cineva, în acest caz profesorul, ei nu vor vorbi cu colegii lor, și vor cere să tacă celor care vorbesc.

Referitor la bunele maniere la masă, atât în familie cât și atunci când sunt în vizită, un procent de 54% din elevi știu că nu au voie să-și sprijine coatele pe masă când mănâncă, 38% cred că sprijinirea coatelor nu este o problemă, iar 8% nu cunosc răspunsul. De asemenea, în procent de 85% elevii știu că nu se vorbește atunci când se mănâncă, nu se bea apă cu gura plină și totodată nu se sorbește când se mănâncă supă. Există însă și un procent de 15% din elevi care nu și-au însușit aceste bune maniere și ca urmare este necesar stabilirea unor măsuri de remediere a acestor lacune.

Politețea nu trebuie uitată, însă nici pe stradă și nici în mijloacele de transport în comun, elevii în procent de 92% știu că atunci când văd un loc liber nu se vor repezi să ocupe acel loc, bunele maniere ne obligă să cedăm locul persoanelor mai în vârstă, să păstrăm curățenia și nu aruncăm nimic pe jos, iar dacă am lovit accidental o persoană pe stradă sau din cauza unei frâni bruște ne-am dezechilibrat și am lovit-o este important să ne cerem scuze de la persoana respectivă.

CONCLUZII

În urma analizei și interpretării răspunsurilor date de elevi, corecte, greșite sau la care au răspuns cu „nu știu”, s-a constatat că în procent de 73 % elevii au cei „șapte ani de acasă”, însă există și elevi la care lipsesc acești importanți ani, părinții lor nu au fost preocupați să le insuflă aceste reguli de politețe, astfel că noi dascălii avem datoria de ai ajuta să cunoască aceste bune maniere, trebuie să îi învățăm să fie politicoși.

Prin urmare, în orele de dezvoltare personală, voi planifica anumite activități de îmbogățire a cunoștințelor cu privire la codul bunelor maniere, atât pentru elevii care au lacune în cunoștințe cât și pentru ceilalți. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație și cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE:

1. Poenaru Michiela, (2012), Cei șapte ani de acasă-codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, București.
2. Munteanu Delia, (1992), Politețe și bună cuviință, Editura Ramida, București.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. NUȚAȘ CRISTINA , ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 ABRAM

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, „Nu are cei șapte ani de acasă“. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori norme de politețe.

Această expresie „Cei șapte ani de acasă“ definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată

„culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare , de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Mai putem spune ca educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne imaginăm un copil bine crescut care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Mai putem adăuga că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relațiile cu cei din jur, de cât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de viață depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinte, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei șapte ani de acasă cuprind și o anumită învățătură pentru viață. Pentru mulți, cultura înseamnă acumularea unui bagaj de cunoștințe teoretice în diferite domenii în care pot prinde un post de răspundere în cadrul societății. Am întâlnit persoane renumite prin cultura lor și care m-au dezamăgit datorită viciilor pe care le afixau în public sub pretextul că lor le este permis orice. Când cultura nu te ajută să pui frâu viciilor, să-ți pui ordine în viață, să respecti pe aproapele tău indiferent de poziția socială sau culturală, într-un cuvânt să fii om, la ce-ți folosesc cunoștințele? Cultură fără morală? Cultura, în întregul ei înseamnă acumularea unor cunoștințe prin care îți întărești puterile fizice și psihice spre a stăpâni ființa umană, în totalitatea ei și a încerca să o dirijezi spre a atinge cotele cele mai înalte ale desăvârșirii, ale sfințeniei.

Cei șapte ani de-acasă – între familie și școală

Prof. Elena-Mirela Nuțu
Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Tg. Neamț

Probabil că toată lumea are impresia că știe sensul expresiei „cei șapte ani de-acasă” pe care o auzim în diverse împrejurări, astfel încât a scrie despre ea poate părea redundant; despre cei șapte ani de acasă, înțelegi drept perioada educației minimale, se vorbește mai ales în învățământul preșcolar și în cel primar.

Ținând cont de situația actuală, în care comportamentul multor liceeni lasă de dorit, revenirea la expresia „cei șapte ani de-acasă” este justificată. În general, când observă un comportament inadecvat (cu limbaj vulgar, gesturi indecente sau agresivitate) la un tânăr sau un grup de tineri, un adult tinde să-l justifice prin lipsa celor șapte ani de acasă. Ceea ce mi se pare interesant, din perspectiva profesiei, este faptul că, deși acuză absența celor șapte ani de-acasă, din ce în ce mai multe persoane aruncă vina asupra cadrelor didactice și nu asupra părinților. Ca profesor, am observat că aproape de fiecare dată când un adolescent se comportă nepotrivit toată lumea are tendința de a da vina pe școală; putem remarca apariția altor expresii care au intrat sau vor intra în limbajul curent, de tipul: „Așa vă învață la școală?!” sau „Școala nu mai este ce era!”, iar lista rămâne deschisă. Părinții înșiși, responsabili de „cei șapte ani de-acasă” ai unui copil, nu-și asumă vina absenței acestora; dimpotrivă, dacă li se comunică abaterile de la bunul simț, de la normele de comportare civilizată ale propriului copil, din ce în ce mai mulți susțin că sub nicio formă copilul lor nu ar putea face așa ceva (indiferent care ar fi greșeala sau greșelile copilului). În cazul în care sunt puși în fața evidenței, unii părinți se apără, arătând că ei nu l-au învățat așa ceva, iar alții se declară neputincioși, depășiți de situație, eventual dând vina pe vârstă, anturaj, televizor și, inevitabil, pe școală. Am întâlnit puțini părinți care să-și asume vreo vină legată de felul în care se comportă copilul lor, în ciuda faptului că recunoașterea propriilor greșeli ar putea reprezenta un prim pas în rezolvarea problemelor copilului; am întâlnit puțini părinți care să nu găsească justificări și scuze pentru greșelile copilului lor (care nu sunt niciodată la fel de grave ca ale altora); am întâlnit puțini părinți care să se intereseze în legătură cu situația școlară a copilului lor din proprie inițiativă, în afara clasicelelor ședințe cu părinții, fără să fie chemați la școală. Aș putea numi părinții care s-au interesat și de alte aspecte legate de copilul lor, în afară de note, absențe sau relația cu profesorii; prin „alte aspecte” mă refer la comportamentul copilului în afara orelor, atitudinea lui în anumite situații, felul în care relaționează cu colegii, disponibilitatea de a comunica, interesul arătat față de anumite domenii, eventualele pasiuni ale copilului, eventualele „pozne” ale copilului. Părinții care au depășit zona notelor și absențelor mi-au cerut părerea despre copilul lor tocmai pentru nu se cred atotștiutori în ceea ce-l privește, pentru că-și acceptă eventualele scăpări sau greșeli. Departe de mine gândul de a-i judeca pe părinți, nu mi permit să judec pe nimeni și îmi place să cred că cei mai mulți sunt bine intenționați, indiferent cum procedează. Am considerat însă că este necesar să semnaliez o problemă pe care am observat-o. În loc de încheiere, îmi amintesc replica unei mame de la finalul unei ședințe: „Doamna, dirigintă, ar trebui să faceți și cu noi niște ore de dirigenție!”

Importanta celor sapte ani de acasa

Autor: Oana Ifrim
Profesor limba engleza, Sc. Gimn. "Ion Rotaru"
Valea lui Ion

Cei sapte ani de acasa reprezinta o baza a educatiei.

Pentru a fi cat mai bun pentru sine si pentru ceilalti, copilul trebuie invatat si educat inca de mic.

Educatia copilului porneste de la mediul familial, adica este aceea pe care o primeste de la parinti. El isi insuseste comportamentele si valorile insuflata de cei apropiati lui, lucruri ce vor sta la baza pornirii sale pe calea educatiei si a intrarii sale in contact cu societatea. Nu stim ce vom fi, cum vom fi sau cum vom reactiona in proxime situatii, insa un lucru este cert: totul se construiește pornind de la baza. Cei apropiati copilului – parintii, fratii, bunicii etc. – contribuie la formarea acestuia in primii ani de viata, acestora urmand a li se alatura scoala, profesorii, colegii, prietenii si toate persoanele cu care copilul se va intersecta pe parcursul vietii.

Nu trebuie sa uitam faptul ca, pentru cei mici foarte importanta este puterea exemplului. La inceput copilul doar vede si imita, fara a fi in stare sa analizeze si sa discearna intre bine si rau. El imita comportamentele vazute la membrii familiei, adopta de la acestia gesturile, conceptiile, felul de a fi, imprumuta involuntar limbajul folosit de cei din jurul lui. Acest lucru ar trebui luat in considerare de adulti si ar trebui sa constituie un motiv in plus de a-i oferi celui mic posibilitatea de achizitionare a tot ceea ce este mai de pret, pentru a porni la drum cu un bagaj factual, emotional si comportamental cat mai bun.

Caracterul omului incepe sa prinda contur in perioada celor sapte ani petrecuti acasa. Se poate observa insa ca educatia pe care o primesc copiii in perioada ante-prescolara este una care incepe sa paleasca din ce in ce mai mult (asa cum am remarcat in experienta mea de cadru didactic la o scoala de la tara). Parintii muncesc din greu, unii sunt plecati in strainatate, pentru a incerca sa asigure familiei un trai cat mai decent, altii sunt afundati si copleșiti de grijile cotidiene; dar intotdeauna cei care sufera de pe urma acestor situatii sunt copiii. Multi dintre acestia nu stiu ce inseamna sa ai un parinte care sa iti fie alaturi, sa te indrume, sa iti ofere dragoste si sprijin sau sa iti indeplineasca visuri. Din aceasta cauza unii copii se izbesc de un zid al ignorantei si au uitat sa mai zambeasca, altii devin rebeli la o varsta mult prea frageda, deoarece nu sunt ascultati si intelesi de cei care ar trebui sa le fie aproape. Treptat, acesti copii se pierd, ajung sa nu mai frecventeze scoala, intra in anturaje total nepotrivite pentru ei, fapt ce va conduce la un esec in atingerea unui viitor luminos si cu finalitati pozitive pentru ei.

Este important ca de mici copiii sa invete ca trebuie sa fie respectuosi atat cu cei in varsta cat si cu cei de o seama cu ei, sa stie ca, incet-incet, in viata lor trebuie sa isi faca loc si un set de reguli si de indatoriri, pe care sa incerce sa le respecte. Pe viitor acestea au scopul de a conduce la responsabilizarea copilului si la formarea lui ulterioara ca elev, adolescent si apoi ca adult.

Abia la maturitate realizam ca toate experientele si situatiile de viata pe care le-am trait in copilaria de odinioara s-au sedimentat, caramida cu caramida, si-au adus aportul la conturarea educatiei celor sapte ani de acasa si au contribuit la intregirea personalitatii noastre.

CEI 7 ANI DE ACASĂ ?!

**prof. înv. primar: OANA OANA-REBECA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13 BRAȘOV**

Moto: „Fiecare posedă un potențial ascuns: trebuie doar să-l dezvoltăm”! Rene de Lassus

Când auzim expresia „Cei 7 ani de acasă” bineînțeles ne gândim că normele de conduită trebuie să fie învățate în familie. Școala și alte medii educaționale nu ar trebui ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Însă să nu uităm că, cei mici sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Așa că noi, cadrele didactice, devenim astfel parte din familia lor. Noi educăm elevi pentru o societate în continuă schimbare. Suntem conștienți de influența și responsabilitatea noastră în viața acestora. Consider că expresia „Cei 7 ani de acasă” nu mai este actuală. Noi, profesorii trebuie să dezvoltăm în primul rând inteligența emoțională a elevilor dacă dorim să avem tineri plini de succes.

În viața de zi cu zi, se întâmplă ca oameni cu un coeficient de inteligență ridicat să nu facă față greutăților în timp ce alții cu un coeficient de inteligență modest să se descurce surprinzător de bine.

Unul dintre factorii care face diferența dintre ei poate fi inteligența emoțională, care include autocontrolul, zelul, perseverența și capacitatea de automotivare. Toate aceste abilități pot fi insuflăte copiilor (deci pot fi învățate), fapt care dă o șansă mai mare de reușită în viața individului, sporind potențialul intelectual primit pe linie genetică.

Dinamica socială impusă de societatea contemporană formulează cerințe noi față de comportamentul omului, cerințe care să răspundă printr-o inserție pozitivă și o adaptare activă la ritmul rapid al transformărilor sociale. Din această perspectivă, noile tendințe în formarea atitudinilor prosoziale se orientează spre instrumentarea individului cu abilități de analiză și spre dezvoltarea creativității sociale în sensul progresului social.

Promovând gândirea creativă, folosirea diverselor modalități de comunicare în situații reale, ajutăm școlarul mic să își formeze o cultură comunicațională care să îl ajute să înțeleagă lumea, să comunice și să interacționeze cu semenii, să fie sensibil la frumosul din natură și la cel creat de om, formându-și și consolidându-și o scară justă de valori.

În acest scop, consider că introducerea în școala primară a unui opțional care își propune să schițeze primele direcții în atitudinile sociale ale copiilor este o soluție în formarea conștiinței sociale de apartenență la un sistem axiologic și social promovate, ca primă treaptă în integrarea activă a individului în mediul social.

Mi-am propus modalități de exersare a controlului emoțiilor pentru a-i învăța pe cei mici să se exprime, să-și gestioneze trăirile emoționale, să devină, să devină personalități echilibrate, armonioase. Nu trebuie să lasăm aceste mari responsabilități doar pe seama părinților!

În paralel cu acest opțional este foarte important să demarăm cursuri cu părinții elevilor implicați în opțional. Numai prin colaborare cu părinții putem obține ceea ce ne dorim!!!

Inteligența emoțională împreună cu asertivitatea joacă un rol foarte important în viața noastră. Aceste abilități permit accesul la resursele interne de care avem nevoie pentru a atinge succesul și pentru a ne crea viața pe care o dorim. Acestea ne permit să preluăm controlul asupra vieții noastre personale și profesionale, să gestionăm schimbarea și să facem față eficient mediului înconjurător și oamenilor din jur.

În linii mari acestea sunt abilitățile de care cu toții avem nevoie pentru a putea fi fericiți, sănătoși și plini de succes.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIE

prof. inv. primar MIHAELA OARCEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” ARAD

Familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. Această exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (utilizarea în limbajul comun a expresiei: „A avea cei șapte ani de acasă”).

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere:

1. Fizic

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi fereste de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

2. Intelectual

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege.

3. Moral

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportament. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

4. Estetic

Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.).

Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în fața televizorului, cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele aceasta este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzică, teatru etc.), părinții trebuie să respecte opțiunea copilului.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ.

Părinții trebuie să-și fundamenteze relațiile pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv” (favorabil) sau „climatul negativ” (nefavorabil) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

În concluzie, putem admite că familia are un rol important în conturarea personalității, având în vedere faptul că educația oferită de familie reprezintă factorul principal în dezvoltarea copilului.

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ-FAMILIE, BAZA UNEI LEGĂTURI CONSTRUCTIVE ȘI DE DURATĂ ÎNTRE COPIL- PROFESOR-PĂRINTE

Prof. Obreja Doruța Mihaela
Grădinița cu Program Prelungit „1-2-3” Suceava

Motto: „Eu sunt copilul. Tu ții în mână destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.” Child`s Appeal

ARGUMENT

Marea provocare pentru educatorul de azi o reprezintă propunerea și derularea unor activități în parteneriat, care necesită creativitate și imaginație în inițiere, dinamism în organizare și desfășurare, toleranță și flexibilitate în luarea deciziilor și responsabilitate în evaluare.

Pentru a desfășura un proiect de succes în parteneriat cu actorii comunitari (familie / comunitate), trebuie să cunoaștem arta de a ști să răspundem, în egală măsură, nevoilor comunității.

În realizarea acestor tipuri de activități sunt antrenați cei mai importanți factori în actul educațional: copiii, familia, grădinița și comunitatea locală, iar prezența sistematică a părinților și a comunității în „viața grădiniței” sporesc interesul pentru educarea integrală a copiilor.

În toate tipurile de activități în parteneriat, un factor important, îl constituie climatul vieții de grup și al relației grădiniță–familie–comunitate. Este absolut necesar un climat stimulat pentru fiecare, de încredere și prietenie, care să facă posibilă comunicarea liberă.

Unele activități au efecte imediate, pe plan cognitiv, emoțional, relațional, dar trebuie subliniat faptul că influența acestor activități nu se exprimă în activități singulare, ci prin sisteme de activități de diferite tipuri, într-o succesiune gradată. Această influență sistematică, de durată, își poate găsi expresia în planurile de activități educative în parteneriat ale grădiniței urmărind dezvoltarea armonioasă a copiilor, vizând toate dimensiunile personalității acestora.

Se poate pune problema: „De ce unele grădinițe au succes în activitățile cu diferiți parteneri, iar altele nu?” Un argument important este cel al modului în care grădinița înțelege să comunice cu partenerii educaționali. Eficiența tuturor formelor de comunicare depinde de folosirea adecvată și inventivă a canalelor existente de comunicare. O bună parte a teoriilor despre comunicare utilizate în relațiile publice se sprijină pe ideea lui Carl Hovland că, pentru a schimba atitudinile, trebuie mai întâi să schimbăm opiniile, iar încercarea de a face acest lucru se bazează pe comunicare. Pentru a obține eficiență în comunicare, obiectul efortului de comunicare trebuie să acorde atenție comunicării, să o înțeleagă, să o accepte și să și-o amintească.

Astfel, împreună cu părinții, am elaborat o planificare orientativă în care am trecut toate problemele pentru care ei, părinții, solicitau soluții. Acest gen de activitate se bucură și acum de succes deplin, mizând, împreună cu părinții copiilor, pe necesitatea cunoașterii și educării copiilor prin influența pozitivă a celor doi factori educaționali: grădinița și familia.

Beneficiile parteneriatului familie-grădiniță:

- I. Dialogul și conlucrarea facilitează schimbul de idei între părți!
- II. Parteneriatul anticipează și previne unele probleme!
- III. Parteneriatul oferă o alternativă la anumite acțiuni pe care trebuie să le realizeze instituțiile specializate.
- IV. Parteneriatul încurajează inovația!
- V. Parteneriatul stimulează participarea activă și responsabilă a tuturor în viața comunității!

SCOP: Eficientizarea relației grădiniță - familie , printr-o colaborare coresponsabilă între aceste două părți, în vederea implicării, cât mai active, a familiei în procesul de formare a personalității preșcolarului.

OBIECTIVE

- Cunoașterea individuală a copiilor, urmărind manifestarea lor în familie și grădiniță;
- Folosirea unor metode eficiente pentru dezvoltarea psiho-afectivă;

- Inițierea unor acțiuni comune, prin contactul direct al grupului de părinți cu persoane abilitate să desfășoare un proces educațional;
- Găsirea unor soluții comune în educație;
- Studiarea unor cărți, documente, reviste de specialitate în vederea realizării unor dezbateri pe teme date;
- Valorificarea unor experiențe personale;
- Exprimarea opiniei participanților cu privire la acțiunile întreprinse în cadrul acestui parteneriat
- Încurajarea părinților în a face propuneri menite să aducă îmbunătățiri actului educațional din grădiniță/familie.

PĂRȚI IMPLICATE: părinți, bunici, copii, educatoare, consilier educațional, anturajul social al copilului.

ÎNDATORIRILE PĂRȚILOR

➤ **Educatoare și profesor consilier:**

- să participe la fiecare întâlnire pentru a direcționa dezbaterile și a stimula prezența părinților;
- să consilieze problemele care se ivesc în educarea copiilor, studiind cărți și alte materiale de specialitate de ultimă oră;
- să îndemne la lectură/studiu, familiile copiilor, recomandându-le cele mai accesibile materiale de specialitate.

➤ **Familia**

- participă benevol, dar are obligația de a contribui la asigurarea bunului mers al parteneriatului și al materialului utilizat;
- părinții sunt invitați să împrumute sau să cumpere cărți de specialitate;

ÎNDATORIRI COMUNE

- pregătirea și asigurarea materialului de lucru (fișe, chestionare, cărți etc.);
- implicarea directă în cadrul activităților desfășurate și găsirea unor soluții în scopul rezolvării situațiilor de natură educațională.

DURATA: un an școlar

GRUP ȚINTĂ: familiile copiilor

LOCUL DE DESFĂȘURARE: Grădinița cu Program Prelungit

RESURSE

➤ **UMANE:**

- Coordonatori : prof. Obreja Doruța Mihaela ; prof. Mironesei Anymaria
- familiile copiilor.

➤ **MATERIALE:** cărți, reviste, pliante, calculator, CD-uri, cameră video, ecusoane, aparat foto, creioane colorate, carioci, creioane cerate, foi albe și colorate, carton colorat, costume ;

➤ **FINANCIARE:** bugetul minim alocat derulării parteneriatului, care provine din sponsorizările realizate de părinții copiilor.

MODALITĂȚI DE REALIZARE

- Ședințe cu părinții;
- Lectorate pe diverse teme;
- Activități, la grupă, desfășurate împreună cu părinții;
- Vernisaje cu lucrări ale copiilor;
- Expoziții cu vânzare, având drept exponate lucrări realizate de către copii, împreună cu părinții lor, în cadrul unor activități organizate la grădiniță;
- Sărbătorirea zilei de naștere a copiilor/onomasticii acestora;
- Vizite, excursii, drumeții;
- Serbări tematice.

IMPLEMENTAREA PROIECTULUI:

Cu ocazia desfășurării ședinței cu părinții, am pregătit un material vizând câteva particularități de vârstă ale copilului preșcolar. Părinții au ascultat cu interes expunerile și și-au exprimat dorința de a organiza întâlniri pe teme similare. În acest sens am realizat o planificare orientativă a temelor desfășurate pe parcursul parteneriatului, mizând pe cunoașterea și educarea copiilor prin influența pozitivă a celor doi

factori educaționali: grădinița și familia. Am distribuit invitații pentru fiecare părinte, precizând data și locația desfășurării primei întâlniri.

MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA PROIECTULUI

Întâlnirile cu părinții se desfășoară lunar, cu o durată de aproximativ două ore, timp în care se transmit informații cu specific educațional, se dau exemple de bune practici, se împărtășesc experiențe proprii. La finele fiecărei întâlniri prezint tema viitoare pentru a oferi părinților posibilitatea de a medita și de a aduna informații din sfera cotidiană, din experiențele personale, de a-și așterne pe hârtie nelămuririle și „de ce-urile” și a încerca să facem lumină, împreună, în această zonă atât de neclară pentru unele familii.

Activitățile cu părinții îmbracă, de fiecare dată, o haină interactivă. În afară de discuțiile libere, pe tema propusă de ei, aceștia primesc, spre rezolvare, chestionare, anumite fișe de evaluare pentru copii, precum și fișe de autoevaluare pentru părinți. De asemenea, „Biblioteca pentru copii și părinți (cumulând Biblioteca Educatoarelor și Biblioteca Copiilor)” stă, permanent, la dispoziția copiilor și a familiilor acestora. Această bibliotecă, așa cum reiese și din denumirea pe care i-am dat-o, cuprinde cărți/documente de specialitate de ultimă oră, pe care, le aducem spre dezbatere împreună cu părinții interesați. Părinții copiilor împrumută materiale din această bibliotecă și, dacă este cazul, solicită sprijin în înțelegerea anumitor lucruri.

De fiecare dată, întâlnirile cu familiile copiilor, în cadrul acesta organizat al parteneriatului se încheie cu evaluări specifice.

DISEMINAREA REZULTATELOR

Pentru a immortaliza întâlnirile, am realizat înregistrări video și foto. De asemenea, avem, în derulare, realizarea unui album. Beneficiarii proiectului au propus inițierea unui „Jurnal al părinților” în care, cine dorește, să consemneze unele dintre problemele lor, modalități prin care au reușit să depășească anumite situații dificile pe care le-au întâmpinat în educația copiilor lor, lucrurile care i-au impresionat, în mod deosebit, în cadrul proiectului, anumite amintiri legate de activitatea desfășurată împreună cu proprii lor copii, precum și cu ceilalți copii și familiile acestora.

Părinții împărtășesc experiența pozitivă rezultată în urma activității împreună de la grupa „Steluțele”, în cadrul parteneriatului cu familiile copiilor, a întregii grădinițe, și, ori de câte ori avem prilejul, într-un cadru organizat – mese rotunde, dezbateri și comunicări etc.

FINALIZAREA PARTENERIATULUI

La sfârșitul anului școlar, părțile implicate în parteneriat se întâlnesc pentru a evalua activitatea derulată de-a lungul întregii perioade, reliefându-se aspectele pozitive, realizările de care s-au bucurat beneficiarii proiectului – părinții/copiii - și, nu în ultimul rând, concluziile și propunerile pe care le fac părinții copiilor pentru perfectarea acestei forme de activitate: parteneriatul coresponsabil cu partenerul educațional care se numește **familia**.

Convingerea noastră este că, împreună cu familia copilului, urmărind scopuri/obiective comune, grădinița reușește să contureze personalitatea omului în devenire, în cele mai optimiste culori.

Parteneriatele organizate de grădinițe pot conduce la formarea unei rețele de sprijin comunitar, complementar grădiniței, pentru realizarea unor obiective; cunoașterea specificului cultural, a valorilor mediului comunitar; antrenarea membrilor comunității în luarea unor decizii privitoare la dezvoltarea grădiniței; oferirea unui suport material și cultural copiilor din grădiniță; invitarea membrilor comunității la momentele festive sau la evenimentele importante ale grădiniței; participarea copiilor din grădiniță la unele manifestări festive organizate de comunitate; stimularea continuă a învățării și introducerea copilului în ambianța școlii prin formarea reprezentărilor despre școală.

FINALITĂȚI MATERIALE

Părinții preșcolariilor de la grupa noastră achiziționează materialele din lista de rechizite prezentată la începutul anului școlar, sprijină grădinița cu materiale necesare în vederea desfășurării unor proiecte tematice, educaționale sau/și extracurriculare (cărți de colorat, creioane colorate și cerate, bloc de desen, carioci, plastelină, tempera, pensoare, lipici, hârtie A4 colorată și pentru xerox, carton colorat, carton format A1, bandă adezivă, materiale reciclabile, ornamente sezoniere, cărți pentru biblioteca preșcolariilor, puzzle, jocuri educative, soft-uri educaționale, jucării, publicarea revistei anuale a grădiniței, tablă magnetică flipchart etc) .

BIBLIOGRAFIE:

- Abrujdan, Anamaria Bianca „Dezvoltarea copilului de la întrebări și neliniști, la sprijin”
Editura Diana, Pitești, 2010
- Jitariu, Alina Codruța „Meseria de părinte”, Editura Aramis, București, 2002
- Dolean, Ioan;
- Dolean, Dacian Dorin „Personalitate plus – Cum să-i înțelegi pe ceilalți
înțelegându-te pe tine însuși”
Editura „Business Tech International Press, București, 2004
- „Personalitate plus – Ghid pentru părinți”
Editura „Business Tech International Press, București, 2007
- Linvingstone, Tessa „Copilul vremurilor noastre – Învățarea timpurie”
Editura Didactica Publishing House, București, 2009
- Minulescu, Mihaela „Relația psihologică cu copilul tău” Editura Psyche, București, 2006
- Preda, Viorica „Grădinița altfel”, Editura V & I INTEGRAL, București, 2003
- Tătaru, Lolica-Lenuța „Educația timpurie” – ghid metodic pentru aplicarea
curriculumului preșcolar
Editura „Paralela 45”, Pitești, 2009.
- Pocol, Maria
- Cărăuș, Diana; Lungu, Valentina ”Ședințele cu părinții – eficiente și antrenante” Editura ARC 2008

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preșcolar: Obreja Magdalena
Școala Gimnazială „ Ion Barbir” Capu Câmpului, jud. Suceava

„ Copii sunt mâinile cu care ne prindem de cer..”, ei sunt viitorul nostru ,cei care vor construi o lume nouă care, pentru a fi mai bună trebuie să se bazeze pe educație, moralitate, empatie. De aceea tot ceea ce învață acum , în școală sau familie este extrem de important .

Realitatea de zi cu zi este cu totul alta decât cea a generațiilor trecute si, deci și soluțiile pe care le găsim pentru o educație de calitate sunt multiple.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea comportamentului copilului până merge la școală ; cei 7 ani de acasă sunt oglinda educației primite în prima parte a copilăriei.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bunele maniere, educația, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate . Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune , fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce-l depășesc și sunt peste capacitatea lui de de înțelegere.

În familie se conturează primele deprinderi de viață sănătoasă , de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății.

Întotdeauna ambianța, climatul din familie, prin elementele sale concrete, componente, influențează în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

Părinții trebuie convinși că o bună educație în familie, și nu numai, depinde de stilul de viață al membrilor acesteia, iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de ei copilului este o practică greșită. Nu numărul de cadouri, nu orele de prezență fizică alături de copil în familie este edificator în munca de educație (deși au și acestea rolul lor) , ci conținutul activității și al tuturor acțiunilor desfășurate în familie.

Tonalitatea în care sunt purtate discuțiile, conținutul acestora, gesturile cotidiene, chiar și cele mai simple (salutul, formulele de adresare între membrii familiei) , respectarea de către adulți a unui program zilnic, toate acestea alcătuiesc ambianța familială propice unei bune educații.

Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie , de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept greșală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala”

Dorința copilului de a fi băgat în seamă, atât de specifică copilului – se construiește pe o serie de nevoi ale acestuia, indiferent că are 18 luni, 7 ani sau mai mult. De multe ori nevoia se identifică cu cauza care stă la baza unui comportament. Astfel, cunoscându-i nevoile, părintele ar putea să-și construiască răspunsuri adecvate situației. Printre nevoile care motivează comportamentul copilului sunt:

-Dragoste- copiii au nevoie să fie iubiți si acest lucru înseamnă să-ți ascuți copilul atunci când acesta își exprimă gândurile și sentimentele, să-i acorzi atenție atunci când are nevoie, să-l îmbrățișezi, să-l mângâi.

-Onestitate-copiii au nevoie să cunoască și de aceea neadevărul sau adevărul spus pe jumătate îi creează o stare de confuzie.

-Înțelegere- copilul are nevoie să fie înțeles, trebuie să fie lăsat să spună ce are de spus pentru a înțelege lucrurile și din perspectiva lui.

-Acceptare- chiar și atunci când comportamentul copilului este greu de tolerat, este bine să înțeleagă că nu îl respingeți pe el ca și persoană, ci comportamentul lui.

-Răbdare- învățarea, la copiii mici, presupune încercare și eroare, exerciții și explicații repetate.

-Constanță- comportamentul adultului trebuie să fie constant în timp și în diferite situații.

Timp- copilul are nevoie deopotrivă de timp din partea adultului dar, mai importantă decât atât, de o stimulare adecvată în cadrul interacțiunii.

-Corectitudine- copilul are nevoie și de restricții ferme, de reguli, de legi însoțite de constanță în respectare și aplicare.

Grădinița are și ea un rol important în formarea copiilor în primii ani de viață prin colaborările sistematice, parteneriale cu părinții, prin activitățile de consiliere și prin activitățile zilnice desfășurate la grupă. Putem să-i determinăm pe copii să-și însușească anumite norme etice, de igienă, comportamentale prin intermediul unor activități atractive, moralizatoare, raportate la nivelul lor de înțelegere, de percepere: poezii, jocuri desfășurate împreună cu părinții, cântece, teatru de păpuși.

Ar trebui să ascultăm „vocea” copilului care ne transmite prin toate acțiunile sale:

- Nu mă răsfăța;
- Nu te teme să fii ferm cu mine;
- Nu folosi forța cu mine;
- Nu mă face să mă simt mai mic decât sunt;
- Nu-mi menaja „relele obiceiuri”;
- Nu mă corecta în public;
- Nu mă pedepsi prea tare nu uia că-mi place să experimentez;
- Nu mă feri de consecințe;
- Nu mă respinge când îți pun întrebări;
- Nu trebuie neapărat să petrecem tot timpul împreună dar să-l petrecem cu folos;
- Nu face în locul meu nimic din ceea ce aș putea să fac singur;
- Nu uita că eu nu pot crește fără o grămadă de încurajări și înțelegere;
- Și în afară de asta, te iubesc foarte mult...te rog , iubește-mă și tu!

Dictatura emotiilor pozitive. Si copiii, si parintii au de suferit

Prof. Lorian Ochetan

Școala Gimnazială „Alexandru Ștefulescu” , Tg-Jiu/ Gorj

În ultima perioadă, se discută foarte mult despre emoții, despre importanța lor și despre inteligența emoțională. Autorul Daniel Goleman a demonstrat, în cartea sa „Inteligența emoțională”, că un copil cu un nivel ridicat al inteligenței emoționale va avea relații mai frumoase și mai mult succes în viață.

În același timp, părinții își doresc să-și vada copiii fericiți sau, cel puțin, cât mai aproape de starea de fericire. Asta înseamnă că, atunci când copilul simte o emoție de tristețe, supărare sau furie, singurul lucru pe care și-l dorește marea majoritate a părinților este ca cel mic să se liniștească, să nu mai plângă, să nu mai sufere. Și, pentru a calma copilul, de regulă, îi spun explicit să se calmeze, poate reducând importanța motivului supărării copilului, spunându-i că nu merită să plângă pentru atata lucru sau distragându-i atenția către altceva. Așadar, atunci când copilul simte o emoție negativă, cei mai mulți dintre părinți nu-i permit să și-o manifeste.

Iată că, în ciuda faptului că specialiștii au ajuns la concluzia că reprimarea emoțiilor este daunătoare psihicului și chiar fizicului uman (bolile aparute prin somatizare), totuși, foarte multe persoane continuă să respingă emoțiile pe care le consideră a fi negative. În viziunea acestor persoane, este în regulă ca oamenii (inclusiv copiii lor) să simtă emoții precum bucurie, veselie sau entuziasm și nu este în regulă să simtă emoții ca furia, supărarea, enervarea etc.

Dacă analizăm situația obiectiv, din afară, emoția este o reacție internă a persoanei la un stimul venit din exterior. Este un simțământ care apare atunci când persoana se regăsește într-un anumit context. De altfel, pe parcursul vieții, reacția emoțională a persoanei la unul și același stimul extern se poate modifica și este firesc să se întâmple acest lucru, având în vedere că persoana evoluează, se schimbă.

Privite din exterior, emoțiile sunt niște reacții interne ale persoanei. Persoana este cea care face diferențierea în emoții pozitive și negative, după criteriul „îmi place, mă face să mă simt bine” sau „nu-mi place, mă simt rău, simt suferință”. Și, făcând această catalogare a emoțiilor în bune și rele, persoana decide inconștient să le permită doar emoțiilor pozitive să se manifeste, iar pe cele pe care le consideră negative să le excludă prin ignorare sau reprimare. În realitate, însă, emoțiile sunt, după cum explicăm mai sus, un tot întreg. Din acest punct de vedere, oamenii nu pot exclude, extirpa pur și simplu o parte din manifestările lor emoționale fără să afecteze echilibrul emoțional. Și, cu cât o persoană încearcă mai mult să respingă o emoție pe care o simte, cu cât se luptă mai tare cu ea, cu atât își face mai mult rău. Din acest punct de vedere, persoanele care își impun să simtă anumite emoții pe care le consideră pozitive, folosind principiul autosugestiei, cele care vor să vada în sufletul lor doar părțile frumoase, liniștite, ignorând părțile întunecate, aleg, sub mască gândirii pozitive, o cale sigură de a-și forma dificultăți emoționale. E una să stim că simțim și furie, stres și enervare, să constientizăm aceste emoții, să le găsim cauza și să lucrăm cu noi înșine pentru a evolua, pentru a accepta ce avem de acceptat și pentru a integra ce avem de integrat, astfel încât, la finalul acestui proces, să ne simțim în echilibru și în armonie. Și cu totul altceva este când persoana știe că simte furie, supărare, vede că uneori se manifestă cu violență, însă alege să ignore aceste manifestări, spunându-și în minte o autosugestie pozitivă. Emoțiile reprimite nu vor dispărea de la sine. Este un lucru greu de acceptat pentru persoanele pentru care confortul emoțional de moment, zona de confort, este mai importantă decât evoluția și schimbarea în bine. De altfel, medicii au constatat că, în ultimii ani, în România, a crescut numărul copiilor și în special al adolescenților care suferă de depresie. Este un fenomen îngrijorător, cauzat inclusiv de neexprimarea emoțiilor, a suferințelor de către copil.

Acceptarea emoțiilor este primul pas spre echilibru. Dacă observi la copilul tău o emoție de frustrare, de tristețe, de furie sau o altă emoție care nu îți place, asta nu înseamnă automat că ești un părinte rău sau o mamă rea. Fiecare persoană are propria sa călătorie emoțională și are nevoie să învețe să-și gestioneze propriile emoții, inclusiv frustrarea, furia etc. Așadar, dacă al tău copil simte furie, trebuie să știi că nu este vina ta și nu este responsabilitatea ta să-l liniștești. Dacă ai o responsabilitate, aceasta este să-l ajuti să înțeleagă ce simte, să învețe despre această emoție și să-l ajuti să și-o exprime într-un mod constructiv. Rolul tău este mai degrabă de ghid în educația emoțională a copilului tău. Și primul pas este să-ți ajuti copilul să-și accepte propriile emoții. De abia când copilul devine conștient de

ce simte si crede ca ceea ce simte este firesc, de abia atunci putem vorbi de pastrarea unui echilibru emotional si sufletesc.

In concluzie, nu reprimarea emotiilor copilului este solutia, pe nimeni nu il ajuta cu nimic sa se prefaca a simti o stare de fericire, in vreme ce, in suflet, simte o durere crunta. Solutia este sa venim in intampinarea emotiilor noastre, sa ne acceptam propriile noastre emotii si sa-i invatam si pe copii sa si le accepte pe ale lor.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.OCHIAN IULIA-MARINELA
COLEGIUL AUTO"TRAIAN VUIA"TG-JIU-GORJ

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și

excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cei șapte ani de-acasă

Prof. Ogrinjea Maria-Magdalena

De fiecare dată când aud sau folosesc această formulare, mă duc inevitabil cu gândul la copilărie! La copilăria mea... La timpul în care căutăm să fim veșnic în preajma mamei și a tatălui meu, pe care i-am luat ca modele pentru viața mea de-atunci și de acum.

Casa părintească, acest loc încărcat cu dragoste curată, sinceră și necondiționată, este pentru fiecare dintre noi locul unde ne aflăm rădăcinile, locul în care ne întoarcem mereu încărcăți de emoție. Peste ani, când creștem, când zburăm spre văzduhurile necunoscute ale vieții, ne amintim cu nostalgie de anii petrecuți acasă, alături de părinți, de frați, de bunici...

Oare de ce asociem aproape inconștient cei șapte ani de-acasă cu primele noastre amintiri, cu primele evenimente trăite care, într-un fel sau altul, ne-au marcat până târziu?

Consider, cu toată convingerea, că această sintagma nu este întâmplător formulată! Primii șapte ani ai vieții copilului sunt fundamentali în educarea acestuia, în mediul familial punându-se baza educării și a formării lor că viitori tineri și apoi adulți. În acești primi ani, copiii asimilează cele mai bune deprinderi, atitudini și de ce nu, sentimente, copiind sau preluând ceea ce văd și ceea ce primesc. De aceea, este esențial ca în preajma copiilor de vârstă mică să fim noi, părinții, extrem de atenți în ceea ce privește limbajul, gesturile, atitudinea, comportamentul. Copilul înconjurat de toate acestea va deveni un tânăr încărcat de virtuți, de principii morale care îl vor situa pe o treaptă superioară a scării valorilor.

Un copil crescut în armonia familiei, în liniștea căminului și înconjurat de iubire părintească va oferi și el, peste ani, aceleași sentimente...

„Șapte ani de-acasă”... Ce frumos sună!

Acasă... acest cuvânt magic, aproape imposibil de explicat!

Când spui *acasă*, spui familie, acei oameni cărora le datorezi identitatea, credința, educația, dragostea și, de ce nu, viața!

Așadar *acasă* poate avea sensuri infinite, depinde de fiecare individ în parte cât de mult s-a legat sufletește de acest spațiu sfânt, acest „sanctuar” al copilăriei noastre!

Dacă vorbim din punct de vedere al evoluției societății, aflăm din surse istorice că încă din antichitate familia a reprezentat nucleul educării și modelării fiecărui copil. În societatea timpului, mama era cea care se ocupa în mod deosebit de buna creștere a copiilor, de trasarea primelor reguli de conduită și de comportament, cu scopul de a oferi cetățeni demni, capabili, principiali. În cazul familiilor mai înstărite, educația primită în sânul familiei era completată și desăvârșită la școli unde elevii mai primeau cunoștințe din domeniul științelor, artelor, filosofiei. Erau cazuri în care profesorii realizau aceste acțiuni chiar la domiciliul elevilor lor.

Primii șapte ani ai vieții sunt hotărâtori în devenirea noastră de mai târziu. Copilul mic este receptiv și învață tot ceea ce i se transmite, asimilând, însușindu-și comportamente, atitudini, așa cum „a văzut la mama și la tata”. În formarea personalității copilului, mediul psiho-afectiv de acasă este determinant. De aceea ei au nevoie de liniște, de dragoste, de armonie încât „să-și trăiască copilăria”, și să se evite pe cât posibil o maturizare forțată și timpurie.

În societatea modernă ne confruntăm, din păcate, cu o neglijare din ce în ce mai accentuată a tuturor acestor aspecte. De la vârste extrem de fragede mulți copii se confruntă cu lipsuri materiale, cu greutate care sunt mult peste puterile lor de a le duce dar mai ales, de a le înțelege...

Personal, am fost întrebată de către un elev, de ce mama a trebuit să plece la muncă în străinătate, el fiind lăsat în grija bunicii... „Mi-e foarte dor, doamnă!”, mi-a spus într-o zi... Pe moment nu am știut ce să-i răspund, cum să-i dau explicații, cum să-i spun că dorul de părinți este cel mai chinător sentiment atunci când suntem copii și avem nevoie de ei mai mult ca de orice!??

Trăim situații triste, constatăm de la an la an, aproape din zi în zi, că valorile familiei nu mai sunt aceleași... Se încearcă suplinirea afecțiunii părintești prin lucruri materiale, sentimentele pure și frumoase care legau cândva familia, acum aproape că nu mai există, iar responsabilitățile sunt cu ușurință uitate...

Nu ne dăm seama că această ființă mică are atâta nevoie de mama, de tata, de frații mai mari și ajungem mult prea ușor să rupem legăminte, să ne mințim, să ne prefacem... Dar copilul suferă! El știe doar atât: că îi este bine, cel mai bine, lângă mama și lângă tata!

Așa a fost să fie! Așa a lăsat Natura, Dumnezeu, ca noi, părinții, să oferim copiilor noștri, în cei șapte ani de-acasă, tot ce avem mai pur și mai nobil în sufletele noastre. Este o responsabilitate fără egal, este o datorie, este o onoare și un dar sfânt să fii părinte.

Așadar, ce să mai așteptăm?

Să ne implicăm cu toată ființa în viața copiilor noștri! Să-i îndrumăm, să-i ocrotim, să-i dojenim cu blândețe, să-i iubim! Dacă nu le suntem noi alături, atunci cine să le fie?!

În încheiere, pot să concluzionez că cei șapte ani de-acasă sunt datoria noastră și dreptul copiilor spre o viață frumoasă și împlinită!

CEI 7 ANI DE ACASA

SCOALA GIMNAZIALA „IEREMIA IRIMESCU” LOC. BRUSTURI JUD. NEAMT INV OLARIU MARIANA

În evoluția unei persoane, primordială este educația din primii ani de acasă, care în mare parte definește viitorul adultului.

Fiecare etapă din viața unui copil își pune amprenta asupra dezvoltării sale active, motrice și intelectuale

Exista factori care țin strict de mediul familial.

În primele luni din viață copilul plânge pentru ai fi satisfăcute nevoile, vrea în brațe pentru a explora mai ușor tot ceea ce îl înconjoară, apoi apare nevoia de autonomie care din nou trebuie satisfăcută iar dorința de a vedea și locurile interzise din jurul lui este tot mai mare și atunci cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, în acest fel, pe viitor nu i se va mai părea interesant.

După vârsta de un an apare imitația. Atunci mama trebuie să vorbească cu copilul clar și dacă uneori se mai alintă, imediat trebuie intervenit cu expresiile corecte. Tot acum apar și crizele de personalitate, care de multe ori se manifestă în public fiindcă el știe că aici îi sunt satisfăcute dorințele, dar, cu calm trebuie să-i explicăm de ce nu are acces la acea jucărie sau acel dulce.

Dacă nu i se explică, atunci pe viitor vom avea un copil cu crize dese și apoi un răsfățat pe termen lung.

Pe parcursul creșterii apare conștientizarea identității și trebuie să ne axăm pe jocuri de rol pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială.

Dexteritatea se exersează de la vârstele de 2 -3 ani atunci când încearcă creioanele colorate pe canapele sau pereți. Aici este bine să aibă un colț al lui de perete, fără a i se opri această exersare, mai mult trebuie și laudat, încurajat.

Spre vârsta de 4-5 ani copiii trebuie să se învețe cu rutina și lăsați să se spele singuri dimineața și de câte ori este nevoie, să înceapă să se îmbrace singuri dar supravegheați și laudați de câte ori o fac, chiar și curățenie la locul lor de joacă și nu numai.

Nu trebuie să ne scape din vedere că în această perioadă apare și frica. Uitându-ne împreună la televizor și pe calculator explicându-i ceea ce trebuie să vadă mai puține filmele de groază, desene cu violențe sau alte programe interzise.

Apoi dacă ceva au făcut greșit li se demonstrează că din greșeli înveți încurajați mereu să nu-și piardă încreerea în ei pentru a nu se instala frica de eșec.

Tot acum, este indicat (după unii psihologi) să înlocuim preșcolarului, sentimentul de milă față de ființele lipsite de apărare. Exemple : poeziile „Gândăcelul” si „Cățelușul șchiop” de Elena Farago sau „Fetița cu chibriturile” de Hans Christian Andersen si „Cuore, inima de copil” de Edmondo de Amicis. Numai așa vom reuși să formăm un caracter sentimental, iubitor de adevăr și de semenii lui si nu un caracter sadic și plin de ură care ar putea avea probleme cu justiția, devenind adult.

Un alt deziderat primordial este scoaterea în evidenta a efectelor negative, chiar letale ale consumului de tutun, alcool, droguri. Însa și aici vom obține rezultate pozitive prin „puterea exemplului”

Regulile de politețe și regulile de adresare sunt și ele un factor important care se învață implicit prin imitație văzând la cei din jur.

Dacă în familia lui se va vorbi pe un ton calm și acel copil va vorbi la fel. În general, copiii care țipă sunt cei care provin din familii unde se vorbește pe un ton răstit.

Dacă acasă au o anumită conduită, cu greu vor învăța la școală să se schimbe și din păcate sunt mulți copii care ajung în clasele mari fără a putea să se adreseze profesorilor cu „dumneavoastră” pentru că în familie li se spune la toți „tu”.

Până la vârsta de 7 ani un copil educat, trebuie să aibă, dezvoltate prin educația primită „acasă” un grad de autonomie, un nivel dezvoltat de politețe, anumite reguli de bună purtare, un limbaj adecvat și dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, dezvoltarea emoțională să-i dea posibilitate să-și controleze emoțiile și fricile.

Fiecare dintre noi e unic și avem „Eul” nostru interior și o puternică motivare pentru a ne exprima acest caracter, fiecare persoană este demnă de respect.

Sarcina noastră, a educatorilor, este aceea de a ajuta copilul să-și dezvolte capacități și, mai puțin, să ne atingem propriile obiective.

Dacă în urmă cu 20 – 30 de ani cei 7 ani de acasă se refereau strict la bunele maniere, unde un copil bine crescut nu răspunde obraznic, nu ieșea din vorba părinților, unde în multe cazuri era un soi de „păpușă vie”, altele sunt cerințele pentru copilul actual. Așadar până la vârsta de 7 ani el trebuie să știe deja să citească și să facă calcule aritmetice simple, să rupă câteva cuvinte din engleză, germană, franceză sau să fi luat lecții de înot, pictură, instrumente muzicale și copilul e forțat să comunice în diferite moduri într-o mare viteză.

Copilul modern are un computer la 2 – 3 ani iar la 4 – 5 ani joacă joculețe interactive. Copilul de astăzi nu mai este acela „păpușă vie” care se potrivește în decor, e un copil „conectat” la multe medii și lumi (unele virtuale) încurajat să se exprime să fie creativ și să iasă învingător.

Civilizația și mediul înconjurător au contribuit în mare măsură la dezvoltarea copilului superhero. In acest sens mai contează cei 7 ani de acasă?

Totuși este o diferență mare dintre „ copilul cu cheia de gât” din anii 70 - 80 și copilul modern, rapiditatea cu care s-au petrecut aceste schimbări a expus avalanșe de stimuli precum tulburările de atenție și produc confuzie și derută.

Apariția timpurie a unor discuții și întrebări legate de subiecte „tabu” pe care părinții le așteptau „ la vârsta potrivită” îi cam sperie.

Sunt însă părinți care se plâng că nu pot împărtăși cu copiii lor aceleași sentimente despre filme, muzica, cărți și multe altele de pe vremea părinților. Mulți copii nu mai citesc socotind cărțile învechite și plictisitoare dar preferă în schimb jocul și materialele interactive.

Aceste transformări au atras o dezvoltare precoce a planului intelectual care pune o pasiune extremă asupra planului emoțional.

Cred că avem o generație inteligentă dar săracă emoțional, deoarece totul este concentrat pe gândire, ne întâlnim des cu nenumărate probleme de relaționare și adaptare spre disperarea părinților.

Dacă măsurăm dezvoltarea lor intelectuală uni copii sunt pregătiți pentru școală la vârsta de 5 ani iar dacă măsurăm dezvoltarea emoțională nu sunt pregătiți nici la 7 ani. Instituțiile educaționale păstrează stereotipi și nu au ținut cont de nevoile în continuă schimbare ale copiilor preșcolari.

Eu cred că educația primită în cei 7 ani de acasă constă în ai învăța pe copii să socializeze și să creeze legături interactive printr-o „ informare” dar și o formare adecvate.

Cei șapte ani de acasă sau Primele șapte trepte spre împlinirea unui om

Prof. Mihaela Olariu, C.N. „Ștefan cel Mare” Târgu Neamț

Ființa umană are nevoie de împlinire, are nevoie de afecțiune, cum are nevoie de reguli, de coordonare spre a deveni, ulterior, liberă în gândire, spre a putea discerne între bine și rău. Din totdeauna s-a impus respectarea unor reguli, altfel nu s-a putut realiza civilizarea omenirii, de aceea astăzi, ca în orice moment, educarea generației de copii și tineri presupune norme de conduită, care să-l ajute pe copil, viitorul adult, să se integreze în viața societății. Din păcate, în societatea actuală, normele par să devină confuze, iar ceea ce e moralitate stă sub semnul relativizării, al așa-zisei „eliberări de prejudecăți” în numele „toleranței”. Depinde până unde pătrunde această toleranță, până la ce barieră a abaterii de la normele etice ajunge. Nu putem fi „toleranți” la nesfârșit cu josnicia, cu vulgaritatea, cu anormalul trecând drept normalitate, cu lipsa bunului-simț. Această „eliberare” a pătruns în artă, în cinematografie, în viața socială, și chiar în școală, în lumea educației. Lipsa de respect pentru normele de bun-simț și lipsa de respect pentru decență se transformă în „drepturi”. Evident, că drepturile omului, drepturile copilului sunt sfinte, gândindu-ne că au fost atâtea persoane care au murit, s-au jertfit pentru o cauză în care credeau, pentru drepturile lor, dar înainte de toate, aceștia aveau conștiința morală, porniseră în viață cu niște principii general-valabile. Și care ar fi principiul esențial pentru copilul de oriunde și de oricând, dacă nu „cei șapte ani de-acasă”? Atunci, în primii ani, este învățat copilul să fie politicos, să se comporte civilizată, să se comporte cavalereste, dacă este băiat, să se comporte delicat, dacă este o fetiță. Dea tunci, I se spune să nu fie violent, să nu lovească, să nu folosească un limbaj indecent. Nu credem că este greșit să spunem: „Nu-i frumos să faci aceasta!”, „Nu este bine să faci aceasta!”, chiar dacă psihopedagogia modernă având la bază descoperirile lui Freud, ar putea spune că este o formă de cenzură impusă de societate. De mic, copilul trebuie învățat că valorile clasice – Binele, Adevărul și Frumosul - nu mor niciodată, că respectându-le vor fi ei niște oameni respectați, și așa ar fi societatea mai așezată.

Problema care se pune este aceea a schimbării percepției privind relația dintre familie și școală, în actualitatea noastră, dat fiind dinamismul în care trăim. În familia tradițională, mama era figura care se ocupa, în primul rând, de a face educația primară copilului, ea îl ajuta pe copil să urce primele șapte trepte în formarea acestuia. Astăzi, în societatea românească (de-altfel nu singura) există, potrivit statisticilor peste 80 000 care au părinții plecați la muncă în străinătate. De educarea lor se ocupă bunicii sau unchii și mătușile. În asemenea situație alarmantă și nefirească - pentru că nu au rămas orfani în urma unui război, nu au rămas singuri în urma vreunei catastrofe, ci sunt singuri pe timp de pace – cum se gestionează „cei șapte ani de-acasă”, cine îl ajută pe copil să urce treptele inițierii în ceea ce înseamnă bun-simț? Acești copii poartă în ei rana, revolta și înstrăinarea, chiar dacă se bucură de anumite bunuri materiale precum Iphone, Ipode sau consolă. Ei nu se bucură, așa cum ar fi în firescul existenței și pe cât ar trebui de prezența și de îmbrățișarea mamei, de sfaturile ei, de muștrările sau sancțiunile ei. O convorbire telefonică, o postare pe Facebook sau o convorbire pe Skype ori WhatsApp, oricâte sfaturi ar transmite, nu suplinesc prezența fizică, privirea în ochi. Este ceva ce lipsește. Părintele trăiește sentimentul vinovăției și nu are aceeași putere de a-l muștra prea mult pe copil, iar copilul poate simți o atitudine acuzatoare sau o formă de răceală. De aici, ruptura cu efectele acesteia.

Există celalaltă situație în care părinții sunt acasă, dar muncesc foarte multe ore, fiind acaparați de ritmul cotidian; ajunși acasă nu mai reușesc să stea prea mult de vorbă cu copiii lor. Se întâmplă ca atât mama, cât și tatăl să petreacă la rândul lor mult timp în fața calculatoarelor sau cu gadgeturile în mână. Aici apare o altfel de înstrăinare, aceea din propria casă. Poate ar fi bine ca să se ia masa în familie, toți împreună, măcar seara, măcar la sfârșit de săptămână. Poate ar fi bine ca atunci când părinții și copiii iau masa să lase deoparte telefoanele, tabletele, poate ar fi bine ca alături de gadgeturi să se găsească o cât de mică bibliotecă în casă. Dacă părintele îi oferă copilului încă de la vârste mici, de ziua acestuia, drept cadou o cărticică, atunci există mai multe șanse să plece către școală și către lume înarmat cu „cei șapte ani de-acasă”. Doar astfel mai putem spera să avem o generație puternică sufletește și responsabilă...

„Calea regală a copilăriei” - imagine recurentă în autobiografismul lui Octavian Paler

prof. Olariu Oana, Liceul Tehnologic „Iuliu Moldovan”- Arad

„Nu știu pentru cine scriu, dar știu de ce scriu. Scriu ca să mă justific. În ochii cui? Am spus-o deja, dar înfrunt ridicolul de a mai spune-o o dată: în ochii copilului care am fost.” (Georges Bernanos)

Octavian Paler se naște în comuna Lisa, „satul cu nume feminin” din județul Brașov, în 2 iulie 1926, lângă munții Făgărașului care-i vor fi mereu dor de înalt și libertate. Satul se configurează ca spațiu al siguranței, situate înafara istoriei, cu ritmuri de neclintit și de neînchipuit pentru civilizația citadină. Copilăria reprezintă în ochiul matur veșnicia pierdută. Existența dură a oamenilor de munte s-a împăcat cu natura romantică a scriitorului, mărturisind adeseori că pământul „zgârcit” i-a format caracterul. De la mamă preia firea introvertită; aceasta putea să tacă ore întregi dacă nu era întrebată nimic. Singurul sfat al mamei este de face doar ceea ce se cuvine, rămânându-și stăină religiozitatea acesteia. În ciuda îndoielilor recurente va declara ulterior că „Dumnezeu e o absență de care nu ne putem dispensa”, iar „o lume profană e o lume profanată”. Credința e poate căutarea și dorința de a crede, acel gând- rugă sublimă, „Cred, Doamne, ajută necredinței mele”. Tatăl, Alexandru Paleriu, este modelul său declarat. De la acesta moștenește memoria foarte bună pentru care primea supremul compliment din partea sătenilor – „Are cap bun, ca taică-său”. N-a citit povești cu zâne, n-a avut jucării, dar citea la patru ani Biblia, o carte de rugăciuni a mamei și povești cu Alexandru Macedon. Mitologia satului are ca repere concrete casa, munții și Calea Secii, un drum banal care prin retrospectivă devine „Calea Regală a copilăriei”.

Amintirile de la trei - patru ani sunt episoade de bravură sau „năzdrăvăni” ale copilului universal, un amestec de inocență și curiozitate infantilă. La această vârstă era să dea foc modestei case părintești. După cearta mamei își amintește că tatăl i-a dat o palmă, amuțind isprava. Copilăria izolată de lume, ruptă dintr-o altă substanță a timpului reprezenta lipsă resemnată a oamenilor care pălesc prin vraja memorării. Sărbătorile în Lisa „erau o stare”, chiar dacă nu exista brad de Crăciun și cadouri. Se configurează pe de o parte acest spațiu real, deloc idilic, iar pe de altă parte același topos încărcat de copilăria trăită și de copilăria amintită. Amintirea a ceea ce a fost este mai importantă decât realitatea. Sinceritatea este o convenție a scriiturii, un pact autobiografic. Realitatea devine o anexă a trecutului. „Dar toate acestea îmi par azi neverosimile. Și îmi dau sentimentul că sunt indiscret. Mă uit parcă, prin gaura cheii la un copil care-mi e pe jumătate, străin”. Vraja copilăriei e mai greu de explicat decât moartea. Octavian Paler e supraviețuitorul unei lumi ireale, iar conștiința acestui fapt îl determină să scrie, să țină conferințe, chiar moliilor, întrucât a apăra ceva dă substanță singurătății.

Explicația pentru ceea ce a devenit ireversibil, scriitorul o regăsește în zona eredității. E un mister în modul de metamorfozare a rădăcinilor în epidermă, în ceea ce are omul mai profund. De la tată, Alexandru Paler, a moștenit memoria foarte bună și inteligența care merge la detalii, iar pe linie maternă i-au fost înscrise definitiv interiorizarea, spiritul taciturn, melancoliile. Cărțile lui Octavian Paler sunt subordonate confesivului decantat cultural, nu intimismului. Devierile în subiectivism și revenirea la dilemele personale vor contura un stil inconfundabil, o „subiectivitate onestă”. Textele sale sunt, în cheia terminologică a criticului literar Eugen Simion, eseuri morale, romane eseistice, eseuri biografice, eseuri despre confesiune. Romanele nu au substanță epică fiind mai mult romane de idei, jurnalul în sens clasic este pretext pentru contrajurnal, mitologia generală nu este întâmplătoare preocupare, ci refugiu și orizont al umanității.

Autorul nu-și idealizează satul în care s-a născut. Lisa era în egală măsură „frunză de nuc și rachiu prost”, mii de mirosuri ale ierbii și greu al vieții. Copil fiind, lucrurile stăteau altfel. Iubirea necondiționată a părinților, lipsa complexelor majore, sublimul munților au conturat un spațiu al siguranței. Aura mitică e rezultatul interpretării târzii a „paradisului pierdut”. Nostalgia recuperării prin memorie a preistoriei personale nu are nimic din idilismul tradiționaliștilor. „M-am născut demodat. Prea sentimental pentru Lisa. Și prea conservator pentru București”. Evidența de a se simți „nicăieri întreg” și eșecul în a deveni „om de lume” sunt compensate de „aromele copilăriei chiar dacă ea n-a fost idilică”.

Rolul părinților în viața copiilor

Învățător, Olaru Florentina Școala Gimnazială nr. 6, Râmnicu Sărat

Unii oameni își pun întrebări legate de rolul pe care-l vor avea în viața copilului, înaintea sosirii acestuia sau după ce devine un membru important în familie. „Ce trebuie să fac eu pentru el?”, „Ce rol joc eu în viața sa?”... Plecând de la ideea că cel mic este dorit, rolul esențial al părinților va fi să-i dăruiască multă dragoste, atenție și educație.

Îl ajută să socializeze. Părinții sunt primele persoane care-și vor pune amprenta asupra formării copilului. La fel de importante sunt și școala și societatea, dar totul pornește din familie, aceasta fiind cea care-i va transmite valori, informații și comportamente ce-i vor fi utile ulterior în viață. Un rol esențial îl joacă și capacitatea părinților de a-l ajuta să socializeze. Practic, ei sunt primii factori din viața sa care-l pot impulsiona și învăța să comunice, să se adapteze la situațiile oferite de mediul exterior încă de la o vârstă fragedă.

Familia reprezintă o verigă importantă între copil și lume. Am adus în discuție acest subiect, deoarece sunt destui copii timorați de contactul cu alte persoane adulte sau cu alții de vârsta lor. Unii nu știu să socializeze, să împartă jucăriile, devenind agresivi cu posibilia „intruși”. Aici intervine rolul părinților. Ei trebuie să le explice și să le exemplifice cum trebuie să se comporte în diverse situații. Astfel, cei mici vor învăța cum să reacționeze când un alt copil dorește să se joace cu jucăriile lor și cum să le împartă cu alții fără să stea cu teama că vor rămâne fără ele.

În concluzie, mama și tatăl reprezintă veriga cea mai importantă ce face legătura între micuț și mediul înconjurător și care asigură o educație bună și solidă. Țineți cont de faptul că cei mici sunt ca un burete, absorb cu multă ușurință toate informațiile pe care le primesc de la persoanele din jurul lor, mai ales de la familie și de la părinți.

Rolul *tatălui* este:

- de a construi structura familiei și de a o întreține, de a asigura siguranță și stabilitate, organizare;
- tata este modelul masculin de urmat, eroul fiului;
- pentru fiu – tatăl este modelul de soț și tată de urmat;
- tata este figura masculină, modelul după care fata își creionează profilul viitorului partener;
- pentru fiică – comportamentul tatălui în familie, față de mamă reprezintă tiparul de urmat, de „așteptat” de la viitorul partener.

Rolul *mamei* este:

- de a menține unită familia, de a da viață familiei, structurii familiale;
- mama îngrijește, iubește, acceptă, empatizează, mediază;
- mama este modelul feminin de urmat pentru fiică;
- mama este figura feminină, modelul după care fiul își va alege partenera;
- pentru fiică – este un model de urmat începând de la feminitate, autoîngrijire, aspect profesional;
- pentru fiu – mama este modelul de soție / parteneră pe care o va cauta, modelul de comportament pe care îl va aștepta de la acesta;

Nimic nu-l ajută mai mult pe copil ca un părinte dedicat rolului său. Fiecare părinte dorește ca propriul copil să reușească la școală. De aceea nu trebuie subestimat aportul pe care mama sau tatăl îl au în formarea celor mici. În școală, ca și în viață, continuu, susținerea părinților este crucială pentru o viață împlinită. Iată care sunt cele 4 roluri pe care fiecare părinte trebuie să și le asume.

1. Să încurajeze continuu. Este la fel de important să încurajezi un copil cu performanțe mai slabe cât și să-l feliciți pe cel care obține rezultate. Adevărata învățare nu se bazează pe recompensa, ci pe valorile pe care copilul le descoperă. Este esențial să tragem concluzii pozitive dintr-un esec. Aceasta îl va ajuta să înțeleagă cât e de important să încerce din nou pentru a reuși în cele din urmă.

2. Să fie un prieten. Să învețe să citească și să socotească nu sunt singurele lucruri cu care un copil se confruntă la școală. El poate avea probleme cu un profesor, cu un grup de prieteni sau cu alți copii la locul de joacă. Câteodată chiar au nevoie de cineva care să îi asculte cu adevărat – și acel cineva este părintele. Fără cineva în care să aibă încredere, copilul va fi mai stresat, iar acest lucru poate diminua încrederea în sine și motivația. Încercați să vă amintiți problemele cu care v-ați confruntat când erați

copii. E momentul să transmiți copilului tău o experiență pozitivă. Dacă tu îți vei lua copilul în serios este foarte probabil ca și el își ia propria educație în serios.

3. Să fie un bun profesor. Nu puteți lăsa toată educația în seama învățătorilor și profesorilor de școală. Este treaba lor, desigur, dar chiar și cel mai strălucit profesor nu se poate adresa unui singur elev din clasă. Copiii au nevoie de atenție personală și e sarcina părinților să le-o acorde. Așa că fiți la curent cu temele, proiectele și testele copilului. Lasați ceva din timpul dvs. ca să îi puteți oferi ajutorul. Fiți disponibil și entuziast: copiii au nevoie.

4. Să nu uite că fiecare copil este special în felul lui. Nu există un ghid al educației pe care părinții să îl poată aplica asupra copiilor lor pentru că fiecare copil este diferit și învață în felul lui. Așa că, evita să îți compari copilul cu copiii prietenilor tăi, cu colegii lui de grădiniță sau școală pentru că nu este cazul. Fiecare copil este unic în felul lui, iar comportamentul lui diferă în funcție de etapa de dezvoltare în care se află, dar și de evenimentele din viața sa. Rolul părinților în educarea copiilor este unul hotărâtor pentru viitorul copilului, așa că asigură-te că cel mic are condițiile necesare pentru o dezvoltare armonioasă.

După cum știm, familia este o instituție socială, prima școală în care copilul învață bunele maniere, învață să fie responsabil, să se respecte pe sine și să îi respecte pe cei din jurul lui, să ia propriile decizii și să și le asume, și lista poate continua la nesfârșit. Toate aceste reguli în educație nu se învață în cadrul unor cursuri, ci din mers, din plimbările cu părinții, joaca de weekend sau prin observarea comportamentului acestora. Există câteva momente cheie care pot avea un impact asupra educației copiilor, cum ar fi plimbările de weekend (și nu numai) și mesele în familie. Poți transforma aceste două activități în rutina familiei pentru că în cadrul lor copiii pot învăța multe. Spre exemplu, mesele în familie duc la consolidarea unor relații, la promovarea unui dialog deschis, la un comportament familial sănătos și de ce nu, la adoptarea unui stil de viață sănătos.

Fiecare părinte își va educa copilul după cum va crede de cuviință. Există anumiți părinți *permisivi*, în acest caz rolul părinților în educarea copiilor fiind destul de neînsemnat, caracterizat de o implicare scăzută în activitățile copilului și inexistența unor norme sau conduite după care copilul se poate ghida. Cea de-a doua categorie de părinți sunt cei *autoritari*, aceia care consideră că rolul părinților în educația copilului este extrem de important și stabilesc tot felul de reguli și norme rigide pentru a se asigura că cel mic va primi educația necesară. Ultima categorie de părinți sunt cei *autorizați*, care combină normele rigide cu libertatea. Mai exact, acest tip de părinți încurajează dialogul deschis, luarea deciziilor importante prin consultare și autonomia de acțiune

În concluzie, părinții (indiferent din ce categorie fac parte) sunt obligați (cel puțin moral) să îi ofere copilului o educație, cei ”șapte ani de acasă”, să îl pregătească pentru viață și să îi contureze comportamentul și să îi dezvolte personalitatea. Rolul părinților în educarea copiilor este unul deosebit de important, hotărâtor pentru viitorul celui mic.

“DE CE”-urile empatiei cadrului didactic

Olaru Ioana, Colegiul Național „Dimitrie Cantemir”, Onești

Empatia a fost definită drept o intuire a realității prin identificare afectivă, sau drept o formă de cunoaștere a altuia, în special a eului social sau a ceva, apropiată de intuiție, cu alte cuvinte o interpretare a eului altora după propriul nostru eu (potrivit dextonline.ro).

Deoarece este binecunoscut faptul că ființa umană este dependentă din punct de vedere social de semenii săi, care îi facilitează interacțiunile și funcționează unori ca o oglindă a propriilor manifestări și acțiuni, am dorit să verific în ce măsură sunt oamenii afectați de atitudinea și comportamentul pe care ceilalți le adoptă în cadrul relațiilor interumane. Fiind deseori martora unor dezvăluiri ale colegilor, care mărturiseau că „Nu se implică emoțional” sau că „Elevul este doar obiectul muncii”, am avut tendința să îi contrazic, însă am descoperit că nu posed dovezi concrete, ci doar propria mea experiență ca dascăl, ce s-ar putea dovedi la un moment dat irelevantă pentru adepții unei astfel de teorii. Pe parcursul primului semestru din anul școlar 2013-2014, am realizat un experiment menit să evidențieze rolul empatiei și a implicării emoționale a dascălilor în cadrul orelor de curs. Începând predarea la un nou ciclu liceal, respectiv două clase a noua, ce vor fi numite generic clasa A și clasa B, am folosit abordări complet diferite pentru a transmite și receptiona mesaje, dar și pentru a dezvălui anumite stări cum ar fi mulțumirea, bucuria, satisfacția, tristețea, iritarea. Clasele erau asemănătoare din punct de vedere al raportului dintre numărul de fete și cel de băieți, precum și din acela al mediilor de admitere și mediilor sociale din care elevii proveneau, astfel încât să nu existe prea multe variabile.

În prima parte a semestrului I, mai precis în perioada septembrie-noiembrie, clasa A a avut în față un profesor zâmbitor, întotdeauna bine-dispus, înțelegător, care i-a susținut și încurajat constant. Clasa B, prin contrast, a făcut cunoștință cu un dascăl serios, uneori încruntat, ce își desfășura activitatea după litera și normele legii, fără excepții sau concesii. În toată această perioadă, formele de evaluare și baremele de notare au fost aceleași, iar clasa A nu a fost favorizată niciodată. Primul efect observat: în clasa A nivelul pregătirii elevilor era uniform, toți fiind dispuși și dornici să se implice în activități sau să răspundă întrebărilor, fără teama de a greși. Notele erau și ele peste 7 în cazul tuturor elevilor clasei. În contrast, în cadrul clasei B, s-a putut observa crearea unei „prăpastii” între două categorii de elevi: cei ce înregistrau un progres constant și totodată note foarte mari (9 și 10), care participau activ la ore și ceilalți, șovăitori și uneori temători, care evitau contactul vizual de teama de a nu fi solicitați să dea răspunsuri și care nu dovedeau niciun progres (notele lor situându-se în intervalul 5-7). La finalul perioadei de trei luni, am aplicat elevilor celor două clase un chestionar menit să reflecte percepția lor asupra prestației profesorului și asupra calității orelor predate. În cazul clasei A, profesorul a fost perceput ca „inimos”, „pasionat”, „atent”, „corect”, „dinamic”, „amuzant”, „eficient”. Elevii clasei B au văzut în el un om „serios”, „exigent”, „strict”, „rigid”, „distant”, dar totuși „corect” și „cu explicații clare”. Perioada următoare, lunile decembrie și ianuarie, au adus o schimbare. De această dată am inversat abordările, urmând ca elevii clasei A să cunoască stilul serios și supus normelor, iar cei ai clasei B să ia contact cu stilul zâmbitor și relaxat. Modificările de atitudine s-au lăsat așteptate, deoarece niciunui dintre elevi nu i-a fost ușor să înțeleagă ce se întâmplă. Cei din clasa A m-au privit zâmbitori și apoi din ce în ce mai confuzi, până când surâsul și voia bună au dispărut, instalându-se în loc o acalmie aparent depresivă. Și performanțele școlare au înregistrat un vizibil regres. Surpriza reală însă a constituit-o clasa B, deoarece schimbarea adusă stilului de predare și de abordare a orelor în general nu a fost ușor asimilată de membrii colectivului. Zâmbetele și glumele ocazionale nu și-au găsit ecou, elevii continuând să afișeze seriozitate și o dedicare completă asupra materiei predate. Atmosfera era una apăsătoare pentru mine ca dascăl, având permanent senzația că sunt privită cu suspiciune. Această situație a continuat timp de câteva săptămâni, până când am decis că este timpul să dezvălui și să justific schimbarea de atitudine. Ușurarea și relaxarea de pe chipul lor a fost evidentă, însă uimitoare a fost reacția unui băiat care a întrebat nevinovat: „Și totuși, dumneavoastră sunteți bună sau rea?”. Se pare că rolul meu a fost jucat cu talent, astfel încât adevărata mea natură a fost mascată în totalitate. Au recunoscut însă că cel de-al doilea „chip” al meu este mai agreabil.

În concluzie, deși foarte mulți dintre dascăli refuză să accepte importanța unei legături afective cu „educabilii”, ea este cu siguranță esențială pentru crearea unui climat propice învățării și predării.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Olea Daniela Camelia
GRĂDINIȚA NR. 272 - București

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste mult mai fragede, dar când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

În jurul copilului se află sau ar trebui să se afle toți cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, copilul întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte norii ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

”Reguli de aur,,

Profesor învățământ primar: Olșac Milca Școala Gimnazială nr. 2 Bogeii

Politețea este ceva care se învață și spre norocul nostru se învață destul de ușor. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la profesorii noștri. Există și oameni care nu au avut norocul să aibă parte de educație în copilărie, din diverse motive, dar niciodată nu este târziu să învețe ceva bun de la persoanele din jur.

Dar cu atâtea reguli care trebuie respectate, oare ce se întâmplă atunci când copiii noștri greșesc? Am realizat că, întotdeauna, există cineva care are grijă să le facă observații. Nu e deloc plăcut pentru copii să primească observații și reproșuri deoarece cu toții greșim. Important este să știm cum să ”ne reparăm” greșeala.

Deoarece lumea este într-o continuă schimbare, bunele maniere trebuie adaptate și ele acestor schimbări. Dar din păcate, în goana aceasta, uităm multe lucruri esențiale vieții: să gândim pozitiv, să ne respectăm copiii și mai ales, uităm să fim oameni.

De foarte multe ori greșim și noi părinții față de propriii noștri copii. Nu știm cum să ne comportăm cu ei, deoarece ne credem ”proprietarii lor”. Dacă stăm și reflectăm puțin, realizăm că au fost momente în care le-am spus și le-am făcut copiilor noștri niște lucruri pentru care, dacă altcineva le-ar fi făcut, am fi vrut să fie băgat la pușcărie. Ținem foarte mult ca oamenii să ne respecte copiii, să le vorbească frumos și să nu le facă rău, atât din punct de vedere emoțional cât și din cel fizic. Ca să nu mai greșim față de copiii noștri, ar trebui să ne ghidăm după următoarea regulă: ”Poartă-te cu copiii tăi așa cum ți-ai dori să se poarte alții cu ei”.

Buna creștere se dobândește în mai multe feluri. O regulă care ar ajuta foarte mult în comportamentul copiilor noștri, ar fi aceea de a-i învăța, atât pe copiii cât și pe elevii noștri, să își exprime sentimentele. Foarte mulți copii au probleme în a-și identifica corect sentimentele. Pentru ei, supărat și furios înseamnă același lucru, la fel și nemulțumit și trist sau mândru și bucuros. De ce este important acest lucru? Deoarece o dată ce copiii noștri sunt capabili să-și recunoască sentimentele, adică să le deosebească, au șanse mult mai mari să se controleze și implicit să știe cum să se comporte în diverse situații. Foarte mult contează și felul nostru, al adulților, de a fi, deoarece acest lucru influențează mult ceea ce facem: când suntem triști avem tendința de a ne interioriza iar când suntem fericiți, avem tendința de a răspândi voie bună în jur. Dar dacă nu știm ”ce simțim”, nu vom fi siguri de ceea ce vrem să facem, iar prin urmare, nu vom ști cum să ne purtăm.

Altă regulă, atât pentru părinți cât și pentru învățători, ar fii aceea, să-i învățăm pe copii să fie empatici, deoarece acest lucru îi ajută pe copii în comportamentul lor față de ceilalți. Empatia este capacitatea de a împărtăși sentimentele celorlalți. Ceea ce este interesant, este faptul că, o dată ce ne vom cunoaște mai bine propriile sentimente, vom cunoaște mai bine și sentimentele celorlalți, iar acest lucru este parte importantă în dezvoltarea sensibilității față de oamenii din jurul nostru, în special în zilele noastre, când fiecare e preocupat doar de el însuși. Singurul fel în care putem înțelege punctul de vedere al persoanelor din jurul nostru, atunci când sunt într-o anumită situație, este să cunoaștem regula: ”Nu-i judeca pe alții până când nu te pui în pielea lor.” Această combinație este esențială și ne ajută să ne definim deplin ca ființe umane.

A înțelege punctul de vedere al celorlalți ne oferă acces la gândurile lor, în felul în care privesc și definesc o situație și la ceea ce au de gând să facă. Televizorul, desenele animate și jocurile pe laptop sau tabletă, le oferă copiilor false perspective asupra sentimentelor celorlalți, pentru că par a fi reale, dar, de fapt, ele sunt născocite și puse la cale de scenariști, regizori, actori, etc. Noi credem că în ziua de azi copiii se comportă mai matur decât ar trebui la vârsta lor, dar, în realitate, ei copiază într-un mod superficial, comportamentul personajelor lor favorite din mass-media deoarece copiii mici (și adulții imaturi), au tendința de a privi lumea prin prisma dorințelor și a nevoilor lor. Pe măsură ce vor crește, în jurul vârstei de 7 – 8 ani, devin mai capabili să negocieze, să accepte compromisuri și să fie toleranți. Dar în adolescență, acest proces își are sușururile și coborășurile lui. Cu toate acestea, ca părinți, educatori sau profesori, putem face foarte multe pentru a-i învăța pe copii și elevi să privească lucrurile din diverse perspective și să se comporte cum trebuie în diferite situații.

Având în vedere mass – media, internetul și cultura timpurilor noastre, ce ne transmit atâtea mesaje derutante și contradictorii, este foarte important, ca părinții și profesorii să dețină un rol semnificativ în dezvoltarea și educarea comportamentului copiilor, astfel încât aceștia să își găsească drumul potrivit în viață. Pentru aceasta, exemplul părinților și al cadrelor didactice nu este suficient; ei trebuie să le explice comportamentul și stările lor emoționale, pentru ca aceștia să înțeleagă mai bine ”de unde vin” și să accepte faptul că a te comporta frumos contribuie la formarea noastră ca ”oameni”, la bucuria de a trăi printre semeni civilizați, și nu care cumva să creadă că vin din același loc cu personajele mediatizate.

Există oameni care, din păcate, cred că bunele maniere sunt inutile și se întreabă dacă mai merită să ne preocupăm de ele. Răspunsul pentru aceștia ar fi unul singur: buna creștere nu este și nu va deveni niciodată inutilă, pentru că ea îl face pe om să se respecte în primul rând pe sine, iar apoi pe ceilalți. Bunele maniere sunt apanajul omului care își cunoaște exact locul în lumea în care trăiește.

Bibliografie:

1. Marinescu, Aurelia, *Codul bunelor maniere astăzi*, Editura Humanitas, București, 2005.
2. Nica, Sorin, *Consiliere și orientare școlară*, Curs intern, 2014.
3. Gîgă, Michiela, *Cei șapte ani de acasă*, Editura Coresi, București, 2003.

Cei șapte ani de acasă – Puterea exemplului

Profesor: Oltean Iulia Maria

A fost odată ca niciodată, o pereche de gemeni, care semănau ca două picături de rouă. Pe unul îl chema David și era definiția cumințeniei, saluta respectuos pe toată lumea, vorbea frumos, niciodată răstit și iubea pe toată lumea și toată lumea îl iubea pe el. Pe celălalt îl chema Adrian și era opacoste de copil: vorbea urât, nu saluta pe nimeni și ura pe toată lumea, deoarecece toți îl comparau cu fratele său.

Părinții lor erau disperați: încercaseră orice metodă imaginabilă ca să-l cumițească pe băiat, dar nimic nu mersese. În curând, gemenii aveau să împlinescă șapte ani și să meargă deci la școală, așa că situația trebuia să se schimbe!

Ideea salvatoare veni de la mama, care propuse ca pentru o zi, să-l trateze pe Adrian așa cum el îi trata pe toți: cu indiferență și lipsit de bun simț. Zis și făcut, dar pentru Daniel acest lucru fu imposibil, atât de bine crescut era; așa că, atunci când fratele lui veni la el în cameră plângând, acesta îi explică ce se întâmpla:

- Părinții noștri sunt supărați că nu ai cei șapte ani de acasă și vor cu orice preț să-ti schimbi purtarea!

- Ce sunt ăia "șapte ani de acasă?" Noi încă nu am avem șapte ani, cum să îi am eu?

- Cei șapte ani de acasă înseamnă bunul simț și buna purtare, adică exact opusul aceea ce tu faci. Azi au vrut să te învețe o lecție, să-ți arate cum ne simțim noi când tu ne vorbești urât.

O fi fost ceci doi gemeni, dar Daniel era mai înțelept, iar vorbele sale i-au atins sufletul frățiorului său. Din acea zi, au fost de nedespărțit și imposibil de deosebit căci erau amândoi niște copii cuminți cu "cei șapte ani de acasă" și au trăit fericiți până la adnâci bătrâneți!

Cei șapte ani de acasă

Clubul Sportiv Școlar Caracal Prof. Olteanu Larisa Claudia

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu.

Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cele mai multe cunoștințe uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.).

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor.

Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute preamult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil.

Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Familia fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Bibliografie:

Stănculescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

Prof. Olteanu Mariana

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba)” – cum spunea **Eric Berne**.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forte. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău și nu e tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă să i se facă toate poftele sau să fie lăsat să facă orice. Este necesar să i se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă poate învăța formulele de politețe.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să li se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: **normele de conduită se învață din familie**. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bibliografie:

1. **Educația timpurie în România**, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. **Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților**, Editura Aramis, București, 2002
3. **P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România**, Polirom, 2002
4. **Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii**, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. **www.copii.ro**
6. **www.scribd.com**
7. **www.didactic.ro**

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Înv. preșcolar Olteanu Simona- Claudia
Școala Gimnazială Ocna de Fier, Structură Grădinița P.N.,
comuna Ocna de Fier, Județul Caraș - Severin

Motto: ”Orice om primește două feluri de educații :una dată de alții și alta , mult mai importantă, pe care și-o face singur.” (Gibbon)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, ne gândim la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care aceștia urmează să le respecte. Comportamentul socio-relațional al viitorului adult depinde de modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în primii ani de viață. Părinții ar trebui să mediteze la responsabilitatea pe care o au în formarea personalității copilului, deoarece familia este cea dintâi școală în care copiii învață cum să se comporte în viață și societate.

Acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică. În primii ani de viață copilul este foarte maleabil astfel încât sub influența condițiilor de viață, dar și a educației, el poate fi ușor dirijat în direcția dorită.

Părinții pot contribui la dezvoltarea psihologică a copilului. Până la 7 ani, pentru copil, părinții reprezintă unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra sa. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună ”te rog”, ”poftim” și ”mulțumesc”, ”cu plăcere”. Buna educație nu se rezumă doar la câteva cuvinte frumoase. Copilul va trebui să învețe ce se cuvine și ce nu se cuvine la masă, cum să se comporte într-o vizită, la un spectacol sau chiar la o petrecere , dar și atunci când discută cu cineva. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoși vor fi tratați la rândul lor cu respect.

Referitor la puterea exemplului părinților în educația copilului , L. Lock spunea: ” Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală, când ați comis-o, el cu siguranță că se va apăra, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu , încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă.”

În perioada preșcolară părinții trebuie să acorde o atenție deosebită formării deprinderilor. Mai târziu apare sentimentul de vinovăție sau de mulțumire, când copilul înțelege că faptele lui sunt apreciate sau dezaprobat, aici intervine recompensa și pedeapsa. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă.

Tot de la vârste foarte mici se manifestă și sentimentul de compasiune care apare atunci când părintele îi citește sau îi spune copilului o poveste care îl impresionează. Acest sentiment se răsfrânge asupra întâmplărilor prin care trec frații, prietenii și mai târziu colegii săi. Astfel, având o educație aleasă , își va manifesta dorința de a-i ajuta pe cei aflați în încurcătură.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, ba chiar va atrage admirația acestora, în timp ce unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă va fi marginalizat de colegi și se va afla în conflict permanent cu cei din jur..

Când copilul este antrenat în diferite activități gospodărești (aranjarea mesei, udatul florilor, ștersul prafului), părintele îl învață de fapt primul abecedar al muncii.

Tot în această perioadă copilul manifestă sentimentul de iubire, de dragoste prima oară față de părinți. Familia este cea care pune bazele formării unor trăsături de caracter cum sunt: modestia, respectul, cinstea, recunoștința, sinceritatea, prin exemplul personal.

Datorită faptului că părintele reprezintă un model în educația copilului, dar și faptul că la această vârstă copilul are înclinația de a imita, A.S. Makarenko se adresa părinților astfel:”Să nu credeți că educați copilul numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți. Îl educați în fiecare moment al vieții voastre chiar și atunci când nu sunteți acasă. Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți, cum vă bucurați sau vă întristați, cum vă purtați cu prietenii sau cu dușmanii, felul cum râdeți sau citiți ziarul – toate au pentru copii mare însemnătate.Copilul vede sau simte cea mai mică schimbare în ton;orice subtilitate a gândurilor voastre ajunge la dânsul pe căi pe care voi nu le observați.”

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. În orice familie, copilul are nevoie de multă iubire, grijă și atenție. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Un copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit. Copilul are nevoie de un mediu cald, liniștit. Acțiunile prin care părintele își descarcă supărările asupra copilului , care de fapt nu înțelege de ce părintele este furios, lasă urme adânci în personalitatea copilului, ducând la cazuri în care devin copii inadapabili social.

Așadar, atitudinea părinților în munca educativă este hotărâtoare pentru formarea viitoarei personalități.

Rolul hotărâtor al familiei și al celorlalți factori în educație este subliniat și de A.S.Makarenko care suna că:” Bazele educației se pun până la 5 ani – și ceea ce ați făcut până la 5 ani, reprezintă 90 % din întregul proces educativ;după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar, în general, voi începeți să gustați roadele , căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la 5 ani.”

Un copil care este educat bine va ști cum să se poarte la școală, atunci când este copil, dar și la locul de muncă,atunci când va deveni adult; va ști cum să lege prietenii și cum să le mențină. Cei șapte ani de-acasă reprezintă abilități minime de socializare,care mai târziu ajută copilul devenit adult să se integreze și să fie acceptat.

Pe om îl creează natura, dar îl educă și îl dezvoltă societatea!” (V. G. Belinski)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Școala și alte medii educaționale nu pot decat să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. A.S.Makarenko.....”Opere pedagogice alese”, vol.1, E.D.P., București , 1960
3. Revista învățământul preșcolar, nr.1, 1991

Importanța celor 7 ani de acasă

Profesor învățământul preșcolar Omeag Cornelia

Timpul petrecut acasă cu părinții este foarte important pentru un copil deoarece acesta își pune amprenta asupra modului de viață al acestuia. Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinții lui și care îl poate influența într-un mod pozitiv sau negativ pe acesta pe viitor. Toată lumea știe că educația unui copil se începe de când este foarte mic, însă depinde și modul în care este educat acesta. Există două tipuri de educații situate la poli opuși, care după părerea mea sunt extrem de negative, dar din păcate așa înțeleg unii dintre părinți să își educe copiii. Astfel unii dintre părinți cu o situație materială precară înțeleg că trebuie să-și educe proprii copii prin agresiuni fizice, care au impact emoțional extrem de negativ asupra lor. Preșcolarii care sunt agresați fizic într-un mod violent și extrem de des ajung să fie cuprinși de teamă închizându-se în ei și fiindu-le teamă să comunice și își vor exprima cu greu sentimentele față de cei din jur.

Pe de altă parte, alți părinți cu o situație materială extrem de bună, consideră că trebuie să-i educe pe preșcolarii lor acordându-le o libertate prea mare și a obține tot ce vor de la părinții lor. De aceea, de multe ori acești copii ajung la grădiniță să facă ce vor și nu mai ascultă de nimeni nici măcar de părinții lor, devenind foarte greu de a le fi modelat comportamentul.

Normele de comportare pe care copiii le-au deprins de acasă fac diferența între ei. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copiii trebuie să învețe să respecte niște reguli în viața de zi cu zi. Părintele trebuie să aibă un stil de comportament autoritar, în așa fel încât copilul să-l și iubească pe copil, dar să-l și certe atunci când este nevoie. Părintele trebuie să comunice foarte mult cu copilul explicându-i ceea ce este bine sau ceea ce este rău. Degeaba părintele îi spune copilului: „Nu este voie să faci...”, dacă nu îi oferă explicațiile necesare, sau dacă copilul l-a văzut pe părinte că a făcut acel lucru despre care copilului i-a spus că nu este voie. De exemplu: „Tata îi spune copilului cu vârsta de 5 ani nu este voie să bați copiii la grădiniță, trebuie să te porți frumos cu ei. Copilul îi spune tatălui:

- Cum să mă port frumos?
- Cum te-am învățat?
- ? ...
- Dar tu de ce o bați pe mami?
- Nu te interesează/ Sau tatăl îl pocnește pe copil, deoarece nu știe ce să răspundă.

Concluzia este că modelul oferit de familie este de mare valoare în viața copilului. Educația, bunele maniere, sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

În cei 7 ani de acasă se formează comportamentul și personalitatea copilului înainte de a merge la școală. În această perioadă petrecută acasă dar și la grădiniță, copilul învață care sunt regulile de politețe, învață să salute, să se prezinte, să spună mulțumesc, te rog frumos, învață să se comporte cu cei din jurul lui, învață să comunice cu cei din jur, învață să-și împartă lucrurile cu ceilalți, învață regulile de igienă, învață modul de utilizare al tacâmurilor și îl ajută pe copil să se integreze în mediul social.

Familia este cea care împlinește nevoile copilului și îl protejează, exercitând o foarte mare influență asupra acestuia. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care îl învață pe copil despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și mediul educativ, grădinița îi pot influența comportamentul. Acestea reprezintă primele modele educaționale cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea conduitei și relaționarea în raport cu diferite norme și valori sociale.

Responsabilitatea părinților este să le asigure acestora bunurile materiale de care au nevoie și să-i învețe cum trebuie să se comporte în societate. În familie, copilul se formează din punct de vedere cognitiv, social și emoțional.

Pentru a le asigura o bună creștere celor mici familia, grădinița și școala au datoria să colaboreze împreună spre a le oferi ceea ce au nevoie: afecțiune, înțelegere, sfaturi și încurajări și să învețe să se descurce singuri.

Pledoarie pentru cei șapte ani de acasă

**Prof.ec.Ona Mihaela, Liceul Tehnologic Marmația,
Sighetu-Marmației, Maramureș**

“Bunul simț este geniul umanității.” -Goethe

Încă de la naștere, oamenii dispun de capacitatea specific umană de a-și însuși experiența socială a înaintașilor, de a se modela, deci de a accepta educația și de a se autoeduca. Un început pozitiv în viață îl ajută pe fiecare copil să se dezvolte la maxim și este esențial pentru avansarea unei întregi societăți. Primii ani sunt cei mai importanți în viața fiecărui copil, deoarece pun bazele succesului general în viață. Ei sunt, de asemenea, foarte importanți pentru fiecare societate, deoarece aceștia sunt cea mai bună șansă de a influența prosperitatea, incluziunea și stabilitatea socială viitoare. Dezvoltarea timpurie a copilului este considerată a fi cel mai puternic instrument pentru abordarea inechităților, o șansă de a oferi oportunități tuturor copiilor de a-și dezvolta întregul potențial. Putem spune că, fiecare copil este necesar pentru societate și fiecare copil are dreptul de a obține un start bun în viață. Perioada copilăriei timpurii este cea mai importantă perioadă de dezvoltare a vieții, când se pun bazele cognitive, emoționale și sociale pe care se construiește viitorul. Toți ne dorim copii sănătoși, dezvoltați normal, fericiți, dornici de a învăța, plini de energie, care să ne umple de satisfacție prin ceea ce știu, prin ceea ce pot să facă, prin felul în care se poartă și gândesc. Totul depinde în cea mai mare măsură de noi, adulții. Noi suntem primii în care ei au cea mai mare încredere și care le decide startul în viață!

Ca părinți știm cu toții că, investiția timpurie în copiii noștri, înseamnă nu doar să le dăm hrană și haine: înseamnă să le dăm atenție și dragoste. Achizițiile din perioada copilăriei timpurii sunt precum fundația unei case, de soliditatea acesteia depinde stabilitatea casei și numărul de etaje ce se pot ulterior construi; de soliditatea achizițiilor din copilăria timpurie depinde atingerea potențialului maxim al fiecărui copil. Dacă procesul de dezvoltare este neglijat în perioada copilăriei timpurii, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului și asupra progresului națiunilor în sens larg.

În calitate de părinți suntem cu toții convinși că fiecare leu cheltuit în dezvoltarea copilăriei timpurii merită. În schimb, toate aceste investiții sunt transformate într-o alegere mai bună a vieții și o societate mai bogată.

Conduita civilizată, politicoasă se învață mai întâi din familie, din fragedă copilărie, începând cu ”cei șapte ani de-acasă”, care sunt piatra de temelie în educația comportamentului civilizat, un instrument important de orientare pe drumul vieții. Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Copilăria timpurie trebuie înțeleasă drept perioadă critică în viața copilului și drept urmare, este necesară promovarea unei noi abordări a politicii copilului și familiei în cadrul unei strategii integrate pentru dezvoltarea copilăriei timpurii. Consider că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit perimată, așa că la 7 ani, unii copii sunt manierați, se descurcă mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât cei cărora le lipsesc cei 7 ani de acasă. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani. Pentru că fiecare copil este unic, pentru că fiecare grup de copii este unic, pentru că fiecare cadru didactic este unic, pentru că fiecare familie este unică în educație. Există experiență acumulată, există idei și teorii bazate pe noi cercetări, există practici confirmate în timp care și-au demonstrat avantajele, există valori, principii, reguli, însă nu există rețete.

Prin urmare, investiția în copii cât mai degrabă ne conduce, pe termen lung, la dezvoltare socială și la realizarea susținută a drepturilor copilului.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
<http://www.utilecopii.ro/articole/>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ONCEA MARIA GRĂDINIȚA P. N. ȘTIUCA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Ce pot face părinții și învățătoarea la trecerea de la grădiniță la clasa pregătitoare

Prof. învățământ primar CARMEN ONCESCU
Scoala Gimnazială I.H.Rădulescu, București

Atunci când copilul depășește sfera familiei și intră într-o nouă colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. Când începe școala, programul zilnic cuprinde repere bine delimitate nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între învățător și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a școlii. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la școală, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita învățătoarei informații despre cum decurge o zi la școală, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și învățătoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fruite de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene.

Ce pot face părinții?

-îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind cuțit de plastic, să îi ajute la șters vase.

-în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știu de la școală

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la școală. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la școală?”, de obicei, răspunsul copilului este „Bine!”, după care să refuză să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Bibliografie:

1. www.copii.ro
2. www.didactic.ro
3. www.scribd.com
4. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

Cei șapte ani de acasă

Prof. Oncescu Liana Cristina
Liceul Teoretic Național, București

Cei șapte ani de acasă!" Câți dintre noi nu știm această formulă, des auzită și folosită la adresa copiilor . Această formulă nu s-a referit niciodată la faptul că un copil și-a petrecut primii șapte ani din viață lângă familia lui, ci la educația pe care a primit-o în cadrul ei. Deprinderile de comportament, stimă de sine, atitudinea față de ceilalți și față de școală, se formează în primii 6-7ani.

Iată câteva reguli de educație prin care pot fi învățate bunele maniere de către copii de la propriii părinți:

1. Așteaptă-ți rândul pentru a vorbi!
2. Fără porecle și jigniri!
3. Fii politicos!
4. Spune, "Te rog" și "mulțumesc" cât mai des!
5. Fă curăț după ține!
6. Fii fair-play!
7. Primește complimentele politicos!
8. Fii tolerant!

Copiii sunt impulsivi și de multe ori întrerup persoană cu care poartă o conversație, deoarece sunt nerăbdători să se facă auziți. Însă nu este politicos să o întrerupi când această vorbește cu cineva. Copilul nu o percepe încă ca pe o greșală ci ca pe o respingere. Pentru a evita o astfel de situație trebuie să vorbim cu copilul și să îi și explicăm cât de important este să îi asculte pe ceilalți până la capăt, apoi să-și spună punctul de vedere. Copilul trebuie ascultat cu atenție atunci când are ceva de spus. Este un prim pas în dobândirea unei bune maniere de a-și aștepta rândul și de a vorbi la momentul potrivit.

"Nu porecli și face haz de numele sau prenumele persoanelor" în față copilului. În loc de etichetă, copilul poate fi învățat cum poate el să-și exprime sentimentele față de cei din jur, însă fără a jigni.

Politețea. Întotdeauna toți membrii familiei trebuie să salute când cineva intră în casă. În funcție de nivelul de formalitate, copilul poate fi învățat să dea mână cu adulții cunoscuți, dar nu este necesar să dea mână cu alți copii. Cu toate acestea, copilul ar trebui să spună întotdeauna, "salut" , bună" sau "sărut-mână", atunci când vine cineva în vizită.

Aceste forme de politețe exprimă respect și apreciere. Să laudăm copilul atunci când le folosește pentru a-i încuraja acest comportament pozitiv.

Atunci când este acasă, în vizită sau la școală, copilul va căpăta deprinderea de a-și strânge jucăriile sau să aranjeze acolo unde a făcut dezordine

Copiii, de obicei, după ce s-au jucat un joc, dacă rezultatul nu este în favoarea lor se supără și nu se mai joacă în continuare. Indiferent de rezultat, joacă cu prietenii sau colegii trebuie să fie o activitate cât mai plăcută. Elevul trebuie să învețe să îi felicite pe câștigători și totodată să se bucure într-un mod civilizată că a câștigat.

Dacă cineva îl laudă, trebuie să spună mulțumesc, fără a spune "nu e adevărat!" și să nu își expună defectele. Acest comportament pozitiv îl învață pe parcurs de la părinți și din anturajul său.

Când oamenii fac lucrurile diferit din cauza diversității în cultură, rasă sau religie trebuie explicat copilului că nu este nimic greșit în comportamentul niciuneia dintre părți și că oamenii acționează diferit. Este interesant este modul în care familii sunt diferite și fac lucruri diferite. Oamenii au propriile lor tradiții sau ritualuri iar elevul va învăța să fie tolerant cu cei din jurul său.

Bibliografie:

1. www.didactic.ro
2. www.scribd.com
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
4. www.qbebe.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR GABRIELA ONDU - ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GENERAL NICOLAE ȘOVA” PODURI

„Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă” Valeria Mahok (decembrie 2014)

Numărul șapte este unul dintre numerele considerate magice de-a lungul istoriei omenirii, care continuă să ne fascineze și astăzi.

Există o multitudine de „șapte” care au existat de-a lungul timpului, există și astăzi „controlându-ne existența. Așadar, în Vechiul Testament cifra 7 este numărul lui Dumnezeu prin care a stabilit reguli pe pământ și a hotărât vremuri pentru împlinirea multor evenimente în viitor. Există 7 minuni ale lumii antice, 7 minuni ale evului mediu, 7 continente, 7 culori ale curcubeului, 7 păcate capitale, 7 virtuți ale omului, grupul celor 7 stele numite „Pleiade”, 7 zile ale săptămânii, 7 este numărul norocos pentru multe culturi (de exemplu în Japonia, mitologia vorbește despre cei 7 zei ai Norocului), Roma a fost construită pe 7 coline, 7 note muzicale și nu în cele din urmă „cei 7 ani de acasă”.

„A avea cei 7 ani de acasă” este un concept cu care s-au confruntat stăbunicii, bunicii și părinți noștri și îl întâlnim astăzi folosit aproape în fiecare zi. Conform dex-ului „a avea cei 7 ani de acasă” înseamnă „a fi bine crescut, a fi bine educat”. Pentru a se ajunge la aceasta definiție se adaugă copilului următoarele ingrediente: folosirea salutului, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, a înțelege normele sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tact și toleranță.

În ecuația „celor 7 ani de acasă” un rol important, esențial îl are *familia*, pentru că ea constituie mediul în care copilul se naște, este cel dintai cadru social de care are nevoie fiecare copil. În familie omul trăiește primii ani ai existenței personale, aici se dezvoltă și se formează pentru viață. În familie copilul învață cum să se comporte în diferite relații, cu prietenii, colegii sau necunoscuții. Tot în familie copilul își găsește primul sprijin în aș atinge succesul în viață. Familia este cea care pune „piatra de temelie” a celor 7 ani de acasă, ea este cea care participă alături de școală la procesul de transformare a copilului în adolescent, apoi în tânăr și în cele din urmă într-un adult responsabil. Ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește copilul pentru viața socială, învățându-l să-și îndeplinească datoria, să-și disciplineze voința, învățându-l scara valorilor și dându-i simțul ierarhiei și al ordinii. Dacă mediul familiar oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate atunci ea constituie o atmosferă prielnică pentru dezvoltarea normală și echilibrată a copilului, pentru „temelia” celor 7 ani de acasă.

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Copilăria nu este o întrecere pentru a vedea cine știe mai bine să citească, să scrie, să socotescă. Copilăria este o mica fereastră în timp pentru a învăța și a modela mintea fiecărui copil în ritmul său propriu.

După cum menționa Paul Osterrieth în lucrarea „Copilul și familia”, viața părinților „constituie o aventură întotdeauna originală și unică”. Acesta determină 6 principii după care se ghidează relația părinți-copil:

1. Familia trebuie să depășească rolul de creștere și dobândire a deprinderilor elementare. Ea constituie „mijlocul prin care copilul este introdus în viața umană și în cadrul în care se elaborează personalitatea sa proprie”.

2. Atitudinile părinților determină formarea unei personalități unice, particularitățile copiilor manifestându-se clar și coerent în comportamentul curent. Altfel spus: „atitudinile părintești au consecințe” durabile.

3. Acceptarea copilului, ca termen larg, semnificând dragoste și atenție la posibilitățile și slăbiciunile acestuia, care „să respecte fundamental persoana în formare și să fie conștientă de scopul spre care ea se îndrumă”.

4. Atitudinea de acceptare să fie în măsură egală spontană și rațională.

5. Părinții se implică în mod egal în procesul educativ familial. „Orice neînțelegere dintre părinți, ale căror roluri sunt strâns complementare, pune în pericol sentimentul de siguranță al copilului și deci armonia dezvoltării personalității sale.”

6. Rolul familiei va fi cu atât mai determinant și mai durabil cu cât se va păstra ”numeric la proporții mijlocii”, nici prea restrânsă, nici prea numeroasă.

Asadar, ”cei șapte ani de-acasă” pot ajuta copilul să-și interiorizeze regulile, informațiile și să-și demonstreze abilitățile, astfel încât pentru următorul pas – integrarea optimă în mediul școlar- succesul și performanța să fie asigurate.

In concluzie, consider că „cei șapte ai de acasă ‘ este un lucru de bun simt, dar si o problema care ne poate marca o viață întreagă, de aceea familia are un rol esential , iar școala vine să completeze ceea ce familia a pus la „temelie’ ”.

Bibliografie ;

”Psihologia vârstelor”, G.Sion, ed.Fundației România de Mâine, București, 2003

”Copilul și familia”, P. Osterrieth, EDP, București, 1973

Sunt politicos de mic

Prof. Înv. Primar Ondu Oana – Danusia
Școala Gimnazială Scorțeni, jud. Bacău

Școala și alte medii educaționale consolidează normele deja deprinse din familie. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți, dar și de la persoanele care trăiesc în comunitate cu noi (bunicii, rudele aropiate).

Educația începe din prima zi de viață a copilului, chiar dacă astăzi mai sunt părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, aceștia pentru a se „scuza“ de purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului său găsesc „scuze“ care de fapt trădează, greșelile educative pe care le fac în primii ani de viață ai copilului. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații, de aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Totodată părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în felul cum vorbesc, nici în ceea ce simt și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceștia este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

De aceea din primii ani de viață, învață-l pe cel mic noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului de ce trebuie să fie respectuos: *respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.*

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani sunt lucruri care se pot dezvolta pe întreaga perioadă a școlarului mic, dar și în devenirea lui ca viitor cetățean de mai târziu. Toate acestea precum: deprinderi de autoservire, ordine, igiena, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc), consecvența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției, perseverența în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva, devin însușirile stabile dobândite în aceasta perioadă care îi va ajuta pentru tot restul vieții.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".

Albert Einstein

Importanța celor 7 ani de acasă

Prof. Onete Adriana
Școala Gimnazială Dragomirești, Județul Dâmbovița

Educația copiilor trebuie să înceapă de la cele mai mici vârste în familie, în mediul imediat și cunoscut de copii și ulterior la școală, în alte instituții cu activități formale sau nonformale și să devină un scop permanent pentru orice experiență informală.

Imediat ce copilul a început să facă pași sau să rostească cuvinte, chiar și izolat fără integrarea cuvintelor în propoziții trebuie educat, instruit de părinți ce să spună, cum să spună, cum să se miște, să se comporte, arătându-i-se modele de comportament, de limbaj deoarece copilul imită de la vârste mici și apoi ceea ce a imitat va deveni pentru el un reper ulterior. Așadar, părinții și cei din jurul copilului au o mare responsabilitate în formarea primelor comportamente ale copiilor și a unui limbaj civilizat.

Cei 5-7 ani (uneori copiii frecventează timpuriu grădinița) petrecuți de copil împreună cu părinții constituie baza comportamentului copilului ulterior în societate. Părinții trebuie să îi învețe pe copii să fie politicoși, să fie respectuoși și recunoscători prin cuvinte precum „Bună ziua!”, „Sărut mâna!”, „Vă mulțumesc!”, „Vă rog să-mă iertați!” etc.

De asemenea, comportamentul civilizat și responsabil se învață în familie: să fim matinali, ordonați în cameră, cu lucrurile noastre, să avem grijă de igiena dinților și a corpului, preferința pentru mâncăruri sănătoase, preparate în casă, aprecierea cadourilor indiferent de valoare etc., fiecare jucând un rol foarte important.

Atitudinea pe care părinții o afișează față de semenii, este atitudinea pe care copiii o vor imita și și-o vor însuși. Copiii trebuie învățați să fie modești, sinceri, creativi, curioși, dar în același timp să respecte regulile, interdicțiile, să se mulțumească cu cât părinții le pot oferi, să muncească de mici potrivit vârstei și greutății lor, lucruri mici și poate ne semnificative, dar prin care să îndrăgească munca.

Educația trebuie să fie făcută în orice moment, orice experiență trebuie să fie exploatată de părinți ca o posibilitate de învățare reală pentru copil.

Dacă educația în primii ani petrecuți în familie este solidă, educația ulterioară din școală îl va ajuta pe elev să se dezvolte armonios, multilateral, să fie sociabil, responsabil, politicos, responsabil cu viața sa și a celor din jur. Dacă educația în primii 7 ani este deficitară, i-a oferit elevului modele negative de comportament sau un limbaj necivilizat, adaptarea în grupul școlar va fi dificilă, va necesita un timp îndelungat pentru remediere.

Așadar, consecințele educației în familie pot fi grave pentru evoluția ulterioară a copilului în școală și societate, dacă părinții nu îi învață pe copii modele pozitive de comportament, limbaj, norme etice și valori.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – O PERSOANĂ EDUCATĂ

Prof. ONIȘOR ANDREA
LICEUL TEORETIC "SAMUIL MICU"
SĂRMAȘU, JUDEȚUL MUREȘ

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruiia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, în familia din care provine, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația pe care un copil o primește în cei 7 ani de acasă depinde de anumiți factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile și principiile pe care le cultivă și pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Deseori se întâmplă ca părinții să aibă două orientări:

- fie să aibă comportamentul propriilor părinți drept model;
- fie procedeză exagerat, opus modului în care au acționat proprii părinți din dorința de a evita nemulțumirile pe care ei le au.

Frecvent se întâmplă ca oricare dintre cele două orientări să nu fie în favoarea copilului, a dezvoltării lui firești. Este foarte dureros pentru părinți să simtă că fac eforturi susținute, iar rezultatul nu e pe măsură. Metodele folosite de părinți pentru socializarea copiilor diferă, iar strategiile utilizate în familie pentru educarea copiilor se pot restrange la două mari categorii:

1. Educația represivă – face apel la constrângere, ca atitudine parentală favorită față de copil și este orientată spre obediență și umilință. Se realizează prin: pedepsirea comportamentelor indisciplinate, recompensare materială sau pedeapsă, umilirea copilului, comunicare nonverbală, discernământul copilului față de dorințele părinților. Inhibă curiozitatea și spontaneitatea nativă a copilului, induce obediența, respectul exagerat față de autoritate și controlul extern.

2. Educația participativă – promovează atitudinile pozitive, de stimulare și apreciere necondiționată a manifestărilor de independență a copilului. Este îndreptată spre câștigarea participării copilului la propria sa educație. Se realizează prin: recompensarea comportamentelor dizeerbare, recompensarea simbolică și pedeapsa, autonomia copilului, comunicarea ca interacțiune, socializarea centrată pe copil, discernământul părinților față de nevoile copilului. Acordă copilului libertatea de a gândi și de a explora lumea conform propriilor lui tendințe. Adultul are doar rolul de a supraveghea și de a stimula atitudinile independente ale copilului.

Dragostea și afecțiunea parentală joacă un rol fundamental în procesul de socializare. În primul rând, copilul dorește să aibă de partea sa aprobarea părinților și suferă la cel mai mic semn de slăbire a dragostei din partea unui părinte până atunci iubitor. Acesta este un motiv pentru care formele aspre de disciplină nu sunt eficiente. Amenințarea cu retragerea dragostei oferă mai puține șanse să devină un mecanism de socializare atunci când este folosit de părinți ostili, care nu au de fapt ce sentimente de afecțiune să anuleze.

Părinții și familia exercită puternice influențe asupra copilului în prima sa parte a vieții. O mai bună cunoaștere a relațiilor dintre comportamentele parentale și trăsăturile de personalitate ale copiilor și mai târziu ale adulților care devin aceștia, nu poate genera decât efecte pozitive asupra practicilor de educare a copiilor și asupra dezvoltării ulterioare a personalității acestora.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

BIBLIOGRAFIE:

Chișiu Carmen Maria, *Școala părinților*, Editura Universității "Lucian Blaga", Sibiu, 2013

Bătrânu E., *Educația în familie*, București, Editura Politică, 1980

Importanta,,celor sapte ani de acasa,, in procesul educative

Prof. Onita Sorina
Scoala Gimnaziala Birda

Trebuie să știți că educația, bunele maniere, regulile morale sînt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decît unul căruiua îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de cîțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Daca procesul de invatamant incepe cu prima zi de scoala, educatia incepe din prima zi de viata a copilului. Din nefericire, mai sunt si replici din partea unor parinti, de genul: „Lasa-l, e prea mic, nu intelege, ce stie el, mititelul!“, „Cand va merge la scoala, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urata sau dezvoltarea neuropsihica nesatisfacatoare a copilului. Aceste „scuze“ tradeaza, de fapt, greselile educative pe care le fac parintii in primii ani de viata ai copilului.

Primele zile de scoala sunt un moment de schimbare in viata copilului. Daca nu a mai fost intr-o colectivitate (camin, gradinita), intrarea sa in scoala este prima largire importanta a mediului sau social, mediu in care trebuie sa se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare si in activitatea lui scolara. De la un regim de joaca, de activitate libera, el trece dintr-o data la un regim de activitate dirijata, de disciplina.

In bancile din clasele I se insiruie fetite si baieti, toti cam de aceeasi varsta, dar diferiti din multe puncte de vedere. Sunt copii si mai mari, si mai mici, si mai voinici, si mai Atunci cînd vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gîndim la educația pe care voi o primiți de la părinți, la formarea personalității și comportamentului vostru pînă mergeți la școală. Cînd spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne imaginăm un copil bine crescut, care știe să salute, să spună delicati, si mai galagiosi, si mai tacuti, unii chiar retrasi, timizi, stingheri! Copiii nu sunt identici nici in ceea ce stiu, nici in ceea ce simt, nici in felul cum vorbesc si nici in felul cum se poarta. Fiecare dintre acesti copii este imaginea vie a educatiei primite acasa, educatie a carei amprenta se observa cu usurinta in comportamentul copilului in noul sau mediu scolar.

Educatia este un proces continuu, care se desfasoara treptat si care trebuie sa tina pasul cu fiecare etapa de dezvoltare din viata copilului. Tot ceea ce se omite sau se greseste in educatie este in dauna copilului. De ce sa se incerce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia sa si le fi insusit deja acasa?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibila, dar ea se face mai anevoios la varsta scolara, intr-un moment in care copilul trebuie sa faca oricum fata unor cerinte cu totul noi pentru el, cum sunt invatarea si adaptarea la viata de scolar.

Practica arata ca majoritatea copiilor se adapteaza relativ usor la viata scolara. Totusi, exista si copii care se adapteaza anevoios, tulburand activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivita sau prin neputinta lor de a tine pasul cu ceilalti copii la invatatura. Aceasta situatie este in mare masura rezultatul unor greseli educative din primii ani de viata a acestor copii. Iata de ce socotim util sa va prezentam pe scurt ce conditii trebuie sa indeplineasca mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasa fizica si neuropsihica a copilului anteprescolar si prescolar.

In afara de satisfacerea trebuintelor sale de ordin material (hrana, somn, conditii de locuit, imbracaminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, in care dragostea ocupa primul loc. Ingrijirea facuta fara participare launtrica nu poate satisface trebuintele copilului. La polul opus se situeaza dragostea zgomotoasa, manifestata la tot pasul prin imbratisari si sarutari care coplelesc copilul. Aceasta este dragostea plina de slabiciune a parintilor care cedeaza la cel mai mic capriciu al copilului ca sa-i demonstreze cat de mult il iubesc.

Copilul tratat astfel se va transforma intr-un mic tiran, care crede ca totul i se cuvine, ca vrerea sa este suverana pentru toti cei din jurul sau si va capata trasaturi negative de caracter (egoism, vehementa, lipsa de respect etc.), trasaturi care, daca nu se corecteaza, il vor pune in conflict cu mediul social. Relatiile de afectiune dintre familie (parinti, frati, surori, bunici, etc.) si copil trebuie sa se bazeze pe autoritate si respect

Ca si adultul, copilul are nevoie de pauze, atat de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin pana la refuz, nu vom crea in jurul lui o atmosfera de

vesnica incordare. In mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul sau sau pentru a-si limpezi neplacerile care survin in chip firesc in procesul educat. Aceasta atitudine a educatorilor presupune mult tact, rabdare si o buna cunoastere a posibilitatilor de manifestare ale copilului. Daca este impins de la spate in tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru in functiile neuropsihice, stanjenind dezvoltarea copilului si transformandu-l intr-o fiinta irascibila, nervoasa. Realizarea tuturor cerintelor enumerate mai sus presupune existenta unui camin armonios, a unei ambiante familiale echilibrate, bazate pe dragoste, intelegere, respect intre parinti si copii. In functie de relatiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului fata de oameni, fata de obiecte, fata de indatoriri si se formeaza conduita si caracterul lui.

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lasat sa si zburde nestingherit, sa se joace, sa-si inventeze jocurile, pentru a nu-i stanjeni posibilitatile de formare si implinire a personalitatii si pentru a nu-i ingradi experienta de viata. Activitatea lui va fi supravegheata, dirijata, fara insa a-l dadaci la tot pasul.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Întocmit, Inst. ONOFREI IULIANA – ROXANA

Intr-o eră în care tehnologia primează, iar gadget-urile sunt la mare căutare, ne întrebăm dacă cei 7 ani de acasă mai au vreo importanță în societatea în care trăim. Primul model al unui copil din punct de vedere al comportamentului este familia: părinți, frați sau surori mai mari, bunici, etc., de aceea, când vorbim de cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația primită de un copil de la părinți, înainte de vârsta școlarizării. Părinții sunt, de obicei, bombardati cu sfaturi din partea tuturor în ceea ce privește o educație aleasă, dar de fiecare dată, ne-a fost demonstrat faptul că există situații diferite, familii care se ghidează după reguli diferite și că nu există o "Metodă Minune" pe care să o folosească toată lumea și să ofere și rezultatele așteptate.

Educația, bunele maniere, regulile morale încă sunt cheia către adaptare a unui copil în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine și va lăsa o impresie deosebită, atât el cât și familia lui, celor din jur și celor cu care intră în contact comparativ cu un copil căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Nici un părinte nu dorește ca fiul sau fiica să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Evident că, fiecare părinte vrea ca fiul sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale: familie, școală, activități din timpul liber (antrenament sportiv, teatru, vizită la rude). Perioada copilăriei este cea mai bună perioadă a vieții pentru a primi educație și pentru formarea unui caracter psiho-social adecvat. Influențele educative care pot fi exercitate de familie asupra copiilor se pot manifesta direct prin acțiuni dirijate dar și indirect prin modele de comportament ale membrilor familiei și ale persoanelor adulte cu care copilul intră în contact. Educația de acasă a copilului trebuie făcută și condusă cu grijă, cu afecțiune dar în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află copilul. Este necesar să îi oferim dar să îi și cerem copilului ceea ce nu depășește capacitatea lui de înțelegere de la momentul sau perioada respectivă.

Se pot creiona numai generalizări, dar principalele componente ale unui copil "bine crescut", putem regăsi:

- 1) Salutul care este prima normă de conduită desprinsă din familie.
- 2) Comportamentul în public care constă în faptul că un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- 3) Comportamentul cu prietenii ↔ bunele maniere pot fi demonstrate și în preajma celorlalți copii, ai prietenilor lor. Jocurile copiilor sunt o ocazie de a învăța și de a exersa comportamente corecte. Un copil cu cei 7 ani de acasă își respectă partenerii, respectă regulile specifice și le înțelege.
- 4) Înțelegerea normelor sociale ↔ copilul capătă deprinderea, cu ajutorul părinților, ceea ce "se face" și ceea ce "nu se face" în societate. O bună creștere implică cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise: trebuie să așteptăm rândul la magazin sau la medic, spunem „te rog”, „mulțumesc”, nu facem zgomot, respectăm simbolurile, etc.
- 5) Manierele la masă ↔ o bună creștere presupune folosirea tacâmurilor, respectul oferit celui care servește masa cât și colegilor de la masă, comensalilor.
- 6) Recunoașterea greșelilor este o etapă importantă și sensibilă. Expresia "îmi pare rău" este o expresie magică, dar un copil o va folosi numai dacă la rândul său o va auzi din partea adulților din jurul lui. Nu este un semn de slăbiciune ci un semn de respect.
- 7) Tact și toleranță ↔ un copil "bine crescut" învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice alt tip de dizabilitate, ne descalifică ca oameni. În timp, copilul va face diferența între spiritul de glumă, râsul sănătos și râsul care jignește.

Cei 7 ani de acasă își pun amprenta în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Perioada celor 7 ani de acasă este temelie, baza unui comportament normal sau deviant. Copiii cresc și se formează într-un univers creat de părinți. Dacă unui copil nu i se oferă confort fizic și afectiv atunci el va avea un sentiment de neîncredere, teamă și îndoieli de sine. Familia este cea care oferă climat socio-afectiv optim trebuințelor și dorințelor unui copil.

Viața copilului alături de părinți consolidează anumite deprinderi ce contribuie la independența copilului, sănătatea lui, igienă și protecție. Datorită grijilor de zi cu zi ale părinților, copiii sunt din ce în ce mai rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații trainice. Părinții angajează, foarte repede și ușor, bone pentru îngrijirea copiilor și, astfel, educația își pierde adevăratul ei înțeles.

Bunele maniere au fost, sunt și vor rămâne adevărate “scrisori de recomandare”.

Cei șapte ani de-acasă!

Înv. Oprea Cristina-Ioana

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu:

În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

<i>Ce pot face părinții?</i>	<i>Ce învață/exersează copilul?</i>
-merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.)	-recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulelor de solicitare etc.
-pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știu de la grădiniță	-exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu:

La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

5. să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
6. să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
7. să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.

8. să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.

- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)
- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (bucete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect

- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță:

- să numere mașinile de o anumită culoare
- să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe plăcuțele mașinilor”)

- să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlneam pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Să construim împreună cei 7 ani...de acasă!

Prof.înv.primar Oprea Emilia Florența
Școala Gimnazială Nr.156, București

În procesul devenirii sale, ființa umană străbate un traseu care îi pune în valoare competențele, aptitudinile, dar mai ales amprenta primilor ani de viață concretizată-n normele morale pe care și le-a interiorizat, cultivarea respectului în raport cu sine și ceilalți. Pe lângă nevoile de bază specifice fiecărei etape de viață, se identifică nevoia de educație a copilului, aducându-ne aminte de importanța celor 7 ani de acasă, unde mediul familial este cel care oferă primele modele de conduită, este locul manifestării primelor emoții și sentimente, dar și al formării unor trăsături pozitive de caracter, precum: ordine, politețe, hărnicie, cinste, respect.

Trăind într-un mediu securizat, presărat cu nenumărate explicații și exemplificări, caracterizat de cuvinte alese și gesturi de politețe, copilul va conștientiza că bunele maniere trebuie să facă parte din programul său de educație. Așadar, pe măsură ce copilul pătrunde în universul școlar identifică o serie de diferențe individuale, comportamente agreabile, civilizate ce reprezintă rodul interiorizării bunelor maniere, dar și gesturi inadecvate ce intră în dezacord cu moralitatea. Treptat, va înțelege că o persoană care vorbește și se comportă politicos va fi tratată cu mai multă bunăvoință și va fi acceptată mai ușor într-un grup.

Imediat după familie, școala este cea care se ocupă cel mai mult de educația unui individ, nu este doar o instituție de învățură, ci un templu al cărui preoți sunt profesorii, ce prin ținuta morală reprezintă adevărate modele de caracter. Exemplul persuasiv, pozitiv, adaptat particularităților de vârstă și individuale, însoțit de cuvintele magice și formulele de salut, reprezintă doar câteva dintre dovezile celor șapte ani de acasă, care vor facilita adaptarea copilului în societate, pregătindu-l pentru etapele viitoare ale vieții.

Impulsionați de aceste argumente și dorințe, “micii învățăcei” au răspuns acestei provocări, reușind să deslușească codul bunelor maniere pe parcursul unei săptămâni. Orientați de rețetele personale privind obiceiurile acceptate moral și social, elevii au experimentat diferite forme de conduită, au aflat câte ceva despre istoricul bunelor maniere, au desfășurat activități în comun care se vor concretiza în vizitele și excursiile organizate cu școala, cât și în ieșirile la restaurant alături de familie.

Activitățile desfășurate au îmbrăcat forma unor dezbateri ce au surprins comportamentele permise în sălile de teatru, concerte sau cinema, vizite și în mijloacele de transport în comun.

Prin jocurile de rol “În vizită”, “La restaurant”, școlarii și-au exersat formulele de salut și politețe, au adoptat atitudini specifice normelor de comportare civilizată. Au exersat bucuroși comportamente, unele dintre ele fiind rarități chiar și pentru noi, adulții. Un viitor mai bun se naște datorită acestor copii, atât de dornici să contribuie la clădirea unei societăți mai bune.

Fiecare elev s-a străduit să realizeze o prezentare cât mai reușită, surprinzând comportamente uzuale din viața cotidiană, dar și idealuri despre ce înseamnă bunele maniere. Astfel, “copacul ideilor” a sintetizat calitățile unui om manierat, iar petalele unei flori ne invitau să reflectăm ori de câte ori intenționăm să comunicăm ceva. Micuții și-au demonstrat originalitatea prin scenariile create, interpretarea unor maxime și cugetări ce subliniază un comportament civilizată.

Împinși de curiozitate, dar și de dorința de a demonstra că au devenit pentru o zi cavaleri și domnite, au răspuns invitației de a fi personajele cheie ale unei vizite. Într-o ținută vestimentară adecvată au pus în scenă momentele esențiale ale organizării unei vizite și au pregătit o masă festivă. Cu acest prilej și-au putut exersa și consolida abilitățile sociale și bunele maniere într-un cadru festiv. Au fructificat ocazia de a conversa, de a schimba impresii și păreri, de a se bucura de un moment petrecut împreună, altul decât în sala de clasă. Au fost un real exemplu.

Bucuroși, cu siguranță mai politicoși, s-au întors acasă entuziasmați, împărtășind și celor dragi noutățile aflate prin intermediul acestei teme.

Participând la această activitate, școlarii li s-au sedimentat cei 7 ani de acasă, astfel încât cei mici să pășească încrezători în viitor.

Misiunea actuală a școlii, respectiv a cadrului didactic este să dezvolte tineri responsabili, cu o comportare cuviincioasă, toleranți, sociabili, dornici de a trăi în deplin echilibru cu ei înșiși și ceilalți.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

“CEI 7 ANI DE ACASĂ”

“Unde și cât se greșește?”

Prof. înv. preșcolar Oprea Marinela
Grădinița “Muguri de Anin” Aninoasa

Faptul că în fiecare familie vine la un moment dat un copil este un prilej de maximă bucurie. De la această fragedă vârstă orice părinte își dorește ca acesta să crească și să devină un adult responsabil. Dar așa cum spune binecunoscutul proverb “Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg” trebuie să ne gândim că în destinul fiecăruia poate să intervină sau nu ceva. Este bine de știut ca părinți că educația începe din prima zi de viață a copilului și prin urmare să ne întrebăm “ce putem face pentru a le forma un comportament menit să ajute sistemul de învățământ în dezvoltarea copiilor noștri, ca indivizi responsabili ai societății viitoare.

Fiecare dintre aceștia este astfel oglinda familiei, a educației primite acasă, amprentă ce se poate observa cu ușurință la intrarea în colectivitate, într-un mediu social nou, diferit de cel familial. Copiii sunt total diferiți, iar în ceea ce privește educația, aceasta este un proces continuu care trebuie să se desfășoare treptat și în strânsă legătură cu *FAMILIA*. Fără o bună colaborare dintre mediul școlar și cel familial nu va exista o dezvoltare armonioasă fizică și neuropsihică a copilului.

Trebuie să se intervină printr-un program de consiliere a părinților, de informare privind modalitățile concrete prin care pot participa la educația copilului preșcolar, deoarece lăsând ca sarcină formarea și educarea acestuia numai în responsabilitatea grădiniței, aceasta nu își va putea atinge scopurile educaționale, la standardele propuse, indiferent de calitatea serviciilor oferite și în acest scop noi, cadrele didactice, gândim și proiectăm an de an parteneriate educaționale *GRĂDINIȚĂ-FAMILIE*

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

Bibliotecar: Oprea Raluca
Colegiul Tehnic „TRAIAN VUIA” Oradea

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens. Ce pot face părinții? Ce învață/exersează copilul? -merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.) -recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulilor de solicitare etc. -pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știi de la grădiniță -exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să- mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice,

considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi: a) În natură: - să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. - să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente) - să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.) b) În gospodărie: - să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc. - să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect - să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc. c) În drum spre grădiniță: - să numere mașinile de o anumită culoare - să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem crocodil când vedem un C la numerele de pe plăcuțele mașinilor”) - să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlnim pe drum...”) Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

- Bibliografie: 1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Importanța celor 7 ani de-acasă

Școala Gimnazială Nr.3 Lăceni
Prof. înv. primar: Oprea Valentina

”Diploma celor 7 ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” **Valeria Mahok**

Când vorbim despre cei 7 ani de-acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până când acesta merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui dar și cu adulții.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, dar rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Consider că dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Un copil iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce el face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Un copil trebuie atât recompensat cât și pedepsit de către părinți. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

În concluzie dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația în familie începe din prima zi de viață a copilului.

Bibliografie:

Citate Valeria Mahoc;

Psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu";

<http://www.gds.ro/Sanatate/2007-09-28/Educatia+incepe+cu+cei+sapte+ani+de+acasa/>

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

EFICIENȚA EDUCAȚIEI PĂRINȚILOR ÎN BENEFICIILE COPILOR

Prof. învă. preșc.: OPREA-ROESCU MARIA-MIRELA

Școala Gimnazială/ Structura: G.P.N.Șirineasa

Comuna Șirineasa/Județul Vâlcea

Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, modificarea statutului familiei, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădiniței să fie pregnant nu numai în ceea ce privește educația copilului ci și a părinților. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Chiar pentru reușita actului educațional derulat la grupă, munca educatoarei trebuie continuată de familie. Educarea părinților în educarea și instruirea copiilor se poate concretiza în discuții libere cu părinții, consultații, participarea acestora la unele activități din grădiniță.

Metoda „Educați așa!” are la bază o modalitate de lucru cu părinții inițiată de Institutul Olandez pentru Bunăstare. Aceasta presupune organizarea sistematică, consecutivă și unitară a unor ședințe cu părinții, fiecare ședință abordând o temă de mare interes în educația copilului în familie. Prin exerciții diverse la care părinții participă direct se obține conștientizarea acestora asupra puternicei influențe pe care experiențele din copilărie le au asupra dezvoltării personalității viitoare a copilului. Deoarece copilul petrece cea mai mare parte a timpului în familie, părinții au influența cea mai mare asupra modelării psihicului copilului.

Cursul pentru părinți „Educați așa!” este un mod de informare educațională preventivă și de sprijin acordat părinților. El se adresează lucrului cu părinții, în general, dar mai ales cu părinții în situații precare. Prin „părinți în situații precare”, se înțeleg acei părinți care întâmpină greutăți în educarea copiilor din diverse motive. Aceste motive pot fi: lipsa timpului fizic de a se ocupa de copii, nivelul de instruire redus, venituri modeste, familii numeroase, cartiere cu puține locuri de joacă, șomaj, loc de muncă nesatisfăcător, alte probleme sociale.

Scopul educației și informației preventive are în vedere realizarea unei bune relații între părinți și copil, prevenirea unor greșeli de educație și a consecințelor manifestate în comportamentul copilului, însușirea de către părinți a abilităților de bază prin care pot influența comportamentul copilului, evidențierea unor procedee eficiente de educație constând în atenție pozitivă din partea părinților, mai multe aprecieri pozitive, recompense, restricționarea pedepselor fizice.

În cursul pentru părinți „Educați așa!” sunt abordate următoarele aspecte:

Tema „Acordarea atenției”:

-să-i facă pe părinți să înțeleagă rolul atenției acordate copilului și al lipsei acesteia;

-să-i facă pe părinți să înțeleagă că pot acorda atenție într-o manieră pozitivă sau în una negativă;

Tema „Aprecieria”:

-îi convinge pe părinți că laudele îi pot stimula pe copii să se comporte într-un anumit fel.

Tema „Stabilirea limitelor”:

-părinții înțeleg că în orice situație există diverse modalități de a stabili limite pentru comportamentul copilului și că ei sunt aceia care vor alege care este cea mai potrivită modalitate.

Tema „A spune NU și a interzice”:

-părinții învață să fixeze limite verbal;

-părinții învață cum să formuleze cât mai clar o interdicție.

Tema „Ignorarea”:

-înțeleg care comportamente ale copiilor lor pot fi sau nu ignorate și ce efect are ignorarea;

Tema „Izolarea”:

-părinții înțeleg în care situații trebuie separat copilul;

-părinții află regulile ce însoțesc izolarea (să pună la colț copilul pentru 5 minute, să nu discute, să considere incidentul terminat odată cu terminarea pedepsei).

Tema „Pedepsirea”:

-părinții înțeleg că dacă ei „iau” ceva care face plăcere copiilor (jocul), copiii consideră aceasta o pedeapsă.

Toate etapele programului au urmărit scopuri convergente ,iar dăruirea tuturor celor implicați , colaboratori , instructori , părinți , a reușit să aducă un rezultat ce a depășit așteptările și a deschis calea unei noi colaborări în vederea materializării altor inițiative.

BIBLIOGRAFIE

Revista Învățământului Preșcolar , nr.3-4/2006

INA ,BEKEER ;HANS , JANSSEN , "Educați așa!" , București ,2001.

Influența climatului familial asupra dezvoltării personalității morale a elevilor din ciclul primar

**Profesor învățământ primar, Oprea-Șomtelecan Ligia Alina
Școala Gimnazială Nicolae Iorga, Cluj-Napoca**

În orice societate, familia constituie factorii primordiali ai formării și dezvoltării individului, reprezentând cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare. În calitatea sa de mediu natural și de grup primar, familia exercită cele mai penetrante și cele mai persistente influențe în viața copilului, oferindu-i acestuia protecție, afecțiune și modele adecvate de socializare și integrare socială.

Constituind principalul factor al dezvoltării fizice și intelectuale a populației, familia influențează în mod direct și semnificativ, mai ales prin intermediul funcției sale de socializare, nivelul și profunzimea conștiinței morale a descendenților în acord cu normele și valorile societății. Ea este aceea care modelează personalitatea copilului, contribuie la formarea unei atitudini pozitive față de viața și valorile sociale.

Evoluția favorabilă a procesului de dezvoltare a conștiinței morale a copilului depinde, în cea mai mare măsură, de climatul afectiv familial, de modelele educative promovate în familie și, implicit, de calitățile și comportamentele morale ale părinților. De regulă, influența negativă educativă asupra copiilor se exercită în virtutea înțelegerii de către părinți a obligațiilor lor morale împletite cu doze de afecțiune și grijă pentru asigurarea viitorului. De aceea, atitudinea părinților e mai des necritică decât critică în raport cu alternativele de evoluție ale propriilor lor copii. Aceasta diferă în funcție de nivelul de instruire și de calificare al părinților, de mediul familial. Într-un climat familial definit prin echilibru, prin dragoste și coeziune, educația morală a copiilor are cele mai puține dificultăți, deoarece stimulentele afective și unitatea funcțională a vieții de familie constituie cele mai favorabile condiții pentru o socializare morală adecvată.

Bibliografie

Adriana Băban, Consiliere educațională, Cluj-Napoca, 2001

Ann Vernon, Dezvoltarea inteligenței emoțional prin educație rațional-emoțională și comportamentală, Editura ASCR, 2004

Cei 7 ani de acasă - esențiali în definirea caracterului copilului

**Educator prof. Oprescu Iuliana Adriana
Liceul Tehnologic, Pucioasa
Grădinița cu P. N. Nr 7, Diaconеști**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în defavoarea copilului.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios odată cu înaintarea în vârstă, deoarece copilul va trebui să facă față și altor cerințe cu totul noi pentru el, de exemplu învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Cei 7 ani de acasă reprezintă norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului. Aceste norme de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bineînțeles aceste norme nu sunt neapărat impuse de către adult, ci, de cele mai multe ori sunt autoimpuse de către copil, luând exemple din modul de comportament și acțiune, în special, ai membrilor familiei.

Cei 7 ani de acasă sunt reprezentați, mai ales de modul în care copilul, trecut de această perioadă, este capabil să își folosească coeficientul de inteligență socio-emoțională. Astfel că în primii ani de viață, în brațele familiei, el își va contura cele mai importante trăsături de caracter cum ar fi: empatia, stima de sine, capacitatea de gestionare a sentimentelor, adaptabilitate și integritate, automotivarea, respectul, gândirea pozitivă, optimism etc. Acestea sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ preșcolar Opreșcu Lenuța Grădinița „Floare de Colț” Băile Herculane

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor 7 ani de acasă

OPRIS ANCUTA

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților,,

Valeria Mahok

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil. Acest fapt va pune bazele unei relații de mai târziu: copil- mamă.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș,sau alte gesturi negative.

Obişnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă. Toate aceste aspecte par a fi simple ,dar în timp ele își pun amprenta asupra psihicului copilului.

Deci educația pornește de la „cei șapte ani de-acasă”, dar, vreau să spun că ar fi indicat obișnuirea cu ceea ce înseamnă invitarea la masă a unor musafiri, ca un bun prilej de a-i învăța pe copii, nu numai politețea formală, lipsită de conținut, dar și plăcerea reuniunilor cu prietenii sau rudele, plăcerea și emoția firească de a face și de a primi cadouri, generozitatea de a dărui celui drag, pentru că, în cele din urmă, susțin psihologii, nu există o limită de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului și a vieții lui.

BIBLIOGRAFIE

Andrei, Cristian; Ciolompea, Teodora; Niculae, Ioana; Stoica, Denisa;
Șerban, Mihai – „Manual pentru părinți”, București, 2002, broșură organizația ,,
Salvați Copiii.
Băban, Adriana – „Consiliere educațională”, Imprimeria „Ardealul”, Cluj napoca,2001.
Rudică, Tiberiu – „Familia în fața conduitelor greșite ale copiilor”, Editura Didactică și
Pedagogică, București, 1981 .

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 14, Timișoara

Grupa: Mare

prof. înv. preșc.: Oprișor Mădgălina

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei șapte ani de-acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de-acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă.

Educația primită în cei șapte ani de-acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește

capacitatea de înțelegere. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului. Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el. Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

www.copii.ro

www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ”

**Prof. Orășanu Daniea-Rodica
Școala Gimnaziala Dudești/
Structura Școala Gimnazială Tătaru, jud. Brăila**

Ceea ce trăiesc familiile de azi este total diferit cu ceea ce au trăit părinții sau bunicii noștri. Părinții, stresați de activitatea la locul de muncă, împovărați de grija zilei de mâine, își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Atunci când un copil pășește dincolo de mediul protector al familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La grădiniță are loc o reorganizare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Părinții trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate, putând solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă, cu cine s-a jucat cel mai mult, ce l-a făcut să fie trist etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, copilul începe să prezinte un comportament care ar putea fi confundat cu alintare, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele, talentele, aptitudinile și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copiii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ați ascuns”, „De-a Baba-Oarba”, să-i lase să se plimbe desculți, să simtă iarba, pământul, nisipul, apa, să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor, să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor, să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de

elemente), să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (bucete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

În gospodărie, mama își va găsi un veritabil aliat dacă va solicita copilului: să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite, să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect, să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucatarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

În drum spre grădiniță, putem face plimbarea mai atractivă dacă cerem copilului: să numere mașinile de o anumită culoare, să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem crocodil când vedem un C la numerele de pe plăcițele mașinilor”), să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlneam pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare.

Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Emil, P., Iucu, R., Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. www.copii.ro
4. www.didactic.ro

EDUCATIA MORAL-CIVICA LA PRESCOLARI

PROF. ORBAN ANDREEA- G.P.P. ARLECHINO

O coordonată importantă a formării personalității o constituie **educația moral-civică** care se manifestă printr-un anume fel de a acționa, de a gândi, de a se comporta. Educația morală este un proces complex și neîntrerupt care trebuie început de la cea mai fragedă vârstă, când copilul, imitând își formează deprinderi de comportare civilizată.

Fiecare activitate sau joc dispune de multiple valențe specifice pentru educarea moral-civică a preșcolarilor. Copiilor li se formează reprezentări simple despre bine și rău, despre cinste și necinste, despre adevăr și minciună, despre muncă și lenevie, despre disciplină și indisciplină, , li se transmit emoții și sentimente, devin sensibili la acțiunile morale.

Sarcina noastră a educatoarelor, este de a forma și modela caracterul copiilor din fiecare nouă generație, astfel încât fundamental personalității viitorului tânăr să fie unul corect și solid, nu alterat de influențele nocive ce apar inerent într-o societate democratică.

Educația moral-civică trebuie continuată și acasă, în familie. A crește și educa un copil ar trebui să fie pentru toți părinții o datorie însă nu întotdeauna este așa.

Societatea contribuie la educarea copiilor, fie prin mediul socio-cultural local, fie prin instituțiile specializate care impart cu familia atribuțiile de supraveghere și educare a copiilor.

În ceea ce privește calitatea educației morale am constatat deficiența dialogului educatoare-familie în educație.

În cadrul activităților extracurriculare, a parteneriatului cu părinții se pot desfășura acțiuni cu ocazia cărora pot avea loc mese rotunde, dezbateri la care participă copii, educatoare, părinți.

Prin intrarea în grădiniță, copiii sunt integrați într-un sistem unitar de învățământ, care urmărește îndeplinirea unor obiective științifice stabilite ce decurg din scopul învățământului în actuala etapă și din necesitatea de a respecta particularitățile psiho-fiziologice ale copiilor. Împlinirea menirii unui părinte se dovedește atunci când împreună cu grădinița și școala, reușesc să educe copilul astfel încât în viață el să aprecieze munca, să fie util în societate. Diversele teme dezbătute în cadrul parteneriatului cu părinții sunt un prilej deosebit de a discuta probleme educative.

La intrarea în grădiniță, copilul cunoaște impunerea unor restricții în privința tendințelor pe care le manifestă, se lovește de impunerea unor norme de conviețuire în grup care îi sunt noi. Gândirea lui este caracterizată, printre altele, de egocentrism ceea ce îi marchează direct comportamentul. Pe parcursul anilor de preșcolaritate achizițiile fundamentale și particulare evidențiază începutul unei socializări ce trebuie corect susținută și ghidată atât de către educatoare, cât și de către familie, în calitate de inițiator, apoi de continuator și exersant zilnic al muncii de formare caracterială.

Primele reguli de politețe trebuie să se învețe de la părinți și bunici, apoi de la doamna educatoare. Copiii țin sau nu cont de aceste sfaturi. Când greșesc nu sunt bucuroși pentru că știu că cineva le va face observații însă se pot corecta. Dacă sunt politicoși vor fi apreciați, lăudați și vor fi răsplățiți tot cu politețe. Copiii pot astfel învăța cum și pe cine să salute, cum să se îmbrace, cum să se comporte la școală, într-o vizită, la teatru, la cinematograful, în tren, în autobus, în avion sau acasă, cum să mănânce, cum să facă cadouri etc.

Nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de bază: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasa insemna mai mult reguli de bun simt, igiena, respect.

1. să ascuți pe cineva când îți vorbește,
2. să nu vorbești cu gura plină,
3. să te speli pe mâini după ce ai fost la toaletă sau când vii de undeva,
4. să spui adevărul,
5. să nu fii agresiv,
6. să dai bună ziua/la revedere

7. să îți asumi responsabilitatea pentru ce faci,
8. să respecti pe cei din jur,
9. să nu scuipi pe stradă,
10. să nu vorbești urât,
11. să nu te întinzi pe masă când mănânci,
12. să nu te urci cu picioarele încălțate în pat,
13. să respecti proprietatea personală și a celorlalți (să nu strici/distrugi),
14. să spui mulțumesc,
15. să te speli pe dinți seara/dimineța,
16. să nu te scobești în dinți/ori alte părți când vorbești cu cineva/public. (autor: *Michelle-USA*)

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea părinți, profesori, colegi, prieteni, vecinii etc.

EDUCATOARE SI PARINTI IMPREUNA PENTRU EDUCATIA COPILOR

**Prof. ORBAN MARIA si NAGY RODICA
GPP 42 ORADEA**

La varsta prescolara un factor important este gradinita care desfasoara un amplu proces instructiv-educativ aplicand metode si procedee stiintifice. Pentru reusita actului educational munca depusa de cadrele didactice in gradinita trebuie continuata, sustinuta si intarita de familie.

Funcția de parinte este o „meserie”, si, ca orice meserie, ea trebuie invatata. Notiunea de parinte nu poate exista separat de cea de copil/urmas, dupa cum notiunea de educator nu poate exista separate de cea de educat. Parintii trebuie sa cunoasca, sa devina constienti de influenta pe care o exercita prezenta lor in viata copilului, sa fie convinsi ca educatia ce trebuie data copilului, pentru societatea actuala este diferita de cele precedente, ca societatea viitoare va fi diferita de cea actuala, iar copilul trebuie pregatit corespunzator. Gresesc acei parinti care le interzic copiilor sa se „atinga de anumite obiecte”, sau sa se deplaseze cat de mult pot. Tendinta copilului de a apuca, de a desface piesele unei jucarii, de a le pipai, de a le privi, chiar de a le izbi pentru a vedea daca se sparg sau nu, nu trebuie oprita. Un copil sanatos, bine alimentat si crescut in conditii igienice, manifesta un activism care trebuie stimulat, dar si supravegheat si indrumat. Curiozitatea acuta, de a cerceta tot cel inconjoara trebuie incurajata.

Unitatea de actiune a celor doi factori (gradinita-familie) in opera de formare a copilului este conditionata de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru si o buna cunoastere reciproca. Interesul comun al celor doua institutii trebuie sa determine o miscare cu dublu sens, familie-gradinita, gradinita-familie, in vederea unei suficiente cunoasteri a ambelor parti.

In procesul educatiei rolul coordonator il are gradinita, iar mai apoi scoala, insa familia este aceea care contribuie prin sustinerea si continuarea a ceea ce unitatile de invatamant se straduiesc sa faca.

Din punct de vedere pedagogic coordonarea presupune, pe de o parte, selectarea si valorificarea influentelor pozitive ce se exercita in familie, iar pe de alta, indrumarea familiei in vederea exercitarii unor actiuni educative care sa fie in concordanta cu idealul educativ. Ca institutie care dispune de cadre pregatite in acest sens, gradinita poate asigura aceasta coordonare. O prima consecinta ce rezulta de aici se refera la necesitatea cunoasterii de catre educatoare a trasaturilor si potentialului educativ al familiei. De un real folos pentru valorificarea influentelor familiei si indrumarea ei sunt informatiile ce se refera la incadrarea parintilor in procesul muncii, la structura si tipul familiei, la relatiile interpersonale dintre membrii sai (intre parinti, intre parinti si copii, intre copii si bunici, etc.), la climatul educativ din familie, la responsabilitatile pe care copilul le indeplineste in familie, la autoritatea parintilor si metodele educative pe care acestea le folosesc etc. Cunoscand asemenea aspecte, educatoarea poate trece la stabilirea unui program comun de educatie-al gradinitei si al familiei- in care actiunile ce se intreprind sa se completeze reciproc. Numai in acest fel se poate contura un sistem unitar de cerinte. Odata stabilite aceste lucruri, urmeaza aplicarea lor. Si in acest proces educatoarei ii revine sarcina sa indrume si sa orienteze modalitatile de aplicare si mai ales sa urmareasca rezultatele. In acest sens, ea trebuie sa-i familiarizeze pe parinti cu anumite cunostinte psihopedagogice si sa-i initieze in folosirea unor metode si procedee de educatie in concordanta cu particularitatile de varsta si individuale ale copilului.

Principalele aspecte asupra carora educatoarea trebuie sa insiste se refera la regimul zilnic din familie, la relatiile dintre parinti si la unitatea de cerinte dintre ei, la importanta climatului afectiv pentru dezvoltarea personalitatii copilului, la necesitatea cunoasterii copilului, la semnificatia stilului de viata care trebuie sa domine in familie, la jocurile si jucariile copilului, intr-un cuvant la tot ceea ce s-ar putea repercuta, intr-un fel sau altul, asupra dezvoltarii copilului.

Familia reprezinta un element cheie in dezvoltarea sanatatii, competentei si activitatii copilului inasa ea nu poate exercita aceasta functie fara colaborarea cu gradinita, care asigura resurse suplimentare. Pentru a realiza un parteneriat eficient gradinita-familie, educatoarea poate implica familia in anumite activitati instructive-educative. Astfel, parintii trebuie sprijiniti sa isi cunoasca copii, sa le identifice nevoile si sa sprijine dezvoltarea si cresterea lor armonioasa. Parteneriatul familie-gradinita, cu tot ceea ce presupune el, prezinta avantaje pentru toti factorii implicati: educatoare, parinti, copii.

In privinta formelor concrete de colaborare dintre gradinita si familie, trebuie spus ca ele se deosebesc in functie de scopul urmarit si modul concret de realizare. Un exemplu ar fi conferintele si referatele prezentate in fata parintilor cu anumite privilegii. In cadrul acestor conferinte am abordat teme

pe baza de fapte si date concrete. Ex: "Influienta familiei asupra personalitatii copilului", "Despre noi si copiii nostri", "Cum sa contribuim la dezvoltarea limbajului copiilor nostril", etc.

De asemenea, organizarea unor expozitii cu lucrari executate de copii, prin care parintii au posibilitatea sa-si cunoasca copilul prin prisma rezultatelor muncii sale. Participarea parintilor la anumite activitati demonstrative ii ajuta sa cunoasca metodele si procedeele folosite, le sugereaza anumite modalitati concrete de indrumare a jocurilor, de folosire a jucariilor, etc. In cadrul acestor participari, parintii observa modul de comportare al copilului in colectivitate, precum si modul si gradul de implicare al prescolarului in activitati.

Un alt mijloc eficient de colaborare intre gradinita si familie sunt convorbirile cu familia. Asemenea convorbiri au loc spontan ori de cate ori se ivese prilejul, sau organizat, din initiativa educatoarei sau a parintilor. Avantajul lor consta in posibilitatile pe care ni le ofera de a analiza diferite situatii concrete si de a ajunge la un consens asupra masurilor ce se vor intreprinde in continuare. Educatoarea are prilejul sa cunoasca mai bine copilul prin intermediul parintilor, sa-i cunoasca pe acestia din perspectiva calitatii pe care o au. O varianta a acestor convorbiri imbraca forma consultatiilor individuale. Cu acest prilej sunt analizate unele manifestari concrete mai dificile sau iesite din comun, cauzele care le genereaza, si in colaborare se ajunge la initierea unor masuri concrete. Convorbirile si consultatiile presupun mult tact din partea educatoarei.

Vizitele constituie o alta forma de colaborare. Includem aici ambele variante, vizitarea familiei de catre educatoare si vizitarea gradinitei de catre parinti. Cu acest prilej educatoarea are posibilitatea sa cunoasca structura si climatul educativ din familie, relatiile si valorile morale ale acestui microgrup, locul pe care copilul il ocupa in interiorul sau. Vizitand gradinita, parintii au posibilitatea sa-si cunoasca mai bine copilul si sa-si vada propriile rezultate, observand si informandu-se asupra atitudinii si comportarii copilului. De asemenea la nivelul grupei si al gradinitei, se constituie comitetul de parinti. Acesta are rolul de a-i antrena pe toti parintii la organizarea si desfasurarea in bune conditii a muncii in gradinita.

Pentru atragerea unor surse extrabugetare, am organizat si desfasurat impreuna cu copiii si parintii programe artistice cu taxa simbolica pentru parinti, banii obtinuti folosindu-se pentru a achizitiona jucarii sau alte materiale necesare grupei de copii. Ex: "Sarbatoarea toamnei". Lucrarile executate impreuna cu copiii au fost: peisaje din seminte de dovleac, jucarii din castane, coji de nuci, etc., sau "8 Martie", martisoare, felicitari. De asemenea am atras parintii la realizarea unor lucrari in gradinita: reparatii mobilier, zugraveli, etc.

O alta forma de colaborare intre gradinita si familie sunt serbarile copiilor, un prilej de cunoastere reciproca, dar si de satisfactie reciproca pentru realizarile copiilor. Am organizat activitati extracurriculare, organizate si desfasurate impreuna cu parintii. De exemplu: vizite organizate la patiserie, la croitorie, la muzee, la biserici, la gradina botanica, astfel incat copiii sa aiba parte de o educatie culturala solida. In vederea eficientei parteneriatului gradinita-familie, educatoarea trebuie sa mobilizeze parintii, in participarea la aceste actiuni.

In cadrul formelor de colaborare mai sus mentionate educatoarele vor observa "pe viu" relatia dintre copii si parinti, vor putea observa anumite hobby-uri, preferinte sau talente ale familiei, precum si modul in care parintii isi cunosc copiii. Adevaratii beneficiari ai acestui parteneriat sunt copiii, ei simt dragostea si apropierea parintilor, nu numai prin bunavointa si bucuriile ce li se ofera acasa, ci si din interesul pe care parintii il acorda in realizarea activitatilor din gradinita; copiii sunt mai siguri pe sine, sentimentul de siguranta fiindu-le atat de necesar dezvoltarii si echilibrului interior; totodata ei traiesc mandria de a-si vedea parintii in situatii apropiate lor si de a-i aprecia si mai mult. Parintii au sansa de a deveni participanti la educatie, prin implicarea afectiva si prin emotiile traite alaturi de copiii lor; au prilejul de a sta foarte aproape de copii, de ai intelege mai bine, au posibilitatea sa-i observe, sa vada cum se compoarta acestia in colectiv. Participand afectiv si efectiv la viata gradinitei, parintii nu vor mai vedea doar functia sociala a acesteia, de supraveghere a copiilor atunci cand ei lipsesc de acasa, ci vor constientiza ca ea desfasoara un proces instructiv-educativ bine fundamentat si organizat.

In concluzie, dezvoltarea psihica si fizica a copilului la aceasta varsta depinde in mare masura si de cadrele didactice, dar si de parinti si de aceea e nevoie stringenta de in parteneriat educational in favoarea cresterii adecvate a copiilor.

INFLUENȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Oriță Florentina, Școala Gimnazială Nr.4, Turnu Măgurele, Teleorman

„Cei șapte ani de acasă” simbolizează educația și modul în care se va comporta un om în anumite situații în societate. Transformările rapide din societate datorate ritmului alert de dezvoltare economică și modificările sistemului de învățământ au făcut ca perioada pe care o petrec cei mici în familie să scadă. Părinții trebuie să lucreze, iar timpul petrecut cu copiii este mai mic.

Responsabilitatea educației copiilor este împărțită între familie și grădiniță sau școală. Rolul grădinițelor și al școlii este să asigure educația copiilor într-un cadru instituționalizat. Este important să se familiarizeze cu anumite lucruri care le vor ușura ulterior asimilarea de cunoștințe (povești, câtecele, numără, forme, culori, dimensiuni). Sunt totuși mulți copii care nu se pot adapta programului și programelor școlare, se izolează în colectivul de copii, nu au condiții să poată merge zilnic la program, părinții sunt nevoiți să plece cu ei la muncă în străinătate unde nu îi înscriu la școală.

În primii ani de viață copilul, aflat de regulă sub supravegherea mamei, deprinde o serie de comportamente importante ce îl vor ajuta în viitor cum ar fi cele motrice, comunicarea, cele legate de alimentație. Părinții, frații, bunicii, sunt modele pe care un copil le are în jurul său și el va imita comportamentul celor din jur. Valorile familiei se răsfrâng în educația copilului, acesta pornind la drum cu un bagaj de cunoștințe și deprinderi insuflate de familie. Un copil apreciat și încurajat să facă diverse lucruri utile va deveni un adult cu un limbaj politicos, atent și implicat în viața de familie și în societate, va putea să evite situațiile cu potențial periculos să ofere ajutor, să piardă și să câștige cu eleganță.

Foarte important în creșterea unui copil este modul în care părinții stabilesc și aplică în mod constant reguli. El va percepe acruște reguli și le va aplica doar dacă părintele se va conforma regulilor. Copilul va învăța ce este drept, corect, cinstit dacă adultul este la fel, va dori să vadă dacă adultul se ține de cuvânt, dacă aplică sancțiunile promise, dacă traversează prin locuri nepermise, dacă salută, dacă respectă regulile de igienă. Aplicare haotică a acestor reguli vor duce la o debusolare a copilului, iar când acesta va crește va aplica regretabilul citat „ Merg și așa!”. Pedepsele și recompensele trebuie aplicate cu discernământ.

Educația primită de copil în primii ani ai copilăriei reprezintă baza dezvoltării sale ulterioare până la definirea lui ca adult independent. Dragostea părintească este primul lucru de care el ar trebui să devină conștient și dacă noi avem pretenția ca el să se comporte frumos trebuie să avem răbdarea de a-l face să înțeleagă acest lucru. Dacă noi ca părinți nu ne comportăm frumos, nu suntem politicoși, nu comunicăm deschis, atunci copilul va imita același comportament.

Unele reguli de comportament pot fi descoperite prin jocuri, atât cu obiecte reale cât și cu cele improvizate. Copiii apreciază să „meargă la cumpărături”, „să fie învățători”, „ să fie doctori”, comportamentul din timpul jocului dezvoltând situații din viață, fiind nevoiți să fie politicoși, să salute, să mulțumească. Participarea la diverse activități comune copii-părinți duce la însușirea unor reguli de conduită frumoasă, la dezvoltarea unor abilități de viață.

Odată cu evoluția societății au evoluat modul de gândire al oamenilor și comportamentul în viața de zi cu zi. Cu toate acestea, bunele maniere sunt impregnate adânc în conduita oamenilor civilizați.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Oriță Florin, Colegiul Tehnic General David Praporgescu, Turnu Măgurele, Teleorman

Cei șapte ani de acasă constituie deucăția pe care copilul o primește de la părinți, educație ce îl va ajuta să-și dezvolte calitățile și personalitatea în perioada copilăriei, înainte de a intra într-o unitate de învățământ, modul de a descrie comportamentul unei persoane într-o situație anume sau în viața de zi cu zi.

Pentru o dezvoltare armonioasă este demonstrat că este necesară satisfacerea nevoilor imediate ale copilului imediat după naștere, realizarea acestor cerințe ducând la mulțumire atât pentru familie cât și pentru copil care va avea șansa să se dezvolte sănătos. De regulă, o mare parte din satisfacerea acestor nevoi cad în sarcina mamei și duc la crearea unei legături puternice între mamă și copil. Părinții ajută copiii să descopere lumea din jurul lor pas cu pas și, dacă în primele luni de viață copilul nu are autonomie, acesta începe să-și capete autonomia în jurul vârstei de 9 luni când începe să se și deplaseze singur sau susținut.

Este importantă comunicarea cu copiii, aceștia dezvoltându-și limbajul și ajutând la exprimarea sentimentelor. Lipsa comunicării poate duce la întâzierea apariției limbajului, la închiderea în sine a copiilor, lucruri care îi vor marca mai târziu. Este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui stimuli, în special jucării, și să fie încurajat să exploreze mediul înconjurător sub supravegere.

Copiii pot reacționa destul de rău în momentul în care părinții impun reguli de conduită, de aceea le trebuie explicat continuu rolul acestor reguli până și le însușesc. După o anumită vârstă anumite reguli pe care și la-au însușit devin rutină sau lucruri pe care le fac cu plăcere. Baia, trezirea de dimineață, mersul la grădiniță sau la școală, masa, timpul petrecut în parc, se încadrează ca etape ale vieții zilnice la care se vor adapta și care le vor face plăcere.

Încă din trecut, bunele maniere și modul în care te comportai în societate au jucat un rol foarte important în viața cotidiană. Copilul are în primul rând exemplul familiei, el imitând inițial comportamentul persoanelor din jurul lui. Învăță să fie politicos, să vorbească cu calm, să aprecieze ce i se oferă, să împartă cu frații mai mari sau mai mici lucrurile pe care le are, să fie ordonat și atent.

Uneori, regulile impuse de familie, fiind contradictorii sau aplicate fără coerență duc la un limbaj slab dezvoltat care nu-i permite copilului să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să nu-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

În trecut, copiii celor avuți erau educați acasă și apoi în școli special create pentru ei, nu erau integrați în școlile în care erau și copiii de rând. În prezent în țările din occident se manifestă fenomenul de a educa acasă copii, deoarece au probleme de adaptare la școală într-un sistem competițional sau locuiesc în zone izolate, mediul din școli le este neprielnic, modul de predare al profesorilor sau lipsa de implicare a profesorilor în dezvoltarea fiecărui elev în parte face ca școala să fie o povară.

Copilul ar trebui să învețe acasă să salute, să spună mulțumesc, te rog, însă uneori deși știe că trebuie să facă aceste lucruri intervine un blocaj în exprimare, o timiditate față de situația de a saluta un străin și refuză să facă aceste lucruri. Este important că le știe, chiar dacă are perioade când nu le aplică, deoarece mai târziu acestea îl vor ajuta să stabilească relații cu cei din jur. Copiii au nevoie să audă de câteva zeci de ori un lucru până să îl perceapă și să îl înțeleagă, uneori din cauza exprimării defectuoase a adultului, alteori datorită faptului că nu au capacitatea de a înțelege mesajul transmis.

La intrarea în contact cu diverși factori de natură socială, politică, religioasă, omul trebuie să aibă un comportament moral adecvat și să dețină cunoștințe despre bunele maniere care să devină automatisme.

Educația depinde de mai mulți factori printre care valorile familiei, bugetul familiei, relațiile care se stabilesc între membrii familiei. Dacă în casă este înțelegere, copilul va avea un temperament deschis, încrederea în el va fi sporită, se va adapta mai ușor.

Există și cazuri de copii care nu beneficiază de sprijinul părinților sau al bunicilor, sarcina transmiterii regulilor unui comportament adecvat în societate revenind persoanelor în grija cărora se află. Șansele de a deveni adulți responsabili sunt mai mari dacă acești copii merg la grădiniță, sunt supravegheați mai atent de adulții din jur, li se oferă atenție și îndrumare.

Dacă părinții încearcă, ei vor reuși să însuflească copilului o educație bună în ciuda condiției sociale, „Cei 7 ani de acasă” relevând atât caracterul părinților cât și implicarea acestora în oferirea unei bune educații pentru copil.

Bibliografie orientativă:

https://www.google.ro/search?q=educatia+copiilor+acasa&source=lnms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEwirke2Av-LZAhUDDiwKHVkBvoQ_AUICigB&biw=1366&bih=613#imgrc=NTSC5aSiQANScM
http://adevarul.ro/educatie/scoala/educatia-acasa-versus-educatia-de-scoala-de-opteaza-parintii-pentruhomeschooling-1_553e78f5cfbe376e359de880/index.html

Proiect educational National
“Importanta celor 7 ani de acasa”
(Studiu de specialitate)

Profesor inv. Prescolar: Oros Monica

“Dupa cum o zi bine intrebuintata ne da un somn linistit, tot altfel o viata bine folosita ne da un sfarsit fericit”. (“Leonardo Da Vinci”)

Atunci cand vedem un copil , se poate sa ne dam seam a de mediul lui de acasa, de educatia sau atmosfer familiale cat si despre cei 7 ani de acasa dupa modul lui de comportament sau modul de gandire.

Dezvoltarea copiilor din toate punctele de vedere a devenit un scop pentru parintii din zilele noastre. Foarte multi parinti cu care eu sunt de aceasi parere considera ca cei 7 ani de acasa reprezinta fundatia pe care se cladeste viata copilului lor si investeste toate resursele psihice cat si fizice sau material pentru a a da un start bun in viata copiilor.

Dezvoltarea și educația copiilor noștri au devenit unele din prioritățile vieții noastre, balansând într-o utilă măsură jobul și hobby-urile dezvoltate în familie.

educația primită în școală, acasă și pe stradă reușește să le dezvolte doar inteligență cognitivă, nu și inteligență emoțională, care este esențială în armonioasa și sănătoasa dezvoltare a copiilor.

“Încă din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și tehnică a lucrurilor. Această metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv. În sistemul românesc nu este inclus, cum de altfel, este util viitorului adult, dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a stărilor sentimentale

Exemplul este cea mai buna cale de a-I invata pe copii sa urmeze anumite reguli, sa indeplineasca anumite lucruri sau sa-si dezvolte inclinatiile si pasiunile. Ceea ce vad la parintii lor, devin exemplu pentru ei, ei imita, copiaza si fac ceea ce vad si ceea ce aud.

“Copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul nostru și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învățăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulțumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect.

Cei 7 ani de acasa pot sinsemna si emotiile pe care copiii le dezvolta in urma atitudinii familiei fata de el. Daca este mereu incurajat si ajutat la fiecare pas el dezvolta emotii constructive si folositoare in viitorul lui, dar in cazul in care in families au in cercul de priteni este mereu certat sau respins el poate simtii rusine, frica sau chiar isi poate dori sa se izoleze astfel se distanteaza de familie dar si de multe lucruri pe care ar putea sa le faca sip e care ar dori sa le faca dar nu are curaj.

Orice se intampla acasa cu copilul are efect constructiv sau negativ asupra lui. Un copil ori poate sa se deschida in fata familiei ori poate sa se fereasca de membrii familiei lui pentru ca din alte intamplari anterioare el stie ca se poate intampla ceva rau ceva ce pe el nu il face sa se simta bine si prefer sa ascunda anumite lucruri de familie. De aceea cei 7 ani de acasa ar fi ideal sa devina punctual in care mereu copiii sa poata ajunge cu orice problema sau situatie si sa nu fie judecati.

Cea mai importanta misiune a parintilor este aceea de a da copiilor lor mai multa invatatura si increde decat au ei, in ei insusi sau mai multa educatie decat au avut ei in timpul copilariei lor. Nu este atat de greu sa ii dai unui copil de mancare, cum este de dificil sa ii explici anumite lucruri si sa fii sigur ca in capusorul lor a ajuns mesajul exact asa cum ai vrut ca parinte sau cum ar trebui sa il faci sa se simta dar in aceiasi moment sa si inteleaga importanta situatie.

Parintii contribuie la formare personalitatii celor mici cu fiecare vorba si cu fiecare gest pe care il exprima in fata copiilor.

„În societatea noastră se obișnuiește să se spună că mamei îi revin cele mai dificile sarcini în familie. Probabil așa și este, de vreme ce mamele sunt acel liant care ține familiile unite sufletește, în timp ce tații, care de multe ori petrec mai puțin timp alături de cei dragi, sunt mai curând acei piloni care asigură buna „funcționare” a familiilor. Totodată, îmi dau seama că relațiile în familie sunt atât de diverse încât ar fi mai relevantă o abordare individuală atunci când vorbim despre rolul mamei și cel al tatălui. În familia mea, de exemplu, soția are un rol-cheie. Îmi dau însă seama că și rolul meu, ca soț și tată, este la fel de mare. Cred că tatăl zilelor noastre trebuie să fie un bun manager al timpului, care să știe a delimita cât mai bine timpul orelor de lucru de timpul necesar pentru consolidarea familiei.

În opinia mea consider ca un rol foarte important în dezvoltarea copiilor pe parcursul primilor 7 ani din viața copiilor îl are mama. Pentru un copil mama este universul în jurul căruia se crează tot. Dacă un om își aduce aminte de copilărie lui cu drag și siguranță își aduce aminte și de mama, ori dacă povesteste o întâmplare din copilărie lui cel puțin într-una din amintiri apare și eroina tuturor copiilor: *MAMA*.

Légy résen az első 7 évben!

Orosz Anikó
Liceul Reformat Structura G.P.P. Nr. 24 Satu Mare

„A gyermekkor évei azok az esztendőök, amikor a szív a legérzékenyebb, leghajlékonyabb. Amit oda elültetnek, azt aligha lehet valaha is onnan kipusztítani.”

J. F. Oberlin

Vajon a fiam megállja a helyét az életben? A kislányom szeretni fogja a munkáját? Kiegyensúlyozott boldog felnőttek lesznek? Mivel segíthetném őket mindebben? Ezek azok a kérdések melyek minden apának, és anyának gyakran eszébe jutnak. Ezek a problémák egyre többször merülnek fel, ahogy telnek az évek. Az idő pedig nem véges. Az első 7 év kiemelt fontosságú a gyermeki fejlődés szempontjából. Ebben az időszakban a gyermek különleges érzékenységgel rendelkezik ahhoz, hogy bizonyos képességeket, tulajdonságokat fejlesszünk, és kialakítsunk nála. Az iskolába lépésig el kell érnie egy meghatározott érettségi, és fejlettségi szintet ahhoz, hogy jól teljesítsen a tanulmányai során. A gyermekünk sikeres iskolai szereplése persze nem mindig jár együtt azzal, hogy boldog, kiegyensúlyozott felnőtt lesz, de az iskolázottság szintje mindenképpen egyik fontos összetevője a munkahelyi érvényesülésnek, a fizikai egészségnek is. Az elsajátított készségek a gyermek egész későbbi életében hasznosulnak. Hozzásegítik, hogy kiteljesedjen hivatásában, jó házastárs legyen, és szülőként továbbadja a tanultakat saját gyermekeinek.

A gyereknevelés akkor kezdődik, amikor a szülőben megfogant a gyermekvállalás gondolata. A gyermek világrajöttével elindul a testi és a lelki-szellemi fejlődés, először a fizikai testi formálódása, majd fokozatosan egyre nagyobb hangsúlyt kap a lelki-szellemi fejlődés.

Gyermeink optimális fejlődéséhez szükséges körülmények a mi lelki jóllétünkhöz is hozzájárulnak, hiszen rákényszerítenek minket a rendszerességre, következetességre, és a kreativitásra. A szétszórtság, impulzivitásra hajlamos szülők számára nincs jobb terápia, mintha önmaguk helyett a gyerekekre koncentrálnak, az ő igényeit figyelemmel kísérve valósítják mindazt, ami a saját maguk számára nehézséget jelent. Fontos azonban észben tartani, ne jelentsen számunkra újabb stresszforrást gyermekünk boldogulásának megalapozása. Ha semmi mással nem törődünk csak azzal, hogy szerető, biztonságos környezetet biztosítunk, már akkor jó szülők vagyunk.

Semmilyen foglalkozás, fejlesztés, dicséret nem ér semmit, ha hiányzik a kiegyensúlyozott családi élet. Az, hogy a gyerek nagykorában miként boldogul majd akár az emberi kapcsolatok, akár a karrier és az egzisztencia terén, illetve egyáltalán képes lesz-e beilleszkedni a társadalomba, már élete első hét évében eldőlhethet. Ez az időszak ugyanis kiemelt jelentőséggel bír a személyiség fejlődésében.

A hétéves gyermekben már olyan erők dolgoznak, amelyek nem a mozgás-, hanem a lelki-szellemi fejlődésért felelősek,

Tehát a gyermekkor célja, az hogy a kicsi korának megfelelően élje át a testi-lelki fejlődés legfontosabb korszakát - a saját tempójában, szeretettel-biztonsággal teli légkörben. Persze talán nem is annyira tudatosan, de minden gyermek érzi, hogy életének célja a felnőtté válás. Azonban ezt nekünk, felnőtteknek nem szabad siettetnünk, hiszen az egészséges felnőttkor alapjait éppen az első hét évben rakjuk le.

Mi szülők felelősek vagyunk gyermekünk tanulmányi előmeneteléért, még akkor is, ha sokszor saját gondjainkkal, lelki feszültségeinkkel vagyunk elfoglalva.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
Cei șapte ani de acasă!
ROLUL ACTIVITĂȚILOR ÎN PARTENERIAT CU MAMA / BUNICA ÎN
FORMAREA PERSONALITĂȚII COPIILOR DE VÂRSTĂ PERȘCOLARĂ

prof. inv. preșc. OROSZ ELENA
Grădinița cu Program Prelungit nr. 7
Structură Grădinița cu Program Normal „POPA LUPU”
loc. Sighetu Marmăției
jud. Maramureș

„În spatele povestii tale se afla întotdeauna povestea mamei tale, deoarece povestea ei este începutul tău.” (Mitch Albom)

Grădinița este locul cel mai propice în care orice copil își manifestă cunoștințele, emoțiile și sentimentele. Primii pași în această **FACULTATE A COPILĂRIEI** sunt făcuți (în cele mai multe ori) alături de mamă sau bunică.

Ca primă autoritate cu care se confruntă copilul (deoarece el cunoaște primele reguli, primele obligații, primele forme ale moralei) mama îl aduce în grădiniță pentru ca el să -și completeze cunoștințele în acest sens și de a se putea adapta la cerințele societății.

Bunica este un sprijin complementar al mamei, care vine a susține copilul în formarea și dezvoltarea sa, totodată și un factor în educație și instruire.

Grădinița, prin toată paleta de activități, preia de la primii educatori ai copilului informațiile despre lume și viață. În grădiniță copilul este pus în situația de a prezenta „eul” în devenire și de a asimila alte aspecte ale lumii încojurătoare. Cunoștințe despre anotimpuri și despre transformările ce au loc în această perioadă în natură, precum și regulile de conviețuire normală cu natura sunt componente ale procesului de educație.

Educatorea, ca a doua mamă, devine autoritatea prin care cel mic își asimilează informațiile și secretele mediului în care trăiește, devinind ghidul care îl conduce pe acesta pe traseul spre viața de adult. În activitățile organizate educatoarea îl învață pe copil cum să-și organizeze timpul pentru a explora, a se juca, a interacționa cu colegii, de a găsi cât mai ușor și în mod distractiv orice lucru nou.

Fiecare copil este îndrumat de către educatoare, nu conduși într-o direcție care-l interesează.

Din ipostaza de ghid, educatoarea îi va permite celui mic să se manifeste, să învețe noțiunile abstracte, să-și formeze și dezvolte deprinderile și abilitățile pe care mama sau bunica nu le are în arsenalul lor (de exemplu: noțiunea de număr, mulțime, mototolire, dactilo-pictură, elemente de deplasare într-un spațiu dat, etc.)

„Copiii au nevoie de ceva mai mult decât iubirea și protecția adulților pentru a aduce la capăt această dublă sarcină de adaptare și construire. Au nevoie de ajutorul lor activ.” (Maria Montessori, Education for Human Development, Cap.1, p.6)

Cultivarea copilului, indiferent din ce familie provine, este realizată în grădiniță din toate aspectele legate de dezvoltarea sa: socială, emoțională, cognitivă și fizică. Aceste aspecte sunt mai bine realizate dacă educatoarea realizează un parteneriat între mama / bunică. În proiectarea unor activități, pregătirea unor materiale sau accesorii, organizarea unor activități opționale, activități re-creative, serbări tematice, dar chiar și la amenajarea spațiului educațional; educatoarea poate chema ca și partener mama sau bunica pentru a contribui la procesul de creștere și dezvoltare al celui mic.

Ce poate fi mai plăcut pentru mamă sau bunică să vadă cum cel mic este „isteț”, dar și pentru acesta să-și etaleze cele asimilate. În acest sens pot fi organizate:

- **activități recreative** (realizarea de: colaje, desene, activități de decupat, modelaj având teme diferite, în funcție de evenimentele sociale, religioase sau istorice. De exemplu: Semn de carte „ciucurel”; „Felicitare handmade”; „Insigna personalizată”; „Diploma de excelență”; „portretul mamei”; „breloc-amprenta din plastilină”);

- **activități optionale** (la propunerea educatoarei sau a familiei) (De exemplu: „Pușculița fermecată”; „Mici și talentați”; „Micul creștin”);

- **serbări tematice** (De exemplu: „De ziua mamei mele”; „Cu bunica, la taifas ”; „Carnaval, carnaval”);

- **activități practice /artistic-plastice pentru „Ziua Mamei”** (De exemplu: „O inimioară pentru” mămica mea!; „ Un buchețel pentru mămica mea”; „ O felicitare deosebită”; „Tabloul fermecat”.

O echipă foarte bună fac educatoarea - mama/bunica pentru organizarea și desfășurarea oricărei altei activități care îi poate încuraja creativitatea, întreaga personalitate în devenire a celui mic.

Pentru ca prichindelul să simtă plăcerea de a fi prezentă mama sau bunica putem realiza diferite **jocuri și activități educative** care starni creativitatea atât în prima parte a zilei (JALA1) , cât și

în partea jocurilor și activităților recreative (JALA2) . În această idee putem avea spre exemplu următoarele teme: „Desenăm și colorăm”; „Pictăm scoici, pietre, pe lemn”; „Facem puzzle”; „Cine pune primul degetul pe culoarea ...” ; „ Ne jucăm "De-a v-ați ascunselea” ; „ Ne jucăm "rece, cald, fierbin-te” ; „ Am făcut decoruri pentru bradul de Crăciun” ; „Desenăm cu degetele”.

Prin urmare și activitățile în parteneriat cu mama sau bunica contribuie , așa cum afirma și Victor Hugo, la această acțiune: „Cu fiecare copil pe care-l educăm, câștigăm un om”.

prof. înv.preșc. OROSZ ELENA
loc. Sighetu Marmației
martie 2018

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Prof. înv. Preșc. Oțelea Oana Loredana,
Școala Gimnazială NR.3/ Grădinița P.P. NR. 3 Mangalia**

Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. Educatorul ajută la formarea și conturarea caracterului copilului, venind în sprijinul părinților. El continuă printr-un demers didactic ceea ce a început părintele, și corectează sau continuă dezvoltarea psiho socială a copilului.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii. Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompensă (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

BIBLIOGRAFIE:

- „Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.
- „Teoria și metodologia evaluării”, Cucos C, Iași, 2008.

Valorile importante pentru „cei șapte ani de acasă”

Prof. Păduraru Comănoiu Mihaela
Șc.Gimnazială nr.2, Comarnic, Prahova

De când am citit povestioara *Ochii*, mi-am tot pus întrebarea „cât de valoroasă este ascultarea activă, cea făcută „cu ochii” pentru dezvoltarea copilului mic”? Pentru cei care nu cunosc acesta povestioară-pildă, anonimă, o voi reda pe scurt: *O tânără mamă pregătea cina în bucătărie absorbită cu totul de mâncarea pe care o facea.*

Mezinul de patru ani avusese o zi intensă la grădiniță și-i povestea mamei ceea ce văzuse și făcuse. Mama îi răspundea neatentă, monosilabic, ca pentru ea.

La câteva clipe după aceea, se simți trasă de fustă și auzi: „Mamă...!”

Femeia dădu din cap afirmativ și bolborosi câteva cuvinte. Dar din nou se simți trasă de fustă și auzi din nou: “Mama...!”. După cinci minute, se agăță de fusta mamei și începu s-o tragă din toate puterile. Femeia fu constrânsă să se aplece spre copil. Copilul îi luă fața între mânuțele lui, o aduse în dreptul feței lui și-i spuse: „Mamă, asculta-mă cu ochii!”

Am înțeles rolul imens al ascultării active și am înțeles de ce propriul meu copil îmi tot întorcea capul către el când vorbeam. A asculta pe cineva cu ochii înseamnă să-i spui cât de importantă este persoana aceea și cât de importante sunt vorbele ei.

De atunci, am încercat să descopăr și alte valori care au același rol covârșitor în dezvoltarea copilului, pe lângă petrecerea a cât mai mult timp cu acesta.

Înainte de a vorbi de valoarea *celor șapte ani de acasă*, aș vrea să fac câteva precizări, ce par de actualitate. Prima ar fi aceea că expresia *cei șapte ani de acasă*, ar trebui înlocuită cu *cei șase ani de acasă*, deoarece din 2012 școala a devenit obligatorie încă de la 6 ani prin clasa pregătitoare, deci familia pierde un an...din copilăria și din educația în familie a copilului. O altă precizare ar fi aceea că, expresia referitoare la *cei șapte ani de acasă*, din vremuri foarte vechi, e cel mai adesea folosită cu conotații negative. Copilul „obraznic”, așa cum era văzut de adulți, era catalogat ca „neavând *cei șapte ani de acasă*”. Niciodată sau foarte rar nu era (și încă nu este nici în prezent) lăudat, el și implicit familia lui, pentru un comportament care ar fi considerat dezirabil, printr-o expresie de genul „*ai cei șapte ani de acasă!*”, pozitivă și încurajatoare. Astfel, comportamentele considerate de societate anormale, ieșite din comunul situațiilor, ușoarele abateri de la anumite norme morale sunt des sancționate cu „*nu ai cei șapte ani de acasă!*”, expresia reflectându-se astfel asupra unei educații greșite în familie. Odată cu copilul este sancționată și familia acestuia care nu s-a preocupat îndeajuns de educația lui.

Pornind de la aceste considerații, am văzut ca fiind necesare sublinierea câteorva aspecte asupra valorilor care pot da importanță deosebită expresiei „pozitive” ...*ai cei șapte ani de acasă*. E clar ca valoarea educației timpurii este covârșitoare în dezvoltarea ulterioară a copilului. Ca această educație să fie una cu adevărat valoroasă, se cer a fi enumerate măcar, (dacă nu și dezbătute pe larg), câteva din condițiile necesare unei baze solide de educație timpurie, cât și pe durata întregii copilării.

Am considerat astfel, că cele mai **importante valori** pentru dezvoltarea intelectuală și mai ales emoțională a copilului, care pun accentul pe **valoarea „celor șapte ani de acasă”** ar putea fi:

COMUNICAREA continuă familie – copil, ca fiind cel mai important mod de interacțiune a copilului cu mediul;

ÎNCREDERE în părinți, pentru a avea încredere în cei din jur;

IUBIRE necondiționată și nelimitată;

ASCULTARE „cu ochii” , nu pasivă;

MAMA, prezența interactivă cu copilul ei;

RESPECT reciproc părinte – copil;

RUTINĂ, obiceiuri- care induc copilului o stare de stabilitate;

LIBERTATEA de a se juca, de a se dezvolta, de a crește;

RĂBDARE „nelimitată” din partea părinților;

ÎNGRIJIRE, alinare și alinare;

SATISFACEREA trebuințelor și nevoilor copilului;

INDULGENȚĂ , dar cu limite și cu puterea de a spune „nu” din partea părinților;

SECURITATE în sânul familiei, liniște și sprijin;

ADAPTARE progresivă la mediu;

APRECIERE, laudă, răsplată sau dimpotrivă pedeapsă meritată;

EMPATIE cu ceea ce simte copilul și reacție activă la nevoile lui;

RESPONSABILITĂȚI diverse, care cresc independența copilului;

DEZVOLTAREA ÎNCREDERII ÎN SINE și a STIMEI DE SINE;

Nu întâmplător, am pus la sfârșit dezvoltarea încrederii în sine și a stimei de sine, ci tocmai pentru a sublinia valoarea dezvoltării acestui aspect la copilul mic. Ca părinți, e foarte important să dezvoltăm acestea, pentru a putea spune ulterior, că în cei **șapte ani de acasă**, nu l-am crescut numai fizic, hrănindu-l, ci l-am crescut și educat din punct de vedere intelectual, moral și emoțional, cu o încredere deosebită în el însuși, să putem spune că darul cel mai mare pe care l-am făcut ca mame a fost bucuria de a trăi împreună.

Când un părinte se bucură de copilul lui, este imposibil să nu reușească în a „dansa pe aceeași muzică”.(Killen, 2006).

MUZICA SI CEI 7 ANI DE ACASA

Sorina Păduraru

Cei 7 ani de acasă nu înseamnă numai educația primită de copil în primii ani ai copilăriei de la părinți, aici ne putem gândi și la educația primită în unitățile de învățământ, la toți factorii care duc la formarea personalității și comportamentului său. Este adevărat că primul pas în dezvoltarea bună a copilului îl au părinții, dar odată cu intrarea acestuia în colectivitate un rol important în dezvoltarea acestuia îl va avea cadrul didactic. În primii ani acest rol îi revine educatorului, învățătorului și apoi profesorului.

Putem considera că un copil cu „cei 7 ani de acasă” nu înseamnă numai faptul că știe să citească, să scrie, să ne salute respectuos și să ne spună mulțumesc, el trebuie să dobândească o educație care să se reflecte în toate domeniile de dezvoltare: psihologică, intelectual-cognitivă, socială și afectivă. Pot spune că una dintre materiile care poate influența dezvoltarea psihologică și afectivă a copilului este educația muzicală. Încă din cele mai vechi timpuri, de când a apărut lumea, muzica și-a făcut simțită prezența. În mitologia greacă muzica era întruchipată de o muza. În jurul muzicii s-a format o lume fascinantă a legendelor, cu personaje imaginare și fabuloase.

Muzica a avut un rol important în viața societății. Această artă miraculoasă, putem spune de origine divină, are o putere fabuloasă de a modela cele mai frumoase trăsături morale, psihice și intelectuale ale oamenilor.

„Vraja muzicii izbutește adesea să facă din rău bine.” William Shakespeare
De aceea putem spune asemenea marelui nostru compozitor George Enescu, că
„Muzica este oglinda sufletului. Ea pornește din inimă și se adresează inimii.”

Rolul familiei în formarea copilului

Prof. înv. preșcolar Păduraru Lenuța

G.P.P. Lizuca Bacău - Structură Școlala Gimnazială Ion Creangă Bacău

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul are comportamente dezirabile, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, să nu exagerăm răsplata, acordându-le prea multă independență de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârșitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Datoria părinților este de a-i ajuta: copiii pot și trebuie să învețe “cum” trebuie să- acorde respect, afecțiune, cum să-și organizeze munca, timpul, viața.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul “dependenți de mama”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfața și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșeală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi

parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, aceștia devin dezadaptați, triști, retrași sau încăpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinți, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri.

BIBLIOGRAFIE

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006

Rolul familiei în dezvoltarea morală a copilului

**Educ. Pagubă Cosmina,
Grădinița P.P. "Piticot", Arad**

O coordonată importantă a formării personalității copilului o constituie educația morală, care se manifestă printr-un anume fel de a acționa, de a gândi, dar mai ales de a se comporta în familie, la grădiniță și în societate. Educația morală este un proces complex și neîntrerupt care trebuie început de la cea mai fragedă vârstă, când copilul, imitând își formează deprinderi de comportare civilizată. Succesul educației morale la vârsta preșcolară nu vine de la sine, ci este rezultatul unei munci stăruitoare, migăloase, desfășurate cu responsabilitate de către familie și continuate de către educatoare. Deci, în familie se pun bazele acestei educații, de aici rezultând importanța covârșitoare a "celor șapte ani de acasă".

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că: "Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pântece te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor".

Direcția în care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Un copil care nu a primit o educație corectă, din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială au ca substrat lipsa celor șapte ani de acasă, adică a unei educații corecte.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educationale ("cei șapte ani de acasă"), constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *incurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cartilor citite în familie.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață

sănătos.

În concluzie, perioada celor șapte ani de acasă este definitivă pentru întreaga dezvoltare ulterioară a copilului. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Bibliografie:

M.GOLU, "Dinamica personalitatii", Ed. Geneze Bucuresti 1993.

R.VINCENT," Cunoasterea copilului", EDP Bucuresti 1972.

Atașamentul- în cei 7 ani de acasă și la școală

Prof. PAL Delia, Școala Gimnazială Specială – Centru de de Resurse și Documentare privind Educația Incluzivă/Integrată

Atașamentul este “o primă construcție a relației sociale”, comportând două dimensiuni: - un răspuns la solicitarea exprimată de părinți sau alte persoane adulte, ce devin “persoane semnificative”, când acestea satisfac trebuințele fizice (fiziologice) ale copilului; - dimensiunea afectivă, pornind de la simbioza afectivă mamă-copil, atașamentul generând apoi noi legături socio-afective

Între un an și trei ani domină atașamentul față de mamă, dar copilul manifestă atașament selectiv și față de alți membri ai familiei (tată, bunici, frați). Acest atașament multiplu îi conferă sentimentul de securitate, reducându-i anxietatea, frica față de persoanele străine. După vârsta de trei ani copilul poate simți starea de confort și sentimentul de siguranță și în compania unor persoane străine, pe care le acceptă, fără a se manifesta anxietatea de separare

Atunci când creștem și educăm copiii, le modelăm creierul într-un mod care fie le va dezvolta, fie le va distruge capacitatea de a-și conduce viața. Relațiile timpurii sănătoase permit copiilor să gândească pozitiv despre ei înșiși, să aibă încredere în ceilalți, să își regleze emoțiile și să își folosească inteligența și inteligența emoțională în timpul luării de decizii.. Rezultatele studiilor din diverse discipline arată toate către aceeași concluzie: cei care sunt îngrijiți cel mai bine, învață și supraviețuiesc cel mai bine

Atașamentul sigur este capacitatea de a fi sprijinit de către ceilalți și de a te simți în siguranță printre aceștia. În clasă, atașamentul sigur față de profesori și față de alți elevi optimizează capacitatea de învățare. Această, legătură biologică a fost modelată de evoluție în interiorul rețelelor neuronale dedicate învățării, stresului și relațiilor sociale

Comportamentul lipsit de afecțiune îi învață pe copii că lumea este un loc periculos, îi avertizează să evite explorarea, asumarea de riscuri și încrederea în ceilalți. Acești copii cresc cu gânduri, dispoziții, emoții și funcționare imunologică incongruente cu bună starea fizică și mentală

Imaginea de sine se dezvoltă pe parcursul vieții din experiențele pe care le are copilul și din acțiunile pe care le realizează și la care participă. Experiențele din timpul copilăriei au un rol esențial în dezvoltarea imaginii de sine. Astfel, succesele și eșecurile din copilărie precum și modalitățile de reacție a copilului la acestea definesc imaginea pe care o are copilul despre el. Atitudinile părinților, profesorilor, ale colegilor sau prietenilor contribuie la crearea imaginii de sine a copilului.

Cunoașterea, comunicarea, intimitatea dintre elevi favorizează stabilirea unor interacțiuni care pot amplifica, prin cooperare, forța lor creativă, le poate modifica viața afectivă și atitudinile. Relațiile interpersonale dintre elevi au o influență directă asupra formării și dezvoltării personalității fiecăruia

Valorile sociale ale respectului reciproc, cooperării și grijii care ne-au modelat creierul sociale de-a lungul a nenumărate generații au fost eliminate stau la baza unor metode de lucru mai eficiente în „recuperarea” atașamentului sigur. De exemplu, un *cerc de lucru (work-around)* este acea strategie prin care este activată dinamica într-un grup mic, sunt încurajate instinctele sociale primitive și este securizat

Clasa ar trebui să fie un cerc de lucru de succes, dacă reușim să creem suficient timp pentru relații pentru a le permite elevilor și profesorilor să facă schimb de experiență și să se concentreze asupra proiectelor comune- provocări valoroase și activități pline de sens.

De asemenea, dacă ținem seama și de factori precum personalitatea, punctele tari și experiența putem crea grupuri de învățare prin cooperare care să faciliteze învățarea și să maximizeze succesul grupului.

Cozolino, L. (2017), *Predarea bazată pe atașament*, Editura TREI, București

1. Preda, V. (2000). *Atașamentul*. In: M. Ionescu, V. Chiș (coord.) *Studii de Pedagogie*. ClujNapoca, Presa Universitară Clujeană
2. Ulrich, C. (2011), *Sociologia Educației*, suport de curs-program de conversie profesională pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar, București

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Pal Emeșe
Școala Gimnazială Papiu Ilarian

Politețea este „ceva” care se învață. Și se învață ușor.

Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și ne dau sfaturi zilnic:

- „Spune *Bună ziua* când te întâlnești cu cineva cunoscut!” – spune mama;
- „Nu vorbi cu gura plină!” – spune bunica;
- „Pune-ți batista la gură când strănuți!” – spune tata;
- „Spune *te rog* când ceri ceva!” – spune doamna învățătoare; și multe, multe alte sfaturi.

Este foarte bine că primim atât de multe sfaturi. De cele mai multe ori ținem cont de ele. Dar, se întâmplă să mai și greșim. Când greșim, nu suntem tocmai bucuroși pentru că, întotdeauna, cineva are grijă să ne facă observații. Și nu e deloc plăcut să primim observații și reproșuri. Aceasta este o problemă pentru noi. Din fericire, problema are o soluție: POLITEȚEA.

Dacă suntem politicoși cu toată lumea, în tot cursul zilei, scăpăm de observații. Ba mai mult, vom fi apreciați și lăudați. Ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu noi. Viața noastră de zi cu zi va fi mai bună, mai armonioasă și chiar mai veselă. Așadar, merită să ne străduim să fim politicoși. Când greșim nu trebuie să ne speriem, ci să căutăm să ne corectăm. Când nu știm cum să ne comportăm într-o situație, trebuie să îi întrebăm pe cei mari cum să procedăm, fără să ne fie frică sau rușine. Pentru că, să ne reamintim, politețea se învață.

A avea „cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință în tot cursul zilei, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Salutul este primul semn al politeții. Să ne ferim să ne spună cineva, vreodată: „Bună ziua căciulă, că stăpânul n-are gură!”

Pe cine salutăm?

• Salutăm orice persoană cunoscută, indiferent de locul în care o întâlnim: pe stradă, la piață, în magazin, în parc etc.

• Salutăm chiar dacă nu suntem siguri că persoana căreia îi adresăm salutul ne-a văzut. Dacă nu ne răspunde la salut nu ne supărăm. Probabil că nu ne-a observat.

• Salutăm întotdeauna la intrarea sau ieșirea din lift, în compartimentele de tren, stewardesele care ne întâmpină la urcarea într-un avion, vânzătorii din magazinele mici.

Cine salută primul?

• Băieții salută primii fetele; bărbații salută primii femeile; copiii și persoanele mai tinere salută persoanele mai în vârstă;

• Când intrăm într-o încăpere, îi salutăm pe cei aflați deja acolo.

• Când ne alăturăm unui grup, salutăm primii. După ce salutăm, nu întrerupem discuția în care sunt antrenați membrii grupului.

• Întotdeauna salută cel care merge pe cel care stă pe loc, cel care se află într-o mașină pe cel care este pieton.

Dar ...

Nu trebuie să ne sfiim să salutăm primii, chiar dacă regula cere să fim salutați. A saluta este o dovadă de politețe. A aștepta să fii salutat dovedește impolitețe.

Așadar, nu trebuie să fim zgârciți cu salutul.

Cei șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Cei șapte ani de acasă-bază a formării personalității copilului

Profesor gr.I Palamariu Cornelia-Valeria
Școala Gimnazială,,Leon Dănăilă,, Darabani/ Botoșani

Familia este prima școală, tatăl și mama sunt primii educatori ai copilului. În orice societate, familia are rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare fiind astfel primul său intermediar în relațiile cu societatea și, de asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. La vârsta când copilul începe școala, el a învățat deja din cadrul familiei, din interrelațiile membrilor ei, cum să reacționeze la unele cerințe inevitabile ale vieții în colectivitate, cum să se controleze, să pună frână dorințelor.

Familia reprezintă principala structură protectoare oricând și întotdeauna primitoare absolut necesară existenței lui. În familie copilul are parte de primele lecții de viață, părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Ea este o lume care, în anumite împrejurări trebuie să-și organizeze apărarea față de agresiunile exterioare, pentru a-i proteja pe acei membri ai săi care sunt încă prea slabi pentru a le suporta fără prejudicii. În aceste situații, ea nu trebuie să se limiteze numai la acest rol, de "cetate întărită", sarcina familiei constă și în pregătirea membrilor săi pentru viață, nu să-i condamne la "închisoare".

După A. Berge, fiecare copil este oglinda mediului său familial, astfel încât, "mediul familial acționează concomitent printr-un fel de osmoza și prin imaginile pe care le prezintă copilului pentru a-l ajuta să se încadreze în existență și să se dezvolte după modelul celor care-l înconjoară și cu care el este în mod firesc înclinat să se identifice. Într-un mediu dizarmonic, este evident mai dificil pentru individ să-și găsească unitatea interioară".

Nu toate familiile își înțeleg rolul în același fel. De aceea, diversitatea tipurilor de familii nu depinde numai de activitatea părinților, ci rezultă, de asemenea și din structura mediului. Toate preocupările, frământările, ambițiile părinților - uneori susținute de bunici, unchi și mătuși - converg spre copil, îl copleșesc, îl strivesc. "Când prea multa lume se amesteca să-și dea cu părerea asupra felului cum trebuie crescut un copil, rezultatul este și mai rau decât dacă nimeni nu s-ar îngriji de el, chiar dacă printre aceste numeroase păreri, sunt și unele întru totul raționale". În același timp, mediul familial nu acționează numai prin compoziția sa numerică. În interiorul unei familii se conturează curentii afectivi cărora fiecare dintre membrii care o compun le suportă efectele. Ceea ce primează și ceea ce imprimă mediului familial trăsătură sa specifică este calitatea legăturii dintre părinți. Ținând cont de faptul că părintele este principalul manager al relației filiale, el trebuie să asigure evoluția acestor relații atât în conținut, cât și în formă, modificându-și așteptările, cerințele și comportamentele în concordanță cu dezvoltarea fizică și psihică a copilului. În îndeplinirea funcțiilor lor, părinții trebuie să țină seama de o serie de principii ale "părintelui model": să dai copilului un sentiment de securitate, să dai copilului sentimentul că este dorit și iubit, să eviți amenințările, pedepsele fizice exagerate, să-l înveți pe copil cu independența, să-l determini să-și asume responsabilități, să ramâi calm și să nu te șocheze manifestările instinctuale ale copilului, să fii tolerant și să eviți conflicte, să eviți să-l faci pe copil să se simtă inferior, să nu-l împingi pe copil dincolo de ceea ce este natural, să respecti sentimentele copilului, să răspunzi cu franchețe la întrebările copilului, să te intereseze activitățile copilului, chiar dacă nu consideri că e ceva util, să tratezi dificultățile copilului fără să-l consideri anormal. să-i favorizezi creșterea, progresul, fără să-l hiperprotejezi.

Cred că nu există o altă relație interpersonală cu o încărcătură psihologică atât de puternică și de complexă ca relația părinți și copii. Amprenta pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața.

Bibliografie:

Mihai Golu, Dinamica personalității, Ed. Geneze, București, 1993

Maurice Debesse, Psihologia copilului –de la naștere la adolescență, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1970

Iolanda Mitrofan, Nicolae Mitrofan, Familia de la A la Z, Ed. Științifică, București, 1991

A. Berge, citat de Maurice Debesse, Psihologia copilului –de la naștere la adolescență, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1970

Cei șapte ani de acasă-esențiali în formarea caracterului copilului

prof. înv. primar Palamariu Mariana
Școala Gimnazială Nr. 3 Lupeni, jud. Hunedoara

„Copiii sunt educați de faptele unui adult, nu de vorbele lui.”
(Carl Gustav)

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante.

Educația este piatra de temelie a oricărei societăți civilizate, iar aceasta trebuie făcută copiilor încă din primii ani de viață, cunoscuți ca „cei șapte ani de acasă”. Aceasta nu este doar o sintagmă, primii ani de viață sunt cei mai importanți și esențiali în formarea caracterului unui viitor adult. În acești ani trebuie insuflăte copiilor principii morale solide, deoarece o educație riguroasă își va lăsa amprenta pe întreaga sa viață.

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.

Iată câteva reguli de care orice părinte trebuie să țină cont și să le respecte pentru a le clădi copiilor o bază solidă, „cei șapte ani de acasă”, în ceea ce privește educația.

1. Părinții trebuie să le arate copiilor cât de mult îi iubesc și să le spună lucrul acesta. Așa copiii vor câștiga încredere în ei, simțindu-se protejați și iubiți. Oferindu-le dragostea părintească, ei vor învăța la rândul lor să ofere dragoste și afecțiune.

2. Învățați-i pe copii, încă de mici, să fie toleranți cu cei din jur, în cazul lor este vorba despre ceilalți copii. Să îi trateze frumos pe toți copiii cu care intră în contact și învățați-i că toți oamenii trebuie respectați, indiferent de rasă, culoare sau religie. Insuflându-le aceste valori ei vor deveni niște adulți toleranți, iar discriminarea, care este cauza multor probleme în această lume, va produce mai puține victime.

3. Învățându-i să dăruiască, sau cel puțin să accepte să împartă jucăriile cu ceilalți, îi învățați de fapt să nu cunoască egoismul. Copiii au tendința de a fi egoiști, de a nu-i lăsa pe alții să se joace cu ce este al lor. Este o mare greșală să nu interveniți, explicându-le, ori de câte ori este necesar, că acest lucru este unul greșit. Dacă veți face asta în mod constant, ei vor înțelege că normalitatea constă în a fi bun, darnic și a ajuta, în felul acesta își vor dezvolta această calitate.

4. Când rostesc cuvinte rușinoase, chiar dacă ei nu le cunosc sensul, oricât de haios vi s-ar părea, nu vă amuzați și nu râdeți, ci fiți cât se poate de ferm, spunându-le că este un lucru urât. În caz contrar, copilul va repeta, știind că părinții se amuză pe seama lui. În timp va dezvolta un obicei din a folosi astfel de cuvinte. Despre un copil care are acest nărav se spune că îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

5. Când greșește, oricât de mult vă iubiți copilul, dacă nu luați măsuri pedepsindu-l, el va repeta greșeala. Chiar dacă vă doare să-l pedepsiți văzându-l mic și firav, amintiți-vă de cei șapte ani de acasă și de faptul că acum se formează caracterul. Luând măsuri, el va înțelege că nu este voie și în timp nu va repeta greșeala. Dumneavoastră veți forma astfel un om corect și veți câștiga ascultarea lui.

6. Învățați-l ce înseamnă asumarea greșelilor și faptul că, atunci când greșește față de cineva, trebuie să-i prezinte scuze. De asemenea, trebuie să fie sinceri și să știe că și omisiunea este tot o minciună, iar astfel de greșeli se pedepsesc. Așa va învăța să fie onest și sincer.

7. Nu deveniți subiectiv când copilul dumneavoastră este implicat într-un conflict. Dacă el este cel care a greșit, trebuie să-i atrageți atenția și să-l muștrați, chiar cu prețul orgoliului și eventual să luați măsuri pentru a nu se repeta.

8. Nu țipați la copii, altfel și ei vor adopta aceeași strategie. Este suficient să le luați jucăria preferată și neapărat să le explicați de ce ați făcut lucrul acesta. Astfel, vor înțelege unde au greșit.

9. Învățați-i să-i respecte pe cei mari, începând cu membrii familiei. Bunicii au adesea tendința de a-i răsfăța și a le permite copiilor să se simtă egali lor. Este greșită o astfel de abordare. Ei trebuie să înțeleagă de mici ce înseamnă respectul față de cei mai în vârstă. Doar așa vor deveni cetățeni ai unei societăți civilizate.

10. Nu recurgeți la bătaie drept pedeapsă și nici nu impuneți educația prin violență. Vor proceda la fel, pedepsindu-și adversarii sau încercând să-și impună punctul de vedere prin același mod. De asemenea, învățați copiii să nu răspundă violenței prin violență. Explicați-le că orice divergență poate fi rezolvată printr-un dialog civilizat, spunându-și fiecare nemulțumirea, prin conciliere și adoptând o atitudine tolerantă față de ceilalți.

11. Oferiți-le recompense din când în când pentru a-i stimula, însă nu faceți un obicei, astfel încât să creadă că orice se face contra cost. Învățați-i că anumite lucruri trebuie făcute fără a aștepta vreo recompensă, acestea reprezentând obligații morale cu care fiecare om este dator față de cei din jur și față de societatea în care trăiește.

De educația primită în familie depinde caracterul și comportamentul unei persoane care este rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Clădirea unei societăți civilizate începe cu educația propriului copil, prin transmiterea celor mai bune principii morale. Fiecare dintre noi este răspunzător de asta și fiecare are obligația morală să o facă în cel mai bun mod cu putință. Când toți vom înțelege și respecta aceste lucruri, educându-ne copiii după aceste principii, nu mânați de orgoliu și egoism, vom fi pe drumul de a forma o generație de oameni mai buni și o societate mai civilizată. Vom forma oameni despre care se va spune că au „cei șapte ani de acasă”.

Dacă fiecare părinte i-ar insufla copilului principiile morale, cu siguranță am putea să sperăm la o societate și o generație viitoare mai bună.

Importanța celor șapte ani de acasă

prof. în învăț. primar Pálfi Tünde
Șc. Gimn. „Tomba László”, Odorheiu Secuiesc

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Cei șapte ani de acasă sunt oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Mediul familial are o importanță deosebit de mare pentru dezvoltarea psihosocială a copilului. O importanță deosebită o are relația afectivă dintre mamă și copil, mai ales în primii ani de viață. Carențele afective din această perioadă pot avea efecte negative asupra întregii vieți a copilului. Un alt factor cu o mare influență asupra dezvoltării copilului este atitudinea educativă adoptată de părinți în relațiile cu copilul.

Pedagogul american Zig Ziglar precizează că: *“Singura cale de a forma copii buni este să devenim mai întâi părinți buni”*. El scrie că formarea copilului este un efort de echipă, că disciplina reprezintă cheia măreției copilului bun.

În educația și creșterea copilului până la 7 ani, părinții oferă puterea exemplului în formarea comportamentului etic, în formarea bunelor maniere, stabilește și impune reguli, norme și limite de comportare. Comunică cât mai mult cu el, îl inițiază în arta conversației, petrec cât mai mult timp cu copilul, limitând timpul petrecut în fața televizorului, îl învață să iubească lectura și cărțile încă de când este bebeluș, citindu-i povești, apoi, treptat, îl lasă pe el să le exploreze până când învață să citească și, astfel, să se bucure singur de ele.

Este foarte bine ca în această perioadă copilul să simtă că este copil, să se joace cât mai mult, să fie lăsat să se manifeste liber, să își exprime emoțiile și sentimentele, să fie obișnuit să spună adevărul. Chiar dacă se face vinovat de unele lucruri făcute “greșit” trebuie utilizată “disciplina pozitivă”, nu trebuie abuzat fizic, emoțional, verbal etc. Copilului trebuie să i se arate cât mai des afecțiune prin gesturi tandre: îmbrățișări, sărutări pe frunte și obraji și să i se spună că este iubit.

În lucrări de specialitate această educație primită de copil până la intrarea în școală este numită “educație timpurie”. Este perioada în care au loc transformări profunde și se produc achiziții fundamentale în dezvoltarea copilului.

Învățarea bunelor maniere este un proces de lungă durată și are cu atât mai multă eficiență cu cât se face la vârste mai mici.

Realitatea dură oferită de actuala societate, de a lupta pentru asigurarea traiului de zi cu zi, face ca familia să fie foarte ocupată cu sarcinile zilnice și să limiteze foarte mult timpul petrecut cu propriul copil.

Freud spunea: „copilul este tatăl viitorului adult”, deci cele mai importante sunt normele de conduită ale copiilor. Fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

În concluzie, calitatea educației primită în familie, reprezintă baza devenirii umane, într-o lume morală, civilizată și plină de respect față de copil. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Bibliografie

1. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
5. Savin, Ana, (2005) – *Totul se întâmplă înainte de 6 ani* , Psihologia copilului
6. Ziglar, Zig (1989) – *Putem crește copii buni într-o lume negativă*, Ed. Curtea Veche, București
7. XXX – *Didactica, revistă de comunicări științifice*, nr.17, noiembrie 2010, pp 14 – 17;
8. XXX – *Didactica, revistă de comunicări științifice*, nr. 19, februarie 2011, p. 21.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof. PALI LĂCRĂMIOARA
Școala Gimnazială C-tin Tomescu Pleșești,
structura Valea Glodului,
comuna Vulturești, Județul Suceava

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83). Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui.

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte. Există însă o barieră fragilă între a spune „nu” cu autoritate și a restricționa cu agresivitate. Alegerea de către părinte a celei de-a doua variante poate conduce la un copil rebel, lipsit de respect pentru norme și reguli sau din contră, la unul extrem de timid și foarte temător.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, intențiile pozitive sunt sursa greșelilor lor deoarece, acestea nu țin loc de competență și de pricepere.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie

alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc). În aceste condiții, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru *copiii lor*, *motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate*.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. învă. primar, Pálkó Erika-Éva-Școala Gimnazială "Kun Kocsard", Ojduța

De mai multe ori auzim enunțul "Îi lipsește cei șapte ani de acasă." Oare la ce ne gândim?

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația copiilor oferită de părinți, la formarea comportamentului copiilor, la bunele maniere, regulile morale generale însușite de copiii acasă, în mediul lor natural. Copiii trebuie **învățați să se poarte frumos**, să asculte și să însușească regulile stabilite de părinți. Ar fi ideal că în acești șapte ani familia să dea copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor sale. Dacă un copil are cei 7 ani de acasă, atunci este un copil "bine crescut", care știe să salute, care se comportă cuviincios și este politicos atât cu adulții, cât și cu cei de vârsta lui, se adaptează mai ușor în societate, are relații bune și se descurcă bine cu cei din jurul lui, se dezvoltă echilibrat atât fizic, cât și psihic. Dar educația primită în primele șapte ani al vieții depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, valorile transmise copilului din partea familiei și specificul de dezvoltare a lui. Dacă există o relație afectivă între copii și părinți, copilul va avea un comportament corespunzător. Cel mai important este dragostea cu care părinții își înconjoară copilul, permițându-i dezvoltarea acestuia și încrederea în propriile forțe. Copilul crescut într-o atmosferă deschisă, armonioasă, iubit, îmbrățișat și apreciat de părinți, se simte îngrijit, protejat, în siguranță, ceea ce îi creează deschiderea spre învățarea în mod pozitiv, utilizarea corectă a regulilor de comportament. Acest copil știe că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face și au încredere în el.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea altfel la diferite vârste. Când e foarte mic nu înțelege ce e bine și ce e rău. El știe că mama și tata trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună cu el. Dar totuși trebuie să fixăm limite, copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea sau amânarea dorințelor. La această vârstă copilul trebuie să însușească formulele de politețe și de salut, învățând prin imitație.

De la împlinirea vârstei de 3 ani, copilul începe să fie capabil de a împărți jucăriile, să-și dezvolte simțul binelui și al răului, să observe și chiar să înțeleagă reacțiile părinților în fața comportamentului său, să aprecieze recompensele, să conștientizeze scopul pedepsei. Familia poate să-l învețe copilului obiceiuri, reguli sănătoase și bune maniere, să-și dea copilului o îndrumare în direcția cea mai corectă. Sunt multe ocazii pentru dezvoltarea copilului, precum masa alături de familie, mersul la cumpărături, vizita la cunoștințe, jocul cu membrii familiei.

La împlinirea vârstei de 7 ani, copilul devine tot mai independent. Merge la școală, rămâne departe de părinți, stă cu bunica, se dezvoltă și capacitatea de comunicare cu cei din jur, își argumentează opinia în discuții cu copiii de aceeași vârstă și în discuții familiale, vorbesc la telefon, folosesc internetul. E important să-l încurajăm copilul la exprimarea sentimentelor, trăirilor, punctelor de vedere, să-l lăsăm să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public, să nu-l umilim. E folosită **comunicarea cât mai multă cu copilul, deoarece "comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii"** care limitează timpul petrecut la televizor sau calculator.

Pentru copil părinții constituie modele principale de urmat. De aceea părinții trebuie să aibă grijă la comportamentul lor mai ales în fața copilului.

Un alt factor prețios este recompensa. Pentru copii recompensa materială nu are valoare, cel mai eficient este exprimarea bucuriei de către părinți când copiii fac o faptă bună.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respect, amândoi părinți fiind consecvenți în educarea copilului. Părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții au fost copiii odată, așa cum afirmă și Alexandru Vlăhuța: "*Noi, cei mari, uităm adesea că am fost copii. și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales când ne găsim în fața copiilor.*"

În perioada celor șapte ani de acasă copilul trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie: să se îmbrace singur, să se spele, un nivel corespunzător de politețe, un limbaj dezvoltat, o dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Copilul trebuie lăsat să se bucure de copilărie, să socializeze, să se distreze și relaxeze, să se joace cum vrea el. Trebuie **învățat să-și strângă singur jucăriile**, să-și asumă responsabilitățile, să rezolve

sarcinile foarte simple, atingând un nivel corespunzător de dezvoltare pentru a nu avea eșecuri și greutăți în școală.

Educația oferită în primii șapte ani de viață ai copilului e definitorie pentru formarea lui ca adult. Cei șapte ani de acasă arată cât de manierat este copilul în relațiile cu ceilalți. Un copil ”bine crescut” își respectă partenerii de joacă, jucând cu toleranță, se conformează regulilor specifice vârstei lui. Deci familia, fiind primul mediu bio-psiho-social, influențează dezvoltarea fizică, intelectuală și socială a copilului.

BIBLIOGRAFIE

1. Danion, Vasile (2012). *Cum să ne creștem copiii?*, București: Editura Sophia
2. <http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>
3. McDermott, D. (2002). *Parenting education from k-12: Theoretical and empirical background and support*
4. Popescu, Cristina, Bucinschi, Mihaela (2009). *Să construim împreună cei 7 ani... de acasă*, București: Educația 2000+

„Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.,, A.S.Makarenko

Familia și importanța celor șapte ani de acasă

**profesor învățământ primar, Páll Mária,
Școala Gimnazială” Kun Kocsard”, Ojdula**

„Cei șapte ani de acasă!" Câți dintre noi nu știm această formulă, des auzită și folosită la adresa copiilor noștri. Această formulă nu s-a referit niciodată la faptul că un copil și-a petrecut primii șapte ani din viață lângă familia lui, ci la educația pe care a primit-o în cadrul ei.

Deprinderile de comportament, stima de sine, atitudinea față de ceilalți și față de școală, se formează în acești 7ani.

Primii șapte ani cruciali ai vieții copilului joacă un rol esențial în determinarea felului în care se dovedește a fi adult. Este într-adevăr interesantă conștientizarea că acești ani inițiali sunt atât de importanți pentru creșterea copilului. Mai mult ca niciodată, părinții sunt supuși unui stres extraordinar de a crea un mediu care declanșează dezvoltarea pozitivă, emoțională și fizică a copiilor lor.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Iată câteva reguli de educație prin care pot fi învățate bunele maniere de către copii de la proprii părinți:

1. Așteaptă-ți rândul pentru a vorbi!

Copiii sunt impulsivi și de multe ori întrerup persoana cu care poartă o conversație, deoarece sunt nerăbdători să se facă auziți. Însă tu ca părinte trebuie să îi explici pe un ton calm și răbdător că nu este politicos să întrerupi pe mamă când aceasta vorbește cu cineva. Nu este cazul să-i atragi atenția copilului imediat ce acesta a greșit și niciodată să nu țipi (de ex. "Lasă-mă, nu vezi că vorbesc cu cineva!?") deoarece el nu o percepe încă ca pe o greșeală , ci ca pe o respingere din partea ta. Pentru a evita o astfel de situație vorbește cu fiul sau fiica ta acasă și explică-i cât de important este să îi asculte pe ceilalți până la capăt, apoi să-și spună punctul de vedere. Ascultă copilul cu atenție atunci când are ceva de spus, ba poți să îl ții de mână, pentru a-i dovedi cât de interesată ești de ceea ce povestește el. Este un prim pas în dobândirea unei bune maniere de a-și aștepta rândul și de a vorbi la momentul potrivit.

2. Fii politicos!

Învăță copilul să fie politicos. Întotdeauna toți membrii familiei trebuie să salute când cineva intră în casă. În funcție de nivelul de formalitate, îți poți învăța copilul să dea mâna cu adulții cunoscuți, dar nu este necesar să dea mâna cu alți copii. Cu toate acestea, copilul ar trebui să spună întotdeauna, "salut" , bună" sau "sărut-mâna", atunci când vine cineva în vizită. Precizează-i celui mic că numai procedând astfel oaspeții se simt bineveniți.

3. Spune, "Te rog" și "mulțumesc" cât mai des!

Aceste forme de politețe exprimă respect și apreciere. Laudă copilul atunci când le folosește pentru a-i încuraja acest comportament pozitiv. Astfel, vei avea un copil educat și cu bunele maniere învățate de acasă.

4. Fii fair-play!

Copiii, de obicei, după ce s-au jucat un joc (sport, cărți, table, șah etc.) dacă rezultatul nu este în favoarea lor se supără și nu se mai joacă în continuare. Tu, părintele, va trebui să-l educi într-o manieră pozitivă să învețe să-și accepte succesul dar și eșecul. Indiferent de rezultat, joaca cu prietenii sau colegii trebuie să fie o activitate cât mai plăcută. Copilul trebuie să învețe să îi felicite pe câștigători și totodată să se bucure într-un mod civilizată că a câștigat.

5. Primește complimentele politicos!

Dacă cineva îl laudă pe copilul tău, este bine să-l înveți să spună mulțumesc, fără a spune "nu e adevărat!" și să-și expună defectele. Acest comportament pozitiv îl învață pe parcurs de la părinți și din anturajul său.

6. Fii tolerant!

Când oamenii fac lucrurile diferit față de cei din familia ta, din cauza diversității în cultură, rasă sau religie trebuie explicat copilului că nu este nimic greșit în comportamentul niciuneia dintre părți și că oamenii acționează diferit. Subliniează cât de interesant este modul în care familiile sunt diferite și fac lucruri diferite. Oamenii au propriile lor tradiții sau ritualuri iar cel mic va învăța să fie tolerant cu cei din jurul său.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă Omul.

Bibliografie:

Cei șapte ani de acasă, de Michiela Poenaru

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Pană Rodica Daniela

Liceul Tehnologic Special pentru Copii cu Deficiențe Auditive Buzău

De foarte multe ori, în situațiile în care ne deranjează atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil folosim expresia „*nu are cei șapte ani de-acasă*”, gândindu-ne că nu este educat corect sau că nu este politicos. Această expresie definește însă tot ansamblul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

Este o perioadă importantă de timp, de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Când se vorbește despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care orice copil o primește de la părinții săi, la formarea personalității și comportamentului acestuia până merge la școală. Dacă învățarea începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Învățarea începe acasă, în copilărie, și continuă de-a lungul vieții. Familia joacă un rol important în a-i învăța pe copii să învețe. Părinții și ceilalți membri ai familiei sunt primii și cei mai importanți profesori. Acasă, un copil învață să comunice, începe să gândească și începe să relaționeze cu ceilalți din jur și nu în ultimul rând își însușește normele de conduită. Școala și celelalte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt câteva dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei șapte ani de acasă.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Trebuie impuse anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viață, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic supraveghează, analizează, interiorizează ceea ce fac părinții, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat sau acceptat în societate.

Importanța celor 7 ani de acasă

Profesor inv. preșcolar : Panait Elena
Școala Gimnazială Perieți / Grădinița cu Program Normal Fundata,
Județul Ialomița

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, acel „bagaj”, acea „vibrație” cu care copilul pleacă din familie.

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Cumva, un set de reguli de bună-purtare, nescrise, transmise oral, ajustabile și la latitudinea autorului expresiei. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot și pentru toată lumea același lucru. Depinde foarte mult de particularitățile fiecărei familii și de standardele subiective ale fiecărui părinte. De asemenea, contextul cultural-istoric obiectiv al societății, factorii de mediu (comunitatea din care face parte, zonă, grup, cultură etc) contează. "Copilul salută toți oamenii întâlniți pe strada în drum spre școală" - e o normă socială care ar putea defini conceptul celor șapte ani de acasă într-un sat foarte mic, dar nu și în București, de exemplu.

În linii mari, acasă este locul unde copilul :

- își însușește un limbaj dezvoltat care să îi permită să comunice eficient;
- atinge un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla trăirile, sentimentele și capacitatea de relaționare socială (de exemplu, atunci când este furios, trebuie învățat să gestioneze aceasta stare astfel încât să nu se rănească sau să îi rănească pe cei din jur);
- își însușește deprinderile autonome (îmbrăcat, folosirea toaletei, folosirea tacâmurilor, legarea șireturilor etc);
- învața să fie politicos (să folosească în limbajul său formule de politețe, saluturi: Bună ziua/seara/dimineța!, Te rog frumos, Îmi cer scuze, Mulțumesc etc);
- deprinde norme de comportament civilizate în societate (ascultă atunci când cineva îi vorbește, nu vorbește cu gura plină, nu aruncă gunoierul pe jos etc);
- își modelează personalitatea și comportamentul (își formează și însușește trăsături precum corectitudinea, solidaritatea, respectul, punctualitatea, empatia etc).

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale reprezintă primul model social cu o amprentă decisivă asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Un copil crescut cu iubire, încredere, respect și educație va ști să ofere și să primească aceste lucruri, exact cum și le-a însușit în familie, dar și în altă parte decât acasă, la grădiniță, la școală, în diferite locuri și contexte. Acestea sunt cheia adaptării copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Psihologii sunt de părere că educația din primii ani de viață, de care cel mic are parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Bibliografie : www.desprecopii.com

„IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ...”

**PROF. ÎNV. PRIMAR PANAIT NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CRICOV VALEA LUNGĂ
LOC. VALEA LUNGĂ, JUDEȚUL DÂMBOVIȚA**

Mulți oameni, devenind părinți, își doresc cu ardoare să reușească în acest rol extrem de important. Doresc să ofere copiilor lor o viață mai bună decât au avut-o ei. În acest scop, încearcă să le asigure orice avantaj material, educațional și cultural posibil. Programează nerăbdători ore de fotbal, muzică, artă, încearcă să se mute în zone în care există școli bune și oameni cumsecade, își umplu casele cu jucării, cărți, televizoare sau computere. Și totuși, se pare că nu este suficient...

Venirea pe lume a unui copil este un prilej de mare bucurie într-o familie. Dar să ai copii înseamnă, în același timp, să-ți asumi o mare răspundere în ce privește delicata misiune de a-i crește și de a-i educa. Copilul poartă în germene toate potențialitățile vieții sale de adult, pe cele bune și pe cele rele. Primii ani de existență vor fi decisivi pentru întreaga sa viață. Cei șapte ani de-acasă vor simboliza fereastra deschisă către cei din jur, vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Ca să educi un copil, trebuie să fii tu însuși educat. Când spun educat, nu mă refer la faptul de a ști să saluți și de a ști să mănânci corect sau de a avea studii superioare, ci la acea știință (artă) de a crește un copil. Există copii prost crescuți proveniți din mediile cele mai rafinate și copii cu un comportament de invidiat, educați în familii dintre cele mai modeste.

Când trebuie începută educația unui copil? Cu douăzeci și cinci de ani înaintea nașterii lui, răspunde un psiholog, rostind un adevăr esențial. De ce citește copilul, de ce iubește florile și animalele, de ce nu minte? Pentru că și noi facem la fel, este de obicei răspunsul părinților. Copilul, mai ales când e mic, nu este vinovat. Pe parcurs intervin greșeli de educație.

Din milă și din dragoste prost înțelese, aceștia uneori sunt scutiți de orice efort și sunt lăsați să facă tot ce vor. Când ne este milă de copil, să ne gândim la consecințe.

„Faptul că aveți un copil, nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine). Prin educație, părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. De la vârste fragede, cei mici își fac idoli din părinți. Feriți-vă să îi dezamăgiți! Gândiți-vă numai la ce cruntă deziluzie îi veți supune când, devenind mai mari, vor realiza că numai ei nu au voie să mintă, doar ei trebuie să vorbească frumos. Dacă părintele nu face el însuși tot ceea ce îi pretinde copilului, nu poate fi vorba de educație.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Deprinderile muncii intelectuale și fizice se cultivă la copil încă de la vârste fragede. Celui mic îi este „greu” să citească și, atunci, adultul va recurge la un mic șiretlic: îi va citi el și va lăsa intenționat povestea neterminată în momentul cel mai interesant. După cum îi va da în grijă mici treburi în casă (de exemplu să spele farfuriile), pe care copilul le va face la început din amuzament, iar apoi din obișnuință.

Unui copil trebuie să i se mulțumească după ce a fost rugat să facă un serviciu oarecare. Dacă părinții neglijează această datorie, copilul nu va întârzia să conchidă că politețea se împarte în mod ciudat în această lume și nu se va îndrăgosti niciodată cu adevărat de cuvintele magice: „Te rog frumos! Mulțumesc foarte mult!”. Și cât de greu îi va fi fără ele în viață!

Pentru a pătrunde în mintea și în inima unui copil, cea mai bună cale este să ne imaginăm că suntem de vârsta lui. Acest efort ne va permite să înțelegem mai bine problemele ce îl frământă, să avem răbdare în fața nevoii lui de a pune neîncetat întrebări și să motivăm cât mai logic sfaturile pe care i le dăm. Într-adevăr, ca toate treburile serioase, educația este o sarcină foarte dificilă, dar plină de satisfacții când reușești. Dacă nici noi n-am fost tipul copilului model, sau chiar dacă am fost, n-avem dreptul să luăm în tragic micile pozne inerente ale copilăriei. Trebuie, dimpotrivă, să ne spunem cu înțelepciune că ele caracterizează această vârstă. Bineînțeles că vom lua măsuri dacă obrăznicile merg prea departe, dar chiar și în acest caz, vom miza pe puterea de înțelegere a copilului (metodă infinit mai eficientă decât cea

dictatorială): îi vom explica în câteva cuvinte ce a greșit. Dacă nu l-am convins din prima încercare, revenim altă dată cu mai multe argumente.

Părinții care se preocupă de viitorul copiilor lor nu le permit niciodată să treacă ușor peste problemele ce țin de onoare, cinste, curaj. Încă de la vârsta școlară mică se disting foarte bine cei care se împing cu tot dinadinsul în față, cei care lingușesc. Acestea sunt defecte grave, ce se vor amplifica în timpul vieții. Este ideal să le observăm la timp și să le corectăm cu tact. Realitatea este că de copil se „prinde” întotdeauna ceva, cu condiția ca părinții, profesorii să se gândească la viitorul lui și, mai ales, să fie consecvenți și perseverenți când îi pretind un efort intelectual sau comportamental. Toate lucrurile se fac cu răbdare și la timpul lor. Răbdare trebuie să avem și când îi angajăm un profesor de limbi străine, de pian sau de orice altceva. Dacă renunțăm la aceștia, deoarece copilul se revoltă că este întrerupt de la joacă, nu putem avea pretenția că l-am educat, iar reproșurile lui, când se face mare, sunt justificate.

Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu? Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea acestuia, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește, astfel, tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea „cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități. Cred cu tărie că nu este corect să dăm vina pe alții, să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți, să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia, să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori. „*Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i*”. (Aristotel)

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei „**cei șapte ani de acasă**”.

Bibliografie:

Gilbert M. Roberta, *Cum să fii prieten cu copilul tău*, Editura Teora SRL, București, 2005.
Marinescu Aurelia, *Codul bunelor maniere astăzi*, Editura Humanitas, București 2002.

ȘAPTE ANI DE ACASĂ VIN DIN FRUMOSUL LUMII ÎNCONJURĂTOARE

**PROF. PANAIT PETRONELA
GRĂDINIȚA P. N. NR.2
VALU LUI TRAIAN, CONSTANȚA**

Posibilitatea educației estetice la vârste foarte fragede este fondată pe manifestarea unor dispoziții artistice și pe dezvoltarea intensă a proceselor psihice care favorizează apropierea copiilor de frumos.

Sentimentul frumosului apare, într-o formă elementară, foarte de timpuriu la copil, odată cu perceperea frumosului sub diferite aspecte ale realității obiective. Copilul reacționează față de ceea ce este frumos datorită culorilor, formelor, proporțiilor, simetriei și ritmicității.

Este foarte important mediul ambiant în formarea gustului pentru frumos, fie în mod pozitiv în cazul în care copilul a fost învățat de mic cu lucruri armonios executate și așezate în jurul lui, fie în sensul lipsei de gust, când ceea ce-l înconjoară n-a depășit linia mediocrității din punct de vedere artistic.

Viața înconjurătoare, ambianța plăcută influențează nemijlocit și permanent copilul, sub aspect estetic și comportamental. Aspectul exterior frumos și îngrijit al persoanelor din jurul copilului, acționează puternic asupra procesului de formare a simțului estetic a copilului.

Cadrul în care se desfășoară activitatea copilului, trebuie să se remarce prin simplitate și bun gust. Aspectul curat și îngrijit al spațiului unde trăiește copilul, formează caracterul acestuia pentru a devenii omul curat, îngrijit, liniștit și educat de mai târziu.

Educația copiilor în familie nu mai este astăzi o problemă particulară, cum a fost în trecut. Astăzi fiecare om își dă seama că educația și bunul simț dezvoltă copiii în așa fel încât lumea de mai târziu va arăta mai frumoasă, mai liniștită și armonioasă pentru toți.

Educația morală, alături de cea estetică, joacă un rol important în formarea caracterului copiilor.

Teoria și practica științifică au demonstrat că educația morală trebuie începută încă din primii ani de viață ai copilului și continuată în mod sistematic în tot cursul vieții. Aceasta cu atât mai mult cu cât la vârsta preșcolară copilul este receptiv la diverse influențe care se exercită asupra lui, decât în alte perioade de dezvoltare.

Faptul că unii copii manifestă însușiri morale asemănătoare cu ale părinților, nu poate fi justificat prin ereditate, ci prin puterea de imitație care caracterizează copilul, prin munca educativă susținută de părinți în acest sens, prin tradiția sănătoasă care există în familie de a cultiva anumite însușiri.

Necesitate de a începe educația morală cât mai de timpuriu este justificată de faptul că la vârsta preșcolară se formează cu cea mai mare ușurință automatismele ce stau la baza deprinderilor de comportare. Proverbul românesc „îi lipsesc cei șapte ani de acasă” referitori la acei oameni care nu știu să se comporte în împrejurări obișnuite de viață, reflectă o realitate constatată de popor și anume că până la 7 ani se formează principalele deprinderi de comportare civilizată. Activitatea sistematică de educație morală din grădiniță și familie contribuie la formarea acestor deprinderi însușite și la transformarea lor în obișnuințe. Printr-o muncă educativă continuă, aceste comportamente ale activității copilului se transformă treptat în trăsături relativ stabile ale personalității sale.

Deprinderea de a mulțimi ori de câte ori primește câte ceva, de a saluta, de a asculta pe ceilalți când vorbesc, fără a-i întrerupe, sau de a îndeplini cerințele lor fără comentarii și discuții inutile au drept urmare, apariția unei atitudini constante de politețe și respect față de oamenii din jur.

BIBLIOGRAFIE:

Pedagogia preșcolară-manual pentru liceele pedagogice de educatoare, editura Didactică și pedagogică- București, 1970-1971

Cei șapte ani de acasă

Prof. de psihopedagogie Pancu Gabriela
Școala Profesională Specială "Sf.Stelian,,-Botoșani

Copilăria reprezintă perioada cea mai sensibilă din viața omului, când prin educație, putem modela și dezvolta predispoziții latente (moștenite genetic), astfel încât să formăm o sumă de trăsături pozitive în atitudinea și comportamentul copiilor.

Copilaria este acea perioadă în care copilul se dezvoltă sub influența celor trei factori: ereditate, mediu și educație. Acești factori condiționează și influențează sub aspect calitativ și cantitativ dezvoltarea oricărei persoane.

Factorul ereditar generează un anumit tip de conduită, acesta având o mare importanță în procesul de structurare a personalității, dar acesta nu se poate explica independent de acțiunea celorlalți factori. Interacțiunea copilului pe tot parcursul existenței sale, dar mai ales în copilăria timpurie, cu elemente ale mediului familial, mediului inconjurator, mediului pedagogic sau a celor care influențează în mod semnificativ progresele și calitatea achizițiilor necesare evoluției și dezvoltării sale normale.

Cel din urmă factor, dar poate cel mai important, educația, reprezintă activitatea specializată, specific umană, desfășurată în mod deliberat, prin care se mijlocește raportul dintre om și factorii de mediu, favorizând dezvoltarea omului prin intermediul societății și a societății prin intermediul omului. De asemenea, educația este dependentă de ereditate și calitatea factorilor de mediu și nu dispune de puteri nelimitate.

Așadar, educația copilului sau "**cei șapte ani de acasă**" depind foarte mult de cei trei factori care condiționează dezvoltarea copilului încă de la naștere. Un copil se poate naște perfect sănătos, cu gene foarte bune, dar dacă el trăiește într-un mediu „defect” și nu primește o educație corespunzătoare atunci el va prezenta semne evidente de retard intelectual sau social.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la familie, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită morală individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea lui socială. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După vârsta de 7 ani educația copilului este împărțită între școală și familie, pedagogii urmând să șlefuiască ceea ce familia a realizat până la vârsta școlarității. Însă, din păcate, în secolul în care trăim educația nu mai este continuată în familie, aceasta bazându-se doar pe dascalii din școală.

“**Cei 7 ani de acasă**” își pun accentul pe copil, pe ceea ce va deveni el ca OM. Cei 7 ani de acasă reprezintă temelia pe care se cladește o ființă cu aptitudini și preferințe, cu comportament normal sau deviant.

Cum ne creștem copiii așa îi avem.

BIBLIOGRAFIE

Gherguț, A. (2007), *Sinteze de psihopedagogie specială*, Editura Polirom, Iași.

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PĂRINTELE CONTEMPORAN

PANCU PETRUȚA GRĂDINIȚA NR. 53, BUCUREȘTI

Atunci când vorbim despre ce înseamnă a fi un bun părinte, apar o diversitate de opinii despre acest concept. Credințele, normele și standardele comportamentale, care definesc ce înseamnă a fi un bun părinte, se transmit din generație în generație. Pe măsură ce societatea progresează și familiile se schimbă, normele care odinioară defineau ce înseamnă un bun părinte se schimbă și ele. Nu mai există un model ideal, iar consensul asupra conceptului de bun părinte este acum mai deschis și mai fluid, cu mai puține reguli și limite bine definite.

De exemplu, în trecut, mamele stăteau acasă și aveau grijă de copii și de gospodărie. În zilele noastre, multe mame lucrează și contribuie la venitul familiei în aceeași măsură ca și bărbații. Acest lucru nu le face neapărat să fie părinți mai puțin buni. Pe lângă grijă și afecțiune, să fii părinte contemporan presupune și socializarea copilului. În creșterea modernă a copilului și cercetările despre viața de familie se observă o tendință spre un model de socializare caracterizat prin reciprocitate. În acest model, copilul participă la problemele care îl privesc în mod activ și competent, iar părinții sunt atenți și receptivi față de nevoile și părerile copilului.

Încă de la cea mai timpurie vârstă, copiii participă la propria lor creștere și sunt priviți ca participanți și pregătiți pentru interacțiunea socială. Noul concept sau construct al copilului ca fiind competent și activ înseamnă de asemenea că raportul de putere între adult și copil este echilibrat, astfel încât copiii și părinții să poată lucra împreună pentru construirea unor relații de respect reciproc și devenire, în care ambele părți învață, iar părinții negociază și adoptă decizii prin prisma propriilor experiențe, fără a renunța la calitatea de lideri.

Viața de familie contemporană a fost de asemenea martora unor schimbări, de la o relație de autoritate, la una de încredere.

Activitatea parentală actuală presupune ca trăsături: căldură, acceptare, sensibilitate, deschidere, implicare pozitivă și susținere, standarde clare, program ordonat, limite rezonabile și adecvate, fără violență fizică sau psihică.

Dacă se caută corectarea unui comportament inacceptabil, aceasta trebuie să se realizeze într-o manieră care respectă demnitatea copilului și se referă strict la comportamentul respectiv. Stabilirea unei relații caracterizate prin demnitate și implicare.

Părintele contemporan îi oferă copilului posibilitatea de a-și spune cuvântul și de a juca un rol activ în viața de familie și în procesul de luare a deciziilor. El are în vedere sporirea punctelor forte ale copilului și respectarea capacităților în continuă dezvoltare ale copilului, dezvoltarea comportamentului și a ideilor pe măsură ce copilul crește și se dezvoltă, conștientizarea faptului că dezvoltarea nu este lineară și că poate exista o pendulare a copilului între dependență și autonomie.

Astfel, părinții se îndreaptă de la modelul autoritar, în care creșterea copilului se baza mai mult pe forță și control, spre un model caracterizat prin deschidere, căldură și coerență în stabilirea și aplicarea regulilor, a limitelor și așteptărilor adecvate. În acest din urmă caz, comunicarea, bazată pe o relație de demnitate și recunoaștere reciprocă, joacă un rol crucial.

Cum îi pot ajuta cadrele didactice pe părinți să devină „părinți mai buni”?

Cadrele didactice, precum și alte categorii profesionale care interacționează cu copiii și părinții lor pot ajuta părinții să-și dezvolte un comportament pozitiv, oferindu-le îndrumare atunci când aceștia nu reușesc să satisfacă nevoile de bază ale copiilor și îndreptându-i către metodele alternative care pot fi folosite pentru educarea copilului. Când oferă asemenea informații, profesioniștii trebuie să fie atenți la tonul pe care îl folosesc, să manifeste respect față de demnitatea părinților și față de eforturile pe care le fac pentru a-și îngriji copiii. Aceștia nu trebuie să aibă o atitudine acuzatoare și trebuie să dovedească înțelegere pentru situația fiecărei familii în parte.

Bibliografie:

Manualul participantului în domeniul protecției și promovării drepturilor copilului, realizat de către Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului, 2006

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF.PANTIRU CLAUDIA
SC.GIM.,„M.EMINESCU”-ROMAN,JUD.NEAMT

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncata pe umerii parintilor?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Ce-ar trebui să învețe copilul în cei șapte ani de-acasă?

Limbi străine? Engleză, germană sau chineză? Nu sunt atât de importante.

Putem să-l inițiem în științe, să facem experimente chimice în bucătărie, să-l ducem în toate orașelele cunoașterii din lume și să-i cumpărăm mii de cărți. Dar dacă lecțiile esențiale nu sunt învățate, așa că nici asta nu va conta așa de mult. Putem să-l învățăm să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant. Însă nici asta nu e suficient.

Care sunt, de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelie caracterului sau.

Bunătatea: una din primele lecții pe care i le-am dat fiului meu, și a prins, în parte pentru că a văzut exemplul în familie, în parte datorită firii lui sensibile, a fost să nu râdă niciodată de nimeni. L-am învățat să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci să poarte de grijă.

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este... un pic mai prejos decât ei? Altfel, sunt roși de invidie. Noi, ca părinți, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Bună- cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îți trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieten!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine-ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim. Eu recunosc că îmi lipsește: este unul din lucrurile pe care vreau să le consolidez în mine în următoarea perioadă. Visez la un corp mai suplu (dacă îmi voi controla pofta de mâncare), visez să fiu o mamă mai blândă pentru copiii mei (dacă îmi voi controla tonul și vocea), o gospodină mai organizată (dacă îmi voi controla obiceiul de a pierde vremea pe Facebook).

O gândire optimistă: iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și puiul nostru în timp.

Lecțiile acestea enumerate mai sus nu le-am inventat eu. Le-am găsit scrise într-o carte veche, un text de mii de ani, foarte cunoscut, pe care am îndrăznit să îl parafralez. Cartea este de fapt o scrisoare adresată Corintenilor, iar rândurile reprezintă o descriere a iubirii.

Ar fi fost de ajuns să spun că lecția esențială a celor șapte ani de-acasă este să îi învățăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta, nu-i așa, e nevoie de o viață întreagă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv. primar Panțu Denisa
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Craiova

Când rostim expresia „Cei șapte ani de acasă”, ne gândim la un copil bine educat, care se comportă cuviincios, respectuos cu cei de vârsta lui și cu adulții cu care interacționează.

Un copil cu cei șapte ani de acasă se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jurul său, decât un copil căruia îi lipsesc cu desăvârșire. Această responsabilitate le revine, însă, părinților.

Ocuparea timpului liber cu povești și activități educative care să-i modeleze plăcut personalitatea trebuie să fie prioritară și nu tehnologia așa cum observăm la tot mai des, întrucât baza formării unui comportament corespunzător al copilului, o constituie relația sa afectivă cu părinții.

Felul în care părinții își manifestă afecțiunea față de copil, îi dă acestuia încredere în forțele proprii. Prin iubirea primită de la părinți, el înțelege protecție, îngrijire, siguranță.

Până la vârsta școlarității, copiii își aleg modele din familie, împrumută limbajul acestora, de aceea manifestărilor, comunicărilor, desfășurate în prezența copiilor, trebuie dată o atenție deosebită.

În ceea ce privește procesul educativ al copilului trebuie condus cu sârguință și afecțiune în concordanță cu etapa sa de dezvoltare, oferindu-i și cerându-i lucruri care nu depășesc sfera sa de înțelegere.

În familie, copilul își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, de conduită igienică individuală, să rostească cuvintele magice :„, mulțumesc, te rog”.

Ajuns la vârsta preșcolară, copilul își îmbogățește educația. În sprijinul familiei, apar dascălii care vin să șlefuiască, să modeleze ceea ce a realizat familia.

Vorbim de perioada cea mai importantă din viața unui om, copilăria, temelia, fundamentul pe care se clădește o ființă, o personalitate cu aptitudini și preferințe diferite care să răspundă nevoilor societății pentru a putea desfășura, mai apoi, o activitate, o meserie menită să-i asigure traiul de zi cu zi.

Copiii cresc și se dezvoltă în umbra părinților, în universul creat de aceștia.

Manifestările noastre se vor reflecta în manifestările lor, în comportamentul lor.

Relațiile de afecțiune dintre părinți și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Concluzionând, pentru a deveni o personalitate armonioasă în societate, educația copilului trebuie urmărită, îndreptată, îndrumată încă din primele zile de viață. Cu toții ne dorim copii cu o conduită și un caracter ireproșabil.

Bibliografie:

1. Sălăvăstru, D.,(2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ! (Încă e valabilă expresia!)

Prof. Cristina PARASCHIV
Școala Gimnazială Șipote; structura Hălțeni, Iași

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant - Dicționar de simboluri).

Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă.

Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului.

Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini ... OAMENI.

Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire.

Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și verde și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii roșii din lanurile galbene și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării albastre și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după violetul și indigo-ul nopții, vine oranjul strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat, suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță respectul dacă este respectat. Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire.

Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că lacrimile nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros - nu e bine să fii singur.

Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare.

De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7, de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt ...rilă! E lumea copilăriei!

Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică - lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu - ce va aduce următorul?”. (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant - Dicționar de simboluri).

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Profesor învățământ preșcolar: Paraschiv Lenuța
G.P.N. Bălăceanu, Comuna Bălăceanu, jud. Buzău**

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de

suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfactice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-

i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimite copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „*Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.*” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Cei șapte ani de acasă-rolul familiei în educarea copilului

Prof.Paraschiv Mirela-Magda
Șc.Gimn.,„Dimitrie Sturdza”-Tecuci

Copiii care ajung astăzi la clasa pregătitoare sunt total diferiți față de cei care ajungeau acum zece ani în clasa I.Se pune întrebarea de ce s-au schimbat atât de mult copiii?Parcă nu mai au respect și interes de nimic din jurul lor. Parcă le lipsesc cei șapte(sau șase)ani de acasă.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele pregătitoare se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri! Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Iată de ce socotesc util să vă prezint pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă joacă un rol foarte important în formarea copilului, sub toate

Aspectele.În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de ei, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care ei, părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Educatia la scoala si acasa!

Prof.inv.presc.SILVIA ANA PARASCHIV
Scoala Gimnaziala "Constantin Gavenea"-Tulcea

Mulți părinți cred că întreaga educație se face la școală, dar uită că aceasta începe în familie. Este foarte important să îi oferi copilului tău cei "șapte ani de acasă", dar și sprijinul și exemplul tau și mai târziu.

"Școala reprezintă numai o felie din educație copilului", observă psihologul Cristina Ion-Rădulescu. Este adevărat că este însă una reprezentativă datorită modului structurat și organizat în care se prezintă procesul de învățare. Așa că mulți părinți au impresia este că tot ce are nevoie copilul este influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educationale ("cei șapte ani de acasă") constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Trebuie să menționăm că strategiile educationale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întotdeauna la obținerea unui optim educational, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educational din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Analizând situațiile concrete în care se manifesta acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu constientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educationale, rezultatele slabe la învățare, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întâlnirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a constientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educationale.

Comportamentele educationale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățare, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale.

În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc., chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

Afirmând ”facem totul ca să scoatem din el un om deosebit” sau ”trebuie să facă ceea ce eu nu am făcut pentru că nu am avut condițiile necesare”, părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligență rară”, fie neajutorati, plânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Apar astfel atitudini de îngâmfare, de exacerbare a E-ului, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță, timiditate exagerată.

Considerând că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionăm că ”școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță”. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slabiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.”(M. Gilly).

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să constientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;
- A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999;
- M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 1973;
- M.GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.
- R.VINCENT, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

Importanța celor “7 ani de acasă”

Prof. înv. preșc. Paraschiva Silvia
Grădinița Crovu – Școala Gimnazială Odobești, județul Dâmbovița

Un scop important al condiției de părinte este să obții cooperarea copilului. În ultimă instanță copilul ajunge să-și spună singur ceea ce are de făcut.

Un program în trei pași pentru a obține cooperarea!

Stadiul I: încurajează răspunsul corect!

Vedem ce trebuie făcut și îi spunem ce să facă.

Îi descrii problema sau situația așa cum o vezi tu. Te dai la o parte și-l lași să decidă el ce trebuie să facă, de exemplu “este vremea culcării” (nu, ”mergi și spală-ți dinți și pregatește-te să te culci”). Copiii înfloresc când li se dă posibilitatea să spună ei înșiși ce au de făcut.

Uneori este nevoie să clarifici informația dacă situația nu este clară pentru copil. “Prosopul tău este pe covor. Prosopul ud poate face rău covorului, îl udă” (în loc de “chiar nu-ți poți reaminti să-ți agăți prosopul la locul lui”).

Copiii au nevoie să li se reamintească, dar cu blândețe. Copiii uită repede și este nevoie de ani pentru a le forma un obicei care, nouă ni se pare ușor. Uneori un cuvânt cheie este ușor: “culcarea” sau “prosopul”.

Stadiul II: ca părinte trebuie să dai directive!

Dar trebuie să știi ce ai de făcut dacă nu ești ascultat.

Explică exact ce vrei să facă copilul: “doresc ca tu să faci...”.

Așteaptă apoi și lasă copilului o șansă să te asculte (dacă stai pe capul lui, parcă îl invită la replică, la protest, la o “încercare a voințelor”).

Comentează apoi și recunoaște că te-a ascultat: “mulțumesc că ai făcut asta...”. Îi putem mulțumi că a fost responsabil, pentru că a fost respectuos, pentru cooperare.

Stadiul III: pentru copiii care sfidează!

Mai întâi, spune-i clar ce se întâmplă dacă nu ascultă.

Apoi dă-i posibilitatea să facă ce-i ceri.

Dacă în final te ascultă, arată-i că apreciezi: “ai făcut bine”.

Dacă nu reușește să facă ce-i ceri, subliniază consecințele. Ele trebuie să fie rezonabile și legate de incidentul respectiv. Dacă copilului nu-i place o consecință, înseamnă că părintele a ales ce trebuie!

Dacă cel mic nu face ce este de așteptat, subliniază consecințele. Nu lăsa copilul să manipuleze situația. Consecințele au fost stabilite și trebuie îndeplinite. Dacă copilul argumentează, te roagă sau pledează, nu asculta. Nu este momentul să îți pară rău și să renunți la lecție.

Greșeli pe care trebuie să le eviți:

-espectații prea înalte;

-este o greșală să fixezi expectații prea înalte sau nerealiste;

-să sari la stadiul 3 imediat ce nu te ascultă;

-abuzul verbal: cea mai mare greșală este să utilizezi metode care pot conduce la daune permanente pentru psihicul copilului. Abuzul emoțional poate fi mai dezastruos decât cel fizic. Amenințarea, țipetele înnebunesc copilul, îl sperie. Umilirea, atribuirea de nume, inducerea vinovăției sperie copilul;

Disciplină fără lacrimi

Sunt mândră de tine!

Laudă-l de fiecare dată când merită. Îi construiești încrederea în sine.

Anticipă orice catastrofă virtuală

Gândește-te la tot ce e mai rău posibil să se întâmple în micul spațiu al camerei, unde stă, în baie și bucatărie, în parc – tu poți să anticipezi și să-l ferești, el nu.

Stabilește limite.

Spunându-i de mic ce se poate și cât, transformi haosul necunoscutului într-o lume ordonată și cu sens.

Nu te contrazice.

Fii consecvent și stabil în ceea ce-i transmiți.

Alege adevăratele fapte rele.

Nu uita că la vârstele atât de mici se poate învăța din experiență, nu din vorbe. Lasă-l să aibă și micile sale experiențe din care poate învăța.

Spune Da în loc să continui cu opozantul Nu.

Opuându-te mereu și mereu cu Nu, îl înveți, indirect, să se opună și el, să spună imediat Nu. Când transformi opoziția în afirmarea unei reguli – îl înveți să comunice.

Fii clar și scurt. Nu folosi explicații nesfârșite, nu poate urmări raționamente prea sofisticate.

Păstrează-ți cumpănul – furia este incoerență.

Copilul nu trebuie să se sperie de furia ta, de urletele tale, de spaima ta, care îi pot întări în timp teama de tine și nu dragostea, iar pe moment îl vor face să nu mai poată urmări ce spui prea speriat de felul cum o faci.

Fă și tu ceea ce îi ceri lui.

Copilul învață mult prin imitație.

Nu uita, împotrivirea naște împotrivire, lipsa de control nu poate duce la învățarea autocontrolului.

Perseverază.

Nu te da bătut din primele încercări, dacă acestea par să nu dea roade imediate – procesul de învățare durează și se construiește ani de-a rândul.

Ce poți să faci pentru a-l disciplina fără lacrimi?

În primul rând, disciplinează-ți propriile stări afective și nu uita ca are nevoie de vorbele tale însoțite de calm și dragoste, nu de furia și exasperarea ta.

Distragerea atenției – poți înlocui o activitate nedorită de tine cu un echivalent acceptabil – repetări, reluări, atenționări cu blândețe – pregătește-ți cuvinte alese, în mod special, care să afirme fără amenințări punitive.

Punerea “la colț”, izolarea pentru câtva timp, întrerupe astfel comportamentul distructiv. Psihologii apreciază acest timp în funcție de vârsta copilului. Pentru un an, e suficient aproximativ un minut, pentru 2 ani, două minute de izolare. Dacă e prea mic, poți să-l pui, pur și simplu, în țarc cam un minut fără să-i mai dai atenție.

Bibliografie

Mihaela Minulescu/Psihologia copilului mic, Editura Pshyche, 2003

OMENIA SE ÎNVAȚĂ DOAR ÎN CASA PĂRINTEASCĂ

prof. înv.primar Ionela Părău
Școala Gimnazială nr. 113 București

Când pornești mândru pe drum
De ești mic sau mare, oricum,
„Bună ziua!”, „Mulțumesc!”
Ele veșnic te-nsoțesc.

Când un om pare-abătut
Îndrăznește, nu sta tăcut.
Dă-i o mână de-ajutor
Și-ți va fi recunoscător!

Însă n-aștepta vreodată
Înapoi ca să-ți întoarcă
Binele ce l-ai făcut –
Rămâne un dar plăcut.

Tu să cauți mai departe
Să fii om și vei avea parte
De la Dumnezeu cinstire
Că știi a împărți bucurie.

Toate-acestea se învață
Doar în casa părintească
Când din prima zi de viață
Tu primești bună povață.

Esențial Proiect Educațional Programarea pentru succes sau eșec

Prof. învă. primar PARVANA DUMITRA
Școala Gimnazială „Dimitrie Sturdza” Tecuci

MOTTO:

„Dacă vrei ca și copiii tăi să viseze mai mult, atunci visează tu mai mai mult. Dacă vrei să învețe mai mult, atunci învață tu mai mult. Iar dacă vrei să faci mai mult, atunci fă tu mai mult! Fii inspirația lor! Kevin Heath)

Programarea copilului pentru succes sau eșec este făcută în copilărie de către părinți. Modul în care părinții își etichetează copiii are o influență majoră asupra dezvoltării acestora și asupra vieții lor de adult, sunt de părere psihologii. Cu voia sau fără voia lor, de cele mai multe ori, părinții contribuie semnificativ la succesul sau eșecul în viața copiilor lor, încă din primii ani de viață, doar prin simplul fel în care le vorbesc și îi etichetează.

Dacă părintele îl încurajează pe copil încă de mic și îl va eticheta drept “inteligent”, “luptător”, “muncitor” etc., acesta va suporta altfel, ca adult, greutățile vieții sau felul în care acesta este tratat de șef la locul de muncă. De cealaltă parte, dacă părintele va persista pe etichete de genul “nu ești bun de nimic”, “ratat” etc., copilul va dezvolta stări anxioase și depresive și va suporta mult mai greu eșecul sau obstacolele vieții.

Copiii moștenesc de la părinți un bagaj genetic unic care constituie baza dezvoltării de mai târziu. Specialiștii afirmă că micuții preiau temperamentul de la părinți, ceea ce le influențează comportamentul social și cel emoțional. Unele trăsături sunt mai ușor de gestionat, altele mai dificil. Unii copii au nevoie de mai multă atenție decât alții, alții sunt mai activi sau explorează permanent mediul. Este necesar să facem diferența între temperamentul copilului și un comportament problemă. Cunoscând temperamentul copilului, putem, ca adulți, să ne adaptăm propriul comportament la nevoile lui și să îl sprijinim în dezvoltarea lui armonioasă

Părinții sunt primele modele ale copilului. În primii ani de viață, copilul vede lumea prin manifestările parentale, iar acesta învață totul prin imitare, învață privindu-i sau observându-i pe ceilalți. Este necesar ca părinții să știe că un copil primește informația din mesajele lor verbale și nonverbale. Copilul preia un mesaj corect când există armonie între ce spunem, ce facem și ce gândim. Adultul care crește fără limite este copilul cărui nu i s-a explicat ce este bine să faci și ce nu este bine. Copilul, la fel ca adultul, învață numai din feedback-urile pozitive. Este greșită opinia conform căreia un comportament se învață dacă spunem copilului ce a greșit. Sau dacă nu spunem nimic, suntem indiferenți. Va găsi o cale să se facă văzut.

Copilul învață modalitatea în care părinții lui fac față emoțiilor pozitive și negative. Memorează ce face mama sau tata când este bucuroasă / bucuros, tristă / trist și va folosi aceste experiențe în situațiile în care se confruntă el cu emoții similare. Reacțiile emoționale ale părinților reprezintă contextul de învățare a modului de gestionare a emoțiilor de către copil. Copiii au nevoie de exprimare directă, în cuvinte, a aprecierilor pozitive din partea părinților, de genul „Pentru mine, desenul tău este cel mai frumos!”, “Sunt

mândru de lucrarea ta!”, „Apreciez cât ești de harnic și te felicit pentru că vrei...!”. Ignorarea comportamentelor pozitive ale copilului de către părinți și educatori face să apară comportamente negative, indezirabile. Exprimarea emoțiilor negative ale părinților prin cuvinte urâte adresate copilului este dăunătoare pentru el. Copilul va ajunge să se perceapă ca fiind incapabil, fără valoare, fără resurse și astfel, dacă tot este criticat, îi lipsește motivația să învețe comportamente pozitive. Cercetările arată că atunci când părinții pedepsesc copilul, aceștia au o stare emoțională negativă. Astfel, copilul va asocia starea emoțională negativă a părinților cu pedeapsa.

“Nu este blestem mai mare pentru copiii noștri, decât să le alimentăm eșecurile în fiecare zi”. Insultându-i și trăind intens emoțional ceea ce spunem la adresa copilului nu facem decât să împrăști activitatea rețelelor neuronale care funcționează pentru eșec. Este foarte important să înțelegem că, acolo unde ne orientăm atenția, acolo ducem energie, acel aspect vom crește în copilul nostru. “Faceți remarci pozitive, focalizați-vă pe calitățile copiilor, orice ființă umană are multe calități. Stimulați-le creativitatea, vor rămâne în contact cu resursele lor, își vor găsi aptitudinile. Ascultați-le nevoile reale, veniți cu recompense care-i ajută să devină umani dar în același timp, realiști și responsabili. Încurajați-i să fie prietenoși, vor socializa, vor deveni încrezători, cooperanți. Aveți încredere în ei! Dăruiți iubirea ce le-o purtați! Fiți prezenți și atenți la ei, fără a-i sufoca și a le tăia aripile!” (psihologul Maria Verdi)

BIBLIOGRAFIE:

- Pînișoară G., *Psihologia copilului modern*, Editura Polirom, Iași, 2011;
- Stan, Emil, *Despre pedepse și recompense în educație*, Editura Institutul European, Iași, 2004;
- Fouchalt Michel., *A supraveghea și a pedepsi*, Editura Humanitas, București, 1997;
- Articole publicate de psihologul psihoterapeut Maria Verdi, directorul Centrului ReCreation Life.

Rolul climatului familial în formarea personalității copilului

**Pascal Loredana, profesor învățământ primar,
Școala Gimnazială „Regina Elisabeta”- Rădăuți, jud. Suceava**

În procesul complex de formare și educare a copiilor, climatul familial are un rol propriu, bine diferențiat de cel al altor factori educativi. Mai ales în primii ani de viață, familia este pentru copil întregul univers, o reprezentare la scară redusă a întregii societăți, cu ierarhii, reguli și norme de comportare.

Influențele exercitate de către familie reprezintă fundamentul viitoarei personalități. Multe din trăsăturile de personalitate, atitudinile și comportamentele de mai târziu vor exprime, într-o anumită măsură, felul în care s-au parcurs primii ani din viață.

Copilăria fiecăruia este puternic influențată de regimul de viață din familie, de condițiile materiale și culturale ale acesteia, de obiceiurile și traițiile pe care le cultivă, dar, mai ales, de ceea ce numim *atmosferă familială*. În ciuda oricăror greutăți prin care trece, familia ar trebui să-și demonstreze unitatea, să cultive un climat afectiv favorabil, să fie un mediu în care copilul să se simtă în siguranță, protejat, dar în același timp să-i poată oferi posibilitatea exersării valorilor morale.

S-ar putea spune că atmosfera, climatul afectiv, au cel mai important rol formativ, putând, în anumite limite, să compenseze anumite lipsuri materiale sau culturale ale mediului familial. Așa se poate explica formarea unor personalități puternice și valoroase în sânul unor familii cu posibilități modeste, dar care au știut să cultive aspirații și țeluri clare și să stimuleze efortul, munca, perseverența.

Climatul familial favorabil dezvoltării copiilor presupune acceptare, protejare, permisivitate moderată, dar și exigență, independență acordată la timp. În multe cazuri, viața de familie este dominată de atitudini extreme, ale căror efecte unii părinți nici nu le conștientizează. În funcție de aceste atitudini, unii copii consideră că părinții sunt prea duri, intransigenți. Simțindu-se mereu ținuți la distanță, ei nu vor vedea în adulți un model de urmat, ci, din contră, tind să se desprindă repede de mediul familial. Aflată la celălalt pol, indulgența are atât efecte pozitive- încrederea în forțele proprii, inițiativă, relaxare- cât și negative, generând egoism, delăsare, lipsă de responsabilitate și punctualitate.

Deși unii părinți consideră că nu poți fi suficient de prevăzător cu propriul copil, protejarea exagerată, are efecte nedorite. Fiind mereu văzuți ca fiind slabi și nedescurcăriți, acești copii tind să devină pasivi, fără inițiativă, lipsiți de voință, dependenți de adulți, egoiști, egocentriți și, spre surprinderea părinților, tind să se îmbolnăvescă mult mai frecvent față de alții.

Atitudinea ideală presupune un echilibru între permisivitate și restricție, între neglijare și supraprotecție. Atitudinile extreme duc la efecte negative, în primul rând la creșterea agresivității în rândul copiilor.

De aceea este datoria părinților să optimizeze climatul familial, să găsească echilibrul între o atitudine și altă și să definească cele mai convenabile atitudini pentru fiecare împrejurare pe care o trăiesc cu copiii lor.

Bibliografie:

Tinca Crețu- Psihologia vârstelor- Ed. Polirom, 2016

Importanța celor șapte ani de acasă

Nume autor: Educatoare Liliana-Daniela Pașcalău

Știm cu toții că educația timpurie, reprezintă baza de norme și valori morale pe care le va deprinde copilul de azi și care îl vor defini pe adultul de mâine. În funcție de aceste norme, copilul își va dezvolta personalitatea, iar mai apoi își va pune amprenta, prin aceste valori, asupra comunității din care va face parte. Așadar, putem spune că educația timpurie sau „cei șapte ani de acasă” are o importanță covârșitoare în dezvoltarea copilului, dar și în reușita sau nereușita sa, ulterior, în viață.

Majoritatea persoanelor privesc „cei șapte ani de acasă” ca pe un „cod de reguli” de bună purtare în societate: „Să nu înjuri.”, „Să saluți.”, „Să spui « te rog » și « mulțumesc »”, etc. . Însă dincolo de aceste stereotipuri, conceptul de „cei șapte ani de acasă” este mult mai larg. El cuprinde, pe lângă aceste norme esențiale, și valori morale care îl vor ghida pe copil pe tot parcursul vieții: „Să fii bun”, „Să-i iubești pe ceilalți”, „Să fii respectuos”, „Să fii manierat”, etc. Acestea din urmă, devin extrem de importante într-o societate în care valorile morale au dispărut din uz, iar foarte multă lume nu le mai apreciază. Cu toate acestea, este de datoria părinților să își educe copii în acest spirit al bunei-creșteri, în conformitate cu normele sociale și morale. Înainte ca micuții să dea piept cu societatea, ei trebuie să știe ce e bine și ce nu, cum trebuie să te porți într-o colectivitate sau cum trebuie să reacționezi în anumite situații.

Mediul în care se realizează învățarea acestui set de norme și valori contează și el foarte mult pentru cât de mult va ține cont copilul de aceste norme. Indiferent de recompensele sau pedepsele pe care le primește copilul pentru respectarea sau nerespectarea conduitei impuse, el nu o va urma dacă cei care îi impun acest lucru nu o respectă la rândul lor. Prin acest fel se dovedește puterea exemplului. La fel cum copiii vor imita comportamentul părinților, la fel și alți copii pot imita o conduită corectă, luând exemplu de la alți copii. În acest sens, importanța celor „șapte ani de acasă” crește și mai mult, pentru că ea, primește un atribut universal, un atribut prin care faptele bune și purtarea corectă se pot transmite și celorlalți, îi pot învăța și pe ceilalți adevăratele valori.

După cum spuneam în introducere, „cei șapte ani de acasă” se concentrează asupra copilului de azi, dar au ca scop formarea adultului de mâine. Studiile demonstrează faptul că anii copilăriei își pun amprenta asupra întregii vieți a unei persoane, iar educația, bunele maniere și regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate, ceea ce îl va ajuta să lege relații de diferite tipuri pe tot parcursul vieții. Pentru un adult nu este neapărat vizibil cum i-au influențat „cei șapte ani de acasă” dezvoltarea, deoarece o dată ce creștem complexitatea activităților și a vieții, în general, crește. Activitățile zilnice ne ocupă tot timpul și nu avem timp să ne gândim la lucrurile mărunte pe care le facem, de la un moment dat, din instinct. Însă în aceste mici gesturi și reguli de conduită stă succesul personal în relațiile cu ceilalți, în modul în care ne raportăm la alții și la propria persoană.

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. O oglindă care îi va urma toată viața și care va fi cartea lor de vizită în societate, o dovadă a deprinderilor sănătoase pentru o viață împlinită.

Anii de debut

Prof.înv.primar: Pașcalău Simona-Laura
Scoala Gimnazială nr.1 Sîrbi, jud. Bihor

Părintele este persoana care asigură copilului nevoile de bază- adăpost, hrană, îmbrăcăminte, dar totodată își asumă și răspunderea formării mentale, sentimentale a acestuia. Mai mult decât atât, acesta îi oferă iubire, sprijin, suport de a trăi, securitate și siguranță. Adevăratul părinte luptă pentru a-și face copilul fericit, înțelept, sănătos, cultivând teritorii precum gândirea, limbajul, memoria, imaginația.

Pentru a educa un copil nu trebuie să fii semizeu, ci trebuie să fii un cercetător care să pătrundă în locuri ascunse precum inima, să răspândești înțelepciune și să culegi răbdare, să crezi în viață mai presus de orice.

La ce ne gândim când spunem anii de debut? Ne gândim la „cei șapte ani de-acasă” (un concept oarecum expirat, ținând cont de faptul că de la 3 ani copilul începe să frecventeze grădinița- loc în care își petrece 8 ore pe zi, iar de la 6 ani este școlar), ne gândim la un copil care știe cum să se comporte adecvat, atât în mediul familial, cât și în cel social- să salute, să vorbească frumos, să spună „mulțumesc” și „te rog”, să fie manierat, educat, cu bun simț. Pentru a forma un comportament prielnic, trebuie să avem în vedere un factor decisiv care stă la bază: natura afectivă dintre copil și părinte.

Atunci când părintele ascultă, comunică, oferă copilului o parte din timpul lui prețios, pătrunde în lumea lui, îi dăruiește exemple și povestiri din propria lui experiență, relația dintre aceștia se va transforma într-o aventură, o încercare de neuitat. A educa nu înseamnă a oferi numai satisfacții materiale: jucării, haine, petreceri, dulciuri, ci a acorda atenție copilului, a-i transmite într-un mod pozitiv reguli, a-i pune la dispoziție o atmosferă deschisă, bazată pe iubire, încredere și respect. O astfel de relație: părinte- copil, va avea ca rezultat o disciplină strașnică. În schimb, părintele care satisface nevoile copilului numai din punct de vedere material, economic, îl determină pe acesta să devină un individ adept al materialismului, preocupat numai de câștig, un disprețuitor de calități morale.

Copilul are nevoie de o bază solidă- mamă și tată- pe care să îi respecte, admire, să vadă în ei niște călăuzitori pricepuți. „Oamenii nu se formează decât printre oameni și în raporturi strânse cu ei.” Copilul trebuie hrănit cu înțelepciune și liniște, cu entuziasm și visuri, cu siguranță și optimism, astfel ca atunci când va deveni școlar, să știe cum să se confrunte cu problemele, cum să gândească, cum să acceseze depozitul memoriei sale. Totodată, el trebuie pregătit și pentru înfrângeri, pentru a-și învinge teama de insuccese. Și, din nou, intervine părintele: dacă acesta susține că el nu greșește niciodată, atunci nici copilul nu va ști vreodată să-și depășească eșecurile. Un părinte care nu va spune „Îmi pare rău, am greșit!”, își învață propriul copil să fie arogant, să nu fie apt să își înfrunte propriile greșeli. Personalitatea copilului trebuie alimentată cu îndrăzneală și siguranță, cu capacitatea de a depăși teama, de a-și recunoaște slăbiciunea. Rolul părintelui în educarea copilului este decisiv. El devine o imagine neștersă în memoria acestuia, un model demn de urmat.

Cum reușim să formăm un copil ascultător? Dialogând. „A dialoga înseamnă a relata experiențe, a împărtăși ceea ce se află ascuns în inima fiecăruia, a pătrunde dincolo de cortina comportamentelor, a dezvolta înțelegerea interpersonală.”(Gardner, 1993). Copilul are nevoie de libertatea de a-și spune insatisfacțiile, supărările, mâhnirile. Relația dintre părinte și copil trebuie să fie una de prietenie, copilul fiind captat prin inteligență, nu prin autoritate, prin calm, nu prin agresivitate.

Sunt importanți „cei șapte ani de-acasă”? Desigur. Un copil educat, care dă dovadă de bune maniere, este un copil adaptabil în societate. Familia este cea care arată copilului normele de conduită, sprijinindu-l să achiziționeze un comportament social corect, respectând ritmul de evoluție al acestuia. Tot ea va stimula copilul de devină independent, să ia propriile decizii, să înfrunte situații neplăcute, să facă alegeri în anumite domenii. Un rol foarte important în educarea unui copil îl are jocul. Jocul permite copilului să caute, să descopere, să se implice personal, să își exprime propriile capacități. Prin joc, el primește informații despre lumea înconjurătoare, se aventurează în necunoscut, este inițiator în propria sa lume, socializează, învață să se orienteze, reușește să intre cu succes într-o lume plină de mister, își câștigă încrederea în sine, se dezvoltă și învață distrându-se. Jocul este cel mai bun mijloc pentru învățare, ajutând copilul să se concentreze, să impună reguli și să le respecte, să își structureze și să își dezvolte imaginația. Acesta va fi și mai motivat să se joace și să învețe, dacă părintele va lua parte la activitate, petrecând împreună cât mai mult timp posibil.”Jocul creează o ordine în realitatea

dezordonată, are înclinația să fie frumos și presupune plăcerea dată de succes „(Huizinga J.,1998). Prin intermediul jocului, copilul adună informații, relaționează, se adaptează la acțiunile partenerului de joc, își asumă responsabilități, acumulează elemente ale imaginii de sine.

Așadar, bunele maniere, educația, regulile etice sunt coduri pentru adaptarea copilului în viața socială. Un copil care dovedește bună creștere se va descurca mult mai bine în societate, oferind și primind respectul cuvenit, transformând eșecul în succes și urâtul în frumos.

Bibliografie:

Cury, Augusto. *Părinți străluciți, profesori fascinanți*. Editura For You, București 2005

Gardner, Howard. *Multiple Intelligences: The Theory in Practice*. New York, Basic Books Publisher, 1993

Popescu-Neveanu P., Zlate M. și Crețu T. *Psihologie*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Înv. Primar Pașcu Ileana
Școala Gimnazială Vișeu de Jos
Județul Maramureș

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI 7 ANI DE-ACASĂ - PREMISĂ PENTRU INTEGRAREA COPILULUI ÎN SOCIETATE

Pascu Mariana Simona
Grădinița P.S. Nr.2, Arad, structură a
Grădiniței P.P.”Palatul fermecat”, Arad

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Irina Petrea.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Vârstele: De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Modele: Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Recompensa și pedeapsa

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Irina Petrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Concluzionăm prin afirmația că, până la vârsta de 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“ un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Bibliografie:

Irina, Petrea, *„Și tu poți fi Supernanny”*, Editura Trei, București, 2007

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Păsculescu Andreea

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să

sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cei 7 ani de acasă

Prof. Pășcuț Denisa-Aura

Specializarea matematică

Școala Gimnazială Nr.2 Ghiorac și Școala Gimnazială Nr.3 Boiu

Unitatea de învățământ Școala Gimnazială Nr.1 Ciameghiu

Cei 7 ani de acasă pentru om sunt la fel de importanți cum este și fundația pentru casă. Dacă baza de unde pornim noi ca om este bine clădită, o să avem multe reușite în viață, deoarece educația de acasă ne formează pe noi ca om.

Există o vorbă din bătrâni “fiecare lucru se face la timpul lui”. Ei bine, dacă în primii ani ai vieții noastre nu primim o educație corectă, adică dacă nu avem cei 7 ani de acasă care ne formează pe noi ca om, niciodată nu o să o avem, sau nu o să putem recupera tot ceea ce am pierdut. Vina este de fapt a părinților, iar din punctual meu de vedere, părinții greșesc prin faptul că nu știu să își gestioneze corect timpul. Din vina activităților zilnice, atât cele profesionale, cât și cele personale sau casnice, care spun majoritatea că sunt “mult mai importante”, uită să își facă timp pentru copilul lor. Majoritatea părinților consideră că este de ajuns să lucreze din greu pentru copilul lor, cumpărându-i tot ceea ce își dorește, dar nu realizează că timpul pierdut, anii care trec nu îi mai pot recupera niciodată, iar copilul crește cu un gol în suflet, golul provocat de lipsa părinților în diferite momente importante pentru ei, ajungând oameni mari și făcând același lucru, adică crezând ca o să poată să câștige orice cu ajutorul banilor, dar vor fi dezamăgiți.

Studiile arată faptul că așa cum te porți tu ca părinte, așa se va comporta și copilul tău, deoarece el vede în părinte un model pozitiv, bun de urmat. Dacă părintele este nepăsător cu copilul, așa va fi și el cu alții, dacă va ridica tonul la copil sau la alți oameni în fața copilului, așa va face și el cu oamenii din jurul lui și exemplele pot continua. Părinții consideră că de aceea merg copiii la școală și grădiniță, pentru a primi educația necesară, dar este total greșit, deoarece educația se primește acasă, școala și grădinița doar o modelează. De ce în ultimii ani copiii au probleme de comportament și comentează sau chiar ridică tonul către dascăl? De ce părinții consideră mereu că vina este a dascălului? Ei bine, deoarece vina este defapt a părinților. Dacă părintele nu știe ce e bine sau rău, cum trebuie să se comporte într-o școală, dacă prefăcă să îl creadă pe copil și nu o școală întreagă, atunci vina este categoric a părintelui.

De aici pornesc defapt cei 7 ani de acasă. De la părinte. Prima dată trebuie ca părintele să fie educat și să se comporte civilizată între oameni, apoi să aibe așteptări de la copilul lui.

STUDIU PRIVIND PSIHOLOGIA EDUCAȚIEI ÎN COPILĂRIA FRAGEDĂ, TIMPURIE ȘI MIJLOCIE

Prof. Pasti Nicoleta
Liceul cu Program Sportiv, Brăila

Psihologia educației este parte componentă, alături de psihologia învățării, a psihologiei pedagogice, având în intenție identificarea și experimentarea de metode și tehnici de formare și optimizare a dezvoltării personalității umane, în toate etapele sale de evoluție, pe tot parcursul vieții.

Deși primul context de "temelie" este considerat cel școlar, al doilea este școlarizarea de acasă, care înseamnă achiziția și dezvoltarea tiparelor de învățare informală. Dată fiind complexitatea procesului dezvoltării umane, dimensiunile sale interconectate, sunt de natură biologică, cognitivă, socio-emoțională și spirituală. Despre dezvoltarea umană s-au formulat teorii în funcție de abordarea dimensiunilor: teorii ale dezvoltării afective, teorii ale dezvoltării cognitive, teorii ale dezvoltării psihosociale, perspectiva ecologică a dezvoltării umane, perspectiva integrală a dezvoltării umane.

În explorarea domeniului psihologiei educației, abordarea presupune utilizarea principiilor filozofiei umaniste care afirmă că ai valoarea pe care crezi tu că o ai. Accentul se pune pe efortul de a te propulsa, concentrându-te asupra trăsăturilor pozitive și crezând că ești cel mai bun, dezvoltând curajul și tăria de caracter.

Pâna la vârsta de 7 ani, John W. Santrock realizează următoarea stadialitate: perioada prenatală (evoluția de la celulă la organism, dezvoltarea unor procese psihice); perioada copilăriei "fragede", între 0 și 2 ani, (dependent de adult, achiziționează vorbirea, mersul, gândirea simbolică, coordonarea senzomotorie, deprinderile de relaționare socială de tip primar); copilăria timpurie, între 2 și 6 ani (își dezvoltă deprinderi de ascultare, de înțelegere și îndeplinire a unor instrucțiuni sau norme, se joacă foarte mult); copilăria mijlocie, 6-7 ani cu prelungire (își dezvoltă deprinderile de citit-scriș, calcul aritmetic, stăpânirea de sine, achizițiile culturale cresc).

Pentru Jean Piaget dezvoltarea afectivă se realizează stadial, asemănător celei cognitive și în strânsă legătură cu aceasta: între 0 și 2 ani există stadiul dezvoltării inteligenței senzorio-motorii, căruia îi corespund primele emoții agreabile sau dezagreabile, diferențierea trebuințelor și intereselor, începutul aprecierii celuilalt, debutul ierarhiei valorilor, trecerea de la acțiunea instinctiv reflexivă la o gândire simbolică incipientă și între 2 și 7 ani există stadiul dezvoltării preoperatorii căruia îi corespunde dezvoltarea afectelor intuitive (sentimente sociale de simpatie sau antipatie, primele sentimente morale de justiție sau in justiție dependente de supunerea la regulă), reprezentările prin cuvinte și imagini ce reflectă o gândire simbolică în dezvoltare.

La naștere, copilul este un individ biologic uman și va deveni o persoană sub influența condițiilor de mediu și de educație. Astfel, psihologii educaționali recomandă ca imediat după naștere, mama să-i ofere bebelușului cât mai multe interacțiuni securizante și aducătoare de senzații plăcute, să-i suradă și să-l atingă pentru că el se află într-o stare de conștiință în care totul este senzație. Dacă i se oferă o viață regulată, calmă, sistemul nervos se va dezvolta depozitând în memorie anumite fapte care îl vor încuraja să acționeze și să dobândească rapid noi achiziții, manifestând tot mai multă curiozitate. De pe la 4-5 luni, îi crește conștiința de sine și, deoarece cunoaște primele sentimente de teamă în legătură cu o posibilă pierdere a părinților, se recomandă ca aceștia să-i anunțe fiecare plecare, să-i asigure revenirea și promisiunea să fie respectată pentru a nu dezvolta anxietatea de abandon. Jocul de asociere devine o modalitate foarte potrivită de stimulare a dezvoltării psihice a micuțului, să înțeleagă diferențele fizice și verbale între obiecte. După 6 luni jocul combinării între vocale și consoane pune bazele achiziției limbajului iar părinții ar trebui să dea feedback pozitiv, încurajându-l cu aplauze, laudându-l și încercând să găsească o cale comună de comunicare. Rostirea clară a cuvintelor și asocierea lor cu obiectele și acțiunile denumite de către părinți, îi ajută pe copil să-și însușească limbajul pasiv, bază a formării limbajului activ. Pe la 8 luni jocul care îi place îl repetă până are impresia că-l stăpânește foarte bine. Dacă părintele va avea răbdare și va participa la joc, curiozitatea și voința copilului de a cerceta vor rămâne resurse, în sens opus, se conduce la crearea unei imagini de sine nesatisfăcătoare. După 8 luni, bebelușul face primii pași în jocul social, formându-se percepția sa despre celălalt. În al doilea an de viață apar primii pași. Copilul explorează universul în care trăiește și își întărește încrederea în sine. Și în această etapă, interdicția verbală și fizică este dăunătoare dezvoltării pentru că îi înfrânează curiozitatea.

Întărirea imaginii de sine se realizează prin aprecieri și motivări să dobândească noi cuvinte și să formeze propoziții. La vârsta explorării, cea mai bună metodă educațională este aceea de a-i da libertate să experimenteze în condiții de siguranță, laudându-l, încurajându-l și ghidându-l să-și facă o imagine cât se poate de clară despre sine și despre lumea din care face parte. Pentru că jocul rămâne activitatea preferată, specialiștii recomandă jucăriile funcționale deoarece le dezvoltă și le stimulează diferite procese și activități psihice: motricitate, cunoaștere, inventivitate (desenul, pictura cu pensulele sau cu degetele, pasta de modelat, jocul cu cuburile, jocul în nisip, cărți cu imagini frumoase colorate, jocuri muzicale). Ca să se atingă scopul stimulat al jocului, acesta trebuie să se desfășoare sub supravegherea adultului și în relație cu acesta, copilul nefiind capabil să urmeze o desfășurare pentru a ajunge la un scop. În perioada de la 2 la 3 ani, apar fazele de opoziție și de afirmare a sinelui, ca și frecvențele crize de furie, deoarece copilul a ajuns la vârsta la care poate să-și formuleze anumite dorințe, scopuri, dar nu are toate capacitățile și mijloacele necesare de a le duce la îndeplinire. Comportamentele nedorite trebuie explicate și să se exprime în termeni comportamentali concreți ce anume se așteaptă din partea copilului. Doar progresiv, copiii cu vârste între 2 și 3 ani învață să respecte limitele și interdicțiile iar manifestarea constantă a tipurilor de comportament la părinți creează repere clare de interacțiune la copii. Contactele cu alți copii vor contribui la dezvoltarea capacităților de socializare și la conturarea imaginii de sine. Jocurile de asociere între obiecte și situații îl ajută să-și dezvolte atât gândirea, spiritul de observație, cât și limbajul, să-și inventeze logica și propria lume. Între 3 și 6 ani, apare o evoluție în viața intelectuală și emoțională, de aceea este esențială identificarea nevoilor copilului, stimularea pentru cunoaștere, accesibilizarea informațională. Una dintre modalitățile de stimulare recomandate este inițierea în formarea religioasă, spirituală care are o influență pozitivă asupra modelării caracterului prin valorile fundamentale conținute. Dobândirea autodiscipliniei se realizează prin responsabilitatea asumării unor sarcini. Exemplul părinților este introiectat inconștient. Jocurile solitare dar și cele colective, activitățile sportive și culturale contribuie la descoperirea lumii sub îndrumarea părinților. Învățarea principiilor comunicării nonviolente între părinți și copil facilitează exprimarea empatică, în termenii observației, sentimentelor, nevoilor și cererii. Grupurile de dezvoltare experiențială pentru copii facilitează prin joc, fantezie ghidată, metaforă, modelaj, dans-terapia dezvoltarea la vârsta preșcolară capacitățile de înțelegere a propriilor trăiri emoționale și a celorlalți, a capacităților empatică, învățarea unor comportamente eficiente de interacțiune, negociere și muncă în echipă, dezvoltarea creativității care la copii se asociază cu imagine bună de sine, încredere în forțele proprii, stimă de sine crescută. La începutul copilăriei mijlocii, (substadiul operațiilor concrete) 6-7 ani, vârsta școlară mică este plină de experiențe diversificate. Saltul în dezvoltare îl constituie învățarea de către părinte a calităților copilului și valorificarea maximă a capacităților prin oferte educaționale. Învățarea școlară devine acum activitate dominantă față de joc. Pentru dezvoltarea memorării și a gândirii logice se impune explicarea cuvintelor și formularea ideilor dintr-un text cu cuvinte proprii. Prin acționarea cu obiectele și fenomenele, se urmărește interiorizarea acțiunilor externe, care, pe plan mintal, devin operații concrete ce stau la baza formării conceptelor. Pentru dezvoltarea inteligenței, accentul trebuie să cadă pe operații de analiză și sinteză în activități proprii.

Dacă la naștere copilul este un individ biologic uman, el devine om social numai prin educație. Socializarea copilului începe în familie, unde este îngrijit, își formează deprinderi igienice și de comportament uman, învață limbajul oral ca instrument de însușire a culturii naționale și universale. Procesul de socializare se continuă apoi metodic în grădinițe de copii și în școli, unde are loc instruirea și formarea personalității, în scopul integrării în viață. Prin educația celor 7 ani de acasă, se asigură temelia conștiinței de propria lui existență, de locul și rolul său în societate, de drepturile și îndatoririle sale, de potențialul creator de care dispune.

Bibliografie:

Anghel Elena, ”Psihologia educației pe tot parcursul vieții”, București, Editura For you, 2011;

Kuzma Kay, ”Înțelege-ți copilul”, București, Editura Viață și sănătate, 2011;

Stoica Dumitru, Stoica Marin, ”Psihopedagogie școlară”, Craiova, Editura Scrisul Românesc, 1982.

Codul bunelor maniere pentru copii

Educatoare: Pătrășcan Reghina Grădinița nr.1 - Șanț Jud. Bistrița-Năsăud

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri.

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Vreți să aveți un copil care să se poarte civilizată, trebuie în primul rând să țineți cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordați o atenție deosebită inclusiv manierelor dvs. și anturajului.

Primii pași în învățarea codului bunelor maniere pentru copii:

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârtă în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Nu uitați să stabiliți reguli și limite, care trebuie să fie respectate!

Încă de când sunt în fașă este important să le impuneți câteva reguli. Așa cum mereu ați decis ca nu îl țineți prea mult în brațe pentru a nu se obișnui, că nu va adormi în patul dvs. pentru a nu-și face un obicei din asta, este la fel de important ca și atunci când crește să fiți pe poziție cu regulile și limitele. Numai că de data aceasta ele nu mai trebuie să fie tacite, ci verbalizate și clarificate.

Învățați-l să mulțumească în diverse contexte și unor persoane diferite. Îi puteți spune că „Mulțumesc” poate fi spus persoanei care ți-a deschis ușa și te-a lăsat să intri, vânzătorului de la magazin care ți-a dat restul sau produsul de pe raft, unui alt copil care te-a lăsat să te joci cu jucăria lui etc. Explicați faptul că a mulțumi ține nu numai de educație, ci și de respectul pe care îl arăți celui alt.

Învățați-l să salute persoanele pe care le întâlnește. În cazul în care cineva cunoscut trece pe lângă el și pare a nu-l observa, este bine să îl salute cu voce tare sau să întindă o mână către el. Gestul acesta o va trezi din gânduri pe respectiva persoană și va aprecia buna intenție a copilului. De asemenea, băieții trebuie să știe că ei sunt cei care salută fetele primii.

Și în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politețe și de bună creștere. Îl veți educa să ofere locul său unui bătrân sau unei persoane infirme. O altă regulă de bună creștere este aceea de a nu arunca nimic pe jos și să ținem asupra noastră gunoiul până când coborâm din mijlocul de transport în comun, pentru a-l arunca la cel mai apropiat coș de gunoi. De asemenea, învățați-l să nu se grăbească atunci când urcă în autobuz și să își ceară scuze atunci când lovește din greșală pe cineva.

Mediile sociale în care copiii se integrează de la cele mai mici vârste sunt cele ale instituțiilor de învățământ pe care le frecventează. Astfel, printre regulile și tipurile de comportamente pe care îi ajutați să le adopte în diverse contexte, un rol special ar trebui să-l aibă regulile de comportament la grădiniță sau la școală.

Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere ar trebui să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie

acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală.

În primă instanță copilul dvs. trebuie să știe să salute colegii atunci când intră în clasă; să salute profesorul (ridicându-se în picioare); să nu vorbească niciodată neîntrebat, mai ales în timpul orei de curs; să ceară permisiunea înainte de a manevra un obiect străin sau de a merge la toaletă; să înapoieze obiectele împrumutate și să mulțumească pentru permisiunea de a le folosi; să vorbească numai după ce altcineva își încheie discursul; să țină ușa deschisă pentru o persoană care intră în sala de clasă, mai ales dacă aceasta are mâinile ocupate; să respecte proprietatea altora și să nu își însușească bunuri care nu îi aparțin; să spună "te/vă rog frumos" și "îți/vă mulțumesc"; să păstreze liniștea în timpul orei, să nu se agite în bancă și să mențină o postură decentă (cu spatele drept și antebrațele sprijinite de marginea băncii); să nu folosească cuvinte jignitoare, să fie amabil, atent și să urmeze întocmai indicațiile profesorilor; să își îngrijească banca, scaunul și dulăpiorul personal (fără să le murdărească de pix sau cerneală); să se comporte decent în recreații, fără violență și acte de vandalism; să fie politicos cu colegii, dar mai ales cu cadrul didactic.

Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

Cei șapte ani de acasă- temelia unei vieti frumoase

Profesor inv.primar: Patrascu Corina
Liceul Tehnologic,,Constantin Nicolaescu Plostor,,-Plenita

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, nu realizează ce e bine și ce e rău.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii:

normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

- **Sa poata evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

- **Sa știe să își susțină parerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlaie, să nu fie obraznică, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

- **Sa fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe strada cu castile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacosa, să urce în pom după o pisică speriată, chestii de-astea...)

- **Sa știe să piardă** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să castige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților, a educatorilor, a învățătorilor, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim

copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său. Iată cinci reguli esențiale pentru reușita educației copilului:

1. Regulile trebuie să fie clare

Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu.

2. Regulile trebuie să fie concrete

Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. E mai bine să spuneti copilului să își strângă jucăriile din sufragerie decât să îi spuneti să facă ordine în sufragerie.

3. Regulile trebuie să fie constante

Nu e ușor să păstrezi regulile constante însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constantă în principii. Dacă tolerați un anumit comportament într-o zi iar în ziua următoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. Constanta regulilor da copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate.

4. Regulile trebuie să fie coerente

Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niște reguli de viață și comportament. Copilul învață de la propriii săi părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții ...

5. Regulile trebuie să fie consecvente

Copiii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niște consecințe logice - altfel ele vor fi mereu fortate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvolta simțul responsabilității.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anumit, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Rolul educației timpurii în dezvoltarea copilului

Prof. invat. primar Păun Mihaela

Educația timpurie are la bază ideea că vârstele mici sunt baza dezvoltării personalității, de aceea este necesară antrenarea implicită a tuturor agenților care au influență asupra copilului – familia, instituțiile educaționale și comunitatea.

Principiile și valorile educației timpurii sunt

-fiecare copil e unic, cu nevoi specifice lui și particulare, nevoile sunt cerințe importante pentru educație și diferă de la un copil la altul, deci abordarea lui este specifică fiecărui copil în parte.

-educația este continuă, începe din primele momente ale vieții și durează toată viața

-fiecare activitate de îngrijire este un demers educativ, iar

interacțiunea activă cu adultul e definitorie

-dezvoltarea copilului este dependentă de ocaziile pe care I le oferă rutina zilnică, interacțiunea cu ceilalți, organizarea mediului și activitatea de învățare

-învățarea copilului mic se realizează prin explorări și experimente în situații de joc

-dreptul la șanse egale presupune accesul la servicii de calitate, garantate de politicile naționale

Relația cu familia

Îngrijirea copilului se realizează în sensul obținerii încrederii în sine și evoluează în relația cu adultul

Se știe că relația de îngrijire a mamei crește potențialitatea operațională, intelectuală a copilului, ca o funcție numită preadaptivă prin explorări și experiențe, printr-o creștere a conștiinței la necunoscut, reducerea riscului de întârziere mentală.

Acestea fac să pară ca este o corelație directă între capacitatea cognitivă a copilului și forța atașamentului în termenii capacității lor, de a se relaționa cu obiecte, de a procesa informația de ceea ce este în jur și de a învăța. Tatăl este important ca model de a stăpâni agresiunile, temerile, fricile și jocul. Este nevoie de a se ști mai mult despre rolul tatălui, bunicilor în dezvoltarea copilului mic.

Trebuie ținut cont de rolul în fiecare fază a dezvoltării copilului, a ponderii lor în structurarea experiențelor copilului. Toate aceste relații formează o matrice prin care copilul integrează ce este în jur.

Toate cunoștințele în detaliu vor susține cadrul care produce sănătatea dezvoltării și vor selecta ce este de înlăturat.

EDUCAȚIA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Înv. Preșc: Păun Monica

Școala Gimnazială „Ioan Duhovnicul”, Grădinița cu Program Normal, Bănești

„Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pântec te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor”. Sfântul Ioan Gură de Aur

„Manners make man”(comportamentul îl face pe om) – este celebra inscripție gravată pe fațada clădirii de la New College din Oxford, care cuprinde în câteva cuvinte calitatea cea mai de preț pe care trebuie să o aibă fiecare om, aceea de a fi manierat.

Am ajuns să trăim într-o lume nebună în care tânărul nu mai oferă locul în autobuz celui mai în vârstă ci, din contră îl împinge la urcare pentru a-și putea asigura un loc să stea jos. Încă de la o vârstă fragedă (etapa de vârstă preșcolară) părinții acordă o tot mai mare libertate copiilor, lăsându-i în cele mai multe cazuri nesupravegheați. Acestea par să fie cauzele cele mai frecvente generatoare ale comportamentului nedorit la copil.

Pornind de la aceste considerații și de la faptul că educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și la învățarea felului în care trebuie să se comporte cu ceilalți, consider că expresia „cei 7 ani de acasă” își găsește actualitatea în mediul social contemporan. O expresie folosită atât de des și în exces, încât cred că începe să-și piardă din sensul ei adevărat.

Cei 7 ani de acasă înseamnă, de fapt, acei ani pe care i-am petrecut până a pleca la școală, iar de cei 7 anisunt, de cele mai multe ori, responsabili părinții. Familia este cea responsabilă de trebuințele elementare ale copilului și totodată de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

În primul rând, educația din familie este extrem de importantă, deoarece fundația pentru educația pe care o vom primi pe tot parcursul vieții este pusă încă din primii ani de viață. În familie se formează și se dezvoltă primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală, colectivă și de altruism, acestea constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Acasă?! Acasă înseamnă acolo unde crești și te dezvolți și unde se pun bazele viitorului om care vom deveni. Fiecare dintre noi acumulează cât poate, ca un burete, păstrează cât poate, interpretează cum poate, dar și buretele va fi prea plin la un moment dat. Oricâte eforturi ar face părinții, fiecare primește cât poate, iar unii nu pot mai mult. Acest burete mai târziu îl schimbăm cu măști. Măști pe care le folosim pentru a ne ascunde sau a nu se vedea adevărata față, pentru că implicit mai intervine și cenzura, cenzura impusă de societate.

„Familia are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că există evenimente care își pun pecetea asupra mentalității individului, respectiv a copilului” (Cosmovici, A., 1996, p. 36). Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament, precum respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri oferite. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei 7 ani de acasă”.

În al doilea rând, după ce copilul ajunge la vârsta preșcolară, educația lui se împarte între familie și educatorii din grădiniță. Pedagogii vor fi „chemați” să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Ca educatori, este foarte important să le acordăm sprijin părinților în demersurile lor educative și să știm să-i îndrumăm în eforturile lor de a avea un copil fericit și bine crescut, bine educat. Construcția celor 7 ani de acasă este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Din păcate, uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc altceva decât dezvoltarea armonioasă a copilului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

În al treilea rând, consider că educația în familie este extrem de importantă, deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie învățăm pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău, iar familia rămâne mereu prezentă în formarea noastră din tot restul vieții.

„În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm pe noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar” (Kraiopoulos, S., 2005, p. 62).

În concluzie, din punctul meu de vedere și făcând un rezumat pe scurt a celor 7 ani de acasă, această expresie nu se rezumă doar la respectul față de alții, se rezumă în mod special la respectul pe care îl avem față de noi. Dacă avem respect față de noi, vom avea respect și față de ceilalți. Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei 7 ani.

Bibliografie:

1. Cosmovici, A., (1996), *Psihologie generală*, Editura Polirom, Iași;
2. Kraiopoulos, S., (2005), *Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică*. Arhim, Editura Bizantină, București.

EDUCAȚIE PRIN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF. PĂVĂLUȚĂ MARIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂIUȚI

Părinții sunt primii și principalii educatori ai copiilor lor având și o competență fundamentală în acest domeniu: *sunt educatori pentru că sunt părinți*. Ei își împart misiunea educativă cu alte persoane și alte instituții ale statului.

Drumul educație duce până la faza *autoeducației*, la care se ajunge atunci când datorită unui nivel mulțumitor de maturitate psihică și fizică, omul începe să *se educe pe sine*. De-a lungul timpului, auto-educația depășește obiectivele atinse anterior în procesul educativ în care continuă totuși să se înrădăcineze. Copilul întâlnește noi persoane și medii noi, în special învățătorii și colegii de clasă, care exercită asupra vieții sale o influență ce se poate arăta educativă sau antieducativă. În această etapă, el se desprinde într-o oarecare măsură de educația primită în familie și ia uneori o atitudine critică față de părinții săi. Cu toate acestea, procesul autoeducării nu poate să nu sufere influența educativă exercitată de familie și de școală asupra copilului și adolescentului.

Clima de iubire pe care părinții o instaurează între ei și fiii lor va deveni, apoi, prototipul relațiilor pe care ei le vor instaura cu ceilalți. De aceea dacă în ambientul familiei există înțelegere reciprocă, aceasta devine o realitate proprie care instigă la iubire și la crearea păcii cu ceilalți. Psihiatrul german H. Stierlin, vorbind despre raportul dintre familie și creșterea copiilor, elaborează teoria „reciprocității negative” contrapusă „reciprocității pozitive”; prima aduce cusine forme extreme de conflicte și inhibări, în timp ce a doua, împreună cu acceptarea proprie, duce la formarea omului păcii.

Reciprocitatea negativă apare în familie când soții în loc să trăiască o relație de iubire și prietenie și în discuții și divergențe să promoveze dialogul, împăcarea sau iertarea, sunt înlocuite cu disprețul reciproc și, închizându-se în sine înșiși, adună atâta mânie reprimată, care tinde să paralizeze orice încercare de manifestare a iubirii. Sub profilul psihologic, un astfel de mod de acționare poate provoca diferite forme de tulburări, fie pentru soții, fie pentru fii, ca de exemplu: alcoolismul, randamentul scăzut în muncă și studiu, fenomene de devieri la copii, etc. Pe lângă acestea, în multe familii acest comportament produce o formă de „terorism familial”, început pentru alte manifestări de violență.

Reciprocitatea pozitivă are loc când în familie se lasă mult loc dialogului și soții membrii familiei se simt acceptați și iubiți. Această atmosferă pozitivă de iubire contribuie la formarea în fii a respectului și acceptării nu numai a componentelor familiei, dar și a altora.

Pe lângă aceste caracteristici, nu poate fi dată uitării considerația că elementul cel mai radical al obligației educative a părinților este *iubirea paternă și maternă*. Acesta își găsește împlinirea în munca educativă a părinților. Ei trebuie să-și formeze fiii cu încredere și curaj pentru valorile esențiale ale vieții umane. Familia este locul unde poate avea loc o adevărată educație, mai ales dacă ea se înțelege ca un proces de eliberare de tot ce ne poate face robi.

Familia este prima și fundamentala școală a sociabilității, deoarece este comunitate de iubire care știe să afle în dăruirea de sine legea care o conduce și o face să crească. Dăruirea de sine care inspiră iubirea reciprocă a soților, este modelul și norma dăruirii de sine care trebuie să se actualizeze între frați și surori, precum și între diferitele generații care sunt împreună în familie. Comuniunea și participarea la trăirea zilnică în casă, în clipe de bucurie și de dificultate, reprezintă cea mai concretă și mai eficace pedagogie pentru înscrierea activă, responsabilă și rodnică a copiilor în orizontul larg al societății.

Educația pentru dragostea autentică, dragostea binevoitoare, presupune primirea persoanei iubite și considerarea binelui acestuia ca propriul bine. Educația trebuie, deci, să ofere posibilitatea de a stabili o relație corectă cu ceilalți. Trebuie educată la copil, la adolescent și la tânăr, calea justă de a intra în relație cu Dumnezeu, cu propriii părinți, cu frații și surorile, cu prietenii de același sex și cu cei de sex opus, precum și cu adulții. Nu poate fi uitat nici faptul că *educația iubirii este o realitate globală*: nu se poate progresa în stabilirea raporturilor juste cu o persoană, fără ca același lucru să se producă și în raporturile cu toate celelalte persoane, oricare ar fi ele. Familia a fost considerată totdeauna ca expresia primară și fundamentală a naturii sociale a omului. În substanță, această concepție nu s-a schimbat nici măcar astăzi. Dar în zilele noastre se preferă să se reliefeze ceea ce în familie, care constituie comunitatea umană de

bază, este considerat aportul personal al bărbatului și al femeii. Familia este într-adevăr o comunitate de persoane, pentru care adevăratul mod de a exista și de a trăi împreună este comuniunea.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. AURELIA PAVEL,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ” POROLISSUM” ZALĂU,
JUD. SĂLAJ**

O familie eficace este familia care creează condiții, care să-i stimuleze pe copii să crească până la atingerea potențialului omenesc deplin și face din acesta prioritatea ei.

Evoluția în timp a copilului este asemeni unei construcții : se pune fundația și mai apoi se clădește, cărămidă cu cărămidă, în copilărie, adolescență, maturitate ... până ajungem să vedem produsul finit al celei mai de preț investiții – copilul nostru.

Încă din primele zile ale existenței copilul are nevoie de blândețe și gingășie verbală- acestea reprezintă fundația. Pe măsură ce zilele și lunile se deapănă, începem să clădim. Vine momentul când vocea tatălui, alături de a mamei - trebuie să fie ferme, când copilul este atenționat și mai apoi explicăm cu răbdare pasul greșit și intervenim corectiv.

Una din regulile de bază ale familiei respectabile este încurajarea verbală. Nu se cuvine să descurajăm verbal copiii noștri, acest lucru îi va afecta pentru viitor. Dacă îi spui că nu este bun de nimic, va deveni bun de nimic, în schimb dacă clădești încredere, vei crește un copil încrezător, care la rândul lui va încuraja pe alții. Cuvintele au o putere extraordinară : ele pot zidi, sau pot dărâma ; trebui să-ți alegi cu grijă cuvintele, căci nu poți controla consecințele vorbelor tale. Copilul are nevoie de disciplină într-o atmosferă de dragoste, iar părinții competenți evită extremele atât în dragoste, cât și în pedeapsă. Dacă îți iubești copilul alimentând această dragoste, atunci vei putea să-ți disciplinezi copilul menținând un echilibru între dragoste și control. Există câțiva pași care se cer parcurși, pentru a ajuta copilul să atingă ținta finală, adică să se poată descurca singur și să reflecte valoarea investiției celor șapte ani de acasă.

1. Controlarea mediului. Cu cât vei planifica și aranja mai bine mediul în care stă copilul tău, cu atât vor apărea mai puține probleme de disciplinare. Pentru etapa timpurie, când joaca este principala preocupare a copilului, trebuie să ne asigurăm că avem echipamentul de joacă necesar acestui stadiu de dezvoltare, atât înăuntru, cât și în afara căminului. Când casa noastră este un loc de atracție, plin de lucruri pentru adulți, atunci vor apărea probleme. Trebuie să creem un mediu interesant și stimulator atât în casă, cât și în curte !

2. Atenție individuală acordată fiecărui copil în parte. Fiecare copil este unic, de aceea nu putem folosi aceleași metode de controlare pentru copiii noștri. Un copil liniștit și sensibil are nevoie de o raportare diferită față de cea arătată unui copil introvertit și turbulent.

3. Oferă-i copilului libertatea de a-și explora mediul înconjurător. Când copilul tău ia lingura și vrea să mănânce singur, nu te gândești la mizerie, ci lasă-l s-o facă ! Așa va învăța să fie independent. Dacă vei continua să-i dai de mâncare, atunci procesul de dezvoltare a disciplinării de sine va fi mai lent. Această remarcă este valabilă pentru toate activitățile lui. Prin urmare, când începe să se îmbrace singur, să-și strângă jucăriile, să deschidă ușa, lasă-l s-o facă !

4. Exemplul părintelui. Părinții sunt un model viu și real pentru copil, care simte plăcerea înăscută de a imita. Noi îi arătăm trăsături pozitive sau negative de caracter, prin limbajul tăcut al comportamentului nostru. Dacă suntem curtenitori și bine dispuși, atunci copilul nostru va fi fericit și curtenitor. Dacă dovedim răbdare și hotărâre în momentele dificile, atunci și el va face la fel. Dacă îi respectăm drepturile și proprietatea, și el ne va respecta drepturile și sentimentele.

5. Pedeapsa. Pentru disciplinare nu putem apela doar la limite, reguli și raționare, acționare ... se cere și aplicarea pedepsei. Este necesar să pedepsim copilul atunci când : se repetă o purtare rea, când este implicată siguranța lui și când în mod voit ne provoacă autoritatea. Când însă în mod voit ne provoacă autoritatea, adică vezi scânteierea din ochii lui, de parcă ar spune : “Cine deține controlul, tu sau eu ? » atunci se cere să acționezi prompt, pentru a nu deveni o victimă în fața copilului tău. Poți folosi pedepse arbitrare, cum ar fi: *deposedarea temporară* de anumite lucruri, ca de ex: îi iei bicicleta, pentru o zi, dacă o lasă în drum și nu poți parca mașina. O altă metodă ar fi - izolarea în camera proprie sau la colț, dacă este mereu în ofensivă și lovește colegii de joacă.

Pe de altă parte, ar trebui să oferim cu dragoste iertarea atunci când copilul mărturisește că nu a ascultat ; picioarele mici se îndreaptă ușor pe o cale greșită, limbile mici se îndepărtează ușor de adevăr, mâinile mici găsesc multe lucruri în care să se amestece și ... cu toate acestea, mamele și tații care iubesc

dovedesc milă și bunătate, atunci când cer ascultare. Disciplinarea este un proces de durată , nu se încheie la șapte ani, ci continuă și în adolescență.

Concluzie : dacă copilul tău este dificil și îți provoacă răbdarea, îți îngreunează abilitățile și îți testează creativitatea, nu renunța la acest copil ! Folosește-ți la maximum resursele pentru a putea face față unui asemenea copil, apoi sprijinește-te pe o Putere mai înaltă, care îți va da tăria și curajul pentru a întâmpina următoarea problemă, până vei ajunge la limanul *Celor șapte ani de acasă ...*

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
3. Van Pelt Nancy, *Secretele părintelui deplin*, Editura Viață și sănătate, București, 2002

ALIMENTAȚIA SĂNĂTOASĂ PRINCIPIUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Marian PAVEL

Colegiul Tehnic de Alimentație și Turism „Dumitru Moțoc”-Galați

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la momentele copilăriei noastre, momente în care ne-au fost implementate principiile de viață ce țin de educația noastră. O astfel de educație, a celor șapte ani de acasă, definește și măsoară viitorul copilului prin formarea caracterului și a bunelor maniere, adaptarea lui în societate, acceptarea și toleranța celor din jur, fapte ce consolidează educația pe întreg parcursul vieții.

Responsabilitatea părinților este de a dezvolta copilului principii și valori privind cunoștințe din toate domeniile de dezvoltare: intelectuală, psihologică, socială, culturală și spirituală. Toate aceste domenii de dezvoltare vor fi preluate de copii, doar dacă și părinții respectă aceste valori și principii, ei fiind primul model în fața copiilor.

Principiile celor șapte ani de acasă sunt:

- ✓ Codul bunelor maniere pe înțelesul copiilor;
- ✓ Igiena;
- ✓ Alimentația sănătoasă;
- ✓ Dezvoltare culturală și spirituală;
- ✓ Dezvoltarea intelectuală și psihologică;
- ✓ Dezvoltarea socială.

Alimentația sănătoasă-unul dintre cele mai importante principii ai celor șapte ani de acasă în dezvoltarea frumoasă și eficientă a copilului.

Principiul alimentației sănătoase în primii ani de viață reprezintă educația copilului, având la bază reguli de asociere a alimentelor dar și programul de alimentație, armonios asociate cu activitatea copilului.

Modul în care percepem alimentația și alegerile pe care le facem zi de zi au un impact semnificativ asupra creșterii armonioase și stării de bine a copilului. Astfel, copiilor le pot fi implementate câteva reguli de bază privind alimentația:

- ✓ Respectarea celor trei mese principale și a meselor secundare (gustările dintre mese), atât de către copii cât și de părinți;
- ✓ Alegerea alimentelor proaspete în detrimentul celor congelate, conservate, etc.;
- ✓ Folosirea tratamentelor termice precum fierberea, coacerea, frigerea, și nu prăjirea;
- ✓ Cunoașterea beneficiilor și a valorii nutritive a alimentelor;
- ✓ Evitarea totală a mâncărurilor de tip fast-food, a dulciurilor cu exces de zahăr, a chipsurilor;
- ✓ Evitarea administrării vitaminelor și a elementelor nutritive sintetice și apelați la fructe și legume proaspete;
- ✓ Consumarea apei sau a ceaiului neîndulcit în cantități corespunzătoare vârstei;

Toate aceste reguli de alimentație trebuie îmbinate cu efortul fizic zilnic și odihna în fiecare zi după masa de prânz.

În concluzie, alimentația sănătoasă a copilului este o deprindere ce depinde în mare măsură de preocuparea și responsabilitatea părinților. Astfel, unui copil căruia i-a fost implementată o alimentație sănătoasă, se va dezvolta armonios și va avea o viață ordonată.

AȘA DA

Așa NU

Importanța celor „7 ani de acasă”

Prof. Inv Preșcolar Paveluc Mihaela

Școala Gimnazială “Alec Russo” Bacău, structura Grădinița cu P.P. Nr. 27

În contextul zilelor noastre, cei „7 ani de acasă” au devenit doar o sintagmă spusă adesea, valoarea acesteia diminuându-se tot mai mult. În opinia mea educația primită în familie, echivalentă cu cei 7 ani de acasă este primordială pentru dezvoltarea psihică și nu numai a copiilor și a adolescenților. Prima perioadă din viața unui copil și primele principii de comportare oferite în familie își pun amprenta într-o mare măsură pe formarea unei personalități active și creatoare, conform cerințelor societății. Dar ce e și mai important, în această perioadă pot fi induse principii sănătoase de viață ce vor fi urmate pe parcursul întregii vieți și pot duce la un viitor de succes. În rândurile ce urmează voi pune accentul pe câteva domenii în care educația primită în familie, în primii 7 ani are un rol esențial.

Mai întâi de toate, consider că în primii ani de viață ai copilului părinții trebuie să-i dezvolte abilitățile interpersonale, atât de necesare în interacțiunea cu ceilalți. Oferindu-se pe sine ca exemplu, familia trebuie să reprezinte izvorul de bune practici privind relațiile interumane. Aici, copilul poate învăța să colaboreze cu ceilalți în vederea atingerii unui scop comun, poate deprinde arta negocierii armonioase, poate să își dezvolte calități precum empatia. O altă trăsătură extrem de importantă pe care copilul și-o formează în această perioadă este toleranța față de opiniile celorlalți. Modul în care reușești să dovedești toleranță și mai ales diplomația cu care o faci poate ajuta la consolidarea unor relații pozitive cu cei din jur.

Cei „7 ani de acasă” se pot observa și în modul în care copilul își comunică gândurile, ideile și opiniile precum și în maniera în care comunică cu ceilalți. Într-o familie care alocă timp și depune eforturi în acest sens, copilul va reuși să se exprime în propoziții complete, va avea un vocabular dezvoltat și va manifesta încredere în părerile sale. Mai mult decât atât, cei „7 ani de acasă” reflectă și modul în care copilul știe să asculte părerile celorlalți, este conștient că este nepolitic să-i întrerupi pe ceilalți sau reușește să-și adapteze volumul vocii contextului în care se află.

Ioan Nicola susține că “dezvoltarea morală a personalității umane este rezultatul interdependenței dialectice dintre determinarea socială, concretizată în exigențele moralei sociale, și autodeterminarea personală, reprezentată de factorii interni, subiectivi antrenați în acest proces. Esența educației morale constă în crearea unui cadru adecvat interiorizării componentelor moralei sociale în structura personalității morale a copilului, elaborarea și stabilizarea pe aceasta bază a profilului moral al acestuia în concordanță cu imperatiile societății. În acest sens, scopul fundamental al educației morale constă în formarea individului ca subiect moral, respectiv ca subiect care gândește și acționează în spiritul cerințelor și exigențelor moralei sociale, al idealului, valorilor, normelor și regulilor pe care ea le incumbă”.¹

În concluzie, educația oferită în familie, denumită generic „cei 7 ani de acasă” reprezintă baza pe care se constituie întreaga personalitate a unei persoane, ce va fi evidentă în fiecare domeniu al activității sale. O sumă de principii sănătoase formate copilului în primii săi ani de viață pot asigura integrarea cu succes a acestuia în societate, dezvoltarea unor relații pozitive cu cei din jurul său, precum și formarea unei stime de sine crescută, ce îl va ajuta să aibă succes în toate activitățile sale.

¹ Nicola, Ioan, *Pedagogie...*, p. 142

Cei șapte ani de acasă -- Rolul părinților în educația copiilor

Prof.consilier școlar CJRAE BIHOR: PENTEA-POP RODICA

Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Anume din familie copilul trebuie să învețe normele morale, etice, fiindcă familia este baza fundamentală a formării de sine. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea educației rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional.

*Deseori credem că educația este responsabilitatea școlii. Acest lucru este adevărat în ceea ce privește dobândirea unor abilități (a citi, a scrie, a face calcule matematice etc.) și cunoștințe (istorie, științe naturale etc.). Totuși există **cunoștințe și abilități care nu se pot dobândi doar în școală, cum ar fi:***

- Cum să **conviețuim** unii cu alții;
- Ce înseamnă **respectul**;
- **Ce obligații avem** (să respectăm proprietatea celorlalți; să ne implicăm în treburile casnice; să-i ajutăm pe ceilalți membri ai familiei atunci când au probleme).
- **Cum să ne comportăm în societate** (cei 7 ani de acasă).

Părinții au două roluri cheie în educarea copiilor astfel încât, atunci când aceștia vor fi adulți să poată fi persoane capabile să trăiască în societate, autonome și sănătoase. Aceste roluri sunt de sprijin și de control:

1. Sprijin. *Toți avem nevoie de sprijin din partea familiei, mai ales în situații critice, ca atunci când unul dintre membrii familiei este bolnav, are probleme la locul de muncă etc. Astfel familia asigură atât **bunăstarea fizică** a copiilor (alimentație, îmbrăcăminte, protecție) cât și **afecțiune, înțelegere și aprobare.***

2. Control. De când copiii sunt foarte mici, părinții încearcă să-i disciplineze, *să-i învețe care sunt regulile de comportare în viața zilnică.*

Multe dintre dificultățile pe care trebuie să le depășească părinții în educația copiilor lor apar în încercarea de a găsi un punct de echilibru între aceste două funcții, cea de **control** și cea de **sprijin**. Astfel, o familie care oferă doar **sprijin**, însă nu are nici un fel de **control** asupra copiilor, va fi superprotectivă, răsfățând copiii. O familie care **controlează**, fără a oferi **suficient** sprijin, va fi autoritară și represivă.

Atunci când părinții oferă sprijin copiilor și îi controlează într-un mod echilibrat, familia are rol benefic, ajutând astfel pe copii să devină autonomi și responsabili.

***Concluzie:** multe dintre dificultățile pe care trebuie să le depășească părinții în educația copiilor apar atunci când încearcă să găsească un punct de echilibru între aceste două roluri, cel de **control** și cel de **sprijin**.*

Probleme de comportament ale copiilor în familie

*Majoritatea părinților știu cum să-și crească copiii, cum să se comporte cu ei, cum să-i sprijine și să-i înțeleagă, dar sunt și situații când bunele intenții nu sunt suficiente. **Copiii au nevoie de dragoste, protecție, securitate materială și de un comportament constant din partea părinților.** Părinții își pun mereu întrebări: „am procedat bine?“, „cum ar trebui să mă comport cu copilul meu?“, „de ce se poartă copilul meu așa?“...*

Mai jos enumerăm câteva din preocupări frecvente ale părinților:

„I-am făcut toate poftele, i-am dat orice a vrut, a făcut ce a vrut și totuși...”

O educație excesiv de tolerantă îl poate face pe copil să creadă că totul îi este permis, că totul i se cuvine fără prea mari eforturi și că tot ceea ce își dorește trebuie să i se îndeplinească cu orice preț. Sumele mari de bani date zilnic copiilor, fără a cunoaște exact cum vor fi cheltuite, pot constitui o tentație pe viitor în a-și face rost de țigări, alcool sau droguri, mai ales dacă în anturajul lor vor exista deja consumatori de tutun, alcool sau droguri.

În plus, o astfel de educație transformă dorințele copilului în ceva ieftin. După ce s-a lăudat cu mobilul, apoi cu hainele, cu banii, ce lucru deosebit îi mai rămâne de făcut? Dacă primește tot timpul imediat ceea ce solicită, obținerea unui lucru interzis este cu atât mai atractivă. Copilul va încerca să facă lucruri ieșite din comun, fie pentru a câștiga atenția părinților, fie pentru a-I pedepsi.

„Sunt la serviciu toată ziua; câștig bani muncind din greu, dar nu vreau să-i lipsească nimic copilului meu!”

În zilele noastre părinții sunt din ce în ce mai ocupați și nu mai au timp să stea de vorbă cu copiii lor. Lipsa de comunicare poate da copilului sentimentul că nu este înțeles, că părinții lui nu sunt interesați de ceea ce se întâmplă cu el, mai ales că la această vârstă oscilează între sentimente de încredere și neîncredere, între stări de tristețe și bucurie, nu pune la îndoială ceea ce află de la alții și vrea să experimenteze, să încerce lucruri noi, chiar dacă asta înseamnă să-și riște viața.

La vârsta adolescenței apar probleme legate de identitatea de sine, de locul pe care îl ocupă în grupul de prieteni și sunt puține persoane cu care poate să discute aceste dificultăți, iar când părinții nu au timp să vorbească cu copilul, totul se desfășoară înăuntrul lui. În astfel de situații poate căuta înțelegere în altă parte și sprijin în altceva.

De aceea este important să acordăm copiilor cât mai mult timp să stăm chiar și 5 minute zilnic de vorbă, să îi ascultăm, să le înțelegem stările prin care trec, să îi ajutăm să depășească mai ușor situațiile dificile.

Chiar dacă le oferim copiilor tot ce-și doresc, tot ce au nevoie, ca să nu le lipsească nimic, trebuie să nu uităm că de cele mai multe ori, copiii nu au nevoie doar de bani, ci de dragostea părinților, de prezența lor, de o privire înțelegătoare. Au nevoie să fie ascultați, au nevoie să știe că întrădeavăr ne preocupă situațiile de viață prin care uneori trec și că suntem alături de ei. Vor ști toate lucrurile astea doar dacă îi vom înconjura de sprijinul și de dragostea de care au nevoie.

„Îmi cresc singur(ă) copilul ...”

Într-o familie în care există un singur părinte, ca urmare a divorțului sau a decesului celuilalt, consumul de tutun, alcool sau droguri poate să apară foarte ușor. Copilul se poate simți vinovat pentru divorțul părinților sau pentru decesul acestora. Se întâmplă de multe ori ca părintele cu care a rămas să nu fie cel mai apropiat de copil sau, mai grav, să-l considere vinovat pe acesta pentru evenimentele din familie.

Această situație este la fel de grea, atât pentru părinte cât și pentru copil. Părintele se simte depășit, are sentimente de vinovăție, se simte singur și deprimat. Dar nu trebuie să treacă singur prin toate aceste încercări ale vieții, mai ales când copilul are acum atâta nevoie ca părintele să-I fie aproape.

Dacă vă aflați într-o astfel de situație, puteți apela la specialiști (consilier școlar, psiholog, serviciile de protecția copilului și cele de asistență socială), care vă pot ajuta să treceți mai ușor peste astfel de dificultăți. În plus, chiar dacă pare nedrept, trebuie să fiți responsabil pentru bunăstarea copilului, deci trebuie să reușiți să faceți față situației cât mai bine pentru amândoi

BIBLIOGRAFIE

- A. Cosmovici, L. Iacob, Psihologia socială, Ed. Polirom Iași, 1998
Băban Adriana, Consiliere educațională, Ed. ASCR ,Cluj Napoca,2009
Eu și copilul meu- Ghis pentru consilierii școlari

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASĂ

Liceul Tehnologic Ing. Ionete Aurelian Malu mare, Dolj
Profesor Pепенaru Florentina Corina

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri! Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PREȘ. PERȚEA ANAMARIA
PROF. ÎNV.PREȘ. IORDACHE IONELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor

PATCAN CONSUELA – MEDANA COLEGIUL DE SIVICULTURĂ ȘI AGRICULTURĂ ”CASA VERDE” TIMIȘOARA

Multe persoane au convingerea că, în societatea de astăzi, este din ce în ce mai greu să crești copii sănătoși din punct de vedere emoțional. Cu toate acestea, ne dorim extrem de mult să reușim acest lucru. Primul și cel mai important lucru pe care îl putem face noi, părinții, pentru a asigura sănătatea emoțională a copiilor noștri este să le oferim iubirea de care au nevoie. Căci, dacă cei mici simt că sunt iubiți sincer de către părinți, ei vor fi mai receptivi la sfaturile lor, susțin Gary Chapman și Ross Campbell, autorii cărții „*Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor*”. Această lucrare ajută părinții să înțeleagă nu doar nevoile profunde ale copiilor, ci și cât de simplu este să satisfacă aceste nevoi pentru ca cei mici să fie fericiți. „*Pentru ca un copil să se simtă iubit, trebuie să învățăm să vorbim limbajul său unic de iubire. Fiecare copil are un fel special de a percepe iubirea*”, spun autorii cărții.

Fiecare copil are nevoie să fie iubit diferit, deoarece fiecare copil are personalitatea lui și percepe diferit iubirea. Nevoia de iubire a copilului se află la baza tuturor celorlalte nevoi. Prin felul în care ne exprimăm iubirea față de copil acesta învață să o exprime mai departe. Studiile arată că baza emoțională a copilului se formează în primele 18 luni de viață, în special în relația mamă-copil. Baza iubirii formată în primii ani de viață influențează capacitatea copilului de a învăța și de a se dezvolta complet. Studiile arată că starea emoțională a părinților, relația dintre ei și, în special, starea emoțională a mamei, influențează fetusul.

De fapt, sunt 5 limbaje ale iubirii copiilor, susțin autorii mai sus-amintiți: *mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile și serviciile*. De regulă, o persoană are unul sau două limbaje principale, în care se simte iubit. De exemplu, un copil pentru care limbajul principal de iubire este timpul acordat, nu se va simți iubit atunci când părinții nu au timp de el, nu se joacă împreună cu el, nu fac activități împreună, și asta indiferent câte cadouri i-ar aduce sau câte cuvinte de încurajare i-ar spune. În schimb, atunci când știi care este limbajul principal de iubire al copilului și ai grijă, chiar și în graba cotidiană, să-i arăți iubirea exact în acel mod, te asiguri că cel mic se va simți iubit. Iar atunci când se simte iubit, vei comunica mai ușor cu el. Totuși, asta nu înseamnă că poți exclude și celelalte forme de manifestare a iubirii părintești. Copilul are nevoie de fiecare în parte, însă cu un accent special pe unele dintre ele. De fapt, ideal ar fi ca noi, părinții, să învățăm să ne exprimăm în toate limbajele iubirii și să facem acest lucru în mod constant. În caz contrar, rezervorul iubirii copilului, cum îl numește autorul Gary Chapman, se va goli și copilul nu se va mai simți iubit. Iar, când nu se simte iubit, copilul poate avea diverse comportamente neplăcute.

Dacă unii părinți își pot da seama imediat care sunt nevoile emoționale ale copiilor, alții au nevoie de mai mult timp și de mai multe instrumente pentru asta. Însă, este chiar mai simplu decât pare. În primul rând, observă cum anume își manifestă iubirea copilul tău. Cel mai probabil, acesta este și modul în care și-ar dori și el să primească iubirea ta. În al doilea rând, apleacă-ți urechea la reproșurile pe care ți le face, deoarece în spatele lor se ascunde o nevoie emoțională nesatisfăcută. În al treilea rând, dacă ai un copil mai măricel despre care nu știi cum își dorește să primească iubirea, îl poți întreba direct dacă se simte iubit de către tine.

Este esențial să descoperim canalul principal prin care un copil primește și înțelege iubirea, deoarece, neștiind acest lucru, putem să respingem inconștient modul prin care el se simte cel mai iubit și să-i creăm frustrarea și neliniștea de a nu se simți iubit, de a se simți chiar abandonat sau neglijat. Știind canalul principal prin care copilul se simte cel mai iubit, putem fi atenți în această direcție și putem reacționa, de fiecare dată, când copilul nostru are nevoie de a primi iubire în cel mai plăcut mod perceput de el, în modul prin care înțelege cel mai bine iubirea primită, în modul în care se simte cel mai iubit.

Exprimarea iubirii contribuie la dezvoltarea creierului copilului, precum și la crearea unor conexiuni valoroase între neuroni. Mulți din copiii ținuți în brațe frecvent și constant se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional. O sărutare pe frunte, o îmbrățișare, o mângâiere pe spate sau pe braț, o strângere de mână, toate sunt semne de iubire prin care copiii se simt valoroși și importanți pentru adulții din viața lor. Dacă părinții mențin plin rezervorul emoțional al copilului, acesta va crește cu o stimă de sine armonioasă și cu o identitate sexuală sănătoasă. Copiii au nevoie de mângâieri fizice în

fiecare zi. Când principalul limbaj de iubire al copilului este **mângâierea fizică**, acesta va însemna pentru el canalul principal de receptivitate, înțelegere și exprimare a iubirii. Pentru acest copil, mângâierile fizice sunt mult mai importante decât rostirea cuvintelor “te iubesc”, timpul petrecut împreună, un cadou sau repararea bicicletei.

Cuvintele blânde, tandre și cele de încurajare au un rol esențial în viața copilului, îl hrănesc emoțional și îi dau sentimentul valorii de sine și al siguranței. Prin aceste cuvinte copilul înțelege cât de valoros și important este el în viața familiei. Dacă însă cuvintele sunt folosite cu asprime, exprimând frustrarea, pedeapsa și învinuirile, acestea toate vor afecta încrederea și siguranța de sine a copilului. Copiii primesc mesajele emoționale încă înainte de a înțelege cuvintele. Ei percep foarte bine tonul vocii, blândețea, atmosfera calduroasă, mimica și gestica. Cuvintele “te iubesc” trebuie exprimate, întotdeauna, fără să fie urmate de formulări condiționate.

Pentru cei care au ca principal limbaj de iubire **timpul** acordat, aceștia se simt cu adevărat iubiți când primesc din partea adulților atenție totală. Toți copiii au nevoie de prezența totală a părinților. Acest timp de calitate petrecut împreună reprezintă cel mai minunat cadou pe care și-l doresc, și de care au cea mai mare nevoie, deoarece le satisface nevoia iubirii necondiționată. În acest context, contactul vizual plin de blândețe, afecțiune, înțelegere, are un rol esențial. Aceste priviri îl asigură pe copil că este iubit, acceptat și că se află în siguranță. Timpul acordat presupune și împărtășirea sentimentelor, a nevoilor și a gândurilor. Poveștile și conversațiile sunt instrumente esențiale în petrecerea timpului împreună.

Copiii care au ca principal limbaj de iubire **darurile** vor fi foarte atenți la mici detalii, precum felul în care sunt împachetate cadourile, cât de original sunt făcute. Vor fi entuziasmați și vor discuta despre hârtie, despre cât de bine arată, pentru că toate aceste mici detalii pentru ei simbolizează grija, iubirea și atenția voastră. La primirea darului, acești copii au nevoie să primească atenție necondiționată. Pentru ei pot fi cadouri oricât de mici, însă fiecare din acestea le amintește că sunt iubiți.

Pentru copilul care are ca principal limbaj de iubire **serviciile**, rugămintea lui de a-l ajuta să repare bicicleta sau să coase rochia păpușii sunt, de fapt, nevoi de iubire și conectare pe care le simte în acel moment. Serviciile oferite copiilor cu iubire necondiționată, și nu din obligație sau sub formă de răsplată, îi învață pe copii ca, la rândul lor, să le ofere în același mod și celorlalți.

Deși este important să descoperim principalul limbaj de iubire al copilului, pentru a-i darui și exprima iubirea noastră necondiționată în modul prin care el o înțelege și o primește cel mai bine, nu trebuie uitate celelalte patru limbaje, sau să rămânem fixați pe unul singur. Copiii trec prin schimbări diverse în etape diferite de vârstă și e important să fim atenți la cum își exprimă ei iubirea față de ceilalți și la cererile pe care le fac pentru a o primi. Așa putem vedea că preferințele prin care își doresc să primească dragostea adultului se schimbă. E important, deși cunoaștem limbajul principal de iubire al copilului nostru, să ne exprimăm iubirea față de el în toate cele cinci limbaje, învățându-l astfel să dăruiască la rândul-i propria iubire, în modurile preferate de ceilalți.

Cei șapte ani de acasă

Profesor în învățământul primar Péterfi Antónia - Imola Școala Gimnazială „Tompá László”, Odorheiu Secuiesc

Când vorbim despre „cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Familia și mediul familial determină viața copiilor mici, adică sunt definitorii pentru formarea lor ca adulți. Părinții noștri ne dau model ca să avem succes în viață. Copilul, preșcolarii și școlarii mici aproape nu-și pot imagina viața fără familiile lor, cu toate că lor le place mult și jocul cu colegii. Ei trăiesc viața obișnuită de toate zilele, în care se dezvoltă în primul rând familia. Desigur familia își adaptează programul zilei la activitățile copilului. Părinții trebuie să rezolve cum să ia copilul de la grădiniță sau de la școală și să-l ducă acasă. Pentru copii mai mici este important să fie cât mai mult timp în familie, să ia masa, să fie programe comune. Cum cresc copiii, devin importanți prietenii, dar copilul care trăiește într-o familie normală devine mult mai sigur pe sine în fața prietenilor. Pentru toți copiii este important să fie în spatele lor o familie cu multă înțelegere. Ei au nevoie din când în când să vorbească cu frații și cu părinții despre lucruri importante. Comunicarea este foarte importantă, pentru că ajută formarea imaginii de sine.

Sunt norocoși copiii care trăiesc într-o familie în care există timp pentru fiecare, timp pentru excursii comune, evenimente culturale și conversații bune.

Dacă familia este primul mediu educativ, școala este primul factor de socializare instituționalizat.

Ce putem face noi ca învățători? Orice părinte își dorește să aibă un copil inteligent, sociabil, lipsit de complexe. Nu toți copiii ajung să gândească și să acționeze așa cum și-ar dori părinții lor, pentru că nu toți au fost educați în aceeași manieră și nu toți au fost receptivi în aceeași măsură în modelul socializat impus. Părinții sunt modele pentru copiii. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe în clasă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Trebuie să-i învățăm pe copii să comunice, să-și spună frustrările, trăirile, nevoile, astfel încât să îi putem ajuta în rezolvarea situației. Una dintre cele mai bune metode de a-l face să se oprească din țipăt e să rămânem calmi. În felul acesta îi arătăm că nu ne afectează prea mult comportamentul lui. În schimb, dacă ne enervăm, nu facem decât să îi alimentăm furia. În discuțiile și disputele cu copiii nu vom permite nimănui să intervină, deoarece el va înțelege că indiferent ce va face va găsi o salvare în persoana respectivă, iar autoritatea noastră va fi subminată, copilul ne mai punând mare preț pe sfaturile noastre.

Copilul apreciază și ascultă cu mai mare atenție dacă folosim un ton neutru atunci când i ne adresăm. În loc să-l pedepsim pentru comportamentul lui inadecvat, îi vom oferi o nouă explicație a consecințelor faptei sale.

Fiind învățătoare la clasa pregătitoare pot spune că educația realizată de părinți până la momentul intrării copilului în școală contează foarte mult.

Elevul sosește la școală încărcat cu toate problemele lui personale și familiale, care determină, în parte, natura relațiilor lui cu școala. Însă școala poate fie să accentueze conflictele afective preexistente, fie, dimpotrivă, să colaboreze în mod eficace la soluționarea lor, de altminteri fără să le evoce.

Bibliografie

Golu Pantelimon, Zlate Mielu, Verza Emil, *Psihologia copilului*, EDP, București, 1997

Cei 7 ani de acasa si comportamentul copilului

Prof. înv. preșcolar Petre Daniela
Grădinița cu program normal Hârsești

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu,

în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cert este ca educatia trebuie sa existe, doar ca fiecare copil are ritmul sau de evolutie, iar obligativitatea a devenit nitel desueta, asa ca la 7 ani unii copii sunt de pus in rama iar altii...mai putin. Cred in sa ca nu trebuie sa mai facem comparații Educatia copilului are la baza o serie de reguli care formeaza ansamblul educational. Fie ca este vorba despre viata de acasa, fie ca vorbim despre educatia de la gradinita sau scoala, copilul trebuie invatat sa inteleaga si sa respecte regulilele de comportament sau de interdictiile pe care i le stabilesc parintii sau educatorii.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Scoala Gimnazială Nr.1 com. Reditu, jud Galați
Prof.înv.primar PETREA MIHAELA

„Copilăria e o lume aparte pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc,

la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebăat ce a făcut la grădiniță/școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfactice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

În ziua de astăzi, expresia “Cei șapte ani de acasă ” a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfațul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuiri lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

BIBLIOGRAFIE

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRAȘCOLARĂ MAMĂ, SCUMPĂ MAMĂ

Prof. înv. primar Pîrlea Ana Maria
Școala Gimnazială Măicănești, Vrancea

Cei șapte ani de acasă constituie baza educației copiilor, astfel că pe parcursul anilor de școală legătura cu familia are o importanță deosebită. Prin urmare, periodic desfășurăm activități diverse cu scopul de a menține și dezvolta parteneriatul dintre școală și familie.

Proiectul educațional „MAMĂ, SCUMPĂ MAMĂ!”, s-a desfășurat în perioada 7- 8 martie și a urmărit dezvoltarea sentimentului de dragoste în rândul celor mai mici dintre noi, a copiilor, față de ființa care le-a dat viață, „MAMA”.

Data/perioada: 7-8 martie 2018

Clasa: a II-a

Tema activității: „Mamă, scumpă mamă”

Obiective propuse:

1. cunoașterea semnificației mărtisorului și Zilei Internaționale a Femeii;
2. caracterizarea mămicii prin intermediul desenului și al unei fișe
3. stimularea potențialului artistic și creativ al școlarilor;
4. dezvoltarea capacității de sensibilizare a copiilor pentru a deveni purtători și păstrători ai semnificației mărtisorului și Zilei Internaționale a Femeii;

Resurse:

a) umane: prof. Pîrlea Ana Maria, elevii clasei a II-a, părinți, bunici.

b) de timp: două zile: 7-8 martie

c) materiale : aparat foto, costume, carton colorat, mărtisoare, flori, felicitări, tablouri, cd, laptop, videoproiector, creioane colorate, acuarele, perforatoare cu model, foarfece, lipici, semințe diverse, flori uscate, etc.

TEMATICA ACTIVITĂȚILOR DESFĂȘURATE

NR. CRT.	TEMA ACTIVITĂȚII	LOCUL DESFĂȘURĂRII	RESPONSABIL PARTICIPANȚI
1	Cunoașterea celor mai frumoase maxime și cugetări despre mama, și a câtorva legende: -Legenda ghiocelului -Legenda lăcrămioarei -Legenda mamei -Când Dumnezeu a creat mamele 7 martie	Sala de clasă	Prof. Pîrlea Ana Maria -elevii clase a II-a
2	Cunoașterea istoricului Zilei Mamei și a calendarului obiceiurilor lunii martie -prezentare power point 7 martie	Sala de clasă	Prof. Pîrlea Ana Maria - elevii clase a II-a
3	Confectionarea felicitărilor/ tablourilor pentru Ziua Mamei -8 martie	Sala de clasă	Prof. Pîrlea Ana Maria - elevii clase a II-a
4	Realizarea unei expoziții cu felicitările/ tablourile confectionate; 8 martie	Sala de clasă	Prof. Pîrlea Ana Maria -părinți, bunici, elevii clase a II-a
5	“Mama,scumpa mama!”-program artistic dedicat mamei. 8 martie	Sala de clasă	Prof. Pîrlea Ana Maria -părinți, bunici, elevii clase a II-a

Rezultate așteptate:

- ✓ copiii participă la confectionarea de felicitări, tablouri, diverse ornamente specifice lunii martie ;
- ✓ elevii își largesc orizontul cunoșterii prin lecturarea unor legende specifice perioadei, unor maxime și cugetări:
- ✓ elevii lecturează în fața mămicilor și a bunicilor câteva versuri dedicate acestora:
- ✓ elevii și mămicile primesc diplome

Evaluarea activității:

- ✓ Chestionarea invitaților : întrebări de identificare a reacției participanților la activitate.
- ✓ Expoziție cu felicitări/ tablouri de 8 martie.
- ✓ Album fotografic cu imagini surprinse în timpul activității
- ✓ Diseminarea rezultatelor proiectului în cadrul ședinței comisiei metodice a învățătorilor.

Importanța celor șapte ani de acasă

Învățător, Elena Camelia Pîrlea
Școala Gimnazială, comuna Urecheni, Jud. Neamț

Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă.

Valeria Mahok (decembrie 2014)

„*Cei șapte ani de acasă*” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată.

Cei șapte ani de acasă se leagă de educația pe care o primește fiecare acasă. Înseamnă ca o familie să fie întreagă, părinții să-și educe copiii, pentru a avea un simț, respect, corectitudine: să nu furi, să nu jignești. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației.

Pentru copii și pentru viitorii cetățeni ai societății, anii petrecuți în sânul familiei sunt foarte importanți. Este foarte important, de asemenea, ca cei care educă, părinții, să fie riguroși cu ei înșiși, pentru că fiecare copil ascultă sfaturile părinților, dar observă în primul rând gesturile părinților. O perioadă ascultă de cuvânt, dar pentru copii este esențial exemplul faptei. Biserica ar trebui să pună un accent deosebit pe educația copiilor. În fiecare predică, slujbă și sfat al preoților către credincioși ar trebui să se sublinieze importanța educației, a atmosferei familiale și, de asemenea, importanța comunicării cu copiii. Educația sau, în sens contrar, lipsa de educație are implicații majore, enorme în viitorul fiecărei persoane.

Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând. Cred că esențial este să fim simpli cu copiii noștri, să îi învățăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine și rău, frumos și urât. Trebuie să învățăm să dăm și să primim mai târziu. Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu.

În „*cei șapte ani de acasă*” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual - cognitivă etc.

Expresia „*cei șapte ani de acasă*” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații.

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

BIBLIOGRAFIE

1. *Cum să ne creștem copiii?*, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
2. <https://www.google.ro>

„ Cei șapte ani de acasă”

Prof. inv. Primar Pîrșan Ionela Cătălina
Școala Gimnaziala Bădulești – Crângurile
Clasele pregătitoare – I - II

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva „sfaturi” în acest sens:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

- Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Pana la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuos, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Pana la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aibă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din

colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de baza la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la gradiniță, de pe stradă . Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Intre 8 și 10 ani, este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului . Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stanjenit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROF. PLĂSTOI GLICHERIA-IRINA
LICEUL TEHNOLOGIC ROȘIA-JIU
JUDEȚ GORJ**

„Educația unui popor se judecă după ținuta de pe stradă. Văzând grosolania pe stradă ești sigur că o vei găsi și în casă.” Edmondo De Amicis

Familia reprezintă primul spațiu formativ și mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei- căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului etc.

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil sau pe lângă copil* este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Bibliografie

Jinga, I., Istrate, E., Manual de pedagogie, București, Editura ALL Educațional, 1998.
Popovici, D., Sociologia educației, Iași, Institutul European, 2003.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor Podovei Marcela
Liceul Tehnologic Ștefan cel Mare și Sfânt Vorona, Botoșani

În toate tratatele de specialitate, *cei șapte ani de-acasă* sunt considerați fundamentul unei evoluții psiho-energo-sociale sănătoase a individului. Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață. Perioada aceasta este considerată culmea achizițiilor, copilul având acum o imensă capacitate de memorare și însușire. Educația primită în primii ani de viață presupune însă, un cumul de factori. Contribuie astfel, în egală măsură, familia, mediul înconjurător (cămin, jucării, experiențe, etc.) și mai apoi grădinița. Dacă aceștia au un impact pozitiv asupra copilului, vor asigura transformarea lui într-un adult cu un caracter puternic și echilibrat, capabil să se integreze cu succes în societate și să genereze acte responsabile.

Expresia *cei șapte ani de-acasă* își are originea în faptul că, în cea mai mare parte, educația pe care o primește copilul în această perioadă provine din partea familiei. Mai ales, în primii trei ani de viață, aportul membrilor familiei în dezvoltarea celui mic este esențial. Copilul este acum ca un burete gata să absoarbă orice informație cu care intră în contact. Acum învață să vorbească, să se raporteze la lucrurile din jurul lui, dar, mai ales, la persoanele care-l înconjoară. Este perioada în care el începe să-și contureze personalitatea și caracterul prin comportament, atitudini, limbaj, devenind oglinda familiei. Fiecare adult este acum un model de la care copilul poate prelua calități sau defecte pe care să și le însușească ca fiind norme ale unei conduite de viață. Așadar, membrii familiei trebuie să afișeze, atât față de copil, cât și față de ceilalți adulți, un comportament moral. Cel mic este un foarte bun observator, intuind raportarea la diverse aspecte ale realității chiar din gesturile, atitudinea sau din tonalitatea vocii celor mari. Astfel, nu este suficient doar să i se spună copilului cum să vorbească, cum să se adreseze, cum să se comporte, ci și exemplul personal al adulților este la fel de important. Aceștia trebuie să-și controleze exprimarea sentimentelor negative, în special a furiei, frustrării, vinovăției, etc., în așa fel încât, acestea să nu predomine în educația celui mic.

În *cei șapte ani de-acasă* copilul asimilează cele mai importante atribute ale personalității viitorului adult. Părinții, frații, bunicii sau unchii trebuie să-i fie exemplele cele mai bune, fiind totodată persoanele cele mai apropiate și mai de încredere. Mama reprezintă încă din primele zile universul copilului. Ea îi va arăta iubirea, blândețea, bunătatea, seninătatea, dăruirea și chiar religiozitatea. Primele tonalități ale comunicării din vocea caldă și suavă a mamei vor fi deprinse. Tatăl este cel care, ținându-l pe brațe, îi va transmite putere, încredere, statornicie și curaj. Frații îl vor învăța să socializeze, să lege prietenii, să răspundă și să se implice în jocurile lor. Bunicii au o mare importanță în educația primară a copilului. Întotdeauna dispuși să răspundă cu grijă și atenție sporită nevoilor celui mic, aceștia sunt preferați pentru plimbările în aer liber. Ei sunt cei care îi descoperă lumea înconjurătoare, îi arată cerul albastru, păsările, copacii înalți, îl învață să miroasă florile, să alerge după fluturași și chiar să spună primele poezii. Tot ei, prin natura experienței lor de o viață, au răbdarea necesară să-l corecteze cu blândețe de câte ori greșesc. Alături de părinți, și bunicii îl învață pe cel mic cum să se adreseze celor din jur, dezvoltându-și bunul simț. Acum copilul învață să salute civilizatul prietenii și persoanele mai mari, să ceară să i se îndeplinească o nevoie, să mulțumească sau să ofere ajutor. Acum se pun bazele unui comportament manierat, echilibrat și responsabil. În mediul familial, în această perioadă, copilul deprinde și normele de igienă, care îl vor ajuta să-și păstreze sănătatea, să fie curat și ordonat. Unele dintre însușirile dobândite în acești ani se păstrează pentru tot restul vieții, cum ar fi cooperarea, altruismul sau atitudinea pozitivă. Altele pot influența pe viitor evoluția caracterului.

Privind asupra tuturor acestor lucruri, educația copilului în primii ani de viață poate părea apăsătoare. Adulții nu trebuie, însă, să resimtă ca pe o corvoadă comportamentul exemplar pe care îl vor afișa în fața celui mic, ci acesta trebuie să devină un mod de viață. Copilul va înțelege în scurt timp dacă părinții se comportă corect doar în fața lui și astfel va deprinde și el un tip de conduită disimulată. Bineînțeles, pe lângă bazele puse de familie își vor aduce contribuția și programele de grădiniță. Acestea vor asigura un model de micro-societate în care cel mic va pune în aplicare comportamentul însușit acasă. Astfel, părinții pot avea un feed-back în ceea ce privește educația oferită de ei și pot aduce schimbările necesare.

Toate aceste aspecte vor prinde contur și vor caracteriza copilul pe viitor în toate actele sale. Vor influența modul în care se va raporta la ceilalți, la experiențele pe care le va trăi, la relațiile pe care le va forma. În funcție de manifestarea lor, cei din jur vor putea spune despre el dacă are sau nu *cei șapte ani de-acasă!*

Importanța celor 7 ani de acasă

Prof. pt. învă. primar: Poduț Lia Dorina Irina
Școala Gim. "Ioan Slavici" Tăuții de Sus, Maramureș

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obișnuiește-l de mic cu bunele maniere. Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fie, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Expresia care face referire la cei 7 ani de acasă este deja cunoscută tuturor.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Ca părinte, cu siguranță nu ne dorim un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol “nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Obișnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. “Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau “dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât “Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învață-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul “dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că românii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Explică-i despre bunele maniere în public

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comeseilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. învă. primar Pomîrleanu Elena
Școala Gimnazială "Mihail Andrei" Buhuși

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, familie sau adopție.

În societatea românească suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Filozoful John Locke susține că ființa umană se naște "tabula rasa", fără nicio capacitate de înțelegere și cunoaștere. El afirmă că oamenii au puține limite biologice impuse, iar comportamentul și calitățile sunt rezultatul învățării din cadrul procesului de socializare. Fără a diminua importanța eredității, trebuie precizat că în viața noastră și, mai ales în primii ani de viață, contactul cu ceilalți membri ai societății este vital.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil "are cei 7 ani de acasă" ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc "cei 7 ani de acasă." Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îdezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Interacțiunea socială din această perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea normală din punct de vedere biologic, psihic și social. Fără socializare, disponibilitatea omului de a folosi și crea semne și simboluri rămâne nerealizată. Capacitatea omului de a învăța este direct legată de capacitatea lui pentru limbaj. În calitatea sa de vehicul pentru cunoștințe și atitudini, limbajul este factorul cheie în crearea societății umane. El face posibilă depășirea granițelor limitate ale biologicului pur, comunicarea ideilor, interacțiunea simbolică de care depinde societatea umană. Acest punct de vedere este puternic susținut de studii efectuate asupra copiilor lipsiți de contactul uman. Contactele umane și afecțiunea au rol deosebit în învățarea comportamentului uman. Lipsa acestora face ca un copil să nu poată învăța elementele rudimentare ale comportamentului uman, dezvoltarea sa fiind încetinită pentru totdeauna.

Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, în realitate numeroase diferențe în modul în care fiecare familie își socializează

copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă), de categoriile socio-profesionale ale părinților, de rezidență etc.

Familia este cea care ne oferă o poziție în societate, determină atribuirea de statusuri precum rasa și etnia și influențează alte statusuri precum religia și clasa socială.

Calitatea educației primite în familie – acei „șapte ani de acasă”- depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el. Până la trei ani copilul învață „ce este bine” și „ce este rău”, dar aceasta o face în mare parte prin imitație (reproduce comportamente ale adultului). De foarte multe ori la această vârstă pot apărea manifestări de încăpățănare și protest, adultul prin tactul lui poate influența conduita copilului. Mai târziu, în perioada preșcolară (3-6 ani), evoluția ființei umane, prin multiplicarea relațiilor ei cu adulții, necesită modelarea personalității. La această vârstă copilul este mai impulsiv, capabil de emoții și sentimente, deseori își manifestă dorința în contradicție cu posibilitățile sale și cu cerințele adulților. Nu trebuie uitat că acum copiii își pot însuși noțiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, credință, încrederea în sine, etc.

În familie învățăm să fim umani. În socializarea realizată la nivelul familiei, imitația are un rol important, mai ales în primii ani de viață, când este dominantă.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne)”.

Cei șapte ani de-acasă

Prof. Ponyori Nicolae

Liceul Teoretic "Mircea Eliade" Lupeni-Șc. Gimn. Nr.2

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obișnuiește-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurcă mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar bună creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Ce faci și ce nu faci

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Ține minte aceste sfaturi:

Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru că problema să se rezolve.

Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", spune-i: "Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zbiară prin casă, nu-i spune: "Încetează cu țipetele în casă", ci fii mai blândă, că să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea în casă".

Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o rețea scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia asta verde", tu corectează-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

Fii înțeleghătoare și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de mătur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, darămite ei...

Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critică în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeală a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

Fii consecventă. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu că să învețe ceva!

Până la 3 ani

Chiar dacă cel mic este năzuos, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsă de maniere-este o etapă firească a dezvoltării sale. Până la vârstă de 3 ani nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una-două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua" și "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie. Astfel, nu uită că, după ce îi oferi paharul cu apa pe care ți l-a cerut, să îi amintești: "Acum, spune mulțumesc". Fii un bun exemplu pentru el-comportă-te calm și manierat, fără țipete și expresii deplasate și adresează-te politicos atât lui, cât și celorlalți din casă. Astfel, devii tu însăși un exemplu. Pe de altă parte, nu uită să îl feliciți și să îl lauzi ori de câte ori micuțul se dovedește bine crescut.

Între 3 și 5 ani

Cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de 3 sau 4 ani să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joacă este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir.

Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prăjiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Gândește-te la situațiile cu care te confrunți tu zi de zi și vei găsi pentru el

numeroase roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur. Folosește-te și de povești, de cărți cu imagini, de muzică sau casete video cu desene animate.

Între 5 și 7 ani

O data ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversări, etc. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemplele din viață de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă, dar fără să faci pe profesoară. Nu îl amenință, folosind expresii ca: "Să nu te prind că faci vreodată că Andrei, că îți rup urechile". Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Între 8 și 10 ani

Este vârstă la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului tău. Metodă pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsă de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categorică. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, nu mai are voie o luna să vadă nici un film, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare (în vizită, la o aniversare, etc.) s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă, cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critică de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stânjenit dacă i se face morală în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Ce ar trebuie să știe:

Până la 3 ani

- să salute și să răspundă la salut ("bună ziua", "bună seară", "la revedere")
- să spună "mulțumesc", "te rog", "cu plăcere"
- să dea mână cu cineva

Între 3 și 5 ani

- să spună "Pardon"
- să bată la ușă când intră într-o încăpere
- să ceară permisiunea ("Mami, îmi dai voie să..." sau "Pot să...")
- să folosească batistă

Între 5 și 7 ani

- să răspundă cuviincios la telefon-să se prezinte, să nu țipe în receptor și să nu lase interlocutorul să aștepte la telefon
- să își ceară scuze atunci când greșește
- să știe să ofere și să primească un dar
- să nu întrerupă conversația adulților
- să întrebuințeze corect tacâmurile

Între 8 și 10 ani

- să respecte bunele maniere la masă (să nu soarbă, să nu plescăie, să nu țină coatele pe masă, să nu se întindă peste masă, să nu gesticuleze cu tacâmurile, să nu mănânce cu cuțitul, etc.)
- dacă primește o cutie de bomboane, politețea îi cere să o desfacă și să îi servească pe ceilalți
- să nu dea replici răutăcioase despre colegi (și, în nici un caz, când aceștia sunt de față)

MĂRȚIȘORUL

Cei șapte ani de acasă

Prof. învă. primar POP ELENA

Școala Gimnazială Somușca – structură

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CLEJA – jud. Bacău

Fiecare primăvară pe meleagurile noastre vine cu zâmbetul zilei de 1 Martie. Cultura oferirii mărțișorului face parte din cei șapte ani de acasă. Îmi amintesc că primul mărțișor primit de mine a fost făcut de bunica mea. Ea a cumpărat fire de mătase albă și roșie, le-a împletit prin răsucire, apoi a lăsat firele să curgă pentru a se îndrepta, a făcut fundița pe o floare uscată de „Nu mă uita” și mi-a pus-o în piept. Am primit sfatul să port mărțișorul până înfloresce primul copac în livadă, apoi să iau ața de mărțișor să o leg de o crenguță ca să cresc mare și să înflorească precum pomul în fiecare an. Atunci aveam vreo patru anișori.

Faptul că am văzut cum se face un mărțișor a fost o provocare, mai târziu am fost la școală și am văzut tot felul de ornamente care leagă ața alb-roșie: flori, coșari, trifoi cu patru foi, păpușele mici, ornamente din cele mai diverse. Dorința de a crea mărțișoare a devenit mare pentru că îmi plăcea să dăruiesc. Am început să realizez în joacă ațe alb-roșii, apoi să croșetez floricele cu aceleași culori.

Acum împreună cu elevii mei realizez mărțișoare și ne bucurăm să le dăruim, astfel simțim primăvara cu schimbările ei!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Ed. Popa Elena Crina
Grădinița cu P. P. nr. 13 Focșani

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne depășește atitudinea sau comportamentul unei persoane ori al unui copil, ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament

– limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
– modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecventa in realizarea unei sarcini
- concentrare a atentiei
- perseverenta in realizarea uneri sarcini
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii. Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă

Școala Gimnazială Brătilești Com. Brăești, jud. Buzău Prof. înv. Primar Popa Florentina- Alina

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații.

Așadar, fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

- *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
- P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
- Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
- www.copii.ro
- www.scribd.com
- www.didactic.ro

ROLUL CELOR „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...”

Prof.Popa Florina
Școala Gimnazială Nr.2 Picior de Munte

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de calmitate, răbdare, înțelegere, copilul se va putea adapta ușor în orice grup social.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoană unică, independentă, funcțională.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Studiu asupra caracterului în cinci pași

Popa Monica Daniela,
prof. limba română la Școala Gimnazială „Ion Luca”,
structură a C.T. „Dumitru Mangeron”, Bacău

Pe cât de diferite între ele, cele cinci tipuri – prezentate în aceste cinci portrete – sunt strâns legate prin faptul că trăsăturile care le caracterizează și manifestările corespunzătoare acestor trăsături aduc prejudicii atât celor care se înscriu în aceste tipuri, cât și celor din jurul lor.

Obrăznicia, încăpățânarea, lașitatea, îngâmfwarea și lingușirea nu apar dintr-o dată; ele sunt consecințe ale unui îndelung proces de *modelare*, de ivire treptată a unor trăsături care sunt repudiate de oameni, stigmatizându-i pe purtătorii lor.

Reeducarea fiecărui dintre cele cinci tipuri, pe lângă unele măsuri specifice corespunzătoare trăsăturilor care le individualizează, presupune nu un regim special de viață și de activitate, ci, dimpotrivă, folosirea celor câteva măsuri specifice în cadrul unui regim normal, cu aceeași atitudine educativă pe care toți părinții trebuie să o aibă pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor lor.

Răspunderea părinților pentru acțiunea educativă care să înlătore de la copiii lor trăsăturile negative ce definesc cele cinci tipuri, este cu atât mai mare cu cât, o dată cu scurgerea anilor, copiii lor se apropie să treacă peste pragul intrării autonome în lume. Și, să nu-l treacă în nici un caz cu obrăznicie, cu încăpățânare, cu lașitate, cu îngâmfware, cu lingușiri, ci cu demnitate, cu responsabilitate, ca oameni pe deplin și integru formați.

Obrăznicia este greu de acceptat nu numai de către cei din jur, ci și de părintele însuși. Nu de puține ori am fost pusă – ca dirigintă – în situații conversaționale de tipul „*nu mai știu ce să-i mai fac, am aplicat toate metodele...*”, scuze patetice ale unor părinți care au înțeles obrăznicia ca pe o bună pregătire pentru viață, echivalând-o cu istețimea, cu inteligența, cu spiritul practic, crezând în zicala potrivit căreia „obraznicul mănâncă praznicul”. Aceștia trec cu indiferență peste încălcarea normelor de conduită de către copil și nu-și pun problema că încălcarea și necunoașterea acestora de către educabil îi va aduce – în timp – grave prejudicii atât lui, cât și celor din jurul său. Fiecare părinte se confruntă, la un moment dat, cu împrejurări specifice, chiar unice. Nu merg soluțiile „în general”, dar nici abaterile de la principii. Dacă treci cu vederea azi, mâine o obrăznicie pe temeiul că e încă mic copilul, că e timp pentru intervenții mai categorice, fisura s-a produs. Educarea „cumințeniei”, mai bine-zis educarea comportării civilizate nu are date fixe când se declanșează și se termină. Trebuie însă deosebită obrăznicia ca atare de alte abateri datorate necunoașterii normei (copilul care întinde el mâna primului adult, în chip de salut), unei situații de mare tensiune nervoasă (imposibilitatea de a răspunde la o întrebare sau răspunsul necuviincios datorat unei emoții puternice), unei stări conflictuale între părinte și copil (aroganța copilului care-și consideră jignită demnitatea de către părinte, având ca notă agravantă prezența la scenă a unei persoane străine). În corectarea unui comportament obraznic ajută sancțiunile, cu condiția folosirii lor adecvate: pedeapsa trebuie dimensionată în funcție de vina copilului, de abaterea comisă, cei care persistă însă în obrăznicie sunt întotdeauna mai aspru judecați. De aceea, *tratamentul* trebuie aplicat în familie unde copilul poate fi *izolat* de *microbii* săi contagioși.

Încăpățânatul, caracterizat printr-o permanentă și nejustificată opunere, are ca trăsătură dominantă persistența în atitudinile de opunere pe care le adoptă. Spre deosebire de îndărătnic, care spune, de regulă, *nu voi face asta!*, încăpățânatul spune *voi face ca mine!*, fiindcă, în vreme ce îndărătnicul este pasiv, refuzul său constituind un simplu refuz ușor de înlăturat, încăpățânatul se vrea activ, refuzul său fiind ferm, exprimând voința de a acționa numai ca el. Cadrul în care se manifestă cel mai adesea încăpățânarea derivă din relația părinte-copil. Aceasta include responsabilitatea pe care o are părintele față de copilul său: conduce activitatea copilului cu dragoste și autoritate, oferă sfaturi, recomandări, impune sarcini, stabilește reguli, ia măsuri de stimulare sau de sancționare ș.a. Încăpățânatul refuză toate cele enumerate mai sus, el intră în conflict cu autoritatea parentală, ignorând-o și nerespectând-o, ca modalitate de a-și construi o autoritate proprie. Copilul încăpățânat va deveni astfel un adult care își va manifesta autoritatea prin negarea celor mai elementare norme de conviețuire socială, cum sunt respectul reciproc, toleranța, înțelesul, principialitatea etc. Încăpățânatul nu este însă un om cu o voință chiar atât de puternică. Dimpotrivă, dacă nu vrea să facă așa cum îi cere altul, nici ca el nu prea face. El ar dori să acționeze altfel decât i se spune, dar regula generală este aceea de a nu prea

acționa. Spre deosebire de laș, de obraznic, de lingușitor, încăpățânatului îi place să i se spună astfel, căci pentru el este un semn că este socotit o „personalitate”. Uneori, încăpățânarea se datorează faptului că față de copil se impun pretenții exagerate din partea părinților sau pretenții neînțelese de copil. Unele remedii care ar putea da rezultate ar fi explicația cu răbdare, plasarea copilului încăpățânat în situația de a se confrunta cu rezultatele negative imediate ale atitudinii sale, introducerea în cât mai frecvente relații sociale, spre a-l scoate din izolarea în care se situează datorită atitudinii sale.

Lașul este cel care comite fapte reprobabile și îi lasă pe ceilalți să răspundă pentru consecințele negative care decurg din acestea. Lașitatea atrage după sine dispreț și revoltă. Ea este generată nu numai de lipsa curajului, ci și de absența demnității ca dimensiune a propriei personalități, cultivate strict prin educația oferită pe parcursul celor „șapte ani de-acasă”. Sursa lașității însă rămâne, la un prim nivel de observație, teama. E greu să-i pretindem curaj, spirit de răspundere, sinceritate unui copil agresat. Unei victime a fenomenului de bullying îi este greu să își învingă teama și să își recapete demnitatea. Totuși, nu putem trece cu vederea lașitățile copilului, oricât ni s-ar părea ele de lipsite de importanță. Dacă vom proceda astfel, el se va întări în această direcție, simțindu-se stimulat să folosească, de câte ori are prilejul, abile procedee necinstite pentru a scăpa de urmări temute. Nici un părinte nu trebuie să-și dozeze efortul în a lichida complet lașitatea copilului său, mulțumindu-se cu măsuri superficiale și cu consolări de tipul „*mda, avem un copil cam laș, dar...*”

Filosoful grec Teofrast definea **îngâmfarea** drept „disprețuirea tuturor celorlalți, în afară de propria persoană”. Îngâmfatul este cel care se înalță pe un soclu construit de sine însuși, de la înălțimea căruia îi privește pe ceilalți, gândind că nimeni nu merită respect și atenție din partea sa. Meșterirea primelor trepte ale soclului se face de către părinți care își supraapreciază odraslele în mod nejustificat, numindu-i nu pe numele lor adevărat de Ionică, Tudor, Ana etc., ci numai *Ceamai/Celmai* (frumos, deștept, talentat, isteț, plin de perspective). Îngâmfatul își taie, fără să observe, legăturile ce apropie firesc oamenii între ei; nu îl interesează soarta celorlalți, nu îl privește nimic din gândurile și ideile lor, nimic din ceea ce nu se referă la el, nu ajunge la el deoarece se consideră superior celorlalți, de neatins.

Lingușitorul, pe de altă parte, este mereu gata să spună ceva plăcut, să laude, să folosească „vorba dulce”. Este, neîndoielnic, un defect ce are un puternic miros de nesinceritate. În relația părinte-copil această atitudine este puternic susținută în familie, deoarece ea înmoaie inimi, generând îngăduință, dăruire exagerată atunci când în spatele ei nu se află un suport real, ci un anume interes din partea copilului. Trebuie să combatem o astfel de atitudine din comportamentul copilului nostru, deoarece ea este de cele mai multe ori generatoare de etichete sugestive, de tipul „periuță!”. Principala terapie a lingușelii este să nu ne lăsăm pradă ei, să nu satisfacem interesul copilului care caută să obțină ceva lingușind. Acesta este un bun prilej de a-l face pe copilul nostru să înțeleagă semnificația negativă a atitudinii lui, să prețuiască sinceritatea, demnitatea, să aibă curajul răspunderii, să își asume consecințele faptelor sale, să fie cinstit și combativ. Pentru cei mici, personajele din literatură aduc un plus de plasticitate, de convingere. Să ne gândim doar la cele trei fete ale împăratului din povestea „Sarea în bucate!” și să urmărim puterea exemplului.

EARLY EDUCATION SHAPES A CHILD'S PERSONALITY

Verona Popa
“Tudor Vladimirescu”
National Military Highschool
Craiova, Dolj

The Romanian phrase “Cei șapte ani de acasă” – literally translated as “The Seven Years from Home” is in fact an expression which refers to good family upbringing during the first seven years of early childhood, to the education that parents give to their children and it is generally used to describe the behaviour of a person in a particular context. This good upbringing received during the first seven years defines, for the most part, the future adult and his/her personality.

According to psychologists, each stage in a child's life, has its influence on his/her affective and intellectual development. The baby's needs and the way parents deal with them are important in the development of the baby. Rules of conduct are learned from the other family members. The family is the environment in which the child learns the rules of good behaviour, most often through imitation, rather than through conscious behaviour, at least in the early stages of his/her life.

The early years of childhood are essential in shaping a child's personality and in helping him to acquire the norms of proper social behaviour. The school will confirm and reinforce the rules already learnt from the family members. Several components of the good family upbringing received during the first seven years of early childhood can be identified: greetings, public behaviour, behaviour with friends, understanding of school rules, eating habits, tolerance, hygiene, respect, good manners when the children are on the street, behaviour around adults involved in a conversation, good manners around guests, whether they are children or grown-ups. All these are common sense rules that children ought to learn from their parents before they go to school. “The seven years from home” symbolize a mandatory standard that well-behaved children must comply with.

Education is necessary, but each child has its own pace and rhythm of evolution. Children's independence must be respected, because if there is always someone else to make the decisions for the child, he/she will either tend to choose the extreme solutions and try everything to assert his/her independence or he/she will avoid everything out of an abundance of caution. If in the past, politeness was highly praised, nowadays parents are advised to teach their children to take responsibility for their actions and their decisions. Socializing, assuming responsibilities and expressing feelings and emotions are some of the skills a child has to acquire in the first seven years at home. Parents are the first and the main role models that children follow and look up to. The education received in the first seven years at home differs from the education a child received fifty years ago. The values have changed. If in the past politeness was valued and ranked among the priorities, nowadays what ranks first is the sense of responsibility and taking the initiative.

A child's discipline and education is the parents' visiting card. Good manners are less common for children under seven because it is hard for them to imagine that the world does not revolve around them. But education has to start when children are very young, when they understand and make connections between all the things they see, hear or happen around them. The first manners can be learned through play. The “seven-year” education is a reflection of the education provided during the first part of childhood. Specialists claim that the rules of behaviour and education offered during the child's first seven years of life are defining for his/her life as an adult. A child's education is not just learning to write, read, or become a good example at school. Education is reflected in all areas of social, psychological, intellectual, cognitive development.

Communication is the secret and the key to a solid relationship between parents and children. The child imitates what he sees and hears around him. A child that is loved and appreciated by parents feels protected, nurtured, confident. A child who feels appreciated receives in a positive way the rules imposed by the parents. A child must be educated in an atmosphere based on love and trust and thus rules do not seem to be obstacles anymore. Even if a little child cannot understand or tell the difference between right

or wrong, he/she should not be allowed to do anything she/she wants. There should be limits. A child needs to learn what waiting and postponing wishes means.

Education is the most beautiful coat a man can wear, and this coat starts being woven during the seven years spent at home. The need to educate tomorrow's teenager requires the acquisition of knowledge, skills and abilities, as well as developing appropriate behaviour, so as to meet the needs and the demands of society. Education is therefore reflected in all areas of social, psychological, intellectual and cognitive development. This "seven years from home" are considered the "pinnacle of acquisitions", one of the periods of intense psychological development, because the child has a very high capacity to accumulate information, to memorise and learn appropriate behaviour, attitude, language.

Bibliography:

1. Gessell, A. (194). *The first five years of life*. New York: Harper.
2. Harwood, R., Miller, S.A, Vasta, R. (2010). *Psihologia copilului*. Iași: Polirom.
3. Maciuc, I. (2003). *Repere ale instruirii*. București: EDP.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

Prof. înv. preșc. Popescu Anca Mihaela
Grădinița cu P.P. „Căsuța fermecată”, Craiova

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu, astfel ca în momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o comunitate întâmpină probleme de comportament. Întotdeauna când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până în momentul în care merge la școală. Atunci când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă vizualizăm un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui dar și cu adulții. Cei 7 ani de acasă reflectă educația pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei prin reguli de comportament și educație ce sunt definiții pentru formarea lui ca viitor adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală, aceasta reflectându-se în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin manierele copilului în interacțiunile cu ceilalți.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către integrarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care familia le transmite copilului.

Educația realizată prin cei 7 ani de acasă se conturează pe baza a zece reguli esențiale:

- Puterea exemplului este cea mai bună modalitate de predare, bunele maniere pot fi însușite mai bine de către cei mici prin exemplul pe care adultul îl oferă;

- Impunerea de reguli și limite în comportamentul copilului contribuie în realizarea educației copilului în cei 7 ani de acasă

- Comunicarea este cheia unei relații solide între părinți și copii, astfel prin limitarea timpului petrecut la televizor și calculator și concentrarea pe arta conversației se realizează o educație de calitate a copilului în cei 7 ani de acasă:

- Părintele are rolul de transmite dragostea de lectură ce începe încă de când este bebeluș prin citirea poveștilor în anumite momente ale zilei, apoi lăsându-l pe el treptat să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele;

- Copilul trebuie lăsat să se bucure de copilărie și nu trebuie urmărită transformarea lui într-un geniu înainte de vreme. El trebuie lăsat să socializeze, să se relaxeze și să se distreze, dar mai ales să se joace din plin;

- Abuzul asupra copilului nu trebuie să existe în nicio formă față de copil. Nu sunt premise educația cu "palma la fund", abuzul emotional sau verbal asupra copilului ci doar educația concentrată pe disciplină;

- Părintele trebuie să-l învețe pe copil să își exprime emoțiile și sentimentele pentru a putea rezolva viitoare conflicte pe cale pașnică și prin controlarea impulsurilor și renunțarea la agresivitate;

- Copilul trebuie învățat să spună adevărul, să prezinte realitatea fără deformări și prezentări eronate ale faptelor, fapt ce este în rolul părintelui de a preda această lecție având în vedere că viitorul preșcolar imită ce aude și vede în jurul lui;

- Implicarea și devotamentul părintelui se reflectă în cei 7 ani de acasă, iar efortul de a petrece cât mai mult timp cu copilul se va oglindi în calitatea timpului petrecut împreună;

- Copilul trebuie să aibă parte de dragoste necondiționat și acest lucru trebuie arătat zilnic prin gesturi tandre precum îmbrățișările sau sărutul pe obraji indiferent de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură ale copilului;

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează

deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face, și astfel educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Copilul la 2-3 ani nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, dar asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil, iar climatul și mediul familial creat conduc la dezvoltarea sau diminuarea influențelor educaționale prin transformarea acestora în achiziții psiho-comportamentale la nivelul personalității copilului. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți, sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cei "sapte ani de acasă" nu mai sunt indeajuns în condițiile schimbărilor și transformărilor majore din societatea contemporană în care se pune tot mai des întrebarea ce se întâmplă cu noile generații.

Sistemul educațional prin strategiile de formare și mijloacele de educație de care dispune și prin dascălii ei are menirea de a-i ajuta pe elevi să-și formeze o imagine cât mai corectă despre ei înșiși și despre rosturile școlii într-o societate aflată într-o permanentă schimbare. Educația dată în grădiniță se dovedește a fi ineficace dacă familia, factorul cu cea mai puternică influență educațională în primii ani de viață ai copilului, nu se implică în realizarea sarcinilor instructiv-educative.

Educația dată în grădiniță se dovedește a fi ineficace dacă familia, factorul cu cea mai puternică influență educațională în primii ani de viață ai copilului, nu se implică în realizarea sarcinilor instructiv-educative.

Rolul educatorului și al părintelui este acela de a căuta împreună cele mai potrivite "căi de acces" la mintea și la sufletul copilului, și de a găsi cele mai bune soluții pentru evitarea eșecului școlar, important fiind să rețină că ajutorul eficient este cel pe care reușesc să-l dea la timp. Și unii și alții în cele mai multe cazuri se completează și se ajută reciproc în demersul educativ.

Caracterul unitar al acțiunilor pedagogice este una din condițiile majore ale reușitei școlare de care se bucura în egală măsură atât părintele cât și dascălul.

Este greșit să se considere că odată cu intrarea copilului în pregătirea pe care învățământul o oferă, funcțiile părinților în ceea ce privește educația încetează. Unii cred chiar că de acum funcția educativă este rezervată numai școlii și de aceea se dezinteresează de evoluția în continuare a copilului, ba chiar acuză școala când se întâmplă ceva neplăcut cu copilul, că nu-și face datoria, că doar "de aceea este școala". Din păcate această atitudine greșită prejudiciază chiar interesele copilului.

Constituirea copilului ca un adult în devenire, și cunoașterea fenomenelor evoluției fizice și psihice va permite intervenția activă în stimularea, formarea și modelarea personalității sale.

SUNT IMPORTANTI „CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ”?

Prof. Popescu Oana Camelia
Centru Școlar de Educație Incluzivă nr. 1 Bacău

Referindu-ne la „cei șapte ani de-acasă”, gândul ne duce, indubitabil, la educația pe care copilul o primește în familie, la formarea personalității și comportamentului acestuia, până când pășește peste pragul școlii.

Când afirmăm că un copil are „cei șapte ani de-acasă”, ne gândim la un copil binecrescut, care știe să salute, să spună „*Mulțumesc!*” sau „*Te rog!*”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Pentru a putea susține cu argumente că este un copil binecrescut sau că „are cei șapte ani de-acasă” – din punctul de vedere al celui care se preocupă de această problemă, este important să cunoaștem în detaliu aspectele psihice ale copiilor, să dezvoltăm o comunicare eficientă cu acesta și să implementăm câteva norme de conduită civică, morală, estetică, religioasă etc.

În rândurile de mai jos încercăm să analizăm câteva aspecte care vizează *importanța nevoilor copilului* – ținând cont de faptul că acesta se schimbă în cursul dezvoltării sale psiho-somatice. Astfel, din punct de vedere emoțional, putem vorbi de patru mari *categorii de nevoi*.

Printre acestea este și *nevoie de dragoste și securitate*, atunci când un copil se va simți în siguranță lângă părintele său, va avea încredere totală în adulții din preajma sa, sau va ști că orice s-ar întâmpla, părinții sunt alături de el – un astfel de copil va fi deschis, relaxat și echilibrat emoțional.

Considerăm că dragostea și securitatea sunt cele mai importante nevoi la vârsta mică. Ele vor oferi baza viitoarelor relații sociale din familie, mai târziu la școală sau vor pune bazele legăturilor care se realizează cu colegii de muncă, dar și în cadrul societății, în general (Munteanu, Ana, 2006, p. 88).

O altă categorie este *nevoia de noi experiențe*. Importanța ei constă în aceea că ea poate fi privită prin prisma dezvoltării intelectuale a copilului – jocul și dezvoltarea limbajului fiind cele mai însemnate în acest sens (Munteanu, Ana, 2006, p. 88).

Nevoia de recunoaștere a capacităților și nevoia de a fi apreciat – indiferent dacă este mai mic sau mai mare ca vârstă, copilul are nevoie să fie încurajat și răsplătit, pentru ca să depășească dificultățile și conflictele inerente dezvoltării și interrelaționării. Încurajările și cererile rezonabile îl stimulează să încerce, să caute, îl ajută la formarea stimei de sine și îi dă încredere în forțele proprii.

Și, nu în ultimul rând, *nevoia de responsabilități și de creștere a independenței*. În mod concret, copilul nu poate depinde de ceilalți la nesfârșit. Responsabilitățile sale cresc odată cu vârsta. Ele sunt importante pentru că dau sentimentul de libertate în desfășurarea propriilor acțiuni. Așa cum se menționează în literatura de specialitate, „*dacă această nevoie nu este valorizată de părinți, mai târziu, când părinții au așteptări față de tânăr, el nu va ști și nu va avea inițiativa sau capacitatea de a-și asuma anumite responsabilități, dezamăgindu-și părinții*” (Munteanu, Ana, 2006, p. 90).

Este important ca – în funcție de vârstă și de aspirațiile sale – copilul să-și asume responsabilitățile care-i revin, să-și satisfacă nevoia de libertate și de luare a deciziilor.

În cele ce urmează vom încerca să prezentăm 10 reguli esențiale în creșterea copilului, până la vârsta de șapte ani.

O primă regulă este: „*învață-l să se poarte frumos*”. „Bunele maniere” se predau cel mai bine prin puterea exemplului! Prin urmare, comportamentul în timpul mesei, modul de îngrijire al corpului (igiena corpului), folosirea cuvintelor de politețe (*vă rog!*, *mulțumesc!* etc.), comportamentul în timpul unei călătorii pe șosea (inclusiv la service), pe calea ferată, pe apă sau cu avionul – toate sunt concludente pentru acest aspect. „*Cunoscând aceste reguli de politețe, veți putea să vă simțiți mai în siguranță pe situație*” (Châtelet, Sylvie-Anne, 2005, p. 8) – de aceea apreciem că este foarte important să fie implementată această normă de conduită în familie, de la cea mai fragedă vârstă.

„*Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!*” – constituie o a doua regulă esențială în dezvoltarea acestuia. Ideal ar fi realismul, atunci când sunt stabilite regulile. Mai mult, trebuie să ne asigurăm că sunt potrivite pentru vârsta și dezvoltarea fizică și psihologică a copilului și că el este capabil să le ducă la bun sfârșit. Un bun exemplu îl poate constitui alocarea sarcinilor de curățenie (cu asigurarea prealabilă că sunt potrivite pentru vârsta copilului).

„*Comunică cât mai mult cu el*” – comunicarea reprezintă, în esență, secretul unei relații solide între părinți și copii. Aceasta implică limitarea timpului petrecut în fața televizorului sau a calculatorului și,

implicit, concentrarea pe arta conversației, atât de necesară în educația lor! Considerăm că procesul complex și complicat al comunicării cu copilul se construiește în timp, cu multă răbdare și tact din partea părinților. Prin urmare, acest proces complex implică mai mult decât un simplu schimb de informații, fiind alcătuit din: sunete, cuvinte, tonul vocii, gesturi, poziție, mimică ș. a.

„Învață-l să iubească lectura și cărțile” – ca regulă esențială, poate debuta atunci când copilul e în placenta maternă, prin lecturarea de povești, apoi, treptat, prin oferirea posibilității de a le explora singur, până când învață să citească și să se bucure individual de ele!

„Lasă-l să se bucure de copilărie” – nu trebuie încercat să facem din ei genii înainte de vreme. Copilului trebuie să-i dăm posibilitatea să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

„Nu abuza în niciun fel de copil” (fizic, emoțional, verbal etc.) – pentru a putea evita, astfel, educația cu „palma la fund” și a reuși să ne concentrăm pe disciplina pozitivă! Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și a bucuriei pe care părintele i le arată atunci când face o faptă bună. De aceea, este important să-l laudăm (să îi oferim feed-back-ul pozitiv) ori de câte ori realizează un lucru bun. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea – toate dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

„Învață-l să-și exprime emoțiile și sentimentele” – sintagmă care formează a șaptea regulă esențială. Numai așa copilul va fi capabil să rezolve conflictele inerente care apar, doar pe cale pașnică, prin controlarea impulsurilor sau renunțarea la agresivitate.

„Învață-l să spună mereu adevărul!” – aceasta este, de fapt, o lecție pe care o învață cel mai bine de la propriul părinte! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui, cu toate că „nimănui nu-i plac mincinoșii; nimeni nu-și dorește cu adevărat ca propriul lui copil să devină un mincinos” (Val, J. Peter, 2007, p. 9) – de aceea este important să oferim un exemplu pozitiv copiilor, încă de mici.

„Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!” Fii, așadar, un părinte implicat și devotat, iar cei „șapte ani de-acasă” vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

Și, în sfârșit, o ultimă dar, cu siguranță, cea mai importantă regulă este: „Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta.” Copilul trebuie iubit, indiferent de notele pe care le primește la școală, de felul cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Ca părinte, nu e bine să glumești pe seama lui, nu trebuie să-i „dedici” anumite porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Îi poți demonstra acest lucru prin gesturi tandre (îmbrățișări, sărutări pe frunte sau obrăjori), arătându-i că, astfel, îl iubești.

Prin urmare, copilul va căpăta încredere în sine și va avea curajul să încerce să realizeze mai multe lucruri noi, chiar dacă nu îi va reuși întotdeauna. El trebuie să aibă implantată în subconștient ideea că părinții săi nu îl vor critica, ba din contra, îl vor încuraja să facă ceea ce îi place lui.

Concluzionând, putem aprecia că părinții sunt principalele modele pentru copii. Ei pot fi modele negative sau pozitive. Un proverb străvechi preciza: „așa cum îi cresc, așa îi au” – de aceea este important să se acorde o atenție majoră formării caracterului copilului de astăzi, viitorul adult de mâine.

BIBLIOGRAFIE:

- Châtelet, Sylvie-Anne, *Ghidul bunelor maniere* (trad. Irina Mihăilescu de Hillerin), Ed. Niculescu, București, 2005.
- Munteanu, Ana, *Psihologia dezvoltării umane*, Ed. Polirom, Iași, 2006.
- Val, J. Peter, *Rezolvă cele 7 probleme majore ale copilului tău* (trad. Popescu, Vlad și Irimiea, Ioana), f. e., București, 2007.
- <http://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii-a8862.html> (consultat pe data de 07.03.2018)

Cei șapte ani de acasă- cheia către succes!

Prof. înv.preșc. Popescu Săndica
Școala Gimnazială nr. 3 Structură Grădinița P.P. Nr. 3 Mangalia

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 .

CEI SAPTE ANI DE ACASA!

POPII FLORENTINA CAMELIA GRADINITA CU PP NR.3 DR.TR.SEVERIN

„Copilăria este inima tuturor vârstelor” (Lucian Blaga)

O, copilărie, dulce nectar din floarea vârstelor, leagănul razei de soare ți-a dăruit visul, roua din pajiștea verde ți-a alinat setea, iar steaua călăuzitoare ți-a vegheat drumul. Ești vârsta marilor superlative pe care le merită viața, vârsta celei mai depline libertăți, vârsta viselor fără graniță, vârsta care trăiește prin flori și se exprimă prin exclamații.

Copilăria este aidoma albinei care adună nectarul pentru a face miere. Orice copil este un trofeu pe care viața îl smulge morții în marea bătălie care durează de miliarde de ani și al cărei sfârșit nu se cunoaște încă. Copilăria este cea mai nevinovată, cea mai îngerească, dar în același timp și cea mai imorală, cea mai sadică vârstă a omului. Nu există nici un om care să nu-și amintească de această vârstă ca un vis dispărut cu care nimeni nu poate fi asemuit mai pe urmă. E vârsta în care orice copil dă voie imaginației să-și împlinească visurile și are dreptul la orice. Ea e frumoasă, candidă și ființele cele mai bune sunt cele care păstrează cel mai mult sau pierd cel mai puțin din această candoare și din această sensibilitate. Sentimentele față de copilărie împreună cu toate frumusețile ei sunt puse în mișcare de către neputință. Primele impresii despre copilărie au o importanță enormă și tot restul vieții noastre nu-i adesea altceva decât o urmare a lor.

Ea este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea. Apoi, odată cu trecerea anilor, toată această magie dispare, făcând loc unei lumi mult mai serioase, o lume în care uităm să zâmbim, să ne bucurăm de tot ceea ce ne înconjoară și este frumos, ne pierdem bucuria jocului, libertatea și infinitul imaginației copilăriei. Ne spunem de multe ori că am da orice pentru a redeveni copii, și iată că acel moment poate să apară o dată cu momentul în care noi înșine devenim părinți și ne imaginăm că o dată cu puiuții noștri avem posibilitatea retrăirii acelor clipe magice ale copilăriei.

Copilăria este cea mai fericită perioadă a vieții. Îi conferă acest privilegiu lipsa de griji, apoi dragostea celor din jur, posibilitatea de a năzui către tot ce este mai luminos sau mai greu de atins pe lume.

Indiferent de situația lui socială, copilul trebuie ocrotit, tratat cu căldură și dragoste, cu onestitate și înconjurat cu afecțiune, cu acea tandrețe de care simte nevoia numai el. Școala trebuie să fie factorul major de educație înaltă și pilduitoare. Educația este un proces complex și delicat, este o artă și o știință, o înțelepciune. Dacă până acum simțea că lumea era organizată în funcție de el, o dată sosit în școală, copilul constată un mediu afectiv neutru și observă că trebuie să-și ia răspunderea proprie pentru tot ceea ce va trăi aici: bucurii, satisfacții, dificultăți, mici neazuri. Important este rolul familiei, care trebuie să-l pregătească pe copil pentru acest moment. De asemenea, trebuie obișnuit să gândească că el se poate descurca foarte bine atunci când este lăsat singur, ori când învață alături de alți copii. El trebuie să știe clar de ce este necesar să meargă la școală: pentru a cunoaște alte lucruri, pentru a învăța și a scrie, pentru a vedea cum sunt alți copii, pentru că acolo este o lume a lor, a copiilor, creată pe măsura lor și pentru că acolo este doamna învățătoare care știe o mulțime de lucruri și care îi va învăța și pe ei tot ceea ce este necesar.

Pe măsură ce crește, copilul învață să recunoască și să înțeleagă sentimentele pe care ei și alți copii le examinează, iar aceste sentimente vor fi împărtășite cu alte persoane. Atitudinea adultului față de copil, aprobativă și mai ales participativă, amplifică disponibilitățile creative ale copilului. Numai un educator deschis, cald, apropiat, va stimula potențialul creativ al acestuia.

Creativitatea, ca produs, se caracterizează prin noutate, originalitate, aplicabilitate, armonie, relevanță. În general, la această vârstă, copilul are tendința de a-l imita pe celălalt și de a repeta cuvintele care au fost apreciate de adult. De aceea se impune orientarea școlarului spre original și util. Educatorul, părinte sau cadru didactic, va avea grijă să aprecieze toate strădaniile copilului, chiar și atunci când ele nu corespund unor criterii riguroase, și să-l mobilizeze să-și finalizeze proiectele.

Creativitatea nu trebuie confundată cu talentul, îndemânarea sau inteligența. Creativitatea nu înseamnă a face ceva neapărat mai bine decât ceilalți; înseamnă a gândi, a descoperi și a imagina. Ideile creative se regăsesc în stimularea potențialului creativ. Avem în vedere dinamismul, impetuositatea și expresivitatea proprii acestei vârste, acel frează permanent sau acea vibrație și efervescență lăuntrică ce conferă copiilor note specifice de dinamism creativ, disponibilități de exteriorizare spontană și autoexpresie însuflețită, analoage oricărui elan creator.

În acest sens, atmosfera sau climatul psiho-social în care își desfășoară activitatea copilul constituie aspectul hotărâtor. Rolul unui climat caracterizat prin deschidere și stil relaxat de creație, prin asigurarea libertății de afirmare și expresie independentă, prin recunoașterea și aprecierea pozitivă ca și prin încurajarea și promovarea efortului creativ pot participa în mod decisiv la dezvoltarea creativității copiilor.

Atmosfera stimulativă pentru creativitate presupune și o activizare specifică a copiilor prin angajarea lor în efortul de prelucrare și reorganizare a datelor, de generare a unor sisteme sau configurații noi, prin asigurarea unui dinamism intelectual și afectiv opus oricăror tendințe spre inerție și platitudine.

Dezvoltarea capacității de acțiune, îmbogățirea experienței senzoriale ca și evoluția întregului plan al cunoașterii, pot oferi elemente care să concure la acea expansiune subiectivă specifică și la acea independență acțională pe care o presupune potențialul creativ al copiilor. Însăși îmbogățirea repertoriului de experiențe și evenimente cu care se confruntă copilul poate conferi noi premise pentru cultivarea unor elemente de creativitate sau a unor componente ale potențialului creativ.

Pentru a asigura autoexpresia creatoare a individualității copilului, importantă este și „adaptarea constructivă la natura copilului” prin asigurarea în fapt a posibilităților de „desfășurare liberă a copilăriei lor, de a realiza în toată plenitudinea condițiile copilăriei, satisfacerea intereselor lor și exercitarea funcțiilor proprii vârstei lor.” Ca strategie generală de acțiune în stimularea creativității în învățământul școlar, este utilă valorificarea în sistemul activităților instructiv-educative a condițiilor și principiilor învățării de tip creativ.

Jocul și învățarea oferă copilului nenumărate prilejuri de a combina și recombina prezentările pe care le dispun propriile sale imagini, ascultând povești, basme, poezii, reconstruiește mental principalele momente ale narațiunii, le inversează, le omite, le amplifică și inventează altele noi.

În vederea valorificării la un nivel cât mai înalt a potențialului creativ al copiilor, este necesar ca fiecare cadru didactic să realizeze două acțiuni complementare:

- evaluarea nivelului pe care îl ating diferiți factori ai creativității la fiecare elev;
- găsirea celor mai eficiente modalități de activare, stimulare, educare, formare și dezvoltare a creativității;

La fiecare nivel de vârstă copiii trebuie să fie învățați cum să învețe și cum să se exprime creator.

Educatorii sunt cei care respectă ideile copiilor, îi ajută să gândească și să-și rezolve problemele singuri. Copiii care sunt liberi să greșescă, să exploreze și să experimenteze, se vor simți liberi să inventeze, să creeze și să găsească multiple modalități de a rezolva situațiile întâlnite.

A.S. Macarenco aprecia înalt capacitatea pedagogului de a visa împreună cu copiii, de a-i pasiona prin visul său sau, a-i ajuta să vadă „bucuria de mâine”.

„Copilul să nu știe nimic pentru că i-ai spus, ci pentru că a înțeles el însuși să nu învețe știința, ci s-o descopere.” JEAN-JACQUES ROUSSEAU

BIBLIOGRAFIE

1. AL. Roșca: Creativitatea, Colecție, Orizonturi, Editura Enciclopedică Română, București, 1972
2. U. Șchiopu: Psihologia Copilului, Educația Didactică și pedagogică 1967
3. C. Cojocaru: Creativitate și inovație, Editura Științifică și Enciclopedică, București 1975
4. E. Claparedé: Psihologia copilului și pedagogia experimentală, E.D.P., 1975

Valorile familiei în primii ani de viață

Prof. Popșor Cristina-Eugenia
Școala gimnazială specială Dej

Propriul sistem de valori și principii este ceea ce ne deosebește, ca ființe umane, unii de ceilalți. Caracterul unui copil se formează puțin câte puțin, începând de la o vârstă fragedă. Identificarea și înțelegerea valorilor care ne definesc este un prim pas pe care trebuie să-l facă părinții, iar al doilea este aplicarea acestora în viața de zi cu zi, prin asumarea de către aceștia a rolului de model pentru cel mic.

Iată câteva valori pe care părinții ar fi bine să-i învețe pe copii:

Compașiunea este conștientizarea și înțelegerea profundă a suferinței celor din jur însoțite de dorința de a îndepărta această suferință.

Toleranța este atât o atitudine, cât și o acțiune: înseamnă înțelegerea și acceptarea ființelor umane așa cum sunt, cu bune și rele deopotrivă.

Curajul este o stare mentală care permite unei persoane să înfrunte pericolul sau frica cu încredere, fără a șovăi. Acesta este, adesea, înțeles greșit de către copii: să sară la bătaie, să facă ceva când este provocat de un coleg sau să sară de pe o trambulina înaltă în apă. Curajul înseamnă cu totul altceva: să lupți pentru ceea ce crezi, să-ți asumi riscuri pentru o cauză nobilă, să te împotrivești nedreptății, să fii tu însuși indiferent de ceea ce cred cei din jur.

Integritatea morală sau verticalitatea este calitatea de a fi liber de orice influențe negative. Să ai o integritate morală înseamnă să spui ceea ce gândești și să faci ceea ce spui, să fii consecvent în aplicarea principiilor și valorilor tale.

Demnitatea- înseamnă să nu te umilești pentru a obține favoruri și recompense, să-ți susții propriile opinii, să nu-ți trădezi propria ființă. A fi demn înseamnă să nu-ți pleci capul cu docilitate în fața celor care au putere și poziție socială, dar care încalcă legi morale.

Onestitatea este calitatea de a spune și recunoaște adevărul. Pentru a fi onest în relațiile cu ceilalți, trebuie în primul rând să fii sincer cu tine însuși.

Prietenia este calitatea care presupune să te faci plăcut celor din jur și să te bucuri de compania celorlalți. Prietenii sunt adevărate comori pe parcursul vieții, ei aducând noi idei în mintea noastră, noi sentimente în sufletul nostru, cu ei împărtășim ceea ce suntem și ceea ce încercăm să devenim.

Bunătatea este calitatea sufletească de a avea inima deschisă, de a da dovadă de amabilitate, omenie, empatie, generozitate, altruism.

Perseverența este străduința de a urmări un scop, tenacitatea de a atinge un țel sau de a-ți duce la capăt acțiunile.

Responsabilitatea este calitatea de a fi de încredere și a-ți duce la îndeplinire sarcinile primite sau asumate.

Răbdarea este ca o respirație profundă care ne dă răgazul să ne liniștim și să acționăm cu înțelepciune.

Părinții decid care sunt valorile familiale, acest lucru fiind în întregime responsabilitatea lor. Un simț puternic al acestor valori familiale asigură o bază solidă pentru evoluția optimă a copilului. Orice copil care știe clar ce este bine și ce este rău poate înainta cu pași siguri în viață.

FAMILIA CU ROL DECISIV ÎN REALIZAREA SUCCESUL ȘCOLAR

**PROF. ÎNV. PRIMAR, PORTASE MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SFÂNTUL NICOLAE",
VÎNĂTORI, JUD. GALAȚI**

Succesul școlar este condiționat de corelarea perfectă dintre cei trei factori esențiali ai procesului instructiv-educativ: elevul, familia și școala. Dacă între cei trei piloni există o susținere reciprocă, o colaborare perfectă, atunci succesul școlar nu va ezita să apară.

Am plecat de la premiza "Celor șapte ani de acasă" deoarece familia este celula în care copilului îi sunt inoculate primele deprinderi de comportament civilizată, primele sentimente față de ceea ce îl înconjoară: obiecte, ființe. O particularitate a dezvoltării specifice vârstei foarte frage este aceea de imitare a comportamentului adulților, copiii încercând să copieze mimica, gesturile și expresiile părinților sau ale celor în compania cărora petrec cel mai mult timp, luându-i drept niște modele ideale.

Copilul își studiază părintele din toate punctele de vedere: cum se îmbracă, cum își aranjează obiectele personale; este receptiv la felul cum părintele comunică cu cei din jur, despre cum reacționează dacă are vreo problemă, o nelămurire, o bucurie. Aceste lucruri pot părea simple banalități, dar pentru tânărul învățacel prezintă o importanță deosebită și pot influența decisiv formarea și dezvoltarea lui ca om.

În funcție de modul în care părinții știu să echilibreze balanța între autoritate și liberalism, respingerea cu dragostea denotă calitatea și tipul de socializare realizat în familie.

Părinții permisivi sunt aceia care omit impunerea autorității permițându-le copiilor să-și pună în aplicare toate ideile, fără nici un ocol. Atitudinea acestor copii devine explozivă când li se impune să realizeze altceva decât ceea ce își doresc; dau dovadă de imaturitate și dezinteres față de activitățile instructiv-educative, dependență de părinți, nesiguranță.

Părinții autoritari stabilesc țeluri înalte pentru copiii lor, întărindu-le comportamentul pozitiv și sancționându-le lipsa de consecvență. Această relație dezvoltă la copii încredere în forțele proprii și mărește autocontrolul. Sunt și părinți autoritari care cer foarte mult de la copiii lor, dar nu le apreciază niciodată suficient rezultatele: în acest caz copilul nu își manifestă propriile inițiative, iar comunicarea lipsește întrucât părinții recurg de cele mai multe ori la pedepse.

Părinții indiferenți nu acordă sub nici o formă atenție propriilor copii. Nu sunt interesați de stabilirea unor țeluri pe termen lung și nu urmăresc cu consecvență realizarea lor, deoarece ei sunt atrași de grijile cotidiene. Pregătirea temelor nu este o prioritate pentru astfel de părinți. Copii acestora devin nepăsători față de propriile îndatoriri și indiferenți la cerințele școlii.

Cadrului didactic îi revine rolul de a influența prin diverse metode și mijloace relația pe care părintele o are cu școala și cu propriul copil. De aceea este foarte important să ne cunoaștem bine elevii, dar și mediul în care trăiesc.

Școala, familia și elevul trebuie să acționeze la unison, fără ocolișuri și abandonări în fața greutăților întâmpinate.

BIBLIOGRAFIE:

Sion, Grațiana, (2003), Psihologia vârștelor, Ed. "Fundăției România de mâine", București
Șincai, Eugenia; Alexandru, Gheorghe, (1993), Școala și familia, Ed. "Gheorghe Cârțu Alexandru", Craiova

Cei șapte ani de acasă Mama mea, ca o plantă (studiu de specialitate)

**Autorul: Poti Hajnalka
Școala Gimnazială "Dr. V. Lucaciu", Satu Mare**

Motivarea alegerii temei:

Familia este primul mediu al copilului, în care pornesc procesele de cunoaștere a lumii înconjurătoare și de autocunoaștere. Relația mama-copil are un rol foarte important, fiindcă pune baza încrederii în sine ai copiilor, a încrederii în ceilalți, a atitudinii de inițiere în relații cu ceilalți oameni. Este important ca copiii să învețe valoarea relațiilor dintre oameni, să observe importanța interacționării cu ceilalți, a respectării normelor sociale. Copiii trebuie să fie încurajați să-și exprime părerile într-o manieră liberă și lipsită de presiune.

Datorită faptului că la ciclul primar orele alocate pentru abordarea temelor "Familia mea, Mama mea, Educația în familie" sunt prea puține, copiii au prea puțină posibilitate de a-și exprima sentimentele față de mama lor și față de ceilalți membri ai familiei.

Identificarea problemei

Copiii simt nevoia de a-și exprima sentimentele față de familie, mai ales față de mamă. Sentimentele dezvăluite și exprimate ajută la aprofundarea sentimentelor de iubire și respect față de mama.

Ipotezele cercetării:

- majoritatea copiilor va desena flori ca simbol al mamei,
- majoritatea plantelor vor fi plante medicinale, care simbolizează bunătatea mamei.

Organizarea cercetării:

Durata cercetării: 2 ore

Locul de desfășurare: sala de clasă

Eșantionul: elevii clasei a III-a A de la Școala Gimn. Dr. V. Lucaciu, Satu Mare, prezenți: 16 elevi.

Baza materială folosită: imagini, foi și creioane colorate, acuarele.

Desfășurarea activității:

Învățătoarea clasei prezintă imagini despre membrii familiei sau care surprind momente ale vieții familiale.

Copiii își exprimă sentimentele provocate de imagini, arată ce caracter au relațiile lor cu membrii familiei.

Apoi sunt rugați să-și închipuie pe mama ca o plantă și să o deseneze.

Prelucrare și interpretarea datelor

Elevii au realizat 16 desene în felul următor:

- 10 copii au desenat plante medicinale, care simbolizează încrederea în bunătatea mamei, în putința de a rezolva problemele întâmpinate, sugerează o relație stabilă, profundă, intimă dintre copil și mamă. De ex.

-1 fetiță a desenat un copac: ea trăiește într-o familie cu mulți copii, mama are vârstă înaintată, copacul o simbolizează mama ca o rădăcină, ca o bază cu multe crengi, crengi și o scorbură (simbol al vatrei)

-5 copii au desenat flori frumoase, cu parfum plăcut, cu petale frumoase. Acestea simbolizează că ei o văd pe mama lor frumoasă, plină de energie și vitalitate.

Exemple de bună practică prin completarea celor 7 ani de acasă

Prof.înv.primar și preșc.Potra Livia
Liceul Tehnologic Vlădeasa Huedin

Motto:

“Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze,și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea”(proverbe22:6)

ARGUMENT

Deoarece violența și „infracțiunile” morale ne izbesc la tot pasul prin toate canalele de informare și pentru că oamenii au devenit mai inumani și nu le mai pasă de cei din jur ne-am gândit ca o educație creștină de la vârste fragede nu ar dăuna, ar completa cei 7 ani de acasă. Așadar acest parteneriat are o motivație comună: îndreptarea morală a societății.

Se știe că ceea ce se învață în copilărie se sedimentează mult mai bine și de aceea credem că acești școlari vor deveni oameni cu o moralitate puternică.

Educația religioasă are o dublă menire, pe de o parte să anuleze pornirile rele și să le cultive pe cele bune. Acest lucru se realizează în familie, în instituțiile de învățământ și la biserică.

În Vechiul Testament se spune că “Omul se cunoaște după copiii pe care i-a lăsat în urmă”, așadar să ne străduim să lăsăm în urma noastră copii buni, intelepți, cinstiți și credincioși.

SCOP

Educarea copiilor în spiritul valorilor moral-religioase și formarea trăsăturilor de caracter

OBIECTIVE

Să respecte pe cei din jur, ducând o viață curată și nobilă ;

Să folosească corect termenii religioși accesibili vârstei;

Să citească “imagini din Biblie;

Să reproducă texte scurte cu caracter moral religios ;

Să exerseze deprinderi și obișnuințe de comportament moral ;

Să respecte normele de comportament moral ;

Să participe afectiv la activitățile religioase, precum și la slujbele bisericești însoțiți de părinți, bunici, învățător ;

DURATA PARTENERIATULUI – anul școlar

Etapele proiectului:

✓ stabilirea contactului între cele două unități;

✓ desfășurarea activităților conform protocolului.

Rezultate așteptate: În urma derulării parteneriatului dorim să constatăm că școlarii cunosc morala creștină.

Echipa de realizare:

1. din partea școlii clasa pregătitoare înv.Potra Livia

2. din partea Bisericii Ortodoxe: preotul

Evaluarea proiectului:

- desene, picturi, obiecte ornamentale;
- fotografiile și înregistrările de la activități;
- procese verbale

RESURSE

Umane: copii, educatoare, preotul, părinți, bunici;

Materiale : Biblia pentru copii, icoane, cărți religioase, casete video și audio,reviste cu conținut religios, imagini reprezentând icoane, alte materiale procurate de învățător,preot și de către părinți;

Concluzii

În urma desfășurării acestui proiect educațional, rezultatele s-au simțit atât în rândul copiilor cât și în rândul părinților. Dacă la început au fost puțin sceptici, pe parcurs ei au dorit să participe la activitățile lunare desfășurate în cadrul acestui proiect. Rezultatele în rândul copiilor s-au văzut pe parcursul anului școlar când singuri se ridicau deja și se rugau înaintea servirii mesei. Părinții au fost deosebit de mulțumiți când au văzut că acest comportament li s-a imprimat și l-au folosit și acasă spunând mereu că “ceea ce le spune doamna învățătoare este sfânt”.

Drept urmare, este de datoria noastră ca dascăli să formăm copiilor obiceiuri sănătoase, valori morale, să completăm cei 7 ani de acasă, să le arătăm o cale de urmat, până nu e prea târziu.

Valența formativă a unui astfel de proiect este evidentă și e păcat să nu o folosim atunci când când rezultatele nu întârzie să apară.

Rezumat

Prof.înv.primar și preșc.Potra Livia
Liceul Tehnologic Vladeasa Huedin

Acest proiect educațional urmărește cultivarea unei atitudini morale sănătoase la vârsta la care copiii dobândesc cei șapte ani de acasă.

Deoarece violența și „infracțiunile” morale ne izbesc la tot pasul prin toate canalele de informare și pentru că oamenii au devenit mai inumani și nu le mai pasă de cei din jur ne-am gândit ca o educație creștină de la vârste fragede nu ar dăuna. Așadar acest parteneriat are o motivație comună: îndreptarea morală a societății.

Se știe că ceea ce se învață în copilărie se sedimentează mult mai bine și de aceea credem că acești școlari mici vor deveni oameni cu o moralitate puternică. Acest lucru se realizează în familie, în instituțiile de învățământ și la biserică.

Acest proiect a avut rezultate deosebite iar obiectivele propuse au fost îndeplinite.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. înv. primar Pralea Daniela Maria
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ILVA MARE

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de

comportament". Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

De ce să se încerce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Trezirea interesului pentru activitatea școlară este punctul de plecare pe tărâmul cunoașterii și în același timp cheazăia succesului în activitatea didactică pentru fiecare învățător cât și pentru elevii săi. Copilul, în general, este lipsit de încredere în forțele lui. Efortul pe care îl face în primele clase este uriaș. Adulții uită de obicei acest lucru, de aceea nu le acordă la timp atenția cuvenită, li se pare că este ori prea ușor, ori prea greu, și de cele mai multe ori lasă totul în seama școlii. Una din ideile directe ale învățământului modern o reprezintă ideea elevului activ, organizator, cercetător, independent, participant conștient la propria dezvoltare. Ca activitate intenționată și orientată, educația extrașcolară-nonformală permite adâncirea cunoștințelor și dezvoltarea competențelor din zonele de interes ale elevilor, cultivarea interesului și dezvoltarea înclinațiilor și talentelor acestora pentru anumite domenii. Ea permite folosirea eficientă și plăcută a timpului liber al elevilor, dezvoltarea vieții asociative, dezvoltarea capacităților de a lucra în grup și de a coopera în rezolvarea unor sarcini complexe, dezvoltarea voinței și formarea trăsăturilor pozitive de caracter. Învățătorul și părinții trebuie să sesizeze acest moment dificil din viața psihică a micuțului, pe jumătate înspăimântat de tainele scrisului, pe jumătate crispat de efortul făcut pentru descifrarea unor semne atât de curioase și pline de mister. De aceea proiectarea unor activități în parteneriat cu părinții este deosebit de benefică.

Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea să este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lasat să se zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stanjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i ingradi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasul. Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini... OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire

Cei 7 ani de acasă

Educatoare: Preda Beatrice Iuliana, Grădinița cu Program Prelungit, „Nicolae Romanescu” Craiova, Dolj

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile

celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul anilor de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preșc. Preda Luciana

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul. Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”. Ion Vulcănescu

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Capărinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își

argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Cei șapte ani de acasă!

Preda Mariana
Liceul Teoretic „ Ion Gh. Roșca”
Osica de Sus, Olt

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Cei șapte ani de acasă înseamnă socializarea inițială care are loc în familie, reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, înseamnă însușirea sau dobândirea unei temelii pe care se va clădi viitoarea personalitate a copilului. Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e responsabilitatea părinților. În societatea actuală, numită și secolul vitezei, când oamenii pun pe primul plan banii, cariera și puterea, mulți dintre aceștia uită că pentru a ajunge să dețină toate acestea se folosesc în același timp de planuri, strategii, inteligență, creativitate, inventivitate, disciplină, dar este absolut necesar să adauge și o comunicare adecvată, un comportament decent și o atitudine pozitivă.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.”

Părinții de astăzi, mereu ocupați, obosiți, stresați sau nefericiți, nu au timp uneori pentru aceste lucruri simple, la prima vedere. Ei dau vina pe școală, fără să se gândească la faptul că stau prea puțin timp de vorbă cu ei, că uneori nu le sunt modele bune sau nu le oferă atenția de care au nevoie pentru a crește normal. Cei mai mulți dintre copiii din ziua de astăzi sunt frustrați, fără copilărie, cu probleme de comunicare și tulburări de comportament, toate acestea datorându-se părinților plecați în străinătate sau prea ocupați cu serviciul. Trebuie să conștientizăm că aceasta este o problemă serioasă a zilelor noastre. Dar toate acestea se pot schimba, iar copiii nu o pot face singuri.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Adulții ar trebui să înțeleagă și să accepte greșelile copiilor, ținând cont de faptul că aceștia nu sunt încă suficient de maturi pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Educația are o regulă foarte importantă, pe care foarte mulți părinți o încalcă, crezând că fac mai mult bine decât rău. Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie, în cadru restrâns, fără prelegeri și critică în public, fără umilință, jigniri și în nici un caz cu violență.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

„ Fiecare copil pe care îl instruiam este un OM dăruit societății ” (N. Iorga)

Bibliografie:

Cury, A. , *Părinți străluciți, profesori fascinanți*;

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București;

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași;

Vrăsmaș, E., (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București;

www. didactic. ro .

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**Prof.PREDA NICOLETA,SC.GIMNAZIALĂ,,NEDA MARINESCU"-
GRĂDINILE**

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE:

- 1.Vrasmas Ec.Adina „Consilierea si educatia parintilor” ,Ed.Aramis,Buc.,2002**
- 2.Ciofu Carmen-„Interactiunea parinti-copii” , Ed.Medicala Amaltea ,1998**

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – FUNDAMENT AL EVOLUȚIEI UMANE

Colegiul Național Militar Tudor Vladimirescu, Craiova
Prof. de limba și literatura română, Cristina Pretorian

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de calmitate, răbdare, înțelegere, copilul se va putea adapta ușor în orice grup social.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoană unică, independentă, funcțională.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce

coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți": Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă; Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea; Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească; Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri; Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni; Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare:

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE; PĂRINȚII BUNI OFERĂ OPORTUNITĂȚI, PĂRINȚII INTELIGENȚII NU RENUNȚĂ NICIODATĂ

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PRICOPI CARMEN

“Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pânțece te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim în primul rând la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt esențiale pentru adaptarea copilului în societate. Un copil educat, manierat, bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, se poartă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții, într-un cuvânt că are cei 7 ani de acasă, se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită de cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Educația unui copil nu se rezumă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectuală, cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt deseori caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului, regulile se stabilesc și se impun în comportamentul copilului și comunicarea este pionul principal în relația părinți- copii.

Anii pe care îi petrece alături de părinții săi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când învață ce este viața de fapt și cum trebuie să treacă prin ea.

Orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului o atenție sporită, încă din primele zile de viață. Când acesta începe să înțeleagă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri.

Educația copiilor, astăzi, în primii ani de viață, pe care și-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă.

Mulți dintre psihologi, pedagogi și specialiști au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitați, nonconformiști.

Cauza acestei stări de lucru este educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor.

Părinții trebuie să aibă mai clar trasate prioritățile și atitudinile în cadrul familiei, ținând cont de riscurile pe care le presupune societatea de astăzi.

Educația sau, în sens contrar, lipsa de educație are implicații majore, enorme în viitorul fiecărei persoane.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate.

“Celula familială nu este nici atotputernică în privința devenirii membrilor săi, dar nici o simplă curea de transmitere lipsită de inițiativă. Pentru copiii săi, ea este într-un anume fel, un spațiu de trecere în care ei trebuie să învețe înainte de toate, să genereze propria autonomie și să devină cetățene și cetățeni capabili să contribuie la binele colectiv.” (Elisabeta Stănculescu)

Educația este cea mai de calitate haină pe care omul o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strănși în cei 7 ani de acasă.

Is it still important to have “the seven-year-common sense”?

**PROF. PRISECARU OANA CRISTINA
LICEUL PEDAGOGIC”NICOLAE IORGA”BOTOȘANI**

“*Don't find fault, find a remedy; anybody can complain*” (Henry Ford). Nowadays, teachers are increasingly confronted with the so-called “lack of common sense” phenomenon in classrooms and not only here. What should they do about it? Should they adopt a “laissez-faire” attitude or plunge into it? Certainly, there are sustainable arguments in favour of each side, but it depends on each and every person involved, either pupil or adult, to bring about a solution to this problem and not only complain about it. Looking for somebody’s fault in such cases would not really solve the problem, maybe only temporarily; that is why, I believe the root of the problem lies in more complex psychological ideas, which are not common to everybody and can be explained by psychologists within any stage of the educational development. This is the reason why many people should not be surprised when they encounter pupils who lack in common sense even though they are between 6-18-year-old and are not aware of their own behavioural mistakes.

People, inclusive of pupils of any age, are part of an on-going society that does not stop changing, on the contrary it continues evolving at a faster pace than before, but which makes them sometimes forget about their inner feelings and life experiences that enable them to be part of the human species. I truly confide in common sense belonging to the three essential things for achieving something worthwhile in this earthly life. Hard-working and flexibility would also count in this equation. Nevertheless, common sense is prior to the other two, as it is the one that helps us become part of a healthy civil society. Starting from a very early age, small children are taught they should not take their classmate’s toy without his/her consent or should not speak loudly in public as they are told it is not polite or good-breeding. The question is how much of this adult’s explanation really matters to them. When they are given examples of good-mannered mates, they start to think over their attitude and then do something about it- is it worth improving it or not? The power of exemplifying has become more realistic than ever as humankind evolved so much that a certainly big percentage of human race started to believe in nothing without any obvious and sustainable argument.

Humans’ perceptions of their lives have changed but the basic skills for survival in this fast-paced society haven’t. Why? Because they mainly remained the same human species striving to do their best having the same sharpened tools- common sense, efficiency and adaptability to a continuously-changing environment. Children are far more resourceful and creative when it comes to newly-established settings, but they need to be guided either by teachers or parents in their life experiences to show them off as they are not aware of or they do not know how to surface them. Humans’ total lack of openness to guidance would lead to a societal chaos and make this planet lifeless in the end.

Although pupils are not born with manners, they could be taught to be aware of them and later apply them in real life. Manners speak about each and every one of us, regardless of our age, and are of utmost importance in any realistic setting. Moreover, passing through certain experiences at school or at home, children develop the self-awareness pattern which plays a vital role in achieving “the seven-year-common sense”. It is said that the best education a pupil can receive is at home because certain basic skills are learnt here and not at school, where he/she is given secondary preparation for life. Could we really state that this is still available today? Undoubtedly, home is where your heart is, but common sense belongs to the type of education you have got at home and school.

Cei șapte ani de acasă

Prof. preșcolar Pruteanu Dana
Școala Gimnazială Cleja, jud.Bacău

În cei șapte ani de acasă, educația pe care o primește copilul este de la părinți. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ, deoarece acum primește educația fundamentală, cunoaște bunele maniere, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament și regulile morale ce-l ajută să se adapteze mai ușor în mediul social și devine un copil manierat ce se va descurca foarte bine în relațiile cu ceilalți, față de un copil căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

Copilul este curios, ceea ce-l determină să fie atras de tot ce implică noutate pentru el, și în același timp să manifeste un real interes pentru preocupările adultului la care încearcă să ia parte și pe care, într-o formă sau alta, le consideră ca fiind și ale sale; curiozitatea i se dezvoltă din nevoia de cunoaștere și este construită preponderent, pe imitație și pe intuirea scopurilor ce antrenează acțiunile persoanei adulte. Astfel, familia este cea care oferă copilului primele informații despre tot ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Perioada de 0-7 ani, reprezintă prima parte a copilăriei, a cunoașterii, și este caracterizată printr-o dezvoltare complexă, având influențe semnificative asupra evoluției biopsihice ulterioare. În această perioadă, copilul se transformă rapid atât din punct de vedere fizic cât și din punct de vedere psihic într-un mod deosebit de intens.

Copilul crește și se formează în viață într-o lume pe care o creează părinți. Aceștia îl sprijină în formarea personalității și comportamentului până merge în mediul școlar.

După ce ajunge în mediul școlar, el leagă repede relații cu oricine, datorită faptului că este un copil plin de viață și, vorbește bine și ușor, putând fi implicat într-un mod facil și antrenat în activități, prezentând întotdeauna un interes deosebit. Prin acestea, copilul își însușește elementele de bază ale adaptării ulterioare în societate („cei 7 ani de acasă”); activitățile desfășurate în grădiniță întăresc o asemenea adaptare culturală întotdeauna. Deprinderile acestea și obișnuințele se mențin toată viața și creează personalității un suport de adaptare ce are răsunet profund, creând un suport de responsabilitate pentru propria persoană și de autonomie, dar și de contribuție la structurarea conștiinței de sine, a eului.

Școala doar continuă procesul de educație primit în familie.

Așadar, părinții sunt cheia cu o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit copiilor propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este esențial să îi transmitem copilului mic învățămintele pe care le considerăm noi importante și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Copiii reprezintă viitorul, iar părinții sunt cei care pun bazele educației fundamentale, a celor așa numiți „cei șapte ani de acasă”.

Bibliografie:

Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998;
Șchiopu, U., *Curs de psihologia copilului*, EDP, Bucuresti, 1963.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Puica Georgeta GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.14 TARGOVISTE JUD. DAMBOVITA

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Pana la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuos, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Pana la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aibă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de baza la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă. Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea,

este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

Prof. RADA OANA

Școala Gimnazială Iancu Văcărescu, Văcărești, Dâmbovița

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă”. Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun.

- *Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului*
- *Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv*
- *Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul*
- *Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului*
- *Abilitatea de a pune limite copilului*
- *Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul*
- *Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul*

Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

Totodată, de la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească.

Nevoile de bază ale copilului în familie sunt:

- *dragoste și securitate;*
- *de experiențe noi, de stimulare;*

- *nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile;*
- *nevoia de responsabilități;*
- *nevoile de bază fiziologice ale copilului;*

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, intențiile pozitive sunt sursa greșelilor lor deoarece, acestea nu țin loc de competență și de pricepere.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc). În aceste condiții, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

Bibliografie:

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. Rados Delia
Grădinița cu PP Nr.7 Deva

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Întelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Părinții - primii profesori ai copiilor

profesor învățământ primar Radu Ancuța Școala Gimnazială Nr. 1 Tîrgu-Ocna, județul Bacău

Un copil educat doar la școală e un copil needucat. George Santayana

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în mare măsură viitorul adult. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul crește.

De la cea mai fragedă vârstă, copilul este angrenat într-un sistem de relații interumane ce se constituie la nivelul grupurilor din care face parte: familie, cercul de prieteni, colectivul clasei. Funcționarea oricărui grup generează un anumit grad de moralitate, rezultat al filtrării, adaptării și acceptării de către membrii săi a unor norme și reguli din marele izvor al moralei sociale. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună *mulțumesc, te rog*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Acești ani sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Primii șapte ani de viață, anii pe care copilul îi petrece cel mai mult cu familia, conturează personalitatea viitorului adult, imprimă valorile morale, scara valorilor familiei respective, de aceea se spune că el este oglinda familiei în care a crescut, recunoscând în comportamentul lui nivelul cultural, moral, social al familiei respective. Acasă începe și acasă continuă educația, iar lucrurile esențiale se învață și se exersează acasă. A te baza doar pe școală este confortabil pentru părinții de azi, dar nu și înțelept și folositor pentru copii. Educația, bunele maniere, regulile morale asigură adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Comportamentul de la școală al copilului este profund influențat de ceea ce se întâmplă acasă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Cercetări recente asupra dezvoltării creierului uman au demonstrat că părinții sunt într-adevăr primii profesori ai copiilor lor. În primii trei ani de viață ai copilului - tot ceea ce părinții fac sau nu fac în mod obișnuit se va regăsi mai târziu și în obiceiurile copiilor. De exemplu, copilul căruia i se citește în mod curent povești va dovedi mai târziu un interes mai mare pentru citit.

Așadar, acasă copilul trebuie să învețe comunicarea, bunele maniere, regulile de igienă, obiceiurile sănătoase, cinstea, loialitatea, curajul, generozitatea, toleranța, modestia, perseverența, civismul, bunătatea, respectul, cooperarea. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologii.

Prin valorile promovate, mediul social are influențe pozitive sau negative asupra dezvoltării și formării profilului psihomoral al viitorilor adulți. Astfel, devine necesară colaborarea între toți factorii implicați în acest proces și promovarea comună a adevăratelor valori morale, culturale, sociale.

Cel mai important factor educațional este conversația din casa unde locuiește un copil. William Temple

BIBLIOGRAFIE

Dumitriu, Gh., Dumitriu, C., „Psihopedagogie”, Editura „Alma Mater”, Bacău, 2002

www.desprecopii.com

www.copii.ro

www.utilecopii.ro

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Profesor: Radu Andreea Beatrice
Școala gimnazială „Gheorghe Diboș”, com. Mănești

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine).

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare și se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri precum și valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-una noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul. Aceste intervenții copilul le asimilează și le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Primii șapte ani din viață... ABC-ul comportării

Prof.înv. primar, Radu Cristina
Școala Gimnazială "Nicolae Titulescu Călărași

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună.

Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. Înv. Preșc. Radu Laura Estela
Grădinița cu p.p. "Sf. Nichita Romanul" Tulcea

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile "de fațadă" care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei "vorba dulce mult aduce" ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

"Cei șapte ani de-acasă" care, în prezent, au devenit "cei șase ani de-acasă" sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : "Ce copil politicos! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**"

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt **"cei șapte ani de-acasă"**.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt "lucruri" care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea **"cei șapte ani de-acasă"** înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea " cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?", ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a

tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei șapte ani de-acasă”**.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

prof.RADU RODICA- Grădinița nr.35, sector 5 București

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Mediul familial trebuie să îndeplinească însă anumite condiții pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că dorința sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de

relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Bibliografie :

- „Curriculum pentru învățământul preșcolar, 3-6/7 ani”, MECT, 2008;
- Michiela Poenaru, Cei șapte ani de acasă, Codul bunelor maniere pentru copii, editura ePublishers, 2013;
- Cei șapte ani de acasă, editura ALL, 2016.

Cei 7 ani de acasa...

Profesor Radut Alina-limba engleza Scoala Gimnaziala Sadova, localitatea Sadova, Dolj

Cat sunt de importanti anii de scoala...cat e de importanta o educatie buna primita de la profesori, invatatori,educatori competenti...cat de importante sunt cartile pe care le citim azi, maine,anul viitor si toata viata noastra...

Dar de o importanta majora sunt anii petrecuti acasa, primii 7 ani cu parintii, cu bunicii, cu cei care ne- au invatat sa spunem „mama”, „apa”, „acolo”. Oricata scoala ai avea, oricate carti ai citi, oricate tari si imperii ai vizita, se vor cunoaste cei 7 ani de acasa.

Acesti 7 ani iti sunt oglinda, iti sunt carte de identitate si recomandare pretutindeni in lume. De cate ori nu am auzit expresia faimoasa :” Acest tanar nu are cei 7 ani de acasa...

Sau „, se vede ca nu are cei 7 ani de acasa” .

Aceste expresii nu sunt doar legende populare; sunt o realitate evidenta.Existenta unei baze din punct de vedere al educatiei familiale se zarestie in primul contact cu ceilalti, in primele cuvinte pe care le rosteste o persoana, in prima intalnire, in primele gesturi. Nu este oare evident ca oamenii care sunt educati saluta cand te intalnesc sau cand intra in restaurant,birou,institutie? Nu se spune oare, si cu buna stiinta, ca oamenii care nu saluta astfel sunt needucati si nu au cei 7 ani de acasa?

Nu zicem noi toti ca nu ai cei 7 ani de acasa daca nu te ridici sa dai locul unui batran in tramvai? Daca nu ajuti o vecina cu plasele pline de cumparaturi ; daca nu ajuti un copil sa se ridice dupa ce a cazut pe gheata; daca nu spui „multumesc” dupa ce ai fost ajutat si „, cu placere” dupa ce ti s-a multumit.Toate aceste gesturi releva o educatie buna primita de la parinti in timpul celor 7 ani petrecuti acasa, inainte de a invata ei matematica,geografie,istorie.

Cei 7 ani de acasa nu tin de bogatie, de averea stransa de la o generatie la alta; nu tin de religia pe care o ai; nu tin de meseria pe care o ai ; nu tin de prietenii pe care le legi de-a lungul vietii sau de multitudinea de documente,articole,carti pe care le vei studia.

Mama iti spune sa multumesti vanzatoarei si sa spui bunicilor dragi „sarut-mana”, tata te invata sa fii respectos cu educatorii si profesorii,cu cei in varsta si cei din jurul tau; mama te sfatuieste sa iti ajuti la teme colegul bolnav si sa ii cari ghiozdanul colegei mai mici; tata te invata sa duci plasa cu cumparaturi a vecinei .

Toate gesturile acestea mici, aparent nesemnificative, scriu pagini importante in cartea educatiei tale care te va urmari pentru totdeauna. Nu se invata la scoala , se invata in familie; nu se acumuleaza in anii adolescentei, se insuseste in anii gradinitei si pana cand doamna educatoare sau invatatoare iti va descifra tainele abecedarului si ale socotitului.

Sfantul Ioan Gura de Aur spune: "Daca de la inceput si de la o varsta mica punem in acesta principii bune, nu sunt necesare dupa aceea multe eforturi, pentru ca obisnuinta va fi in viitor lege pentru copii"."Spun ca margaritarele cand le scot din apa sunt ca picaturile de apa. Asadar, daca este priceput, pescarul de margaritare le ia, le pune in palma lui si dupa ce le misca si le intoarce corespunzator, le face perfect rotunde. Cand insa se intaresc nu poate sa le dea alta forma". Astfel trebuie sa fie cu instruirea copiilor. Se cere sa fie la varsta tanara, cand copilul este maleabil. Acelasi lucru il fac si pictorii. Cand culoarea este umeda pot sa picteze, in timp ce cand este uscata, atunci este ingreuna¹ta reprezentarea persoanei sau a lucrului.1

¹ <https://www.crestinortodox.ro/credinta/educatia-copiilor-69895.html>

Cei 7 ani de-acasă și nevoile celor mici...

Prof. RĂILEANU ELENA ALINA
G.P.N. „CAMPIONII”, Mioveni, Jud. Argeș

„Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni! Numai cei care vin din altă parte spun: “Vai, ce a crescut!”. Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum crește. El a devenit în timp. Și în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie.”

Antoine de Saint-Exupery

Teoria ierarhiei nevoilor (A. Maslow) afirmă că ființele umane au nevoi caracteristice, unele nevoi interne fiind mai stringente decât altele și că este nevoie de satisfacerea nevoilor de bază (de la nivele inferioare) înainte eliberării energiei necesare împlinirii nevoilor de ordin mai înalt.

Nevoi fiziologice

Pe nivelul cel mai de jos al ierarhiei lui Maslow se află nevoile de bază, biologice sau fiziologice. Corpul uman are nevoie de aer, mâncare, apă, odihnă, îmbrăcăminte, activitate sexuală. Modelul sugerează că oamenii cărora le este foame sau care se confruntă cu pericolul pierderii elementelor de bază necesare existenței umane sunt mai puțin preocupați de viața socială sau de satisfacerea nevoilor de cunoaștere. Doar în momentul satisfacerii nevoilor fundamentale ale biologicului, oamenii se pot orienta spre alte nevoi care au fost latente, în așteptarea împlinirii celor de pe nivelul inferior.

Nevoi de securitate

Odată ce nevoile biologice au fost satisfăcute, oamenii devin preocupați de siguranța lor fizică și psihică. Securitatea reprezintă anumite condiții care asigură integritatea fizică a unei persoane.

Nevoi de apartenență

Dacă o persoană este satisfăcută din punct de vedere fiziologic și se simte în siguranță, este posibil ca acea persoană să devină interesată de contactele sociale. Modelul Maslow indică faptul că oamenii au nevoie să intre în contact unii cu alții și să se bucure de sprijin social.

Nevoi de stimă

Acestea se referă la nevoia de a fi bine cunoscut de către ceilalți și la nevoia persoanei de a se simți valoroasă, competentă și respectată. În situația în care individul este ridiculizat, defăimat, discreditat sau evaluat negativ, se va simți rănit și nevoile de pe acest nivel nu sunt satisfăcute.

Nevoi de autoîmplinire

A. Maslow a postulat că, dacă toate nevoile descrise anterior ar fi satisfăcute, oamenii s-ar afla în situația să își dezvolte potențialul la maximum. Nevoile de împlinire de sine vizează construirea unei imagini de sine favorabile, precum și dobândirea capacității de autocontrol.

Nevoile copilului de sănătate, igienă, nutriție

Este bine de știut că sănătatea deplină, creșterea și dezvoltarea armonioasă a copilului nu se pot asigura decât în strânsă dependență cu mediul în care acesta trăiește și, mai ales, depind de o respectare strictă a normelor de igienă personală și a colectivității în care copilul își petrece o mare parte din activitatea zilnică (acasă și la grădiniță). Igiena corporală, a locuției sau a spațiului de viață și activitate, a îmbrăcăminteii sau a încălțăminteii, precum și igiena alimentației activează potențialul de dezvoltare integrată a copilului.

Igiena corporală se imprimă copilului încă de mic, sub forma unor deprinderi elementare (spălatul mâinilor, a feței, al dinților) chiar dacă, cel puțin la început, este ajutat în realizarea lor de către părinți. Baia zilnică trebuie să facă parte din obișnuințele copilului.

Igiena îmbrăcăminteii și a încălțăminteii are rolul său în menținerea permanentă a stării de sănătate a organismului. Îmbrăcăminte și încălțăminte trebuie să fie potrivite copilului. Dacă ele sunt prea largi sau prea strâmte, nu îl pot proteja de frig, nu îl ajută să meargă și să se miște, îl pun în situații de risc (copilul nu poate realiza mișcări corecte, deci se poate împiedica), este posibilă deprinderea unor abilități deficitare: copilul nu se poate deplasa având o poziție corectă, pot apărea deformări ale piciorului etc.

Locuința și camera copilului reprezintă spațiul în care copilul își petrece acasă cea mai mare parte a timpului. Camera copilului (a spațiului individual, în cazul în care familia locuiește într-o garsonieră sau camera copiilor în cazul fraților) trebuie să fie cea mai luminoasă, călduroasă și liniștită cameră din casă.

Iluminatul trebuie să aibă lumină naturală cât mai mult posibil pe perioada zilei. Mobilierul camerei va fi redus numai la strictul necesar, pentru a-i permite copilului să nu aibă nici o îngrădire în explorările sale. Mobilierul trebuie să fie adecvat dezvoltării copilului, să permită accesul acestuia la jucării, cărți, haine: pat adecvat vârstei copilului, masă și scaunel, o bibliotecă joasă, un recipient fără capac, pentru jucării.

Aerisirea camerei este o normă elementară de igienă și trebuie să fie asigurată atât pe timpul verii, cât și pe timpul iernii.

Activitatea zilnică.

Între principiile care duc la creșterea și dezvoltarea copilului sunt: stabilirea echilibrului între activitatea zilnică depusă de copil (indiferent de vârsta lui), odihnă (activă) și somn. Volumul și intensitatea activităților zilnice variază în funcție de vârsta copilului și de preocupările sale particulare. Surmenajul la această vârstă duce la apariția precoce a stării de oboseală, la diminuarea (până la dispariție) poftei de mâncare și la tulburări ale somnului. Timpul afectat somnului variază în funcție de vârsta și de particularitățile individuale ale copilului.

Creșterea imunității copilului.

La consolidarea imunității organismului copilului contribuie activitatea zilnică în aer liber, expunerea la aer curat, mișcarea în soare și apă, alimentația echilibrată și imunizările prin vaccinare. În îngrijirea, creșterea și dezvoltarea copilului, niciuna dintre aceste metode nu trebuie eliminată, ele aflându-se în interdependență.

Valori ale relațiilor parentale de calitate

- căldură și afecțiune;
- limite clare și bine precizate;
- răspuns imediat la nevoile copilului;
- disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului;
- sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului;
- respect;
- deschidere și comunicare;
- recunoașterea calităților și a reușitelor;
- confidențialitate și încredere reciprocă.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor. Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în grădiniță, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile sale de îngrijire, creștere și educare a copilului.

Bibliografie:

„*Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă*” (7 – Modul pentru părinți și educatori), Cristiana Boca (coord.), Mihaela Bucinschi, Cristina Popescu, Ecaterina Stativă, MECT, Unitatea de Management al Proiectelor pentru Învățământul Preuniversitar, Proiect pentru Reforma Educației Timpurii, Seria: *Module pentru formarea și perfecționarea personalului din grădinițe*, București, 2008+, 2009.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof.înv.primar Răstoacă Iuliana
Școala Gimnazială „General Nicolae Șova“ Poduri

Prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață: lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Este important ca părinții să știe că învățătura pe care urmează să o dea copiilor trebuie să fie simplă și bine înțeleasă. Prin lecții simple și prin exemplul personal părinții trebuie să-și învețe copiii cum să-și conformeze viața celor mai înalte standarde.

Obiectivul oricărui părinte este de a asigura copilului său un caracter echilibrat. Acest obiectiv se realizează în timp cu multă răbdare, perseverență și determinare. Părinții sunt cei care prin exemplul propriu pun bazele formării și dezvoltării unui om de valoare.

Din prima zi de viață părintele devine instructorul propriului copil. Este necesar ca în această perioadă mama să satisfacă nevoile micuțului. Copilul plânge dacă îi este foame sau dacă are un disconfort. Pe măsură ce crește dorește să fie ținut în brațe, explorează mediul încojurător cât timp un membru al familiei se plimbă cu el în brațe – își satisface astfel nevoia de cunoaștere.

Pe măsură ce crește, mama începe să predea lecții de alimentație, de vorbire/comunicare, lecții de mers, lecții de igienă. În tot acest timp părinții trebuie să dea dovadă de înțelepciune și răbdare iar activitățile ludice să nu lipsească din metodele lor de „predare”.

Chiar din copilărie, din primii ani de viață, părinții au datoria să le predea copiilor și lecția de bunătate, de respect, de prietenie, de ascultare. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate.

În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinte-copil de mai târziu.

Perioada numită „cei șapte ani de acasă” cuprinde prima și cea mai importantă „decolare” în marile zboruri ale unei vieți omenești. Ea dă marele start pentru cea mai sublimă competiție a omului cu el însăși – în propria sa devenire, autodesăvârșire și afirmare a sa ca valoare umană. Depinde în mare măsură de părinți când și unde va fi aeroportul de aterizare.

Păriții nu trebuie să uite niciodată că au fost și ei copii. Ei sunt cei care încep transformarea persoanei (micuțului) în personalitate.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are în „bagajul” său cei șapte ani de acasă poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

În loc de încheiere mesaj pentru părinți:

Copiii învață neîncetat de la părinții lor. Felul în care vă controlați propriile sentimente devine un model pe care copiii dumneavoastră și-l vor aminti toată viața.

Bibliografie:

Dumitrana, M. (2000) - Dezvoltarea psihică umană, București: V&I Integral

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Rîșco Paula Elisabeta
Grădinița cu Program Prelungit nr.7, Sighetu Marmăției
Județul Maramureș

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea, dezvoltarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său proces de creștere .

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, iar educația primită de acesta până la șapte ani este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind în primul rând cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuind să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și dezvoltarea armonioasă a întregului organism.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude, etc. Însă pentru aceasta, părinții trebuie să conștientizeze că ei reprezintă primii mentori reali în viața copilului , furnizându-i primele repere de orientare în lume , primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător .

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ celor șapte ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze

golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

www.didactic.ro

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI

Prof. ROBU MIHAELA
GPP "Gulliver" Suceava

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor roluri succesive. Alături de funcția de socializare, familia îndeplinește și funcții educative. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament copiii ar trebui să le primească din familie. Aceasta ar trebui să dezvolte copiilor spiritul de observație, memoria și gândirea. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, aceștia trebuind să-l îndrume și să-l sprijine și nu să-l substituie de la sarcinile școlare. Cele mai importante deprinderi de comportament tot în familie ar trebui să se formeze: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce-i aparține.

Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei.

Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*”.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau, dimpotrivă, acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

”Parteneriat în educație – familie-școală-comunitate”, Adina Băran-Pescaru, Ed. Aramis, 2004

www.copilul.ro

<https://putereortodoxa.wordpress.com/2013/04/03/rolul-familiei-in-educatia-copilului-2>

Părinți și copii

**Prof. inv. Primar Doina Roman,
Școala Gimnazială nr 1 Saveni, jud Botoșani**

Succesul școlar capătă în ochii părinților o importanță din ce în ce mai mare. Presiunea pentru obținerea unor performanțe școlare superioare începe odată cu intrarea copilului în școală și în multe cazuri se accentuează spre clasele terminale.

Elevii buni fac cinste părinților, care se mândresc uneori cu rezultatele lor în fața prietenilor, a vecinilor; dimpotrivă, elevii slabi, nerealizând aspirațiile părinților și făcându-i să se simtă într-o măsură vinovați de inaptitudinile lor de educator, provoacă adesea în familie o stare de nemulțumire, tensiuni care dezbină uneori pe părinți și se răsfrâng negativ asupra copilului, fapt ce creează apoi un climat puțin favorabil succesului.

Veți spune : “ Ce e de făcut?”

Puteți face însă multe lucruri cu scopul de a îmbunătăți situația și primul într-un șir de lucruri ce nu sunt prezentate într-o ordine a importanței ar fi renunțarea la atitudinea agresivă, mai concret e de preferat să dispară din comportamentul adultului limbajul violent și violența fizică îndreptată asupra copilului ce primește ploaia de descărcări negative aduse acasă de la slujbă, de la market...

De asemenea ar trebui să încetați a mai considera că un copil nu are probleme importante de discutat. Deschideți-vă ochii și o dată cu ei și inima, cunoscut fiindcă, așa cum spunea Antoine de Saint-Exupery „ Bine nu poți vedea decât cu sufletul; ceea ce este esențial este invizibil pentru ochi..”, Prin urmare în agenda de pe birou plină „ochi,, de activități cotidiene importante de făcut, să-și facă apariția chiar dacă mai timid la început și discuția cu fiul/ fiica, măcar câteva minute după ce ați ajuns acasă. Vi se par banalități fraze ca : „Azi colegul meu a...”, „Doamna învățătoare ne-a spus....”,

Fleacuri, lucruri lipsite de importanță veți spune. Greșit. Aceste vorbe reprezintă un univers; al propriului dumneavoastră copil. Nu ezitați să pătrundeți în el cât vă este permis. S-ar putea într-o zi să regretați, să vă doriți să recuperați și ar fi păcat să constatați cum copilul dumneavoastră s-a închis într-un univers personal, refuzând comunicarea cu dumneavoastră așa cum și dumneavoastră, cu știință sau nu, o refuzați acum. Nu-l respingeți, forțându-l să devină un străin, un capricios care cedează influenței primilor ieșiți în cale, adepți ai „culturii străzilor,, pentru care, a fi într-o „familie,, , înseamnă să consumi droguri, alcool, să vorbești violent, să fii agresiv, să violezi, să ucizi...

Așadar, nu fiți „surzi,, la nevoile emoționale și uneori chiar fiziologice ale copiilor, nu-i abandonați afectiv, fiți părtași la trăirile, sentimentele și frământările lor. Acceptați-i ca să vă accepte. Faceți-vă copilul să știe că îl înțelegeți, că îi sunteți alături, că îl iubiți și îl susțineți.

Simțindu-se astfel va prinde „aripi,, , devenind elev și fiu mai bun, va performa el și veți simți că ați performat și dumneavoastră.

Bibliografie

- 1.Andrei Cosmovici, Luminița Iacob „Psihologie Școlară,, , Editura Polirom, Iași,1999.
- 2.Ion Radu „Psihologie școlară,, , Editura Științifică, București, 1974.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Roman Maria
Școala Gimnazială Nr.10
Sighetu Marmăției
Maramureș

*Copiii nu-și amintesc ceea ce încerci să-i înveți.
Ei își amintesc ceea ce ești. (Jim Henson)*

Ce înseamnă să fii copil? Înseamnă să crezi în dragoste, să crezi în frumusețe, să crezi în credință.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării lor în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună *mulțumesc, te rog*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil, părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea.

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special celor emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

Este important să învățăm copiii valoarea relațiilor interumane, importanța interacționării cu ceilalți, respectarea anumitor norme sociale, aprecierea mediului înconjurător și nu în ultimul rând să îi încurajăm să își exprime părerile într-o manieră liberă și lipsită de presiune.

Este bine ca cei mici să fie încurajați și susținuți cu dragoste în activitățile educative. La vârste fragede aceștia au nevoie mai mult ca oricând de siguranța iubirii necondiționate din partea părinților. Un copil care este "învățat" să i se ofere sprijin și afecțiune va propaga la rândul lui aceleași sentimente.

Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o ofera copiilor în prima parte a copilăriei.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie
- exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să fie oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor.

În loc de final: *Copiii învață ceea ce trăiesc*, de Dorothy Law Nolte

Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;

Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;

Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;

Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătimirea;

Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;

Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;

Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;

Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;

Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel;

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;

Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;

Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie drepecți;

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;

Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002.
4. www.copii.ro
- 5 www.scribd.com

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Roșca Elena
Colegiul Tehnic ”TRAIAN VUIA,, Oradea

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții

le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cei 7 ani de acasa: norme si valori esentiale pentru succesul viitorului copilului

Prof. înv. preșcolar: Roșu Corina Cei 7 ani de acasa si comportamentul copilul

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

2 scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele. Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncata pe umerii parintilor?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil

„bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Iuliana Roșu
Școala Gimnazială Nr. 3 Giurgiu

Cei 7 ani de acasă înseamnă mai mult reguli de bun simț, igiena, respect, pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală, pe care părinții le tot repetă până se fac mari.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Nici un părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. De noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel desuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alții ... mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani.

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Important este și acordarea unei independențe a copiilor, dar aceasta să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului sau.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă.

Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie. Grijile de zi cu zi îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații strașnice, în familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de niște părinți maturi, mult prea ocupați. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați.

Expresia ”Cei șapte ani de acasă” o mai auzim astăzi doar la persoanele care au părul albit de vreme și care au primit în copilăria lor o educație pentru a avea un simț, respect pentru tot ce e în jurul lor, corectitudine în tot ceea ce fac. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. Rosu Marinela
Scoala Gimnaziala Stoicanesti
Jud. Olt

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și indigo-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță respectul dacă este respectat. Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că lacrimile nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie:

Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*, Editura Polirom, Bucuresti, 2009

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ PENTRU COPII

Profesor consilier școlar - Rujoiu Silvia-Benonia
CMBRAE/Grădinița nr. 218 - Grădinița nr. 210 București

„*Cei șapte ani de acasă*” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său/fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „*bună creștere*” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „*șapte ani de-acasă*”.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilării. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Ea se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „*cei 7 ani de-acasă*” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „*mulțumesc*” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Părinții nu trebuie să uite că purtarea copilului lor, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părinților ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl învață să folosească des cuvinte precum „*te rog*”, „*mulțumesc*”, „*bună ziua*”, „*mă scuzați*”. Nu trebuie să uităm că părinții sunt primele exemple pentru copiii lor. Învățându-i bunele maniere, când vor crește, toate aceste lucruri de bun-simț li se vor părea normale și își vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important cum părinții vor explica copiilor că respectându-i pe alții vor fi, la rândul lor, respectați. Tot în primii șapte ani de viață, părinții pot oferi copiilor câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „*mulțumesc*” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-au primit de ziua lor de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învățați să fie deschiși, să aibă o atitudine plăcută și să-și exprime recunoștința față persoanele care i-au ajutat într-o anumită situație. Chiar dacă nu înțeleg imediat de ce trebuie să spună tot timpul „*te rog*” sau „*mulțumesc*”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce vor crește își vor da singuri seama că bunele maniere îi ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar vor atrage admirația celorlalți dacă știu cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau își însoțesc părinții la un eveniment

important. Părinții trebuie să le spună că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație. Regulile de politețe pe care cei mici trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, părinții trebuie să le explice că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă ei, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame le-ar fi în acea clipă. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copii și părinți, specificul de dezvoltare al fiecărui copil, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copiilor.

Baza formării unui comportament corespunzător al copiilor este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copiii le permite acestora să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Bibliografie

1. Danion Vasile, *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012

Familia, matricea primordială pentru cei șapte ani de acasă

Elena Rus

Procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, în schimb educația începe din prima zi de viață a copilului în familie. Familia are un rol esențial în educația și dezvoltarea copilului, reprezentând nucleul în care acesta se formează ca om și se conturează ca și personalitate. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social, fiind prima școală care pregătește copilul pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și al ordinii. În cadrul familiei se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal. Aici copilul învață să iubească, să creadă, aici se pun primele temelii ale caracterului său, se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare.

Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. Primul factor care formează copilul într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare.

Când rostim sintagma cei „șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului acestuia, definind tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este definită „culmea achizițiilor”, fiind considerată una din etapele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. De aceea, este foarte important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce maniera.

„Cei, șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui copil. Copilul absoarbe din mediul familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre. Părinții rămân primii și cei mai importanți educatori ai copiilor, în primul rând pentru că îi influențează moral de la cea mai fragedă vârstă și apoi pentru că au asupra lor autoritatea incomparabilă a iubirii părintești la care copiii răspund cu iubirea filială. Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model moral și spiritual. În educația copiilor, mai întâi de toate, trebuie să ne educăm noi înșine. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fie iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu încredință, să aprecieze binele și frumosul, acest copil va crește iubitor, politic, tolerant, responsabil.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un copil fără personalitate, voință, inițiativă, un copil timorat cu o stimă de sine scăzută, un inadaptat al societății, părinții care-l vor răsfăța vor avea un copil care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu, considerând că totul i se cuvine, părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un copil dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale. Un copil care nu beneficiază de o educație corectă în primii ani de viață va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce.

Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații defectuoase a „celor șapte ani de acasă”. Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii acestora.

Fiecărui copil trebuie să i se asigure cel mai bun start în viață căci viitorul său și chiar și viitorul comunității sale, al națiunii și al lumii întregi, depinde de acest lucru.

Ca o concluzie „cu haina celor șapte ani de-acasă” să-ți faci prezența mai frumoasă!

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA

**Prof. Inv. Prescolar
RUS VIOLETA - SIMONA**

”Copiii cresc precum o primavara

Vara urmeaza-apoi

Iarna-i cuprinde si nu mai pot sa para

Ce fura-n vremea dinapoi .”(Pierre de Ronsard , Oda lui Anthoine de Chasteigner , 1550)

Cei care educa copiii sunt demni de mai multa onoare decat cei care le dau viata ;de aceea pe langa viata , daruiti copiilor si arta de a trai bine , educandu-i . (Aristotel)

Cei sapte ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei . Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult .

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie , citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala . Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare : sociala , psihologica , intelectual-cognitiva , etc.

Inceputul scolii este un eveniment care umple de emotii inimile multor copii .Acum copilul invata cum sa relationeze adecvat cu altii , cum sa se organizeze , ce inseamna sa respecti un program , invata sa ia decizii , sa-si stapaneasca anumite dorinte , sa renunte la o serie de lucruri , sa socializeze , sa se integreze in colectivitate – sa se adapteze .

Asemenea unui ritual anual , inceputul anului scolar este un moment bun sa ne intrebam : ce putem face pentru ca acest nou an sa fie mai productiv din punct de vedere scolar , mai placut din punct de vedere social si cu progrese cat mai vizibile in relatiile copilului cu lumea ?

Iata cateva sfaturi pentru parinti vizand o serie de principii morale de ordin practic , privind educatia copiilor in mediul familial .

• **Obisnuieste-l pe copil sa respecte regulile , insa nu-l obliga , nu impune si evita cuvantul “trebuie “!**

Cuvintele cel mai des intalnite in educatia copiilor , inca de cand trec pragul varstei de 1 an par sa fie :” Nu pune mana acolo, nu ai voie , nu te duce acolo etc..”.Le interzicem de mici sa invete ce este lumea... in loc sa le-o aratam si sa intelegem , alaturi de ei , ca toate actiunile noastre au o explicatie si ca suntem rezultatul a ceea ce facem .

Prin povesti , de exemplu , ii poti insufla valorile pe care doresti sa le transmitsi copilului tau . Educa-i gustul pentru libertate si invata-l sa indrazneasca . Invata-l ca are voie orice atata timp cat respecta legea , morala si normele bunului simt .

• **Organizeaza timpul .**

Invata copilul sa fie punctual , sa pretuiasca timpul propriu si pe al altora, sa fie serios , riguros si disciplinat .Poti lipi pe perete un calendar lunar sau anual pentru a pune in evidenta evenimentele ce urmeaza si termenele limita.Stabiliti impreuna programul de dimineata ; ora de trezire , regulile si programul de baie , imbracatul , luarea unui mic dejun sanatos .

FII UN EXEMPLU IN RESPECTAREA REGULILOR CASEI !

• **Fara violenta .**

Copiii preiau prin comportament ceea ce vad in casa .Ca parinti , este de preferat sa evitam vocile ridicate , tensiunea , nemulțumirile exprimate in mod violent, reprosurile sau cuvintele urate . Chiar daca a doua zi acestea nu se vad neaparat din comportamentul

copilului , cu timpul isi vor pune amprenta asupra personalitatii lui de mai tarziu . Discutiile aprinse si zgomotoase ii vor crea impresia ca totul se rezolva prin confruntare .Nu critica un copil in fata altuia si nu manifesta mai multa atentie pentru unul dintre ei in cazul in care sunt frati .Asculta-i pe fiecare dintre ei si incearca sa-i inveti comportamente pozitive prin puterea exemplului.Invata-l sa impune lucrurile , sa le ceara folosind “te rog “ si sa multumeasca la inapoiere . Arata-i cum sa raspunda colegilor violenti , sa anunte profesorii , sa nu raspunda prin violenta la violente !

• **Practica bunelor maniere**

Invata-l sa se comporte civilizatat mai ales in public : sa cedeze locul in autobuz , sa nu vorbeasca zgomotos , ci discret si politicos ; sa salute ; sa aplaneze conflictele ;sa fie atent si grijuliu cu copiii mai

mici , cu cei cu dizabilitati si nevoiasi ; sa foloseasca expresiile :” te rog “, “ imi dai voie “, “ imi cer scuze “, “imi pare rau “. Invata copilul sa ii pese de felul in care pastreaza lucrurile si sa deprinda responsabilitatea de a se ingriji de el si ceilalti .

- **Carti sau computer**

Important este rolul pe care il indeplineste computerul.Propune-i copilului jocuri educative pe calculator si limiteaza-i timpul petrecut in fata acestuia .

Ar fi preferabil ca primele invataturi ale copilului sa fie desprinse din carti si din lecturi , gustand savoarea povestilor , vocabularul bogat , simtul estetic si latura moral- emotionala .

- **Negociaza**

Ce fel de haine , pantofi , rucsac, tunsori se poarta ?Ai grija :statutul social este foarte important pentru noi toti si copiii nu fac exceptie !Nu ii subestima sentimentele si dorinta de a se integra social , ci incearca sa-l ajuti sa se integreze , in limitele valorilor , gusturilor estetice si ale posibilitatilor financiare de familie .Daca observi ca vrea prea multe , incearca sa temperezi aceasta pornire prin oferirea unor variante . Pana la urma creati o negociere care sa nu-i permita sa i se dea totul de-a gata . Invata -l ca nimic nu i se cuvine pur si simplu .

- **Conversatie , nu televizor .**

Rolul pasiv de telespectator nu-i potenteaza imaginatia .Daca stii sa-i starnesti curiozitatea , iti va pune o multime de intrebari si asa veti incepe o discutie interesanta , Incercati sa vizitati muzee , teatre si dati importanta sportului si plimbarilor in aer liber .

- **Bucura-te de copiii tai .**

Arata-le dragostea la fiecare pas!Bucura-te impreuna cu ei de aventura scolii !Intr-o buna zi vei realiza ca au crescut si ca ai trait alaturi de ei cei mai frumoși ani, copilăria .

A fi bine-crescut nu inseamna peste tot acelasi lucru ; atat contextul cultural – istoric obiectiv al societatii cat si standardele subiective ale fiecarui parinte determina definitia celor “ **sapte ani de-acasa**“.

Bibliografie :

www.suntparinte.ro

Sunt importanți cei 7 ani de acasă?

prof. RUSU FLORENTINA
Liceul Teh. Economic „N. Iorga” Pașcani, jud. Iași

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”
Danion Vasile

Toată lumea a auzit de expresia „cei 7 ani de acasă”, dar și despre semnificația ei. Dar poate nu foarte mulți oameni conștientizează adevărata importanță a acestei perioade din viață. Primii 7 ani din viața unui copil contează extrem de mult pentru dezvoltarea viitorului adult deoarece atunci se formează conștiința de sine.

Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

➤ În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre copii mânăncă tot ce văd pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele lor să le dea peste mânăuță.

➤ În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La **vârsta preșcolară**, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire

- ordine
- igienă
- curătenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrarea atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” („Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- ❖ Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- ❖ Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- ❖ Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- ❖ Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- ❖ Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- ❖ Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- ❖ Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Dacă ar fi să privim în sensul cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani. Cei șapte ani de acasă sunt mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășește pe un drum în viață cu cunoștințele și educația ce au primit-o în cei șapte ani, nu ce învață la școală. Vorbim despre drumul cunoașterii, studiilor cu ajutorul cărora poate deveni un om capabil și realizat în viață, dar după cum știți la orice lucru cel mai important este baza, iar

În cazul acesta după cum vedeți baza o reprezintă educația primită în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

BIBLIOGRAFIE

- Danion Vasile, „*Cum să ne creștem copiii?*”, Editura Sophia, București, 2012
- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

“Cei șapte ani de acasă”

**Prof. Înv. Preșcolar Rusu Oana Elena
Grădinița P. N. Nr. 2 Șotânga,
Județul Dâmbovița**

“Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. (Child’s Appeal)

În procesul instructiv – educativ, rolul cadrului didactic este esențial, el reprezentând “magicianul” de care depinde, în cea mai mare măsură, informarea și formarea viitorilor profesioniști care pot contribui, în mod hotărâtor, la progresul societății în care trăim.

A fi cadru didactic înseamnă o foarte mare responsabilitate, dar și posibilitatea de a exercita o activitate deosebit de frumoasă. (Paraschiva, A.M., 2007, p. 10)

Școala creează copilului condiții directe și indirecte de a intuit existența altor tipuri de familie decât a sa, și de a face comparații. (Șchiopu, U., Verza, E., 1997, p.195)

Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin.

Tot ceea ce știm, credem și gândim despre copil se reflectă în tot ceea ce facem pentru el. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. În educație nu există rețete, există experiență acumulată, idei, teorii bazate pe cercetări noi, practice confirmate care și-au demonstrat în timp eficiența, valori, principii, reguli. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. (Ghid de bune practici, 2008)

Datorită faptului că în procesul instructiv-educativ se lucrează cu personalități în formare sau deja formate, cadrul didactic trebuie să găsească cele mai bune soluții pentru ca activitatea pe care o desfășoară cu elevii / preșcolarii să se finalizeze prin posibilitatea acestora de a se integra eficient la condițiile mediului, cu ajutorul cunoștințelor și informațiilor pe care le dețin, dar să urmărească și dezvoltarea armonioasă a acestor indivizi din punct de vedere psihologic și social.

“Copilăria este ucenicia necesară vârstei mature, iar prin joc copilul își modelează propria statuie”. (J. Chateau, 1967)

Pentru copil aproape orice activitate este joc, prin joc el anticipează conduitele superioare. Pentru copil “jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții. Jocul este sintagma, atmosfera în care ființa sa psihologică poate să respire și, în consecință, poate să acționeze” (Ed. Claparede, 1936).

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața fiecăruia, reprezentând vârsta inocenței și a candorii. Jocul și joaca sunt elemente caracteristice copilăriei, ele îi dau farmec, reprezentând o modalitate prin care copiii pot descoperi lumea înconjurătoare și totodată minunatele lucruri pe care copilăria le poate oferi. Aceste elemente se află într-o legătură foarte strânsă: prin joc, copiii descoperă lumea, iar adulții se întorc la perioada copilăriei, redescoperind acea vârstă a inocenței. Datorită acestui lucru jocul a devenit adiacent unei alte teme și anume copilăria.

Copilăria este inima tuturor vârstelor. Această afirmație se referă la vârsta inocenței. Copilăria este vârsta când omul începe să devină conștient de existența lui pe lume, când începe să exploreze mediul înconjurător și să facă eforturi să-l înțeleagă. Este perioada existenței umane, marcată de fascinant, de bucurie și de vis. Copilăria constituie nucleul originar al existenței fiecărei persoane în parte. Pe de o parte, copilăria este momentul inițial al vieții omului. În fiecare persoană rămâne o parte din copilărie, din vârsta cea fericită, un moment la care ne raportăm și pe care încercăm, de-a lungul existenței, să-l întregim și să-i dăm valoare prin experiențele ulterioare. De exemplu, experiențele care au marcat negativ viața unui om în copilărie se cer rezolvate în viitor. De asemenea, cele pozitive ne permit împlinirea la maturitate. Pe de altă parte, copilăria este un reper fundamental pentru un om atunci când acesta devine adult. În concluzie, copilăria este inima tuturor vârstelor, pentru că este cea mai fascinantă perioadă a vieții, la care se raportează mereu în existența lui ulterioară.

Expresia celor “7 ani de acasă”, pe care omul îi are sau nu-i are, reflectă tocmai importanța pe care această perioadă o are în evoluția psihică a copilului. Copilul se integrează tot mai activ în mediul social

și cultural din care face parte asimilând modele de viață și experiențe. Solicitățile complexe și diversificate ale mediului social determină dezvoltarea bazelor personalității, dezvoltarea capacității de cunoaștere și a comunicării.

Integrarea copilului în colectivitate devine o condiție esențială a stimulării și folosirii optime a potențialului său. Grădinița devine astfel unul din factorii cheie ai dezvoltării copilului în această perioadă de vârstă.

Copilul se descoperă din ce în ce mai mult pe sine, realizând că este identic cu ceilalți. Tot în această perioadă conștientizează că propriile acțiuni (comportamente) produc anumite reacții în mediul lui de viață sau altfel spus avem de a face cu o primă formă de responsabilitate. Tot ceea ce face, ce spune se realizează și se exprimă în atitudini. Copilul se joacă, participă la acțiunile celorlalți relaționându-se cu ei. Toate acestea îi creează copilului satisfacție, bucurii și trăiri intense pe plan afectiv. Lipsa grijilor, fericirea acestei perioade a condus la denumirea de “vârsta de aur a copilăriei”. (Vlaicu, C., 2011, p. 37)

Bibliografie:

- Șchiopu, U., Verza, E., *Psihologia vârstelor*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997;
- Paraschiva, A. M., *Psihologia Educației*, Editura Printech, București, 2007;
- Barbu, H., Mateiaș, A., Rafailă, E., Popescu, E., Șerban, F., *Pedagogie Preșcolară*, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București, 1995;
- M.E.C.T., *Ghid de bune practici*, București, 2008;
- Vlaicu, C., *Psihologia vârstelor*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2011.

TEMELIA OAMENILOR „, MARI”- CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.Sabău Lavinia
GPN Nr.2 Chiribiș

După cum spunea Dorothy Law Nolte, copiii învață ceea ce trăiesc, de aceea este foarte important ca familia, membrii acesteia să fie un exemplu pozitiv pentru cei mici.

Astfel, dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;

Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;

Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;

Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătimirea;

Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;

Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;

Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;

Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;

Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel;

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;

Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;

Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie drepți;

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;

Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când se vorbește despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația primită de copii în sânul familiei, ne gândim la copii bine crescuți, manierați, care știu să spună mulțumesc, bună ziua și la revedere. În această perioadă se formează personalitatea și comportamentul copiilor până în momentul în care merg la școală.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de mai mulți factori precum relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării comportamentului corespunzător al copilului este relația afectivă. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățare și asumarea regulilor de comportament. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof.Sachelaru Simona
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „Spiru Haret” Bacău

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una dintre competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții

le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește, însă, tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cum și de ce cei 7 ani de- acasă?

în. Samson Dorina
Școala Gimnazială, Com. Urecheni, Jud. Neamț

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Dar ce înseamnă cei 7 ani de- acasă?! Mai există cei 7 ani de- acasă, mai sunt ei de actualitate, având în vedere includerea copiilor în diverse forme educaționale instituționalizate încă de la vârste mult mai fragede? Mai sunt ei potriviți în societatea actuală sau au căzut în derizoriu?

Cred că cei 7 ani de- acasă este o expresie ce nu trebuie tratată mot-à-mot, cei 7 ani de-acasă reprezintă educația de acasă, bunele maniere, regulile morale transmise copilului de către părinții săi. Familia fiind instituția de bază în toate societățile, fiind celula primordială a societății, matricea pe care se clădește viitorul, rolul acesteia în educația copiilor este imens, iar responsabilitatea pe măsură. Educația de acasă are un rol fundamental în pregătirea copilului pentru viață. Nu este de ajuns să îți îngrijești și să-ți hrănești copilul, este imperios necesar să-i transmiți educația potrivită. El trebuie să vadă în tine modelul faptelor sale bune și al comportamentului său onest, atât față de el, cât și față de cei din jurul său.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine- crescut, un copil care știe să spună „ bună ziua”, să spună „ mulțumesc”, care cunoaște rolul lui „te rog”, un copil capabil să recunoască că a greșit și care știe să spună „ scuză-mă”, un copil care se comportă cuviincios cu toți cei din jurul său, fie că sunt de vârsta lui sau adulți. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă nu trebuie să ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului numai până când acesta merge la școală. Școala nu reprezintă granița unde se termină responsabilitatea părinților, ci poate fi cel mult un test. Copilul trebuie să beneficieze „ de cei 7 ani de-acasă” și după debutul lui școlar, educația celor 7 ani trebuie să continue tot atât timp cât copilul este mic.

Bătrânii aveau o vorbă „ *copilul trebuie să fie educat atunci când este de-a latul patului, nu când a ajuns de-a lungul patului*”, pentru că așa cum lutul îl modelezi mai bine atunci când este crud, tot așa și copilul îl educi mai bine înainte de a crește „ mare”.

Vorbeam mai sus de „ educația potrivită”, dar cum stabilești care este aceasta, cum reușești să ajungi la concluzia potrivită atât timp cât nu stii dacă premisa de la care ai plecat este cea corectă? Pur și simplu nu știi. Și aici, dacă am folosi limbajul utilizat în comunicarea pe internet, am fi pus o față zâmbăreată, o față care nu se vrea a simboliza o resemnare, ci poziția omului care ajuns la o răscruce și neștiind dacă s-o ia la dreapta sau la stânga, ia hotărârea potrivită firii lui, ia hotărârea care se mulează caracterului său și zâmbeste nu fatidic, nu resemnat în fața sorții, ci mândru și conștient de hotărârea luată: „ Uitați-vă la mine ce mândru îs! Dacă cu ce am sunt atât de bun, atunci și pruncul meu va fi bun cu ce am să-i dau eu”. Cu alte cuvinte, trebuie doar să te hotărăști dacă te mândrești cu tine, dacă ești fericit cu tine și dacă răspunsul este pozitiv, înseamnă că deja ai luat decizia referitoare la ceea ce vrei să transmiți copilului tău, în ce fel dorești să-l educi. Noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa pregătitoare cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor

educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii și a mediului familial în care trăiesc acești copii. Iată de ce cred că este util să prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar:

- **Atmosfera de acasă**

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

- **Pauzele**

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Bibliografie:

- Revista *iTeach: Experiente didactice - o revistă pentru educație și educatori*
- <http://www.desprecopii.com>

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. înv. primar Sanda Marinela, Șc. Gimn. "Alexandru Ștefulescu", Tg-Jiu, jud. Gorj

Așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...

Ocrotirea copilului este esențială, dar ea nu trebuie să fie confundată cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

„**Cei șapte ani de acasă**” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre **principalele obiective** care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul** - Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă, firesc, cu „Bună ziua!”.

- **Comportamentul în public** - Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația și își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii** - Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale** - La început prin imitație și mai apoi prin sficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să ieșim la tablă, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, să spunem „Te rog!”, „Mulțumesc!” și „Cu plăcere!”, să nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, să nu facem zgomot în ora de liniște, să respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă** - O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și al celui/ celei care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor** - Cuvintele magice „**Îmi pare rău!**”, „**Te rog!**”, „**Iartă-mă**” își ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că **recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului** nu sunt un semn de slăbiciune, ci **de respect și demnitate**.

- **Tact și toleranță** - Un copil „bine crescut” învață de la părinți **că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi**. Va face diferența, în timp, între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni, evitându-l pe cel din urmă. Totuși, nu trebuie să uităm că e important **ca independența copiilor** să fie și ea stimulată. Dacă atunci când este mic e mereu altcineva care să ia deciziile în locul lui, copilul va tinde spre una din cele două extreme: ori va încerca totul ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. În schimb, dacă e obișnuit de mic **să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri** (evident, pe măsura lui și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Este necesară ca orice copil să beneficieze de o educație sănătoasă și frumoasă în sânul propriei familii, locul unde se naște și în care ia contact cu lumea înconjurătoare, unde se simte în siguranță și începe să deslușească tainele acestei minunate lumi.

De-a lungul carierei mele am observat că acei copii care au avut neșansa de a se naște în familii dezorganizate, sărace și needucate pleacă din start cu un deficit din acest punct de vedere, se integrează mai greu, participă la activități cu sferă, nu știu dacă au voie și când anume să intervină, și nu sunt siguri pe ei, deoarece observă singuri diferențele dintre ei și ceilalți. Aceștia au nevoie de mai multă atenție din partea cadrului didactic și, de foarte multe ori, nouă ne revine sarcina de a-i canaliza pe drumul cel drept, cu răbdare, arătându-le cum să se comporte și ce să spună sau să facă în diferite situații.

Cei șapte ani de-acasă consider că sunt cei mai importanți, educația timpurie lasându-și amprenta asupra comportamentului copilului, chiar și religia, obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia, uneori fiind imposibil de corectat în ceea ce privește acordul gramatical deficitar, anumite cuvinte și multe altele.

Cei șapte ani de-acasă țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți. Respectul față de părinți, de bunici, de cei apropiați se transmite mai departe către profesori, prieteni și colegi deopotrivă. O zicală românească spune că dacă îi respecti pe ceilalți te respecti practic pe tine, integrându-te mai ușor în comunitatea din care faci parte, altfel riști să te izolezi și să fi un neadaptat și un neînțeles de cei din jur, diferiți de tine. Să fi respectat de cei din jur este un lucru dorit și plăcut, care îți dă satisfacție, având un efect pozitiv asupra noastră, a fiecăruia.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă.

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea.

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească.

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri.

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni.

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare.

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde. Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

BIBLIOGRAFIE:

1. "Cum să ne creștem copiii?", Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012;
2. Ciofu Carmen, "Interacțiunea părinți-copii", Editura Medicală Amaltea, 1998;
3. P., Emil, R., Iucu, "Educația preșcolară în România", Polirom, 2002.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof.Înv. Primar:Șandor Monica
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE COȘBUC”ZALĂU
JUD. SĂLAJ

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Proiect de lecție-dirigenție -“Comportamentul adecvat. Bunele maniere”.

Prof. Sandu Doina- Liceul Teologic „Fericitul Ieremia” Onești

Instituția: **LICEUL TEOLOGIC „FERICITUL IEREMIA”**

Profesor: **SANDU DOINA**

Disciplina: **Dirigenție**

Clasa a X-a A

Tema: **“Comportamentul adecvat. Bunele maniere.”**

Tipul lecției: combinată

Obiective operaționale:

O₁ - să comunice în baza subiectului propus;

O₂ – să distingă calitățile unui comportament adecvat în raport cu un comportament inadecvat;

O₃ – să explice rolul bunelor maniere;

O₄ – să participe activ în cadrul sarcinilor realizate, manifestând interes și exprimare liberă a opiniilor;

Metode și procedee: conversația dirijată, ciorchinele, jocul didactic, “Cutia cu surpriză”, mozaicul, rebusul, studiul de caz, problematizarea, graficul T.

Mijloace de învățămînt: cutia, cățelușul, fișe cu întrebări, planșe, plicuri.

Resurse bibliografice:

www.youtube.com/watch?v=WvdYqBTyx38,

<http://www.youtube.com/watch?v=BEDAQjNILVU>;

FISA DE LUCRU NR. 1

Realizați corespondența situațiilor din cele două coloane alegînd corect răspunsul

Fată de cei mai în vîrstă trebuie să	Nu uit să spun mulțumesc.
Cînd urc scările	nu arunc hîrțile sau alte resturi pe jos.
Dacă întîrzii la ore	îmi scot mîinile din buzunar.
În pauză trebuie să	permit celor mai mici sau mai mari să treacă.
Cînd primesc orice	nu vorbesc cu gura plină.
Cînd merg pe stradă	îi respect și nu sînt mofturoasă.
Cînd vorbesc cu cineva matur	îi cer scuze profesorului.
În timp ce mîncînc	mă port frumos, nu fac gălăgie.
Mergînd pe drum	nu trag cu ureche, nu intervin în discuțiile altor
personae.	
Dacă am mîncat tot din farfurie	nu o fac lună cu o bucată de pîine.

FISA DE LUCRU NR. 2

Scrieți în spațiul rezervat un mesaj către colegii de clasă , unde veți veni cu rugămîntea de a fi buni, de a da dovadă de o comportare exemplară, de a evita calitățile rele.

Iubiți colegi,

Prin acest mesaj, doresc ca să fiți mereu :

_____ , să aveți parte doar de:

_____ și _____.

Pentru a deveni un om în viață, noi trebuie să fim:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

Mama

Prof.Jenica Sava
Colegiul Tehnic „Nicolae Titulescu„Medgidia

Ziua Internațională a Femeii sau ziua Mamei – se sărbătorește în data de 8 Martie, atât în România, cât și în alte state de pe glob. Mai mult, în țara noastră, pe 8 martie nu se sărbătorește doar Femeia ci și (sau mai ales) Mama, ființa cea mai blândă cu ochi blajini și suflet duios cu chipul căreia ne obișnuim încă din prima clipă când venim pe lume, care ne hrănește, ne educă și ne călăuzește pașii în viață. Cuvântul magic „mama,, dat unei personae deosebite ,care apare în operele marilor scriitori,muzicieni ,compozitori, căreia i se atribuie cele mai frumoase expresii. Mama, care merită cele mai calde și frumoase urări pentru că,este eroina care ne dă viață și pentru sacrificiile pe care le face pentru copii ei, să nu le lipsească nimic .Să nu le lipsească hrana , dragostea, liniștea, fericirea, așa cum bine spunea scriitorul Ion Creanga, în opera „Amintiri din Copilărie,,:

“Ce-i pasă copilului când mama și tata se gândesc la neajunsurile vieții, la ce poate să le aducă ziua de mâne sau că-i framântă alte gânduri pline de însușiri.” Din acest citat reiese foarte bine tipologia copilului tipic, care nu a înțeles încă semnificația vorbei “greul vieții” și a cărui ocupație este doar de a-și trăi clipele atât de prețioase din cea mai importantă și dorită perioadă a vieții.

“Așa cum eram și eu la vârsta cea fericită și așa cred că au fost toți copiii de când e lumea asta și pământul, măcar să zică cine ce ar zice.” Și acesta este un alt paragraf care, asemeni întregii opere, are ca idee principală “copilaria,,și amintirile frumoase din acea perioadă,unde mama avea un rol foarte important.

Prin urmare copilăria este prima etapă din viața unei persoane în care sunt deprinse cele mai esențiale învățături, etapa în care suntem educați, etapa care ne propulsează spre realitate, dar cel mai important: etapa care ne formează ca oameni.

La nivel mondial s-a hotărât dedicarea unei zile pentru elogierea „femeii,,a „mamei,, în urma unei inițiative a Partidului Socialist American, în anul 1909, la 28 februarie, în Statele Unite, când s-a serbat la nivel național Femeia ,iar mai târziu în 1990, inițiativa a fost preluată și în Europa, în cadrul Internaționalei Socialiste reunite la Copenhaga ,în Danemarca. Prima zi s-a ținut la 19 mai 1911 în Germania, Austria, Danemarca și în alte câteva țări europene. Data a fost aleasă de femeile germane pentru că, la aceeași dată, în 1848, regele Prusiei a trebuit să facă față unei revolte armate și a promis că, în viitor face o serie de reforme, inclusiv introducerea votului pentru femei.

Cu toate acestea, la momentul respectiv nu s-a stabilit și o dată anume când se va sărbători femeia la nivel internațional. Decizia s-a luat mai târziu, după Primul război mondial, în cadrul unei Adunări Generale a ONU: 8 martie. Următorul pas în instituirea unei zile dedicate femeii s-a făcut în 1975, când ONU a proclamat Anul Internațional al femeilor și a declarat perioada 1976-1985 Deceniul ONU pentru condiția femeii. În 1977, Adunarea Generală ONU a proclamat printr-o rezoluție Ziua Națiunilor Unite pentru Drepturile Femeilor și Pace Internațională.

Aceasta zi am putea zice că se celebrează nu numai în România,ci și în Grecia, încă de pe vremea grecilor antici,care în fiecare început de primăvară o serbau pe Rhea, mama tuturor zeilor. Mai târziu și în Anglia anilor 1800, a fost menționată sub denumirea de “Duminca mamei”, serbată în a patra duminică de la începerea Postului Pastelui.

Bibliografie

Ion Creanga-„Amintiri din Copilarie,,

www.mediafax.ro/cultura.../semnificatii-istorice-pentru-ziua-de-8-martie

<https://ziarulunirea.ro/istoricul>

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

EDUCATOARE: SCURTU ANISOARA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SLANIC MOLDOVA -GRADINITA NR, 2 STRUCTURA JUD. BACAU

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în

funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**Prof.înv. preșc. :Șerban Maria Mirela
Grădinița cu Program Normal Nucșoara**

**„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală,
pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă una reală și plină de armonie”
(Eugen Heroveanu)**

Expresia „cei șapte ani de-acasă!“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” a copilului care îl va însoți pentru tot restul vieții. Ei pot fi decisivi în modul cum se integrează în societate precum și în modul cum își însușește valorile moral-civice.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Ea este cea care oferă copilului primele informații cu privire la lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară și mai apoi la școală educația copilului se împarte între familie, dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Familia și cei șapte ani de acasă

Șerban Simona Codruța
Liceul de Informatică „Tiberiu Popoviciu”
CLUJ NAPOCA

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația în sânul familiei începe din prima zi de viață. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Specialiștii spun că educația primită de copii în primii șapte ani de viață este definitorie pentru formarea lui ca adult.

Părinții trebuie să țină seama de anumite reguli în educarea copilului: însușirea bunelor maniere, stabilirea și impunerea regulilor, importanța comunicării dintre părinte și copil, încurajarea exprimării sentimentelor și a emoțiilor, jocul, timpul de calitate petrecut împreună, disciplinarea pozitivă, iubirea necondiționată și puterea de a recunoaște o greșeală, adevărul. Cel mai potrivit exemplu în educația copilului este părintele.

Cei șapte ani de acasă este o metaforă a vieții de zi cu zi care se reflectă în comportamentul nostru ca atitudine și mod de manifestare, de aceea este important să construim personalități care au ca bază tocmai acesată metaforă.

Bibliografie:

Nicki, Stanton. *Comunicarea*. București: Societatea Știință și Tehnică, 1995

Cei șapte ani de-acasă

Silaghi Ancuța
Liceul Teoretic „Gheorghe Lazăr”, Pecica

” Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei-cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea părinților. El trebuie să fie obișnuit de mic cu bunele maniere. Ele sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc.

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Educația timpurie

Prof. Simina Olga
Școala Gimnazială Specială-CRDEII
Cluj-Napoca

Copilul trebuie considerat un „cetățean” în devenire asupra căruia acționează familia școala, societatea. Evoluția lui depinde într-o mare măsură de educația din cadrul familiei. Așadar, „arta de a fi părinte” este definitorie în formarea personalității copilului.

Prin educație, copilul are posibilitatea să-și însușească noi cunoștințe, să-și formeze priceperi și deprinderi, să-și descopere calitățile native și să atingă un potențial maxim. Școala și familia sunt două instituții cu rol decisiv în formarea personalității copilului astfel încât acest potențial să fie dezvoltat iar integrarea socio-profesională a acestuia să fie deplină. Instituțiile de educație nu se pot substitui însă familiei, ci trebuie să o sprijine și să contribuie la dezvoltarea relațiilor intra și extra familiale. Nici o instituție, oricât de bună ar fi ea, nu poate înlocui familia.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la bază a acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația timpurie se preocupă de extinderea strategiilor de stimulare și dezvoltare a copilului și în familie. Aceasta prevede parteneriate active cu părinții copiilor, în așa fel încât aceștia să continue acasă ceea ce se realizează la creșă sau la grădiniță și chiar să-și îmbunătățească practicile parentale. În acest sens profesorilor și educatorilor le revine revine responsabilitatea uriașă de a fi alături de copil pe toată perioada formării acestuia ca om deplin, stăpan pe forțele proprii dar în același timp deschis către nevoile celorlalți.

Copilul vine în grădiniță sau școală cu o experiență importantă. Pe de altă parte, influențele educative din grădiniță trebuie să fie în consens cu toate celelalte influențe educative permanente sau temporare care acționează asupra copilului. Copilul nu este o materie de modelat, ci o personalitate în devenire care se poate constitui ca partener a propriei sale formări. Depinde de educator să ofere ocazii de dezvoltare și să construiască împreună cu familia condițiile experimentării acționale și motivate și condițiile socializării copilului. Copilul învață cel mai bine prin imitarea părinților sau a altor educatori mai degrabă decât din predici și povești. Așadar, exemplul părinților sau educatorilor este pe primul plan. Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește. Felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Să fii un educator bun, înseamnă și să reușești să formezi conduite morale, să sădești în inimile copiilor dorința de a fi bun, milos, altruist cu ceilalți și aceasta se poate realiza punându-i de la o vârstă fragedă în situația de a face un gest nobil.

Bibliografie

- Tomșa, Ghe., *Psihopedagogie preșcolară și școlară*, M.E.C, București, 2005;
- Vrășmaș, Ecaterina Adina, *Educația copilului preșcolar*, București, Ed. Pro Humanitate, 1999;
- Vrășmaș, Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, București, Editura „Aramis”, 2002;

Cei șapte ani de acasă

**Prof. inv.primar Simion Marioara
Școala Gimnazială „V.Voiculescu”,
Com.Pirsova, jud. Buzău**

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru el. Începem prin a-l învăța lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ – ACASĂ ȘI LA GRĂDINIȚĂ

Prof. Soare Izabela
Grădinița Nr. 16, Targoviste, Dambovita

Expresia „Cei 7 ani de acasă” ne duce cu gândul la educația primită de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale bine formate în copilărie duc la adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Alterarea comportamentului copiilor își află rădăcinile în etapa de vârstă preșcolară. O tot mai mare libertate a copiilor, lipsa de supraveghere intenționată și conștientă din partea părinților, par să fie cauzele cele mai frecvente generatoare ale comportamentului nedorit la copil.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și educatoare, acestea din urmă vor încerca să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Pornind de la aceste considerații și de la faptul că educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și la învățarea felului în care trebuie să se comporte cu ceilalți, în grădiniță se pot desfășura diferite jocuri, activități care să pună bazele unui comportament adecvat, adică a bunelor maniere – acestea fiind cheia către succesul social.

Exemple de jocuri, activități prin care educatoarea poate modela diferite comportamente ale copiilor, venind astfel în sprijinul familiei pentru a forma „cei 7 ani de acasă”:

- deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi: *Joc de rol “Primim oaspeți la masă”*
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative: *Joc imitativ “Cum mă comport când..”*
- bune maniere și comportament corect: *Lectura educatoarei “Nu numai la grădiniță”*
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire): *Joc de rol “Cuvinte fermecate”*
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc): *Joc didactic “Fapte bune, fapte rele”*
- perseverența și consecvența în realizarea unei sarcini: *Activitate practică “Daruri pentru cei dragi”*

- concentrarea atenției: prin memorizări și povestiri *“Prietenii” de Dan Faur, “Vizită” de I.L.Caragiale*

- deprinderea de a clasifica comportamentele pozitive de cele negative și de a învăța din greșelile altora: *povestirea “Greșeala Cumințicăi” de V. Gafita.*

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul pe ceea ce devine un copil mai târziu – omul de maine! Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții și educatorii, într-o stransa colaborare.

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Păun E., Iucu R., , *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom, 2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Seucan Sofia Monica, Școala Gimnazială Botiz. Jud. Satu Mare

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. În condițiile în care educația începe cu învățământul ante-preșcolar apoi continuă cu cel preșcolar, este destul de greu să vorbim de „cei 7 ani de acasă”, Totuși când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Toate acestea se deprind acasă, școala fiind cea care cizelează, completează și valorifică potențialul copilului.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc aceste deprinderi, îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Creșterea unui copil echilibrat și sănătos

Prof. înv. Preșc.: Șofineți Ana Nicoleta
Scoala Gimnazială Vadu Izei – Maramureș

„Copiii tăi au nevoie mai mult decât orice să-i iubești pentru ceea ce sunt, nu să-ți consumi tot timpul încercând să-i corectezi.” Bill Ayers

Fericirea copilului reprezintă, pentru majoritatea părinților, prioritatea numărul unu. Un copil are nevoie de mult mai mult decât hrana, hăinuțe, jucării și afectivitate pentru a fi cu adevărat fericit. Primii ani din viață sunt cei mai importanți și ei își vor pune amprenta definitiv pe personalitatea copilului și a adultului de mai târziu.

Din nefericire, trăim într-un secol al vitezei și ne confruntăm cu o permanentă criza de timp. Nu mai avem “luxul” deceniilor trecute de a avea timp liber pentru noi înșine și pentru copii, de aceea este foarte important să valorificăm la maxim puținele ore de care dispunem, astfel încât calitatea acestui timp petrecut cu cei mici să compenseze lipsa cantității.

În continuare prezint câteva sugestii, în creșterea unui copil fericit, adaptat, altruist și responsabil:

Urmărește cu atenție comportamentul copilului tău, felul în care reacționează la mediul înconjurător, cum interacționează cu alți copii, cum se raportează la situațiile problematice cu care se confruntă. Comportamentul unui copil este un factor predictor al felului în care acesta percepe lumea înconjurătoare, dar totodată și o dezvoltare a vieții sale psihice. Dacă observi că este mai retras decât de obicei, dacă are manifestări de furie sau frustrare, încearcă să discuți cu el, pentru a afla ce îl frământă.

Copilul are nevoie să se știe iubit și valorizat în familie. De aceea este foarte important să îl lauzi ori de câte ori face o faptă bună sau se achită cu succes de sarcinile pe care le are de îndeplinit. Nu fii zgârcit în manifestările de afecțiune! Nu îl vei răsfăța dacă îi arăți și îi spui că este apreciat și iubit!

Un copil sănătos este un copil fericit! Asigură-te ca cel mic mănâncă corespunzător vârstei sale și stadiului de dezvoltare. Asigură-i cel puțin două gustări alcătuite din fructe și legume, insistă ca timpul de odihnă să fie suficient și adaptat nevoilor vârstei sale și nu neglija mișcarea în aer liber și exercițiile fizice ușoare.

Acordă-i atenția ta (nedivizată) măcar o oră pe zi (dacă timpul nu îți permite mai mult!) departe de telefonul mobil, calculator sau televizor! Discută cu el și încurajează-l să îți povestească cum a decurs ziua, ce l-a nemulțumit, ce l-a întristat sau l-a bucurat! Oricât de neimportante pot părea problemele lui, nu uita că pentru cel mic acestea au alte dimensiuni decât pentru adulți. Chiar dacă supărarea lui este legată de faptul ca un alt copil nu i-a cedat o jucărie la grădiniță, iar ție ți se pare un incident minor, vorbește-i și explică-i de ce uneori în viață trebuie să cedăm și să înțelegem și comportamentul celorlalți! Dacă va învăța de mic să discute deschis despre ceea ce îl frământă, iar tu vei fi receptiv, când va crește se va putea deschide mai mult și va ști că vei fi mereu alături de el, fapt care îl va face să devină mai încrezător, mai echilibrat!

Încearcă să intri în jocul celor mici! Este o excelentă metodă pentru tine de a te relaxa și a scăpa de stres. Ideale sunt jocurile care necesită interpretări de roluri și cele în care cei mici sunt “confrunțați” cu anumite probleme și situații din viața reală. Prin joc se pot dezvolta multe abilități ale copiilor. “Prostește-te” alături de copii și pătrunde în lumea lor! Sigur că nu va fi o dramă dacă în loc de cină, măcar o dată pe an, veți mânca înghețată și clătite. Veți deveni astfel prieteni, iar cel mic va ști că se poate baza pe tine.

Încurajează-l să se implice în activitățile zilnice desfășurate în familie. Va învăța astfel de mic să își asume anumite responsabilități, dar și să se simtă util. Să își ajute bunica sau părinții va deveni pentru el o obișnuință, iar în viitor va fi mai empatic față de nevoile celor din jur. Sfătuiește-l să dea din jucăriile cu care nu se mai joacă sau din hăinuțele pe care nu le mai poartă altor copii care nu au posibilități materiale.

Lasă-l să ia singur anumite decizii: cum să se îmbrace, ce joc să joace sau ce jucărie va primi de ziua sa. Va învăța să facă alegeri, chiar dacă uneori nu sunt cele mai fericite, vă ști pe viitor cum trebuie să procedeze. Copii trebuie învățați de mici și cum să piardă, cum să facă față eșecului cu înțelepciune.

Copii învață prin imitație! Este recomandat să îl încurajați să își exteriorizeze sentimentele, să plângă dacă este trist sau frustrat, dacă a fost respins de un coleg sau dacă jucăria favorită s-a spart. Nu

folosi șantajul sentimental, căci va învăța că este o “armă” de a obține ceea ce vrea. Tratează-l cu respect și ca pe un tânăr în devenire. Fii atent și la manifestările tale exterioare: un părinte veșnic nemulțumit și posomorât cu siguranță va avea un copil morocănos.

Evită pedeapsa și recompensa! Dacă ne considerăm copilul ca un egal, nu avem cum și nu ne este permis nici să-l pedepsim, nici să-l recompensăm. Învățând copilul să funcționeze după principiul “să vezi ce pățești dacă greșești” sau “dacă iei nota mare îți iau o jucărie”, îi refuzăm dreptul la propria inițiativă, la asumarea propriilor responsabilități.

Copilul nu învăța să se bucure de lucrurile simple din viața, nu învăța să participe sau să contribuie cu drag în comunitate. El trăiește mereu în suflet cu teama unei posibile pedepse dacă a greșit sau cu gândul la un premiu dacă face ceea ce de fapt este natural și de așteptat să facă.

Respectă-ți copilul! Respectul pentru copil înseamnă a-l privi ca pe un om ce are aceleași drepturi să ia decizii ca ale noastre. Dar asta nu înseamnă ca copilul să facă ceea ce fac părinții. Fiecare membru al familiei are un rol diferit – și fiecare are dreptul de a fi respectat în acest rol pe care și-l asumă.

Îi arăți respect copilului tău atunci când îi respecți sentimentele, opiniile, intimitatea, temperamentul, corpul și spațiul său privat.

Dacă îți respecți copilul și el va învăța să te respecte pe tine și pe semenii săi!

SĂ-I AJUTĂM MAI MULT DECAT IUBINDU-I

prof. psihopedagogie specială SOLOMON MARGARETA
Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Constantin Pufan” Vaslui

Se spune că educația este un fenomen social, iar una din principalele sale funcții este îngrijirea copiilor. Fără o îngrijire organizată din partea familiei, a creșelor, a grădinițelor și a altor instituții sociale sănătatea copiilor ar fi periclitată, creșterea și dezvoltarea lor fizică n-ar fi asigurate. În același timp, în instituțiile educative are loc transmiterea experienței de muncă și viață a adultului în vederea integrării ulterioare a educatului în societate.

În urma analizei actualului context socio-economic, când numeroase familii se confruntă cu o degradare semnificativă a condițiilor de viață și ca urmare nu își mai asumă responsabilități în ceea ce privește creșterea și educarea propriilor copii se impune realizarea unui proiect personalizat de integrare a copiilor aflați în dificultate.

Viața în familie oferă cadrul firesc de dezvoltare psihică armonioasă a copiilor și adolescenților, numai dacă părinții și ceilalți membri ai familiei au concepții educative sănătoase și dacă familia este potrivită ca mediu educativ din punct de vedere material și moral. Dacă, din contră, familia arată nepricepere educativă, manifestă atitudini sau practice neadecvate cerințelor unei educații normale, dacă mediul familial nu poate să asigure condițiile materiale elementare de viață pentru copii sau familia nu are o existență liniștită ca unitate socială fie prin lipsa unuia din părinți, fie prin dezorganizarea datorită neaștelegerilor sau unor stări grave de boală, atunci pot să apară serioase tulburări ale dezvoltării psihice a copiilor, influențând negativ personalitatea viitorului adult.

Trebuie să subliniem că influența pe care mediul familial al copilului o exercită asupra dezvoltării psihismului acestuia este dependentă de asemenea de unele particularități individuale, funcțional-adaptative ale sistemului său nervos condiționate genetic, sau de acțiunea mediului în care se dezvoltă copilul. De asemenea nu trebuie să ne scape din vedere faptul că starea sănătății copilului este de o importanță deosebită în determinarea calitativă a relațiilor complexe pe care copilul le stabilește cu ambianța lui familială.

Trebuie diferențiate două mari grupe de greșeli educative ale părinților și anume, cele care aparțin părinților excesiv de grijulii cu copiii și cele care aparțin părinților care-și neglijează copiii din punct de vedere educativ.

În primul grup trebuie excluși părinții hiperprotectori, anxioși, iar în a doua, părinți excesivi de severi, de o severitate care duce uneori până la maltratarea morală sau fizică a copilului, bazată cel mai adesea pe principii rigide și pe experiențe personale acceptate ca valabile.

În familia cu părinți hiperprotectori-anxioși pot să crească copii neliniștiți, fricoși, dependenți, greu adaptabili la schimbarea ambianței familiale, toleranți sau tiranici, blanzi și lipsiți de inițiativă, sau, din contră, fără inhibiții, cu dificultăți în acceptarea unor norme de conduită. Pentru părinții deosebit de severi, normele educative sunt absolute și abaterea de la ele este grav sancționată. În această ambianță se poate ușor ajunge la maltratarea copiilor.

Copiii care trăiesc în astfel de mediu pot să se dezvolte cu grave dizarmonii psihice, în sensul accentuării tendințelor de ascultare și dependență, cu reducerea deosebit de pronunțată a manifestărilor de afecțiune, înțelegere și toleranță pentru semenii, mergând până la răceală afectivă, rigiditate și duritate în relațiile cu oamenii. Copilăria acestora nu cunoaște zambetul senin al mamei și glasul care mângâie și nu va întinde mana spre mana ce se îndreaptă spre ei, pentru că aceasta poartă semnul interdicțiilor sau al admonestărilor.

O a treia categorie de atitudini greșite din punct de vedere educativ o reprezintă părinții inconsecvenți sau oscilanți. Uneori este vorba de unul și același părinte, cel care trece de la asprimea exagerată la îngăduința cea mai largă, de la rigurozitate și duritate la excesul de protecție și răsfăț. Copiii crescuți în aceste condiții pot prezenta nu numai deficiențe de elaborare a deprinderilor de comportare, ci și perturbări ale echilibrului emoțional, afectiv și chiar unele manifestări nevrotice, determinate de ciocnirea permanentă a tendințelor de ascultare cu imposibilitatea fixării unor modalități reactive adecvate de adaptare la ambianță.

Tendința de exagerare a unora din părinți, conștientă, sau nu, de acțiunea asupra copiilor pentru ca prin aceștia să se realizeze propriile lor aspirații sau dorințe nerealizate, pot genera în unele cazuri

nevroze, rezultând din ciocnirea dintre posibilitățile limitate ale copiilor și cerințele mai mari impuse de părinți.

Multe greșeli de educație, având ca urmare tulburări ale posibilităților adaptative ale copiilor la ambianță, sunt generate de părerea foarte raspândită a adulților, părinți sau nu, că în multe situații ei au dreptul la „licențe” pedagogice, deoarece copiii nu înțeleg problemele și în consecință nu este nici un pericol deosebit pentru buna creștere a lor.

În viața copiilor, adulții pe care îi au în preajmă și mai ales cei pe care îi iubesc și îi respect, constituie în orice moment un model care trebuie copiat în toate manifestările sale și reprezintă pe purtătorii normelor de viață la care copilul referă propriul său comportament. Trebuie subliniat faptul că în acest proces de copiere a manifestărilor adulților, copilul fixează forme de răspuns comportamental chiar înainte de a înțelege semnificația întregă a manifestărilor respective.

În școala noastră semnalăm prezența unor copii proveniți din familii dezorganizate, care trăiesc intens amprenta mediului (bătăi, violuri, consum exagerat de alcool, chiar tentative de crime), ei înșiși fiind uneori instrumente ale unor cazuri de delincvență (puși să cerșească și să fure). Mai adăugăm la acestea tendința spre originalitate și instabilitate comportamentală a perioadei pe care literatura de specialitate o numește „criza de origine juvenilă”, „criza vârstei ingrate” sau simplu „criza adolescenței”.

Prin urmare, nu trebuie să ne surprindă apariția unor manifestări ca: criză de violență, acces de mânie, impulsivitate, reacții de sfidarea autorității, opoziționism, atitudini revendicative. Alături de acestea observăm însă și stări depresive, de retragere în sine, frică, neîncredere, suspiciune, nesiguranță, timiditate, descurajare.

De aici remarcăm manifestările incluse în perimetrul deviant.

Să nu uităm însă, ca atitudinea specifică față de educator, în ceea ce privește disponibilitatea afectivă a copilului, se fondează și se structurează pe capacitatea acestuia de comunicare, de recepție și înțelegere empatică.

Patologia infantilă a dezvoltării ridică numeroase probleme de abordare, scopul final al tuturor eforturilor depuse fiind acela de a șterge barierele dintre Ei și lume, învățând "din mers" cum este posibil acest lucru, ei - ajutându-ne să le cunoaștem universul atât de complex, noi - ajutându-i să învingă, toți laolaltă construind o lume mai bună.

Cei sapte ani de acasă!

Prof. Sorici Alina
Scoala Gimnaziala Nr.3 Rovinari

Când vorbim despre cei sapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei sapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei sapte ani de acasă, dar educația primită de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului"

De la trei la cinci ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între cinci și sapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunicii și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Cei 7 ani de-acasă

Prof.înv.primar: Sotoc Simona Bianca
Școala Gimnazială nr.1 Săcădat

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună mulțumesc și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Purtarea copilului, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală, că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic învață cu ajutorul părinților ce înseamnă noțiunea de respect și bunele maniere. Este important ca părinții să-i explice copilului că respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat. Tot în primii șapte ani de viață, îi pot oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștință, începând cu un simplu „mulțumesc”, adresat bunicii sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Copilul trebuie să aibă o atitudine plăcută și să-și exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur, chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau participă la un eveniment important. Bunele maniere sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație. Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să știe că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Întreaga dezvoltare afectivă a copilului este pusă pe seama procesului „identificării”. Este vorba de trăirile afective generate de relațiile cu persoanele din apropierea sa. Modelele umane cele mai apropiate sunt cele parentale, în consecință, copilul se străduiește să se identifice cu cei doi părinți. Satisfacerea trebuinței de independență declanșează conduite afective pozitive și plăcute (bucurii, satisfacții, plăceri) după cum blocarea acestei trebuințe generează stări emoționale negative (însatisfacții, nemulțumiri).

Datorită fenomenului identificării cât și imitației, deosebit de puternică la această vârstă, conduitele emoționale, impuse de situații concrete, se conturează în funcție de asemenea situații și, ca urmare, devin mai coerente. Datorită imitației, copilul „învață” să se bucure de un cadou primit, să-i fie teamă de anumite animale, să admire un gest oarecare, să se întristeze în cazul unor întâmplări nedorite.

La vârsta preșcolară, socializarea copilului face progrese datorită dezvoltării limbajului și contactului cu un anturaj tot mai variat (familie, stradă, școală). Jocul în care se identifică cu mama, cu tata devine o activitate esențială în educarea sensibilității, a atitudinilor ca și în relevarea propriilor dificultăți, a imaginii despre sine ce începe să se contureze astfel. Asimilând treptat diferite modele de conduită, copilul se manifestă la această vârstă ca individualitate. Mediul social – familia joacă rolul de agent mobilizator. Cumințenia este „virtutea” principală.

MIC ABECEDAR DE COMPORTARE

prof. ANCA ȘOVA

Școala Gimnazială „General Nicolae Șova” Poduri

Asemenea florilor ce cresc în grădină, primind botezul de lumină al soarelui, legănate de adierile zefirului, când vine înserarea și când se ridică pleoapa zilei, sărutare de rouă – acum la vârsta copilăriei, totul în jurul nostru pare creat pentru a ne făuri, apăra și spori fericirea. Părinții, educatorii, învățătorii și profesorii ne îndrumă pașii în viață. Bunicii ne încântă serile cu povești din lumea de demult. Pretutindeni simțim atenția celor mari, dragostea și ocrotirea lor.

Pornind de la convingerea că fiecare vrea să devină mereu mai frumos prin modul său de comportare, amintindu-ne și un adevăr de mult recunoscut că purtarea frumoasă se desprinde din copilărie, să deschidem câteva file ale unui abecedar al comportării frumoase.

Lumea noastră începe cu familia. De regulă, cine se poartă frumos față de părinți e cuviincios și față de ceilalți oameni. La dragostea bunicii și părinților se răspunde cu dragoste. Cine ar vrea să se supere pe bunica și mama, pe bunicul și pe tatăl care îl învață primii pași, primele cuvinte, îi oferă primele jucării, îl îndrumă să descifreze detaliu cu detaliu tainele lumii din jur? Câtă bucurie se citește în ochii părinților când, întorși de la joacă, apoi de la școală, le sărim de gât și le spunem „Bine ai venit!” Cât de dulci ne sunt mângâierile lor!

Așa cum fiecare membru al familiei contribuie la rezolvarea treburilor de familie, se cuvine ca și noi să participăm, pe măsura priceperii și puterii noastre. În primul rând, putem ajuta la păstrarea curățeniei locuinței, mai cu seamă a camerei în care învățăm și dormim, ținând cărțile și caietele orânduite în raftul ce ne este rezervat, ferindu-ne să aruncăm pe covor hârtiile, cerneala, acuarele, așezând jucăriile în colțul lor. Putem șterge de praf masa, rafturile bibliotecii, televizorul; e frumos să ne facem patul, să udăm florile, să ajutăm la unele cumpărături sau la orice alte activități folositoare buneii gospodării a familiei. E frumos ca, în măsura în care timpul ne permite, adică după ce am terminat pregătirea lecțiilor, să căutăm să fim de folos, activi. În niciun caz nu e bine să ne petrecem vremea lenevind, nu e frumos să cerem bunicii, părinților sau altor membri ai familiei servicii pe care noi înșine ni le putem satisface.

Este adevărat, se spune că fiecare face ce pofteste acasă la el. Totuși un act evident de bună-cuviință este și grija ca atunci când facem diverse treburi gospodărești, când discutăm sau ne jucăm să nu uităm că sub apartamentul nostru, la dreapta sau la stânga, mai locuiesc alți oameni. Cu un dram rezonabil de bunăvoință vom găsi măsura și mijloacele potrivite pentru a ne simți bine, a rezolva civilizată anumite treburi gospodărești și chiar pentru a ne distra plăcut menajând liniștea vecinilor.

Școala este primul nostru loc de muncă relativ independentă. Dacă în anii de grădiniță pe unii dintre noi ne mai îmbrăcau și ne duceau părinții, iar acolo mai mult ne jucam, învățam poezii și cântece, odată ajunși la vârsta școlară începem o activitate mult mai independentă, mai individualizată. Începem să muncim, adică să învățăm și să facem dovada celor învățate. Școala ne deschide o lume imensă. Dacă vrem să-i aflăm tainele și să știm cum trebuie trăit în această lume, este neapărat necesar să fim atenți la cuvintele învățătorilor, la miraculoasele semne ale abecedarului, la dezvoltările mele mai captivante ale cărților. Cărțile și caietele vor fi martori și porți ale pătrunderii noastre într-o lume mereu mai adâncă și mai bogată.

Se înțelege că la școală venim cu lecțiile bine învățate, cu temele scrise frumos, curat și ordonat. Nu onorează pe nimeni incapacitatea de a răspunde la întrebările profesorilor, nici scuzele inventate și nici speranța că, trăgând cu urechea la șoaptele colegilor, vom încropi un răspuns de nota 5.

Elevii disciplinați vin la școală devreme și, înainte de a auzi sunetul clopoțelului, iau loc în bănci, pregătiți să-și aștepte profesorul.

Drumule vieții nu duc doar acasă și la școală și nu ne pun doar în relație cu oameni cunoscuți. Spre deosebire de familie, unde relațiile au un caracter de intimitate și unde ne putem acorda reciproc anumite concesii, spre deosebire de școală unde relațiile sunt reglementate corespunzător normele instituționale, evadarea în lumea străzii adaugă un minimum necesar de norme cetățenești.

Dar comportarea frumoasă nu se reduce la respectarea unui oarecare număr de NU-uri, de interdicții scrise sau nescrise. Buna-creștere ne va sfătui și obișnui să știm să selectăm ce nu e bine de ceea ce aduce fiecărei fapte și fiecărui gest un plus de frumusețe. A da bună ziua, a răspunde la salutul altora, a ajuta un om, a face un serviciu cuiva într-un moment dificil, a ceda locul în autobuz persoanelor

în vârstă, cu copii în brațe sau bagaje, a da informații corecte unui trecător – iată o înșiruire de **DA**-uri care ar putea continua încă, îndemnuri pe care urmează să le transpunem în realitate zilnic.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

prof. înv. preșcolar MARIA SPĂTARIU
Școala Gimnazială „George Enescu” Moinești

Având în vedere vârsta fragedă a copiilor care abia intră la grădiniță, lipsa capacității de discenământ a lor, de apărare, grădiniței îi revine sarcina de a face cunoscute preșcolarilor și familiilor lor drepturile de care se bucură copiii în societate, dar și obligațiile pe care le au.

Copilăria își afirmă valoarea prin respectarea drepturilor și obligațiilor specifice vârstelor. Copilul trebuie să fie liber să se joace, să primească o educație de calitate, să crească sănătos, să fie tratat fără prejudecăți. Dacă vrem ca drepturile cetățenilor adulți să fie respectate, trebuie să învățăm respectarea drepturilor copiilor, pentru a-i forma în acest spirit.

Unele evenimente pot deranja superficial viața copilului, altele însă pot provoca crize grave care le afectează profund existența. Nu este suficientă dorința de a fi părinte și de a fi un părinte bun, pentru a răspunde la toate nevoile copilului tău, iar propria experiență de copil nu este întru totul transferabilă în educația propriului copil. Este firesc ca părinții să încerce să ferească copiii de situațiile periculoase intervenind, în general, instinctul natural al adultului de a ocroti un copil, de a-l proteja în fața unor posibile traume psihice sau fizice. Deși asupra normalității mai intervin și aberații, nu intră în sfera preocupărilor din acest capitol; gândim ocrotirea copilului în situații speciale prin prisma unor reguli generale cu valoare de postulat, identificate în decursul anilor – de viață, de lucru – cu copiii și familia acestora.

Copiii au nevoie să se joace pentru a-și dezvolta deprinderile cognitive și motorii, pentru a se familiariza cu lumea și a-și găsi locul lor într-o societate deschisă, democratică. Copiilor li se dezvoltă deprinderile sociale prin interacțiunea cu tovarășii lor de joacă. Ei învață ce sunt regulile, cum se stabilesc ele, ce înseamnă dreptatea și antrenându-se, interacționând cu alți copii și făcând față cu succes provocărilor personale, fizice, intelectuale și sociale.

În sala de clasă trebuie să existe respectul reciproc între membrii echipei de educatori și copii. Respectul pe care îl văd copiii manifestat în sala de clasă poate constitui un factor cheie în structurarea propriului lor respect de sine și poate reprezenta o bază solidă pentru dezvoltarea unor relații stabile cu ceilalți copii. Când educatoarea manifestă respect față de fiecare copil în parte, copiii învață și ei cum să-i respecte pe ceilalți copii, fie că unul desenează minunat, altul este un bun povestitor sau altul are un comportament mai dificil. Când văd și înțeleg că fiecare copil este acceptat și respectat, copiii încep să se simtă bine și pot valorifica propriile aptitudini și talente.

Copiii care se comportă bine sunt acei copii care știu cum să-și satisfacă nevoile în moduri pozitive și eficiente și se simt capabili, competenți și valoroși. Ei nu simt nevoia să se impună, să-i controleze pe ceilalți. Ei își pot controla impulsurile și pot să-și amâne necesitățile pentru o anumită perioadă. De aceea, obiectivul educatoarei este de a dezvolta aceste capacități copiilor care nu le au. Pedepsa, cearta, marginalizarea nu ajută, ci înrăutățesc lucrurile deoarece copiii se simt prost și se îndepărtează de educatoare.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof.înv.primar, Spînu Vasilica Ionela
Școala Gimnazială Nr.1 Mircea Vodă

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Odată cu începutul existenței sale sociale, umanitatea a impus norme de comportament în toate domeniile esențiale ale vieții: hrana și îmbrăcămintea, relațiile dintre sexe, relațiile dintre inferiori și superiori, corespondența, primirea oaspeților, etc. Comportamentul necesar în aceste situații a fost codificat într-un set de reguli precise, care alcătuiesc așa-numitul cod al bunelor maniere. Spre deosebire de exemplu de codul penal, cel al bunelor maniere nu stipulează și sancțiuni pentru cei care îl încalcă, dar nici nu este necesar, dintr-un motiv foarte simplu: cei care nu respectă aceste reguli de comportament, se auto-exclud din viața socială.

Oamenii au obiceiuri bune și rele. Cum obișnuința este a doua noastră natură, obiceiurile fiecăruia dintre noi sunt foarte importante, deoarece ele reprezintă o componentă esențială a comportamentului în societate. Desigur nimeni nu ne cere să avem numai obiceiuri bune, pentru că așa ceva ar fi utopic. Nu există pe lumea asta o ființă umană perfectă, care să nu greșască niciodată. Important este să ne păstrăm cât mai multe obiceiuri bune și să le corectăm pe cât posibil pe cele proaste. Înainte de toate însă, trebuie să avem grijă ca obiceiurile proaste de care nu ne putem debarasa, să-i afecteze cât mai puțin pe cei din jur.

Urmare a dezvoltării accelerate a societății în ultimele decenii, relațiile inter-umane au devenit atât de numeroase și de profunde, încât impunerea unor reglementări privitoare la comportamentul nostru, a devenit absolut necesară. Dacă pe vremea lui Ștefan cel Mare viața tinerilor se reducea la munca în agricultură în cursul zilei și șezători la lumina opaițului în timpul serii, astăzi lucrurile se prezintă cu totul altfel. Avem numeroase oportunități și alternative de a ne distra și relaxa, putem călători oriunde dorim cu felurite mijloace de transport, suntem obligați să ne petrecem mult timp în colectivități numeroase, la școală, la serviciu, etc. Fără cunoașterea unui set de reguli bine definite, efectiv nu am ști cum să ne purtăm în multitudinea de împrejurări, contacte și evenimente pe care le presupune societatea actuală.

Acestea sunt principiile care stau la baza codului bunelor maniere.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta este răspunderea părinților, care trebuie să îl obișnuiască de mic cu bunele maniere.

Învățarea bunelor maniere încă din copilărie reprezintă cheia către adaptarea viitorului adult la rigorile societății și către succesul lui în viață. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți, decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de-acasă.

Bunele maniere îi modelează copilului comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul față de semenii. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar îi învățăm bunele maniere dându-le câteva sfaturi utile.

- Începem cu lucrurile simple, ca de exemplu să învețe încă de la vârstă fragedă să salute, să spună ”te rog” și ”mulțumesc”.

- Apoi, va trebui să-i învățăm ce se cuvine și ce nu se cuvine să facă în timpul mesei, într-o vizită, la o petrecere, sau chiar într-o discuție cu un prieten apropiat.

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu vă grăbiți să trageți concluzia că este prost-crescut, sau dumneavoastră ca părinți nu v-ați ocupat suficient de educația lui. Gradul de receptivitate la sfaturi și lecții de educație diferă de la un copil la altul, în funcție de temperament, coeficientul de inteligență nativă, etc. Unii copii asimilează mai repede, alții mai încet, dar într-un final toți se vor conforma, dacă părinții au suficientă răbdare. În concluzie, este posibil ca micuțul să aibă nevoie doar de câteva ”lecții” în plus, pentru ca problema să se rezolve.

• Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii mai puțin politicoase, nu i-o retezați scurt, ci încercați să reformulați ceea ce a spus. Nu este suficient să-i spuneți că a greșit, este necesar să îi spuneți cum ar fi trebuit să vorbească, pentru că altfel există riscul să îi creați complexe de inferioritate.

• Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi țineți prelegeri și nu îl criticați în public, nu îl umiliți și nu îl jigniți față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții, dovedește că nici dumneavoastră nu ați prea fost prea atenți la lecțiile de bune maniere.

• Fiți înțelegători și acceptați-i greșelile. Amintiți-vă că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, darămintea ei...

Dar iată ce ar trebui să știe copilul în cazul în care instruirea în cei șapte ani de-acasă a fost făcută corect și eficient:

Până la 3 ani:

- să salute și să răspundă la salut ("bună ziua", "bună seara", "la revedere").
- să spună "mulțumesc", "te rog", "cu plăcere".

Între 3 și 5 ani:

- să spună "pardon".
- să dea mâna cu cineva.
- să bată la ușă când intră într-o încăpere.
- să ceară permisiunea pentru a face un anumit lucru mai deosebit ("Mami, îmi dai voie să...", sau "Pot să...").

- să folosească batista, să pună mâna la gură atunci când strănută sau tușește.

Între 5 și 7 ani:

- să răspundă cuviincios la telefon: să se prezinte, să nu țipe în receptor și să nu lase interlocutorul să aștepte la telefon.

- să își ceară scuze atunci când greșește.
- să știe să ofere și să primească un dar.
- să nu întrerupă conversația adulților.
- să întrebuințeze corect tacâmurile.

Între 8 și 10 ani:

- să respecte bunele maniere la masă (să nu soarbă, să nu plescăie, să nu țină coatele pe masă, să nu se întindă peste masă, să nu gesticuleze cu tacâmurile, să folosească în mod corect furculița și cuțitul, etc.).

- dacă primește o cutie de bomboane, politețea îi cere să o desfacă și să îi servească pe ceilalți.
- să nu dea replici răutăcioase despre colegi (mai ales atunci când aceștia sunt de față).

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

www.didactic.ro

Importanta celor sapte ani de acasa

Profesor Staicu Adriana
Scoala Gimnaziala Capsuna
Judetul: Dambovita

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se într-o stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Cei "sapte " ani de acasă reprezintă o oglindă a educatiei pe care parintii o oferă copiilor în prima

parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui „fundatia” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului. Construcția celor „șapte ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. primar, Stamate Marcela
Școala Gimnazială nr. 3, Liești, Jud. Galați

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definiții pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă

etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de cand e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilărie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-I permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**Redactat: Profesor inginer Stan Constanta Liliana
Liceul Teoretic Videle**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“*Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist*”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și

excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

PROIECT EXTRACURRICULAR CU FINANȚARE EXTRABUGETARĂ SA FIM MAI BUNI!

Coordonatorii proiectului:
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Abrud
- prof. învăț. primar Stan Georgeta
Școala Gimnazială Vidra/GPN Vârtănești
- prof. învăț. preșc. Lupu Alexandra

MOTTO

“Trebuie să fii schimbarea ce o vezi în lume”.

(Mahatma Gandhi)

Domeniul în care se încadrează proiectul:

- Domeniul educație civică, voluntariat, proiecte caritabile

Tipul de proiect:

- Interșcolar – intercomunitar

Titlul proiectului:

- Să fim mai buni

I. Argument

Formarea unor reprezentări morale, însușirea unor noțiuni și norme morale, nu sunt suficiente pentru a le forma copiilor un comportament moral, acestea trebuie să fie interiorizate, să devină motive interioare ale conduitei lor. Trăsăturile morale cum ar fi: empatia, generozitatea, respectul, responsabilitatea nu pot fi înțelese de copii decât treptat, concomitent cu creșterea *experienței lor sociale* și a dezvoltării lor intelectuale.

Din dorința de a forma copiilor aceste trăsături de caracter am inițiat acest proiect care presupune atât activități care le îmbogățesc cunoștințele, cât și activități de voluntariat, cu scopul de le îmbogăți experiența socială. Controlul permanent oferit copiilor, cu privire la modul în care ei își îndeplinesc obligațiile, sarcinile, datoriile, contribuie de asemenea la consolidarea deprinderilor morale.

II. Descrierea proiectului

◆ Scopul:

- formarea și dezvoltarea la copii, a unor trăsături morale (empatia, altruismul, responsabilitatea);
- educarea copiilor în sensul păstrării sensibilității la nevoile celor sărmani.

◆ Obiective:

- ❖ Sensibilizarea copiilor cu privire la problemele semenilor lor- *empatia*;
- ❖ Dezvoltarea simțului responsabilității la copii;
- ❖ Educarea spiritului de colaborare, prietenie, întraajutorare - *altruismul*;
- ❖ Colectarea de jucării pentru copiii de la GPN Vârtănești;
- ❖ Realizarea unor pachete cu obiectele, jucăriile care vor fi donate;
- ❖ Cultivarea dorinței de a face fapte bune și de a dăruia din suflet celor care au nevoie de sprijinul nostru

- ❖ Obișnuirea copiilor de a-i respecta și de a-i ajuta pe cei nevoiași.

◆ **Grup țintă:** copiii grupei combinate de la GPN Vârtănești, școlarii clasei a III-a B, părinții copiilor

◆ Resurse:

- **Umane:** cadre didactice, copii, părinți;
- **Materiale:** donații de la părinți, cadre didactice, susținerea școlii.
- **De timp:** 09 octombrie – 22 decembrie 2017

◆ **Colaboratori permanenți și ocazionali:** D-na director, părinții copiilor implicați, învățătoare sau educatoare

◆ **Modalități de realizare:**

- Oferire de cadouri
- Confectionare felicitări

◆ **Calendarul activităților:**

❖ Perioada 09-27.10.2017:

- stabilirea participanților, a scopului, a obiectivelor și a locului de desfășurare;

❖ Perioada 06.11-15.12.2017:

- discuții cu partenerii, părinții;
- pregătirea cutiilor de colectare a jucăriilor;
- pregătirea psihologică a copiilor prin discuții, prelegeri pe teme de educație morală;
- vizionarea unor filmulețe pe internet despre copii aflați în dificultate;
- colectarea jucăriilor;
- vizualizarea pe Facebook a copiilor și a grădiniței unde vor fi duse jucăriile;

❖ Perioada 18-22.12.2017:

- pregătirea și distribuirea obiectelor colectate;
- impresii după activitate: poze din timpul activităților, realizarea unor felicitări/scrisori

de mulțumire

- evaluarea activității – poze din timpul derulării proiectului
- oferirea de diplome copiilor participanți.

◆ **Rezultatele așteptate:**

Participand activ și conștient la aceste activități umanitare, copiii vor învăța să dăruiască din suflet celor care au nevoie. Vor dobândi deprinderea de a se purta frumos, de a fi respectuoși, de a dărui celor săraci și de a fi milostivi cu cei nevoiași.

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv.primar: Stan Violeta
Școala gimnazială nr.3 Mangalia

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

În primii ani de viață copilul are nevoie de satisfacerea nevoilor imediate. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, influențează în foarte mare măsură comportamentul viitorului adult. După vârsta de un an apar crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. După vârsta de doi ani aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. De aceea părinților le revine sarcina de a controla aceste crize ale copiilor și de a ști cum să le facă față, să le prevină și să le stopeze. După cinci ani înțeleg regulile iar între cinci și șase ani, copiii începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Tot acum, sau chiar mai repede (la trei, patru ani) copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Tot în această perioadă se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu „dumneavoastră”, tocmai pentru că, în familie a fost învățat să spună tuturor „tu”.

Deci, ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Până la vârsta de șase, șapte ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învață din regulile impuse în familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială

Să vorbim puțin și despre cei șapte ani de acasă. După anii “90 acest concept a cam dispărut din cotidian, pentru că au aparut familii bogate și atunci copii au primit o educație prin strainatate, și din ce știu eu pe la ei nu exista așa ceva, adică omul se vede la maturitate după cei șapte ani de acasă.

De fapt ce sunt cei șapte ani de acasă, pe care cei bătrâni îi invocă atunci când este nevoie de acest lucru? Până în clasa primară, cam pe la șapte ani, stăm mai mult cu părinții, bunicii, cu familia și cei apropiați în general. Cei din familie încearcă să te sfătuiască și să te educe cum știu ei mai bine, ca tu pe viitor să poți intra în viață cu minim de lecții despre viață în general. Cum să respecti bunicii, cum să respecti familia și pe cei mai în vârstă, mai departe la școală respectul față de profesori, colegi și cercul de prieteni pe care îl ai. Respectă ca să fii respectat este una dintre bunele vorbe din bătrâni, spuse de părinții noștri. Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate.

Acum, după cum am văzut în viață, sunt multe persoane care pur și simplu nu pot fi respectate, pentru că nu știu să se comporte în lume și care probabil nu au cei șapte ani de acasă, care să-i confere un echilibru și respect față de cei din jur. Mulți, datorită comportamentului ciudat față de semenii lor, se autoizolează de cei din jur și tind să dispară treptat din viața socială.

În rest acești șapte ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și bineînțeles îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul tău, odată cu trecerea timpului, când vei deveni mai înțelept, o să dai și tu aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la baza cei șapte ani de acasă, să poată merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. Stanciu Ana-Maria, Școala Gimnazială Scutelnici
Localitatea Scutelnici, județul Buzău**

Cea dintâi școală a omului a fost și va rămâne familia. Influențele ei se exercită pe toate planurile: fizic, intelectual, moral, afectiv. Înainte de a beneficia de educația instituționalizată, copilul învață, în familie, o serie de lucruri pe care școala le consideră cunoscute la începerea procesului de educație.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Acasă, copilul învață să spună adevărul, să fie cinstit, să aprecieze frumosul, să respecte munca și să fie responsabil. Învață să fie punctual, să fie serios, riguros, disciplinat. Dacă un copil este educat frumos în familie – părintele asumându-și rolul de părinte – la școala, dar și oriunde s-ar afla, va avea un comportament civilizată, va vorbi frumos, va căuta să se înțeleagă cu cei din jur, va aprecia ideile celorlalți, va accepta că, deși oamenii sunt diferiți, fiecare este unic în felul său, fiecare ascunde, undeva, în sine, ceva deosebit. Părintele însuși să fie un model... în acest sens...

Un copil bine crescut în familie, va înțelege importanța educației – școlii, realizării de sine și va munci pentru atingerea acestui scop. În familie, copilul învață să respecte, să aibă răbdare, să îi pese de ceea ce este în jur, învață limbajul bunului simț, se deprinde cu arta de a gândi sănătos, de a simți frumos... de a acționa în consecință. Nu e prea devreme să i se spună despre sinceritate, sinceritatea față de sine și, implicit, față de ceilalți. De experiențele trăite în familie depinde atitudinea individului față de ceilalți oameni. Copilul trebuie ajutat în asimilarea unor judecăți de valoare, acesta este îndrumat spre acțiuni adecvate, menite să le promoveze și să le consolideze. Nu este prea devreme pentru a-l orienta, îndruma în înțelegerea acestei vieți... Exercițându-se asupra individului în formare, la o vârstă când el prezintă, fizic și psihic, cea mai mare plasticitate, educația în familie lasă amprente puternice în personalitatea sa. Ea este, astfel, hotărâtoare în formarea profilului individual, trasând primele contururi peste care vor veni să se suprapună celelalte influențe. Chiar dacă ceilalți factori și-ar asuma sarcina întreagă a formării omului, el nu poate fi sustras influențelor acestui prim mediu de viață.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%.

Eficiența factorului familie depinde, însă, de cât de conștientă este aceasta de răspunderile pe care le are. Dacă, în condițiile vieții moderne, ale urbanizării și tehnologizării, familia are din ce mai puțin timp liber pentru educația copiilor și școala îi vine în sprijin suplینind-o în multe domenii ale educației, nu înseamnă că familia nu are datoria să-si lărgască orizontul pentru a colabora fructuos cu ceilalți factori ai educației.

Să conduci către maturitate o ființă umană nu este deloc simplu. Eforturile, descurajările, temerile, slăbiciunile fac drumul foarte greu. Dar reflectând asupra multor probleme legate de copiii noștri, fiind

atenți la nevoile lor, înconjurându-i cu afecțiune, răbdare, susținere...vom învăța, deopotrivă, și despre ei, și despre noi...

Bibliografie:

- Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998;
- Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2000;
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

CEI 7 ANI DE ACASA

Inst. Stanciu Adriana
GPN “Ioan Nenitescu”- Galati

Educatia primita in primii ani de viata din partea familiei , defineste in mare masura viitorul adult .

Cand ne gandim la cei 7 ani de acasa ne gandim la educatia pe care o primeste copilul de la parintii sai, pana la intrarea acestuia in mediul educational (scolar) . Parintii isi pun prima amprenta la formarea comportamentului , a personalitatii , a normelor de conduita . Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Pentru a avea un copil bine educat trebuie sa se tina seama de anumite reguli de baza :

- Copilul trebuie invatat sa se poarte frumos , invata-l bunele maniere prin exemple concrete.
- Stabileste si impune reguli , dar acestea nu trebuie sa-I ingradeasca formarea personalitatii, nu trebuie sa fie rigide.
- Acordai cat mai multa atentie – comunica cat mai mult cu el .
- Permite-i copilului sa socializeze , sa se bucure cat mai mult de copilarie , lasa-l sa se joace in aer liber cat mai mult, nu-i ingradi copilaria.
- Invata-l sa-si controleze impulsurile negative .
- Invata-l sa iubeasca demonstrandu- i efectiunea prin imbratisari, sarutari pe frunte ,mangaieri, cuvinte de alint, cuvinte de incurajare pentru ai da mai mult curaj in propriile forte.

O mare importanta in devoltarea armonioasa a copilului este comportamentul parintelui , felul in care parintele sau parintii se poarta, atat intre ei cat si in relatiile cu altii, felul in care merg, se imbraca, vorbesc, mananca, se comporta in diferite ocazii , totul este observat de copil/copii si copiat la scara mai mica sau mai mare. Aceasta fiind cea mai inalta forma de educatie posibila = puterea exemplului .

De multe ori etichetam anumite personae , ca fiind needucate fara a cunoaste detaliile.

In ultima perioada uitam sa mai fim umani, uitam ca o vorba buna spusă la momentul oportun poate schimba perceptii, poate indrepta anumite comportamente.

Un copil iubit si apreciat de catre familie se va simti protejat si va avea un sentiment de siguranta care ii va permite sa aiba incredere in fortele proprii sa invete si sa isi asume regulile de comportament.

Daca educarea copilului se va face intr-un ambient deschis si relaxant, bazat pe iubire si incredere, atunci acesta nu va percepe regulile ca pe o disciplina de fier si ii va fi mult mai usor sa le asimileze.

In principiu cei 7 ani de acasa ii da posibilitatea copilului de asi controla emotiile, de a relationa eficient in societate, de a avea incredere in sine , de a respecta persoanele din jur, de a cunoaste bunele maniere etc.

Cei sapte ani de-acasa

STANCIU DRAGOS

Educatia unui copil nu se limiteaza doar la a-l invata sa scrie, sa citeasca si sa calculeze. El trebuie sa invete si cum sa se comporte cu ceilalti, iar asta e raspunderea ta. Obisnuieste-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia catre succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fiti voi, parintii, un bun model pentru el. Incepe sa il inveti lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici.

Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Asadar, cum il inveti bunele maniere?

Ce faci si ce nu faci

A-l invata bunele maniere este un proces zilnic, care va dura in timp si vei avea multe ocazii sa il indrumi in directia corecta. Tine minte aceste sfaturi:

- Chiar daca a gresit de cateva ori, nu te grabi sa tragi concluzia ca este prost crescut sau ca tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil sa aiba nevoie doar de una doua lectii de bune maniere pentru ca problema sa se rezolve.

- Explica-i clar si invata-l ce anume trebuie sa faca sau nu. In loc sa ii spui un scurt (si pentru el greu de inteles): "Nu mai fi atat de grosolan", spune-i: "Nu este politicos sa ragai la masa, dar, daca o faci, se cuvine sa iti ceri scuze". Sau, daca zbiara prin casa, nu-i spune: "Inceteaza cu tipetele in casa", ci fii mai blanda, ca sa inteleaga in fond ce astepti de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea in casa".

- Daca cel mic isi exprima sentimentele folosind expresii sau atitudini mai putin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci incearca sa reformulezi. De exemplu, cand el zice: "Iahh, imi vine sa vars cand vad chestia asta verde", tu corectezi-l spunand: "Frumos ar fi fost sa spui ca nu iti place deloc spanacul".

- Fii intelegatoare si accepta-i greselile. Aminteste-ti ca nu este inca suficient de matur pentru a sti bine cum trebuie sa se comporte in anumite situatii. Si noi, adultii, gresim adeseori, daramite ei...

- Educatia se face doar acasa, cu discretie, in familie. Nu ii tine prelegeri si nu il critica in public, nu il umili si nu il jigni fata de straini, chiar daca greseala a fost destul de mare. A-i face lui o scena de fata cu altii dovedeste ca nici tu nu ai prea fost atenta la lectiile de bune maniere.

- Fii consecventa. L-ai invatat de la doi ani sa spuna "te rog" si "multumesc"? La 6 ani este evident ca ar trebui sa le foloseasca.

- Oricum, procesul de educatie nu se opreste la o anumita varsta. Nu e niciodata prea tarziu ca sa invete ceva!

Pana la 3 ani

Chiar daca cel mic este nazuros, obraznic sau suparacios, nu trebuie sa confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapa fireasca a dezvoltarii sale. Pana la varsta de 3 ani nu te astepta sa cunoasca si sa respecte mai mult de una - doua reguli de politete. Desigur, nu este prea devreme sa il inveti sa utilizeze formule ca "te rog", "multumesc", "buna ziua" si "la revedere". Incurajeaza-l sa le foloseasca nu doar cu strainii, ci si in familie. Astfel, nu uita ca, dupa ce ii oferi paharul cu apa pe care ti l-a cerut, sa ii amintesti: "Acum, spune multumesc". Fii un bun exemplu pentru el - comporta-te calm si manierat, fara tipete si expresii deplasate si adreseaza-te politicos atat lui, cat si celorlalti din casa. Astfel, devii tu insati un exemplu. Pe de alta parte, nu uita sa il felicitati si sa il lauziti ori de cate ori micutul se dovedeste bine crescut.

Intre 3 si 5 ani

Cu putina creativitate, il poti ajuta pe micutul tau de 3 sau 4 ani sa inteleaga de ce unele lucruri trebuie facute intr-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventeaza jocuri in care el sa fie actorul principal. Propune-i sa fie gazda si tu musafir.

Va invata cum sa isi trateze invitatii: sa le serveasca prajiturele sau, pur si simplu, sa poarte o conversatie politicoasa. Gandeste-te la situatiile cu care te confrunti tu zi de zi si vei gasi pentru el

numeroase roluri: poate fi vanzator sau cumparator intr-un magazin, poate fi patron sau angajat, sofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admira.

El se va distra, iar tu iti vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micutul va deveni tot mai constient de modul in care actiunile si cuvintele sale afecteaza sentimentele celor din jur. Foloseste-te si de povesti, de carticele cu imagini, de muzica sau casete video cu desene animate.

Intre 5 si 7 ani

O data ce incep sa mearga la gradinita, cei mici devin tot mai independenti. Pentru ca nu vei fi tot timpul alaturi de el, va trebui sa ii dezvolti mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii si adulti. Acum ar trebui sa cunoasca si sa respecte manierele de baza la masa, sa poarte o conversatie cu adultii, sa stie cum sa faca si cum sa primeasca un compliment.

De acum inainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari, etc. Poti incepe sa ii supraveghezi interventiile in discutii si sa ii explici ca este politicos sa il lase pe celalalt sa termine ce are de spus. Foloseste-te de exemplele din viata de zi cu zi, de la gradinita, de pe strada, dar fara sa faci pe profesoara. Nu il ameninta, folosind expresii ca: "Sa nu te prind ca faci vreodata ca Andrei, ca iti rup urechile". Cand greseste, atrage-i atentia si aminteste-i ce are de facut.

Intre 8 si 10 ani

Este varsta la care cei "7 ani de acasa" trebuie sa se fixeze definitiv in comportamentul copilului tau. Metoda pe care o poti folosi este cea clasica, adica a unei continue repetitii. Daca pana acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de buna cuviinta, acum a venit momentul cand trebuie sa fii mai categorica. In unele cazuri poti recurge chiar la mici pedepse (ii interzici de exemplu, televizorul, nu il mai lasi sa iasa afara la joaca cu prietenii, nu mai are voie o luna sa vada nici un film, etc.).

De asemenea, daca intr-o anumita imprejurare (in vizita, la o aniversare, etc.) s-a comportat ireprosabil, merita o recompensa, cat de mica. Daca a gresit, nu il critica de fata cu alte persoane straine. La aceasta varsta se simte foarte stanjenit daca i se face morala in public si va avea tendinta sa procedeze exact pe dos. Continua sa ii cultivi respectul pentru cei din jur.

Ce ar trebuie sa stie:

Pana la 3 ani

- sa salute si sa raspunda la salut ("buna ziua", "buna seara", "la revedere")
- sa spuna "multumesc", "te rog", "cu placere"
- sa dea mana cu cineva

Intre 3 si 5 ani

- sa spuna "Pardon"
- sa bata la usa cand intra intr-o incapere
- sa ceara permisiunea ("Mami, imi dai voie sa..." sau "Pot sa...")
- sa foloseasca batista

Intre 5 si 7 ani

• sa raspunda cuviincios la telefon - sa se prezinte, sa nu tipe in receptor si sa nu lase interlocutorul sa astepte la telefon

- sa isi ceara scuze atunci cand greseste
- sa stie sa ofere si sa primeasca un dar
- sa nu intrerupa conversatia adultilor
- sa intrebuinteze corect tacamurile

Intre 8 si 10 ani

• sa respecte bunele maniere la masa (sa nu soarba, sa nu plescaie, sa nu tina coatele pe masa, sa nu se intinda peste masa, sa nu gesticuleze cu tacamurile, sa nu manance cu cutitul, etc.)

- daca primeste o cutie de bomboane, politetea ii cere sa o desfacă si sa ii serveasca pe ceilalti
- sa nu dea replici rautacioase despre colegi (si, in nici un caz, cand acestia sunt de fata)

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

ÎNV. STANCU LUIZA – ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EPISCOP DIONISIE ROMANO”

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va

căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

1. Învăță-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la calculator sau televizor și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc; concentrează-te pe disciplină pozitivă!
7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învăță-l să spună mereu adevărul! Aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu copilul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de alta natură! Spune-i mereu că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre, mângâieri, îmbrățișări etc.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

În concluzie, dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

BIBLIOGRAFIE:

- A. Birkh, Hayward S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnică București 1999;
- G. Berger, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;
- M.Gilly, Elev bun – elev slab, EDP București 1973;
- M.Golu, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.
- R.Vincent, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

DRAGOSTEA PĂRINȚILOR ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR STARPARIU VALERIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GENERAL NICOLAE ȘOVA”
PODURI. BACAU, GRĂDINIȚA NR. 1**

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini. Ocrotirea copilului este esențială, dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire pentru că atunci nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. Duminica e ziua când toți ai casei sunt împreună, se odihnesc, se roagă, se plimbă, merg în vizită, se joacă, se bucură în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament .

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină dură.

Dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune „bună ziua”, „te rog”, „mulțumesc”, „la revedere”, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său , apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la spectacol, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici , sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să comunice cât mai mult cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din grupă, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și nu se fac observații în public. Replicile de genul-taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești, sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să înhibe copilul. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri în familie. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la grădiniță când primește ceva, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este

important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o palmă sau dacă este certat.

Atât părinții, cât și educatoarea trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca toți să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos, iar educatoarea va proceda la fel. În același timp, trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, dar mai ales copiii.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Înv. LETIȚIA ȘTEFAN ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂDULEȘTI

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele

devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

DESPRE MAMA

Prof. înv. primar Stoenescu Luminița
Școala Gimnazială Hurezani, Gorj

"Cea mai veche carte din lume este o mamă, cea mai frumoasă carte din lume este o mamă."
(Grigore Vieru)

Din nou, primăvara!

Sufletele noastre se deschid, înfloresc în urări și emoții, ca într-un iureș, mereu, în fiecare an, în prag de 8 Martie.

Și cât ne frământăm și încercăm să facem ca această zi să fie cea mai frumoasă și cea mai caldă pentru fiecare mamă, pentru mama fiecăruia și pentru mama din fiecare.

Adunăm în măștișoare soarele întregii primăveri, așternem chipul mamei pe mii de coli albe de hârtie și nu știu cum, îl privim ca pe-o icoană.

În fiecare chip desenat, găsim ochii mamei, zâmbetul fiecăreia ne mângâie sufletul și fiecare floare care o împodobește ne aduce în suflet primăvara.

Cum am putea noi bănuî câte lumi mișună într-o rază de soare, câte lupte se dau într-o gaură de furnici, câte dureri ascunde o inimă de mamă trudită și câte daruri se pot naște într-un suflet de copil!

E cel mai frumos cuvânt și cel mai cald gând.

E mama, care ne dă viața, care ne conduce prin viață. Cea care pentru noi își pune viața în pericol fără să ezite.

"Nu poți aștepta un copil decât în iubire, dacă îl aștepti într-adevăr ca pe un dar de la Dumnezeu: chiar este un dar al lui Dumnezeu - "Am dobândit om de la Dumnezeu!" (Facerea 4,1) - este o binecuvântare de la Dumnezeu. Dacă există dăruire reciprocă, primești copilul ca pe o binecuvântare a lui Dumnezeu și ca pe un dar reciproc al iubirii unuia față de celălalt, rodul acelei iubiri. În acea clipă, copilul este primit cu bucurie. Este cuvântul Evangheliei: "Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă i-a venit ceasul; dar după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut un om în lume." (Ioan 16, 21) Așadar, chiar la originea așteptării unui copil și a nașterii sale se află iubirea.

Receptivitatea mamei față de copil nu poate apărea decât în iubire, adică într-o depășire de sine, primindu-l pe celălalt, și când este vorba de cineva care vine de la noi, care provine din noi, nu-l putem primi decât în iubire, cu iubire

Nu mai există în lumea întreagă un alt izvor atât de adânc de dragoste statornică, puternică și nepieritoare decât acela din inima mamei.

Numai o mamă știe ce înseamnă a iubi și-a fi fericit.

Să fii mamă înseamnă mai mult decât să dai naștere unui copil. Este un sentiment care crește încă de la prima veste că vei aduce pe lume un copil și se intensifică odată ce l-ai ținut pentru prima dată în brațe. Înseamnă griji, înseamnă nopți nedormite, înseamnă alegeri, înseamnă curaj și iubire. A fi mamă nu este ceva ce ai putea învăța în avans, este o experiență pe care o înveți pe parcurs, iar instinctul de a a-ți proteja copilul te ghidează pe drumul cel bun de fiecare dată.

A fi mamă înseamnă iubire necondiționată pentru copil, indiferent de problemele care apar în viață. Nu contează câte nopți nedormite s-au întâmplat din cauza lui, câte griji și probleme ți-a făcut, tu ca mamă, vei fi sprijinul lui pentru totdeauna.

A fi mamă este un dar de neegalat pentru orice femeie. Este o conexiune și un sentiment care nu se poate transpune în cuvinte. Este o iubire care crește continuu, o iubire care va fi mereu. Pentru mame este greu să știe că nu pot alina suferința și durerea copiilor lor, că nu pot preveni nedreptatea. Mama este mereu acolo când copilul are nevoie de ea, și de prima dată când va auzi "Mamă, am nevoie de tine", va fi acolo, pregătită să te ajute.

Am avut nevoie de tine, am în fiecare zi, și-o să rămâi aici, cu mine, cuibărită în suflet și amintiri, când timpul te va duce departe, cât timp mă va lăsa timpul!

ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPILOR

Prof. STOIAN MARIANA CRISTIANA
Școala Gimnazială nr. 1 Moțăței, jud. Dolj

În educarea „puiului de om”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se gasește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media(T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

*„Familia severă”-în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

*„Familia permisivă” stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

*„Familia rigidă” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședinte) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

*„*Familia libertină*” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățatura, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate însă cu măsura și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”

BIBLIOGRAFIE:

1. Colecția revistelor „Tribuna Învățământului”, anii 2004-2005
2. Aniței, M. (2010). *Fundamentele psihologiei*. București: Ed. Universitară
3. Cosmovici, A. (2005). *Psihologie generală*. Iași: Polirom
4. Cucu-Ciuhan, Geanina; Vitalia, Ileana-Loredana ; Răban-Motounu, Nicoleta. (2006). *Teorii clasice ale personalității*, Pitești: Editura Universității din Pitești
5. Golu, M. (1993). *Dinamica personalității*. București: Genezel
6. Pânișoară, I.O. (2003). *Comunicarea eficientă. Metode de interacțiune educațională*. Iași : Polirom

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF INV. PRIMAR STOICA FANICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DRĂGĂNEȘTI JUD GALATI

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Copilul este pregătit să primească informații.

De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei șapte ani de-acasă”**.

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preșcolar Stoica Nela
Școala Gimnazială „Mircea Dragomirescu”,
cu structură Grădinița P.P.Nr.3 Medgidia

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: părinții, profesorii, colegii, prietenii, vecinii etc.

Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și învățarea modului de a se comporta cu ceilalți, aspect de urmărit de toți factorii implicați în evoluția copilului. Acești factori sunt: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniță și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi.

Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor.

Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în grădiniță, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile sale de îngrijire, creștere și educare a copilului.

Familia și grădinița reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărați piloni ai educației. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente iar grădinița locul unde să le dezvolte și să le pună în practică.

Bibliografie:

Enache R. 2011. *Asistența socială a copilului și familiei*, Editura Ovidius University Press, Constanța.

Marica M. 2007. *Sociologia educației* Ovidius University Press, Constanța

Vrășnaș E. 2008, *Intervenția socio-educatională ca sprijin pentru părinți*, Editura Aramis, București.

” Cei șapte ani de acasă ! ”

Grădinița P.N. Nr.5SG, Săcele, Brașov Educatoare : Stoica Steliana Elena

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - *Antoine de Saint-Exupery*

Cum înțelegem expresia ” cei șapte ani de acasă”?

Cei șapte ani de acasă se referă în primul rând la nivelul de educație și socializare al copilului și, bineînțeles, la ceea ce înseamnă primii pași spre această educație pe care trebuie să ți-i dirijeze părinții, iar tu, în calitate de copil, începi achizițiile.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Nu este ușor să oferi educație unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul acesta de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică. Amprenta acestor educații trebuie să se vadă în evoluția ulterioară a copilului și a personalității lui. Nu este indicată o educație cu violență (cu bățul Sfântului Neculai). Părinții recurg, câteodată, la chestiunea asta, pentru că, în interiorul familiei, părintele percepe educația într-un fel, iar copiii, în alt fel.

Sunt de părere că educația nu trebuie făcută cu bățul, ci cu multă răbdare și cu multă introspecție a persoanei copilului, să vezi care sunt nevoile lui, de ce se plânge, iar tu să fii receptiv la toate astea. Orice familie are palierele ei de evoluție, fie economică sau socială. În funcție de asta apar și rezultatele educației copilului.

Educația copiilor în anii petrecuți cu precădere în familie este extrem de importantă, dar, din păcate, copiii de astăzi nu prea mai au parte de părinți, în adevăratul sens al cuvântului.

Părinții sunt foarte ocupați și, astfel, deși, teoretic, pentru fiecare părinte copilul său reprezintă prioritatea numărul unu, în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Răutățiile și lipsa de educație a unui copil se vede mult mai devreme de vârsta maturității, dar, la vârsta maturității, și copiii, și părinții sunt surprinși, pentru că își dau seama că nu se mai pot îndrepta foarte multe sau este foarte greu de schimbat un anumit tip de comportament.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți. Atunci când spunem despre un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună ”mulțumesc”, ”te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Toate aceste aspecte sunt induse de familia copilului și de oamenii din jurul lui, mai ales până la vârsta de 3 ani .

Copiii vor prelua din familia lor comportamentul părinților, limbajul părinților și modul lor de a se exprima verbal cât și fizic. Este vital ca aceștia să crească într-un mediu prielnic și să aibă parte doar de exemple pozitive în jurul lor.

Din experiența pe care am dobândit-o de-a lungul anilor, pot enumera câteva dintre ” regulile” care ajută părinții în educația copilului.

Ajută-l să își exprime emoțiile și sentimentele mereu și fără rușine , așa va reuși să rezolve micile conflicte cu ceilalți copii pe o cale amiabilă .

Pregătește-l să spună mereu adevărul, iar aici cu siguranță părinții pot pune amprenta fiindu-i un exemplu pozitiv .

Comunicarea . O relație solidă între copil și părinte se formează doar prin comunicare .

Bunele maniere. Aici putem din nou să ne gândim că părinții sunt exemplul lor de zi cu zi. Ei trebuie să aibă bune maniere atât cu oamenii din jur cât și cu copilul propriu.

Cu siguranță e nevoie și de câteva reguli de familie pe care vor trebui să fie impuse în fața celor mici astfel limitând anumite greșeli de comportament din viața lor.

Nu trebuie să se abuzeze de copilul nostru în nici un fel, ba din contra trebuie să fie alături de el emoțional și trebuie să se evite acea „bataie ruptă din cer” care de fapt este foarte negativă în educarea copilului nostru.

Nu vorbi superior . Decât să îi jignim și să li se vorbească pe un ton foarte puternic, este de preferat să se stea în fața copilului în genunchi pentru a fi de aceeași statură cu el și să li se explice totul ușor și cu o voce calmă . Astfel, el nu se va simți inferior și va putea să înțeleagă mult mai bine unde a greșit și motivul pentru care nu mai trebuie să repete.

Expresia “Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cei șapte ani de ...copil

**Prof. înv.preșc. Stoica Viorica
Grădinița „Step by Step” Galați**

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunostințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Cei șapte ani de-acasă nu se referă la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politețe, ci la o întreagă suită de obiceiuri sănătoase pe care dacă un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior, pe parcursul întregii sale vieți.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Familia are un rol esențial în educația copilului.

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și părinții vor avea multe ocazii pentru a-l îndruma pe copil în direcția corectă. Putem ține cont de unele sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", spune-i: "Nu este politicos să răgăi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zbură prin casă, nu-i spune: "Încetează cu țipetele în casă", ci fiți mai blânzi, ca să înțeleagă în fond ce aștepți de la el: "Te rog, nu mai ridică vocea în casă".

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Iahh, imi vine să vărs când văd chestia asta verde", tu corectează-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

- Fiți înțelegători și acceptați-i greșelile. Amintiți-vă că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim deseori, darămite ei...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu, ca părinte, nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Fiți consecvenți. L-ați învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

EDUCAȚIA COPILOR DE VÂRSTĂ MICĂ ÎN FAMILIE **(Studiu de specialitate)**

**Profesor STRÎMBEANU AURELIA, Grădinița cu Program Prelungit Nr. 3
Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți**

„Singurele lacrimi a căror amărăciune e deplină, sunt acelea care nu cad pe pieptul nimămui și pe care nu le șterge nimeni” F. de Lamennais

La nivelul copilăriei, luminile și valorile umanului au multiple nuanțe și ele dobândesc o mare expresivitate găsindu-și ecoul în revărsările de energii și virtuți ale sale. Prin jocurile lor, copiii își exprimă nu numai explozia de bucurie prin participarea și implicarea lor directă, ci și implicarea lor în diferite activități elementare de muncă și nu în ultimul rând „ucenicia” primilor pași ai afirmării independenței umane. Creșterea și educarea copiilor și ceea ce înseamnă „bun” pentru copii se schimbă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Pe baza experienței acumulate până acum am încercat să formulez câteva abilități de percepere a copiilor de către părinți, după cum urmează:

1. Abilitatea de a percepe copilul în mod realist
2. Abilitatea de a accepta că este responsabilitatea lor de a satisface nevoile copilului
3. Abilitatea privind colaborarea cu copiii
4. Abilitatea de a se angaja pozitiv în interacțiunea cu copilul
5. Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul
6. Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului
7. Abilitatea de a-și stăpâni propria durere și frustrare fără a o răsfrânge asupra copilului.

Modul în care noi, adulții, ne percepem copilul, are urmări importante pentru atitudinea și comportamentul față de el. Cu cât suntem capabili să-l percepem mai realist și mai diferențiat, cu atât este mai mare șansa noastră de a ne apropia de el într-un mod adecvat nevoilor și potențialului lui. Perceperea poate fi distorsionată în diferite feluri, ajungându-se adesea la atribuirea de calități și motive pe care copilul nu are, prin două mecanisme:

a. Adulții pot atribui copilului propria lor ostilitate și anxietate, ca apoi copilul să fie perceput ca fiind amenințător, prost, nebun, etc.

b. Adulții atribuie uneori copilului calități pe care ei le observă la persoane cu care au avut relații de prietenie înainte și din partea cărora au avut ulterior unele dezamăgiri.

Unii copii, pot fi percepuți negativ chiar de la naștere. Lipsa percepției copilului și proiectarea propriilor nevoi asupra lui, limitează posibilitățile copilului și dezvoltarea securității de bază și a autonomiei. Pe măsura trecerii timpului copiii se vor percepe pe sine „rău”, „prost”, „handicapat”, așa cum îl percep adulții. Am întâlnit părinți care au avut percepții total nerealiste în ceea ce privește nevoile unui copil. Astfel, unii copii acceptă rolul de îngrijire al fraților mai mici, comportându-se ca niște mici adulți.

Aceștia suportă un proces de dezvoltare forțată, iar părinții chiar se mândresc cu acest lucru.

În ceea ce privește colaborarea cu copiii, aceasta depinde de cunoștințele adulților despre copii, de așteptările și pretențiile pe care ei însșiși le-au trăit. De aceea colaborarea cu părinții este imperios necesară pentru înarmarea acestora cu diferite cunoștințe privind metodele de educație. Am întâlnit părinți care mi-au spus: „Copilul meu va fi așa cum vreau eu, dacă nu îl ia dracu...”. O astfel de cerință nerealistă este o cerință rigidă, copilul trăind astfel sentimentul unui accept condiționat. Nu de puține ori am întâlnit părinți care și-au revărsat mânia pe copii. Lipsa abilității copilului de a răspunde la unele așteptări ale părinților, a provocat uneori o furie de necontrolat la unii părinți. În afară de sentimentul unui eșec, copilul se simte respins și pedepsit pentru motive de neînțeles. El a făcut ce a putut. Fiecare asemenea episod, contribuie la a face existența de neînțeles pentru copil și îi îngreunează dezvoltarea. Cerințe și așteptări față de copii (*pentru a avea un comportament exemplar și a fi ascultători*), au fost centrate în cultura noastră și în alte culturi. Este însă foarte important a face diferență între educația strictă, dar plină de dragoste - și o formă mai rigidă și lipsită de dragoste.

Este hotărâtor pentru copil ca părinții să se angajeze în relația cu el, în jocul, tristețea sau bucuriile lui. Un angajament predominant pozitiv, este în concordanță cu nevoia copilului de îngrijire, de a i se răspunde, de stimulare, de structurare și fixare a limitelor inițiativei. Este foarte important ca într-un angajament pozitiv, adultul să-l accepte pe copil așa cum e și să îi facă plăcere așa cum este el. Acest lucru face posibil să răspundă inițiativei copilului să ia inițiative pentru stimularea copilului și să pună anumite limite fără a respinge sentimentele acestuia. În familiile care abuzează fizic copilul am observat două modele diferite privind angajamentul părintelui față de copil:

- ◆ Angajamentul negativ
- ◆ Lipsa de angajament

Angajamentul negativ denotă respingerea critică, cuvintele și acțiunile care pedepsesc. În timp ce angajamentul negativ irațional caracterizează părinții aflați în situații abuzive fizic sau emoțional, părinții aflați în situații de neglijare sunt caracterizați prin lipsa angajamentului. Lipsa angajamentului poate duce la un atașament nesecurizat.

Empatia este un proces cognitiv și emoțional, o deprindere complexă care constă în trei elemente:

- a) abilitatea de a diferenția și a da un nume gândurilor și sentimentelor celeilalte persoane
- b) abilitatea de a prelua rolul altuia d.p.d.v. mintal, de a se pune în locul celeilalte persoane
- c) abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celeilalte persoane

Înțelegerea felului în care o altă persoană trăiește situația sa și nevoia de ajutor în diferite situații, este dată nu numai de ceea ce înțelegem noi, dar și de modul cum ne-am simțit în locul ei. Această componentă emoțională, creează o imagine ce denotă empatie. Această abilitate este decisivă pentru gradul în care părinții sunt capabili să răspundă copilului, nevoilor sale și să se abțină de la revărsarea frustrărilor vieții zilnice, a stresului asupra copilului. Abilitatea empatică de a se pune pe sine în locul copilului este baza pentru o îngrijire a copilului fizic și emoțional. Cu o abilitate bună de empatie, părinții pot face față la o mare parte a stresului fără a-l afecta pe copil. Cu foarte puțină empatie, cel mai mic stres va fi revărsat asupra copilului (este suficient ca un scaun să-i stea în cale).

BIBLIOGRAFIE:

1. Revista „Învățământul preșcolar” nr. 4/2007;
2. Revista învățământul preșcolar nr. 1-2/ 2008, București;
3. Mircea Agabrian, Vlad Millea, *Parteneriate Școala-Familia-Comunitate*, Ed. Institutul European, 2005.

Importanta celor 7 ani de acasa

Prof. Andreea Stroe
Colegiul Tehnic ‘Gheorghe Lazar’, Ploeni, Prahova

Sta cu diploma pe masă,
Are-acum și masterat,
Dar cei șapte ani de-acasă
Încă nu i-a terminat.
epigramă de Aurel Buzgău

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Asadar, inca de cand ne nastem fiecare etapa din viata noastra constituie o caramida pusa la temelia bunei purtari in societate.

Educatia copilului este una complexa ce implica nu numai a-l invata pe acesta sa vorbeasca, sa scrie, sa citeasca pentru a deveni un bun exemplu in societate. Educatia se reflecta si in modul sau de a comporta, in reactiile si atitudinile fata de situatiile in care este pus. Aici intervin ‘cei sapte ani de acasa’ in care parintii, bunicii si cei din jurul copilului il indreapta pe acesta catre un set de norme si valori care ar trebui sa il urmareasca pe viitorul adult pe intregul drum prin viata.

Care sunt lectiile esentiale pe care orice copil ar trebui sa le invete in sânul familiei? In Epistola catre Corinteni putem identifica baza unei bune educatii.

Rabdarea: sa-i invatam pe copii ce inseamna sa astepte linistit, sa isi urmeze scopul cu perseverenta.

Lipsa invidiei: parintii nu ar trebui sa incurajeze in exces spiritual de competitie pentru ca astfel cream persoane avide de castig, de invidie. Copilul trebuie sa invete ca isi este suficient siesi , iar avantajele altora nu ii vor stirbi potentialul lui.

Bunatatea: este o caracteristica a umanitatii de aceea parintii trebuie sa isi invete copiii sa fie darnici, sa nu rada de alti copii (de exemplu de cei cu nevoi speciale), sa isi ofere ajutorul ori de cate ori se cuvine.

Autocontrolul: reprezinta una dintre cele mai importante lectii pe care un parinte i le ofera viitorului adult. Probabil ca am trai intr-o lume ideala daca fiecare din noi am avea puterea de a ne controla furia si frustrarile care se acumuleaza in vietile noastre.

Gandirea optimista: cand parintii gandesc pozitiv, cand incearca vada ‘partea plina a paharului’, atunci , prin regula imitatiei, si copilul va fi mai increzator si va incerca sa vada lumea cu pozitivism.

Carole Hooven si John Gottman de la Universitatea din Washington au evidentiat o legatura intre empatia si eficienta relationarii cu copiii si inteligenta emotionala la nivel de cuplu. Unii parinti au tendinta de a exagera si isi pierd rabdarea atunci cand copilul lor nu se descurca, ridica tonul, jignesc uneori copilul. Toate aceste aspecte vor duce la distrugerea casniciei in viata de adult. Alti parinti insa au rabdare, ajuta copilul sa inteleaga, il lasa sa ia decizii, fara sa isi impuna vointa.

Un alt aspect demn de mentionat este ca lumea este in continua transformare, astfel, ce reprezenta ‘cei sapte ani de acasa’ acum 30-40 de ani nu mai are aceeasi valoare in zilele noastre. ‘Valorile s-au schimbat. Înainte se punea preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele. Aceste diferențe se văd și în autobuz, unde generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate’, explica un psiholog.

Cu toate ca poate s-au schimbat criteriile si valorile societatii actuale, un copil educat frumos si care are cei sapte ani de acasa va ajunge un adult responsabil, politicos, care stie sa spuna ‘multumesc’ si care are o conduita buna in orice situatie , atat in societate cat si in viata particulara. Practic, bunele maniere vor deveni cartea lui de vizita.

In concluzie, copilaria reprezinta o sansa unica pentru lectiile emotionale, sanse de oportunitati pentru parinte de a fi mentor si antrenor in dezvoltarea inteligentei copilului.

Bibliografie:

Carole Hooven, John Gottman-*Marital Conflict and Parenting: The Role of Negativity in Families*

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF.INV.PRESC:STROE IOANA GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT,,PTICOT”SLOBOZIA

Construcția celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ și cine suntem fiecare dintre noi.

Dezvoltarea umană a fost întotdeauna un teritoriu asupra cărora s-au aplecat cu interes mulți cercetători. Care-i traseul pe care îl străbate ființa umană de-a lungul devenirii ei? Probabil curiozitatea cercetătorilor nu se va opri nicicând în a studia omul, însă în ultimii ani, nuanța importantă de la care se pornește este importanța primilor ani în dezvoltarea omului.

Rezultatele cercetărilor recente au schimbat percepția asupra copilului, accentuând tot mai mult competențele și aptitudinile copilului ca persoană și importanța recunoașterii faptului că un copil trebuie să fie recunoscut ca atare de toți adulții care îl înconjoară: în familie, în comunitate sau în societate.

Un concept important fără de care nu am putea vorbi nici de creștere, nici de dezvoltare este acela de îngrijire. Îngrijirea reprezintă totalitatea acțiunilor întreprinse de părinți, bunici sau comunitate, în vederea asigurării sănătății, nutriției, dezvoltării psiho-sociale și cognitive a copilului. Îngrijirea copilului presupune un răspuns adecvat pentru nevoile sale fundamentale: protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate.

Cunoașterea creșterii și dezvoltării copilului este absolut necesară pentru înțelegerea atât a fiziologiei, cât și a patologiei vârstei, ele fiind complementare.

Creșterea se referă la schimbările specifice de ordin fizic și creșterea în dimensiune.

Dezvoltarea este definită ca sporirea în complexitate sau modificarea de la forme simple la forme mai complexe și mai detaliate. Este un proces ordonat continuu în care copilul dobândește cunoștințe, achiziționează deprinderi, are comportamente adecvate, adaptabile, se autodefiniște în raport cu sine și cu ceilalți. Factorii ereditari și de mediu, unici în cazul fiecărei persoane, influențează ritmul și calitatea dezvoltării copilului – de aici diferențierea atât de semnificativă a dezvoltării celor mici.

Principiile dezvoltării copilului:

-Dezvoltarea este secvențială.

În fiecare domeniu de dezvoltare există etape care se succed într-o anumită ordine. Unii copii nu parcurg toți pașii incluși într-o etapă de dezvoltare (de exemplu, un copil poate să meargă în picioare fără a fi mers de-a bușilea anterior). Atunci când un copil sare peste anumiți pași, înseamnă că el are un nivel al abilităților care îi permite să treacă la pasul următor.

-Un domeniu de dezvoltare le influențează pe celelalte.

Un domeniu de dezvoltare nu poate fi gândit și evaluat separat de celelalte, deoarece orice achiziție dintr-un domeniu de dezvoltare le susține pe celelalte. Copilul care are abilitatea fizică de a ține creionul în mână, va putea desena „o floare“, astfel dezvoltându-se limbajul: va dori să își arate desenul părinților și va vorbi despre acesta, se va simți important pentru reușita sa.

-Copiii au ritmuri diferite de dezvoltare.

Unii copii par să fie „înaintea“ altora: Matei a mers la 9 luni și a început să vorbească la 2 ani, iar Alexandra a făcut primii pași la 11 luni, a început să vorbească la 1 an și 4 luni. La 3 ani însă, ambii copii sunt la fel de performanți în ceea ce privește atât domeniul motricității, cât și cel al dezvoltării limbajului.

-Dezvoltarea se desfășoară de la simplu la complex.

Fiecare etapă de dezvoltare presupune învățarea unor abilități. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, majoritatea comportamentelor nou învățate sunt mai complexe decât precedentele și presupun un alt grad de precizie. De exemplu, la început copilul va sta în picioare sprijinindu-se. Apoi își va dezvolta echilibrul și va reuși să stea în picioare nesprijint. Când va dori să meargă, va trebui să aibă abilitatea de a-și menține echilibrul în poziția „în picioare“ utilizând o mișcare alternativă a picioarelor. Pentru a putea fugi, copilul are nevoie și de abilitatea de a-și coordona îndoirea genunchilor și folosirea accentuată a mușchilor piciorului pentru schimbarea centrului de greutate al corpului.

-Modul de dezvoltare individuală depinde de caracteristicile înnăscute, dar și de mediu.

Copiii se nasc cu posibilități de a deprinde diferite abilități în toate domeniile de dezvoltare, însă au nevoie de interacțiunea cu mediul său pentru a activa aceste deprinderi. Dezvoltarea copilului este

determinată de o relație permanentă, în cadrul careia să-i fie satisfăcute simultan toate nevoile de dezvoltare. De obicei, această relație se creează cu mama, apoi cu ceilalți membrii ai familiei (care constituie mediul familiar), apoi cu persoane din afara acesteia (grădinița fiind un mediu care are un rol relevant în dezvoltarea copilului).

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi permanent conștient că cel mic ne analizează, interiorizează ceea ce facem.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, trebuie să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament neacceptat de către ceilalți.

Parcurile din Municipiul Târgoviște

Autor Profesor: Stroescu Camelia
Scoala Gimnaziala Nr.3 Doicesti,
judetul Dambovita

În Târgoviște există câteva spații verzi încadrate în categoria parcurilor. Ele s-au amenajat ca o nevoie stîngentă de a satisface clipele de odihnă, relaxare și plăcere ale locuitorilor, fiind preocupări permanente ale organelor locale, dar și ale unor instituții și persoane fizice.

În rândurile de mai jos, prezint unul din numeroasele parcuri ale Targovistei, indicand : suprafata, de când datează precum și numărul speciilor lemnoase.

Bulevardul Carol I sau Bulevardul Castanilor

Acest bulevard este unul dintre simbolurile municipiului Târgoviște. Nu există localnic sau călător, de la tânăr la cei mai în vârstă care să nu se fi plimbat pe sub castanii care strajuiesc bulevardul. Prezența castanilor au determinat ca denumirea de bulevardul Castanilor sa fie mai des utilizată decât cea oficială, și anume Bulevardul Carol I.

Construit într-un an, între 1896-1897, după planurile arhitectului N. Bruneanu și completat de A. Condros, noul inginer al orașului acelor timpuri, se întinde pe o lungime de 1140 m, de la gară până la Palatul Diviziei (clubul U.P.T.-Uzina de Utilaj Petrolier, ulterior sediu de bancă).

Pentru construirea lui au fost demolate la acea vreme 24 de case pentru a face loc carosabilului, iar costurile au fost la puțin peste 100.000 lei la valoarea acelor timpuri.

Când a fost construit, s-au plantat 359 de castani salbatici, pentru flancarea aleilor pietonale, două rânduri pe dreapta arterei și două rânduri pe stînga arterei, iar de-a lungul trotuarelor s-a așternut un covor de nisip. Bordurile au fost făcute din piatra de Pietroșița cioplita, pe ambele părți ale bulevardului s-au asezat 25 de bănci și s-au montat pe stâlpii de fontă 60 de felinare de tinichea.

Receptia finală a lucrării a avut loc la 8 Aprilie 1898, în prezența Regelui Carol I, care va da numele Bulevardul Carol. Momentul inaugurării bulevardului coincide cu momentul inaugurării și Gării din Târgoviște.

După cel de al II-lea Război Mondial, din considerente politice s-a numit Bulevardul Castanilor, nume purtat până în 1990 când s-a revenit la cel de Bulevardul Carol I.

În perioada anilor 1990-2000, ciorile au invadat copacii și au făcut mizerie. În toamna anului 2001-și în primavara anului 2002, toți arborii au fost toaletati, tăiați la nivelul trunchiului, la 2-4 m înălțime, ciorile nu au mai venit dar s-au uscat destul de mulți. În 2 ani de zile de la tăiere s-au uscat 61 de exemplare. Numai în vara anului 2003 s-au uscat 40 de arbori. În 1980 existau 400 de exemplare de castan porcesc (*Aesculus hippocastanum*), iar 2012, numărul lor a scăzut la 321 exemplare, din care numai 165 seculare. În anul 2014 s-au completat cu încă 110 exemplare. Tăierea castanilor a determinat dispariția protecției față de soarele și căldura din timpul verii.

Castanii s-au mai confruntat, în anul 2002, cu un atac din partea larvei miniere a frunzelor. Adultul este un fluture mic, de mărimea unei musculițe de oțet, chiar mai mic (*Cameraria orchidella*). Insecta începe atacul la 1 iulie și reușește în trei luni să ducă la uscarea frunzelor arborelui prin distrugerea tesutului asimilator. Într-o vară ies două-trei generații. Insecta a venit în țara noastră după 1997. (Dumitru M., 2014)

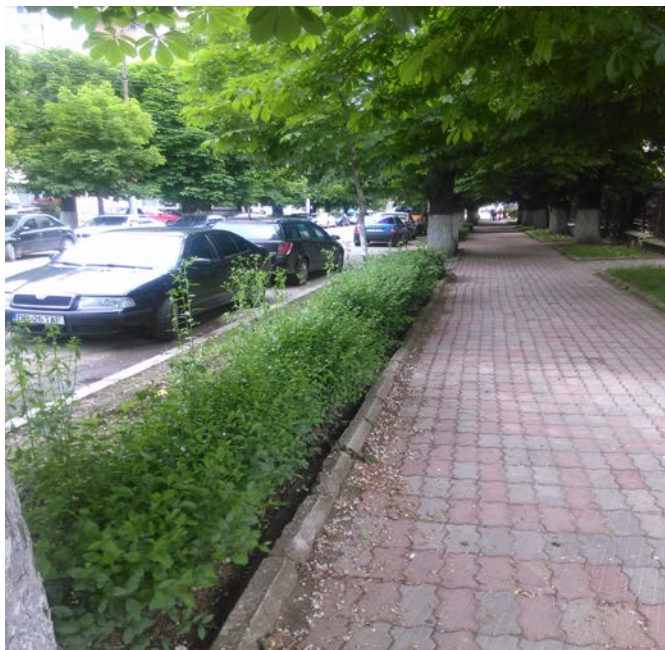
Cu toate acestea Bulevardul Carol I o oaza verde de referință în Târgoviște, unde o parte din clădiri sunt cele mai vechi construite în secolele XIX-XX, și care exista și astăzi, regăsindu-se sediile unor instituții: Rectoratul Unuversității Valahia, Inspectoratul Județean de Poliție, Directia Silvica, Teatrul „Tony Bulandra”, Inspectoratul Județean de Jandarmerie, Muzeul Comunismului –fosta unitate militară implicată în evenimentele din 1989.

1 Bulevardul Carol I, 1890
www.targovisteainimagini.ro

2 *Aesculus hippocastanum* - Castan porces
Sursă foto : Stroescu Camelia

3 Euonymus nana-Voiniceriu pitic
Sursă foto : Stroescu Camelia

Maicuta draga ,iti multumesc,pe pentru orele pe care le petreceai cu mine ,plimbadu –ma cu caruciorul anilor „60”,pentru a ma bucura de un aer ozonificat,pe pentru a ajunge la randul meu un om sanatos, chiar daca eu,bebelul acelor timpuri,nu eram intelegatoare fata de efortul tau ,mamica,care veneai adeseori din garzi de noapte grele,ale terapiei pedriatice din Spitalul Judetean Targoviste.

Sarut dreapta ,maicuta incercata de vitregul timp !

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Stroiescu Maria-Ana
Grăd. P.N.Șopotu-Vechi

Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar , din păcate, în zilele noastre, nu se mai realizează așa cum trebuie, deoarece grijile zilnice și stresul cotidian îi copleșesc tot mai mult pe părinți.

Din cauza deficitului de locuri de muncă în țara noastră, părinții sunt nevoiți să-și caute prin țări străine, departe de copii, pentru a asigura familiei un trai decent, fără lipsuri materiale. Acest aspect duce la petrecerea foarte puțină a timpului liber împreună, copiii neputându-se bucura îndeajuns de iubirea părinților, de afecțiunea necesară, de plimbările împreună, joaca, mersul la biserică etc.

Consider că preferabile ar fi acestea de către copii și nu jucăriile și hainele foarte scumpe, care nu umplu golul imens lăsat de absența părinților și, evident, de absența mângâierilor și basmelor citite de mama sau tata înainte de culcare.

Expresia „Cei șapte ani de acasă” se referă la educația pe care ar trebui să o primească fiecare copil în familie. Cei șapte ani de acasă înseamnă ca o familie să fie întregă, familie creștină compusă din mamă, tată și copii, prefigurând chipul Sfintei Treimi aici pe pământ. Bunul simț, respectul, corectitudinea, valorile morale creștine se pot însuși de către copil, în primul rând, în sânul familiei.

Lipsa de comunicare directă cu copiii, adică nu prin intermediul telefonului și a altor mijloace duce, treptat la „închiderea copilului în sine”, având ca și consecințe pe viitor alegerea unui anturaj nefavorabil și implicarea în tot felul de preocupări dăunătoare, care-i pot pune viața chiar în pericol. Copilul trebuie să fie educat de la cele mai fragede vârste cu credință în Dumnezeu și cu ideea că părinții sunt cei mai buni prieteni ai săi, în care trebuie să aibă încredere deplină.

În procesul educației copiilor, lucrul cel mai important este ca ei să-și vadă părinții trăind cu adevărat o viață liniștită și duhovnicească. Părinții trebuie să fie modele pentru copiii lor. Viața copilului acasă, alături de părinții săi activitățile desfășurate cu părinții consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. „Cei șapte ani de acasă” reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Bibliografie: N.E. Pestov, „Cum să ne creștem copiii”, Editura Cartea ortodoxă, București, 2005

EDUCAȚIA DE LA FAMILIE LA ȘCOALĂ

Cosmin SUCIU
Școala gimnazială Fiscut

Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui.

Educația ne însoțește pe tot parcursul vieții. Pentru ca un individ să aibă șansa de a primi o educație normală și corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinți care să se implice în activitatea de la școală, să-l susțină și să-l încurajeze pe copil.

Bibliografie:

Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, Editura Polirom, Iași, 1998
<http://didactica.genesis.ro/rolul-familiei-educatia-copilului/>

Cei șapte ani de acasă

**Prof.consilier școlar: Șuitariu Daniela Mihaela
C.J.R.A.E.Mehedinti, Grădinița cu PP nr.22
Drobeta-Turnu-Severin**

„ Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu.Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Totuși, este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În concluzie, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțeleghători și să accepte greșelile involuntare.

Bibliografie:

1. Bodo, Victor; Bodo, Sorina- Ghid practic de educație a copilului, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000
2. Marinescu, Silvia; Dinescu, Rodica- Invitație la educație, Editura Carminis, Pitești, 2003
3. Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii“, editura Medicală AMALTEA, 1998

Meseria de a fi parinte...

prof. Laura Supeala
Scoala Gimnaziala "Profesor Cristea Stanescu",
com. Cornu, Prahova

Copiii au nevoie de ajutorul nostru, au nevoie sa stie ca sentimentele si problemele lor sunt tratate cu grija si seriozitate, ca le suntem sprijin, ca ii intelegem, ca suntem acolo atunci cand lucrurile le scapa de sub control ... ca le suntem *parinti* pentru totdeauna.

Sunt o multime de oameni , mai mult sau mai putin indreptatiti, care dau sfaturi si doar pentru ca o anumita abordare a functionat pentru altcineva nu inseamna ca va functiona si pentru noi. Trebuie sa ascultam o singura persoana: **pe noi insine.**

Meseria de a fi parinte inseamna sa muncim din greu tot restul vietii, copiii sa nu creada o clipa ca ii ignoram dar sa-i lasam sa se descurce si singuri, sa simta consecintele luarii unor decizii gresite si sa gandeasca pentru ei insisi.

Comunicarea si cultivarea increderii in sine sunt vitale. In cazul in care gresesc, trebuie sa le condamnăm comportamentul, nu pe ei ca persoane.

Copiii trebuie sa primeasca recompense si ele spun multe despre ceea ce un parinte crede ca e important in viata. Trebuie sa le aratam copiilor ca daca ei iau lucrurile in serios, atunci si noi facem la fel.

Nu e usor *sa fii parinte* si uneori poti fi confuz dar pentru ei... e si mai rau. Sa-i invatam , deci, relatia dintre drepturi si responsabilitati, sa spuna ce simt, sa fie ancorati in realitate, sa-si gaseasca propriile raspunsuri si sa ia propriile decizii.

Importanța celor șapte ani de acasă

Autor: Prof. Surdu Cristina-Elena
Școala Gimnazială Bîcu, com. Ipatele, jud. Iași

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația primită în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definiții pentru formarea lui ca adult.

Conform definiției din Dicționarul explicativ al limbii române, acest termen desemnează un „ansamblu de metode și de măsuri aplicate sistematic (și în cadru organizat) cu scopul formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice etc. ale copiilor, ale tineretului sau ale oamenilor ori ale colectivităților umane”.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școala. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Părinții, având un rol definitiv în educația din primii șapte ani, ar trebui să aplice unele reguli care ar putea fi esențiale în formarea copiilor. Printre acestea se numără faptul că părinții trebuie să învețe copiii să se poarte frumos. Acest lucru îl pot oferi foarte clar și ușor ei înșiși, care sunt un model de comportament pentru cei mici. Având în vedere că cei mici aplică regula imitației, ei copie comportamentele, atitudinile, reacțiile adulților cu care intră în contact.

De asemenea, timpul petrecut cu copiii pe parcursul celor șapte ani poate fi fructificat prin abordarea diferitor activități educative, jocuri ce implică comunicarea, exprimarea liberă atât a nevoilor, cât și a emoțiilor și sentimentelor. Joaca și jocul sunt caracteristica definitivă pentru perioada copilăriei. Când vorbim de copilărie, vorbim obligatoriu de joc și joacă. Chiar și în timpul acestor activități, de joc și joacă, copiii trebuie să învețe cum să se comporte. Ei trebuie să fie învățați că există reguli pe care e nevoie să le respecte. Aceste reguli trebuie să le ofere, în același timp, și libertatea de exprimare.

Atenția din partea părinților joacă un rol foarte important în educarea emoțională a copiilor. De exemplu, părinții trebuie să fie prezenți la activitățile la care participă copiii, să fie interesați de hobby-urile lor, să discute permanent despre activitățile zilnice, să iasă cât mai des la plimbare împreună, la o distracție. În plus, ceea ce le oferă liniște și siguranță copiilor este momentul în care părinții participă afectiv la necazurile copiilor, la evenimentele neplăcute din viața lor. Este indicat să li se explice copiilor natura greșelilor pe care le săvârșesc, atunci când este cazul, gravitatea acestora și, mai ales, este indicat să nu se apeleze la măsuri autoritare și drastice, deoarece ele pot produce blocaje psihice copilului.

În concluzie, familia reprezintă factorul determinant în modelarea caracterului și comportamentul unui copil, pe parcursul celor șapte ani de acasă, influențând direct și indirect modul în care un copil se vede pe el însuși.

BIBLIOGRAFIE:

Dicționarul explicativ al limbii române, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2016

CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv. primar Surdu Denis Manuela
Școala Gimnazială „Elena Rareș” Botoșani

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în

funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
3. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ

Prof. Șuștrean Diana Laura
Grădinița P.P. RIKI - PRIKI Reșița
Județul Caraș – Severin

Motto: „Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit. Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil manierat va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere? Iată câteva „sfaturi” în acest sens:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una, două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

- Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Construcția celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi

Copiii învață ceea ce trăiesc - după Dorothy Law Nolte:

- Dacă trăiesc în critică și cicalăleală, copiii învață să condamne;
- Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;
- Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;
- Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătămirea;
- Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;
- Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;
- Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;
- Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;
- Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;
- Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;
- Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;
- Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;
- Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel;

- Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;
- Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;
- Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie drepecți;
- Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;
- Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;
- Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

1. Emil, P., Iucu, R. , *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002;
2. Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2000;
3. Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003;
4. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004;
5. Vrăsmaș, Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002 .

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Inv. Presc. Szabo Livia
G. P. N. Bața, Sc. Gim. „I. P. Reteganul”-Reteag

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ preșcolar: Szolduban Gabriella Monica Școala Profesională „George Coșbuc” Medieșu Aurit – Structura Școala Primara Potau

“Stă cu diploma pe masă,
Are-acum și masterat,
Dar cei șapte ani de-acasă
Încă nu i-a terminat”. (Aurel Buzgău)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Familia , in orice societate , joaca rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului , deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să

poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Relația copil părinte în primii 7 ani de viață

Prof. Tămaș Cristina
Școala Gimnazială Mihail Sadoveanu Baia Mare

Copilul este pentru părinții săi darul și binecuvântarea lui Dumnezeu. Părinții pot modela din acest fraged aluat un om al binelui sau, prin neputarea lor de grijă, pot periclita viitorul copilului, căruia îi va veni greu să distingă între întuneric și lumină.

Copilul este ca un burete care absoarbe tot ce are în jurul său. Părintele este cel ce face atmosfera. Dacă gândește pozitiv, îl va învăța și pe copilul său să facă la fel! Trebuie să scoatem în evidență partea bună a lucrurilor, partea frumoasă a întâmplărilor și a oamenilor.

Nu trebuie să le facem mereu observație copiilor noștri, ci să le oferim exemplul cel bun prin noi înșine.

Copilul își însușește primele noțiuni de educație în familia sa, părinții fiind cei care își asumă rolul de educatori. În cadrul familiei, copilul își formează anumite obiceiuri și reacții, strâns legate de condițiile familiale, sociale, geografice, ereditare sau morale.

În familie, rolul părinților este de a învăța copilul ce este viața în ansamblul ei, de a-i forma deprinderile igienice, care îi vor apăra și întări sănătatea, de a-i lărgi treptat orizontul intelectual și spiritual și de a-i oferi acel bagaj de cunoștințe care îi vor permite să se cunoască în primul rând pe sine însuși, să dobândească echilibrul și armonia interioară.

Despre persoanele cu o excelentă comportare în societate spunem că au ceea ce se cheamă "cei șapte ani de-acasă", ceea ce evidențiază rolul familiei în educația copiilor, educație care nu se oprește nici la șapte ani, nici la vârsta adolescenței și uneori nici chiar la maturitate.

Educația copiilor devine astfel o sarcină de mare răspundere și pentru a putea transmite propriilor copii lumina cunoașterii, părinții trebuie să manifeste multă înțelepciune și o dragoste profundă. Acolo unde dragostea este prost înțeleasă sau lipsește căldura căminului, unde educația se bazează pe teorii închistate într-un noian de prejudecăți, acolo unde părinții nu au "timp" să se ocupe de copii, dar mai ales au uitat ce înseamnă universul copilăriei și sufletul de copil, educația nu realizează decât un dresaj, o îngustare a capacității afective și mintale care se traduce prin complexe, refuzuri, temeri, idei preconcepute și intoleranță.

Experiența personală a copilului devine limitată, cunoașterea vieții apare sub formă de șabloane, iar în loc să se dezvolte o personalitate care are capacitatea de a iubi, de a înțelege și a cuprinde totul, formăm un om cu o minte și un suflet înguste și strâmbe.

Părinții care vor să aibă copii „de succes” sfârșesc prin a avea niște copii foarte obosiți: Mai mult! Mai mult! Mai mult! – ne sună familiar, nu-i așa? Zilnic, acesta este mesajul pe care mass-media ni-l prezintă cu o frecvență atât de amețitoare, încât chiar am ajuns să credem că mai mult înseamnă neapărat mai bine. Oare chiar așa să fie? Societatea modernă a reușit să construiască o generație de adulți extrem de ocupați care transmit modelul mai departe, copiilor lor, dar cu ce costuri emoționale! Am ajuns un fel de musafiri în propria noastră viață

Să aduci un copil „pe lume” durează nouă luni, iar ca să-l aduci „în lume” ai la dispoziție optsprezece ani. Acesta este timpul în care un părinte are cea mai nobilă și cea mai grea misiune din lume, aceea de a crește și educa un pui de om. Și așa zi de zi, 24 de ore din 24. Fără excepție!

Dacă la naștere avem un sprijin evident în medicii pediatrii, nutriționiști și alte categorii de un real ajutor, la capitolul educație de multe ori suntem pe cont propriu și nu de puține ori nu știm dacă ceea ce facem acum îi va fi de folos în viitor cu adevărat. Sunt convinsă că fiecare părinte își iubește copilul, însă fiecare fel de a iubi este diferit, fiecare relație părinte-copil este unică și specială. Avem sarcina de a hotărî permanent ce este mai bine pentru el, dar aici se ascund și multe capcane de care nici măcar nu ne dăm seama. Uneori este pur și simplu epuizant să găsești acel echilibru între nevoile sale de copil și limitele noastre ca părinți. Este esențial să încurajăm copilul să facă ceva de calitate din munca și talentul lui, nu din frică și descurajare

Parinții ar trebui să respecte aceste reguli:

- suntem părinții lor, nu temnicerii lor,
- suntem aici ca să-i iubim și să avem grijă de ei, nu să-i facem să sufere ca să ni se supună,

- nu alege calea „ușoară” **să-l terorizezi și să te minți că îi va face bine**, că așa se învață minte, că așa va fi un copil ascultător și educat,
- nu-ți șantaja copilul ,învață-l să le facă pentru că așa e normal, nu de frica ta și de cea de a-și pierde din drepturi,
- nu-l pedepsi când greșește, nu-l recompensa când face ce trebuie.
- nu-l minți și nu-l amenința.

“Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă.”

Primii șapte ani de acasă sau din lumea virtuală

Prof. Tămaș Mariana, Colegiul Tehnic "Mihai Viteazul" Oradea

Acum, mai mult ca niciodată vorbim tot mai mult de accesul copiilor la noile tehnologii. Putem spune că majoritatea copiilor au un calculator acasă, pe care îl folosesc într-un mod sau altul. Ne punem deseori întrebarea dacă e bine să-l folosească încă din primii ani de viață și în ce măsură l-ar influența. Răspunsul meu ar fi da, e bine să îl familiarizăm cu aceste tehnologii dar e bine să știm cât timp îi alocăm folosirii calculatorului în detrimentul altor activități care stau la formarea și dezvoltarea armonioasă a copilului. De cele mai multe ori părinții sunt prea ocupați, cu timpul limitat și în aceste situații recurg la varianta cea mai comodă și anume achiziționarea unui calculator celor mici, instalarea de jocuri și programe care să-i țină ocupați. Copii sunt fericiți pe moment, în lumea lor virtuală iar părinții încântați de performanțele digitale ale copilului. Dar oare acesta este un mod normal cu care să crească un copil? Este ceea ce ne dorim pentru o dezvoltare armonioasă a unui copil? Dezvoltarea afectivă, motrică și intelectuală a copilului se formează în primii ani de acasă, de la părinți, din mediul familial. Părinții sunt primele modele de viață pentru copii, de la ei învață să distingă acțiunile pozitive de cele negative, ce e bine și ce e rău, comportamentul, bunele maniere, regulile morale. Dar acest lucru înseamnă părinți responsabili și implicați activ în viața copilului. Dragostea și susținerea părinților îl ajută pe copil să aibă încredere în propriile forțe, se simte protejat, le crește stima de sine, cu alte cuvinte se dezvoltă armonios.

Deseori văd părinți care își duc copii de mână prin parcuri, la sport, dans, la cumpărături, le explică de ce nu e bine să cumpere un oarecare produs sau jucărie și sunt foarte încântată, sufletul mi se umple de bucurie văzând acești părinți foarte implicați în viața copilului lor. Dar în același timp mă gândesc câți dintre copii au acest mare noroc, să fie binecuvântați de părinți responsabili, de părinți care pun mai presus de orice binele copilului, de părinți care renunță la foarte multe pentru a asigura toată fericirea copilului. Și în același timp câți dintre părinți nu consideră că sacrificând până și timpul alocat acestora vor reuși să le asigure măcar necesarul minim pentru buna creștere și educare a celui mic. Oare câți dintre părinți se simt nevoiți să își lase copiii în țară și să aleagă să își găsească o pâine mai bună peste hotare? Oare ce se întâmplă cu acești copii care seara își pun perna pe față și plâng de dorul părinților? Oare este suficient că o dată pe an să își vadă părinții obosiți dar plini cu daruri sau măcar cu cele necesare? Oare este suficient pentru copil doar atât? Acești copii atât de singuri într-o lume de neînțeles pentru ei vor reuși să aibă sufletul împăcat, să înțeleagă tot ce se întâmplă în jurul lor? Vor sta nerăbdători pe calculatorul/telefonul primit în dar de la părinți ca să-i vadă seara pe webcam și doar atât? Se vor juca toată ziua pe calculator pentru că nu are cine să le "umple" timpul cu alte activități, cu riscul de-a vorbi mai apoi de o dependență de calculator sau telefon, care o dată instalată cu greu se va gestiona. Această dependență își va pune tot mai mult amprenta pe psihicul copilului, atât de vulnerabil. Comportamentul copilului va avea de suferit, vor deveni agitați, nu vor dori să se integreze sau se vor integra foarte greu într-un colectiv, orice altă activitate va fi lipsită de însemnătate. A merge la școală va fi un chin, a învăța sau a citi o carte va fi o pedeapsă prea aspră pentru el. Motivația de a acumula noi cunoștințe va fi foarte scăzută, cu o hiperactivitate excesivă copiii vor răspunde tot mai greu cerințelor familiale iar apoi a celor școlare.

În oricare din situații, ne punem întrebarea dacă e bine sau nu ca un copil mic să aibă acces la noile tehnologii. În special în primii ani de viață a copilului, consider că părinții ar trebui să fie foarte responsabili vis a vis de ce jocuri sunt recomandate pentru vârsta celor mici și de timpul alocat acestora. În cazul în care nu se gestionează corect timpul alocat calculatorului, există riscul să nu mai reușim să comunicăm cu copilul, acesta să se izoleze, să trăiască în lumea jocurilor, să aibă reacții și trăiri asemănătoare cu a personajelor îndrăgite, care vor deveni modele pentru ei. Dacă în schimb sunt bine alese, jocurile video au și avantaje, le dezvoltă și stimulează gândirea, logica, le cresc încrederea în sine (reușesc să termine jocul și să primească recompensa), îi încurajează și în același timp îi relaxează, doar dacă sunt utilizate în mod echilibrat.

În multe situații copii rămân nesupravegheați la calculator, accesează Internet-ul, jocurile online, neadecvate vârstei, intră în contact cu lumea virtuală care îi va acapara. Fiind atât de vulnerabili își vor crea o lume imaginară după chipul și asemănarea celei virtuale. Astfel sistemul de valori va avea de suferit, vor apărea tulburări de comportament, retragere, introvertire, comunicarea cu membrii familiei va fi afectată, climatul familial va avea de pierdut, subiectele dorite a fi discutate vor fi cele referitoare la

personajele îndrăgite din desene sau jocurile lui preferate. Suportul emoțional și moral al familiei va fi dezechilibrat, copiii vor reacționa impulsiv, violent în vederea atingerii propriilor interese și confortului dorit. Se instalează progresiv o agitație care se va manifesta extern și care se va resfrânge asupra mediului familial și implicit bunei dezvoltări emoționale al copilului.

Ca și concluzie, eu în calitate de profesor de Informatică, consider că primii șapte ani sunt esențiali în dezvoltarea armonioasă a copilului, atât fizică cât și emoțională. Părinții trebuie să facă parte din viața copilului, să fie implicați, să comunice foarte mult cu copilul, să le inducă și dezvolte valorile morale, să se implice activ în dezvoltarea emoțională, să desfășoare cât mai multe activități împreună, să le aloce un timp limitat la PC, timp în care să fie supravegheați, să le aleagă emisiuni și jocuri adecvate vârstei, să fie un bun exemplu de urmat pentru copil, să evite emisiunile și jocurile violente iar în cazul în care copilul vede o scenă violentă, aceasta să fie imediat dezaprobată de către părinți prin explicații și exemple de bună practică. Jocurile video au devenit o parte din viața copiilor, prin urmare nu putem să le interzicem în totalitate, important e să le gestionăm cât mai eficient. Să alegem jocuri corespunzătoare vârstei iar timpul alocat acestora să fie bine contorizat în așa fel încât să nu devină un scop în sine care să afecteze dezvoltarea armonioasă a copilului.

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI IMPORTANȚA LOR

Prof. Ana-Maria TANASĂ

Liceul Tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau” Vânători-Neamț

Auzim adesea „Copilul acesta are/nu are cei 7 ani de acasă.” Este oare această perioadă a vieții importantă pentru copiii de azi, adulții de mâine? Da, este foarte importantă, căci în acești primi ani de viață în sânul familiei, până începe școala, copilul face cunoștință cu mediul înconjurător, cu persoanele din jurul său, își formează primele deprinderi, dar și primele amintiri despre familia sa. Totodată, primele emoții și sentimente de care își va aminti și care vor reveni toată viața în sufletul său, față de ce a trăit în familie, se formează în acești primi „7 ani de acasă”. Familia este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane.

Educația unui copil se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

De asemenea, familia îndeplinește o funcție educativă de mare însemnătate. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant și responsabil.

Ce văd și ce aud în casă de la părinți, copiii aceea fac. Prima datorie a părinților față de copii este aceea de a-i iubi.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate sau, poate, toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase.

Părinții au totodată datoria de a-i învăța pe copii ascultarea și supunerea; au datoria de a-i binecuvânta, de a-i îndemna și mângâia, de a-i conduce bine; de a-i muștra pe copii, de a-i îndrepta și pedepsi la nevoie, de a nu-i întărâta și mânia, de a le îndeplini trebuințele cele de nevoie. Funcția fundamentală a familiei este securizarea copilului; școala are o misiune suplimentară familiei.

1. *Caietul dirigintelui*, Casa Corpului Didactic Neamț, Editura Alfa, Piatra-Neamț, 2001.
2. *Tratat de pedagogie școlară*, Ioan NICOLA, Aramis Print, București, 2003.
3. <http://jurnalspiritual.eu/familia-si-rolul-ei-in-viata-copiilor/>

Familia și cei 7 ani de acasă -studiu de specialitate-

**Prof. Tănase Daniela
Colegiul Tehnic "Costin D. Nenițescu"**

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Astfel, bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din

familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Bibliografie:

Briceag, Silvia, Psihologia vârștelor, curs universitar, Universitatea de Stat "Alecu Russo, Bălți, Rep. Moldova

Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani

E. Verza, F. Verza - Psihologia vârștelor, Ed. Pro Humanitate, București, 2000

www.devpsychology.ro, Laboratorul de psihologia dezvoltării, Preșcolarul- dezvoltare cognitivă, Universității Babeș-Bolyai, Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației, 2010

Bunele maniere se învață în familie

prof. Tănase Mihaela

Școala Gimnazială "Episcop Dionisie Romano" Buzău

Prima copilărie este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Deși copiii sunt astăzi integrați în forme de învățământ de la o vârstă foarte fragedă, expresia "cei șapte ani de-acasă" nu și-a pierdut încă importanța și relevanța în viața fiecăruia dintre ei.

Cu alte cuvinte, normele de conduită se învață mai întâi în familie, iar familia devine primul și principalul factor de educare a copilului. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze comportamentele deja deprinse din sânul familiei.

Toți părinții își doresc copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai dură, în care orice competență în plus poate face diferența între copiii lor. Din păcate, unii dintre părinți pun prea mult preț pe achizițiile cognitive, uitând cât de important este să-și formeze copiii ca oameni cu un comportament decent, civilizată, responsabil și empatic.

Unii părinți își inundă copiii cu daruri materiale foarte scumpe, neglijând educația afectivă, inteligența emoțională și pregătirea pentru viață a copiilor lor. Dorințele copilului sunt lege. Ideea din spatele acestor fapte e simplă: ceea ce nu au avut sau nu au putut face părinții în copilăria sau în tinerețea lor trebuie să fie oferit fără rezerve copilului. Fără cel mai mic efort. Astfel, cu cea mai mare ușurință, copilul crește insensibil, egoist și fără nicio idee despre valoarea muncii sau a banului, despre ambiție, obiective și principii.

Părinții fac câteva greșeli majore în educația copilului, cum ar fi: îi oferă tot ceea ce își dorește, pun nevoile acestuia pe primul loc, sunt preocupați să-l distreze mereu, își adaptează meniul în funcție de dorințele acestuia, își înscriu copilul la toate activitățile extracurriculare pe care acesta le dorește, nu își disciplinează copilul când face prostii, sunt toleranți față de violența, răutățile și mofturile copilului, îi iau întotdeauna apărarea și sunt, în general, permisivi față de copil.

Munca de educare cere răbdare, fiind o muncă de durată, care necesită un climat în care să domnească ordinea, armonia, dragostea, respectul, în general o atitudine corectă față de muncă, disciplină, ordine, cinste, adevăr etc. Treptat, prin forța exemplului, copilul va imita comportamentul familiei și va începe să înțeleagă ce e bine și ce e rău. Prezentăm mai jos câteva norme care compun ceea ce poate defini un copil „bine-crescut”:

Salutul

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă cu firescul „bună ziua” sau "la revedere".

Comportamentul în public

Un copil „bine-crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine-crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă.

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și al celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine-crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică, în primul rând, pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos sau spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul multor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”

Prof. Limba Engleză, Tarr Delia Monica

Un copil are nevoie să se simtă, încă de la momentul nașterii, că este dorit și iubit. Acesta ar trebui să crească într-un mediu de afecțiune, de îngrijire. Nimic nu poate substitui acest sentiment pentru că, acesta este cel mai important lucru. În cazul în care mediul nu este adecvat de la bun început, atunci în încercarea de a recupera timpul irosit se comit greșeli multiple.

Ceea ce urmează, reprezintă îngrijirea geniului individual al copilului - a descoperi ceea ce îi face place acelei persoane, să picteze, să răsfoiască o carte sau să se joace într-un parc. Se concentrează asupra a ceea ce le place să facă, oferindu-le spațiu și timp pentru a explora acest lucru.

Legat de aceasta există o convingere foarte puternică conform căreia “primii șapte ani” de școală ar trebui să aibă loc mult mai târziu. Primii șapte ani în sânul familiei sunt atât de importanți! Procesul de învățare formală ar trebui mult amânat. Atunci când copiii încep școala, acest lucru nu ar trebui să creeze o prăpastie față de atmosfera de acasă - ar trebui să fie o continuitate a acestei griji și afecțiuni.

Le spunem copiilor noștri că lumea este “cochilia” lor, dar în același timp, mulți dintre noi simt o anumită frică față de restul lumii. În cazul în care copiii nu sunt învățați despre virtuțile diversității, aceștia pot cădea pradă comportamentului rasist. Deci, o copilărie fericită, este una în care aceștia învață că există limbi pe care ei nu le înțeleg și oameni cu diferite experiențe proprii. Copilul nu trebuie să fie extrem de prietenos, dar este important ca el să învețe să accepte diversitatea.

În cele din urmă, familia este o colecție de povestiri, iar copilăria este o introducere în această carte. Pe măsură ce ne trăim viața realizăm importanța acestei introduceri. Efectul copilăriei este recunoscut la maturitate. Ce se întâmplă pe parcursul acestei intrduceri, înseamnă totul.

S-ar putea să nu sune inspirațional, dar pentru părinți „suficient de bun“ - adică, satisfacerea nevoilor fizice și emoționale ale copiilor proprii, prin a le pregăti mesele zilnice, învelindu-i înainte de culcare, în fiecare noapte, răspunzând prezent în momentele de suferință, bucurându-se în momentele de fericire - pot ajuta copiii să dezvolte conexiuni neuronale sănătoase.

“Așa mamă, așa fiică; așa tată, așa fiu” – aceste cuvinte vechi conțin un adevăr. Ca părinți, nu putem controla fiecare aspect al bunăstării propriului copil. Dar ce putem face este, configurarea traseului acestora către succes acordându-le încrederea totală, asemeni unui adult. Noi putem să le arătăm modul în care gestionăm sentimentele puternice, astfel încât atunci când au experiențe asemănătoare în propriile lor relații, ei să aibă discernământul, să se poată gândi la modul în care mama sau tata ar fi reacționat, procedat dacă ar fi în locul lor.

EDUCAȚIA COPILULUI ÎNCEPE ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Tatarici Alice Elisabeta/ Liceul Teoretic "Marin Preda"
Turnu Măgurele / Teleorman**

Așa cum spunea un mare învățat "Omul nu poate deveni om decât prin educație" Kant , altminteri nu mai este om . Este trăsătura fundamentală care ne detașează de regnul animal și ne pune în vârful piramidei trofice.

Menirea educației este aceea „ de a înălța pe culmi mai nobile de viață omul, comunitatea etnică și umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului”

Educația un cuvânt cu o greutate enormă. Când începe oare? Când se termină? Cine trebuie să o facă? Cine este îndreptățit să o facă mai bine pentru a modela caracterul unui individ? Sînt întrebări la care ar trebui să răspundem, întrebări care ar trebui să ne dea de gîndit.

Educația începe de la cele mai fragede vârste în familie, aceasta avînd se pare după părerea mea cel mai mare rol în viitorul unui individ, dîndu-i ” acei șapte ani de acasă” cum se spune în popor. Urmează apoi grădinița, școala care ar trebui să-l pregătească pe copil pentru a se descurca în societate, pentru ai călăuzi drumul către un viitor mai bun. Școala nu poate să-și atingă scopurile dacă nu colaborează foarte strîns cu familia și nici invers, adică familia este în strînsă legătură cu instituțiile de învățămînt. Familia ar trebui să fie la curent cu tot ceea ce face la școală copilul, cu materiile pe care le studiază, cu programa școlară, cu activitățile extrașcolare la care participă elevul, deoarece ceea ce se învață la școală trebuie aprofundat acasă. Dacă nu se face astfel rezultatele nu pot fi dintre cele mai bune, nu sînt suficiente cele 4 – 6 ore pe care le petrece copilul la școală pentru a învăța ceva, pentru ași forma o cultură generală, pentru a se specializa într-un anumit domeniu. Școala îi arată doar drumul, îi deschide calea, îi arată pașii care trebuie urmați, în schimb mediul familial, studiul individual, interesul familiei față de copil, față de ceea ce face el la ore definitivează ceea ce a început școala. Familia are deci un rol hotărîtor pentru obținerea unor realizări excepționale. Se poate spune că familia și școala sînt doi poli ai educației.

În afara școlii rolul educației revine în cea mai mare parte părinților, de aceea ei au o mare responsabilitate în a-i forma copilului o serie de deprinderi pentru a avea un copil educat, care are ” cei șapte ani de acasă”. Nu putem da vina pe școală că nu ne educă suficient copilul , nu putem da vina pe ceva sau pe cineva pentru ceea ce nu reușim noi cu copilul nostru. Familia încă de la ea mai fragedă vîrstă influențează în mod direct comportamentul copilului și mai apoi comportamentul viitorului adult deoarece copiii încă de mici au tendința de a copia ceea ce văd în familie, de a pune în practică ceea ce văd acasă. Familia îl pregătește pe copil, îl aduce în colectivitate pentru că începând de la vârsta de 3 ani începe să-și dea seama că există cauze și efecte, că acțiunile sale sînt urmate de consecințe și că părinții au anumite așteptări de la el.

A educa un copil înseamnă a-l ajuta să se auto-controleze, înseamnă să fie încurajat, să fie îndrumat ca să-și poată corecta singur greșelile, să poată gîndi singur pentru el și să se simtă bine în pielea lui. Fiecare copil este unic în felul său și nu trebuie comparat cu alții deoarece ceea ce este bun pentru unul nu este neapărat bine și pentru alt copil. Familia trebuie să -și cunoască bine copilul pentru a avea succes în educarea lui

Părintele ar trebui pe cît posibil să nu țipe la copil deoarece vorbindu-i cu respect va fi mai cooperant, cred că nimănui nu-i place să auză țipete în jurul său. Să nu îi repete mereu că este un copil rău, care face numai lucruri rele, în timp, va ajunge chiar să creadă asta despre el. Dacă va fi copleșit de reproșuri în fiecare zi, se va obișnui să atragă atenția numai prin năzbîtii și va fi din ce în ce mai greu să fie adus pe calea cea dreaptă

Și totuși, a face educație unui copil nu înseamnă a-i întregi zilnic lista cu toate lucrurile pe care „ nu ” are voie să le facă, pentru că este mic și încă nu știe ce e bine și ce e rău. Mai degrabă, părinții ar trebui să privească disciplinarea copilului ca pe un proces continuu de învățare, . a educa înseamnă răbdare și insistență, înseamnă o muncă cotidiană continuă, atentă, este cea mai grea „ meserie „

Foto 1, 2 – Importanța educației văzută prin ochii elevilor de la Liceul Teoretic ”Marin Preda”
Turnu Măgurele / Teleorman începe încă de la grădiniță și se continuă la școală deoarece elevii mai mari pun în practică ceea ce au învățat la grădiniță

Bibliografie :

Băran – Pescaru (2004) „ Parteneriat în educație”, editura Aramis, București
- Claff Gogfrey,(2007) Ghid pentru cadrele didactice, „Parteneriat școală-familie-comunitate ”,
editura Didactică și Pedagogică , R.A., București,

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof: TATU VALENTINA ELENA
SCOALA GIMNAZIALA COMISANI JUD. DAMBOVITA

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Parintii inteligenti isi stimuleaza copiii sa-si invinga temerile si sa aiba atitudini blande;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv primar TEIȘANU DANIELA
Școala Gimnazială Șuțești, județul Brăila

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani).

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;

- ordine;
  - igienă;
  - curătenie și exprimarea propriilor nevoi;
  - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
  - bune maniere și comportament în diverse situații;
  - limbaj corect transmis;
  - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
  - consecvența în realizarea unei sarcini;
  - concentrarea atenției;
  - perseverența în realizarea unei sarcini;
  - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție;
  - altruismul;
  - cooperarea;
  - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane. Un proverb spune „***O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul***”.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
 Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
 Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ- MIT SAU ADEVĂR

Prof. TEMEIAN ADELA-CALINA

SCOALA GIMNAZIALA PETRE DULFU, BAI A MARE, jud. MARAMURES

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului, sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului, până merge la școală. Când spunem că un copil “are cei 7 ani de acasă”, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruiua îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul, se raportează la lumea din jur.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul, îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți, se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Vârstele

Până la **2-3** ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă, trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune “bună ziua”, “te rog”, “mulțumesc”, “la revedere”, iar copilul învață prin imitație.

De la **3 la 5** ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său (“mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici, sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între **5 și 7** ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din

familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și nu i se facă observații în public.

MODELE. Părinți sunt modele pentru copil. Degeaba i se spune copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau, este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus “mulțumesc” la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSĂ ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil, nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei, pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie lăudat, ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea, dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională, care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

1. Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație. 2. Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele, fără a deranja pe cei din jur.

3. Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.

4. Să știe să piardă (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv), dar și să câștige cu eleganță.

5. Să știe să comunice cu cei din jur.

6. Să spună mereu adevărul.

7. Să își exprime emoțiile și sentimente, reușind astfel să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

DEFINIȚIA „CELOR 7 ANI DE ACASĂ”

Prof. înv. Primar, Teodorescu Laura
Școala Gimnazială Remetea Mare

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia.

Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să fie „digerabile” de către cel mic.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune „bună ziua”, „te rog”, „mulțumesc”, „la revedere”, deoarece copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copiii trebuie încurajați să se exprime. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să inhibe copilul, limitându-i astfel orizontul, imaginația, gândirea, creativitatea.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va

trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Ajuns în grădiniță și mai apoi la școală, copilul aplică conduita moral –civică dobândită în familie. Binecrescut, el va putea face față, cu ușurință, sarcinilor didactice. Cadrul didactic vine să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. O relație strânsă de colaborare între instituția școlară și familie, are efecte benefice multiple asupra copilului.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Law Nolte, D., Harris, R. ,(2017), *Copiii învață ceea ce trăiesc. Educația care însuflă valori*, Editura Humanitas, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Educația copilului începe cu cei șapte ani de acasă

de Țifui Jeni-Mădălina

Formarea celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri atât din mediul familial cât și din mediul educațional. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ și cine suntem fiecare dintre noi.

Dezvoltarea umană a fost întotdeauna un teritoriu asupra căruia s-au aplecat cu interes mulți cercetători. Care-i traseul pe care îl străbate ființa umană de-a lungul devenirii ei? Probabil curiozitatea cercetătorilor nu se va opri nicicând în a studia omul, însă în ultimii ani, nuanța importantă de la care se pornește este importanța primilor ani în dezvoltarea omului.

Rezultatele cercetărilor recente au schimbat percepția asupra copilului, accentuând tot mai mult competențele și aptitudinile copilului ca persoană și importanța recunoașterii faptului că „un copil trebuie să fie recunoscut ca atare de toți adulții care îl înconjoară: în familie, în comunitate sau în societate.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare integrată. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului (dar care trebuie să respecte nevoile sale de dezvoltare integrată) se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniță și familie.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi.

Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor.

Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în grădiniță, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii.

PRIMELE ZILE DE GRĂDINIȚĂ

-STUDIU DE SPECIALITATE-

Prof. învă. preșc. Timaru Mihaela

Școala Gimnazială „Al. Piru”, com Mărgineni, jud. Bacău

Să privim în ochii unui copil și vom simți bucuria inocenței, fericirea unei imaginații debordante și mai mult, vom găsi acolo ceea ce noi, cei mari, uităm adesea: o parte din micul univers al propriei noastre copilării.

Atunci când depistăm în rândul copiilor o serie de deficiențele socio-emoționale, începem să ne întrebăm:

- Oare educația contemporană are tot mai mult un rol socio-terapeutic?
- Vom putea să găsim calea către inima copiilor pentru a putea fi cei mai fericiți educatori, părinți, bunici?
- Este într-adevăr posibilă diagnosticarea unor afecțiuni precum stres, depresie, la o vârstă atât de fragedă?

Pentru a putea răspunde acestor întrebări, ar fi necesar să argumentăm și să analizăm afirmațiile:

„Orice copil se poate confrunta cu bariere temporare de învățare sau dificultăți într-o anumită perioadă de timp”. În asemenea situații, după ce sunt cunoscute cauzele, copilul trebuie sprijinit și ajutat pentru recuperarea achizițiilor esențiale;

„Unii copii se nasc cu anumite deficiențe sau pot rămâne cu deficiențe în urma unor boli”. Ei au nevoie de anumite mijloace de învățământ, pentru a nu se considera diferiți și pentru a face față cerințelor educative.

Riscul de a nu înțelege aspectele perioadei pe care copilul o traversează, poate duce la suprasolicitarea copilului și provocarea stării de disconfort (oboseală excesivă și tulburări de somn, abandonul activităților pe care le agreea anterior, pofta crescută de mâncare sau lipsa poftei de mâncare, etc.) precum și perturbări de relaționare profunde (irascibilitate crescută, încălcarea permanentă a limitelor și / sau eludarea autorității adultului, retragere în sine, plâns necontrolat).

Este bine să ținem seama că din categoria copiilor cu deficiențe socioemoționale fac parte atât copiii cu deficiențe propriu zise, cât și copiii fără deficiențe, dar care prezintă manifestări de inadaptare la mediul grădiniței.

Preșcolarii care prezintă tulburări emoționale trebuie să fie din timp identificați, astfel încât consultarea consilierului școlar, a psihologului și terapia, să fie făcute cât mai precoce, cu implicarea tuturor factorilor educaționali (familie, cadre didactice).

Teama de a fi separat de părinți, fobia (frica) de educatori ori de socializare, pot avea repercursiuni pe termen lung asupra performanțelor de comunicare ale micuților.

Manifestările copiilor pot fi variate: plâng în fiecare dimineață înainte de a pleca la școală sau la grădiniță, au subit tot felul de simptome fizice, de la dureri de cap și de stomac până la vomă, tremur, manifestări violente de refuz (fug, se zvârcolesc).

"Copilul este dependent de familie, în special de mamă (dependență patologică menținută de aceasta), de mediul securizant de acasă. Sunt mame care își "sufocă" copiii, fiind permanent în compania copilului", avertizează psihoterapeutul Keren Rosner.

Atunci când medicii încep să vorbească despre fobie, depresie, anxietate, negativism, stări conflictuale, retenție, încăpățănare, ș.a.m.d. printre preșcolari, nu e de mirare că diagnosticul este întâmpinat cu seriozitate și îngrijorare.

Întâlnite în rândul preșcolarilor, acestea pot fi considerate afecțiuni aparte, care pot ridica probleme părinților, cadrelor didactice și nu în ultimul rând copiilor, asemeni tulburărilor de atenție și hiperactivitate (ADHD) sau tulburărilor de opoziție sfidătoare (ODD). Și mai îngrijorător este faptul că acestea se pot manifesta mai devreme decât ne putem aștepta.

În ultimii ani a apărut un concept nou, cel de "refuz școlar", care cuprinde mai multe aspecte (diagnostice) și anume: fobia școlară, anxietatea de separare, dezinteresul și indiferența față de studiu.

Educatorul poate susține momentul separării copilului de părinții săi, devenind un pilon principal pentru copil în procesul de adaptare în noul mediu. Acest profesionist trebuie să utilizeze toate mijloacele

(metode, tehnici, spațiu) necesare pentru ca un copil să se dezvolte într-o manieră armonioasă, în absența părinților săi. Rolul său ar fi:

- să asigure copilului un sentiment continuu de existență, ca bază a dezvoltării copilului;
- să încerce să atenueze sentimentul de anxietate datorat mediului necunoscut, la venirea sa în grădiniță.

În această perioadă educatorul îi va cunoaște pe părinți, va face cunoștință cu obiceiurile și modul lor de viață, pentru a se folosi de aceste informații în asigurarea sentimentului de continuitate între cele două medii educaționale: familia și grădinița.

Specialiștii spun că un copil va putea să-și mărească rezistența la frustrare doar în contextul în care el trece prin procesele de exersare a separării de părinți, procese care-i permit copilului să dobândească încredere în abilitățile sale, recunoașterea abilităților de către persoanele importante afectiv pentru el și totodată, siguranța că cei dragi vor fi acolo să îl susțină dacă nu reușește să facă față acestor încercări.

Să încercăm să privim în ochii unui copil și vom simți bucuria inocenței, fericirea unei imaginații debordante și mai mult, vom găsi acolo ceea ce noi, cei mari, uităm adesea: o parte din micul univers al propriei noastre copilării.

Bibliografie :

Albu E., „*Manifestări tipice ale devierilor de comportament la elevii preadolescenți*”, București, Ed. Aramis, 2002

Albu A., Albu C., „*Asistența psihopedagogică și medicală a copilului deficient fizic*”, Iași Ed.Polirom, 2000

Stănciulescu E., „*Sociologia educației familiale*” (volumul I și II), București ,Ed.Polirom, 2002

Climatul familial și impactul său asupra formării copilului

Prof. Toader Izabela

Școala Gimnazială Vulcana Pandeale, Jud. Dâmbovița

„Profesorii buni fac școlari buni, numai mamele bune fac oameni buni.” (Aime Martin)

Ereditatea este o însușire biologică pe baza căreia se conservă și se transmit caracterele omului de la ascendenți la descendenți.

Educația și instrucția sunt prin definiție procese de esență socială, de mare complexitate. Aceste procese implică în câmpul lor de acțiune o sumă de factori interni și externi ființei umane, numiți cu un termen generic *factori de mediu*. Unii factori din mediul extern acționează în mod implicit, în anumite zone ale procesului educațional, alții își exercită influența datorită rolului asumat conștient.

Toți factorii sub influența cărora se dezvoltă copilul produc efecte transformatoare, prin determinări specifice și conduc la formarea personalității umane.

În procesul dezvoltării umane, factorul cel mai important asupra dezvoltării este educația, mediul socio-cultural în totalitatea sa, care prin intermediul solicitărilor, produce seturi de achiziții, atât la nivel biologic, cât și la nivel psihic.

Dacă în domeniul instrucției, școala îi asigură copilului pregătirea pentru activitatea profesională, în domeniul structurilor de bază ale personalității, fiecare individ evoluează pe baza moștenirii ereditare, iar din punct de vedere formativ, în special, în domeniul moral, caracterul și conduita generală poartă amprenta climatului familial și a influențelor primare.

Studiile de psihologie și pedagogie, referitoare la contribuția părinților în devenirea copilului ca adult, situează *funcția biologică* în prim plan.

Diferențele de ordin economic, sociocultural sau de altă natură sunt realități cu un puternic impact asupra dezvoltării personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal. În ciuda acestor diferențe, familia ca instituție prezintă anumite însușiri comune. Toți părinții năzuiesc să-și vadă copiii mari, bine educați și bine pregătiți pentru viața profesională. Mulți dintre ei abandonează cursa. Unii o fac din ignoranță, unii din lipsă de răspundere, alții din imposibilitatea de a-și juca rolul până la capăt, din variate motive.

Câteva caracteristici ale climatului familial general merită să fie evidențiate:

- *Relația foarte strânsă dintre mediul familial și caracteristicile societății căreia îi aparține.* Prin familie sunt conservate și transmise urmașilor obiceiurile, tradițiile socio-culturale, mentalitățile, prejudecățile etc. În general, rânduilele societății respective sunt reflectate în *structura familiei*, în *concepția și demersurile vieții cotidiene*. Interconținționarea macrosistem-sistem-subsistem este atât de strânsă, încât elementul subordonat evoluează în direcția celor supraordonate. Din acest punct de vedere, bunici-părinți-copii urmează, în esența intimă familială, traseul marcat de antecesorii. Preponderența factorului tradiție-mentalitate se constată, în special, la familiile din mediul rural sau la cele din anumite zone urbane, „mai puțin urbanizate.”

- *Asimilarea de către copii a cutumelor familiale* se produce, în general, fără a fi comunicate verbal, doar în virtutea situației de coabitare. Regulile explicite ale educației se învață doar în măsura în care familia își propune acest obiectiv, dacă părinții însșiși le cunosc sau doresc să le cunoască. În cele mai multe cazuri, părinții așteaptă să meargă copilul la școală, derogându-se de orice responsabilitate față de evoluția lui ulterioară.

- *Componența atitudinală a părinților*, exprimată spontan în situațiile de viață curentă, dominată de tradiție și mentalități exercită cea mai puternică influență asupra conduitei morale a copilului. El percepe nemijlocit reacțiile părinților și le asimilează ca atare. Se știe, de exemplu, că expresiile emoționale au o mare forță contagioasă. Mimica și gestică mamei care se întreabă nonverbal „De ce întârzie tata?”, ridicând din sprâncene și umeri, va fi imitată identic de către copilul care a observat-o. Într-o situație comparabilă, fiind întrebat „De ce ai vărsat cerneala pe covor?”, în locul răspunsului verbalizat, el va ridica umerii și sprâncenele. În primii 6/7 ani de viață, la copil, învățarea morală, în special, se produce *intuitiv*, prin *imitație*.

Climatul susținut de o constantă afectivitate, bine temperată, manifestată în toate situațiile prin răbdare, calm, înțelegere, multă pricepere și devotament față de educația copilului este climatul familial care are cel mai puternic impact pozitiv asupra formării copilului.

Bibliografie:

1. Elvira Crețu, „Psihopedagogie școlară”, Editura Aramis, București.
2. Ioan Nicola, Dominica Fărcaș, „Pedagogie generală”, Editura Didactică și Pedagogică, București.

CEI SAPTE ANI ANI DE ACASA SAU PRIMA SCOALA A COPIILOR

Prof. Toma Carmen Maria
Scoala Gimnaziala Ocnita
Gradinita nr.1 Ocnita

"Eu sunt copilul. Tu tii in mainile tale destinul meu. Tu determini, in cea mai mare masura, daca voi reusi sau voi esua in viata! Da-mi, te rog, acele lucruri care sa ma indrepte spre fericire. Educa-ma, te rog, ca sa pot fi o binecuvantare pentru lume!" (The Child's Appeal, de Mamie Gene Cole

Cifra șapte își manifestă forța magică nu numai în creațiile literare, ci și în viața reală, reprezentând valorile pe care familia reușește să le sădească în conduita copilului la vârste tot mai fragede, întrucât mai târziu poate fi prea târziu. Expresia cei șapte ani de acasă este cunoscută și folosită în viața de zi cu zi, de cele mai multe ori, în forma sa negativă, sancționând manifestări ale unei persoane ce contravin bunelor maniere, făcând trimitere la regulile de comportament și educația ce ar trebui oferite de către familie în primii șapte ani de viață ai copilului. Psihologii consideră că educația din primii ani de acasă este un element definitoriu pentru personalitatea viitorului adult. Mediul familial este cadrul în care se deschide calea spre comunicarea eficientă, spre o anumită autonomie, spre manifestarea politicoasă și spre o relaționare socială sănătoasă. Chiar dacă actualul context al sistemului de învățământ permite cuprinderea copiilor în grădinițe, respectiv școli, de la vârste de până la șapte ani, implicarea familiei în asigurarea bagajului manierat al ființei aflate în dezvoltare nu poate fi exclusă. Mediul școlar intervine spre a continua și a consolida normele inițiate de familie, formând o persoană respectuoasă și demnă de a fi respectată. De maximă importanță rămâne exemplul venit din partea adulților (părinți, bunici, cadre didactice etc.) aflați în imediată interacțiune cu copilul. În acest sens, deosebit de eficient rămâne exemplul pozitiv, persuasiv, adecvat particularităților de vârstă, însoțit de rezolvarea unor situații concrete. Folosirea formulilor de salut și a cuvintelor magice mulțumesc, te rog, iartă-mă, poftim sunt doar câteva dintre dovezile prezenței celor șapte ani de acasă, care le vor facilita copiilor adaptarea în societate, pregătind intrarea în etapele viitoare ale vieții. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate. Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și învățarea modului de a se comporta cu ceilalți, aspect de urmărit de toți factorii implicați în evoluția copilului. Diversitatea și unitatea elementelor ce compun personalitatea impun interdependențe între laturile educației- intelectuală, morală, profesională, estetică, fizică. Interacțiunea lor la nivelul personalității și al sistemului acțiunilor educative nu este aceeași pe tot parcursul dezvoltării, diferențele apar în funcție de vârstă și de specificul acțiunii instructive-educative întreprinse. Un concept important fără de care nu am putea vorbi nici de creștere, nici de dezvoltare este acela de îngrijire. Îngrijirea reprezintă totalitatea acțiunilor întreprinse de părinți, bunici sau comunitate, în vederea asigurării sănătății, nutriției, dezvoltării psiho-sociale și cognitive a copilului. Îngrijirea copilului presupune un răspuns adecvat pentru nevoile sale fundamentale: protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate. Rezultatele cercetărilor recente au schimbat percepția asupra copilului, accentuând tot mai mult competențele și aptitudinile copilului ca persoană și importanța recunoașterii faptului că un copil trebuie să fie recunoscut ca atare de toți adulții care îl înconjoară: în familie, în comunitate sau în societate, colabărând în vederea însuflării comportării civilizate ce se poate remarca prin omenie, toleranță, altruism, corectitudine, bunăvoință, ca manifestări ale ființei umane înzestrate cu gândire, limbaj, putând să-și însușească anumite coduri nescrise. Bibliografie: 1. Bodo, Victor; Bodo, Sorina- Ghid practic de educație a copilului, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000 2. Marinescu, Silvia; Dinescu, Rodica- Invitație la educație, Editura Carminis, Pitești, 2003 3. Nicola, Ioan; Farcaș, Domnica- Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică, E.D.P., București, 1996 4. Șerbănescu, Dumitru- Cunoașterea de sine și comportarea etică a elevilor, E.D.P., București, 1975 5. www.didactic.ro

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields

. În concluzie, expresia „Temelia bunei creșterii se pune în familie” rămâne valabilă, deoarece a petrece cât mai mult timp cu micuțul tău înseamnă să fii un părinte implicat și devotat, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

„Dacă ești cuviincioasă Și te porți frumos mereu,
Că ai șapte ani de-acasă, Să-și dea seama, nu e greu.....
Și la școală, negreșit, Tu să fii sârguincioasă,
Să-nveți ce n-ai reușit, In cei șapte ani de-acasă!”

(Aurora Luchian- Cei șapte ani de acasa)

„Copiii învață ceea ce trăiesc!
Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători.
Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească.
Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine.
Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel.
Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață generozitatea.
Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul.
Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.”

Dorothy Law Nolte

Bibliografie:

1. *Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002*
2. *P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002*
3. *Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004*

7 ANI DE ACASĂ

Tomescu Gabriela

***"Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu autentic. Respectul se câștigă, nu se impune."* - Sorina Constandache, psihopedagog**

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

"Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze

golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.
- Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

EFECTELE EDUCAȚIEI TIMPURII

Prof. Înv. Topoleanu Lavinia
Școala Gimnazială „Elena Doamna”
Tulcea

Educația timpurie sau așa cum o numim cu toții „cei șapte ani de acasă” este o necesitate în contextul social actual, deoarece această perioadă este cea în care copiii au o dezvoltare rapidă. Dacă procesul de dezvoltare este neglijat, mai târziu compensarea acestor pierderi este dificilă și costisitoare. Investiția în copil la vârste cât mai fragede conduce, pe termen lung, la dezvoltarea socială a acestora.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați.

Astfel, unul dintre scopurile esențiale pe care ar trebui să și le propună familia și școala este acela de a forma la copii deprinderi morale și maniere frumoase.

Învățarea bunelor maniere este un proces de lungă durată și are cu atât mai multă eficiență cu cât se face la vârste mai mici. Freud spunea: „copilul este tatăl viitorului adult”, deci cele mai importante sunt normele de conduită ale copiilor.

De-a lungul vremii s-au alcătuit destule „coduri de maniere elegante” care au devenit colecții de gesturi formale, multe dintre ele condamnate de scurgerea timpului și de schimbarea relațiilor umane. Și totuși, politețea este necesară în toate ceasurile vieții noastre. Ea trebuie să vină în primul rând dinăuntru nostru pentru a avea drept de manifestare exterioară. Politețea vine, de fapt, din acel „dinăuntru” moral căruia poporul nostru îi spune „bună-cuviință” ori „bun-simț” și care exprimă respect față de omul de lângă tine, față de oameni în genere fără de care nu poate fi concepută demnitatea umană.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru el. Să începem să îl învățăm, lucrurile simple încă de la o vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl învățăm bunele maniere?

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Cu cât știm mai multe despre copii, cu atât mai bine îi sprijinim să se dezvolte și să devină adulții pe care ni-i dorim în societate. Pe de o parte, responsabilitatea pentru copii face parte din viața noastră cotidiană. Pe de altă parte, conștientizarea importanței acestei perioade pentru devenirea ulterioară a individului a făcut ca la nivel internațional și în ultimul timp și în România să se acorde o atenție specială copilariei și alocării de resurse pentru îngrijirea și educarea copiilor în această perioadă.

În educație nu există rețete, există experiență acumulată, idei, teorii bazate pe cercetări noi, practici confirmate care și-au demonstrat în timp eficiența, valori, principii, reguli.

Cei șapte ani de acasă

Profesor pentru învățământul primar Toth Alina Școala gimnazială „Avram Iancu” Satu Mare

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei ce le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i. Educația este cea mai bună provizie pe care o poți face pentru bătrânețe.” Aristotel

Deseori auzim în viața de zi cu zi expresia „cei șapte ani de-acasă”, atunci când vrem să evidențiem un comportament pozitiv sau negativ al unor persoane, în special copii, în diferite situații. Spunem acest lucru deoarece bazele educației copilului, adică al viitorului adult, se pun în familie, încă din primii ani de viață, când copilul este deprins cu principalele norme și reguli de conduită moral-civică.

Alți factori care influențează educația copilului în primii ani de viață sunt:

- Relațiile afective dintre copil și părinți;
- Specificul de dezvoltare al copilului;
- Valorile pe care se bazează și transmite familia.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, nu ca pe o pedeapsă sau corvoadă la vârste mai mari. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți

observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut sau face un lucru bun, frumos. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Pentru că este vorba despre cei șapte ani de acasă, climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Copilul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

În concluzie „*cei șapte ani de acasă*” înseamnă a ne comporta respectuos, cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, de a avea maniere frumoase în orice situație și cu toată lumea: colegi, frați, părinți, bunici, vecini, profesor, etc. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere se învață mai întâi în familie și mai apoi în grădiniță, școală. Dacă oferi respect, la rândul tău vei primi respect și în general fiecare oferă ceea ce a primit acasă, în primul nucleu din care a făcut parte.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. TRALEȘ MARIA FLORENTINA
GRĂDINIȚA P.N. ȘOȘDEA**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „*Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.*” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.didactic.ro

Educația părinților – o necesitate pentru creșterea și educarea copiilor

Profesur învățământ primar Treșină Daniela Școala Gimnazială Nr. 38 „Dimitrie Cantemir” Constanța

Familia reprezintă nucleul social în care se naște copilul și de la care primește primele elemente de educație. Ea este “prima școală” a copilului și exercită influențe și asupra dezvoltării ulterioare a lui.

Familia este factorul educativ care are sub îndrumare individul uman pe cea mai lungă durată din viața sa. Copilul trăiește cea mai mare parte din timpul său în familie, unde învață limba, obiceiurile și comportamentele civilizate, de aceea se spune că “cei șapte ani de-acasă” au un rol hotărâtor asupra formării ulterioare a personalității. În perioada celor șapte ani, copilul se află în perioada celei mai mari plasticități a sistemului nervos, fapt ce oferă familiei posibilitatea producerii prin educație a primelor modificări care dau direcția dezvoltării și formării personalității.

Când vorbim despre educația părinților, nu ne referim la nivelul de studii al acestora, ci la nivelul de informare și abilitare cu privire la responsabilitățile care le revin. Nu de puține ori auzim despre tineri proveniți din familii modeste, care excelează în diferite domenii pentru că părinții au fost permanent preocupați de dezvoltarea armonioasă a copilului, s-au informat și chiar și în lipsa mijloacelor financiare, au reușit să valorifice aptitudinile copilului. Întâlnim totodată și opusul acestor situații, numeroase exemple negative ale copiilor provenind din familii înstărite sau de intelectuali care și-au pierdut direcția în viață. Prin urmare, când vorbim de educația părinților avem în vedere asumarea misiunii de a stimula atitudinea proactivă a părinților, de continuă informare și perfecționare în această dificilă „meserie”.

Educația familiei și a părinților are în vedere acele acțiuni îndreptate spre exersarea funcției educative și spre dezvoltarea unor practici eficiente de comunicare și de interacționare în familie.

Educația părinților contribuie la emanciparea socială și spirituală a acestora. Ca subsistem al educației permanente, ea răspunde unor nevoi specifice, concrete și oferă modalități alternative și condiții de autoeducație.

Pentru îndeplinirea funcției fundamentale a familiei, cea de securizare a copilului, și a rolului său socializator, finalitatea definitorie a educației părinților constă în formarea conștiinței educative a acestora, conștiința necesității unui efort continuu pe măsura evoluției nevoilor, inclusiv de educație, ale copilului.

În comparație cu sistemele educaționale democratice din alte țări, în România nu s-au constituit ca forme instituționalizate ale educației părinților și ale colaborării școală-familie, nici asociații de părinți, nici școli de părinți, nici consilii de administrație școlară în care părinții să aibă rol decizional, s-au organizat doar comitete de părinți pe clasă și pe școală, dar acestea nu au rol decizional, ele doar sprijină școala în rezolvarea unor probleme administrativ-gospodărești.

Din perspectiva istorică, educația părinților ca și educația în general, este o necesitate, atât pentru creșterea și educarea copiilor, cât și ca o cale de emancipare spirituală și socială, ca un vector al democratizării educației și societății.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și desigur, a educației adulților. “Educația permanentă este un proces de perfecționare a dezvoltării personale, sociale și profesionale pe durata întregii vieți a indivizilor în scopul îmbunătățirii calității vieții, atât a indivizilor, cât și a colectivității lor. Aceasta este o idee comprehensivă și unificatoare care include învățarea formală, nonformală și informală pentru dobândirea și îmbogățirea unui orizont de cunoaștere care să permită atingerea celui mai înalt nivel de dezvoltare posibil în diferite stadii și domenii ale vieții”

Viața în familie, valorile care sunt respectate și deci experiențele pe care copilul le realizează în colectivul familial depind de felul în care părinții își exercită rolul de educator. Pentru copii, părintele, adultul din cadrul grupului familial reprezintă sursa securității și încurajării în fața oricărei situații noi, neobișnuite. Apropiindu-se de sufletul copilului, pătrunzând în felul propriu de a simți și gândi al acestora, părintele devine confidentul și sfătuitorul propriului copil.

Un sistem de educație pentru părinți trebuie să fie bine organizat, funcțional atunci când este întemeiat pe motivații și centrat pe obiective care rezolvă problemele indivizilor sau grupurilor de adulți. Instituția care se află cel mai aproape de aceste nevoi și motivații, prin proximitatea ei față de copii, este școala. Este necesar ca elevul să fie condus și îndrumat ca ființă umană, să i se accepte caracteristicile individuale, să aibă posibilitatea de acțiune și experiență personală, să aibă asigurată o anumită arie de libertate. Toate acestea trebuie să le asigure, în mod corelat, școala și familia.

Bibliografie

1. Agabrian, Mircea, Cercetarea calitativă a socialului – Teorie, metoda și practica, Seria Didactica, Alba Iulia, 2002;
2. Vrăsmaș Ecaterina Adima, Consilierea și educația părinților, Editura „Aramis”, București, 2002;
3. Vrăsmaș, E, Intervenția socio- educațională ca sprijin pentru părinți, Ed. Aramis, 2008;

COPILUL MODERN ȘI EDUCAȚIA DE ACASĂ

Trifoi Doinița

Liceul Tehnologic Marmația, Sighetu-Marmației

Expresia „a avea cei șapte ani de acasă” este sinonimă cu „a fi bine crescut” și se referă la educația pe care copilul o primește în sânul familiei sale, aceasta presupune manierele și deprinderile pe care copilul reușește să și le însușească până la vârsta școlară.

În articolul „Copilul superhero” publicat de Adina Popescu în Dilema Veche, numărul 457, 15-21 noiembrie 2012, autoarea face diferența între copilul de acum douăzeci sau treizeci de ani și cel din zilele noastre. Copilul din trecut lua rareori contact cu mediul exterior până în momentul începerii clasei I, era crescut în preajma părinților și a bunicilor, frecvența grădinița ocazional, era învățat să fie ascultător, respectuos, să nu vorbească neîntrebat, să salute, să mulțumească și să fie mulțumit cu ceea ce are, adică beneficia de un fel de dresaj care-i asigura statutul de manierat, prilej pentru familie de a-l duce în vizite la prieteni spre a fi etalat și comparat cu alți copii de vârsta lui. În aceste circumstanțe, ceea ce era învățat acasă față de educația școlară cunoștea o delimitare foarte clară, adică până la șapte ani se făcea educația bunului simț, după aceea copilul învăța să scrie, să citească etc.

Copilul de azi are o viață cu totul diferită, interacționează cu străinii încă de la început, astfel că în jurul vârstei de șapte ani are experiență socială: bonă, creșă, grădiniță, cursuri de dans, pictură, canto, pian, cunoaște cuvinte și expresii în diverse limbi străine, folosește tableta și calculatorul, este dezinhibat, pune întrebări, uneori incomode pentru adulți, își exprimă opinia, are pretenția să fie tratat ca un adult, să i se împlinescă dorințele, cunoaște literele, uneori chiar știe să citească, fapt pentru care autoarea pune sub semnul întrebării măsura în care mai contează ceea ce înțelegem/înțelegeam prin formula „a avea cei șapte ani de acasă”.

În zilele noastre copiii se bucură de o atenție deosebită din partea părinților și a rudeniilor apropiate, însă psihologii constată o preocupare deosebită a adulților pentru dezvoltarea intelectuală a copiilor preșcolari în timp ce dezvoltarea emoțional-morală rămâne deficitară. Psihologul Irina Karpenko, specialist în dezvoltarea timpurie a copilului, cercetător științific principal în cadrul Institutului pentru Inovații Pedagogice din Rusia, afirmă că datorită acestui dezechilibru în preocupări, cazurile de deviații comportamentale ale copiilor sunt mai frecvente, în ciuda eforturilor părinților de a le asigura tot confortul.

Pornim de la constatarea că cei mai mulți părinți oferă copilului condiții materiale pe care în urmă cu un secol erau de neînchipuit: o camera proprie, veselă, plină de jucării și jocuri educative unde acesta să se simtă în siguranță, nederanjat, unde să își poată satisface toate curiozitățile cu ajutorul jocurilor și jucăriilor puse la dispoziție. În realitate, însă, copilul se simte izolat și singur în camera sa, iar jocurile și jucăriile de care se poate folosi nu sunt amuzante și nici eficiente dacă din cameră lipsește un adult afectuos prin intermediul căruia să înțeleagă eficient și complet tot ceea ce poate învăța despre viața la această vârstă.

Psihologii recomandă să nu izolăm copiii mici în camera lor pentru că aceasta are un efect negativ asupra dezvoltării lui ulterioare, să petrecem timp de calitate cu cel mic, să ne asigurăm că în jurul său există multă stabilitate pentru a-i spori sentimentul de siguranță și a alunga anxietatea, să creăm în jurul copilului un mediu afectiv, să-l încurajăm în toate demersurile lui și să nu insistăm să devină un lider de la vârste fragede, dar mai ales, să devenim un exemplu personal în tot ceea ce dorim să îl învățăm, să punem accent pe dezvoltarea emoțională și morală iubindu-l necondiționat și oferindu-i continuu dovezi de dragoste.

Bibliografie:

1. Karpenko, Irina, *Pe cine educăm?*, publicat în *Problemî semeinoi jizni*, Moscova 2003, tradus în limba română de Adrian Tănăsescu-Vlas, publicat de Editura Sofia, București, 2013.
2. Popescu, Adina, *Copilul superhero* publicat în Dilema Veche, numărul 457, 15-21 noiembrie 2012.

TIPURI DE PĂRINȚI ȘI STILURI DE EDUCAȚIE

Trifoi Radu

Liceul tehnologic Marmația, Sighetu-Marmației

Primii ani de viață sunt foarte importanți în dezvoltarea unui om deoarece, în această perioadă se pun bazele educației și personalității de mai târziu. Cei responsabili de această sarcină sunt părinții și în funcție de felul lor de a fi imprimă copilului anumite caracteristici.

În general există patru tipuri de educație: *restricție iubitoare*, practică de părinți *autoritari*, *îngăduință iubitoare*, specifică părinților *îngăduitori*, *restricție rece*, asociată părinților *dictatori* și *îngăduință rece*, oferită de părinții *neglijenți*. Fiecare tip de părinte induce copiilor un anumit tip de comportament.

Un părinte iubitor și restrictiv, adică *autoritar*, este un părinte care manifestă căldură în relație cu cei mici, îi place să își știe copiii aproape, să-i încurajeze, să-i asculte, să-i îmbrățișeze, să le zâmbească, în schimb iau multe decizii în locul copiilor, chiar prea multe, iar cei mici trebuie să fie ascultători tot timpul. Copiii crescuți astfel sunt supuși și ascultători, este dependent și insuficient de prietenos și de creativ.

Părintele iubitor și nerrestrictiv, numit *îngăduitor*, își manifestă afecțiunea, îi încurajează, îi ascultă, îi îmbrățișează și le zâmbește mereu copiilor, de asemenea le îngăduie copiilor să ia decizii de câte ori este posibil. Acest tip de părinți vor avea copii care se vor simți bine în societate, vor fi independenți și creativi, vor avea inițiative cu succes, vor avea note bune și un serviciu bun.

Tipul de părinte *dictator* este cel care manifestă răceală în relațiile exterioare, sunt distanți și cer să fie lăsați în pace, să nu fie deranjați, iau decizii în numele copiilor și așteaptă să fie ascultați fără crâcnire. Copiii crescuți în acest mediu sunt excesiv de ascultători, incapabili să ia decizii potrivite, nu sunt siguri pe ei, sunt foarte timizi și adesea au probleme de sănătate mintală.

Un ultim tip de părinte, opusul dictatorului este părintele *neglijent*. El nu manifestă afecțiune, nu vrea să fie deranjat, nu încurajează copilul, nu ia decizii și nici nu îl îndrumă spre vreo decizie. Nici acest tip de comportament nu are eficiență, generând un comportament antisocial, cu tendințe infracționale, asociindu-se bandelor, chiulind sau consumând substanțe interzise.

Cheia educației este dragostea și susținerea, indiferent dacă stilul este autoritar sau îngăduitor; copiii care se simt iubiți au conștiința valorii de sine, simt legătura cu cei pe care îi iubesc și au tendința de a acționa în așa fel încât să îi facă mândri de ei.

În ce privește clasamentul celor patru tipuri de părinți și de educație, stilul autoritar a dat cele mai eficiente rezultate, urmat îndeaproape de stilul îngăduitor, pe locul al treilea se situează stilul neglijent, în timp ce dictatorul este pe ultimul loc.

Eficiența iubirii în succesul educației nu este o descoperire recentă, ea a fost subliniată și de mari personalități din perioada apariției și răspândirii creștinismului în Europa. Sfântul Ioan Gură de Aur, spre exemplu, subliniază că iubirea părinților pentru copii este o lege naturală înscrisă în ființa umană pentru a putea ierta greșelile copiilor și a-i ajuta să urmeze calea virtuții, părinții fiind considerați primii și cei mai importanți educatori ai propriilor copii.

Bibliografie:

1. Kuzma, Kai, *Ascultarea de bunăvoie*, tradusă de Bogdan Dumitru, Editura Casă și Sănătate, București, 2011.
2. Sfântul Ioan Gură de Aur, *Părinții și educația copiilor*, Editura Agapis, București, 2010.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Trifu Daniela, Grădinița „Ciupercuța”, București

Chiar dacă copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, ideea de bază a expresiei *Cei șapte ani de acasă* o constituie faptul că normele de conduită se învață din familie.

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, regulile de igienă, obiceiurile sănătoase și trăsăturile pozitive (generozitatea, curajul, bunătatea, loialitatea, modestia, perseverența, cooperarea, etc.). Toate acestea sunt deprinse cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (condiții de locuit, somn, hrană, îmbrăcăminte etc.), copilului trebuie să i se asigure un anumit „climat familial”, în care predominant este dragostea și comunicarea. La polul opus se situează dragostea exagerată, manifestată în plan acțional prin îmbrățișări și sărutări care pot sufoca copilul. Aceasta arată doar atitudine plină de slăbiciune a părinților care din dorința de a asigura copilul de toată dragostea lor cedează la cel mai mic capriciu al copilului. O astfel de atitudine are ca rezultat un copil capricios, mofuros care crede că totul i se cuvine, că dorința sa trebuie satisfăcută de toți cei din jurul său și va dobândi trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, pot să-l introducă în situații conflictuale din punct de vedere social.

Grădinița/școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

La vârsta preșcolară un copil ar trebui să știe să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau de comportament în diferite situații (la masă, în vizită, la cumpărături, etc.). Părinții fiind primele modele ale copilului și ar trebui să nu neglijeze pregătirea pentru integrarea în colectivitate a acestuia.

Pentru realizarea tuturor acestor cerințe amintite mai sus este esențial existența unui cămin armonios, a unei atmosfere familiale echilibrate, care are la bază dragostea, înțelegerea, respect între membrii familiei.

Cei șapte ani de acasă se învață în familie, într-un mediu intern, familial, iar de fixat și de consolidat în cel extern (educațional, sportiv). De aceea cele două instituții, familia și grădinița/școala trebuie să coopereze.

HAINA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Trițoiu Cleopatra Școala Gimnazială Specială nr.8 București

Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni! Numai cei care vin din altă parte spun: „Vai, ce a crescut!”. Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum crește. El a devenit în timp. Și în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie.

Antoine de Saint-Exupery

Fiecare meserie își are farmecul ei, însă cea de părinte este mai mult o „ misiune ” decât o simplă „ meserie ” pentru familie, copii și societatea în care trăiește. O importanță deosebită în etapele de viață prin care trece fiecare persoană este perioada celor „ Cei șapte ani de acasă ”.

Încă din primii ani de viață pașii copilului sunt nețarmurit vegheați și îndrumați de părinți. Cel care trebuie să-și manifeste grija față de copil, prin modul său de comportament, atitudine, limbaj, deoarece el este „oglanda” în care se privește copilul de ieri și adultul de mâine, este părintele.

Începând de la vârsta de preșcolar, apoi ajungând pe băncile școlii, copilul trebuie să aibă un comportament exemplar, civilizată, modelat în concordanță cu normele societății. În rândul copiilor cei care au un comportament diferit, agresiv față de alți copii, acestora li se mai spune zicala: că le lipsesc „ cei șapte ani de acasă”, adică le lipsește educația, elementul esențial al unei bune creșteri.

De-a lungul carierei mele didactice am condus mulți copii pe „ drumul cunoașterii”. Cu unii a fost mai greu: litere, alfabet, cifre, operații matematice, dar cu alții a fost însă dificil nu cu învățatul, ci cu comportamentul. Conduita exemplară, codul bunelor maniere, munca la clasă și ajutorul părinților alcătuiesc o adevărată „ manda ” un cerc în care fiecare verigă își are rolul, scopul, importanța și farmecul ei.

Rolul important în educația fiecărui copil îl are: conștiința morală și cea a sentimentelor morale. El trebuie să știe că există reguli de comportament moral, noțiuni de moralitate și că prin tot ceea ce el face trebuie să fie un exemplu pentru ceilalți copii.

În vocabularul oricărui copil trebuie să nu-și aibă loc cuvintele care aduc înjurii, care provoacă răni sufletești și care lezează conștiința morală a celor din jur. Fiecare copil atunci când vine la școală este educat de către părinți referitor la modul de comportare în societate, la regulile: de politețe, vestimentație, comportamentul în cămin, pe stradă, la școală, în excursie și astfel copilul își formează de mic aceste deprinderi comportamentale pe care la școală doar le aprofundează. Pentru copilul de ieri, adolescentul de azi și adultul de mâine „ cei șapte ani de acasă ” înseamnă un comportament respectuos și bună-cuviință de-a lungul zilei în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, profesorii, cu prietenii, etc.

Strămoșii noștri romani spuneau în urmă cu 2000 de ani „ Politețea nu costă nimic, cu ea poți cumpăra o lume întregă ”

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, ce anume ne leagă, cine suntem „noi”. Ce știm să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși să facem împreună.

Rolul părinților este acela de a fi educatorii propriului copil. Unde și când se termină rolul de educator al părinților? Când învățăm, când relaționăm, când iubim? Avem de învățat de la copilul nostru? Când putem spune: „iartă-mă”, „am greșit”? Știm oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinți? Ni se poate întâmpla și nouă, părinților, să fim în dificultate: ce hotărâri luăm, cât trebuie să îi ocupăm timpul copilului nostru, cum determinăm nevoia de ajutor a copilului și când îl lăsăm să își gestioneze singur eșecurile și bucuriile?

Îmi pun întrebarea: Oare grădinița și educatorii ne pot susține în devenirea noastră ca părinți? Avem nevoie de ajutor, dar nu știm cui să ne adresăm? În fond, realitatea zilelor petrecute alături de copii ne ajută să ne dezvoltăm ca părinți și ca profesioniști!

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârte în jurul lor. Educația copilului în acest sens ar

trebuie să înceapă de la vârsta de 2-3 ani, când copilul începe să înțeleagă, face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere le putem învăța chiar în timpul acordat copilului pentru joacă. Atunci când copilul întinde jucăriile către părinți, aceștia trebuie să ia jucăria și în același timp să-i mulțumească. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uităm, este când ne învățăm micuții codul bunelor maniere - este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vom obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Iubește-l neconditionat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic cât de mult îl iubești.

Acest lucru trebuie arătat prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări, dar niciodată, nu trebuie să uităm să stabilim reguli și limite, care trebuie să fie respectate!

Cei șapte ani de acasă, garanția succesului în viață

Prof. Înv. Primar Trofor Mihaela
Școala Gimnazială „G-ral Nicolae Șova” Poduri - Bacău

Într-o societate în permanentă schimbare, în care copiii sunt incluși în diverse forme educaționale la vârste din ce în ce mai fragede, rămâne realitatea că nu mai există „cei șapte ani de acasă”, dar transcede cu o evidență de netăgăduit ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită își au izvorul în familie, generatoarea achizițiilor de comportare socială corectă. Mediile educaționale ulterioare nu pot decât să confirme și să consolideze ceea ce s-a conturat în familie.

Responsabilitatea părinților devine enormă ca și „munca” lor în împlinirea adultului de mâine. Toți părinții, își doresc, indiferent de convingeri, un copil bine pregătit care să facă față cu brio unei lumi competitive în care orice amănunt face diferența.

De la psihologi renumiți până la Sfinții Părinți ai Bisericii nu există altă opinie decât aceea că educația „primită” acasă este hotărâtoare în reușita în societate a elevului. Dar ce ar trebui să înțelegem prin această educație?

În linii mari, până la 7 ani, un copil trebuie să dețină un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politețe, o comunicare eficientă bazată pe un limbaj dezvoltat, o dezvoltare emoțională care să-i ofere posibilitatea de a gestiona emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Autonomia trebuie înțeleasă din perspectiva capacității sale de a se descurca singur în satisfacerea trebuințelor elementare.

Politețea are permanent contur practic, în care deosebirea dintre bine și rău, urât și frumos, să conducă la dorința de a face bine și a înțelege frumosul „cedării locului în autobuz”. Manierele bune sunt produsul contactului zilnic cu membrii familiei și al puterii exemplului.

Este vital să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea părinților de mai târziu. Comunicarea este un proces complex care se construiește cu multă răbdare și tact. Comunicarea pozitivă, motivațională, energică, optimistă conturează un învingător care identifică ușor ceea ce dorește și va folosi dialogul pentru a obține.

Autoritatea și respectul sunt la baza relațiilor afective dintre părinte și copil și vor conduce la o dezvoltare emoțională echilibrată. Înconjurat de dragostea lăuntrică a părinților, el trebuie „condus”, fără a ceda la cel mai mic capriciu care să-i producă impresia că totul i se cuvine, că dorințele sale sunt porunci pentru cei din jurul său! Ele ar deveni generatoare de trăsături negative de caracter care îl pun în conflict cu mediul social. Psihopedagogul Sorina Constandache de la „Mind Institute” din București sfătuia: „Întrebați-vă cum se simte copilul atunci când este ajutat și spuneți-i că la fel de bine s-ar simți și cel pe care l-ar ajuta el”.

Astfel, părinții devin stategi ai acțiunii educative cu mize complexe iar potențialul educativ în prima parte a vieții este decisiv și consolidează eforturile viitoare ale școlii numai în acțiuni conjugate conlucrând continuu și consistent. Școala nu este granița unde se termină responsabilitatea părinților ci reprezintă un test al efortului lor de până atunci. Achizițiile pe plan intelectual, fizic și comportamental sunt importante.

În succesiunea perioadelor, copilul rămâne o ființă în curs de metamorfozare. Cei șapte ani de acasă sunt vitali în reușita în viață. Nu există metode universal omologate, ele trebuie adaptate fiecărei ființe în parte, viitorul e cel care va confirma succesul, însă la urma urmei, părintele trebuie să aibă ca deziderat educarea copilului său ca: OM BUN.

Studiul de caz sau ...”Ce înseamnă să cunoști un copil?”

Prof.inv.primar TRUCA IONELA GABRIELA
Scoala Gimnaziala Nr.7 Petrosani

Într-o excepțională lucrare de psihologie pedagogică, David F. Ricks afirma: „Richard Jones (1969) observă că profesorul care cunoaște doar caracteristicile stadiilor de dezvoltare cuprinse între 6 și 18 ani este ca un inginer petrolist care știe numai că petrolul se găsește în pământ. Pentru a ști cu ce operează copilul, trebuie să știm de unde și-a căpătat instrumentele și cum a fost el deprins să le mânuiască.” (1)

Ce înseamnă a cunoaște un copil? – iată o întrebare pe care și-o pune fiecare cadru didactic, începător sau cu îndelungată practică la catedră. Reușim să descifrăm, să identificăm formula individuală a elevului, caracteristicile personalității lui astfel încât să putem aplica diferențiat și chiar individualizat metodele educativ-instructive și să-l ajutăm să-și dezvolte toate componentele, procesele și capacitățile sale psiho-sociale.

Fără preocuparea permanentă de a cunoaște copilul nu putem vorbi de învățământ formativ, fără a realiza o legătură logică între activitatea și preocupările noastre psihologice, pedagogice, metodice nu se pot obține rezultate scontate de fiecare cadru didactic.

Copilul este un întreg. El vine în viață cu o anumită dotare informațională ereditar – predispozițională.

În lupta cu mediul, psihicul și organismul ca întreg se dezvoltă prin procese de asimilare, acomodare, interacțiune, creație. (2)

În acest proces dinamic apare și se conturează personalitatea umană, educația, prin intervenția ei organizată, științific fundamentată, ajută prioritar acest proces.

Copilul nu este un adult în miniatură, căruia să-i cerem ce am face noi, ci este o realitate cu caracteristici proprii, bine definite.

Ce înseamnă a cunoaște copilul? Răspunsul ni-l dă psihologul Ion Holban: „A cunoaște copilul înseamnă a te apropia cu căldură de el, înseamnă a-l înțelege, a identifica motivațiile intime ale acțiunilor sale, a stabili legături între formele concrete ale conduitei și trăsăturile sale generale de personalitate”. (3)

Se știe că fiecare copil urmează modelul predictibil în modul și în ritmul său propriu. Nu toți copiii ating la aceeași vârstă un anumit aspect al dezvoltării. Nu ne putem aștepta la comportamente de același nivel de dezvoltare la toți copiii de aceeași vârstă. Trebuie avute în vedere în judecarea și aprecierea copiilor sub aspectul dezvoltării fizice și psihice caracteristicile de sex, rasă, mediu, condițiile favorabile sau nefavorabile de dezvoltare, modelele atitudinale și comportamentale oferite copilului. Este remarcabilă părerea Mihaelei Minulescu asupra copilului actual: „considerăm copilul actual ca fiind frustrat, prin condiția sa de elev, dar și de copil al unor părinți care nu mai au timp și/sau disponibilități educaționale, de contactul cald, echilibrat și dialogat cu adultul”. (2)

Descifrarea, determinarea formulei particularităților individuale ale fiecărui elev, nu înseamnă întocmirea unui inventar al tuturor însușirilor psihice, fără realizarea interdependenței dintre ele. În

structura psihologică a persoanei se găsesc alături însușiri care pot fi apreciate pozitiv și însușiri considerate negative.

De aceea, efortul educatorului trebuie îndreptat atât spre identificarea variabilelor de personalitate, cât și spre înțelegerea unității acestor componente, a unității personalității. Cunoașterea copilului are valoare diagnostică și prognostică, chiar dacă previziunile noastre nu sunt scutite de anumite surprize, așa cum remarcă și Vasile Pavelcu. „Personalitatea copilului este plină de virtuți, a căror realizare depinde încă în mare măsură de mediul social, de situații, de educație. Viitorul copilului este încă în mare măsură imprevizibil, fiind greu previzibile și condițiile viitoare, prognoza este dificilă.” (4)

Diagnosticul în cunoaștere trebuie privit sub aspectul psihologic și pedagogic, fiind „o recunoaștere, o identificare a unui proces, fenomen sau al unei individualități pornind de la detalii caracteristice.” (5)

Diagnosticul pedagogic este o formă de cunoaștere a caracteristicilor prezentate de copil, efectuată cu scopul de a stabili coordonatele acțiunilor formative, o concluzie unică obținută prin investigație unică, prin ansamblu de factori care alcătuiesc sau condiționează personalitatea copilului. Diagnosticul pedagogic permite, prin concluziile sale, stabilirea potențialului valoros sub aspect fizic, psihologic și cultural, cât și a caracteristicilor nerealizate suficient sau structurate deficitar și ajută educatorul să stabilească prospectiv liniile de evoluție a copilului în funcție de care se organizează acțiunile instructiv-educative.

Diagnosticul pedagogic implică atât cunoașterea caracteristicilor copilului, cât și cunoașterea mediului în care se dezvoltă copilul, natura influențelor exercitate asupra acestuia, aspectele valoroase și deficitare ale unor influențe. De aceea, legătura cu familiile copiilor, cunoașterea de către pedagog a caracteristicilor mediului familial al copilului reprezintă o condiție esențială a stabilirii unui corect diagnostic psihopedagogic.

Copilul/elevul trebuie cunoscut prin intermediul procesului de învățământ, prin intermediul mediului familial, al mediului în care trăiește. Mulți părinți sunt foarte ocupați sau preocupați de problemele zilei de mâine, lăsând grija copiilor în seama bunicilor, a unor persoane mature apropiate familiei. Unii își găsesc prieteni între copiii vecinilor, influențele acestora putând fi benefice sau distructive.

Mijloacele de informare, presa, radioul, televiziunea ne prezintă destul de des aspecte ale influențelor nefaste ale unor grupuri, găști, asupra copiilor scăpați de supravegherea familiilor sau făcând parte din familii dezorganizate. Cunoașterea personalității copilului implică ideea de unitate. „A întrevedea unitatea în diversitate și complexitatea aspectelor pe care le reprezintă ființa umană înseamnă a lua în considerare caracteristicile fundamentale atât ale structurii personalității, cât și ale procesului de formare.” (6)

Această viziune unitară presupune:

- surprinderea personalității în unitatea sa structurală, rezultată din intercondiționarea existentă în multitudinea factorilor ce o alcătuiesc;

- înțelegerea copilului ca trăitor într-un mediu al său, care alcătuiește o realitate distinctă, individualizată și conturată prin sistemul de relații, interacțiuni;

- folosirea funcțională a tuturor metodelor de cunoaștere a factorilor și formelor de exprimare a persoanei în vederea organizării unitare a studiului individualității;

- abordarea multidisciplinară a personalității în vederea stabilirii diagnosticului pedagogic;

- integrarea într-un sistem unitar a tuturor acțiunilor exercitate pentru formarea și educarea copilului și plasarea acestora în ansamblul factorilor ce intervin în structura personalității, încât ele să acopere o necesitate bine definită și să aibă un caracter natural. Printr-o multitudine de metode de cunoaștere se obțin informații asupra elevului, care pot fi utile numai dacă îndeplinesc următoarele condiții:

- ordonarea și accesibilitatea datelor obținute;

- stabilirea ponderii fiecărei informații în funcție de caracterul de act revelator al situațiilor în care a fost obținută sau în funcție de rolul caracteristicii respective în ansamblul structurii individuale;

- organizarea datelor, așa încât să se desprindă din multitudinea lor elementul caracteristic;

- stabilirea relațiilor dintre date, organizarea lor în sistem, încât să ofere imaginea unitară (cu dependențele și interdependențele dominantelor și structurilor psihismului copiilor) a personalității în devenire.

Cunoașterea particularităților individuale ale școlărilor, a deosebirilor dintre ei, ridică o serie de întrebări referitoare la posibilitățile de învățare școlară sau socială.

Iată câteva dintre aceste întrebări formulate de Ziemowit Wzodarski, în urma analizei particularităților elevilor:

“Care anume dintre aceste însușiri exercită influență asupra rezultatelor învățării? Prin ce se exprimă această influență și cât este ea de mare? Din ce cauză numai unele însușiri au influență asupra învățării, în timp ce altele se comportă în mod indiferent în raport cu acest proces? Însușirile care exercită influență asupra învățării sunt permanente sau variabile? În cazul variabilității, ele pot fi formate sau nu comportă influențe exterioare? Există vreo însușire pe care independent de perioada de dezvoltare în care se află individul, să nu o putem numi capacitate de a învăța, caracteristica persoanei date?” (6)

Pentru măsurarea dimensiunilor instrumentale ale personalității, am aplicat teste de aptitudini, deoarece sunt considerate mijloace psihice de facilitare a obținerii performanței într-o activitate.

Testele de aptitudini operează cu conținuturi diferite:

-verbale, figurale, simbolice (numerare);

-instrumental/obiectuale – testele de aptitudini speciale (de sensibilitate, de reactivitate, de motricitate, de manualitate, de coordonare senzoriomotorie etc).

Testarea eficienței gândirii:

1. Testul „Cuvinte cu sens opus”

Măsoară preponderent eficiența operației de abstractizare a gândirii, prin identificarea cuvântului cu semnificație opusă unui cuvânt-stimul dintr-un șir de mai multe cuvinte.

Formularea cerinței – Indicați cuvântul care înseamnă opusul fiecărui cuvânt dat: întuneric, zi, lumină, negru, jos, acolo, mult.

2. Testul „Analogii”

Măsoară preponderent eficiența operației de generalizare a gândirii, prin identificarea într-un șir de cuvinte al aceluia care dă semnificație similară legăturii dintre două cuvinte cu o pereche prealabil precizată.

Formularea cerinței – Indicați cuvântul care se potrivește cuvântului singur, urmărind modelul: mână, picior, gât, cer, mânășă.

Exemplu:

pălărie – cap , gheață - ?

3. Testul „Serii de numere”

Măsoară preponderent eficiența operației de analiză a gândirii, prin continuarea unui șir ordonat de cifre pe baza identificării algoritmului de evoluție a acestuia.

Formularea cerinței – Alegeți cifra potrivită pentru a continua șirul de numere de la începutul rândului.

Exemple: 8 2 8 3 8 ? 8 5 8 6 ? 7.....

4. Testul „ Cuvinte de prisos”

Măsoară preponderent eficiența operației de sintetizare a gândirii, prin includerea unor noțiuni într-o categorie unitară.

Formularea sarcinii – Indicați cuvântul care nu se potrivește cu celelalte cuvinte din șir.

Exemplu: Vasile, Ioan, Maria, Mihai, Gheorghe

5. Testarea aptitudinilor creative:

- Fluiditatea cuvintelor

Formularea cerinței – Alcătuiți cât mai multe cuvinte cu ajutorul literelor a, t, m.

Se apreciază performanța după numărul de răspunsuri corecte într-un timp dat (3 minute).

- Fluiditatea ideilor

Formularea cerinței – Menționați cât mai multe obiecte care să aibă însușiri comune.

- Fluiditatea asociațiilor:

Formularea cerinței – Precizați cât mai multe lucruri asemănătoare cu un cerc.

- Fluiditatea expresiilor

Formularea cerinței - Alcătuiți cât mai multe propoziții cu ajutorul cuvintelor: primăvară, pădure, flori, ciocănițoare.

Întrebările ridicate de practica la catedră demonstrează necesitatea interacțiunii activității de cunoaștere a copilului școlar cu activitatea instructiv-educativă, prin care se emancipează atât structurile cognitive, cât și cele socioafective, ca premise și rezultate ale învățării. Învățarea atrage după sine

dezvoltarea, îi valorifică perspectivele, iar educația este singura cale accesibilă, operantă și indispensabilă în devenirea umană.

Bibliografie

1. David F. Ricks: Personalitate și educație, în volumul “ Psihologia procesului educațional” coordonatori: Joel R. Davitz și Samuel Ball/ E.D.P. , Bucuresti, 1978
2. Mihaela Minulescu : Etapele psihice ale formării personalității elevului , în Revista de pedagogie nr. 7-8/1991 – București
3. Ion Holban, Ana Giugiuman: Puncte de sprijin în cunoașterea individualității elevilor, E.D.P., Bucuresti, 1972
4. Vasile Pavelcu : Culmi si abisuri ale personalitatii – Ed. Enciclopedica Romana , București, 1974
5. Paul Popescu – Neveanu: Dictionar de psihologie, Ed. Albatros, Bucuresti, 1978
6. Ion Holban (coordonator): Cunoașterea elevului. O sinteza a metodelor, E.D.P., Bucuresti, 1978
7. Mihaela Păiși Lăzărescu: Compendiu de psihologie și pedagogie, Editura Pământul , Pitești, 2006

Părinte-copil Duet sau duel

Prof. Ecaterina Truică
Liceul Teoretic „Henri Coandă” Craiova

Misiunea de a fi părinte este deosebit de grea. A fi părinte e o meserie în toată puterea cuvântului, cu deosebirea că în acest caz trebuie să muncim cu normă întreagă, zi și noapte, fără să beneficiem de concedii anuale plătite sau de pauzele determinate de reviziile tehnice.

O meserie din care nu se pune problema să demisionăm, ba dimpotrivă, pentru că există riscul să fim considerați „nedemni”. O meserie care se învață din mers, pe tot parcursul vieții, și pentru care nu se organizează cursuri de specializare. O meserie care se construiește în fiecare zi și în care greșelile ne amenință la fiecare pas, refuzându-ne dreptul de a greși.

Majoritatea frustrărilor slujbei de părinte apar pentru că noi nu avem un model bine trasat, un « plan de bătaie », pentru a răspunde așa cum trebuie la toate situațiile inevitabile cu care ne confruntăm. Ar trebui să avem anumite jaloane, trasate foarte clar, precum au aviatorii lumini la aterizare, care să ne arate încotro să ne îndreptăm nava familiei. Dorim principii călăuzitoare care ne vor ajuta să ne creștem copiii sănătoși și în siguranță

La școala părinților are acces liber oricine. Nu se asigură o specializare, nu se oferă diplome sau certificate de absolvire. Nu se organizează examene și nu se dau alte note decât cele acordate de propriii noștri copii.

Nu există restricții... Ce se întâmplă însă când cineva nu și-a învățat lecția?

A fi părinte înseamnă deopotrivă *a da* (a-i ajuta pe copii să realizeze ceea ce vor, pentru că aceștia nu au suficientă forță, și a le oferi sprijinul necesar pentru a ajunge acolo unde trebuie să ajungă), *a cere* (a porunci și a impune reguli) și *a ierta*. În primul rând trebuie să-i acceptăm pe copiii noștri așa cum sunt, pentru că ei sunt mai importanți decât aspirațiile noastre personale

Dacă părinții s-ar lăsa puțin „ghidați” de profesori, poate le-ar fi mai ușor în procesul de educație al copiilor și unora și celorlalți.

Dar, uneori, ca dascăl, simți că duci lupta lui Don Quijote, morile de vânt fiind atât elevii cât și părinții acestora. Ne străduim să-i învățăm normele de bună conduită, dar cât este de zadarnic dacă acasă nu se continuă această muncă. Și ce bine ar fi dacă părinții ar colabora mai mult cu profesorii...

Nu material pentru a trece clasa sau sub imperiul nervilor și amenințărilor adresate copilului „Lasă că vezi tu acasă...!” În acest caz dascălul nu mai are curaj să spună nimic, nu-și poate încărcă conștiința cu încă o „victimă” care oricum nu va da rezultate mai bune, va fi numai timorat și îngrozit de ceea ce înseamnă școală și educație. Duhul blândeții poate face minuni. Este foarte greu, dar merită încercat, pentru că greșelile de educație se văd, iar când se văd este prea târziu, poți să-l bați.... mult și bine, de la un anumit moment, copilul nu mai ține cont de părintele care se impune cu bătaia.

Numeroși cercetători din domeniul dezvoltării copiilor sunt acum convinși că aceste creaturi complexe, mici, numite bebeluși, sunt foarte departe de a fi „foi albe” atunci când vin pe lume. Un important studiu revelează existența a nouă tipuri diferite de comportament a nou-născuților

Aceste diferențe au tendința de a se păstra și mai târziu și printre ele se numără și nivelul de activitate, reacțiile, distragerea atenției și dispoziția. O altă caracteristică foarte importantă a nou-născuților se referă la ceea ce se poate numi „puterea voinței”.

Unii copii se pare că se nasc cu atitudine docilă și favorabilă autorității exterioare. Ca prunci, nu plâng prea des, dorm aproape toată noaptea, zâmbesc atunci când sunt schimbați, sunt răbdători atunci când masa întârzie puțin. Mai târziu, în timpul copilăriei, le place să își păstreze camera curată, își fac lecțiile pentru școală cu multă plăcere și se pot juca ore întregi fără să se plictisească. Din păcate, acești copii superdocili nu sunt prea numeroși, dar este sigur că ei există în unele familii.

Tot atât de sigur, cum unii copii sunt, prin natură, ascultători, alții par a adopta o atitudine sfidătoare, „agresivă” încă de la naștere. Intră în lume sfidători, plângându-se de temperatura necorespunzătoare din sala de nașteri, de incompetența asistentelor. Pretind ca masa să le fie servită exact în momentul în care au comandat-o și cer ca mama să le acorde tot timpul ei. Pe măsura trecerii timpului, exprimarea voinței devine tot mai categorică, iar vânturile se transformă în uragane în timpul primilor ani ai vieții.

Ceea ce ar trebui să știe fiecare părinte este faptul că voința copilului trebuie modelată încă din primii ani ai vieții. Nu zdrobită, distrusă sau înăbușită. Cum se poate realiza acest lucru? Cel mai important pas în orice procedeu este stabilirea în avans a unor limite rezonabile. Copilul trebuie să știe care este comportarea acceptabilă și care nu, înainte de a fi făcut răspunzător pentru aceasta. Stabilirea acestor condiții prealabile va elimina sentimentul copleșitor al nedreptății, resimțit de copil când este pedepsit pentru incidente sau greșeli pe care nu le înțelege. Dacă nu s-a stabilit nici o limită, nu trebuie să se ceară respectarea vreuneia.

O dată ce copilul a înțeles ce i se cere, trebuie făcut responsabil pentru comportarea sa. Aceasta sună frumos și pare ușor de aplicat, dar, majoritatea copiilor înfruntă autoritatea părinților de a conduce, fiind conștienți de competiția voințelor dintre generații. De obicei, când un copil se comportă într-un mod dăunător, atât pentru ceilalți cât și pentru el, scopul său ascuns este să verifice stabilitatea limitelor fixate.

Când se răzvrătește, copilul ia în considerare dorințele părinților săi și, sfidător, încearcă să le nesocotească. Ca un general de armată, va calcula riscurile potențiale, își va aduna forțele și va ataca dușmanul cu toate gurile de foc de care dispune.

Când au loc astfel de confruntări este extrem de important ca adultul să obțină o victorie decisivă și să afișeze o încredere nezguduită în el însuși. Copilul și-a manifestat clar dorința de a se lupta și părinții trebuie să fie suficient de înțelepți să nu-l dezamăgească. Nimic nu este mai distructiv pentru autoritatea părintească decât ca mama sau tata să piardă această bătălie. Copilul face ca polițistul care verifică noaptea dacă ușile magazinelor sunt încuiate. Cu toate că încearcă să deschidă ușile, totuși speră ca ele să fie încuiate, și totul să fie în siguranță. În același mod, copilul care atacă autoritatea iubitoare a părinților se simte pe deplin asigurat când observă că ei rămân fermi și încrezători pe poziția lor de conducători.

Se simte în siguranță într-un mediu bine organizat, în care drepturile celorlalți oameni (și ale lui) sunt garantate de limitele clare și ferme stabilite de părinți.

După o perioadă de conflicte, în care părintele și-a afirmat dreptul de conducere (mai ales dacă pentru copii rezultatul a fost plânsul), copiii ar putea simți nevoia să fie iubiți și asigurați de dragostea părintească. Legănându-l, îmbrățișându-l, spunându-i-se cât de mult este iubit, i se poate aminti din ce motive a fost pedepsit și cum poate, pe viitor evita astfel de neazuri

Atunci când părinții stabilesc limitele, trebuie să fie siguri că odraslele lor sunt capabile să îndeplinească cerințele formulate. Cerințele exagerate îl pun pe copil într-o situație fără ieșire și acest lucru va produce pagube inevitabile capacității sale emoționale.

O relație bazată pe dragoste și afecțiune este foarte posibil să devină o relație sănătoasă, chiar dacă vor apărea și greșelile inevitabile ale părinților.

“CEI SAPTE ANI DE ACASA!”

Prof. Inv. Pres. Tudorica Cornelia Alina
Scoala Gimnaziala nr. 96, Bucuresti

Putem să inițiem copilul în științe, să facem experimente chimice în bucătărie, să-l ducem în toate orașelele cunoașterii din lume și să-i cumpărăm mii de cărți. Dar dacă lecțiile esențiale nu sunt învățate, așa că nici asta nu va conta așa de mult.

Putem să-l învățăm să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant. Însă nici asta nu e suficient.

Care sunt, de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelia caracterului sau.

Bunătatea: una din primele lecții pe care i le-am dat fiului meu, și a prins, în parte pentru că a văzut exemplul în familie, în parte datorită firii lui sensibile, a fost să nu râdă niciodată de nimeni. L-am învățat să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci să poarte de grijă.

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este... un pic mai prejos decât ei? Altfel, sunt roși de invidie. Noi, ca părinți, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Bună cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îi trebuie să îi predați copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieten!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine-ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim. Eu recunosc că îmi lipsește: este unul din lucrurile pe care vreau să le consolidez în mine în următoarea perioadă. Visez la un corp mai suplu (dacă îmi voi controla pofta de mâncare), visez să fiu o mamă mai blândă pentru copiii mei (dacă îmi voi controla tonul și vocea), o gospodină mai organizată (dacă îmi voi controla obiceiul de a pierde vremea pe Facebook).

O gândire optimistă: iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și puiul nostru în timp.

CEI 7 ANI DE ACASA

Institutor: Tudose Gina Laura
Gradinita nr.185, sector 5, Bucuresti

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului."

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei.

Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

FAMILIA – MEDIU PRIORITAR PENTRU CREȘTEREA ȘI EDUCAREA COPILOR

-Studiu de specialitate-

Prof. Tudosie Diana
Grădinița cu P.P. Nr.1, Motru

Familia este cel mai adecvat mediu de structurare intelectuală și afectivă a personalității copiilor, climatul și atmosfera familială devenind cadrul de ambianță materială, spirituală și afectivă în care se vor forma copiii. De aceea, eventualele curențe materiale ale mediului și climatului familial, influențează în mod negativ dezvoltarea psihocomportamentală a copiilor.

Familia contează, pentru că este principalul factor determinant care modelează principiile și realizările cuiva. Prin pregătirea și educarea copilului pentru viață, facem posibil ca orizontul specific de năzuințe să devină cotidian posibil. ”Începeți, dar prin a vă cunoaște copiii”(Jean Jaques Rousseau) se află și azi la temelia educației. Funcția de părinte este o ”meserie” și, ca oricare meserie, ea trebuie învățată. Noțiunea de părinte nu poate exista separată de cea de copil, după cum noțiunea de educator nu poate exista separat de cea de educat.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că, educația ce trebuie oferită copilului, pentru societatea actuală, este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții.

Fiecare copil, când se confruntă cu o situație dificilă, are instinctul de a căuta să se apropie de persoana care îl îngrijește pentru a obține confort, protecție sau suport în organizarea emoțiilor. Dacă părinții nu răspund în mod adecvat acestor nevoi în primii trei ani de viață, copilul învață să nu le mai manifeste.

Experiența de zi cu zi ne arată că ne este mult mai ușor să stăm lângă copiii noștri atunci când aceștia se simt bine, sunt liniștiți și se bucură de momentele pe care le trăim împreună decât atunci când sunt furioși, supărați, triști sau înfricoșați. Pentru unii dintre noi este o adevărată provocare să ne însoțim copiii în călătoria tulburătoare pe care o oferă frica, furia, tristețea, rușinea, invidia sau gelozia. Modul în care răspundem la aceste emoții este diferit de la părinte la părinte.

De exemplu, unora dintre părinți le este mult mai ușor să rămână alături de copiii lor când aceștia trăiesc frică sau tristețe dar le este mult mai greu să rămână lângă ei când trăiesc furie. Alții, permit doar exprimarea emoțiilor de confort (bucurie, mulțumire, veselie) și nu au nici un pic de toleranță la cele de disconfort (tristețe, furie etc). Mulți părinți fac eforturi de a fi împreună cu copilul lor când acesta este trist sau înfricoșat, dar, o fac într-un mod total ineficient, încercând să îl învețe pe copil ce să facă sau distrăgându-i atenția.

Copilul are nevoie de prezență și nu de informații! Ceea ce-l ajută cel mai mult în acel moment este prezența, nu informațiile pe care i le oferiți pentru a-l ajuta să își schimbe perspectiva și să intre într-o altă stare. „A fi împreună” cu copilul tău înseamnă să îți deschizi brațele și să îi oferi posibilitatea de a plânge în brațele tale, să îi dai timpul de care are nevoie pentru a exprima tot ceea ce simte și pentru a identifica singur calea de a depăși momentul.

În concluzie, experiența „de a fi împreună”, îi oferă copilului toate resursele de care are nevoie pentru a trăi o viață împlinită: îl învață că se poate baza pe cineva, îl învață să își exprime deschis nevoile și emoțiile, îl învață să găsească un echilibru între situațiile în care se poate descurca singur și cele în care are nevoie să solicite ajutorul altora.

Cei 7 ani de acasă

Prof. Tudosie Virginia

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în mediul școlar. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți. Trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Trebuie învățat lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „te rog“ și „multumesc“. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

O vorbă din bătrâni spune că: „dacă nu ai cei șapte ani de acasă“ nu-i mai poți recupera chiar dacă te străduiești. Încă din primii ani de viață ai copilului, se pun bazele formării individului de mâine.

În concluzie educația de acasă contează și cei 7 ani petrecuți în familie sunt importanți.

Cei șapte ani de acasă

TURLA FELICIA

Ce cuvinte mari sunt acestea „șapte ani”! Putem discuta pe baza acestor cuvinte ore întregi și cred că nu am epuiza tot ceea ce pot cuprinde ele. În primul rând când ești catalogat ca având sau nu cei șapte ani de acasă, nimeni nu se referă la vârsta fizică. Toată lumea se raportează la nivelul de educație pe care îl ai. Aceste cuvinte îți pot fi adresate și la o vârstă destul de înaintată când cei din jurul tău consideră că nu ai un nivel corespunzător al educației. Această „educație” vizează în special bunul simț de care poate un om să dea dovadă și care în mod normal trebuie dobândit în sânul familiei. Vârsta la care un copil începe școala era de 7 ani. Acum este de 6 așa că uneori copiii noștri nu vor înțelege sensul acestei sintagme „cei șapte ani de acasă”.

Un rol important în educația copilului îl are familia, fără a diminua rolul instituțiilor pe care copilul le frecventează până la vârsta de 7 ani.

Cărțile de specialitate prezintă stadialitatea dezvoltării umane atât din punct de vedere fizic cât și intelectual, însă acestea sunt generalități. În dezvoltarea oamenilor există anumite constante care permit identificarea unor asemănări între cei aparținând unei etape de dezvoltare și deosebiri între cei din perioade distincte de viață.

Fiecare copil este unic și are propriul său ritm de dezvoltare și, în plus, etapele dezvoltării depind în foarte măsură de mediul în care crește copilul, de aici putând rezulta diferențe mari și foarte mari față de un etalon standardizat al etapelor dezvoltării copilului. Cu alte cuvinte, mediul poate accelera sau încetini etapele de dezvoltare, poate modifica algoritmul acestora, poate determina arderea unor etape sau inversarea ordinii acestora.

La fiecare etapă a vieții noastre putem câștiga lucruri pozitive sau negative în comportamentul nostru. Factorii interni și externi de care ne lovim, pot aduce plusuri sau minusuri asupra comportamentului nostru, schimbări care în timp devin ireversibile.

Dincolo de aceste variabile care pot influența major dezvoltarea copilului se poate spune că există un tipar care poate confirma că un copil evoluează și se dezvoltă normal. Acest tipar urmărește dezvoltarea sa locomotorie și cea intelectuală. Cele două sunt fundamental dependente una de alta, dezvoltarea motorie corectă fiind primul element esențial pentru o dezvoltare intelectuală în limitele normalului. Capacitatea motorie a copilului și cuceririle pe care le face din acest punct de vedere sunt stimulii care dezvoltă capacitatea cognitivă și inteligența.

Adevărul este că expresia „cei șapte ani de acasă” definește un nivel de educație care trebuie păstrat pe tot parcursul vieții la standarde ridicate. O lume ideală ar fi aceea ca, deși copiii încep școala la șase ani, după terminarea ei să aibă „cei șapte ani de acasă”.

“Cei șapte ani de acasă” și importanța lor în societate

**Întocmit, Prof. Țurlea Raluca
Școala Gimnazială “Mitorpolit Pimen Georgescu”,
Comuna Provița de Sus, Județul Prahova**

Expresia „cei șapte ani de acasă” ne duce cu gândul la anumite reguli de comportament pe care copilul trebuie să le respecte în familie și în societate. Primele reguli din viața unui copil sunt impuse de către părinți, iar mai apoi, când acesta merge la grădiniță, și de către educatori. Cu aceste reguli cel mic trebuie să fie obișnuit de la vârste fragede, pentru a se putea integra în societate, mai ales în mediul școlar.

Legătura afectivă cu părinții este foarte importantă în educația copilului, pentru că stă la baza constituirii unui comportament adecvat. Copilul de care părinții au grijă și este protejat învață mai ușor bunele maniere, însușindu-și regulile de comportament de la aceștia.

Copilul este oglinda părintelui. Asta înseamnă că primele modele ale copilului sunt părinții, care-i modelează personalitatea și comportamentul, iar dacă acesta nu găsește exemple bune în mediul familial, își caută modele în societate. De cele mai multe ori cel mic greșește imitând modelele mai puțin bune din societate. Toate acestea se petrec pentru că copilul nu este familiarizat cu anumite reguli pe care trebuie să le respecte.

Din nefericire, în prezent, mulți părinți lasă educația copilului pe seama grădiniței/școlii, motivând lipsa timpului. Copilul petrece în mediul școlar câteva ore pe zi, timp în care primește o educație, așa numită, formală, restul timpului fiind petrecut în afara instituției de învățământ, acesta beneficiază de o serie de informații din mediul lui de viață. Aceste informații nu pot ține locul celor șapte ani de acasă, pentru că nu oferă o educație solidă a viitorului adult.

Un copil crescut într-o atmosferă deschisă trebuie să știe până la vârsta școlarizării să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat, să aibă un limbaj adecvat vârstei cu ajutorul căruia să poată comunica, să cunoască anumite reguli de politețe, să aibă capacitatea de a relaționa cu ceilalți.

Importanța dată educației copilului lor ține de fiecare părinte în parte.

Cei șapte ani de-acasă – o învățătură pentru o viață

Tutulan Maria - Pachița

Centrul Școlar de Educație Incluzivă, Buzău

Prof. psihopedagogie specială, Clasa a VII-a B

*„O vorbă bună rostită la timp,
înviează sufletul copilului, precum și ploaia
bună, căzută la timp potrivit, înviează câmpul.”*

Lumea copilăriei e o lume minunată, o lume a inocenței, a purității, a dragostei, a frumuseții și credinței, a dorinței de cunoaștere.

Copilul e precum un copăcel, iar noi, cei care am fost odată copii, trebuie să-l îngrijim, căci e firav, plătând, neștiutor, dornic de soare, însetat de ploaie și cu dorință de a da rod bogat, iar pentru toate acestea are nevoie de ocrotire. Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă” ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea copilului familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;

- ordine;
  - igienă;
  - curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi;
  - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor şi emoţiilor, pozitive şi negative;
  - bune maniere şi comportament în diverse situaţii;
  - limbaj corect transmis;
  - modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
  - consecvenţa în realizarea unei sarcini;
  - concentrarea atenţiei;
  - perseverenţa în realizarea unei sarcini;
  - alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii:
- spiritul de competiţie;
  - altruismul;
  - cooperarea;
  - atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc.

Părinţii trebuie să înţeleagă bine relaţia dintre faptă şi măsura ei educaţională. În climatul educaţional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea şi blândeţea, afectivitatea şi sobrietatea) toate însă cu măsură şi la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Cei şapte ani de acasă cuprind şi o anumită învăţătură pentru viaţă. Pentru mulţi, cultura înseamnă acumularea unui bagaj de cunoştinţe teoretice în diferite domenii în care pot prinde un post de răspundere în cadrul societăţii. Am întâlnit persoane renumite prin cultura lor şi care m-au dezamăgit datorită viciilor pe care le afixau în public sub pretextul că lor le este permis orice. Când cultura nu te ajută să pui frâu viciilor, să-ţi pui ordine în viaţă, să respecti pe aproapele tău indiferent de poziţia socială sau culturală, într-un cuvânt să fii om, la ce-ţi folosesc cunoştinţele? Cultură fără morală? Cultura, în întregul ei înseamnă acumularea unor cunoştinţe prin care îţi întăreşti puterile fizice şi psihice spre a stăpâni fiinţa umana, în totalitatea ei şi a încerca să o dirijezi spre a atinge cotele cele mai înalte ale desăvârşirii, ale sfinţeniei.

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002

Cei șapte ani de acasă cu părinți inteligenți

Iulia – Diana Tutulan
Școala Gimnazială nr. 309, București
Prof. învă. primar, Clasa a IV-a D

*“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”*

Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist.”(Mihail Levine)

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ ȘI CLASA PREGĂTITOARE

Prof. Monica Țuțuianu

Școala Gimnazială „Vasile Mitru” Tașca, jud. Neamț

Clasa pregătitoare este o trecere ușoară de la grădinița la școală.

Înconjurați permanent, într-un mediu plin de dragoste, căldură, înțelegere și bunătate, de încredere și respect, copiii de vârstă școlară mică vor dobândi cunoștințe, convingeri și conduite morale, proprii învățământului primar actual. Vor face dovada că au ceea ce numim “cei șapte ani de-acasă”.

Învățătorul aduce în sufletele elevilor seninul și alungă norii indiferenței, ai neputinței, ai descurajării. El face din psihologie cartea vie cu care se luminează pe sine și luminează sufletele copiilor, încununând munca părinților și a educatorilor din perioada preșcolară.

Cum sentimentele nu se învață, ci se trăiesc, este bine ca în trăirea lor, elevii să nu fie tulburați. Aici, rolul învățătorului este imens. A face pe elev să înțeleagă ușor, ceea ce nu este ușor, este o artă, iar munca didactică cere sinceritatea mării arte și repudiază simularea. Măsura acestei munci nu se face cu ora sau cu procentul de promovare, ci cu aprecierea regăsită-n timp, în amintirea foștilor elevi. Când între catedră și clasă se construiește o punte afectivă – sentimentele – atunci se realizează cea mai importantă condiție a învățării – interesul.

Dacă educația școlară joacă un rol important în formarea și dezvoltarea individului, aceasta nu înseamnă că școala este unicul pol educațional care jalonează etapele dezvoltării umane. De fapt, în societatea contemporană se redescoperă tot mai des necesitatea unui al doilea pol de influență educațională, reprezentat de familie, și mai ales de părinți. Astfel, putem vorbi de o adevărată triadă educațională: elev – părinte – școală, în care cele trei elemente se află într-o relație triunghiulară, interactivă.

Ruperea comunicării între doi poli atrage imediat după sine o „suferință” sau carență manifestată în celelalte două axe de comunicare. Astfel, dacă, de exemplu, părinții nu susțin pe deplin rolul de „dascăli” de viață pentru copilul lor de vârstă școlară, dacă nu au grijă să fie modele pentru acesta, apare riscul ca acesta să-și deterioreze, mai mult sau mai puțin, și relația cu școala, ca instituție, precum și propriul său traseu educațional.

Școala intervine în procesul formării și dezvoltării copilului după „cei șapte ani de acasă”, adică după ce multe dintre „scenariile”, tiparele de acțiune au fost deja formate și (măcar parțial) consolidate în cadrul relațiilor familiale.

Inteligența emoțională intervine pregnant în comunicare, inclusiv în cadrul relațiilor părinte – copil. Un copil cu care părinții comunică, se joacă, pe care îl responsabilizează conform vârstei, pe care-l învață în mod adecvat ce sunt recompensa și pedeapsa, va fi un elev integrat și adaptabil, având bune relații cu adulții (învățători, profesori, factori de autoritate etc.) și colegii de vârsta sa. Comunicarea intra-familială bazată pe principiile inteligenței emoționale favorizează la elev formarea unei imagini de sine, curaj, calități de voință bine conturate, precum și de o înțelegere corectă a rolului școlii în viața sa. Un asemenea copil adoptă cu plăcere rolul social și educațional de elev și capacitățile sale cognitive, deși condiționate și de factorul fenotipic, au toate șansele să se dezvolte armonios, complex și sinergic, în acord cu informația primită în școală și cu solicitările impuse prin sarcinile școlare. Putem spune chiar că amplificarea ponderii inteligenței emoționale în relațiile părinte-copil stimulează atât dezvoltarea afectivă și relațională, cât și pe cea cognitivă a copilului-elev.

Așadar, dragi părinți, haideți să ne unim forțele! Copiii au nevoie să fie nu doar auziți, ci mai ales ascultați, înțeleși, susținuți și iubiți în mod necondiționat. Iar ascultarea, susținerea și iubirea necondiționată, „cei șapte ani de-acasă” chiar dacă par să nu mai fie în topul valorilor societății contemporane, se învață! Acestea sunt elementele care vor face întotdeauna diferența între indivizi!

Importanța celor ”7 ani de acasă”

**Prof. Nagy – Rusu Gabriela – Doris,
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Arad, Arad**

”Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastic, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi, deprinderi și cunoștințe vor fi vizate.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, cultural și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- ”Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.”
- ”PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE.”

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Studiu de specialitate - „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”, TEMELIA EDUCAȚIEI

Prof. înv. primar IULIA RUSNAC, Școala Gimnazială Crăciunești, Maramureș

Primii educatori din viața copilului sunt **părinții**, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Comenius, care considera că educația primită de copil până la vârsta de 6 -7 ani, în cadrul familiei, este determinantă pentru formarea și dezvoltarea sa ulterioară, de aici și sintagma „ **cei 7 ani de acasă**”.

Familia – cea mai veche instituție socială – a cunoscut în timp diferite definiții, în funcție de caracteristicile sale în anumite perioade socio-culturale.

Ecaterina Vrăsmaș (2008) definește *familia* ca fiind “unicul grup social caracterizat de determinările naturale și biologice, singurul în care legăturile de dragoste și consanguinitate capătă o importanță primordială prin interacțiunile multiple și determinante între toți membrii ei. În acest creuzet de relații, valori și sentimente, copilul primește forța și imboldul principal al dezvoltării sale”.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană, ea reprezintă adevăratul laborator de formare a persoanei.

Prima legătură a copilului cu lumea extrinsecă o reprezintă *familia*. Aceasta îi furnizează primele informații despre tot ceea ce-l înconjoară, primele reguli de comportament, dar și potențiala sa dezvoltare socio-afectivă. Acest tip de relație este hotărâtor în devenirea personalității copilului.

Modelele de conduită oferite de părinți precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Familia este locul în care evoluează individul, unde își construiește o mare parte a relațiilor, și care îl determină, în prima instanță, ca ființă socială. Ființa umană își petrece o mare parte din viață în familie. În consecință, aici învață să stabilească numeroase relații cu ceilalți.

Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, comportamentul lor socio-moral, precum și rezultatele școlare ale copiilor.

Familia este cadrul natural în care se formează personalitatea copiilor, dar și un factor de perfecționare a personalității părinților, chiar dacă funcția esențială este asigurarea securității membrilor săi și educarea copiilor, în acest cadru aceștia dobândesc limbajul, obiceiurile și tradițiile grupului. Ei își formează personalitatea, caracterul și trec de la egoism la altruism, prin jocul imitării și identificării cu părinții. Calitatea dezvoltării copilului depinde de valorile cultivate în familie, iar coeziunea sa este un factor important în evoluția ulterioară a membrilor săi.

De aceea cercetările de specialitate atrag atenția permanent asupra nevoii de susținere a eforturilor educative ale părinților, modului de relaționare în cadrul familiei, climatului afectiv și intervenției socio-culturale.

De-a lungul anilor, s-au identificat multiple modalități și stiluri de educare și s-au formulat numeroase păreri legate de educația parentală, atât printre părinți, printre specialiști, cât și în societate, în general.

Educația parentală se adresează tuturor categoriilor de părinți, vizând activarea resurselor parentale intrinseci, mărirea competențelor și abilităților educative și nu modificarea unui comportament sau a unei structuri existente. Prin programele de educație parentală implementate în țara noastră, nu se urmărește crearea unui mit despre părintele perfect, ci se promovează imaginea realistă despre provocarea și bucuria de a fi părinte, oferind părinților posibilitatea de a se redescoperi pe ei înșiși, de a-și îmbunătăți comunicarea și a-și dezvolta abilitățile necesare îndeplinirii rolului de părinte.

În opinia *psihologului* Oana-Maria Udrea, baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții: “*Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament*”.

Educația primită în familie încă din primii ani de viață reprezintă cheia pentru adaptarea copilului în societate, felul cum acesta se va comporta în diferite situații de viață.

Bibliografie

• Vrăsmaș, E. (2008). *Intervenția socio-educatională ca sprijin pentru părinți*, Editura Aramis, București.

• *** Didactica - Revistă de comunicări științifice, (2012), nr. 27, noiembrie

*** <http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>, accesat la 14.03.20018, ora 18.45

Cei șapte ani de acasă

**Prof.inv.primar Ștefănescu Antoneta Iuliana,
Școala Gimnazială Dimitrie Anghel Cornesti, Jud.Iași**

Sintagma *Cei șapte ani de acasă* este adânc înrădăcinată în cultura poporului român fiind utilizată ca remarcă a unor situații pozitive cât și negative: spunem despre o persoană că *are cei șapte ani de acasă* versus *nu are cei șapte ani de acasă* în funcție de comportamentul și atitudinea acesteia într-un anumit context.

Dacă privim din punct de vedere cronologic, această sintagmă face referire la primii șapte ani din viața unui copil, care sunt petrecuți în cadrul familiei ce îi va modela comportamentul. Familia reprezintă primul grup social cu care un copil se identifică și ale cărui valori, credințe, obiceiuri construiesc personalitatea și caracterul viitorului adult. Părinții reprezintă persoanele din imediata apropiere a acestuia iar copilul le percepe ca modele de comportament: va reproduce tot ce aude, tot ce vede și tot ce simte în relațiile cu părinții, dintre părinți și dintre părinți și frați ai acestuia.

Raționamentul moral al copilului parcurge mai multe etape (cf.stadialității morale a lui L. Kohlberg) iar perioada de preșcolaritate pune bazele acelor mecanisme psihice care îl ajută pe copil să distingă între bine și rău, cuminte/obraznic, adevăr și minciună, dreptate/nedreptate. Dacă la început copilul va imita comportamentele pozitive ale familiei pentru a evita pedeapsa, muștrarea din partea părinților, mai târziu va observa beneficiile aduse de acestea: lauda părinților și aprecierea celor din jur: prieteni, colegi, educator.

Așadar, în perioada aceasta părinții construiesc bazele conduitei morale a copiilor de aceea este important ca ei să fie un exemplu bun de urmat prin comportament, gesturi, atitudini, stări emoționale. Dacă un copil va avea acasă doi părinți echilibrați din toate punctele de vedere (civilizați, cinstiți, educați, manierați, politicoși, iubitori de frumos, ecologiști etc) dezvoltarea și integrarea socială a acestuia se va realiza fără eșecuri. Viitorul adult va interacționa cu ușurință în cadrul oricărui alt grup social pe parcursul vieții sale: la școală, la serviciu, în societate. Va deveni el însuși un promotor al comportamentelor sociale dezirabile, cu o conștiință morală sănătoasă, atitudine politicoasă, putere de empatie.

Mai mult decât atât, dacă un copil va crește lângă părinți generoși, care dăruiesc sau care reciclează, adultul de mâine va face acte de caritate și va lupta împotriva discriminării, va căuta soluții de diminuare a încălzirii globale și va conserva natura. Pe scurt, va fi capabil să rezolve probleme ale lumii contemporane și va asigura astfel evoluția pozitivă și sănătoasă a speciei umane.

Bibliografie

Psihologie școlară, Cosmovici A., Iacob L., ed.Polirom, 2008

ȘCOALA ȘI FAMILIA – PARTENERI ÎN EDUCAREA COPILULUI

Prof. STOICA Aurelia, Colegiul Național “Gheorghe Șincai”, București

În educarea copilului părinții, educatorii, școala și societatea în general sunt mijloacele cele mai importante. Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, suportul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților obiective, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psiho-pedagogică, experiența.

Fără îndoială că dezvoltarea intelectuală și conturarea personalității este un proces de lungă durată, care începe de la naștere și continuă până la adolescență. Dar la vârsta mică se pun bazele (fundamentul) acestui lung proces de formare intelectuală și de definire a caracterului.

Dezvoltarea intelectuală și maturizarea comportamentului depind, atât de moștenirea genetică, cât și de mediul în care trăiește copilul.

Mediul de familie poate să exercite o influență pozitivă sau negativă care să persiste tot restul vieții. Factorii care au o influență negativă asupra dezvoltării copilului pot fi: alimentația insuficientă sau dezechilibrată, îmbolnăvirile repetate, somnul insuficient, lipsa stimulării intelectuale, lipsa afecțiunii, a exprimării, etc.

Este adevărat ca nu prea mai există “cei 7 ani de acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: *normele de conduită se învață din familie*. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea individului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitățile umane. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul.

Un alt factor care contribuie la educarea copiilor este *familia*. Familia exercită o influență deosebită asupra copiilor. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, ș.a. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei pentru acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele

acestui. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de acasă". Un elev fara "cei 7 ani de acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia acestuia..

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

Bibliografie:

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Familia și cei șapte ani de acasă

Prof.înv. primar Suciuc Cecilia
Liceul Teoretic „Samuil Micu” Sărmașu

Necesitatea educării tinerei generații, obligă atât școala cât și societatea și familia să conlucreze pentru achiziționarea unor cunoștințe, priceperi și deprinderi elementare pentru copiii noștri. Alături de aceste cunoștințe, priceperi și deprinderi un rol foarte important îl are și comportamentul civilizat, respectuos față de toți semenii societății.

„Cei 7 ani de acasă” au devenit o dată cu introducerea clasei pregătitoare „cei 6 ani de acasă”. Acești ani petrecuți în familie și în ciclul preșcolar mai ales și-au pierdut din consistența pe care o aveau acum câteva decenii. Părinții plecați în străinătate, dar și cei cu un program foarte încărcat la servicii, au lăsat problemele și educația copiilor lor în grija bunicilor în special, a rudelor sau vecinilor și în cele din urmă, școlii.

Familia reprezintă mediul socio-cultural în care copilul se naște, crește și se dezvoltă. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea cu succes a acestora, mai ales a valorilor moral-spirituale. Așa cum Biserica ne transmite sfânta tradiție, așa și familia trebuie să împărtășească copiilor propria tradiție familială, să-și cunoască strămoșii, bunicii și rudele așa cum au trăit fiecare la timpul său. Din acestea își vor trage seva și o vor împărtăși la rândul lor generațiilor viitoare.

Copilul, mai ales la vârste fragede învață prin imitație. Dacă în familie mama și tata au un comportament civilizat, de respect reciproc și copilul va avea un comportament bun. Prin imitație și practică, copilul deprinde ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

Câteva reguli simple de conduită le învață de mici și anume:

- să salute;
- să nu fie agresiv;
- să asculte când cineva vorbește;
- să spună mereu adevărul;
- să-i respecte pe cei din jurul său;
- să nu vorbească cu mâncarea în gură;
- să-și pastreze o igienă corporală riguroasă.

O bună educație cere și cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise ale societății: trebuie să spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere” în diferite împrejurări, să-i ajutăm pe cei în vârstă, să respectăm rândul la medic, la magazin, în instituții publice, să nu vorbim cu voce tare pentru a ieși în evidență, să respectăm valorile și credințele celor care nu au aceeași religie sau confesiune cu a noastră. Aceste reguli trebuie respectate și de către adulți, nu numai de copii.

Părinții trebuie să stabilească reguli realiste și să-i explice copilului și consecințele nerespectării acestor reguli. Chiar și în timpul jocurilor din familie, părinții trebuie să fie parteneri loiali pentru copiii lor, prin jocuri copiii asimilând mai ușor regulile și normele etice.

Conform ideilor formulate de psihologul Robert Gagné, un rol important în a determina copilul să ducă la îndeplinire o sarcină este informarea acestuia, încă de la început, cu privire la toate etapele activității pe care o va desfășura și la rezultatul pe care va trebui să îl obțină. Odată transmise copilului, obiectivele „creează un set care este << purtat în minte >> pe toată durata învățării și care îi permite să respingă stimuli străini și neadecvați”

În orice învățare este importantă și recompensa. S-a dovedit faptul că oferirea de recompense, încurajează mai mult învățarea, schimbarea unor comportamente, decât oferirea de pedepse sau admonestarea. Fiecare efort al copilului trebuie apreciat pozitiv.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” Cei șapte ani de acasă ar trebui să însemne mai multă comunicare între copil și părinte.

Familia este grupul cel mai important din toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Cercetările care vin din psihanaliză, psihologie socială și sociologie susțin că familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Sunt importanți cei șapte ani de acasă, atâta timp cât sunt petrecuți în familia care respectă cinstea, adevărul și respectul față de semenii lor.

În cartea „Copiii învață ceea ce trăiesc”, Dorothy Law Nolte în poemul cu același nume surprinde o minunată descriere a ceea ce învață copiii în familie.

„Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;
Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;
Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;
Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;
Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;
Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;
Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;
Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;
Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;
Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;
Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;
Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;
Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.”

Bibliografie:

Dr. Curry, Augusto, *Părinți străluciți, profesori fascinați*, 2007, Editura For You
Gagné, Robert, *Condițiile învățării*, 1975, Editura Didactică și Pedagogică
Nolte, Dorothy Law, Harris Rachel, *Copiii învață ceea ce trăiesc*, 2008, Editura Humanitas
www.desprecopii.com
www.depozituldeidei.blogspot.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. TĂMAȘ IOAN MARIN

Scoala Gimnazială Mihail Sadoveanu Baia Mare

„Cei 7 ani de acasă”, ca expresie asimilează totalitatea normelor de conduită ce se învață în familie. Făcând excepție de la realitatea actuală, nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece majoritatea copiilor sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la cele mai fragede vârste, rămâne ideea de bază a acestei expresii, și anume că „normele de conduită se învață din familie”.

Familia, oferă un mediu propice în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca preșcolarul/elevul, adolescentul, tânărul/studentul și adultul de mâine să-și acumuleze în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm.

Pornind de la principiul generalizării se pot creiona principalele ingrediente care concură la formarea un copil „bine crescut”:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în oră, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea corectă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celeia care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Este bine de înțeles că realitatea presupune încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori și devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. Alin Uifalean

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GH. SINCAI”, FLORESTI
JUD. CLUJ

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent , au devenit “ cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se :

“Ce copil politicoș! Se vede că are **cei șapte ani** de-acasă!”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuiri lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “**cei șapte ani de-acasă**”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață.

Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE- ACASĂ”

Prof. Înv. Primar Amelia Uifalean
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GH. SINCAI”, FLORESTI
JUD. CLUJ

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine).

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică,

muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Parteneriatul grădiniță – familie, cheia spre succes

Prof. Ulici Sanda
Grădinița cu P.P. Nr. 54 Oradea

Înainte de a învăța să descifreze tainele misterioase ale literelor, sau, înainte de a dezlega enigma lui ”unu plus unu” cu toții frecventăm o altă școală...și aceasta este școala de acasă.

Înainte de a reuși să pătrundem tainele care ne explică ”ce este viața”, noi pur și simplu o trăim așa cum o deprindem din familie. Primele lecții pe care le primim la o vârstă încă foarte fragedă se imprimă adânc în sufletele și conștiințele noastre și indiferent de dimensiunea timpului sau a spațiului care ne separă de ele, rămân acolo ca un punct de referință spre care privim ori de câte ori ochiul lăuntric al ființei noastre caută răspunsuri.

Este familia ”o școală a vieții” sau este familia ”înscrisă într-o școală a vieții”? Cred că de fapt ambele formulări sunt corecte. Cred că este câte puțin din amândouă.... Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor care determină evoluția individului. Încorporând copilul într-un mediu socio-cultural propriu, familia își propune și în același timp îi impune acestuia un anumit model de ființă umană.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism; componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății. Tot aici copilul începe să se cunoască pe sine și să se definească.

În procesul educativ, părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază de cea anterioară dar și de următoarea. Procesul de dezvoltare devine astfel o transformare calitativă pe măsură ce copilul crește.

Comportamentul copilului, bunele deprinderi formate în familie se consolidează ulterior în grădiniță dar și invers, pentru că una din condițiile fundamentale ale formării personalității complexe a copilului este asigurarea unui sistem unitar de cerințe în ceea ce privește instruirea și educarea lui, sistem care este important să fie respectat atât în grădiniță cât și în familie.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli, cei din urmă fiind chemați să șlefuiască, să modeleze, să completeze educația din familie.

Se impune de aici necesitatea unei colaborări între cei doi factori educaționali prin realizarea unui parteneriat eficient grădiniță-familie, iar beneficiarul cu siguranță, trebuie să fie în primul rând copilul. Obiectivul fundamental al acestui parteneriat ar trebui să fie antrenarea părinților în cunoașterea activității din grădiniță și a cunoașterii propriilor copii în vederea aplicării strategiilor potrivite de educație.

Din acest obiectiv derivă obiectivele specifice care privește:

a. activitatea educatoarelor:

- să informeze familia în legătură cu valorile promovate de către unitatea de învățământ;
- să primească informații de la părinți referitoare la dezvoltarea copilului în perioada antepreșcolară;
- să implice familia în planificarea programului copiilor
- să implice antreneze părinții în organizarea unor momente festive desfășurate în unitate,
- să invite părinții să participe la diverse activități și acțiuni în grădiniță;

b. activitatea părinților:

- să informeze educatoarele despre atitudinile și comportamentele copilului în familie;
- să asigure copiilor condițiile necesare dezvoltării lor psiho-fizice;
- să se implice nemijlocit în activitățile desfășurate la nivel de unitate sau de grupă;

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

Ecaterina Adina Vărășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
Ecaterina Adina Vărășmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitate, 1999;
Gheorghe Bunescu, Democratizarea educației și educația părinților, www.1educat.ro;
Stern, H.H., Educația părinților în lume, București, Editura Didactica și Pedagogica, 1972.

Dimensiunile educației în spațiul familial

Prof.înv.primar ELENA UNGUREANU
COLEGIUL NAȚIONAL DE ARTĂ „GEORGE APOSTU”
BACĂU

Familia are un rol însemnat privind achizițiile copilului în plan social, afectiv și cultural.

În plan social, familia oferă, prin compoziția sa variată (sex, vârstă, generații), ca și prin structura relațională, un mediu social *sui generis*, care prilejuiește copilului experiențe sociale, relaționale semnificative sub raport formativ. Familia nu trebuie să-l ferească pe copil de influențele sociale ci, dimpotrivă, să-i faciliteze contactele sociale într-o manieră progresivă, în raport cu formarea capacităților de autonomie comportamentală. Astfel, prin intermediul familiei, copilul va participa la viața socială încă înainte de a avea conștiința acestui fapt.

Ca **mediu afectiv**, familia are un rol esențial. Ea este o „școală a sentimentelor”, prilejuind copilului diverse trăiri și experiențe afective. Aici învață să iubească și să fie iubit, să realizeze acomodări și adaptări afective; aici se confruntă cu stări de frustrare sau de gelozie și dobândește treptat controlul asupra propriilor stări afective. Toate acestea constituie ceea ce specialiștii au numit o formă de „cunoaștere emoțională”, care asigură evoluția normală a copilului.

În plan cultural, familia asigură achiziționarea de către copil a limbajului, ca mijloc fundamental de comunicare umană și a unui ansamblu de cunoștințe elementare despre diverse aspecte ale mediului înconjurător. Se pun în acest fel bazele conturării concepției despre lume a copilului.

Educația sentimentelor. Nu întotdeauna părinții obișnuiesc să dea copiilor o educație asemănătoare aceleia pe care au primit-o la rândul lor; uneori chiar se situează pe poziții contrare, dar, în fond, faptul exprimă o dependență de propriile lor experiențe din copilărie. Astfel, părinți ce în copilărie au cunoscut o severitate excesivă, privațiuni sau neglijare totală au tendința de a-și răsfăța copilul sau copiii și, chiar cu prețul unor mari sacrificii, să le ofere mai mult decât este necesar unei dezvoltări normale, uitând să le imprime și acel atât de necesar „simț al măsurii” în toate.

În general, se recunoaște faptul că într-o familie mama reprezintă prin excelență afectul, iar tatăl autoritatea. Această distincție nu poate fi absolutizată, căci afecțiunea pe care mama o dă copilului nu exclude autoritatea, după cum severitatea mai accentuată a tatălui nu semnifică absența afecțiunii. Problema care apare este cea de echilibru, prin care să se asigure copilului un mediu securizant, favorabil dezvoltării sale armonioase.

Copilul este dotat cu o sensibilitate deosebită, el percepe ca un sismograf reacțiile părinților. În cadrul familiei copilul își investește resursele sale emoționale și învață treptat, prin contactul cu ceilalți membri ai constelației familiale să se controleze, exersând treptat întreaga gamă a sentimentelor. Încorporând copilul într-un anumit cadru socio-cultural propriu, familia își propune și îi impune copilului căile de realizare a naturii sale umane. Și aceasta o face prin introducerea sa în viața de zi cu zi, prin contactul cu obiectele și oamenii, prin inițierea în nenumărate activități și formarea unor deprinderi, ajutându-l să descopere noțiuni și să respecte norme, ca și prin oferirea unor modele umane pe care le va urma sau de care va încerca să se distanțeze, devenind personalitate autonomă. Familia nu este deci numai un adăpost, ci este, mai ales, o bază de plecare. Pentru a-și îndeplini acest rol, familia trebuie să fie deschisă lumii, oferind copilului posibilitatea de a pătrunde în această lume. Contactul acesta are loc prin intermediul părinților. Este adevărat că dificultățile vieții scad uneori disponibilitățile părintelui de a se întreține cu copiii, dar, trecând peste oboseala și preocupările zilnice, adevărații părinți trebuie să-și găsească timp să comunice cu copiii, să le răspundă la întrebări, să-i antreneze în lucruri utile, să-și organizeze împreună timpul liber etc.

Atitudinea părinților față de copii trebuie să se modeleze în raport cu vârsta acestora și temperamentul lor, de la dragoste, protecție, acceptare și îndrumare către cooperare, angajare reciprocă și recunoașterea independenței.

Bibliografie:

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., 1991, Familia de la A la Z, Editura Științifică, București, p. 154
2. Vrăsmas, E., 1999, Educația copilului preșcolar. Elemente de pedagogie la vârstele timpurii, Editura Pro Humanitas, București, p. 90-93
3. Mitrofan, I., Mitrofan, N. (1991) Familia de la A la Z, (Editura Științifică, București)
4. Vrasmas, E. (1999) Educația copilului preșcolar. Elemente de pedagogie la vârstele timpurii (Editura Pro Humanitas, București)

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. URSUȚU NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BOGDĂNEȘTI
JUD. SUCEAVA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

"Cei șapte ani de acasă!"

Prof. RODICA URUCU

**„A fii mamă înseamnă miracolul dintre tine și copilul tău.....
E o competiție cu tine însăși de a fi în fiecare zi un părinte mai bun!!!"**

Trecând peste realitatea că nu prea mai există *cei 7 ani de-acasă*, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școala, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Responsabilitatea aruncată pe umerii părinților?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „**bună creștere**” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc *cei 7 ani de acasă*.

"Dar educația primită în *cei 7 de acasă* depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului",

Dragostea părinților?

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. **"Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament"**, subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum **copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice"**.

Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Bineînțeles că: toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

„CEI SAPTE ANI DE ACASA...”

Prof.inv.presc.:Vadana Daniela
Sc.Gimnaziala „I.I.Mironescu” Tazlau – Gradinita cu P.N. Tazlau - Neamt

Mediul in care copilul se dezvolta psihic si fizic in primii sapte ani de viata se imprima si se depoziteaza in interiorul acestuia ca o conditie de baza care il va defini ca om pentru tot restul vietii.Cu alte cuvinte, primii sapte ani de viata pot fi numiti drept o „carte de vizita” sau un album ale carui file vor fi mereu rasfoite. Cei sapte ani vor fi decisive in modul de integrare a copilului in societate, in modul de insusire a valorilor moral civice

Daca mediul de viata al primilor sapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Iar daca mediul de viata al primilor sapte ani e caracterizat prin calmitate, rabdare,intelegere, copilul se va putea adapta usor in orice grup social.

In prima parte a celor sapte ani, copiii tind sa imite tot ceea ce vad in jur, astfel orice activitate a parintilor sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influenta si o consecinta totodata. Parintii trebuie sa stie ca sunt precum o oglinda in fata copiilor lor,astfel stilurile parentale se reflecta in comportamentul copiilor lor.Parintii trebuie sa fie responsabili, sa constientizeze ca in fond sunt niste educatori.

In cea de-a doua parte a celor sapte ani, copilul incepe sa dea dovada de independenta, sa-si dezvolte autonomia prin diverse reactii, unele mai bune, altele mai putin bune. De exemplu: atragerea atentiei prin opozitie, negativism, contrazicere, imitare adulti prin comportament etc. Este de datoria parintilor sa managerieze aceste situatii, astfel incat copilul sa preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoana unica, independenta, functionala.

Educatia nu presupune o cursa in a vedea cat de repede scrie, citeste sau socoteste copilul. Primii sapte ani nu ar trebui dedicate scrisului si scolitului, cum pentru multi parinti aceste lucruri par obligatorii.Mai degraba, acesti sapte ani ar trebui dedicate insusirii unor norme, reguli de comportament, formarii unor deprinderi esentiale in demersul viitor al copilului.

Primele deprinderi de formare a personalitatii copilului in familie constituie suportul dezvoltarii ulterioare. Totodata, in familie se dobandesc primele experiente de cunoastere si experiente de viata. Familia este prima care contribuie la insusirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esentiale pentru parcursul educativ al copilului din gradinita. Climatul psihosocial , relatiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezinta factori determinanti in dezvoltarea psihofizica a copilului. La gradinita, copilul va avea un bagaj bine definit pe care va construi mai departe si va adauga alte si alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al gradinitei.

„Generatia actuala de parinti a vrut cumva sa compenseze lipsurile copilarii lor si au incercat sa dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucarii, haine, plimbari, scoli, televizoar si calculator. Altii le-au umplut timpul copiilor cu activitati educative ca invatarea limbilor straine, informatica, muzica. Intentia este excelenta, insa parintii nu au inteles ca televizorul, jucariile cumparate,internetul si excesul de activitati blocheaza copilaria, in care copilul are nevoie sa inventeze, sa infrunte riscuri, sa sufere deceptii, sa aiba timp de joaca si sa se bucure de viata.” („Parinti straluciti, profesori fascinanti” Dr.Augusto Cury)

Dr.Augusto Cury ne spune ca in ziua de azi nu ajunge sa fim parinti buni, ci trebuie sa devenim parinti inteligenti. Pentru aceasta ne vorbeste despre sapte deprinderi ale „parintilor buni” care trebuie transformate ele de catre „parintii inteligenti”,:

- Parintii buni dau cadouri , parintii inteligenti daruiesc propria lor fiinta;
- Parintii buni alimenteaza corpul, parintii inteligenti alimenteaza personalitatea;
- Parintii buni corecteaza greselile, parintii inteligenti isi invata copii cum sa gandeasca;
- Parintii buni isi pregatesc copiii pentru aplauze, parintii inteligenti isi pregatesc copiii pentru esecuri;

- Parintii buni vorbesc, parintii inteligenti dialogheaza ca niste prieteni;

- Parintii buni dau informatii, parintii inteligenti povestesc istorioare;

PARINTII INTELIGENTI ISI STIMULEAZA COPIII SA-SI INVINGA TEMERILE SI SA AIBA ATITUDINI BLANDE;

- Parintii buni ofera oportunitati, parintii inteligenti nu renunta niciodata;

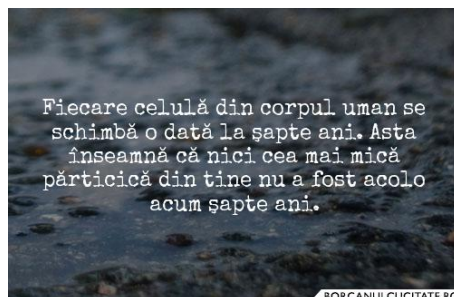
Daca ar fi sa privim in sens chronologic al dezvoltarii copilului, mediul familial are un rol essential in educatia copilului: este locul in care are loc experienta esentiala de viata, socializare si de cultura a copilului. Toate achizitiile pe care le dobandeste copilul in toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interactiunile pe care acesta le are cu mediul in care traieste primii ani din viata.

Expresia „Cei sapte ani de acasa” defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani din viata. Aceasta perioada de timp este considerate „culmea achizitiilor”, este considerate una din perioadele de intense dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

In concluzie, precizez importanta celor sapte ani de acasa prin faptul ca acestia sunt punctul de plecare in educarea corecta a copilului si „cartea de vizita” care il va insoti pentru tot restul vietii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Autor: Prof. în învăț. preșcolar Vajna Ágnes-Rozália

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Ce faci și ce nu faci

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Ține minte aceste sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una doua lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", spune-i: "Nu este politicos să ragai la masa, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zbiară prin casă, nu-i spune: "Încetează cu țipetele în casă", ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: "Te rog, nu mai ridică vocea în casă".

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vars când văd chestia asta verde", tu corectează-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

- Fii înțelegătoare și acceptă-i greșelile. Aminteste-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, daramite ei...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare.

- Fii consecventă. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul? ”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Cei 7 ani de acasă
Școlar de la 5 ani
- Scrisoare deshisă către părinți –

-

Prof.înv.primar Alina-Maria Vâlcu
Școala Gimnazială Nr. 39 Nicolae Tonitza Constanța

Se vorbește despre o posibilă restructurare a timpului: pare că timpul a început să "fugă" în adevăr. Toate se derulează mai repede, toate se schimbă mai repede. Sau vrem să facem mai multe deodată și uităm să întrebăm timpul: "Hei, partener, ce părere ai?" Nu l-am întrebat nici când am decis să ne aducem copii la școală de la 5 ani. Iar el, Timpul, ne pedepsește în felul său.

Este adevărat, uneori nu este decizia noastră, este un sistem care se schimbă și căruia trebuie să ne supunem. Alteori este chiar decizia noastră: credem că avem un copil pregătit pentru a se supune rigorilor sistemului școlar primar doar pentru că știe să ne dea răspunsuri la care nu ne așteptăm, pe care noi nu le-am gândi astfel. Uităm că și copiii sunt supuși evoluției tehnice, că iau contact cu informația mai repede decât am făcut-o noi la vârsta lor. Așteptăm de la ei să manifeste reacțiile din vremea copilăriei noastre, de aceea ni se pare că sunt mai evoluți decât am fost noi...mai "deștepți". Ca urmare, considerăm că a-l introduce pe copilul isteț în clasa pregătitoare de la 5 ani este o normalitate.

Ei, bine, dragi părinți, nu este! Normal este copilul să "copilărească" până la 7 ani. De aceea, vârsta potrivită pentru includerea în colectivitatea școlară este cea de 6 ani. La clasa pregătitoare (de ce s-o numi astfel?) face contact lent cu rigorile școlii, iar în clasa I va fi pregătit să ia în piept regulile, sistemul și pretențiile studiului.

Experiența a confirmat intuiția: copiii împinși forțat înainte de maturizarea emoțională sunt, cel puțin în primele două niveluri (clasa pregătitoare și clasa I) neadaptați sistemului. Sunt copii cu momente de nervozitate, cu momente de detașare maximă, cu momente de întristare. Sunt și excepții? Da, sunt și excepții, desigur! Dar majoritatea copiilor au nevoie de acel an în plus de copilărie. Chiar și cei mai performanți copii, aceia care au "rezultate școlare deosebite", chiar și ei s-ar fi manifestat și mai bine dacă ar fi fost lăsați încă un an să se joace de-a viața. Nu degeaba se vorbește de atât de mulți ani despre "cei 7 ani de acasă".

Aceia sunt anii în care copilul este pregătit pentru a da piept cu lumea independent, îndrăzneț, curajos. Este perioada în care copilul este "puiul mamei", în care învață "jocul de-a viața" pentru a-și asuma, apoi, responsabil, propriul rol. Înțeleg: în vremea agitației contemporane este greu ca un părinte să își găsească timp pentru a explica atâtea lucruri copilului său. De aceea, își dorește ca școala să suplimenteze rolul său. Dar școala nu va fi decât un "părinte adoptiv": oricât l-ar iubi, oricât i-ar oferi, nu va putea anula durerea respingerii propriilor părinți. Iar această durere se va manifesta într-un fel sau altul. Va fi blândă și tăcută, ca o ciută hăitută de lupi, iar tăcerea ei se va numi inhibiție și va putea fi pentru toată viața. Sau va fi îndrăzneată și răzbunătoare, ca a unui arici, atacat de șarpe, iar răzbunarea lui va fi la fel de lungă precum viața, uneori.

Ca părinți, dorim copiii noștri să învețe la școală noțiunile de bază, dar să facă și performanță. Mai vrem ca ei să știe de la școală cum să se comporte în societate. Uităm însă că în școală copilul stă 4-5 ore, iar restul timpului îl petrece în afara școlii, de preferat, în familie. Și uităm că noi, părinții, suntem primele oglinzi ale copilului: el se vede pe sine în noi și abia apoi se vede pe sine în sine. Totodată, noi, părinții, ne oglimdim în copiii noștri, uitând că oglinda vieții nu are decât o față reflectorizantă. Din partea noastră de oglindă se vede copilul așa cum este și așa cum l-am îndrumat noi să fie. Din partea noastră copilul se vede așa cum este, nu așa cum am vrea să fie. Uneori, când oglinda se aburește, din prea multe emoții, să nu uităm să apelăm la pielea de căprioară, acea bucată de realitate care, cu blândețe și fermitate, ne va ajuta să alungăm aburul orgoliului și al neîmplinirii noastre.

Genialul Albert Einstein afirma: "Toți suntem genii. Însă dacă judecăm un pește după abilitatea sa de a se urca în copaci, el va trăi toată viața cu impresia că nu este deștept." Părintele are datoria și nevoia de a se așeza la masa negocierilor cu școala pentru a găsi drumul pe care o va apuca puiul său. Să descopere dacă puiul său vine din ape, din aer sau de pe pământ, dacă înoată, merge, sare sau se cațără cel mai bine. Dar pentru a reuși, părintele trebuie deja să se asigure, până la momentul scrierii cu litere de mână că puiul său se simte bine în mediul din care face parte.

De fapt educația, cei ”7 ani de acasă”, la atât de puțin se rezumă: copilul se simte bine în mediul său. Altfel, copilul va fi cel caracterizat ca fiind ”neascultător”, ”violent”, ”timorat”, ”retras” ș.a.m.d. Nu, școala nu trebuie să-i facă pe toți copiii buni cățărători, nici buni înotători, școala trebuie să-i conducă spre propria pistă de evoluție. Dar pentru ca școala să reușească are nevoie de sprijinul familiei. Școala construiește împreună cu familia și cu micul pui, iar această treime trebuie să fie în echilibru, ca în construcția unui zid.

Pentru ca mortarul să susțină bine o clădire este nevoie de trei elemente: nisip, apă și ciment. Toți copiii ajunși la mare au construit castele de nisip; dacă au ajutor de la părinți, castelul este chiar frumos, puternic, rezistent...până la primul val. Apa, atât de necesară, poate deveni periculoasă dacă este în exces. Oricât va încerca un element să ia locul celuilalt, nu va face decât să dezechilibreze amestecul. Construcția nu se va ridica sau nu va avea rezistență, chiar dacă se va înălța.

Părinți, haideți să construim împreună piste de decolare pentru puii dumneavoastră: piste pe care să pornească, antrenați, spre zborul lor independent și puternic!

Și nu uitați: copilul este reflexia propriei familii, dar și împlinirea ei.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN FORMAREA VIITORULUI ADULT

Prof. înv. Primar: VALEA ANICA
Șc. Gimnazială-Iernut, jud.Mureș

**„Cu haina celor șapte ani de-acasă
Să-ți faci prezența mai frumoasă...
Tu prin gândire și prin faptă,
Ai grijă s-o păstrezi curată!” (Constantin Iordache)**

Educația este o acțiune la care își dau concursul familia, grădinița, școala, întreaga societate, iar cooperarea acestor actori apare logică, stringentă. Ea este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Acesta este motivul principal pentru care cei doi factori au datoria de a cunoaște obligațiile celuilalt, de a se sprijini reciproc.

Familia ca celulă socială este cea căreia îi aparține la început copilul, apoi cea care îl întovărășește permanent și cu influențe constante în întreaga sa existență școlară și postșcolară. Fundamentarea personalității copilului se realizează în mare măsură în sânul familiei, care reprezintă deopotrivă „universul” afectiv, social și cultural al *viitorului adult*. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic. Ca prim factor educativ, familia ar trebui să ofere copilului cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), ea este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Cunoscuta expresie „*a avea cei șapte ani de-acasă*”, evidențiază contribuția familiei în formarea deprinderilor de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, stăpânire de sine, grija față de unele lucruri încredințate, școala fiind cea care va continua să cizeleze, să întărească și să dezvolte toate aceste comportamente.

Cei 7 ani de acasă- reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța sa scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală, ea se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Factorii cheie în educația primită în cei șapte ani de acasă sunt- relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă, unii specialiști au afirmat că, în dezvoltarea caracterului copiilor este foarte importantă perioada de până la 4-5 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitați, nonconformiști, cauza fiind educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor. Părinții plecați la muncă în străinătate și nu numai, își lasă copilul în grija bunicilor sau chiar a unei bone, astfel, educația își pierde adevăratul ei sens, de foarte multe ori copilul profitând de indulgența și dragostea bunicilor, devin foarte răsfățați și refuză învățarea și aplicarea unor reguli de comportament corect și civilizate. Chiar dacă unii consideră că în prezent societatea nu mai acordă suficientă atenție regulilor de bună purtare pe care trebuie să le transmită copiilor, unii analiști susțin că în orice colț de lume, regulile par să fie aceleași, permițând individului să fie apreciat prin cei „șapte ani de acasă”. În prezent s-a ajuns la un model mai democratic și mai permisiv, bazat pe un gen de complicitate cu mofturile și pretențiile celor mici, dar aceasta nu înseamnă că nu mai trebuie să îi învățăm să folosească reguli de comportament față de cel de alături într-un mod civilizate și decent. Bunele maniere trebuie aplicate încă de la vârsta la care copilul începe să vorbească, pentru că la această vârstă copilul este foarte receptiv; a-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele

precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea anterioară, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Din experiența pe care am acumulat-o la catedră, am constatat că, într-adevăr, copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în viața copilului, de modul în care își fac timp pentru copilul lor, de interesul său în procesul de învățare. Atât părinții cât și noi, cadrele didactice, trebuie să conștientizăm faptul că suntem adevărate modele pentru copii, că ei ne vor imita îndeaproape, că ei vor încerca să facă ceea ce văd în jurul lor. Părinții trebuie să știe și să accepte faptul că ei sunt cei mai importanți profesori ai copilului pe tot parcursul vieții, dar mai ales în primii ani de viață, influențând formarea și educarea lui.

În concluzie, activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers, – activitatea de la școală este o continuare a activității de acasă. Familia trebuie să fie prima școală, iar școala –prima familie pentru toți copiii.

Bibliografie:

1. Coifu, Carmen –*Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, București, 1998;
2. Nicola, Ioan- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000;
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
4. www.copilul.ro

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Profesor pentru învățământul primar: Vameșu Sidonia Claudia

În orice societate, familia este celula în care copilul se naște, crește și se formează. Familia este unicul grup social, unde relațiile create între membri reușesc să constituie pentru copil, creuzetul de valori, sentimente și atitudini morale pe care mai târziu, dezvoltându-se, să le aplice în comunitate.

Știința sociologică prezintă familia ca pe un grup de persoane legate prin relații de rudenie, ai cărei adulți își asumă responsabilitatea pentru creșterea și educarea copiilor. Familia, singură, nu poate face totul în privința devenirii copilului ca persoană deplin formată, capabilă și responsabilă pentru a răspunde cerințelor unei societăți în continuă evoluție culturală, spirituală și informațională. De aceea, pentru copil, familia este în măsură doar într-o primă etapă să răspundă, nevoilor de educare și formare, acest rol fiind completat și de alte instituții cu rol educativ, grădinița, școala, mai ales după vârsta de trei ani.

În această etapă inițială, pe care copilul o petrece în sânul familiei, acesta trebuie să învețe regulile unui comportament capabil să contribuie la „binele”, său și al familiei, cum mai târziu va putea răspunde, în același sens, pentru binele societății. Copilul e pus să se confrunte cu rigori ale vieții cotidiene, care vor spori, odată cu trecerea timpului și progresul formării sale.

Maria Montessori a observat cum, încă de la naștere, copilul prezintă elemente ale unei vieți psihice: „Primii doi ani de viață sunt cei mai importanți. Observarea a demonstrat faptul că cei mici sunt înzestrați cu puteri psihice speciale și a trasat noi căi de a le evidenția prin educația în colaborare cu natura.” (Maria Montessori) În primii ani de viață copilul trece prin mari transformări fizice și psihice. Specific acestei vârste este mintea „absorbantă”, permițându-le copiilor adaptarea la mediul în care trăiesc. Copiii absorb necondiționat, fără prejudecăți și fără deosebiri între bine și rău : imagini, ritualuri și comportamente, limbaj, gusturi și valori. De aceea, în acești ani, este nevoie ca familia, dar nu numai, să acorde o atenție deosebită informației transmise și modului în care o face.

Mediul de acasă îți pune amprenta asupra dezvoltării fizice și psihice și mai ales asupra dezvoltării cerebrale. De aceea e nevoie de un mediu armonios în familie, dar și de suficientă interacțiune cu natura. Copiii mici (0-3 ani) descoperă lumea prin *explorarea* senzorială – ating, privesc, ascultă, gustă, reconstruiesc în mintea lor utilizându-și toate simțurile. Copilul va dori să exerseze doar o anumită abilitate și o va repeta până o va învăța trecând apoi mai departe la un alt aspect. Exercițiile de viață practică, sub supravegherea familiei, pot oferi din belșug oportunități: să ducă jucăriile la locul lor, să aducă un obiect solicitat, sau mai multe într-o ordine stabilită, să folosească anumite instrumente, să așeze hăinuțele pe uscător, să pregătească o salată de fructe, să ștergă praful ș.a. Această *muncă* a copilului, activitate care implică atât mintea, simțurile, cât și corpul îl face pe copil *să fie mulțumit*, mai calm și *din ce în ce mai implicat* în mediul și în viața sa.

Viața în familie reprezintă pentru *copil o primă școală a emoțiilor*. Aici învață cum să-și aleagă reacțiile sale în relația cu ceilalți, cum să-și exprime dorințele, temerile, speranțele, cum să gândească, cum să evite pericole sau să folosească informații. Familia este cea care îl pregătește pe copil pentru viața în afara familiei, în societate, deprinzându-l pe copil cu simțul ordinii, al respectului, al voinței și în același timp al libertății, al demnității. Copilul *absoarbe* din mediul familial impresii și conduite, formându-și-le pe ale sale: ei vor face, vor crede sau vor vorbi precum părinții, imitând comportamente. De aceea este important, pentru noi toți, ca membrii familiilor să primească informații, să fie consiliați dacă este nevoie, pentru o conștientizare dar și pentru sprijin în educarea copiilor.

Este de preferat ca în familie să fie evitate, cât se poate, erori care să genereze deviații comportamentale. Lacunele relaționale, fluctuațiile sentimentale dintre părinți induc copiilor comportamente identice și, pe de altă parte conduc la izolare, introvertire, insensibilitate, sensibilitate excesivă, lipsă de curaj, abandon școlar, mai târziu.

Edificiul educării copilului în familie trebuie să se construiască pe un sistem de reguli de conduită ce trebuie dezvoltat progresiv, odată cu trecerea anilor:

- Învăță-l pe copil să spună MULȚUMESC și să salute.
- Trebuie să știe să dea și să primească/ să împartă jucăriile cu ceilalți.
- Nu trebuie să se obișnuiască să doarmă în patul părinților.
- Este obligatoriu să răspundă părinților când este chemat.

- Cuvintele „TE ROG !”, trebuie învățate cât mai repede posibil.
- Mesele principale trebuie servite doar la masă și la ore stabilite.
- Regulile de igienă personală încep cu apa, săpunul dar și cu periuța de dinți de la fragedă vârstă.

- Copilul trebuie să-și cunoască obiectele personale, jucăriile dar și locul acestora.
- A țipa, aplânge în public nu trebuie să se incheie prin a i se oferi instant ceea ce vrea.
- A se îmbrăca singur nu înseamnă o pedeapsă ci o obișnuință.

Membrii familiei sunt pentru copil primele *modele de urmat* iar *Cei 7 ani de acasă* reprezintă o perioadă decisivă pentru următoarele etape din viața unui om. Este cea mai plină de evenimente, este cea mai bogată în achiziții și este generatoarea unui foarte mare volum de emoții.

Primii șapte ani în familie

Prof.înv.primar Vântu Adina Dorina
Liceul Teoretic Teiuș

„Poartă-te cu părinții tăi precum ai dori să se poarte și copiii tăi cu tine!” (Socrate)

Trăim într-o grabă suspectă. Parcă timpul se contractă și nu mai avem percepția că-l putem atinge. Suntem înconjurați de „cioburi de timp”, le călcăm în picioare, uneori ne înțepă și abia atunci mai avem câte o discuție adevărată noi cu noi, cu partenerul, cu copiii. De-a lungul timpului, viața de familie s-a schimbat, dar continuă să exercite și azi o mare influență asupra vieții private a copiilor. Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Educația în familie, *cei 7 ani de acasă*, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Când vorbim despre *cei 7 ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Cel puțin trei sferturi din timp copiii și-l petrec în familie, ceea ce sporește responsabilitatea părinților. Familia este locul privat al fiecărui individ, locul unde se simte bine cu cei dragi și pe care-l consideră intim. În familie este necesară comunicarea. Această comunicare e necesară atât între soți dar mai ales între părinți și copii. Chiar dacă lucrează ambii părinți, o discuție reală, chiar redusă ca timp, este foarte importantă pentru sănătatea relației lor și pentru echilibrul copilului. Când acesta aude și vede discuții vesele, calme, se simte în siguranță, ocrotit.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „*celor 7 ani de acasă*”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Discuțiile cu copilul trebuie să decurgă în așa fel încât aceștia să se simtă membri importanți ai „echipei”. O slabă comunicare poate crea probleme emoționale, copilul pierzându-și încrederea în adulți și retrăgându-se într-o lume a sa. Dacă părintele folosește forța pentru obținerea comportamentului dorit, comunicarea va avea grav de suferit, abuzul fiind o metodă devastatoare pentru copil. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Când spunem că un copil are „*cei șapte ani de acasă*” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și

cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Copiii nu trebuie să audă că sunt criticați față de alții deoarece se simt umiliți, frustrați și degeaba le spunem apoi toate laudele posibile.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. Pentru a avea un copil „bun” trebuie să depui o muncă susținută și mai ales nu trebuie să-ți neglijezi copilul în favoarea altor preocupări. Părinții trebuie să găsească timpul necesar pentru a comunica cu copilul și în același timp să fie buni ascultători. Dacă în trecut părinții aveau „ultimul cuvânt” astăzi situația s-a schimbat. Copiii au nevoie să fie consultați în problemele de familie, informați și să le fie ascultat punctual de vedere. Dacă adultul face o promisiune, aceasta trebuie respectată, altfel, nici ei nu și le vor respecta și încrederea scade vizibil. Cheia unei relații sănătoase între membrii unei familii este ca fiecare să-l asculte pe celălalt cu adevărat, nu de fațadă, fiecare trebuie să simtă că spusele lui sunt importante pentru ceilalți din familie, că nu este singur.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală. „*Cei 7 ani de acasă*” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. Revista dedicată cadrelor didactice *Învățământul primar*, nr.1-2/2005 (serie nouă), Editura Miniped
3. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.preșc.Varo Anna Maria
Școala Gimnazială Papiu Ilarian

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatori prin formarea lui ca adult. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Putem spune ca educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină în oameni respectoși și demni de respect la rândul lor. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Cei 7 ani de acasă

**Prof.înv.preșcolar Vasile Mihaela – Iolanda
G.P.N.GHERGHITȘTI**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La vârsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

În cei 7 ani copilul poate învăța:

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competitivitate
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

FAMILIA, PRIMUL EDUCATOR

**Prof. Vasiliu Gabriela-Loredana
Grădinița PP Nr19 Botosani**

„ Pentru fiecare familie, bijuteria cea mai de preț trebuie să fie copilul... Calitatea de om se naște din iubire, a cărei unică măsură este conștiința morală” (I. Vulcănescu)

A fi părinte înseamnă a fi totodată psiholog și educator într-un mod cu totul deosebit. Părintele este psihologul copilăriei deoarece are nevoie să înțeleagă cum funcționează mentalul copilului lor. De asemenea, părintele este primul și cel mai influent educator pe care îl va avea copilul. Lucrurile pe care le va învăța de la părinte reprezintă lecțiile cele mai importante, care depășesc ca valoare lecțiile școlare. Părintele trebuie să învețe metode de relaționare cu propriul copil specifice particularităților lui psihologice, etapei de vârstă și de dezvoltare pentru a fi capabil să-i înțeleagă pe deplin nevoile, dorințele, temerile. Indiferent de aspirațiile sociale sau financiare ale părintelui, acesta trebuie să posede capacitatea: de autodăruire (nevoile celui mic să fie pe primul plan); de sacrificiu (să-și restructureze fostele priorități de până atunci); un grad cât mai mic de egoism (pentru a înțelege marea responsabilitate pe care o deține); să accepte unicitatea și individualitatea acestei mici făpturi - copilul trebuie tratat cu respect); un grad de flexibilitate mentală necesară pentru a accepta că oricine poate greși în educația copilului, dar are datoria de a rămâne deschis la orice inițiativă de bun simț pentru a putea asigura copilului echilibrul psihic, social, spiritual și intelectual. Familia trebuie să-și facă timp pentru copilul său. Să vorbească, să se joace cu el, să-l asculte, să-i respecte dorințele (jocurile), să-i satisfacă trebuințele, să-i înțeleagă motivațiile. La vârsta preșcolară se pun bazele caracterului copilului: acum încep să se definească profilul său moral, acum i se formează atitudinea față de oameni, față de lumea înconjurătoare. De aceea, este foarte important să-i învățăm cum să-i respecte și să-i iubească pe ceilalți, în primul rând pe părinții săi.

În vederea educării copiilor, părinții, ca educatori trebuie să aibă în vedere câteva reguli: SĂ-ȚI PROTEJEZI COPILUL! Familia este cea care răspunde trebuințelor elementare ale copilului: de afecțiune și de protecție. Părinții apără copilul în fața unor agresiuni, lipsuri, duritatea mediului ambiant (frig, umezeală, frig, furtuni). Uneori însă, în viața de familie există numeroase și complexe probleme: lipsa banilor, atmosferă tensionată ce ajunge până la violență și până la situații critice generate de nivelul cultural și de educație scăzut al părinților. Toate acestea conduc la probleme de educație și dezvoltare a copiilor. În aceste situații, familia trebuie să comunice permanent cu grădinița pentru a se informa cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din grădiniță.

SĂ-ȚI IUBEȘTI COPILUL! Familia este locul unde copilul învață să fie iubit și să iubească. Părinții trebuie să se bucure de copiii lor, să-i accepte așa cum sunt, să nu-i jignească, să nu-i umilească, să nu-i descurajeze, să nu-i pedepsească pe nedrept, să nu-i lipsească de încredere. Dacă se simte iubit copilul trăiește sentimentul de siguranță, de protecție, se simte membru al familiei, și se integrează în normele și regulile grupului. Sentimentul de siguranță dă copilului încrederea de a avea inițiative proprii și de a acționa conform lor. *În cursul raporturilor interpersonale se cultivă afectivitatea.* Sentimentele se învață. Pe cine iubește copilul? Pe cei apropiați, în special pe mama. Dragostea, atașamentul și comportamentul față de mamă trebuie formate. De cele mai multe ori atitudinile greșite ale copilului au drept cauză comportamentul incorect al mamei. O greșeală frecventă a mamei este aceea că arată și exprimă grijă, atenție, dragoste, preocupare față de copilul ei fără a aștepta nimic în schimb.

FAMILIA SĂ FIE UN BUN EXEMPLU! Familia să-l învețe pe copil că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu cei apropiați, dar și cu ceilalți semeni. Să trăiască cinstit, să iubească adevărul, să respecte bunurile, convingerile și sentimentele altora. Referindu-se la puterea exemplului părinților în educație, J. Lock spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală când a-ți comis-o, el cu siguranță că se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă.” Și A.S.Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului părinților: „Bazele educației se pun până la cinci ani- și ceea ce ați făcut până la cinci ani reprezintă 90% din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar, în general, voi începeți să gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la cinci ani”. **JUCAȚI-VĂ CU COPILII**

DUMNEAVOASTRĂ! Familia trebuie să-și facă timp pentru copilul său. Să vorbească, să se joace cu el, să-l asculte

Jocul și jucăria sunt mijloacele cele mai accesibile pe care părinții le pot utiliza în munca educativă, pentru că cea mai mare parte din timp, până la șase ani, copilul și-o petrece jucându-se, jocul fiind principala formă de manifestare prin care își poate satisface nevoia de mișcare și de cunoaștere. Dar...atenție! Jocurile și jucăriile oferite copiilor să fie alese în funcție de particularitățile de vârstă. **PĂRINȚII SĂ ÎNVEȚE COPIII PRIMUL ABECEDAR AL MUNCII!** În familie, copiii învață primul abecedar al muncii prin activitățile casnice și gospodărești la care sunt antrenați: udatul florilor, ștersul prafului, spălatul vaselor, ordine în cameră sau în dulap, mici cumpărături. Încercând implicarea copilului în treburile gospodărești ale familiei copiii se obișnuiesc să participe alături de părinți, încep să aprecieze munca celorlalți membri ai familiei. Dar și în acest caz solicitările adultului trebuie să fie compatibile cu vârsta copilului, cu posibilitățile și aptitudinile sale, pentru a-i oferi bucuria reușitei. Pentru unele reușite este bine ca copilul să fie lăudat, dar și dojenit (dacă este cazul) pentru lipsă de atenție, pentru superficialitate.

FAMILIA SĂ IMPLICE COPILUL ÎN VIAȚA SOCIALĂ! Familia trebuie să ofere copilului experiențe complexe prin implicarea sa în viața socială, începând cu cunoașterea naturii. În perioada preșcolară orizontul de cunoaștere al copilului se lărgeste ca urmare a experienței câștigate în contact cu mediul înconjurător, cu prilejul plimbărilor în natură efectuate cu părinții, bunicii sau educatoarele. Se îmbogățește vocabularul copiilor (la trei ani copilul cunoaște 950 de cuvinte, iar la 5-6 ani vocabularul cuprinde 2000-2300 cuvinte). **PĂRINȚII SĂ DEZVOLTE LA COPII SENTIMENTE MORALE!** În perioada preșcolară părinții trebuie să acorde atenție deosebită formării deprinderilor. De mic copilul trebuie să știe ce este bine și ce este rău în comportarea sa sau a altor copii. Tot acum se formează și se dezvoltă sentimentele morale. În jurul vârstei de 3-4 ani apare primul sentiment- *de rușine*. Se rușinează când face o faptă rea și este muștrat, lasă capul în jos dacă este dojenit pe ton ridicat, plânge. *Sentimentul de mulțumire*, de satisfacție apare mai târziu, când copilul înțelege prin comparație că fapta lui este aprobată, apreciată sau dezaprobată. Și tot în familie copilul învață *sentimentul de iubire*, de dragoste față de părinți, bunici, frați, față de casa părintească, locul natal, țara în care s-a născut, față de frumusețile naturii.

FAMILIA AJUTĂ COPILUL SĂ-ȘI DESCOPERE PROPRIA IDENTITATE! La naștere, copiii găsesc în familie hrana și căldura sufletească necesară vieții, dar și un nume (o identitate), o limbă, o cultură, un anumit mod de a acționa, de a fi, care te modelează, te ajută să crești, să devii „om”. În copilărie, dezvoltarea socială este echivalentă cu socializarea. Există însă o relație strânsă între aspectul social și dezvoltarea structurilor cognitive ale gândirii copiilor. În primele luni de viață copilul este capabil să-și recunoască mama, iar mai târziu realizează că o persoană există chiar și atunci când lipsește (absența unei persoane apropiate îl neliniștește, lucru ce nu ar fi posibil fără o dezvoltare intelectuală). În familie copilul învață să trăiască și alături de ceilalți oameni. Dacă părinții s-au preocupat de formarea capacității copilului de a relaționa cu cei din jur, odată cu intrarea în grădiniță el va ști să se raporteze la ceilalți, va ști să coopereze, să se asocieze cu copiii, va avea mai multă inițiativă în organizarea și desfășurarea unor jocuri, fie în comunicarea verbală (trezându-se treptat de la monolog la monolog colectiv, apoi la dialog).

FAMILIA PUNE BAZELE FORMĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI! Tot părinții sunt aceea care dezvoltă voința, stăpânirea de sine, perseverența, conștiinciozitatea, spiritul de inițiativă, curajul, trăsături care marchează personalitatea copilului și pune bazele formării trăsăturilor de caracter: cinstea, sinceritatea, modestia, în primul rând prin modelul personal. Familia are obligația de a arăta copilului posibilitățile și limitele libertății umane. Putem spune că, școala începe în familie. Prin urmare, este necesar ca părinții să aibă în vedere că ființa umană este în continuă prefacere, că cele mai rapide transformări se produc în perioada copilăriei.

Bibliografie

1. Mitrofan, I, Vasile, D, „Terapii de familie”, Editura SPER, București, 2001;
2. Vrășmaș, E, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof.înv.primar Vătui Adriana-Marinela
Școala Gimnazială nr.1 Cândești-Botoșani

„Copilăria este o lume aparte;pentru noi,o lume fantastic,ireală,pentru cei care fac parte din ea,dimpotrivă,una reală și plină de armonie.,,E.Heroveanu

Educația nu se limitează doar la a-l învăța pe copil să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obișnuiește-l de mic cu bunele maniere. Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul lui social.

Se va descurca mai bine în relațiile sociale un copil manierat și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Sunt esențiali cei 7 ani de acasă pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere.

Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%.

Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, aduceți-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistați până acestea vor deveni o obișnuință.

Învățarea bunelor maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă.

Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una-două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): „Nu mai fi atât de obraznic”, spune-i: „Nu este politicos să vorbești la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze”. Sau, dacă țipă prin casa, nu-i spune: „Încetează cu țipetele în casă”, ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: „Te rog, nu mai ridică vocea în casă!,,

Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

Fii consecventă. L-ai învățat de la 2 ani să spună „te rog” și „mulțumesc”? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

Procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea tarziu ca să învețe ceva!

STUDIU DE SPECIALITATE-ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI - IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**Prof. VENETICU FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VITĂNEȘTI
JUDEȚUL TELEORMAN**

„De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine).

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului.

Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el.

Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în

funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

1. Agabrian, Mircea, Scoala, familia, comunitatea, Institutul European, Iasi, 2006.
2. Baban, Adriana, „Consiliere educationala”, Editura Psinet, Cluj-Napoca, 2003.
3. Bîrzea, Cezar, „Arta și știința educației”, E.D.P., București, 1995;
4. Crețu Carmen, „Psihopedagogia succesului”, Polirom, Iași, 1997;

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: VIEZURE ISABELLE ELENA, CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BĂBENI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încalca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți. În munca mea întâlnesc frecvent copii cu probleme determinate de lipsa “Celor șapte ani de acasă”. Am să vă prezint structura unui plan de intervenție destinat ameliorării comportamentului copilului.

Structura planului de intervenție

1.Date despre subiect:

Inițialele numelui și prenumelui : A.T. ,vârsta cronologică: 5 ani , sexul (f/ m) : F , ciclul de învățământ: preșcolar, diagnostic: clinic sănătos

Date familiale de bază: fetita provine dintr-o familie normală, cu situație financiară foarte bună. Fetița este unicul copil și se bucură de întreaga atenție a familiei.

2.Date despre problema identificată (operaționalizat): Frecventează o grădiniță particulară din municipiu, unde, multe dintre capriciile fetei sunt trecute cu vederea. Totuși, educatoarele au adus părinților la cunoștință ca fetița prezintă dificultăți în relațiile cu colegi și se comportă uneori agresiv cu aceștia. Părinții au luat hotărârea de a merge la un psiholog, observând și ei astfel de comportamente la locurile de joacă, în spațiile publice. Fetița a început să manifeste aceste comportamente și acasă, factorul declanșator fiind cuvântul “NU” (părinții îi refuză anumite lucruri, capricii).

3.Date despre cauze:

Individuale: - comportament certăreț; iritabilitate;

Relaționale: - agresivitate interpersonală;

Dependente de context: - aceste comportamente apar în situațiile în care nu îi sunt satisfăcute imediat dorințele.

4. Stabilirea obiectivelor:

– pe termen lung: Reducerea agresivității interpersonale

– pe termen scurt: Reducerea problemelor comportamentale

5. Alegerea unei tehnici inspirate din teoriile narative

BASMUL

6. Adaptarea tehnicii la specificul cazului

Construirea unui basm. Deblocarea s-a realizat prin continuarea forțată a acțiunii.

Ariciul

Într-o pădure trăia un arici care obișnuia să rupă flori și să le strivească. Într-o zi, o căprioară îl văzu rupând flori și-l întrebă de ce face acest lucru. Pogonici simți cum îl cuprinde supărarea:

-Vezi-ți de treaba ta, că mă superi, zise ariciul.

-Dar nu e bine să rupi flori degeaba, că nu ți-au făcut nici un rău, îi răspunse căprioara.

Ariciul plecă mai departe. La marginea lacului văzu un iepuraș care dormea. Ariciul începu să fluiera tare:

-Hei, nu vezi că dorm? strigă iepurașul supărat.

-Puțin îmi pasă, zise ariciul și plecă mai departe.

Zilele care urmau trecură la fel. Cu fiecare zi, ariciul se simțea tot mai singur pentru că nimeni nu mai voia să se joace cu el.

Intr-o seară, în timp ce se întorcea acasă, ariciul căzu într-o groapă. Zadarnic strigă după ajutor, pentru că nimeni nu veni. **(Basmul rămâne blocat)**

Deblocarea forțată a basmului

Aricul stătea singur și speriat. I se făcu foame. Văzu câteva insecte mergând pe rădăcinile copacului. Le-a mâncat imediat.

Deodată crengile unui copac se lăsară în groapă. Frunzele au șoptit...”Urcă....urcă!”. Ariciul speriat urcă încet, încet. Frunzele l-au mângâiat liniștindu-l. Ariciul a întrebat copacul de ce l-a ajutat.

- Acele insecte îmi rodeau rădăcinile, îți multumesc ariciule că m-ai salvat! răspunse copacul.

Ariciul era foarte fericit, frunzele copacului îi mângâiau boticul și lăbuțele.

- Pot să mă mai joc un pic cu frunzele tale? A întrebat ariciul.

- Desigur, spuse copacul. După faptă și răsplată!

Modalități de evaluare a reușitei intervenției (raportare la obiective)

În intervenția mea am avut ca scop diminuarea tulburărilor de comportament ale copilului prin demersuri care includ, alături de basmul terapeutic și metode de auto-educație, intervenții prin joc, precum și demersuri de management al comportamentului și metode de întărire operantă.

În următoarele săptămâni fetița a reușit să își facă o prietenă la grădiniță. A fost încurajată și recompensată pentru comportamentele dezirabile la locurile de joacă sau în spațiile publice.

Am propus și un program pentru părinți.

Scopul programului părinte-copil este acela de a induce modificări în interacțiunile părinte-copil, acestea constituind o premisă a reducerii problemelor comportamentale ale copilului în familie.

Bibliografie:

Kaduson, H., G, Schaefer, C, E.(2011) 101 Tehnici favorite ale terapiei prin joc, Editura TREI, Bucuresti

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Vîneau Alina Ioana
L.P.S Cluj Napoca

„Singurul scop al educatiei este sa transforme oglinzile in ferestre” , Sydney Harris
Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinți sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună nu este voie.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie, de aceea părinții sunt și vor fi modele. Deseori apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul nostru decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaie pe stradă, sunt eu prima care aruncă mereu ambalajele la coș. Dacă eu cedez mereu locul în autobuz persoanelor mai în vârstă, atunci și cel mic va proceda la fel.

Atunci când îi spunem unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu facem altceva decât să îi strârnim curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzicem celui mic să exploreze mediul inconjurător, ci mai degrabă să îi explicăm consecințele acțiunilor lui. Ați fi surprins cât de inteligent este copilul dumneavoastră la o vârstă fragedă.

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explicăm celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că românii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Atunci când mergem cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra noastră într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții

împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

În concluzie, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

PIATRA DE TEMELIE A CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

**Întocmit, Prof. Vintilă Sanda Mihaela
Liceul Tehnologic Răchitoasa,
comuna Răchitoasa, județul Bacău**

Educația primită în cadrul familiei în primii ani de viață va contura comportamentul copilului, iar părinții au un rol definitoriu în modelarea, structurarea și dezvoltarea personalității acestuia. Normele elementare ale educației vor fi implantate copilului în sânul familiei. Aici el va cunoaște diverse situații care-l vor forma pentru integrarea socială. Educația se formează în timp, iar copilul are nevoie de afecțiune, de încurajare, de protecție, de ajutor și de reguli. Copilul va fi pus adesea în situații de comunicare, atât cu membrii familiei, cât și cu alte persoane precum: prieteni, colegi, educatoare, profesori, etc. În sânul familiei copilul își însușește cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în fapte, cumpătarea, ordinea, grija față de lucrurile din jur. Modelul parental reprezintă pentru copil primul model al viitorului cetățean. Copilul va putea observa comportamentul celor din jur și va imita actele celorlalți. Puterea exemplului este covârșitoare la copilul mic, iar jocurile și basmele creează primele atitudini și valori în viața lui. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele demne de urmat. Astfel, ei vor înțelege că jocurile au reguli bine stabilite, iar eroii din basme vor reprezenta noi modele la care se vor raporta. Jocul acoperă necesitatea fiziologică de mișcare și se extinde cunoașterea de sine și apare respectul față de sine.

Părinții trebuie să acorde atenție copiilor și să-i susțină în activități. Toate activitățile practicate la vârste mici, trebuie continuate și perfecționate și la vârste mai mari, în niciun caz nu trebuie abandonate sau uitate. Atenția părinților trebuie să fie mai sporită și grija pentru rezolvarea sarcinilor impuse copiilor trebuie să fie permanentă. Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung implică responsabilitate și devotament. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de schimbare, de adaptare și de dialog între părinți și copii. Este foarte important ca dialogul între părinți și copii să fie liber, deschis, iar copilul trebuie să fie pregătit pentru a primi informații. Calitatea informațiilor depinde de modul în care sunt transmise și de persoana care le emite. Educația primită în familie nu se va opri la o anumită vârstă, ci va continua pe perioada preadolescenței sau a adolescenței. Ea se reflectă prin deprinderi de autoservire, prin exprimarea propriilor nevoi, prin exteriorizarea sentimentelor și emoțiilor, prin modul de relaționare cu cei din jur, prin concentrarea atenției și perseverența în realizarea unei sarcini. Unele însușiri dobândite în această perioadă vor deveni adevărate ancore pentru tot restul vieții, devenind chei către adaptarea copilului în viața socială.

Copilului trebuie să i se acorde o atenție deosebită în cadrul familiei în care se dezvoltă, pentru ca mai târziu să transmită generațiilor următoare același cod al valorilor.

Puterea exemplului personal este elementul esențial pe care ar trebui să îl aibă în vedere un părinte. Copilul va imita cumva, în primii ani din viață sau poate mai târziu, o serie dintre activitățile părinților. Copiii sunt receptivi și atenți la tot ceea ce se întâmplă în jurul lor. Ei vin pe lume cu niște rezervoare goale, pe care părinții trebuie să le umple cu iubire, cunoștințe, adevăruri spirituale. Depinde de părinți dacă pot și știu să umple cât mai mult aceste rezervoare, pentru ca micuții să nu întâmpine multe probleme, să fie cetățeni devotați, prieteni adevărați, să-și formeze familii model. Copilul are nevoie de afecțiunea ambilor părinți, de atenția și de preocuparea lor. În educația copilului, părinții se completează reciproc, ridicând încet și sigur acea piramidă a valorilor, de care are nevoie copilul, pentru a se integra total în societate. Copilul care nu se simte iubit, va respinge, va înăbuși idei, imagini, sentimente, dorințe, reprezentări primite din exterior, nu se va integra în grup și nu va comunica suficient. Trebuie să ne încurajăm copiii în jocurile lor, în relațiile lor cu ceilalți copii. Orice părinte găsește dificil să își înțeleagă copilul, în special dacă acesta se află în etapa adolescenței. Apar bariere în comunicare provocate de lipsa sa de respect, de diferențele între valorile adulților și cele ale copilului, dar și datorate de reacțiile părinților la acțiunile copilului.

Copilul va fi învățat de mic să distingă binele de rău, adevărul de minciună, frumosul de urât. Aceste trepte trebuie să fie trecute de fiecare copil în parte și ajutat să le depășească în cadrul familiei. Exemplele cele mai elocvente vor fi găsite în basme, povești și povestiri, iar copiii vor face primele lor acte de judecată. Astfel vor avea parte de primele lecții de viață prin intermediul lecturii sau povestirii.

Exemplele trebuie mereu oferite copiilor și trebuie mereu să ne raportăm la nivelul lor de înțelegere și la modul lor de a gândi.

Totuși, educația primară ține și de formarea copilului ca individ social. De aceea, este bine să observăm copilul și dincolo de porțile căminului cald și primitiv.

Temelia celor „șapte ani de acasă” va dăinui în viața fiecărui om, marcându-i destinul.

Bibliografie:

1. Ciupercă, Cristian, *Cuplul modern- între emancipare și disoluție*, Editura Tipoalex, Alexandria, 2003.
2. Constantinescu, Maria, *Sociologia familiei*, Editura Universității din Pitești, 2004.
3. Mitrofan, Iolanda și Nicolae, *Familia de la A la...Z., Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1995.
4. Stănciulescu, Elisabeta, *Sociologia educației familiei*, Editura Polirom, București, 1974.
5. Zamfir, Cătălin; Vlăsceanu, Lazăr, *Dicționar de Sociologie*, Editura Babel, București, 1982.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEPĂȘIREA BARIERELOR ÎN ÎNVĂȚARE ÎNTÂMPINATE DE ELEVII CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

Prof.VLAD ALINA
C.Ș.E.I Roșiorii de Vede

Învățarea umană este definită ca fiind activitatea psihică complexă, ce constă în însușirea de cunoștințe (învățare cognitivă), de operații mintale (învățare formativă), de deprinderi în domeniul vorbirii, citirii, scrierii și calculului (învățare instrumentală), de sentimente (învățare afectivă), de comportamente și deprinderi manuale (învățare practică), de atitudini și comportamente civice (învățare morală).

Învățarea școlară este o "activitate cu valoare psihologică și pedagogică, condusă și evaluată în de educator, ce constă în însușirea, transformarea, acomodarea, ameliorarea, reconstrucția, fixarea și reproducerea conștientă, progresivă, voluntară și relativ interdependentă a cunoștințelor, priceperilor, deprinderilor și atitudinilor" (I. Neacsu, 1999, p. 24).

La elevii cu C.E.S, în funcție de tipul și gravitatea dificultăților cu care se confruntă sau de natura și gradul handicapului, atât înțelegerea, stocarea, cât și aplicarea informației și a experienței sunt îngreunate sau blocate.

Barierele în învățare pot fi clasificate în: bariere în participare, bariere generate de curriculum și bariere instituționale.

Bariere în participare – învățarea este obstructivă de factori structurali cum sunt de exemplu:

- sărăcia și subdezvoltarea determină elevii și familiile acestora să se concentreze asupra satisfacerii nevoilor de bază;
- lipsa unor servicii de sprijin sau a informației despre tipurile de sprijin disponibil care să îndrume familiile în demersul de obținere a unui astfel de serviciu;
- pregătirea insuficientă a școlilor, unde lipsa de înțelegere a culturii, a caracteristicilor și nevoilor individuale ale elevilor generează un etos școlar care nu acceptă diversitatea și nici nu o valorizează;
- implicarea necorespunzătoare a familiei și a comunității cauzează formarea unor atitudini și a unui sistem educațional care nu se bazează în primul rând pe nevoile comunității, pe dorințele părinților sau pe interesele elevilor;
- structurile existente nu promovează colaborarea;

Bariere generate de curriculum – învățarea este împiedicată de modul în care este organizată și prezentată.

Cele mai des întâlnite bariere generate de curriculum sunt:

- un curriculum inflexibil, care nu ia în considerare specificul preferințelor și stilurilor de învățare ale elevilor;
- un curriculum nediferențiat, care nu ia în considerare nevoile de învățare ale elevului;
- un curriculum irelevant, care nu oferă informații semnificative pentru experiența de viață și cultura elevului;
- un curriculum care este prezentat într-un limbaj complicat ce diminuează eficiența comunicării;
- un curriculum prezentat într-o limbă diferită de limba maternă a elevului/cursantului;
- utilizarea, în procesul de învățare, a unor materiale și echipamente necorespunzătoare;
- mecanismele necorespunzătoare de evaluare a competențelor formate la elevi.

Bariere instituționale - pot fi generate de particularitățile sistemului de învățământ, politicile și regulamentele școlare, modul în care profesorul organizează activitățile, atitudinea profesorului.

Se consideră bariere în învățare și atitudinea față de elevii cu dizabilități, față de familiile elevilor și/sau condiția socială a elevilor.

Cercetarea realizată și-a propus:

Scopul cercetării : Identificarea și tratarea eficientă a barierelor învățării în cazul copiilor cu dificultăți de învățare;

Obiectivele cercetării:

- Identificarea trăsăturilor psihopedagogice individuale ale copiilor cu dificultăți de învățare, integrați în școala de masă.

- Determinarea impactului utilizării metodelor și tehnicilor incluzive în evoluția școlară a acestei categorii de elevi;

Ipoteza cercetării:

Se prezumă că în cazul copiilor cu dificultăți de învățare, integrați în învățământul de masă, se obține o evoluție școlară pozitivă în urma în urma identificării și tratării eficiente a barierelor învățării.

Pentru cercetare, am ales un grup de zece copii de treisprezece ani din care cinci de sex masculin și cinci de sex feminin, cu dificultăți de învățare, integrați în învățământul de masă.

- Locul cercetării : școlă gimnazială din învățământul de masă, în mediu urban;

- Perioada de cercetare a vizat primul semestru ale anului școlar 2017-2018;

- Metode utilizate - metoda principală este studiul de caz, în derularea căruia s-a recurs și la următoarele metode:

a) Metoda interviului;

b) Metoda anamnezei;

c) Teste de evaluare psihologică; teste de cunoștințe;

Concluzia la care am ajuns este că ipoteza cercetării:

Se prezumă că în cazul copiilor cu dificultăți de învățare, integrați în învățământul de masă, se obține o evoluție școlară pozitivă în urma identificării și tratării eficiente a barierelor învățării – este pertinentă și validă.

Totodată am demonstrat rolul deosebit de important al cadrului didactic care lucrează cu această categorie de copii fiind responsabil de selectarea unor strategii care să genereze autocunoașterea resurselor, creșterea motivației pentru valorificarea acestora, o atitudine pozitivă față de actul didactic, atitudine tolerantă față de sine și față de colectiv, capacități sporite de percepere a realității și de adaptare la situații noi.

Hotărâtoare în tratarea eficientă a barierelor învățării este atitudinea familiei din care provine elevul cu CES și în egală măsură a familiilor colegilor acestui elev.

Instituirea respectului reciproc, a relațiilor empaticе, a unei colaborări eficiente între cadrele didactice, elevi, familiile lor este un proces care necesită timp, experiență, prudență, perseverență, optimism și adesea bună credință.

Bibliografie

GHERGUȚ, A. (2001)- *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale strategii diferențiate și incluzive în educație*, Polirom, Iași

GOLU, P. (1974) – *Psihologie sociala*, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti

NICOLESCU, B. (1999) – *Transdisciplinaritatea*, Polirom, Iași

Cei șapte ani de acasă

Prof. Vlad Irina Adela
Școala Gimnazială Nr.10
Sighetu Marmăției
Maramureș

*Dacă ești cuviincioasă
Și te porți frumos mereu,
Că ai șapte ani de-acasă,
Să-și dea seama, nu e greu.*
(Aurora Luchian)

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri.

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Dacă vrem să avem un copil care să se poarte civilizată, trebuie în primul rând să ținem cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordăm o atenție deosebită inclusiv manierelor noastre și anturajului.

Educația ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumim de fiecare dată când le luăm. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uităm când învățăm micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vom obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala. Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

Copilaria, vârsta de aur a omului, este vârsta cu un statut special față de celelalte vârste. Abia ajuns în acest univers, copilul nu posedă nicio cunoștință cu care poate descifra misterele lui. El nu are nici forță precum adultul, nici înțelepciune precum vârstnicul și nici știința sau capacitatea de a-și domina îndeajuns reacțiile emoționale. De aceea el rămâne în această etapă dependent de cei mari, incapabil să se ajute singur, o ființă slabă trupește și fragilă sufletește.

Atât școala cât și familia trebuie să urmărească formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat din punct de vedere al normativității sociale, al respectului față de ceilalți se va adapta și va evolua pozitiv în anii școlarității. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Părinții realizează educația copiilor prin mai multe mijloace precum: reglarea directă a comportamentului (supravegherea realizării unor sarcini și aprecierea sau sancționarea lor); comunicarea cu acesta (exprimarea unor opinii, schimbul de informații); cooperarea, participarea la activități comune (jocuri, vizite). Părinții și membrii apropiați din familie devin modele de conduită, care sunt mai puternice decât orice reguli enunțate și exersate în afara familiei. Copilul va reacționa așa cum a văzut nu cum i s-a indicat. De aici rezultă uneori comportamentul nedorit și consecințele negative ale acestuia. Cei șapte ani de acasă își pun amprenta adânc în personalitatea individului, elementele pozitive și negative fiind evidente peste ani, chiar și la vârsta maturității. De aceea este important să ne cunoaștem copiii, să le înțelegem posibilitățile potrivit vârstei și capacităților lor reale, să încurajăm orice realizare, oricât de neînsemantă ne-ar părea, să intrăm cu adevărat în lumea lui pentru a-i putea deschide drumul spre formarea viitoare.

Latura cea mai importantă în acest stadiu îl are educația morală, chiar dacă ea se realizează prin imitație, fără ca procesul de interiorizare și conștientizare a regulilor să se producă. Acum se creează terenul propice formării unei personalități complexe și armonioase, a unui individ capabil să interacționeze corect și să se adapteze în societate.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani de viață. Putem spune că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. A-l învăța pe copil bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Cei șapte ani de acasă nu se referă doar la acele semene exterioare de respect caracterizate drept politețe ci la întreaga suită de obiceiuri sănătoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți.

BIBLIOGRAFIE

1. „Cum să ne creștem copiii?” , Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
2. www.copii.ro
3. www.scribd.com

Rolul familiei în educația copilului

Prof. Voicu Marieta
Grădinița P.P. Ostroveni 2, Rm. Vâlcea

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora.

Familia este prin definiție *cadru de satisfacere al nevoilor membrilor ei*. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi, care apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor copilului și să-l înțeleagă în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Familia rămâne a fi dependentă de societate în virtutea principiului conexiunii dintre sistem și macrosistem. Prin familie indivizii se integrează în societate, familia constituind, în esență, temelia acesteia. Din această perspectivă familia poate fi definită ca un sistem în interiorul căruia membrii familiei se influențează reciproc, dezvoltând raporturi interumane complexe. Buna funcționare a familiei ca sistem, este condiționată de modul în care reușesc să relaționeze și să comunice toate aceste subsisteme. Funcționalitatea sistemului familial este consecința modului în care interrelaționează subsistemele. Mai precis este vorba de modul în care reușesc membri unei familii să-și îndeplinească rolurile maritale și parentale, să soluționeze diverse probleme.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celui alt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

Rolul familiei în educația copiilor este esențial. Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească, să creadă și să sacrifice, aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său, aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare, aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate.

BIBLIOGRAFIE

- Dumitrana, M. – „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, 2000
Păiși Lăzărescu, M., Ezechil, L. - „Laborator preșcolar”, Editura V&I, 2002

EDUCAȚIA COPILULUI CU CES

Prof. psihopedagogie specială: Vraciu Adriana Daniela
Școala Gimnazială Specială „Maria Montessori”, Bacău

Sintagma „Cei 7 ani de acasă” este frecvent întâlnită pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există totuși o serie de factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale. În calitate de psiholog, consider că o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur, sau, altfel spus, țin de ceea ce numim „cei 7 ani de acasă”.

Cu atât mai mult, în cazul copilului cu CES, educația primită acasă, completată de educația primită într-o instituție specializată, trebuie să-l ajute pe copilul cu CES, ca până la vârsta de 6 - 7 ani să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat) dar și un nivel rezonabil de politețe. Odată învățate regulile impuse de familie, copilul se va deprinde mai ușor cu regulile impuse de mediul școlar. Un limbaj care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea să-și controleze fricile și emoțiile, precum și capacitatea de relaționare socială sunt alte câteva elemente ce ar trebuie dobândite de copilul cu CES, dar nu numai, pe parcursul educației primite acasă.

Nu întâmplător, psihologul Burrhus Frederic Skinner afirma că „educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat”, lucru care este valabil și în cazul copiilor cu CES. Sunt situații în care nivelul de dezvoltare intelectuală al unui copil cu CES nu îi permite să păstreze înmagazinate prea multe cunoștințe legate de română, matematică, arte etc. Însă cu siguranță că aspectele ce țin de politețe nu vor putea fi uitate prea ușor.

La început, copilul învață prin imitație: de exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal, sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți; dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, atunci și copilul va vorbi calm. De asemenea, în anii de educație „de acasă” copilul învață și formulele de adresare: un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Din propria experiență pot afirma că sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, au fost învățați să spună tuturor «tu».

În continuare, trebuie să menționăm, că la educarea și dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie atât școala cât și alte medii educaționale însă acestea nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie. Este adevărat că în ultimii ani copiii, inclusiv cei cu CES, sunt cuprinși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, însă chiar și așa, ideea de bază este aceasta că normele de conduită se învață din familie.

Pentru mine, în calitate de părinte și cadru didactic pentru copiii cu CES, aș include pe lista „ingredientelor” care definesc „cei 7 ani de acasă” următoarele aspecte:

✓ Salutul: Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✓ Comportamentul în public: Un copil cu cei „7 ani de acasă” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✓ Comportamentul cu prietenii: Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile sunt ocazii de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil cu cei „7 ani de acasă” își respectă partenerii de joacă și se conformează regulilor jocurilor.

✓ Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

✓ Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică.

Bineînțeles că toate aspectele menționate mai sus și care în opinia mea fac obiectul celor „7 ani de acasă” sunt rezultatul a câorva ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului/ elevului nostru, precum

și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența, fără însă a omite exemplul personal.

Bibliografie:

Vrășmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002
www.didactic.ro

Sitografie:

<https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii-a8862.html>

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ! ”

**Prof. VUG ADELA-ELEONORA
GRĂDINIȚA.P.P. NR. 5, LUGOJ**

Motto: “Nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Pictorul și sculptorul fac doar figuri fără viață, dar educatorul crează un chip viu, uitându- se la el, se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu. “
SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există „cei 7 ani de-acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Specialiștii în domeniul psihologiei, recomandă respectarea unor reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani, cum ar fi :

1. Învăță-l să se poarte frumos! bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el! – comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii.
4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile!- începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie! - permite-i copilului să socializeze, să se distreze, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil!- (fizic, emoțional, verbal) evită educația cu „palma la fund” și concentrează-te pe disciplina pozitivă.
7. Învăță-l să-și exprime emoții și sentimente!- numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învăță-l să spună mereu adevărul! - și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți.
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! -Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu-i pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești!

Cei 7 ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la școală?

Sau cei 7 ani de acasă se finalizează odată ce copilul devine părinte și începe să-și facă griji cu privire la cei 7 ani de acasă ai copilului său?

Eu cred că nu se termină niciodată!!!

„ Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viața; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându- i.” ARISTOTEL

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. primar, Zaim Georgeta
Școala Gimnazială Filipești

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Începutul școlii este în mod sigur un eveniment care umple de emoții inimile copiilor. Copilul învață cum să relaționeze cu cei din jur, cum să se organizeze, să respecte programul, învață să ia decizii, să-și stăpânească anumite dorințe, să socializeze, să se adapteze.

Părinții trebuie să cunoască câteva principii morale de ordin practic privind educația copiilor în familie anume:

- a - să-l obișnuiască pe copil să respecte regulile, însă nu trebuie să-l oblige;
- prin povești le poate insufla valorile pe care le dorește să le transmită copilului, le educă gustul pentru libertate, îl învață să îndrăznească;
- b – organizarea timpului;
- c - trebuie evitată violența;
- d – practica bunelor maniere- copilul trebuie învățat să se comporte civilizată, să salute, să fie atent și grijuliu cu cei mai mici, cu cei nevoiași sau cu dezabilitați, să respecte mediul;
- e – primele învățăminte ale copilului să fie desprinse din cărți;
- f - trebuie negociat cu copilul, să aibă grijă de statutul social, ajutat să se integreze în limitele valorilor, gusturilor estetice, ale posibilităților financiare.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Familiarizat încă din copilărie, viitorul tânăr va afișa o atitudine relaxată, o prezență firească, o eleganță în gesturi și o gândire optimistă. Sunt cheia către succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

La temelia formării noastre ca oameni stau acești șapte ani de acasă. Mersul înainte al omenirii s-a întemeiat pe această perioadă formativă care nu trebuie înlăturată, ci trebuie păstrată în existența fiecărei ființe umane.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUC.ZAMFIR DANA,GR.NR 2 STREHAIA
JUD.MEHEDINȚI

„Copilăria este o lume aparte;pentru noi,o lume fantastică,ireală,pe pentru cei care fac parte din ea,dimpotrivă una reală plină de armonie.”(EUGEN HEROVEANU).

Politețea este ceva care se învață ,și se învață foarte ușor. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și de la bunici,apoi învățăm de la doamna educatoare,de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi zilnic:

- „Nu vorbii cu gura plină!” - spune bunica
- „Spune te rog când ceri ceva!” - spune doamna învățătoare și multe ,multe alte sfaturi.

Educația,bunele maniere,regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia,exercitând o influență atât de adâncă,încât urmele ei rămân uneori ,întipărite pentru toată viața în profilul moral - spiritual al acestuia.

Modelele de conduită oferite de părinți ,pe care copii le iau prin imitație și învățare ,dar și climatul socio-afectiv,în care se exercită influențele educaționale,reperezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor de viață,a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine ,să se definească prin jocul imitațiilor,comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În momentul în care copilul depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate,începe o nouă etapă a vieții lui dar și a părinților. Odată cu trecerea la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli ---,cei din urmă fiind chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia,să completeze golurile din procesul instructiv - educativ care au scăpat până la această vârstă și să îl ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume-OM.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăii și se vor manifesta pe viitor.Copii cresc și se dezvoltă într-un univers pe care îl creează părinții.

Bibliografie

- Golu,M.,(2000),Fundamentele psihologiei,Editura FundațieiRomânia de Măine,București.
Negovan,V.,(2003) Introducerea în psihologia educației,Editura Curtea Veche,București.
Sălăvastru, D.,(2004),Psihologia educației,Editura Polirom,Iași

Ce-ar trebui să învețe copilul în cei șapte ani de-acasă?

**Prof. învă. preșc. Zanfir Flori-Georgiana
G.P.P. „Perluțele mării”, Constanța**

„Copilăria durează toată viața. Ea se întoarce mereu pentru a însufleți secțiuni mari ale vieții de adult. Poezii ne vor ajuta să găsim copilăria vie din noi, această lume permanentă, durabilă, de neclintit.” – Gaston Bachelard

Putem să inițiem copilul în științe, să facem experimente chimice în bucătărie, să-l ducem în toate orașelele cunoașterii din lume și să-i cumpărăm mii de cărți. Dar dacă lecțiile esențiale nu sunt învățate, așa că nici asta nu va conta așa de mult. Putem să-l învățăm să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant. Însă nici asta nu e suficient.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Care sunt, de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelia caracterului său.

Bunătatea: Bunătatea este un dar, pe care oferindu-l celorlalți, îi îmbogățești și pe ei, și pe tine.

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este... un pic mai prejos decât ei? Altfel, sunt roși de invidie. Cel mic e bine să învețe că este suficient să fie exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Buna cuviință: Copiii trebuie să știe că e necesar să se comporte civilizată, altfel vor fi respinși de ceilalți. Bunul simț, buna cuviință și comportamentul corect în societate nu pot fi separate de moralitate căci, o conduită frumoasă este morala, iar ceea ce este moral este frumos.

Să nu își urmărească doar propriul interes: Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieten!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Autocontrolul este, adeseori, greu și pentru adulți, astel încât nu ne putem aștepta ca cei mici să aibă o abilitate desăvârșită de a face acest lucru. Totuși, prin educație și cu suficientă răbdare, îi putem învăța pe cei mici să facă acest lucru și, pe viitor, să fie stăpânii emoțiilor și reacțiilor lor, fără să însemne un chin pentru ei.

O gândire optimistă : iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și puiul nostru în timp.

Bibliografie:

Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei șapte ani de acasă

Prof. Diana Zinveliu
Colegiul National Petru Rareș Beclean

Sintagma "Cei șapte ani de acasă" este proprie românilor și profesoară de engleză fiind nu reușesc să iei traduc expresia cu un echivalent perfect. Este o sintagmă plină de sens și valențe multiple ce dăinuie și azi, chiar dacă propriu-zis copiii încep școala de la 6 ani.

Ce înseamnă sintagma "Cei șapte ani de acasă"? În principiu înseamnă educația primită de către copii în primii ani, ani ce ar trebui să îi pregătească pentru viața de școlar. Aceasta presupune trasarea unui reper de urmat de către copil pe care să se clătească adevărata lui personalitate.

Cât de importanți sunt cei șase șapte ani de acasă? În calitatea mea de cadru didactic pot să spun că acești ani sunt cruciali în formarea și dezvoltarea armonioasă a copilului, un copil cu principii sănătoase ce va deveni adult și își va asuma responsabilități în societate.

În societatea modernă de azi, unde tinerii părinții încearcă să le ofere totul copiilor lor, poate tot ceea ce lor le-a lipsit, se pierde și simțul raționalului când vine vorba de propriul prunc. Din dorința de a-i proteja și a-i mulțumi pe loc în orice situație a vieții lor, părinții nu mai au în vedere tocmai cel mai important proces în educația copiilor lor, și anume, inocularea de principii și valori, dar și de conduite sănătoase. Mai apoi, ajunși în școală, părinții au așteptări fenomenale de la cadrele didactice, în sensul că își doresc ca aceștia să suplinească tocmai ei înșiși nu au reușit să implementeze. "Școala nu îi învață nimic!" este replica cel mai des întâlnită printre aceștia. Ceea ce aș putea să le transmit acestor părinți este că orice construcție, pentru a fi durabilă și stabilă în timp, trebuie să aibă o temelie solidă; ori aceasta se realizează tocmai din primii ani de viață, când copiii își formează personalitatea și absor precum un burete tot ce văd și aud în jurul lor. Deci, părinții, în primul rând, sunt modelele, exemplele de urmat pentru copiii lor, iar copiii sunt oglinda ce reflectă imaginea fidelă a principiilor părinților.

Toate studiile pe tema dezvoltării copiilor, atât din punct de vedere comportamental, cât și emoțional, arată că mediul familial are o pondere esențială în primii ani de viață, fiind foarte însemnată în formarea viitorului adult. Prin urmare, școala, ca instituție de formare și dezvoltare de capacități și aptitudini, împreună cu și/sau prin intermediul cadrelor didactice, nu poate suplini ceea ce familie n-a putut oferi. Școala poate pune cărămidă peste cărămidă și poate contribui la forma finală a construcției - copilul - dar doar dacă are peste ce clădi. Evident, câți copii există în sistemul educațional, tot atâtea scenarii sau planuri de construcție. Toți adulții din această ecuație ar trebui să își unească forțele și să formeze oameni capabili și statornici, de aceea parteneriatul familie-școală trebuie să fie unul de lungă durată și cu responsabilități asumate de ambele părți, pentru a reuși să formeze viitorul societății civile românești.

Ce înseamnă expresia ”Cei șapte ani de acasă”?

Autor: Zongor Judit

Expresia ”Cei șapte ani de acasă” este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context. Totodată această expresie arată, că educația din primii șapte ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește, în bună măsură, viitorul adult. Felul în care vorbim, ne comportăm lasă o impresie celor din jur. Conduita sau comportamentul copilului este influențat în mare parte și de mediul în care se află, dar și de mediul în care a crescut, adică familia.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană, ei îi revine privilegiul de a -și exercita influența de la început. Totodată acțiunea familiei este singurul factor de socializare a copilului din perioada preșcolară. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Eficacitatea acțiunii mediului e foarte mare în primii ani, mică mai târziu și foarte mică după 25-30 de ani. Legătura copilului cu familia este din multe puncte de vedere de neînlocuit.

Prin educația corectă primită în familie copilul poate deveni nu numai ordonat, politicos, dar va avea un limbaj dezvoltat care îi va permite să comunice eficient, va avea un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a se integra în societate, va fi prietenos și amabil cu cei din jurul său. Cele mai importante deprinderi de comportament, ca respectul, politețea, cinstea, decența în vorbire și atitudini se realizează, se formează după modelul parental. Regulile de conduită învățate acasă și la școală sunt de fapt instrucțiuni generale valabile oriunde în lume și care sunt recunoscute și acceptate fără a avea accesul la studii elaborate în privința manierelor.

Copilul mic învață regulile de politețe mai ales prin imitație. De exemplu dacă el vede că unul din membri familiei în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Dacă va vedea că membrii familiei o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța ca și el să fie respectuos cu adulții. Dacă în familie se vorbește pe un ton calm și copilul va vorbi calm.

Un copil care este învățat de mic să se adreseze corect, civilizată și politicos, va folosi în mod constant acele formule manierate de adresare: ”Vă rog frumos...”, ”Îmi dați voie...”, ”Fiți amabil...”, ”Vă mulțumesc!” Copiii care în familie au fost învățați să spună tuturor ”tu”, greu se vor obișnui să se adreseze cu ”dumneavoastră”.

Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: ”Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Echilibrul relațional și adaptiv pe care copilul o moștenește din tiparul reprezentat de familia sa este cea mai sigură investiție pe terenul viitoarei lui personalități asigurându-i decența realizării de sine și a succesului în general.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Profesor învățământ primar: Zugravu Mihaela Școala Gimnazială Obârșia

Educația, definită în termeni foarte generali, este un proces complex al cărui scop esențial este de a ușura o anumită modificare de comportament. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. De cele mai multe ori, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive cât și negative, pe parcursul mai multor generații. Împreună cu părinții, școala își are rolul bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile, aptitudinile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și se dezvoltă ca persoană. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca formatori ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația din prima zi de viață a copilului. Educația este un proces continuu, care se desfășoară și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Completarea lipsurilor educative ale copiilor manifestate în primii ani de viață este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, sunt și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin comportamentul lor nepotrivit sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Copilul nu are doar trebuințe de ordin material, ci are nevoie de un climat familial în care dragostea primează. Atunci când părintele manifestă o dragoste exagerată față de copilul său, acesta are impresia că totul i se cuvine de drept, devine egoist și uneori chiar lipsit de respect față de cei din jurul său. Nu trebuie să găsim justificări pentru comportamentul neadecvat al copilului nostru, ci trebuie să îl facem să conștientizeze că a greșit și să îi explicăm cum trebuie să procedeze corect.

Copilul este de cele mai multe ori oglinda părinților, a dascălilor, dar și a societății în care trăim. În ea se reflectă urmările acțiunilor noastre, slăbiciunile dar și reușitele. Orice vorbă supusă poate avea un impact covârșitor asupra formării personalității elevului.

Educația primită în prezent diferă de cea de acum 30 de ani. Valorile s-au schimbat. Dacă înainte se punea preț pe un comportament politic, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor 7 ani de acasă

Profesor, Popa Paraschiva Cristina
Liceul Tehnologic „Nicolaus Olahus” Orăștie, jud. Hunedoara

„Dacă îi considerăm pe oameni așa cum sunt, îi facem răi. Dacă însă îi tratăm ca și cum ei sunt ce-ar trebui să fie, atunci îi aducem acolo unde trebuie să ajungă” (GOETHE)

Expresia „Cei 7 ani de acasă”, reprezintă o oglindă a educației pe care familia o oferă copiilor în primii ani de viață și care influențează procesul de formare a personalității și manifestare a comportamentului copilului, respectiv a viitorului adult.

Fiecare individ vine pe lume cu diverse însușiri care vor influența conduita sa, dar odată ce viața sa a început, el își dezvoltă o structură psihologică unică, care face ca reacțiile sale să fie diferite calitativ față de acelea ale altor persoane aflate în situații similare. Această diferențiere a reacțiilor are la bază educația primită în „cei 7 ani de acasă”.

Educația copilului se bazează pe o serie de norme și reguli, pe care copilul și le însușește, în primii ani de viață, prin imitație, adică copiază comportamentul, de aceea este foarte important ca părinții să fie modele pozitive pentru copiii lor și să țină seama de o serie de principii ale "părintelui model" cum ar fi: să dai copilului un sentiment de securitate; să dai copilului sentimentul că este dorit și iubit; să eviți amenințările/pedepsele fizice exagerate;

să-l înveți pe copil cu independența și să-l determini să-și asume responsabilități; să rămâi calm și să nu te șocheze manifestările instinctuale ale copilului; să fii tolerant și să eviți conflictele; să eviți să-l faci pe copil să se simtă inferior; să nu-l împingi pe copil dincolo de ceea ce este natural; să respecti sentimentele copilului; să răspunzi cu franchețe la întrebările copilului; să te intereseze activitățile copilului, chiar dacă nu consideri că e ceva util; să tratezi dificultățile copilului fără să-l consideri anormal; să-i favorizezi creșterea, progresul, fără să hiperprotejezi.

Familia, ca fundament al societății trebuie să îndeplinească diverse funcții cum ar fi:

Funcția naturală (biologică) – implică asigurarea perpetuării/reproducerii speciei umane; asigurarea siguranței fizice în fața diverselor pericole sociale și de mediu.

Funcția economică - implică asigurarea bazei materiale necesare satisfacerii trebuințelor primare a familiei, prin gestionarea eficientă a veniturilor, pregătirea pentru viață a copiilor, orientarea lor în viitor către o meserie, organizarea locuinței etc.

Funcția de socializare implică asimilarea normelor de conduită, reguli, valori, deprinderi comportamentale, însușirea unor roluri sociale deziderabile, care să asigure transformarea individului biologic în ființă socială educabilă.

Funcția educativă necesită o educație bazată pe convingere care este mult mai eficientă, fiabilă, de lungă durată și mai plină de satisfacții pe termen lung, atât pentru părinți, cât și pentru copii

Îndeplinirea cu succes a funcției educative implică cunoașterea și respectarea reperelor caracteristice etapelor de dezvoltare fizică și psihică a copiilor cum ar fi:

Până la vârsta 3 ani copilul ar trebui:

- să salute și să răspundă la salut („bună ziua”, „bună seara”, „la revedere”)
- să spună „mulțumesc”, „te rog” □, „cu plăcere”
- să dea mâna cu cineva

Între 3 și 5 ani copilul ar trebui:

- să spună „Pardon”
- să bată la ușă când intră într-o încăpere
- să ceară permisiunea („Mami, îmi dai voie să...” sau „Pot să...”)
- să folosească batista

Între 5 și 7 ani copilul ar trebui:

- să răspundă cu încredere la telefon: să se prezinte, să nu țipe în receptor și să nu lase interlocutorul să aștepte la telefon

- să își ceară scuze atunci când greșește
- să știe să ofere și să primească un dar
- să nu întrerupă conversația adulților

- să întrebuințeze corect tacâmurile

În concluzie, se poate afirma că părinții inițializează și realizează socializarea primară a copiilor lor prin trei mijloace: reglarea directă a comportamentului copilului (de exemplu: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea executării sarcinilor primite etc.) comunicarea cu copilul (schimbul de informații, opinii, confidențe, etc.); cooperarea prin participarea la diverse activități (vizite, ieșiri, jocuri, etc.).

Bibliografie:

1. *Smaranda Popa, Abuzul și neglijarea copilului, Fundația Internațională pentru Copil și Familie, București, 2000.*

2. *Băran Pescaru, A. Familia azi. O perspectivă sociopedagogică. București: Editura Aramis. 2004.*

3. *Mitrofan, I., Mitrofan, N., Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991*

4. *Stănciulescu, E. , Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998*

Cei șapte ani de acasă

Prof. inv. primar: Șerban Mirela Ioana
Școala Gimnazială Finta
Com. Finta, jud. Dâmbovița

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața copilului, întrucât este marcată de momente cruciale pentru succesul său de mai târziu, la școală și în viață. Intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală." Cei șapte ani de acasă " vizează intervalul de timp cuprins între naștere - pentru că din momentul când se naște copilul începe să se dezvolte și să învețe, și până la 6/7 ani - vârsta intrării la școală. Educația se realizează atât în mediul familial, cât și în cadrul serviciilor specializate, precum creșa sau grădinița.

Cercetările din ultimii 30 de ani au evidențiat corelații semnificative între mediu și dezvoltarea intelectuală, între învățarea timpurie și învățarea care are loc în alte etape ale vieții. Astfel, copiii crescuți într-un mediu stimulat au o dezvoltare intelectuală accelerată în comparație cu cei crescuți într-un mediu restrictiv. De la naștere și până când cresc, copiii sunt persoane care au o dezvoltare afectivă și o receptivitate specială față de diferitele categorii de stimuli, aspect ce poate fi influențat de informațiile care le primește copilul din mediu, precum și de calitatea procesării acestora.

Calitatea educației copilului de la naștere până la 6/7 ani depinde de noi, toți cei care interacționăm cu copiii, zi de zi: părinți sau educatori, consilier școlar sau asistent medical –toți acționând coerent și având în atenție permanentă copilul și particularitățile lui.

Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să citească,să scrie și să socotească. Copilul trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți. Trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere,învățarea lor asigurându-i o bună integrare în societate.

Un copil bine educat, se va descurca mai bine în relațiile cu ceilalți, decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasa.

Copilul trebuie învățat încă de mic: să salute, să spună "te rog"și"mulțumesc".

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită,la cinematograful, la o petrecere și chiar într-un dialog cu un prieten. Bunele maniere își pun amprenta pe comportamentul lor învățându-i ce înseamnă respectul. Cei care nu știu ce înseamnă respectul, vor fi respinși de colegi, vor deveni dificili și se vor afla în permanent conflict cu cei din jurul lor.

Pentru a nu face parte dintre aceștia, trebuie să ne purtăm civilizată, fapt ce reprezintă o carte de vizită cu care se deschid mai ușor ușile bunăvoinței celorlalți.

În concluzie," cei șapte ani de acasă" sunt baza vieții de adult . De acești ani depinde cum se va integra viitorul adult în societate.

Bibliografie:

*** (2008) - *Ghid de bune practice pentru educația timpurie a copiilor între 3 la 6/7 ani*, MEC, București;

-Marinescu, Aurelia- *Codul bunelor maniere astazi* – Humanitas,2002

- Preda, Mircea -*Maniere și educație civică- ghid practi*, Casa editorială

Odeon, Bucuresti, 1995

CUPRINS

BELECCIU AURICA	3
CIORNODOLEA NADIA	5
GAL OLGA TUNDE	6
GALAN CLAUDIA	7
GALBIN VIORICA SILVIA	10
GANEA ALINA - IOANA	12
GARCEA FLORIN CATALIN	16
GAVRILA ELENA DORELA	17
GAVRILA IONICA	19
GAVRILAS VIORELA OANA	21
GAVRILESCU SORINA	23
GAZDARU MIORITA	24
GEANE GEORGIANA- ELENA	26
GECZI LILIANA	27
GEORGESCU ADRIANA	28
GEORGESCU CARMEN	29
GEORGESCU CONSTANTIN	30
GEORGESCU GIANINA	32
GEORGESCU IULIA	34
GEORGESCU MARILENA-CAMELIA	36
GEORGESCU OTILIA	37
GHELASE MIOARA	38
GHEONEA NICOLETA	40
GHEORGHE ALINA	41
GHEORGHE DOINA CARMEN	42
GHEORGHE ELENA	43
GHEORGHE ELISABETA	45
GHEORGHE GABRIELA	46
GHEORGHE GHERGHINA	48
GHEORGHE IONEL DANIEL	50
GHEORGHE MARIA AGOTA	51
GHEORGHITA MARIANA	53
GHEORGHITA MARIANA	54
GHEORGHITA CEZARINA	55
GHEORGHITA-SCHIPOR LAURA-MARIA	57
GHEORGHIU AURORA	59
GHEORGHIU MARIANA	62
GHERASIM SORINA ELENA	63
GHERBAN CUCIUREANU CIPRIAN MARIUS	64
GHERBAN CUCIUREANU SINZIANA ROZANA MARIA	66
GHERCA EDUARD	67
GHERCA LIDIA	68
GHERGHE FLORIN	69
GHERGHESCU JENICA SI GALAN CLAUDIA	71
GHESOIU ADRIANA - ALINA	74

GHIBAN IOANA	75
GHICA MARIANA PARASCHEVA	76
GHIMAN RENATA	77
GHIOCCEL NICOLETA	78
GHIORGHIONI ELEONORA SI HUTAN EMILIA	80
GHIRASIM REKA ESZTER	85
GHITA DANIELA	86
GHITA DANIELA AURORA	87
GHITA LAVINIA MIHAELA	88
GHITA RALUCA IOANA	90
GHIULAI SIMONA -MIHAIELA	91
GIDRO KATALIN	93
GILIA GINA	95
GINA GHERGHESCU	96
GINGARASU LEONARD	97
GIUGIULAN IULIA-NICOLETA	99
GIURCA IOANA	100
GIUREA VALERICA MIOARA	101
GLAVASCHI ROMICA	103
GLIGORE LOREDANA	104
GLODEAN IULIA	106
GLODIAN MIRCEA	108
GODZA JUDIT	110
GOGESCU I. CORNELIA	112
GOGOSEANU RODICA	113
GOINA FLORENTINA LOREDANA	115
GOJEIU MIRCEA CORNEL	116
GOLASIE LELICA	117
GOLU DANIELA	119
GOMOESCU RALUCA LOREDANA	121
GONGONE AURA	123
GORBAI MARIA MELINDA	125
GOSPODIN MARIOARA	126
GOSTA DANA	128
GOSTE MIRELA	130
GOTEA ANDREEA	132
GRADINARU CORINA	133
GRADINARU SIMONA	134
GRAJDAN CAMELIA CATALINA	135
GRAMA AURELIA	136
GRAPINI VIORICA MARIA	138
GRECU BAIAS GINA MARIA	139
GRECU ROXANA-DANIELA	141
GRIGORAS IONICA	142
GRIGORE ALINA- GABRIELA	144
GRIGORE ANA TAMARA	146
GRIGORE DANIELA FLORENTINA	147

GRIGORE GABRIELA	149
GROPENEANU ANDREEA-DANIELA	151
GROSARU MARIA DELIA	152
GROZA NICOLETA	154
GROZEA GEORGIANA - DELIA	155
GROZESCU MARIA ALINA	156
GROZIA IULIANA	157
GRUIA MARA MIHAELA	159
GUGEANU LAURA DANIELA	161
GULIN IOANA	162
GURAN ROMINA	164
GURAU SILVIA	166
GUT MIRELA	167
GUTA DUMITRA MADALINA	168
GYORFY ERIKA	170
HABINEAC ERZSEBET	172
HADAREAN DIANA	173
HAGI-CALIL GHIULTEN	174
HAGIU MARIANA	176
HAGIU VIOLETA ALINA	177
H Aiduc Laura	179
Haiduc-MIRON ALEXANDRA	181
Hajdo Mirela Maria	182
HALASZ ELISABETA	184
HANTEA ANELA	186
HANU LILIANA	187
HARAPU MIHAELA	189
HARET DANIELA	190
HARHOI MONICA CATALINA	191
HATIEGAN IOANA	193
HERȚA EMANUELA ADINA	195
HIRIS OLIMPIA	198
HIRLEA CRISTINA	200
HIZANU ELENA	201
HLIHOR MARIANA LILIANA	203
HOARTA MINODORA NICOLETA	205
HOBOI VIRGINIA	207
HOJDA SOFIA	209
HOLBAN IONELA	211
HOLICI ANGELICA ADRIANA	212
HOMONEA NICOLETA	214
HONDRILA LACRAMIOARA	216
HONDRU-COSUG JANETA	218
HORDENCU IOANA	220
HORDENCU SOFICA	222
HOROIU LAURA	224
HOSSU SORIN IOAN	226

HOSSZU MARIA-MIRELA	228
HOTEA ILEANA	230
HRITAC RODICA	231
HRITCU AMALIA MARIA	234
HRITU MARIA MIRELA	235
HURMUZACHE MIHAELA	236
HURMUZACHI MARIA	238
HUTULEAC DAN PAUL	240
IACOB COSMINA	242
IACOBESCU MARIN IONEL	244
IAKAB IRINA	245
IANA MIHAELA MARIA	247
IANCU FLORINA	249
IANCU MARINELA	251
IANCU MIHAELA	252
IANCULOVICI SAVDIA	254
IANOSI MELANIA GABRIELA	255
IANOSIGA IONELA SI MUSTETA ADINA	256
IAVORSCHI INGRID	258
IENEA MARIOARA	259
IENEA-ERIMESCU ELISAVETA	261
IEPURE CRISTINA	263
IEPURE PETRONELA	265
IFRIM CARMEN	266
IFRIM DANIELA	267
IFRIM MARCELA	268
IFTIMOIU MIHAELA	270
IFTINCA CRISTINA	272
IGNA ANCA MARIA	274
ILEA TECLA	276
ILIE ADRIANA GINA	277
ILIE EUGENIA	278
ILIE MARIA-MAGDALENA	279
ILIE MIRELA	281
ILIE NICOLETA	283
ILIE NUTA	285
ILIES DANELA DOCHIA	287
ILIESCU AURORA	288
ILIESCU CAMELUTA ANA	290
ILIESCU CLAUDIA VENERA	291
ILIESCU DANIELA	293
ILIESIU CLAUDIA ANCA	295
ILINA ELENA	296
ILIUTA ADRIANA SI SPRINCEANA MARIANA	298
ILIUTA PAULA	300
IMBRESCU ANA	302
IMBUZAN DANA ADELA	304

IMBUZAN MARIUS	305
IMRE ILDIKO	307
INDRIES VALERIA	308
IOANEI ELENA	310
IOANEI ELENA	312
IOBAGEL OLIVIA-MIHAELA	314
IOJA ELISABETA	315
IOJA MARICICA	316
IOJA SIMONA CECILIA	317
ION AXENIA SIMONA	319
ION GABRIELA SANDA	321
ION GEORGETA-CORINA	323
ION MIHAELA	330
ION SIMONA	332
IONCIU MAGDA	333
IONELA CRISTINA MATACHE	335
IONESCU ALEXANDRA	336
IONESCU DAN	337
IONESCU LARISA	338
IONESCU MARILENA	340
IONESCU MIHAELA	341
IONESCU RODICA	343
IONESCU ROXANA GABRIELA	345
IONICA FLORENTINA	346
IONICA LOREDANA	348
IONITA ANA CRISTINA	350
IONITA MIHAELA	351
IONITA STELA	353
IODACHE ALEXANDRU	355
IODACHE FLORICA	356
IODACHE GINA SIMONA	358
IODACHE LAURA	360
IODACHE LAURA	361
IODACHE LAURA	362
IODACHE MIHAELA	363
IODACHE MIRELA	365
IODACHE NICOLETA LOREDANA	366
IODAN ANA SI GORNEA MIHAELA DANIELA	367
IORGA ANA - MARIA	368
IORGA BRINDUSA MARIANA	369
IORGA MIHAELA CARMEN	372
IOSIF GABRIELA	374
IOVAN FLORICA	377
IOVAN FLORINA	378
IOVANEL GEORGETA	380
IOVITA CRISTINA	381
IREAN LUNITA	382

IRINA METELEANU	384
ISAC ALINA-ELENA	385
ISACHIOAIA DUMITRA	386
ISAI ANCA IULIANA	387
ISAN VIORICA	389
ISOP MARIANA CARMEN	391
ISSA CRISTINA	393
ISTRATE ADINA - IULIANA	394
ISTRATE MARINELA	396
ISTRATE-TILINCA ILEANA-TATIANA	398
ISZLAI REKA	400
IUHASZ IOANA	402
IULIANA NICOLETA MARINESCU	404
IURCEA IUSTINA	405
IVAN MARIA NICOLETA	407
IVAN LORENA SIMONA	408
IVAN MONICA	410
IVANESCU CARMEN	411
IVANOF MIHAELA	412
IVASC LILIANA	413
IVASCU LILIANA	415
IVASCU ELENA DANIELA	417
IVASZUK CORINA EMILIA	418
JALBA DOINA LUIZA	419
JANECEK-TOADER AURORA	421
JARCAU ROZICA	423
JASZAY LAURA ANDREA	425
JECALO IOVANESCU GEANINA IONELA	427
JELER CRISTINA	428
JENEI ERZSEBET KATALIN	429
JERCAN MIHAELA CORINA	430
JIANU LILIANA	431
JIDAVU DIANA - ALEXANDRINA	432
JIPLEA SUZANA GABI	433
JITARU IOANA ANCA	435
JOLDEA MELANIA	437
JOLDOS CRINA LAURA	438
JUCAN ANISIA ELENA	440
JUGANARU FLORENTINA	442
JUGARIU ANETA	443
JULECATEAN DORINA	444
JUNGHIE IOANA ALINA	446
JURA NICOLETA CRISTINA	448
JURCA GEANINA - MARIANA	450
JURCAN ADELA	451
JURGIU CORINA ELENA	453
JURJ RODICA	454

JURJAC ADRIANA CARMEN	455
JURJE LOREDANA MARIA	456
JURJEU VERONICA	458
JURJUT DENISA MARIANA	460
KANYA JULIA	462
KARINA GERLINDE BIRIS	464
KECSKES IZABELLA MARGARETA	466
KIRALY ANA	468
KIRALY ENIKÅ □	469
KLEIN ADRIANA	470
KOBAU MARIA	471
KOCSIS ILONA MELINDA	472
KOLLO ANGELA	474
KOTAI LEVENTE CSABA	476
KOTAI MONICA SZUSZANNA	477
KOVACS ANNA -MARIA	478
KOVACS FLORINA	480
KRISTOF MIHAELA	481
KUZSMA ANDREA	482
KYPRAIOS MIHAELA NICOLETA	483
LABUS DANIELA	485
LABUSCA ANA VALENCIA	487
LACHE FLORENTINA EUGENIA	489
LACRARU EUGENIA	491
LASCU LUMINITA CORINA	493
LASTOVIETCHI ILEANA	494
LAUDA FLORINELA	500
LAZA IOANA - MARIA	501
LAZAR CAMELIA MANUELA	503
LAZAR CSILLA	505
LAZAR ELENA MONICA	506
LAZAR GEORGETA MIHAELA	507
LAZAR LILIANA	509
LAZAR LUMINITA	510
LAZAR MARIA	512
LAZAR MIHAELA-SIMONA	513
LAZAREANU LENUTA	515
LAZARUC ELENA CARMEN	518
LAZEA LAURETA-MARIA	519
LAZEA LUCIA MARIA	521
LAZIN GEORGIANA	523
LEAFU ILEANA	525
LEAHU LAURA-ELENA	526
LEFTICA IOANA ALEXANDRA	528
LEMNAR GABRIELA	529
LEMNIAN GHEORGHINA	530
LEONTE IRINA	535

LEUSTEAN DANIELA	537
LIBER MARIA	538
LICHE IULIANA	540
LICHE MIHAI	541
LICURICI IRINA MARIANA	542
LIEA AURORA	544
LILIANA NEAGU	545
LILOF ANCA VIOLETA	547
LIPOVANU CORNELIA	548
LIPOVANU COSMIN	550
LISCA RALUCA	552
LISTEVEANU MARIA-CAMELIA	554
LIVEDEAN MARINELA	557
LIXANDROIU MADALINA	558
LOGHIN IRINA-MIHAELA	559
LOPATEL ADELA	560
LORINCZ FLORINA	563
LOVIN DIANA	565
LUBINSCHY RAMONA	567
LUCA CARMEN VICTORIA	569
LUCA BOGDAN ANDREI	571
LUCA ELENA	573
LUCA ELENA-LILIANA	575
LUCA LAURA	577
LUCA MARINELA	578
LUCIA STEFANOVICI	580
LUCUT MIHAELA CARMEN	581
LUKACS MARIA DANIELA	582
LULA CORINA	584
LUMINEANU CRISTINA MIHAELA	589
LUMINITA GRAUR	591
LUMINITA RADIN	593
LUNGEANU IONICA	595
LUNGU LUNICA	597
LUNGU MARIANA	599
LUPEA GEORGIANA	601
LUPIS FLORINA OLIMPIA	602
LUPOIU RAMONA- MIHAELA	603
LUPSE IOANA-LOREDANA	604
LUPSE MARINA	606
LUPU DANIELA IOANA	607
LUPU MARIANA	609
LUPU MIHAELA	611
LUPUTAN DAIANA	613
LUTESC DANIELA VIOLETA	614
MACANEATA MIHAELA PERSIDA	616
MACELAR EVA-EMILIA	618

MACOVEI MIHAELA	620
MACOVEI MINODORA	621
MACOVEI SIMONA MIHAELA	622
MADEAR VIORICA-ANA	624
MAEREANU ANISOARA	626
MAFTEI EMA	628
MAGHIAR MONICA	631
MAGIRESCU VIORICA-LENUTA	633
MAGUREAN MARIA CRINA	634
MAHU FELICIA	636
MAICAN MARILENA IULIANA	637
MAIER ANA- MARIA	639
MAIER ARNOLD	640
MAIEREAN CARMEN MIHAELA	642
MAIEREANU GEORGETA-ALEXANDRA	644
MALE LUMINITA ELENA	645
MAN IOANA	646
MANCIU ADRIANA	648
MANCIU OVIDIU-IONUT	650
MANCUT MARINELA	652
MANDA ANA GABRIELA	654
MANDA CLAUDIA LUMINITA	655
MANEA ELENA	657
MANEA ELEONORA	658
MANEA GEANINA	660
MANEA ISABELA(POPA)	662
MANEA MITICA	663
MANEA STELA SIMONA	665
MANG FLORICA	666
MANGAU AURORA	677
MANISOR MARIA CLAUDIA	669
MANOLACHE ELENA RADA	670
MANOLACHE GABRIELA RAMONA	675
MANOLE LUMINITA	676
MANOLE MADALINA GEORGIANA	677
MANTA NICOLETA	679
MANUELA IFRIM	680
MARASOIU RAMONA	682
MARAVELA JANETA SIMONA	683
MARCU CODRUTA -ALINA	684
MARCU TEODORA	685
MARCU VALENTINA DANA	687
MARCUS MIHAELA-CRISTINA	689
MARDARE ANA SIDONIA	691
MARES ELENA	693
MARES TITIANA	695
MARGAN DANIELA-VIOLETA	697

MARGARIT-BARAITARU MONICA	698
MARGINEAN GEORGETA	700
MARGUTOIU CRISTINA-ELENA	702
MARIA GEANINA NICOLETA	704
MARIA HOCA	705
MARIA MARILENA	706
MARIA PANDI	707
MARIAN GINA	709
MARIAN MAGDALENA	711
MARICA ADRIANA	713
MARICA VIORICA	715
MARICEC MONICA	717
MARIN CRISTINA-NICOLETA	719
MARIN GEORGETA VIRGINIA	721
MARIN MIOARA	722
MARIN MIRELA	723
MARIN MONICA	725
MARIN SAFTICA	727
MARIN VIRGINIA	729
MARINA MARIA DANIELA	731
MARINEATA IONUT	732
MARSAVINA ILEANA	735
MARTIN RAMONA NICOLETA	737
MARTINAS LUCIA	739
MARZALI ONGEN	741
MASLOVSCHI CLAUDIA MAGDALENA	742
MATE CATALINA VIORICA	744
MATEAS LUCIA	746
MATEI ANCA IONELA	748
MATEI ANCUA	750
MATEI ANIELA IOANA	751
MATEI ELENA-IULIANA	752
MATEI LOREDANA DOINITA	754
MATEI SORINA-CARMEN	755
MATEI TATIANA	757
MATES IONELA CRISTINA	759
MATHE ILZE	761
MATICA IOANA CARMEN	763
MATIUT MONICA MIRELA	764
MATRAGUNA CLAUDIA NICOLETA	766
MATRAGUNA MARIA MAGDALENA	768
MAXIM CRISTINA	770
MAXIM MARICICA	771
MAZILITA VASILICA DANA	772
MAZILU MARILENA MIHAELA	774
MAZILU SIMONA	776
MEDVEDEV OANA	777

MELINTE ELENA	779
MERA ALEXANDRA	781
MERCAN-STANCIU STELIANA	783
MERCIONIU CARMEN RAMONA	784
MEREUTA MARIANA	786
MERLUSCA MIOARA IRINA	787
MEZA RODICA	789
MEZIN DANIELA-MARIOARA	790
MEZINGER ILDIKO EVA	792
MIC-DAVID DIANA	794
MICHNEA MARIA	796
MICLAU RODICA	798
MICLAUS STEFAN-IOAN	800
MICLEA ION-PETRU	801
MICLEA SIMONA	802
MICU CAMELIA	803
MICU DIANA-FLORENTA	805
MICU RODICA	806
MICULESCU ADRIANA	808
MICULESCU CORNELIA	810
MIFLOACA GABRIELA	812
MIGHIU PETRONELA GEORGETA	814
MIGNEA SIMONA LOREDANA	815
MIHAI E. VASILICA	816
MIHAI ELISABETA-VICTORITA	818
MIHAI GENOVEVA	820
MIHAI NICOLETA	823
MIHAILA CRISTINA ANA	825
VESA DIANA NICOLETA	828
MIHAILA MIHAELA	830
MIHAILESCU CRISTINA	831
MIHAILESCU MIHAELA	832
MIHAILOV VIVIANA ARABELA	834
MIHAILOVICI BIANCA VALERIA	836
MIHALACHE MARILENA	837
MIHALACHI DAN-ROMEO	839
MIHALCA ANCA-MARIANA	841
MIHALCEA IULIA	842
MIHALCESCU CATALIN-CONSTANTIN	843
MIHALCESCU IULIANA	845
MIHAN CHIVUTA	846
MIHUT LILIANA-CORINA	847
MILAS CRISTINA	848
MILEA ANA-MARIA	849
MILEA SIMONA	851
MILOS LUMINITA LOREDANA	853
MINCA ELENA LUMINITA	855

MINCA ELEONORA	857
MINCILA MARIA	859
MINEA RALUCA IOANA	860
MINU NICOLETA	862
MIRCEA MARIA DIANA	864
MIRCIOV MANUELA	865
MIRCU NICOLETA - MARIA	866
MIREA MARIA EMILIA	868
MIRELA SAVIN	870
MIRELA TOMOIAGA	871
MIRICA FLORINA	872
MIRICA OANA-VIORELA	874
MIRION MIOARA -CRINUTA	875
MIRITESCU LOREDANA	877
MIRON CATALINA	878
MIRZAN MANUELA	879
MISCOLTI IOANA CRISTINA	884
MISTORICA ANCURA	886
MITITELU NICOLETA LILIANA	887
MITREA AURA-CRISTINA	889
MITREA VASILICA CLAUDIA	890
MITROI LIZICA	892
MITU MADALINA MARIA	893
MITU SIMONA PETRONELA	894
MITU VASILICA	896
MLADIN IOANA	898
MOCAN ELENA -CLAUDIA	900
MOCANU CARMEN-VERONICA	902
MOCANU DORIN-SILVIU	904
MOCANU ELENA - GABRIELA	906
MOCANU ILEANA	908
MOCANU IOANA	909
MOCANU IRINA LAURA	910
MOCANU LOREDANA MARIA	911
MOCEANU IOANA	912
MOCIOI VICTORIA SIMONA	913
MOCOFAN SIMONA ANDREEA	915
MODOIANU NADIA-LACRIMIOARA	916
MODREA MIHAELA	918
MOGILDEA MIHAELA	919
MOGOS ANCA	921
MOGOS VASILICA	923
MOHOREA LUMINITA	924
MOIS MARIOARA VICTORIA	926
MOISA ANA-MARIA	928
MOISA GABRIELA LACRIMIOARA	929
MOISE EMANUEL PETRICA	930

MOISESCU IULIANA	932
MOLDOVAN ANCA-DANIELA	934
MOLDOVAN ANCURA DIANA	935
MOLDOVAN MELANIA-CARMEN	937
MOLDOVAN NICOLETA	939
MOLDOVAN VASILICA	941
MOLDOVANU CRISTINA	942
MOLNAR GIANINA	943
MOLNAR CSILLA- GIZELLA	945
MOLNAR RAMONA	947
MOLNAR-KOVACS EMESE	949
MONDOACA FLORIN	951
MORAR DIANA MADALINA	953
MORAR IOANA CIPRIANA	954
MORARIU MIHAELA ELENA	955
MORGOVAN BIANCA	957
MORGOVAN CORINA	959
MORGOVAN LARISA	961
MORHAN ADINA MADALINA	963
MOROIANU DOINA	964
MOROSAN ELENA	965
MOSESCU VALENTINA	967
MOT CAMELIA CONSTANTINA	968
MOTOASCA LIVIA	970
MOTORA NARCISA	971
MOTU ALINA	972
MUCENICU VIORICA	973
MULLER MONICA BIANCA	975
MUNCILA ANA ALINA	978
MUNTEAN ANAMARIA	980
MUNTEAN CIOCLOV ADELA FABIANA	981
MUNTEANU ELENA	983
MUNTEANU ANI	985
MUNTEANU ELENA	986
MUNTEANU ELENA	988
MUNTEANU HERMINA	990
MUNTEANU LAURA	992
MUNTEANU OANA	993
MUNTEANU PAULA ALEXANDRA	994
MUNTEANU STEFANIA CARMEN	995
MUNTENITA CARMEN	996
MURARIU CEZARA	998
MURARIU-DIACONESCU ALEXANDRA	1000
MUREA ROXANDRA MUREA	1003
MURESAN CRINA-MARIA	1005
MUREȘAN DARIA-MĂDĂLINA	1007
MURESAN LAVINIA	1008

MURESAN MARIA	1009
MURESAN ROLICA	1012
MUSAT ELENYS-MIHAELA	1014
MUSAT MARIANA	1016
MUSAT STELIANA-VASILICA	1019
MUSCALU OITA	1021
MUSCOI GEORGETA	1022
MUSTACA DELIA	1024
MUSTATA MIHAELA-MARIA	1027
MUSTATI LILIANA	1029
MUSTATI SILVIU	1031
MUSTETA ELISAVETA	1033
MUTULESCU LUCIA ANGELICA	1035
NAGY ANA	1037
NAGY IOANA VERONICA	1039
NAGY MONICA	1041
NAGY ORSOLYA	1043
NANES DANIELA	1044
NASAUDEAN NICOLETA-LIVIA	1045
NASTASIA SAVIN	1046
NASUI RALUCA-OTILIA	1047
NAZARE VIOLETA	1049
NEACSU IOANA-MIHAELA	1050
NEAG MARIA	1052
NEAGA GABRIELA ELENA	1053
NEAGOE ANCA	1055
NEAGOE IRINA	1056
NEAGOE NICOLITA	1057
NEAGU IOAN ADRIAN	1059
NEAGU NICOLETA	1060
ANTONIU-MARISOIU VIOLETA-DOINITA	1062
NECHITA GABRIELA	1063
NECULA TANIA	1064
NECULAI MIORITA	1065
NECULCEA GABRIELA	1066
NEDELUCU ADINA VALENTINA	1068
NEDELUCU ANA MARIA CLEOPATRA	1069
NEDELUCU IULIANA	1071
NEDELUCU MIHAELA	1072
NEGOIASA LENUTA	1074
NEGOITA EUGENIA	1076
NEGOITA MIHAELA	1078
NEGRAIA MARTA CRISTIANA	1080
NEGREA DORINA (COAUTOR)	1082
NEGREAN MONICA-MARIANA	1084
NEGRILA MARCELA	1085
NEGRU LOREDANA	1087

NEGRU TATIANA	1089
NEGUTI RAMONA GABRIELA	1091
NEICU GEORGETA	1093
NELA NICOLETA GHIORGHITA	1094
NEMETH ELISABETA	1096
NEO SIMINA ILIANA	1097
NETEJORU RELUTA	1098
NIBU-GICAN MONICA	1099
NICA ALINA CARMEN	1101
NICA DAIANA - CRISTINA	1103
NICHITA ELISABETA	1105
NICOARA ANA	1107
NICOARA STEFAN	1109
NICOLAE FLORICA	1110
NICOLAE GEORGETA	1111
NICOLAI ANGELA SI CRACIUN MARCELA	1113
NICOLESCU SILVIA	1114
NICOLETA CAMELIA CURTEANU	1116
NICULA EMILIA ADRIANA	1117
NICULEA MARIANA CAMELIA	1119
NICULESCU SOFIA	1121
NICUTARU VIORICA	1122
NINU IRINA	1124
NISTOR ANDREA ALEXANDRA	1125
NISTOR LIANA -MONICA	1126
NISTOR MARCELA	1128
NISTOR MARIA	1131
NISTOR MARIA	1133
NISTOR MIHAELA	1135
NITA ANDA-ELENA	1136
NITA FRUSINA DANUTA	1137
NITA MARINELA VALERICA	1138
NITU ANDREEA	1139
NOROCEA CAMELIA	1141
NOROCEL MARCELA	1142
NURALI EMEL	1144
NUTAS BIANCA IOANA	1145
NUTAS CRISTINA	1147
NUTU ELENA-MIRELA	1149
OANA IFRIM	1150
OANA OANA-REBECA	1151
OARCEA MIHAELA	1152
OBREJA DORUȚA MIHAELA	1153
OBREJA MAGDALENA	1157
OCHETAN LORIANA	1159
OCHIAN IULIA-MARINELA	1161
OGRINJEA MARIA-MAGDALENA	1163

OLARIU MARIANA	1165
OLARIU MIHAELA	1167
OLARIU OANA	1168
OLARU FLORENTINA	1170
OLARU IOANA	1172
OLEA DANIELA	1173
OLSAC MILCA	1175
OLTEAN IULIA MARIA	1177
OLTEANU LARISA CLAUDIA	1178
OLTEANU MARIANA	1179
OLTEANU SIMONA CLAUDIA	1181
OMEAG CORNELIA	1183
ONA MIHAELA SIMONA	1184
ONCEA MARIA	1185
ONCESCU CARMEN	1186
ONCESCU LIANA CRISTINA	1187
ONDU GABRIELA	1188
ONDU OANA DANUSIA	1190
ONETE ADRIANA	1191
ONISOR ANDREA	1192
ONITA SORINA	1194
ONOFREI IULIANA - ROXANA	1196
OPREA CRISTINA-IOANA	1198
OPREA EMILIA FLORENTA	1201
OPREA MARINELA	1203
OPREA RALUCA	1204
OPREA VALENTINA	1206
OPREA-ROESCU MARIA-MIRELA	1207
OPREA-SOMTELECAN ALINA	1209
OPRESCU IULIANA ADRIANA	1210
OPRESCU LENUTA	1211
OPRIS ANCUTA	1212
OPRISOR MAGDALINA	1213
ORASANU DANIELA-RODICA	1215
ORBAN ANDREEA	1217
ORBAN MARIA SI NAGY RODICA	1219
ORITA FLORENTINA	1221
ORITA FLORIN	1222
OROS MONICA	1224
OROSZ ANIKO	1226
OROSZ ELENA	1227
OTELEA OANA LOREDANA	1229
PADURARU COMANOIU MIHAELA	1231
PADURARU ELENA SORINA	1233
PADURARU LENUTA	1234
PAGUBA COSMINA	1236
PAL DELIA	1238

PAL EMESE	1240
PALAMARIU CORNELIA-VALERIA	1241
PALAMARIU MARIANA	1243
PALFI TUNDE	1245
PALI LACRAMIOARA	1247
PALKO ERIKA EVA	1249
PALL MARIA	1251
PANA RODICA DANIELA	1253
PANAIT ELENA	1254
PANAIT NICOLETA	1255
PANAIT PETRONELA	1257
PANCU GABRIELA	1258
PANCU PETRUTA	1260
PANTIRU CLAUDIA	1261
PANTU DENISA	1263
PARASCHIV CRISTINA	1264
PARASCHIV LENUTA	1265
PARASCHIV MIRELA-MAGDA	1268
PARASCHIV SILVIA ANA	1270
PARASCHIVA SILVIA	1272
PARAU IONELA	1274
PARVANA DUMITRA	1275
PASCAL LOREDANA	1277
PASCALAU LILIANA-DANIELA	1278
PASCALAU SIMONA LAURA	1279
PASCU ILEANA	1281
PASCU MARIANA SIMONA	1282
PASCULESCU ANDREEA	1284
PASCUT DENISA-AURA	1286
PASTI NICOLETA	1287
PATRASCAN REGHINA	1290
PATRASCU IONELIA CORINA	1292
PAUN MIHAELA	1295
PAUN MONICA	1296
PAVALUTA MARIANA	1298
PAVEL AURELIA	1300
PAVEL MARIAN	1302
PAVELUC MIHAELA	1304
PENTEA-POP RODICA	1305
PEPENARU FLORENTINA CORINA	1307
PERTEA ANAMARIA SI IORDACHE IONELA	1308
PETCAN CONSUELA MEDANA	1309
PETERFI ANTONIA IMOLA	1311
PETRE DANIELA	1312
PETREA MIHAELA	1314
PIRLEA ANA MARIA	1316
PIRLEA ELENA CAMELIA	1320

PIRSAN IONELA CATALINA	1322
PLASTOI GLICHERIA-IRINA	1324
PODOVEI MARCELA	1325
PODUT LIA DORINA IRINA	1327
POMIRLEANU ELENA	1329
PONYORI NICOLAE	1331
POP ELENA	1333
POPA ELENA CRINA	1334
POPA FLORENTINA- ALINA	1336
POPA FLORINA	1338
POPA MONICA DANIELA	1339
POPA VERONA ELENA	1341
POPESCU ANCA MIHAELA	1343
POPESCU OANA CAMELIA	1346
POPESCU SANDICA	1348
POPII CAMELIA	1349
POPSOR CRISTINA-EUGENIA	1352
PORTASE MARIA	1351
POTI HAJNALKA	1353
POTRA LIVIA	1355
PRALEA DANIELA MARIA	1358
PREDA BEATRICE IULIANA	1360
PREDA LUCIANA	1362
PREDA MARIANA	1364
PREDA NICOLETA	1366
PRETORIAN CRISTINA	1368
PRICOPI CARMEN	1370
PRISECARU OANA CRISTINA	1371
PRUTEANU DANA	1372
PUICA GEORGETA	1373
RADA OANA	1375
RADOS DELIA	1377
RADU ANCUA	1378
RADU ANDREEA BEATRICE	1379
RADU CRISTINA	1380
RADU LAURA ESTELA	1382
RADU RODICA	1384
RADUT ALINA	1386
RAILEANU ELENA ALINA	1387
RASTOACA IULIANA	1389
RISCO PAULA ELISABETA	1391
ROBU MIHAELA	1393
ROMAN DOINA	1395
ROMAN MARIA	1396
ROSCA ELENA	1398
ROSU CORINA	1400
ROSU IULIANA	1402

ROSU MARINELA	1403
RUJOIU SILVIA-BENONIA	1405
RUS ELENA	1407
RUS VIOLETA - SIMONA	1408
RUSU FLORENTINA	1410
RUSU OANA ELENA	1413
SABAU LAVINIA	1415
SACHELARU SIMONA	1416
SAMSON DORINA	1418
SANDA MARINELA	1420
SANDOR MONICA	1422
SANDU DOINA	1424
SAVA JENICA	1425
SCURTU ANISOARA	1426
SERBAN MARIA MIRELA	1428
SERBAN SIMONA	1430
SILAGHI ANCUTA	1431
SIMINA OLGA	1432
SIMION MARIOARA	1433
SOARE IOANA-IZABELA	1434
SOFIA SEUCAN	1436
SOFINETI ANA NICOLETA	1438
SOLOMON MAGARETA	1440
SORICI ALINA	1442
SOTOC SIMONA BIANCA	1443
SOVA ANCA	1444
SPATARIU MARIA	1446
SPINU VASILICA IONELA	1447
STAICU ADRIANA	1449
STAMATE MARCELA	1451
STAN CONSTANTA LILIANA	1453
STAN IULIANA GEORGETA SI LUPU ALEXANDRA	1455
STAN VIOLETA	1457
STANCIU ANA MARIA	1458
STANCIU ADRIANA	1460
STANCIU DRAGOS	1461
STANCU LUIZA	1463
STARPARIU VALERIA	1466
STEFAN LETITIA	1468
STOENESCU LUMINITA	1470
STOIAN MARIANA CRISTIANA	1471
STOICA FANICA	1473
STOICA NELA	1475
STOICA STELIANA ELENA	1476
STOICA VIORICA	1478
STRIMBEANU AURELIA	1480
STROE ANDREEA	1482

STROE IOANA	1484
STROESCU ELENA CAMELIA	1486
STROIESCU MARIA-ANA	1489
SUCIU COSMIN MIHAITA	1490
SUITARIU DANIELA MIHAELA	1491
SUPEALA LAURA	1493
SURDU CRISTINA-ELENA	1494
SURDU DENIS MANUELA	1495
SUSTREAN DIANA LAURA	1497
SZABO LIVIA	1499
SZOLDUBAN GABRIELLA MONICA	1500
TAMAS CRISTINA GEORGETA	1502
TAMAS MARIANA	1504
TANASA ANA MARIA	1506
TANASE DANIELA	1507
TANASE MIHAELA	1509
TARR DELIA MONICA	1511
TATARICI ALICE ELISABETA	1512
TATU VALENTINA ELENA	1514
TEISANU DANIELA	1516
TEMEIAN ADELA-CALINA	1518
TEODORESCU LAURA	1520
TIFUI JENI MADALINA	1522
TIMARU MIHAELA	1523
TOADER IZABELA	1525
TOMA CARMEN MARIA	1527
TOMESCU GABRIELA	1529
TOPOLEANU LAVINIA	1531
TOTH ALINA	1532
TRALES MARIA FLORENTINA	1534
TRESINA DANIELA	1536
TRIFOI DOINITA	1538
TRIFOI RADU	1539
TRIFU DANIELA	1540
TRITOIU CLEOPATRA	1541
TROFOR MIHAELA	1543
TRUCA IONELA GABRIELA	1544
TRUICA ECATERINA	1548
TUDORICA CORNELIA ALINA	1550
TUDOSE GINA	1551
TUDOSIE DIANA	1553
TUDOSIE VIRGINIA	1554
TURLA FELICIA	1555
TURLEA RALUCA	1556
TUTULAN MARIA PACHITA	1557
TUTULAN IULIA DIANA	1559
TUTUIANU MONICA	1562

NAGY-RUSU GABRIELA -DORIS	1563
RUSNAC IULIA	1565
STEFANESCU ANTONETA IULIANA	1567
STOICA AURELIA	1568
SUCIU CECILIA	1570
TAMAS IOAN MARIN	1572
UIFALEAN ALIN	1573
UIFALEAN AMELIA	1574
ULICI SANDA	1576
UNGUREANU ELENA	1578
URSUTU NICOLETA	1580
URUCU RODICA	1582
VADANA DANIELA	1584
VAJNA AGNES ROZALIA	1586
VALCU ALINA MARIA	1587
VALEA ANICA	1589
VAMESU SIDONIA CLAUDIA	1591
VANTU ADINA DORINA	1593
VARO ANNA MARIA	1595
VASILE MIHAELA - IOLANDA	1597
VASILIU GABRIELA-LOREDANA	1598
VATUI ADRIANA-MARINELA	1600
VENETICU FLORENTINA	1601
VIEZURE ISABELLE ELENA	1603
VINAU ALINA IOANA	1605
VINTILA SANDA MIHAELA	1607
VLAD ALINA	1609
VLAD IRINA ADELA	1611
VOICU MARIETA	1613
VRACIU ADRIANA DANIELA	1614
VUG ADELA - ELEONORA	1616
ZAIM GEORGETA	1618
ZAMFIR DANA	1620
ZANFIR FLORI-GEORGIANA	1621
ZINVELIU DIANA	1623
ZONGOR JUDIT	1624
ZUGRAVU MIHAELA	1625
POPA PARASCHIVA CRISTINA	1627
SERBAN MIRELA IOANA	1629